

Giới thiệu Ôsin Nổi Loạn

Ôsin Nổi Loạn của tác giả Suly là một tác phẩm hài hước và lãng mạn xoay quanh cuộc sống giữa cô và công tử đào hoa từ khi cô bị làm Osin cho hắn...

Chỉ là bất đắc dĩ nên cô mới bị dính vào gia đình của anh. Anh đẹp trai, lạnh lùng nhưng sau đó lại phải lòng cô và ép cô phải yêu hắn. Một cuộc sống mới giữa hai người bắt đầu từ đó, những giây phút yêu nhau, ghen tuông giận hờn nhau đã giúp cho họ ngày càng hiểu nhau hơn, tình yêu của anh giành cho cô là không thay đổi.

Liệu câu chuyện tình giữa hai người có thể kéo dài hạnh phúc mãi mãi hay đó chỉ là những cơn gió thoảng qua? Tình yêu của anh liệu cô có nhận ra không ?!!

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ôsin bất đắc dĩ

- Thằng kia ... đứng lại.

Tiếng hét chưa như dấm của Kim Anh vang vọng giữa sân trường làm ai ai cũng phải nhìn về phía cô bé có túm tóc đuôi ngựa đang bay lên theo từng bước chạy. Kim Anh đang đuổi một cậu bé vòng vòng muốn đứt cả hơi mà vẫn không bắt được nó. Cô bé dừng lại, rút chiếc dép có gắn hình con mèo ở đầu chiếc dép ra, đưa lên cao ngăm và

Bộp !

Chiếc dép hạ ngay vào trúng giữa vào đầu Thế Du , rồi vênh mặt lên nói :

- Cho mày chết này !

Thế Du đang chạy bị cho ăn dép đau điếng, cậu bé quay đầu chạy lại chỗ Kim Anh, đẩy vai cô cậu nói :

- Ê... sao mày chơi ngu vậy.

Kim Anh chìa tay ra :

- Trả đây.

- Kô. – Thế Du buống nói.

Kim Anh làm mặt ngầu dọa cậu :

- Mày thích ăn dép nữa à. Trả tao nhanh.

Thế Du vênh mặt lên vẻ không sợ.

- Không thích đưa.

Thấy thế trận có vẻ bí làm căng cũng không được nên Kim Anh liền hạ giọng :

- Thôi, trả lại tao quyền sở đi rồi tao cho mày đi ăn KFC, được kô ?

Thế Du ko suy nghĩ nhiều đập lại ngay 1 câu :

- Kô.

- Ô.. Mày như đồ điên thế. Trả tao đi. – Kim Anh bực mình hét ầm lên rồi xòe tay ra nói

- NEVER – Thế Du cười tít mắt rồi bước đi luôn để lại Kim Anh với cái bản mặt hầm hầm.

- Cao ... Thế ... Du.

Thế Du tính cơ quay lại :

- Nói bé thôi không cần phải cuồng nhiệt vậy đâu. – Cậu bé cười vang rồi quay mặt bước đi,

Kim Anh rút ngay chiếc dép còn lại ném vào người Thế Du. Nhưng không ngờ mục tiêu không trúng lại một lần nữa trúng ngay chân cậu bé.

Cậu bé cảm thấy trán mình như có một chất lỏng nóng nóng đang chảy xuống. Bất giác đưa tay lên sờ trán rồi mặt cắt không còn giọt máu hét toáng lên :

- Á ... mẹ ơi...

Vừa kêu mẹ xong Thế Du ngã luôn tại chỗ. Kim Anh nhìn thế hết hoảng chạy lại lấy chân đá nhẹ vào người Thế Du.

- Này ... Dậy đi ... Đừng trơ vờ.

Không động tĩnh.

Kim Anh thấy mọi người đang vây quanh mình xì xầm.

- Sao vậy ?

- Chảy máu kia.....

Tiếng hò òn ào làm Kim Anh hoảng loạn, nó đưa mắt cầu cứu ai đó nhưng không thấy ai bên cạnh. Cùng lúc Thế Nam – Anh Thế Du đi qua , thấy đám đông xúm lại anh chạy lại thì thấy em mình nằm ngất chân chảy máu còn Kim Anh mặt như người mất hồn mắt rung rung như muốn khóc. Thế Nam quý xuống lay vai Kim Anh hỏi :

- Kim Anh, có chuyện gì vậy ?

Thấy Thế Nam, Kim Anh bật khóc tức tưởi nói :

- Thế Du lấy quyển sổ của em. Em đòi mà nó không trả.

Nấc lên , Kim Anh nói tiếp :

- Nên chẳng may em ném trúng cái dép vào đầu nó, nó ... chảy máu rồi nằm luôn...

Kim Anh cầm chặt tay Thế Nam run run giọng nói :

- Anh ... Du không chết chứ. Nó không chết phải không.

Thế Nam an ủi.

- Không sao đâu mà. Em vào lớp học đi có gì tý qua thăm nó..

Rồi Thế Nam cõng Thế Du vào phòng y tế.. Kim Anh lùi thui đi về lớp trong nỗi sợ hãi. Một lúc sau Thế Du tỉnh dậy, đầu cậu hơi nhói lên. Thế Du sờ tay lên trán thì thấy mình đã được băng bó cẩn thận, cậu xò đôi dép vào định đi khỏi phòng y tế đi về lớp thì Thế Nam đi vào, anh hỏi :

- Còn đau không ?

Thế Du giả vờ kêu đau rồi anh vuốt soa tỏ vẻ nghiêm trọng lắm.

- Áy da ... Đau quá ... Khéo lụng đầu mắt.

Thế Nam không quan tâm hỏi tiếp :

- Mà sao Kim Anh lại ném dép vào đầu em vậy.

Thế Du oang oang mồm kể lể :

- Thì ra chơi em thấy nó đang đọc cái gì ấy rồi em đến dượt lấy định trêu nó 1 tí ai ngờ nó phi dép vào đầu em. Nó mà nói từ té em cũng trả lại nó chứ bộ ai thèm lấy cái quyển sổ vở văn gì đấy của nó chứ. Con gái gì mà hồ tý là dơ dép lên đánh người. Mà cái ..

Thế Du quay lại chĩa tay anh mình đầu cả, cậu lại lảm bảm :

- Ở thế này giờ mình nói chuyện như thằng điên vậy à.

Thế Du đứng dậy đi về lớp, đang đi chợt bên cạnh cậu có một bóng đèn lóe sáng. Mắt cậu lộ rõ vẻ nham hiểm.

Phi thật nhanh về lớp đứng trước mặt Kim Anh :

- Ê ... ê ...

Kim Anh đang gục mặt xuống bàn , nghe thấy giọng Thế Du cô liền ngẩng phắt đầu lên, cười toe toét :

- Í vẫn còn sống

Thế Du cốc vào đầu Kim Anh :

- Mày đần à. Ai chết đâu mà sống

Bị gõ đầu mà Kim Anh vẫn cười toe toét vì Thế Du không ... bị chết. May thật .

- Đần cũng được. Cậu kô sao là được rồi.

Thế Du chợt nói 1 chàng :

- Được cái gì mà được mày đánh tao chảy cả máu đầu còn cười được à. Mày biết tao chảy bao nhiêu máu không, mày biết ăn bao nhiêu bát com mới bù lại được bằng đầy máu không hả. Bố mẹ tao nuôi tao 12 năm nay mà chưa dám đụng vào tao đâu đấy thế mà mày dám ...

Kim Anh nghe Thế Du nói mà muốn điếc cả tai, cô đành phảo chặn cái loa này lại :

- Rồi rồi rồi. Nói ít thôi. Đã hiểu. Im

Thế Du gất lên làm Kim Anh giật cả mình :

- Im cái gì . Mày phải để tao nói lên lẽ phải chứ. Tất cả là tại mày nên ...

Kim Anh chen ngang :

- Khô . Hiểu rồi. Nói nhiều .

Thế Du không quan tâm lại bắt đầu bài phát biểu cảm tưởng của mình. Nhưng Kim Anh đã nhanh tay hơn nói :

- Khoan nói. Rút gọn câu trước khi nói.

Chỉ nghe Kim Anh nói vậy. Thế Du nở nụ cười tinh ranh làm Kim Anh nổi cả da gà :

- Để đền bù tổn hại bạn gây ra cho tớ ...

- Nói luôn. – Kim Anh dục.

- Từ giờ trở đi tớ bảo gì bạn phải nghe đấy. :D

- Cái gì. – Kim Anh sau 1 giây dờ dẫm mới nói.

Thế Du quay mặt bước đi luôn:

- Không thì thôi. Tớ đi mach bác Phùng. Hậu quả sẽ khó lường.

Kim Anh thấy lạnh hết cả sống lưng. Tay toát hết cả mồ hôi. Cô ngước đầu lên tưởng tượng ra cảnh bị ba cho một trận và tống khứ ra khỏi nhà. Cô lắc đầu rồi bật thốt.

- Không thể được.

Kim Anh vò đầu bứt tóc xù tung lên. Ngồi thờ người 1 lúc rồi đứng bất dẫy lật đật chạy đu tìm Thế Du thì thấy cậu ấy đang nhảy ... đây. Cô trề môi : “
Đúng là đồ con gái “ Kim Anh móm móm tay huyết Thế Du.

- Lại đây tao bảo.

Thế Du lại gần hất mặt lên hỏi :

- Gì.

- Tao sẽ làm theo lời mày.

Thế Du mắt sáng lên.

- Biết điều đấy.

- Với 1 điều kiện. – Kim Anh nói.

Thế Du nhăn mặt :

- Gì nữa.

- Tao chỉ làm như vậy đến khi tao với mày không học cùng nữa thôi.

Thế Du suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu đồng ý. Kim Anh quay người định đi về lớp thì bị Thế Du gọi giật lại :

- Đi đâu đấy. Ra căng tin mua cho tao lon co ca.

- Mày mơ à.

Thế Du cười nhếch mép giả vờ ẻo lả :

- Bác Phùng ới ời...

Kim Anh xanh mặt ,quay phắt người mặt cười toe toét :

-Cậu chờ mình 5 phút nhé. – Rồi hót hải chạy đi

3 năm sau.....

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nguy hiểm rình rập

3 năm sau ...

Kim Anh đang lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ chỗ khuôn viên trường học. Cô cười tủm tỉm “Mình sắp thi cấp 3, mình sắp thoát khỏi thằng thần chết kia rồi hehe.”. Cô đang mơ đến ngày mình thoát khỏi ách đô hộ của Thế Du , miệng lầm bầm.” Mừng chết đi được. “

Đáng tưởng tượng bỗng “bộp” tiếng vỗ bàn kêu lên làm Kim anh giật nảy mình nhìn lại thấy cô chủ nhiệm với cặp kính dày cộp như *** chai đang cau có nhìn mình. Kim Anh cười như mếu :

- Ô hơ ... cô ...

Cô Oanh – cô chủ nhiệm của Kim Anh , quát :

- Cô cháu cái gì. Tôi đang giảng bài mà cô nhìn đi đâu thế hả. Đứng dậy nhắc lại câu hỏi tôi vừa nói xem nào.

Kim Anh từ từ đứng lên, ngó ngang ngó dọc xung quanh tìm cứu tinh nhắc cô nhưng cả lớp vẫn im phăng phắc, cô gãi đầu , nói :

- Dại ... cô ,, hỏi ... hỏi ...

Kim Anh cố kéo dài từng chữ một. Cô chủ nhiệm mắt sang quắc như cú mèo , cầm cây roi gõ mạnh xuống bàn , nghiêm giọng :

- Nói.

Kim Anh run bắn người, lắp bắp :

- Dạ .. ờ ... à ... em ... em ... không biết ạ.

Cô giáo chỉ cây roi về phía góc lớp, quát :

- Xuống góc lớp quỳ xuống dang 2 tay lên trời.

Kim Anh nhăn nhó, mặt vẻ đầy ân hận :

- Em xin lỗi cô, em hứa em sẽ chú ...

Chưa kịp nói hết câu cô giáo đã nạt ngang lời Kim Anh khiến cô giật mình :

- Xuống.

Không những không nói đỡ mà Thế Du còn nói chen vào :

- Cô bảo sao thì làm vậy đi. Lì vừa thôi. Mặt dày .

Kim Anh đang đứng hồi lỗi nghe thấy thế quay phắt xuống lờm Thế Du , cậu không những không sợ ánh mắt “ thân thương “ đầy mà còn huýt sao be bè trong miệng rồi cười cợt quay mặt đi trên tức Kim Anh.

- Con đứng đấy à. – Cô Oanh găm gù.

- Ở ... dạ đây ạ. – Bất lực Kim Anh chậm chậm tiến từng bước tiến về “ thiên đường “ của mình.

Kim Anh vừa đi vừa quay sang lờm Thế Du.

Reengggg.....

Đúng lúc cô đến gần cuối lớp cũng là lúc chuông vang báo hiệu ra về. Cô hớn hờ “ May thế hehe ” . Kim Anh quay đầu chạy cái véo về chỗ lấy cặp định về thì Thế Du đã đứng chắn trước mặt cô, dơ cặp lên :

- Quên nhiệm vụ à.

Kim Anh lờm Thế Du rách mắt rồi dụt lấy cặp từ tay Thế Du đi thẳng 1 mạch ra cửa . Thế Du nói với theo :

- À mang cặp về nhớ báo hộ vs mẹ là tớ sang nhà thằng Thiên học nhé, bạn yêuuuu. ... Dấu.

Rồi cậu quàng tay qua vai Thiên cười hớn hờ rồi ra khỏi lớp.

Kim Anh không thèm đáp trả. Cô trẻ môi khi nghe từ “ học ” của Thế Du :

- Ọe ... buồn nôn.

Vừa ra khỏi cổng trường Kim Anh đã thấy Thế Nam đưa tay vẫy vẫy gọi mình, cô tươi ngay nét mặt chạy lại chỗ anh , nói :

- Nam huynh.

Thế Nam cũng cười cười nói trêu lại :

- Kim muội không cần đa lễ.

Cả 2 bật cười . Rồi Thế Nam rù rê :

- Kim Anh, hôm nay học mệt rồi nhĩ. Đói không anh dẫn đi ăn.

Nghe đến ăn hai mắt Kim Anh sáng rực nói nhanh :

- Đi luôn

Thế Nam biết ngay cũng là câu này. Rồi cậu nhìn quanh :

- Thế Du đâu rồi ?

Nghe đến tên Thế Du, Kim Anh như bị dị ứng nói :

- Nó đi chơi với bọn thằng Thiên rồi ạ.

Thế Nam gật đầu.

- Vậy anh em mình đi.

- Chờ tý e gọi điện xin ba đã.

- Không cần đâu này a qua bảo bác rồi.

Kim Anh hí hửng cất điện thoại :

- Vậy thì ... lết gô. :D

Thế Nam mở cửa xe cho Kim Anh ngồi rồi anh vòng qua bên kia vào lái xe , vừa đi anh vừa hỏi :

- Nghe ba mẹ e bảo nhà e sắp qua Anh à.

Kim Anh ngạc nhiên tròn mắt hỏi :

- Sao ạ ?

Nghĩ chắc bác Phùng chưa nói cho Kim Anh nên anh cũng không tiện hỏi nhiều.

- À không có gì. Hôm nay anh sẽ dành cho em cả 1 ngày . Ok.

Kim Anh liền hưởng ứng nhiệt tình.

- Ok ok. Được đấy.

Thế Nam thấy cô cười tí mắt cũng cười theo. Thế Nam coi cô như một đứa em của mình vậy. Hồi xưa ba mẹ anh chơi thân với ba mẹ cô. Nên anh , cô và Thế Du đã chơi với nhau từ hồi còn bé tí.

Nghĩ lại những kỉ niệm vui hồi bé. Bất chợt anh cười vu vơ. Tự dưng thấy cái gì mát mát trên chân thì ra là tay của Kim Anh, quay sang nhìn cô :

- A bị mát à. Tự nhiên cười 1 mình thế.

Thế Nam cốc đầu cô 1 cái, rồi thấy Kim Anh la lên.

- à à em biết r'.

- Gì.

- Hôm nay anh trúng số đúng không. Thảo nào hôm nay mới mời mình đi ăn lại còn cho đi chơi nữa chứ.

Thế Nam cười véo má Kim Anh méo cả mặt :

- Luyện thuyền à.

Kim Anh xuýt xoa đưa tay lên xoa má , cầu nhàu.

- Ai chơi bạo lực vậy. Đau gần chết , méo cả mồm rồi này.

Thế Nam vỗ đầu cô giả nói bằng giọng dịch của phim trường Trung Quốc

- Muội à... Huynh xin lỗi nha ... lỡ tay đó mà.

Kim Anh không kém cô cũng nhại giọng giống vậy :

- Ấy da ... muội miễn cưỡng chấp nhận đó nha.

Nói xong không nhịn được cả 2 đều bật cười vang, rồi nói hết chuyện này đến chuyện khác. Đi chơi hết chỗ nọ đến chỗ kia đến tối mịt mới về nhà.

Thế Du đang ngồi tập đàn piano trên phòng nghe thấy tiếng xe, cậu liền bước ra cửa sổ nhìn xuống đường thấy Thế Nam và Kim Anh đang nói gì đấy với nhau trông rất vui vẻ. Cậu nhú mày khó chịu. Cậu nắm chặt rèm cửa sổ rồi tiến lại phía cái ghế gần mình đá bộp 1 cái. Rồi ngồi phịch xuống đất ôm chân suyt soa :

- Ái ... đau quá.

Thế Nam đi lên lầu mở cửa phòng Thế Du ra định đưa cho Thế Du hộp gà KFC thì thấy em họ mình đang ôm chân nhăn nhó, anh hỏi :

- Ê, sao vậy.

Thế Du nhát gừng.

- không sao.

Thế Nam nhún vai để hộp gà rán lên trên bàn rồi về phòng. Thế Du khập khiễng bước đến tủ lạnh lấy đá trườm chân miệng lâu bầu :

“Thích xí xón à. Mai chết với cậu.Sáng sớm Thế Du đã mai phục sẵn trước nhà Kim Anh , thấy cô đóng cổng nhà xong , anh ngoắc tay ý bảo cô lại đây. Kim Anh chẹp miệng : “ sáng sớm đã gặp thần chết “. Kim Anh giả vờ lơ như k thấy đi ngang qua Thế Du mà k đứng lại.

- Con kia,, đứng lại .

- Gì nữa ông nội .

Thế Du phóng xe đạp điện đến chỗ Kim Anh đứng , a hất mặt nhìn vào giỏ xe :

- Cầm đến trường cho cậu.

Kim Anh tròn mắt , tay chống hông :

- Ê... thằng kia mày hơi quá đáng rồi đấy .

Thế Du mỉm cười thân thiện :

- Mới hơi thôi à ?

Rồi cậu quát tướng lên :

- Cầm k thỳ bảo .

- Mày có xe mà còn bắt tao cầm cặp cho mày à .

- Thích thế . Giờ chơi hay nghỉ đây ?

Kim Anh nhìn bản mặt đều của Thế Du mà muốn cho nó một trận . Cô ầm ức lời cặp trong giỏ xe của Thế Du ra , vừa nhấc lên cô đã trêu cả vai xuống . Cô nhăn nhó :

- Nặng quá . Mày cho đá vào à thằng kia.

Kim Anh vừa dứt câu thì Thế Du đã phóng xe đi, cậu k quên quay lại vẫy tay chào cô :

- Cậu đi trước . Cứ từ từ mà xách đi nhé .

Rầm...

- Ha...Ha... Ôi, trời, oi...ha...ha...ha...=))

Kim Anh ôm bụng cười ngặt nghẽo khi thấy Thế Du mãi quay lại chọc tức cô mà đâm vào cột điện , xe đề cả lên người .

A kêu lên:

- Ôi , mẹ , oi ... cứu con ...

Đã đau thì chớ lại còn bị Kim Anh cười cho một trận , a gất to lên :

- Con kia cười cái gì , lại đây đỡ tao lên coi .

- Oh , never –Kim Anh cười đắc ý .

- Bác Phùng ...

Kim Anh tắt luôn nụ cười khi nghe nhắc đến ba mình .Cô đi lại chỗ Thế Du :

- Thôi , thôi , đc rồi , lảm mồm .

Cô đỡ xe Thế Du lên , cậu đứng dậy phủi quần áo rồi dứt lấy tay lái xe k nói câu nào mà phóng đi luôn . Kim Anh nhìn theo Thế Du mà buồn cười , cô xách cặp lên miệng lẩm bẩm :

- Thằng này nó cho cái gì vào cặp không biết nữa. Sao mà nặng thế cơ chứ. Cái thằng “ thần chết” này nó định hành hạ mình đến bao giờ đây, cũng may là nhà gần trường không mình chết vì mệt mất thôi.

Kim Anh thở phào nhẹ nhõm khi lê được đến trường. Cô thả cặp Thế Du xuống đất cái “ phịch”, tay chống vào đầu gối thở dốc :

- Mệt ... gần ... chết.

Thế Du không biết từ đâu chui ra, tăng hắng :

- Ủ ... hừm

Nghe tiếng Thế Du, Kim Anh ngẩng mặt đứng thẳng người dậy, Thế Du hỏi câu lăng xet :

- Mệt kô .

Kim Anh giờ vờ :

- Bình thường thôi . (Thực ra rất mệt)

Thế Du cười toe :

- Vậy à.

Anh cúi người xuống mở cặp lôi ra 1 đồng hồ đặc vút xuống đất. Kim Anh nhìn Thế Du ném từng miếng gỗ như muốn rót tròng mắt :

- Thằng ... thằng đều.

Thế Du tỉnh bơ , nói :

- À vậy à.

Nói tiếp :

- À hay mai tớ cho đá vào nữa nhé cho nó đủ độ đều cậu **** tớ nhé.

Kim Anh nuốt nước bọt, cô cười đôi giọng “ mật ngọt chết ruồi” :-

- Tớ biết bạn Du đẹp trai không xấu tính như vậy đâu mà, đúng không, hi.. hi. Bạn là người rộng lượng nhất mà tớ từng gặp đấy .

Thế Du tìm tìm quay đi :

- Để xem thái độ của cậu thế nào đã.

Kim Anh nuốt hận vào trong lòng, cô chạy theo năn ni Thế Du :

- Tớ ra chơi tớ mua cho cậu nước ngọt nhé, Hamburger, trà sữa... à hay cậu ăn gì cứ bảo với tớ. Tớ sẽ phục vụ tận tình hehe....

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ra đi...

- Sao ạ . Ba nói gì cơ ạ .

Kim Anh tròn mắt trước tin bất ngờ ba mình vừa thông báo.

Ông Phùng nhỏ nhẹ bảo con :

- Chờ mấy ngày nữa con thi tốt nghiệp cấp 2 xong ba và con sẽ sang Anh ở với nội.

Kim Anh lấp bắp :

- Ba ... ba không đùa chứ.

Ông Phùng cười đôn hậu :

- Kô. Bà đang cần người quản lý công ty bên đấy . Mà để con lại một mình ở đây ba cũng không yên tâm.

Kim Anh nhăn nhó :

- Nhưng con không muốn đi đâu.

Ông Phùng nghiêm mặt nhìn con :

- Ba quyết định rồi. Không bàn đến vấn đề này nữa.

Ông đứng dậy đi ra ngoài để Kim Anh ngồi thờ người trên ghế.

“ Phải làm sao đây . Phải làm sao bây giờ chắc mình sẽ chết buồn mất . Không người quen. Không bạn bè, trời ơi...”

Kim Anh nghĩ đến viễn cảnh suốt ngày ở trong nhà mà không được đi chơi đâu. Cô bậm môi tưởng như sắp bật máu. Cãi ba thì cô chắc chắn không dám rồi. Cô mất mẹ từ lúc 2 tuổi Kim Anh chỉ còn ba. Ba là người chăm sóc cô. Vì muốn chăm lo cho cô mà ông đã không đi thêm bước nữa để dành hết tình yêu thương để bù đắp cả tình thương của mẹ cho cô. Tuy vậy nhưng ông cũng rất nghiêm khắc trong việc dạy dỗ con gái. Vì thế Kim Anh luôn nghe lời ông không để ông phải tức giận lúc đó thì phiền thật. Kim Anh thở dài nãy nê ra sân ngồi lên chiếc xích đu nghĩ ngợi mông lung.

Thế Du đứng ngoài cổng í ới gọi mãi Kim Anh mới nghe thấy. Đang bực cô quát :

- Gọi lắm vậy tao không điếc đâu .

Thế Du bực không kém gì vì nãy giờ gọi khan cả cổ cô mới ra mà lại còn cạu gắt với mình :

- Mà không điếc chỉ lảng thôi đúng kô. Bác Phùng đâu.

Kim Anh cộc cằn :

- Đi rồi.

- Đi đâu ?

- Tao kô biết.

Thế Du dặn :

- Khi nào bác Phùng về thì báo qua nhà bác Trịnh có việc nhé.

Kim Anh đung đưa chân :

- Biết rồi. Hết chuyện chưa. Hết rồi thì về đi. Tao đang bận.

Thế Du nhìn Kim Anh ngứa cả mắt. Nó không cả thèm mở cổng cho mình mà cứ ngồi ì trên xích đu lại còn bảo bận nữa chứ. Thế Du cúi xuống tìm viên gạch bé ném vào người Kim Anh rồi không quên nói vọng vào :

- Chết mày đi.

Kim Anh bất ngờ bị ném đá cô định chạy đuổi theo nhưng nó đã biến mất từ đời nào rồi. Kim Anh đã bực lại còn tức hơn :

- Đúng là đồ ôn dịch.

Thoát cái đã đến ngày phải lên đường Thế Nam cùng ba mình đến tiễn ông Phùng cùng Kim Anh ra sân bay . Ông Phùng hỏi :

- Thăng Du đâu rồi anh Trình.

- À. Nó qua nhà bạn chơi rồi với lại tôi cũng chưa nói cho nó biết việc anh và bé Kim Anh đi.

Ông Trình tiếp :

- Kim Anh đi phải ngoan nhé . Ông cũng giữ gìn sức khỏe đấy đừng tham việc quá . – Ông xoa đầu Kim Anh rồi quay sang đập nhẹ vào vai ông Phùng.

Ông Phùng nắm tay người bạn thân :

- Yên tâm tôi còn đủ sức mà.

Ông Trình đưa cho Kim Anh một chiếc hộp xinh xắn :

- Tặng con đó. Con dẫu tương lai.

Kim Anh cười. Cô đã quen với cách gọi này rồi nên không thấy gì làm lạ. Cô mở hộp ra :

- Ôi ... đẹp quá. Bác đeo cho con nhé. – Kim Anh vừa nói vừa trao chiếc dây chuyền ra cho ông.

Ông Trình nhìn cô trù mến :

- Được thôi.

Đeo sợi dây chuyền cho Kim Anh xong ông Phùng kéo nhau ra một góc nói chuyện gì đấy rồi quay lại .

Bỗng tiếng phát thanh trên sân bay làm gián đoạn cuộc nói chuyện của mọi người.

“ Chuyến bay đến Anh đã đến giờ khởi hành. Mời hành khách làm nhanh thủ tục và đến cửa soát vé.”

Ông Phùng lên tiếng :

- Thôi đến giờ rồi. Mọi người ở lại mạnh khỏe. Tôi đi đây.

Thế Nam vẫy tay chào hai người :

- Bác và em đi mạnh khỏe nhé. Kim Anh nhớ liên lạc thường xuyên với anh đấy.

Kim Anh mặt ỉu xiu vẫy tay chào lại rồi kéo chiếc va ly đi theo ba mình .

Trong lòng cô lúc này chợt cảm thấy thiếu vắng và hụt hẫng thứ gì đấy. Nhưng không biết là thứ cảm giác gì. Cô cứ ngoái lại tìm mà không biết tìm hình bóng của ai.

Ở nhà Thiên. Thế Du đang ngồi nói chuyện bỗng thấy cảm giác gì đó nhói trong tim.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ép duyên

5 năm sau.

- Kim Anh đi từ từ thôi con.

Kim Anh quay lại cười tươi nói với ba :

- Sắp về nhà rồi ba ơi. Con vui quá.

Ông Phùng mỉm cười nhìn con gái. Vì công việc bên Anh cũng đã phát triển thuận lợi. Nên ông giao lại cho em ông là Phùng Ki tiếp quản rồi mình cùng con gái về nước, Hai cha con ông gọi taxi về. Vừa xuống xe, Kim Anh bước nhanh xuống vườn hái hít thở vẻ khoan khoái nhìn ngôi nhà thân yêu của mình. Đưa mắt nhìn sang nhà Thế Nam cô thật ngỡ ngàng trước sự đồ sộ của nó. Lúc trước mới chỉ là căn nhà 3 tầng mà bây giờ đã xây thành một ngôi biệt thự thao lồi kiến trúc của Phương Tây rất đẹp. Cả một khuôn viên rộng toàn cây cảnh nó không khác gì một tòa lâu đài cổ kính của Tây Âu cả.

Ông Phùng thấy con gái ngơ ngác ngắm căn nhà, ông vỗ nhẹ vai con nói :

- Định ngắm đến bao giờ đây con gái vào nhà nghỉ một lúc rồi ba con mình qua chào hỏi bác Trình.

Kim Anh gật đầu nhanh :

- Dạ.

Vì ông Phùng đã gọi điện cho bà giúp việc hồi trước để đến dọn dẹp lại căn nhà nên căn nhà khá gọn gàng sạch đẹp và cách bày trí vẫn như xưa. Làm cho Kim Anh xúc động chỉ muốn hét thật to. Đã bao ngày trăm trở nhớ về quê nhà.

Cô xách va li vào nhà, lên căn phòng thân quen của mình, cô thả người xuống chiếc giường nệm êm ái “ Cảm giác thật dễ chịu “. Kim Anh suy nghĩ gì đó, nét tươi tỉnh hiện rõ trên mặt cô rồi cô thiếp đi lúc nào không biết.

Nu cười vẫn còn vương vấn trên môi.

Ông Phùng nghỉ ngơi được một lúc rồi ông lên phòng Kim Anh, mở cửa ra ông thấy con gái vẫn đang ngủ ông cười lắc đầu rồi khẽ khép cửa lại. Một mình ông qua nhà ông Trình để chào hỏi :

Vừa đến cổng ông Phùng đã gặp Thế Nam, Thế Nam sững một lát rồi vui mừng nhìn ông.

- Bác Phùng phải không ạ. Bác về lúc nào sao không báo con ra đón. Kim Anh đâu rồi bác.

Ông Phùng nhìn Thế Nam cười :

- Thế giờ con muốn bác trả lời câu nào.

Thế Nam gãi đầu cười hi hi :

- Hi ... hi Con xin lỗi tại bác về con mừng quá.

Ông Phùng **** yêu Thế Nam :

- Bố nhà này. Bác về mừng hay con Kim Anh về mừng.

Thế Nam cười đáp :

- Dạ cả 2 ạ.

Ông Phùng nhìn anh trêu mếu. Ông xem Thế Nam như con trai của mình vậy. Lần này ông về cũng là để thực hiện lời hứa hôn năm xưa của 2 nhà và cũng là xi lời chần chối của vợ mình trước khi nhắm mắt xuôi tay.

Thế Nam nói cắt ngang dòng suy nghĩ của ông :

- À... còn mời bác vào nhà. Ba con đang ở phòng khách ấy ạ.

Anh đưa tay chỉ vào nhà rồi nói tiếp :

- Thôi con xin phép bác con đến công ty ạ. Lúc về con sẽ sang thăm em Kim Anh sau. Con chào bác.

Ông Phùng gật đầu cười, nói :

- Ủ. Con đi nhé .

Ông Phùng bước từng bước vào nhà của ông Trình. Vừa đi ông vừa ngắm căn biệt thự . Đúng là theo lối kiến trúc phương Tây đây mà !

Vừa đến phòng khách ông Phùng thấy ông bạn già của mình đang ngồi đọc báo, ông Phùng khẽ hắng giọng :

- È ... hèm.

Ông Trình dờ mắt khỏi tờ báo người quay lại phía phát ra tiếng hắng giọng. Ông Trình nhìn thấy ông Phùng liền ngạc nhiên thốt lên :

- Ôi ... ông Phùng.

Hai ông bạn già nhìn nhau cười sáng khoái. Ông Trình nắm tay ông Phùng rồi kéo lại gần chỗ ghế nói :

- Nào ông ngồi xuống đây rồi chúng ta cùng hàn huyên.

Ông Phùng ngồi xuống. Mấy năm không gặp mà ông Trình vẫn trẻ như xưa chỉ khác là mái tóc có điểm màu trắng rồi. Hai ông đã lâu không gặp nên có rất nhiều chuyện để nói.

Họ ngồi nói chuyện một hồi lâu thì thấy 1 chàng trai đi vào. Anh lễ phép cúi chào hai người :

- Con chào ba. Cháu chào bác.

Ông Phùng bờ ngõ hỏi :

- Ủa ... con là ..

Ông Trình cười đáp :

- Thăng Thế Du đó.

Ông Phùng thoáng ngạc nhiên trước sự thay đổi của Thế Du, hỏi bé thằng nhỏ này làm gì được đẹp như vậy nếu không muốn nói là nó xấu. Bây giờ đứng trước mặt ông là một cậu trai cao to đẹp trai lại còn biết lễ phép. Nếu không muốn nói là hoàn hảo.

Ông Trình nhìn ông Phùng đang ngạc nhiên ngắm con mình mà buồn cười :

- Sao .. thấy thế nào.

Ông Phùng thẳng thắn :

- Lâu không gặp nó khác xưa nhiều quá nên tôi không nhận ra. Giờ trông thằng bé đẹp trai hẳn ra.

Thế Du cười cho qua rồi xin phép lui về phòng trước để lại cho hai ông nói chuyện.

Hai ông lại ngồi ôn lại chuyện xưa lẫn hiện tại và ... cả lời hứa hôn năm nào . Mãi cho đến tối ông Phùng mới về nhà vậy mà Kim Anh vẫn chưa thức giấc. Có lẽ về đi một chặng đường dài nên cô hơi mệt. Nên ông Phùng không đánh thức con gái dậy mà ông lui về phòng cho cô ngủ tiếp.

Buổi tối, Thế Nam đi làm về cả nhà ông quay quần bên mâm cơm.

Thế Du lên tiếng :

- Bác ơi con có chuyện muốn nói.

Ông Trình nhìn Thế Du hỏi :

- Có chuyện gì hả con ?

Thế Du ấp úng :

- Con ... con...

Thấy Thế Du ấp úng, Thế Nam tiến lại vỗ vai Thế Du :

- Cái thằng, có chuyện gì thì nói đại đi cứ úp mở hoài .

Thế Du nhìn Thế Nam rồi quay nhìn ông Trình :

- Thưa bác. Con muốn dọn ra kí túc xá ở ạ.

Ông Trình và Thế Nam ngạc nhiên cả hai cùng lúc quay sang nhìn Thế Du. Ông Trình khẽ nhíu mày nói :

- Sao con lại phải chuyển vào đây. Ở nhà không tốt hay sao.

Thế Nam thêm vào :

- Em có chuyện gì khó nói à ?

Thế Du lắc đầu :

- Không ạ. Tại con muốn ở kí túc xá cho có tiện khi đi qua đi lại. Với con cũng không muốn các bạn dị nghị.

Ông Trình thở hắt :

- Con lớn rồi. Thôi ta tùy con quyết định. Nếu có vấn đề gì thì cứ báo với bác hoặc thằng Nam.

Rồi như nhớ ra điều gì. Ông nói tiếp :

- À hay con chuyển ra ngồi nhà gần trường con đi. Ở đấy vẫn chưa ai ở. Thế có phải tiện hơn không đỡ phải ở kí túc xá chật chội lại thiếu thốn.

Thế Du biết mình không thể từ chối liền gật đầu :

- Dạ vậy cũng được ạ.

Thế Nam hých tay Thế Du hỏi nhỏ :

- Sướng nhờ được ở riêng.

Tiếng nói nhỏ của Thế Nam vừa đủ cho ông Trình nghe thấy, ông cau mày :

- Con muốn thì cứ ra ở riêng cho “sướng”.

Thế Nam cười xuề xòa, Thế Nam cầm bát com lên vừa ăn vừa nói :

- Dạ ở nhà ... cho ba nuôi. Hi hi.

Ăn nốt bát com ông Trình đứng dậy, trước khi lên ông còn nói với Thế Nam :

- Tý ăn xong Thế Nam lên phòng ba, ba có việc muốn nói với con.

- Dạ.

Quay qua Thế Du, Thế Nam buồn chuyện :

- Ê ... e biết nhỏ Kim Anh về chưa.

Thế Du nghe đến tên Kim Anh mà anh như muốn nghẹn cả com, anh buông đũa đứng dậy mặt hằm hằm lên phòng để lại Thế Nam với dấu “?” to đùng đang hiện ra trên đầu.

Thế Nam ăn com xong gọi bà ** dọn dẹp. Anh về phòng tắm rửa thay quần áo rồi vào phòng ông Trình.

- Ba, con vào được không ạ.

- Vào đi.

Thế Nam bước vào, ông Trình cắt đồng giấy tờ trên bàn làm việc rồi tiến lại chỗ chiếc sa long rồi đưa tay bảo ý Thế Nam cũng ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống anh liền hỏi :

- Có việc gì vậy ba.

Ông Trình lôi tờ di thư của vợ mình trước khi mất ra đưa cho Thế Nam :

- Con đọc đi.

Thế Nam nhìn ba khó hiểu, rồi anh cũng đưa tay đón lấy bức thư. Anh mở bức thư ra đọc. Hai hàng chân mày anh từ từ nhíu lại gần nhau đến nỗi không thể gần hơn được nữa. Ngồi thẳng lưng anh buông bức thư xuống nhìn ba :

- Sao lại có chuyện này vậy ba.

Ông Trình nhìn con rồi kể :

- Lúc trước ta, mẹ con, bố mẹ Kim Anh chơi rất thân với nhau. Ừm ... là rất thân thì đúng hơn. Khi chưa sinh ra con và Kim Anh 2 gia đình đã hẹn với nhau nếu một gia đình sinh trai, một gia đình sinh gái thì sẽ làm sui gia để giữ mối quan hệ thân thiết này.

Thế Nam nghe vậy kêu lên :

- Ba à ...

Ông Trình tiếp :

- Rồi đúng như dự định mẹ con đã sinh con trai là con và 4 năm sau Thu Hương – vợ ông Phùng đã sinh được con gái là Kim Anh. Năm Kim Anh lên 2 tuổi lúc đó con 6 tuổi thì mẹ Kim Anh vì cứu mẹ con mà mẹ Kim Anh đã bị tai nạn giao thông mất.

Kể đến đây ông Trình xúc động mắt rưng rưng.

~~~~~

Kết ...

Tiếng lê bánh xe của chiếc ô tô tải trên đường kêu vang lên .

Chiếc vòng cổ của mẹ bà Ngọc Lan không biết sao khi bà và bà Thu Hương đang đi qua đường thì bị đứt. Bà Ngọc Lan bảo bà Thu Hương chờ mình rồi quay lại nhặt chiếc vòng. Vì quá vội bà không để ý đến lúc đó đang có một chiếc xe tải của một lái xe say rượu – khi điều tra ra thì biết , đang siêu vẹo phi về phía mình.. Bà như cảm thấy điều gì đó không hay sắp xảy ra, bà quay qua thì không kịp nhìn thấy gì vì ánh đèn ô tô quá sáng làm bà phải nhắm mắt, bà chỉ kịp nghe thấy tiếng hét của Thu Hương – cô bạn thân của mình.

- Lan ... không.

Bà Ngọc Lan ngắt đi không còn biết gì nữa.

~~~~~

Thế Nam trước nay chỉ biết sơ là mẹ Kim Anh chết vì tai nạn giao thông. Nay nghe chính bố anh kể lại mà anh muốn rụng rời tay chân. Ông Nam sắc mặt đau khổ tột cùng :

- Khi hấp hối bà đã kịp nói cho một người dân tốt bụng đã đỡ bà là “ Chăm sóc Kim Anh cho thật tốt”. Mẹ con đã rất đau lòng trước cái chết đau thương của người bạn thân đã vì đẩy mình khỏi chiếc xe tử thần mà hi sinh. Do đó lúc mẹ con còn sống bà luôn cố gắng chăm sóc bảo vệ cho con bé Kim Anh . Trờ trên thay 6 năm sau mẹ mẹ con cũng qua đời vì bị ung thư. Biết mình sẽ ra đi bất cứ lúc nào nên bà ấy đã viết bức thư này cho con và dặn khi nào con trưởng thành thì chuyển lại cho con.

Thế Nam nghe kể lại mà muốn khóc, giọng anh lạc đi :

- Nhưng ... ba à. Con đã ...

Nhìn gương mặt đau buồn của ba, Thế Nam im bất đi không nói nên lời. Ông Trình thở dài nhìn con :

- Con hãy suy nghĩ kĩ về chuyện này nhé .

Thế Nam gật đầu :

- Ba cho con thời gian nhé .

Ông Trình gật đầu :

- Được con hãy suy nghĩ. Ta không muốn làm mẹ con hay mẹ Kim Anh buồn. Được chứ.

Thế Nam cúi đầu dăm chiêu, anh nói :

- Dạ được ạ. Ba nghỉ sớm đi.

Rồi anh xin phép về phòng. Thế Nam lê từng bước nặng nề về phòng. Anh thù người trước sự thật trớ trêu này . Làm sao anh lấy Kim Anh được trong khi anh đã có người yêu. Anh chỉ coi Kim Anh như em gái. Nhưng mẹ Kim Anh đã làm quá nhiều cho gia đình anh. Làm sao cho vẹn đôi đường . Không biết Kim Anh đã biết chuyện này chưa, nó sẽ phản ứng ra sao?.

Những câu hỏi được đặt lên liên tục trong đầu Thế Nam. Thật sự anh cảm thấy rất bế tắc.

Một đêm dài. Một đêm không ngủ. Một đêm mệt mỏi thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Ép duyên (2)

Sáng hôm sau, Kim Anh khẽ cựa mình thức giấc. Cô hé mắt ra thì thấy có người đang ngồi nhìn mình , cô giật mình ngồi bật dậy. Là một chàng trai tuấn tú phong độ. Anh mỉm cười trìu mến nhìn cô bằng ánh mắt thân thương nói :

- Dậy rồi à.

Kim Anh nhũn mày quan sát chàng trai trước mặt. Cô nhìn ra nét gì đó thân quen nhưng nhất thời không phát hiện. Rồi chợt cô reo lên :

- Nam huynh.

Thế Nam tiến lại gõ đầu cô :

- Vẫn nhí nhố như lúc trước.

Kim Anh xoa đầu cười :

- Thì em vẫn là em chứ là ai đâu.

Cô tiếp :

- Thôi anh xuống nhà chờ em đánh răng rửa mặt thay quần áo rồi anh em mình đi ăn sáng. Nhân tiện buồn luôn. Ok.

Thế Nam nháy mắt tình nghịch :

- Ok.

Rồi anh xuống phòng khách ngồi.

Kim Anh làm vệ sinh cá nhân xong cô thay cho mình một bộ cánh thật đẹp: chiếc quần cạp cao màu nâu nhạt kết hợp với chiếc áo sơ mi tay lỡ cổ tàu màu đen cùng với đôi dây búp bê đen thật xinh. Cô búi tóc búi lên cao tự tin đi xuống lầu.

Thế Nam nhìn cô giật mình “ Con bé đã lớn thật rồi”.

Kim Anh nhìn ráo rác rồi hỏi :

- Ba em đâu rồi anh.

- À, bác Phùng qua ăn sáng ở nhà anh rồi hai ông ngồi trò chuyện và đánh cờ.

- Ra thế. – Rồi cô dục :- Vậy chúng mình đi thôi.

Hai người cùng sánh vai đi ra khỏi nhà. Thế Nam mở cửa xe cho Kim Anh ngồi, rồi mới vào chỗ lái. Hai người không biết cử chỉ thân mật đó đã có một người quan sát thấy khi đứng trên lầu. Anh khẽ nắm chặt tay vào lan can, nhũn mảy.

Trên đường đi hai anh em nói chuyện trên trời dưới đất. Thế Nam dò hỏi cô về chuyện hứa hôn mà hôm qua ba nói cho mình. Nhưng cô ngây ngô có vẻ chưa biết chuyện gì. Anh thở phào nhẹ nhõm. Rồi như nhớ ra điều gì, anh quay sang bảo :

- À, anh quên chưa nói cho em một tin mới.

Kim Anh vui vẻ :

- Tin gì thế ?

Anh tỏ ra vẻ thần bí rồi cười hỏi :

- Em thử đoán xem.

Kim Anh nhìn qua Thế Nam thấy vẻ mặt anh lấp lánh hạnh phúc, cô đoán luôn :

- Có bồ rồi chứ gì ?

Thế Nam trở mặt nhìn cô :

- Sao biết

- Nhìn mặt là biết địa chỉ.

Hai người cười rộ lên vì những câu nói hài hước của họ. Kim Anh chợt đề nghị.

- Anh Nam hay qua đón bồ anh đi chung cho vui nhân tiện giao lưu và cọ sát luôn.

Thế Nam cười sặc sụa trước cách ăn nói của Kim Anh :

- Thế cũng được.

Thế Nam rút điện thoại của anh ra gọi cho Mỹ Hân – người yêu anh, anh bảo cô ra cổng rồi anh đến đón.

Khi xe đến anh ra ngoài mở cửa cho cô, Kim Anh biết ý cũng đứng dậy ra ngoài. Mỹ Hân nhìn Kim Anh ngạc nhiên hỏi nhỏ :

- Ai vậy anh?

Thế Nam cười đáp :

- Bà tướng đấy.

Anh mở cửa xe cho Mỹ Hân và Kim Anh ngồi vào. Kim Anh kéo dài giọng nói :

- Bà tướng nói mà chả ai làm theo.

Mỹ Hân không hiểu hai người nói gì. Xe đến nhà hàng “ Quán lá chợ phiên ” Anh cho xe tấp vào bãi rồi cũng hai người đẹp vào trong tìm chỗ ngồi.

Kim Anh bắt chuyện với Mỹ Hân vì thấy cô hiền và ít nói quá :

- Chị Hân này.

Mỹ Hân ngạc nhiên khi cô gái kia biết tên mình cô lúng túng :

- Ô ... dạ .

Kim Anh nhìn Thế Nam rồi cười :

- Chị không cần lễ phép dạ thưa với em đâu. Em kém tuổi chị mà.

Mỹ Hân ái ngại nhìn cô rồi quay sang nhìn Thế Nam. Kim Anh tiếp :

- Em là em anh Nam tên là Kim Anh.

Mỹ Hân ngạc nhiên nói :

- Ủa, em là em anh Nam à. Sao chị chưa bao giờ nghe anh ấy nhắc đến em nhi.

Kim Anh tếu táo trêu :

- Vì bọn em là anh em ruột khác cha khác mẹ mà.

Thế Nam phì cười :

- Con nhỏ này ăn với chả nói.

Mỹ Hân cười theo. Tự dưng cô có cảm tình với cô bé trước mặt mình quá. Cô bé rất thân thiện và hòa đồng. Ăn nói tự nhiên không khoa trương hách dịch tí nào cả. Kim Anh thấy hai người cười cô cũng cười xòa theo.

Phục vụ bê ba tô bún bò Huế thơm phức ra làm cho Kim Anh quên luôn những chuyện đang nói, cô mời hai anh chị rồi tập trung hết tinh thần vào tô bún thơm lừng mà bao lâu nay cô mới được thử lại. Ăn xong một tô Kim Anh như thấy chưa thấm vào đâu, cô gọi thêm tô nữa, Thế Nam nghe cô gọi mà sứt sặc, Mỹ Hân cũng trở mắt nhìn cô, vừa lúc anh phục vụ cũng bung tô bún ra nhìn . Nhìn hai người Kim Anh cười một cái rồi cô cầm đũa và múc lên tiếp tục “ làm nhiệm vụ”. Ăn xong bát thứ hai Kim Anh cảm thấy no căng. Cô tựa lưng vào ghế xoa xoa bụng thờ phỉ :

- Hây ... no quá.

Mỹ Hân cười trước vẻ tự nhiên của Kim Anh, cô trêu :

- Ăn bát nữa cho máu.

Kim Anh xua tay lia lịa :

- Máu mủ gì. Em no muốn vỡ hồ lô rồi đây này.

Thế Nam, Mỹ Hân phì cười trước cử chỉ trẻ con của Kim Anh. Thế Nam ra ý kiến rù rê :

- Hai giờ anh em mình về đón thằng Du rồi 4 đứa mình ra Vũng Tàu chơi mai về.

Đang uống nước Kim Anh nghe tên Thế Du cô ho sặc sụa nước sộc lên cả mũi. Mỹ Hân quan tâm :

- Sao vậy em.

Nói xong cô đưa khăn giấy cho Kim Anh, Kim Anh cầm lấy lau mồm mũi, cô vừa ho vừa nói :

- Không ... có gì ạ.

Thế Nam tiếp tục ý kiến :

- Vậy giờ anh em mình quay về nhà đón Thế Du nhé.

Mỹ Hân gật đầu đồng ý. Còn Kim Anh im lặng nhưng trong lòng đang ngẫm chống đối. “ Lâu không gặp tên thần chết này, không biết giờ nó sao nhưng

chắc vẫn như xưa. Đã xấu còn thích đóng vai ác.”

Cả ba đứng dậy. Mỹ Hân và Kim Anh đứng trước cổng nhà hàng chờ Thế Nam vào lấy xe. Thế Nam cho xe vòng về nhà. Ngồi trong xe anh lấy điện thoại ra bấm số Thế Du.

Thế Du đang chơi đàn trong phòng chợt nghe thấy tiếng điện thoại. Anh dừng chơi, nghe máy :

- Sao anh, em nghe .

- Em xuống nhà đi.

Thế Du nhú mồm :

- Làm gì.

- À . Nhân dịp Kim Anh về nước anh vs chị Mỹ Hân cũng Kim Anh rủ em đi Vũng Tàu một chuyến đến mai về. Xuống nhà đi anh đang chờ dưới xe đây.

Thế Du ra lan can ngó xuống đường thấy xe anh mình đang đậu dưới nhà thật, a từ chối :

- Nhưng em không có nhà.

- Ở thế này giờ anh cứ tưởng em ở nhà , thế giờ em đang ở đâu anh qua.

Thế Du từ chối :

- Thôi em không đi đâu em có việc rồi em cúp máy đây.

Chưa để Thế Nam nói gì thêm Thế Du đã tắt máy cái “ rụp”.

Thế Nam nhăn mặt :

- Cái thằng ranh này làm gì không biết nữa đang nói thì tắt máy.

Mỹ Hân hỏi :

- Sao anh, Thế Du có đi không.

Thế Nam lắc đầu, Kim Anh mừng thầm “ May quá thần chết không đi”.

Thế Nam đành hoãn.

- Thôi hôm nay mấy anh em mình đi đâu đó chơi vậy, để dịp khác đi Vũng Tàu cũng được.

Kim Anh hưởng ứng luôn :

- Đến Suối Tiên đi anh.

Mỹ Hân vỗ tay :

- Được đấy, đi thôi anh.

Thế Nam nhìn hai cô gái, cười :

- Kinh nhĩ mới quen mà hợp nhau gớm.

Mỹ Hân và Kỳ Anh không hẹn mà cùng hát mặt lên đồng thanh :

- Ghen à.

Rồi cả ba cùng bật cười khanh khách, Kim Anh thấy Thế Nam và Mỹ Hân khá hợp nhau. Nghe họ nói đã yêu nhau được 4 năm sau khi cô đi 1 năm Thế Nam đã quen được Mỹ Hân. Họ có vẻ rất yêu và hạnh phúc bên nhau . Kim Anh thấy Mỹ Hân là 1 cô gái tốt và thân thiện lại còn rất xinh nữa chứ . Cô cảm thấy mừng cho anh vì đã tìm được 1 nửa cho riêng mình .

Cả ba người đi chơi thật vui vẻ. Trên xe tiếng cười, tiếng nói rôm rả không ngừng. Mỹ Hân, Thế Nam không ngừng kể về chuyện tình của mình cho Kim Anh nghe. Còn Kim Anh thì kể những chuyện hài hước khi ở nước ngoài cho hai người nghe.

Tối về, Kim Anh nhảy chân sáo lên bậc tam cấp rồi vào nhà. Thấy ba đang ngồi trên ghế sa lông đọc báo, cô sà xuống ôm tay ông :

- Ba. Con mới về.

Ông Phùng nhìn con trêu mếu :

- Sao, đi chơi với thằng Nam có vui không con.

Kim Anh hớn hờ trả lời :

- Dạ, vui lắm ạ.

Nhìn vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc và vui vẻ của Kim Anh mà ông Phùng lại hiểu lầm là Kim Anh và Thế Nam có tình cảm với nhau . Ông liền chớp lấy thời cơ nói ra chuyện hứa hôn giữa hai gia đình . Kim Anh nghe xong ngồi thừ người ra , cô lên phòng đóng cửa lại gieo mình xuống giường vất tay lên trán nghĩ ngợi :” Anh Nam có biết chuyện này không nhỉ ? “ “ Chắc là không nên hôm nay mới vô tư dẫn cả người yêu đi chơi với cô cơ mà “ Gay rồi , chuyện này tính sao đây. Ba chỉ cho mình 2 tháng để suy nghĩ về việc này thôi. Mai mình phải sang bàn với ông Nam mới được “

Kim Anh nằm suy nghĩ miên man rồi từ từ đi vào giấc ngủ lúc nào cũng không hay.

Thế Nam về đến nhà thì thấy Thế Du đang kéo vali ra sân , anh hỏi :

- Em đi đâu vậy

- Dọn đến nhà gần trường ở.

- Vậy à . Cần anh giúp gì không ?

- Có chứ . Em đang định gọi taxi ,anh về đỡ tốn tiền .

Thế Nam húych người Thế Du :

- Nhìn phong độ thế mà sệt sệt .

Thế Du nhún vai :

- Tiết kiệm là một của sinh viên mà .

- Con đại gia Úc mà cũng biết tính toán từng tí một vậy à ?

- Biết chứ chẳng qua là vờ bơ đi như không biết thôi. Mà sao anh nói nhiều thế giờ chở đồ về nhà kia cho em trước tí em về sau .

- Ừ .

Thế Du chào ông Trình rồi vào gara dắt chiếc liberty của mình đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Hôm sau Kim Anh dậy thật sớm sang nhà Thế Nam , cô lễ phép chào hỏi ông Trình rồi xin phép lên phòng Thế Nam .

Kim Anh chạy ủa lên phòng anh , thấy Thế Nam vẫn còn đang nằm ngủ , Kim Anh lại giường dứt tung chiếc mền ra, gọi dõn dáp :

- Anh Nam, anh Nam , anh Nam dậy đi ...

Thế Nam đang ngủ nghe có tiếng người kéo néo bên tai , anh cau mày :

- Đang ngủ , xê ra .

Kim Anh bực mình phát thật mạnh vào người anh :

- Dậy.

Thế Nam đau rất ngời, anh bật dậy, nói giọng ngái ngủ :

- Chuyện gì vậy ?

Kim Anh chạy vào WC mang ra chiếc khăn mặt đưa cho Thế Nam :

- Anh lau mặt cho tỉnh đi rồi em nói cái này cho nghe .

Thế Nam mắt nhắm mắt mở nhăn nhó nhìn Kim Anh r cầm lấy chiếc khăn lau mặt :

- Rồi đây , có chuyện gì mà em căng thẳng vậy ?

Kim Anh áp ứng :

- Ba em... hôn ước... thì em với anh rồi mẹ em... Trời ơi.

- Kim Anh vò đầu tóc rối tung lên, cô không biết nên nói như nào để Thế Nam hiểu, đầu óc cô bây giờ đang rất hỗn loạn, Thế Nam ngó người nhìn Kim Anh :

- Em nói gì vậy ?

- Em...

Cô ngồi phịch xuống giường ôm đầu suy nghĩ “ nên bắt đầu từ đâu đâu đây “ . Thế Nam nhìn cô mà cũng rối theo . Anh giục :

- Chuyện gì ? Em nói rõ ra xem nào .

Kim Anh hít 1 hơi dài rồi kể lại chuyện tối hôm qua mà ba nói với cô. Thế Nam nghe xong, thở phào :

- Tưởng chuyện gì nguy hiểm lắm. Cái đây anh biết trước em một hôm rồi .

- O, anh biết hết rồi sao không nói với em ?

Thế Nam mỉm cười :

- Thì giờ em cũng biết rồi đây thôi .

Kim Anh nhìn anh cười mà lòng như lửa đốt :

- Sao anh tỉnh như không vậy . Em đang lo muốn chết đây này .

Thế Nam nhún vai :

- Lo thì cũng làm được gì, để từ từ tính cũng được, chúng mình còn thời gian mà .

Thế Nam đứng dậy kéo tay Kim Anh :

- Thôi đừng nhăn nhó nữa xấu lắm. Anh em mình đi ăn đi. Có thực mới vực được đạo chứ .

Kim Anh gật đầu đồng ý :

- Anh nói cũng đúng.

Hai người xuống nhà chào ông Trình rồi ra ngoài, Thế Nam hỏi :

- Mà này, bao giờ em nhập học vậy?

- Hai ngày nữa anh ạ.

- Ừ thế em xin vào trường thẳng Tú Anh học à?

Kim Anh gật đầu, nói :

- Sao anh biết ?

- Đoán vậy.

- Đúng rồi, em vào trường đây đây mà có gì không anh?

Thế Nam lắc đầu :

- Không anh hỏi vậy. Thế thì em học cùng trường với thằng Du đấy.

Kim Anh nhìn Nam tò mò :

- Ồ, mà sao anh biết thằng Tú Anh nhà em. Ừ thì năm lớp 10 thằng Du với nó học cùng nhau đến giờ mà. Chúng nó bạn thân đấy, thằng Tú Anh hay đến nhà anh chơi nên biết được là họ hàng với em.

Kim Anh gật gù :

- À ra là thế.

Bỗng tiếng chuông điện thoại của Kim Anh vang lên làm cắt ngang câu chuyện :

- Oi chị nghe.

- ...

- Ừ được rồi, mai chị qua .

- ...

- Nhớ rồi. Nói nhiều.

- ...

- Ừ hi hi.

Kim Anh cúp máy, cô quay sang Thế Nam cười :

- Thằng này đốt hương muỗi cũng lên. Vừa nhắc đến nó, nó đã gọi điện cho em.

Thế Nam cười. Anh cho xe tấp vào quán ăn . Hai người cùng sóng đôi vào hàng, Thế Nam chợt thấy Thế Du. Anh đang định lên tiếng thì Thế Du đã đưa tay lên miệng muốn nói “Đừng nói gì, ăn đi”. Thế Nam nhúm mày khó hiểu nhưng cũng làm theo.

Thế Du ăn nhanh chóng rồi ra ngoài tính tiền luôn cho anh mình và cả Kim Anh . Lúc sau Thế Nam ra định thanh toán tiền thì chủ quán bảo đã có người trả cho rồi. Anh cười đoán ngay là Thế Du .

Thế Nam quay qua Kim Anh vừa cười vừa hỏi :

- Hôm nay ăn ngon kô ?

- Bình thường như mọi khi thôi.

- Anh thấy ngon hơn đấy chứ .

Kim Anh ngẩn người :

- Sao lại vậy ?

- Ăn chùa thì chả ngon hơn.

Kim Anh chỉ tay vào mặt Thế Du nói to :

- Cái gì ? Anh ăn xong kô trả tiền cho người ta à ?

Thế Nam đánh nhẹ vào đầu Kim Anh :

- Vớ vẩn , nhìn anh thế này mà phải đi ăn quỵt của người ta à ? Ý anh là có người trả tiền cho mình ấy

- À, ra vậy. Ồ mà ai vậy anh sao em không thấy ai cả.

- Thằng Du đấy.

Kim Anh nghe tên Thế Du mà suýt nôn tồ phờ vừa ăn ra .” Lại dính vào cái thằng vừa xấu vừa béo vừa đàn bà ấy rồi”. Nhưng cô cũng cảm thấy hụt hẫng. Cô đã về Việt Nam gần một tháng rồi sao Thế Du không qua hỏi thăm biết hai nhà cách nhau chỉ là cái cột điện .

Cô ngạc nhiên nếu là Thế Du sao cô lại không thấy anh, thì anh trả kiểu gì. Cô hỏi Thế Nam :

- Ô sao em không thấy nó vậy.

Thế Nam cười :

- Em làm sao nhận ra nó được. Nó ...

Thế Nam chưa kịp nói hết câu, Kim Anh đã chen ngang :

- Xời, cái thằng đấy có gì mà không nhận ra. Xấu nổi trội hơn người dễ nhận ra thấy mờ. – Rồi cô vừa cười vừa phẩy phẩy tay.

Thế Nam nghe xong sắc súa, tròn mắt nói :

- Em thử tả nó anh xem nào.

Kim Anh cao giọng :

- Mắt bé, mũi long vương, mồm mồm má phệ, người thì lùn lại còn béo nữa chứ. Xấu người xấu nét xấu gần hết.

Thế Nam nghe Kim anh tả về em mình mà không thể nào nhịn được cười, anh cười âm lên :

- Trời ... nó xấu ... dã man vậy cơ à.

Nói rồi anh lại cười thêm một tràng nữa. Kim Anh lấy làm lạ. “Minh tả có gì sai à, chẳng qua là hơi quá sự thật tý thôi chứ có đáng gì với vẻ đẹp của hấn đâu”. Cô vỗ vai Thế Nam :

- Đây, anh cười gì vậyk. Em nói không đúng à?

Thế Nam vừa cười vừa dơ ngón tay cái lên :

- Nề em luôn. Trí tưởng tượng bay cao thật.

Tự nhiên bị mắng khéo, kim Anh la :

- Tưởng tượng gì chứ. Sự thật mất lòng mà.

Thế Nam cố nhịn không cười nữa, anh hắng giọng :

- Đây chỉ là lúc bé thôi. Giờ nó khác rồi.

Kim Anh không thềm nghe, xua tay :

- Thì cùng lắm nhìn hơn được một tý nữa chứ gì. Kệ nó đi em không quan tâm.

Thế Nam cười thầm. Đến khi em gặp nó rồi em sẽ phải hối hận.

Hai người lên xe về không ai nói với nhau nữa. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đi học

- Trời ơi ... giày mình đá đi đâu rồi, lược nữa, cặp nữa Á á á á á

Tiếng hét thất thanh của Kim Anh vang lên. Cô đang chạy qua chạy lại tìm đồ của mình. Hôm nay là ngày đi học đầu tiên của mình, mà Kim Anh đã dậy muộn lại còn ném đồ linh tinh làm cho bây giờ không thể biết những thứ đồ đó ở đâu.

Sau một hồi loay hoay lục lọi cuối cùng Kim Anh cùng tìm thấy đồ mình cần. Cô nhanh chóng thay cầm áo chỉnh chu lại “nhan sắc”. Rồi gọi điện kêu taxi đến trường.

Đang đi bỗng

- Kịch ... cục ... cục ... cục.

Chiếc taxi không hiểu sao kêu lên một tràng tiếng rồi giựt giựt rồi dừng cái “phịch”. Chú taxi mặt đàn ra. Kim Anh mặt tái mét. Cô lắp bắp hỏi :

- Xe ... xe bị gì vậy chú.

Chú taxi quay lại về mặt tội nghiệp :

- Chắc nó trục trặc rồi ... cháu .

Kim Anh tái mặt . “ Xui xẻo”. Cô nhìn lên đồng hồ tính tiền rồi rút 50 nghìn ra trả cho chú taxi. Rồi đẩy cửa chạy một mạch. Chú taxi đằng sau vẫn ý ới :

- Cháu ơi còn thừa 12 nghìn này.

Chạy một mạch đến trường ai ngờ trường đã đóng cổng rồi. Cô đứng chống hông thở dốc ra lắm lắm, nói đứt quãng :

- Thật là ... xui xẻo. Mới ngày đầu ... đã

- Muộn rồi.

Tự nhiên có tiếng con trai vang lên sau lưng. Kim Anh giật mình quay phắt lại :

- Woa ... trai đẹp. – Cô mồm chữ O mắt sang long lanh, bật thốt.

Anh chàng đẹp trai ngạc nhiên, thắc mắc hỏi trong lòng . “ Con nhỏ này bị dở hơi à?”. Nhìn cái mặt kia, mồm há hốc chảy cả nước ... miếng. Cổ thì rụt lại như con rùa. Mình biết mình đẹp trai nhưng không đến nỗi nhỏ Kim Anh không nhận ra chứ. Đúng là ... Đúng! Anh chàng đẹp trai đó là Thế Du. Chỉ anh mới nói Kim Anh thế thôi. Anh lạnh lùng buông từng chữ :

- Ngậm mồm vào, mặt đã ngu còn thích làm ngu hơn.

Kim Anh như cái máy lập tức đóng “khoang tàu” lại, cô đứng thẳng người lên, ngẩng mặt cao lên để lấy lại phong độ, Kim Anh mỉm cười cao giọng :

- What’s your name ?

- Con điên .

Thế Du nói hai từ rồi quay người đi. Thấy mình như một con ngó đẽ người ta ****. Nhưng vì là ... trai đẹp nên Kim Anh bỏ qua. Cô chạy theo anh :

- Ê ... cậu là ai? Ê ... chờ với ... cậu đi đâu vậy.

Đã đi học muộn lại còn có thời gian hỏi mình “cậu là ai”.

Thế Du xọc hai tay vào túi quần đồng phục đứng lại nhìn cô :

- Muốn vào học không?

Kim Anh gật đầu lia lịa, mắt lấp lánh ánh sao hi vọng.

Thế Du bước tiếp :

- Theo tôi.

Kim Anh lập tức đi theo chân “anh đẹp trai”.

Thế Du đi vòng ra sau trường. Anh dừng lại, Kim Anh cũng dừng theo. Ngược lên thấy trước mặt mình là bức tường bao của trường. Cô bật thốt :

- Không lẽ ... - Vừa nói cô vừa chỉ tay về phía bức tường.

Chưa để Kim Anh nói hết Thế Du đã đến gần bức tường lấy vài cục gạch xung quanh đẩy xếp chồng lên nhau rồi bảo :

- Trèo đi.

Kim Anh tròn tròn mắt. Đáng nhẽ trong trường hợp này anh ta phải bế mình bay cái “vèo” qua tường như các nam chính như phim kiếm hiệp chứ nhỉ. Kim Anh nghĩ. Nhưng cũng bước đến đồng gạch đã được xếp ngay ngắn. Cô đứng, rồi ngược lên “sao nó xa vời thế nhỉ”.

Nuốt nước bọt vào trong cổ, kim Anh chỉ lên trên tường :

- Sao tớ trèo lên được. Cao thế này.

- Bám vào tường. Tôi ở dưới đẩy lên.

Kim Anh làm theo, cô cố gắng hết sức để bám vào thành tường, Thế Du ở dưới đẩy. Kim Anh bỗng thấy nhột khi có bàn tay con trai đụng vào chỗ nhạy cảm của mình, một tay cô bám vào thành tường, một tay cô đánh đánh vào tay Thế Du, anh nhăn mặt :

- Làm trò gì thế.

Kim Anh dờ khóc dờ cười :

- Tay cậu ... sờ vào mông tớ.

Thế Du nghe xong sững người, cậu thả tay ra luôn làm Kim Anh chơi vơi nửa người bên trên nửa người bên dưới, cô méo mó :

- Giúp ... giúp tớ.

Thế Du nhìn Kim Anh :

- Giúp thì bảo sờ mông, không giúp thì cũng kêu. Giờ chột hạ muốn gì?

Kim Anh môi tay vì phải bám vào thành tường, cô toát mồ hôi :

- Giúp ... giúp.

Thế Du đưa tay lên đỡ người Kim Anh, cậu đứng lên trên mấy cục gạch rồi đẩy người cô lên. Kim Anh ngồi lên được thành tường, cô thở phào nhẹ nhõm :

- May ... không ngã. – Rồi cô cười toe toét.

Kim Anh cúi mặt xuống nhìn Thế Du :

- Còn cậu thì sao.

Kô nói gì, Thế Du tháo cặp quăng sang phía bên trong trường, rồi anh đứng lên phiến đá co người bật nhảy “phốc” sang bên tường dễ như trở bàn tay.

Kim Anh nhìn Thế Du về khâm phục “ hóa ra biết khinh công thế mà không ... bé mình bay”, cô nói :

- Cậu giỏi thật đấy.

Thế Du vẫn kô nói gì, cậu cúi xuống cầm chiếc cặp sách lên đi thẳng để lại Kim Anh ngồi ở trên vách tường phân cách, cô ú ớ :

- Ở ... ấy ... ơ Khoan đi.

Kim Anh vừa nói vừa dơ tay ra vói. Nhưng Thế Du đã đi được một đoạn rồi, cô lo mọ mãi mới tiếp đất an toàn, Kim Anh chạy học tốc theo Thế Du . Đến khi đuổi kịp anh thì chợt có một giọng nói ồm ồm vang lên phía sau lưng, thật man rợn :

- Đứng lại

Hai chữ được nhấn mạnh làm cho người nghe phải dựng tóc gáy. Kim Anh định quay lại nhìn thì Thế Du ngăn :

- Đừng quay lại.

Nói rồi anh cầm tay Kim Anh kéo cô chạy đi một mạch, đằng sau thầy quản sinh vẫn không buông tha, ông vừa đuổi theo vừa quát :

- Hai anh chị đứng lại cho tôi ... tôi mà bắt được thì đừng trách.

Lời đe dọa của thầy giám thị càng ngày càng nhỏ dần đi rồi không nghe thấy gì nữa. Chắc vì đã có tuổi nên thầy không được bền sức như trước, Thế Du kéo Kim Anh chạy lên tận sân thượng của trường, anh buông tay cô ra.

Hai người đều cúi xuống chống tay vào đầu gối thở dốc, Kim Anh vừa thở vừa cười, nói :

- May thật đấy.

Đứng một lúc cho máu lưu thông rồi Thế Du ngồi bệt xuống đất, Kim Anh ngạc nhiên :

- Ở, cậu kô định vào lớp học à?

Thế Du lắc đầu. Cô tiếp :

- Vậy tớ đi trước nhé.

Thế Du phẩy tay ý bảo cô đi đi, Kim Anh mỉm cười mở cửa đi về lớp. Thế du nằm trườn người xuống đất. Anh gập người vào vì con đau bụng lại tái phát.

Kim Anh đang đi thì đột nhiên nhớ lại là mình không biết phòng học ở đâu. Bây giờ tìm thì chắc sẽ muộn lắm, cô trở ngược lại sân thượng tìm “anh đẹp trai”.

Nghe có tiếng bước chân, Thế Du gượng ngồi dậy làm vẻ như không có gì. Kim Anh cười hề hà với anh rồi hỏi :

- Cậu gì cho tớ hỏi ban Quản trị - Kinh doanh của trường ở chỗ nào.

- Tầng 3. Phòng 13.

- Ồ. – Kim Anh cười nhẹ rồi cúi đầu chào Thế Du.

Cô đi theo chỉ dẫn của anh vào lớp. Vì lí do mới đi Anh về không biết đường nên cô được vào lớp mà không gặp nguy hiểm nào.

Còn lại Thế Du ôm bụng nhăn nhó, mồ hôi túa ra đầm đìa trên gương mặt thanh tú, cậu mở cặp lấy thuốc ra uống. Một lúc sau con đau vơi dần, vơi dần, cậu ngã lưng dựa người vào tường ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Ghen nhâm đôi tượng

Đến giờ ra chơi Kim Anh chạy một mạch ra căng tin trường. Đang loay hoay tìm chỗ ngồi, cô chợt thấy Tú Anh đang đi với đám bạn, cô vẫy tay gọi í ới :

- Ê .ê ... Tú Anh... ..

Vừa gọi cô chợt im bật đi khi phát hiện ra những ánh mắt “iêu thương” của những cô gái trong căng tin dành cho mình. Cô thụt tay lại, ngậm mồm vào mỉm cười và ngồi xuống. May mà Tú Anh đã kịp nhìn thấy cô, anh cười tươi chạy lại bàn Kim Anh, kéo ghế ngồi xuống :

- Đại sư tử.

Kim Anh ngậm ống hút vào mồm rồi đưa mắt ngó quanh thì thấy những ánh mắt kia thưa dần đi, cô cúi đầu sát vào đầu Tú Anh hỏi nhỏ :

- Sao tao gọi mày mà mấy con kia nhìn tao bằng ánh mắt “cay đắng” vậy.

Tú Anh vênh mặt hất tóc :

- Có gì lạ đâu. Chị tập quen dần đi là vừa.

- Là sao? – Kim Anh ngờ ngác hỏi .

- Thì mấy nhỏ đó fan em mà. – Nói đoạn Tú Anh ưỡn ngực lên về ta đây.

Kim Anh trề môi :

- Mày tự nhận à.

- Không tin thì thôi. Mà chị gọi em gì vậy.

Kim Anh lắc đầu :

- Thấy mày nên gọi vậy.

Tú Anh gọi cho mình cốc cà phê rồi quay qua chị hỏi :

- À, chị này. Chị với bác về đây ở luôn hay ở vài năm rồi đi.

Mặt Kim Anh ỉu xiu :

- Chắc phải ở đây luôn.

- Được ở nhà thích quá rồi còn gì. Mà sao mặt chị như mặt sỏ gạo vậy. – Tú Anh nhắc cốc cà phê lên mồm nhấm nháp.

- Tao sắp phả lấy chồng rồi.

Đang uống cà phê trong miệng nghe chị mình nói, Tú Anh phin hết cà phê trong miệng ra trúng mặt Kim Anh, anh ho sặc sụa còn Kim Anh thì trợn mắt hét toáng lên :

- Phùng ... Bảo ... Tú ... Anh.

Tiếng hét vừa dứt cũng là lúc mọi người trong căng tin lại một lần nữa đổ ánh mắt của họ vào Kim Anh. Tú Anh nhìn mặt và chiếc áo của chị mình bị dính màu cà phê lem luốc, anh cười nắc nẻ lên. Kim Anh bực mình đánh bốp vào đầu Tú Anh, quát :

- Cười gì thằng ranh này.

Vừa nói xong một câu lập tức Kim Anh nhận được những tiếng xì xầm bán tán xôn xao. Mà nhân vật chính trong câu chuyện của mọi người là cô. Tú Anh vẫn cười, cô cau có hất mặt ra lệnh :

- Chạy mua hộp khăn lạnh mau lên.

Tú Anh đứng dậy cố nên cười chạy đi mua cho Kim Anh hộp khăn giấy.

Khi quay lại thì thấy chỗ chị mình có mấy đứa nữ sinh đang vây quanh Kim Anh. Cậu liền đứng núp sau cây cột theo dõi tình hình :

- Con kia mày là ai mà dám sai anh Tú Anh hả. – Mấy đứa con gái nhôn nhao nói.

Một cô gái có mái tóc dài ép thẳng mài râu khoanh tay trước ngực hất mặt lên nhìn Kim Anh :

- Bà già nhà quê này. Chị là ai mà dám lại gần Tú Anh của tôi vậy.

Sock !!!.. Kim Anh đứng hình khi có người dám gọi cô là “ bà già ” lại còn “ nhà quê ” nữa chứ. Trán tỉnh cô đứng thẳng người dẩy vuốt vuốt mái tóc nhìn Trâm Nhi – cô gái vừa nói :

- Ê, nhìn lại mặt chị đi cưng, xem có nếp nhăn nào chưa. Bộ mắt cưng có đờm à đi rửa mặt đi nhé.

Trâm Nhi dí sát mặt mình vào mặt Kim Anh nhìn chăm chú rồi cô chỉ tay vào mặt Kim Anh, nói vang lên :

- Trời ... nếp nhăn ở mắt, ở chân này, ở đây , đây và cả đây nữa này.

Trâm Nhi chỉ lung tung lên mặt Kim Anh.

Kim Anh nghe xong đưa tay lên mặt cô lăm bằm :

- Gì . Mặt mình nhiều nếp nhăn vậy sao. Không được chắc con ranh này nó chỉ bịa ra treu tức mình thôi.

Cô lấy lại bình tĩnh hắng giọng cười mím một cái rồi vỗ nhẹ má Trâm Nhi :

- Sư muội này tí bảo rồi về bảo bố mẹ cho đi sát trùng mắt đi mà lại .Mắt đã hồng còn cố dùng làm gì.

Trâm Nhi đuối lý, cô vờ đưa tay dụi mắt :

- Bà chị ơi mình già rồi thì nhận đi có gì mà phải xí hỏ. Bọn em thông cảm mà.

Cả lũ bạn đi cùng Trâm Nhi cười âm lên. Kim Anh bực mình “ Con này kinh thật mồm mép như tép nhảy. Không được chẳng nhẽ Kim Anh này phải chịu thua nó sao “. Kim Anh cười nhẹ :

- Vậy à... Thế em có biết chị đẹp theo kiểu sang trọng quý phái chứ không phải bà già nhà quê như em nói đâu.

Tú Anh đứng sau cột phì cười trước câu nói cùn của chị mình. Trâm Nhi nghe Kim Anh nói xong cô ho sặc sụa :

- Chị đang tự nghĩ à. Khổ thân thật.

Một cô gái tóc vàng bên phe Trâm Nhi lên giọng hách dịch.

- Mày cần gì đòi co với con đấy. Thích thì nhảy vào mà gõ thôi.

Kim Anh quay qua phía cô tóc vàng vừa lên tiếng, cô gần từng chữ :

- Thích ... thì lăn vào mà ăn.

Nghe Kim Anh nói xong, không khí như nóng lên. Một cô gái người tròn lúng lắt hăm hăm chạy vào định túm tóc Kim Anh.

Thì ... Chứ để cô gái đó động đến mình. Kim Anh né sang một bên.

Rồi thấy mấy người phe nó đang chạy vào.

Tú Anh thấy tình hình căng thẳng quá, anh định ra can thì vừa bước được một bước anh đã dừng lại vì nghe thấy Trâm Nhi – cô gái cầm đầu nói :

- Chúng mày đứng lại. Ai cho bọn mày chơi xấu kiểu vậy.

Một đứa bạn Trâm Nhi phản đối :

- Mày định để con Băng bị đánh à.

Trâm Nhi thần nhiên :

- Chấp nhận thôi. Sô lô sòng phẳng mà.

Một đứa bạn cô bắt mẫn :

- Nó bên phe mình mà.

Trâm Nhi cau mày :

- Tao bảo rồi, 1 - 1 . Không chơi chó đần. Yếu thì chấp nhận thua.

Kim Anh vì được học võ nên sức khỏe cô tốt hơn cô bạn tên Băng của Trâm Nhi. Cô tung một cước vào bụng khi thấy Băng hăm he định cầm cốc cà phê của Tú Anh đập vào người mình , cô nói :

- Đã yếu còn thích ra gió. – Vừa nói cô vừa hát mặt về phía Trâm Nhi.

Băng ngồi dưới đất mặt đỏ gay. Mấy cô bạn đứng gần đó chạy lại phủi quần áo với vuốt lại tóc cho Băng. Rồi diu cô đứng lên. Băng lắp bắp nói :

- Mày... cứ chờ đấy. – Nói rồi cô cùng mấy người bạn đi mất. Còn lại Trâm Nhi.

Kim Anh khoanh tay trước ngực, nói với theo :

- Sẵn sàng.

Trâm Nhi đến gần Kim Anh, cô dơ thẳng tay lên tát Kim Anh, vì cô để ý nên Kim Anh lãnh nguyên cái bạt tai, cô quắc mắt nhìn Trâm Nhi.

Trâm Nhi không hề nao núng nhìn lại :

- Đây là cái tát cảnh cáo vì hai lí do. 1 là chị không được lại gần Tú Anh. 2 là chị đã đánh bạn tôi.

Kim Anh vùng tay lên tát mạnh vào mặt Trâm Nhi khi cô vừa dứt câu. Trâm Nhi lần đầu tiên bị đánh kể từ ngày đó đến giờ. Thật ra Trâm Nhi vốn không thích đụng tay đụng chân với ai, chỉ tại cô không muốn ai đến gần Tú Anh nên mới tỏ ra vênh váo, không sợ đời như thế.

Từ lúc vào trường này đến nay ai không nghe lời cảnh cáo của cô mà cố tình lăng văng đến gần Tú Anh đều bị cô cho nghỉ học hết.

Hôm nay gặp ngay đối thủ. Không những không đau mà cô còn thích thú :

- Good.

Cả lũ trở mắt nhìn cô và trong đó có cả Kim Anh. “ Con này bị mình đánh xong mặt mày luôn à.” – Kim Anh thầm nghĩ.

Trâm Nhi tuyên bố :

- Từ nay chị sẽ được vinh dự tấn công Tú Anh.

Nghe Trâm Nhi nói xong Tú Anh bật cười đến đau cả bụng, Kim Anh cau mày lại :

- Cùng nói cái gì vậy ? Bệnh à ?

Trâm Nhi giải thích :

- Chị sẽ có cơ hội lại gần Tú Anh mà không ai ngăn cản.

Kim Anh phẩy tay :

- Xời , tưởng gì, không cần.

Tú Anh bất mãn trước hành động của bà chị mình, anh trầm nghĩ .

“Được quyền lại gần mình mà dám tỏ thái độ thế à. Mất hết cả phong độ của mình.”

Trâm Nhi sáng mắt :

- Thật à.

Kim Anh suy nghĩ gì đó rồi cô trả lời lại :

- À không, phải theo đuổi Tú Anh chứ. Cơ hội tốt của chị mà đừng hờ hững .

Trâm Nhi xụ mặt rồi vụt tươi cười tự tin :

- Không sao. Kể cả theo đuổi mấy đi nữa Tú Anh của tôi sẽ không bị chị quyến rũ đâu.

Kim Anh trề môi nhún vai :

- Biết đâu được.

Trâm Nhi bực mình trước vẻ thần nhiên của kẻ thù, cô đâm quạu :

- Chắc chắn thế .

Nói rồi cô quay mặt bỏ đi .Cùng lúc tiếng chuông vào học vang lên. Mọi người thích thú khi vừa được xem phim hành động miễn phí. Kéo nhau ra khỏi căng tin. Lúc này Tú Anh mới đi đến chỗ Kim Anh.

Thấy Tú Anh chạy đến chia hộp khăn giấy cười với mình, lúc này khi cô đánh Băng đã nhìn thấy Tú Anh, tưởng anh sẽ chạy đến giúp ai ngờ, cô nạt :

- Mày cười cái gì.

Cô cau có :

- Bọn trẻ giờ liêu thật.

Tú Anh trề môi .

- Chị hơn bọn nó được mấy tuổi mà bày đặt “ bọn trẻ bây giờ liêu thật “.

Vừa đi vừa nghe thằng em nhại lại giọng điệu của mình. Kim Anh chống chế :

- Hơn hai tuổi cũng là số nhiều rồi.

Tú Anh chép miệng :

- Chị có thằng em đẹp trai, học giỏi nên tập quen với rắc rối đi là vừa.

Kim Anh “ à” lên một tiếng rồi hỏi :

- À này, nhỏ này là người yêu của mày à?

Tú Anh lắc đầu.

- Thế là bạn à.

Lại là cái lắc đầu.

- Thế là gì.

Tú Anh ngây thơ :

- Sao em biết được.

Kim Anh ngờ ngàng :

- Ở thế này mà quen nhỏ đó à?

Tú Anh gật gật đầu :

Kim Anh lâu bầu :

- Thế mà này giờ tao tưởng nó là người yêu của mày đi đánh ghen. Mà con này hay thật mày không biết gì nó mà nó cũng dám bảo : Tú Anh của tôi.

Tú Anh phì cười vỗ vai chị :

- Thông cảm. Fan cuồng của em ấy mà.

Kim Anh lườm thẳng em :

- Con nhỏ đấy cũng xinh phết mỗi tội hơi ... từng. À mà nó đã bao giờ nói chuyện hay tỏ tình tán tỉnh gì mày chưa.

- Em đã bảo e không biết nhỏ đấy là ai rồi mà lại.

Kim Anh gật gù :

- Cũng phải :

- Thế mà nó dám bảo cho phép tao tán tỉnh hay lại gần gì gì với mày mới sợ chứ. Như kiểu nó là manager của mày ý.

Tú Anh khoác tay lên vai chị.

- Thôi kệ đi vào lớp thôi.

Kim Anh cũng Tú Anh sánh vai nhau bước về lớp. Họ không hay Trâm Nhi đang đứng sau cánh cửa lối thoát hiểm mà họ vừa đi qua. Cô nhìn Tú Anh với đôi mắt buồn. Khẽ thở dài cô quay người bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: “Cục vàng”

Hôm nay, cô giáo bộ môn có việc nên lớp Kim Anh được nghỉ một tiết. Vì không quen ai, cũng chẳng thấy Tú Anh đâu nên cô lên thư viện ngồi đọc sách.

Đang ngồi đọc sách trong thư viện thì có một người đi lại bàn bắt chuyện với cô :

- Chào bạn , tớ ngồi đây được chứ .

Kim Anh ngược mắt lên nhìn. Trước mặt cô là một cô gái có mái tóc dài đen, thẳng mượt..Đôi mắt bồ câu biết cười. Người cô toát lên một vẻ đẹp tươi mát hiền dịu. Kim Anh cười nhẹ, nói :

- Ừ , cứ tự nhiên .

Cô gái kéo ghế ngồi xuống tự giới thiệu :

- Tớ tên là Chi Mai. – Rồi cô nở nụ cười dễ thương.

Kim Anh không nói gì, cô dán mắt vào quyển sách đang đọc. Cô bạn tiếp :

- Cậu có phải là Kim Anh không?

Ồ sao nhỏ này lại biết mình nhỉ. Chẳng lẽ mình nổi tiếng vậy à. Haha...

Trả vờ ngây thơ, Kim Anh hỏi lại :

- Sao cậu biết.

Chi Mai cười toe toét :

- Thì giờ cậu nổi tiếng rồi đó thôi. Mới vào trường đã có sì căng đàn.

- Tổ có phải sao đâu mà sì căng đàn.

Chi Mai giải thích :

- Thì hôm qua cậu tung cho nhỏ Băng một trường rồi còn tát Trâm Nhi cái “vèo” nữa thầy. – Vừa nói Chi Mai vừa miêu tả bằng những hành động rất ngộ nghĩnh như cô là người “làm” nên nó không bằng.

“Thì ra là vì chuyện ở căng tin. Chắc bây giờ mình nổi tiếng hơn sao rồi ấy chứ hơ hơ...” “Kim Anh nghĩ rồi tỏ vẻ không có gì.

- À, tưởng gì.

Thấy Kim Anh không phản ứng gì, Chi Mai tỏ vẻ ngưỡng mộ :

- Woa ... cậu ghê thật đấy dám đánh cả nhỏ Trâm Nhi.

- Có gì mà phải sợ nó .

Chi Mai kể lể :

- Tại cậu không biết đấy thôi. Nhỏ đó bố mẹ làm xã hội đen đấy. Ghê lắm. Ai động vào nhỏ thì có nước ... “khực”. – Nói đến đoạn Chi Mai đưa tay ngang cổ rồi làm vẻ nặt le lưỡi.

Kim Anh tròn mắt nghe . Chi Mai tiếp tục :

- Nghe đồn hồi cấp 2 có đứa dám đánh nó. Thế là bố mẹ nó đến tận nhà phá nhà con nhỏ đánh nó luôn đấy.

Kim Anh rùng mình :

- Thật á.

Chi Mai gật đầu chắc nịch :

- Sự thật 100% luôn.

Nuốt nước bọt cái “ực”. Kim Anh nghĩ đến cảnh bố mình đã “gà trống nuôi con” lại còn bị tổng ra đề ở. Ôi thương :

- Nhưng có nhất thiết phải làm vậy không?

Chi Mai chép miệng :

- Biết sao được. À này – như nhớ ra điều gì, Chi Mai mắt long lanh hỏi. – Cậu có quan hệ gì với Tú Anh vậy.

- Chẳng quan hệ gì.

Chi Mai bừa bãi, dài giọng :

- Không có quan hệ gì mà hai người đi chung với nhau à.

Kim Anh chối quanh :

- À ... ừ ... thì là ... à đúng rồi là bạn cũ, bạn cũ ấy mà .

Chi Mai tỏ vẻ không tin :

- Thật không.

Gật đầu chắc nịch, đáp :

- Thật. Mà cậu định điều tra tới đấy à.
- Đâu có. Tớ thấy cậu mới chuyển đến mà đã quen được Tú Anh nên thấy lạ .
- Lạ gì.
- Cậu không biết gì à?
- Biết gì?

Tò về không tin, nhưng nhìn cái vẻ mặt ngờ ngác của Kim Anh. Chi Mai nói :

- Thôi được rồi để tớ kể về sự tích trường Hồ Chí Minh , trường mình cho cậu nghe.

Chưa để Kim Anh phản ứng gì. Chi Mai đã liên thoảng :

- Thôi được rồi để tớ về sự tích trường Hồ Chí Minh , trường mình cho cậu nghe.

Chưa để Kim Anh phản ứng gì. Chi Mai đã liên thoảng :

- Truyện kể rằng. Trường đại học Hồ Chí Minh có “5 cục vàng nguyên chất”. Nằm trong ...

Kim Anh này giờ không có hứng thú với cậu chuyện cô bạn mới quen này sắp kể. Nhưng nghe đến vàng, cô sang rục mắt lên chặn ngay lời nói của Chi Mai :

- Vàng, vàng á. Đâu, ở đâu.
- Ở trường mình chứ ở đâu. – Chi Mai vênh mặt lên nói.

Kim Anh tròn mắt :

- Cụ thể là ở chỗ nào.
- Một “cục” ở ngay lớp mình. Hai “cục” nữa ở lớp bên cạnh. Còn 2 “cục” nặng kí nhất ở năm 3.

Kim Anh đứng bật dậy kéo tay Chi Mai :

- Đi lấy thôi.

Chi Mai ngớ người :

- Lấy gì.
- Vàng.

Nghe xong, Chi Mai cười lên sặc sụa. Kim Anh không hiểu gì cô đứng đần ra :

- Cậu cười gì thế.

Chi Mai kéo Kim Anh ngồi xuống vừa cười vừa nói :

- Vàng này là vàng biết nói, biết đi, biết suy nghĩ, biết chơi thể thao cơ.

Kim Anh ngây thơ :

- Ở thế, quái thai à.

Chi Mai đưa tay lên miệng “suyt” một tiếng :

- Khẽ thôi. Để im tớ kể cho nghe.

Kim Anh hứng thú chống tay lên cằm háng hót :

Chi Mai lôi từ trong túi quần ra một quyển sổ nhỏ, bắt đầu thể hiện tài của mình :

- 5 cục vàng trường mình còn quý hơn cả vàng thật nữa cơ. 5 cục vàng đây là 5 bảo bối xinh đẹp của trường mình. Mỗi năm trường ta đều tổ chức một cuộc “bầu cử” chọn ra 5 “cục vàng” sang nhất. Sau đây xếp cấp thứ bậc cho họ. Tú Anh cũng nằm trong số đấy đấy.

“Xời... em mình có khác. Hành diện phết. Mà chắc thằng này thứ bét trong “5 cục vàng” ấy mà “.

Kim Anh gật gật hứng thú nghe tiếp :

- Những người đấy là ai.

Dờ dờ quyền sở, Chi Mai kể :

• No. 5 : Thanh Tuấn năm 1

- Đẹp trai con nhà giàu ở Gia Lai. Được giải nhất toàn quốc cuộc thi violon.

• No. 4 : Nguyễn Khang năm 1

- Đẹp trai con đại gia ở Sài Gòn được huy chương vàng môn bơi lội toàn quốc và giải nhì Thế Giới.

• No. 3 : Phùng Bảo Tú Anh năm 1.- cùng lớp với mình.

- Nhà làm bất động sản. Cậu ấy có vẻ đẹp “siêu xinh trai”. Trá trách nhỏ Trâm Nhi đấy say tình

- Sở thích : Chơi bi-a, bóng rổ. Lại còn chơi cực đỉnh nữa.

Nghe Chi Mai kể. Kim Anh rùng mình, cô khẽ bĩu môi “ Có nói quá không vậy, thằng Tú Anh nhà mình nhìn cũng bình thường thôi mà, cần gì phải tăng bốc vậy chứ”

Chi Mai không để ý đến thái độ của Kim Anh, kể tiếp :

• No 2 : Từ Kỳ năm 3. (Kể đến đoạn Từ Kỳ ,Chi Mai gấp quyền sở mơ màng kể)

- Con trai hãng ô tô “IU” siêu lớn mạnh. Có vẻ đẹp cực kool và dễ thương. Luôn nở nụ cười thân thiện với tất cả mọi người. Luôn giúp đỡ các bạn gái. Rất ... rất ga lăng. Mỗi lần cậu ấy nở nụ cười thiên sứ là không gian như tỏa sáng, cánh hoa hồng bay bay khắp nơi. Ôi mới ... tuyệt vời làm sao.

Xời xời, nhìn kìa con nhỏ mê trai. Nghĩ đến mà cũng thế à. Nhỏ mà gấp “ anh đẹp trai” của mình chắc nhỏ ngất ngay tại chỗ quá. Mà không biết No. 1 là ai nhỏ :

- Kể tiếp đi xem nào. Sao cậu kể Từ Kỳ dài dòng quá vậy. Hay là... - Kim Anh như vừa phát hiện được điều lý thú cô chỉ chỉ tay vào gương mặt đã hơi hồng hồng của Chi Mai. Xong nở nụ cười xảo quyết.

Chi Mai đỏ mặt, đánh trống lảng :

- Để im nghe tớ kể tiếp .

- Sở thích : đọc sách và chơi thể thao. Mà cậu ấy học cực giỏi nhưng không biết vì sao chỉ đứng hạng 2 toàn trường, giỏi tất cả các môn thể thao nhất là môn điền kinh.

Chi Mai lại mơ màng kể tiếp :

- Không thể nào diễn tả nổi, vừa đẹp trai con nhà giàu, lại học giỏi nữa chứ . Tuyệt vời... .

Nghe Chi Mai kéo dài chữ “ Tuyệt vời” mà Kim Anh suýt phì cười, nhìn về mặt mê trai của nhỏ hần lên mặt. Cô có vẻ hơi tò mò về người này. Đột nhiên Chi Mai kêu lên :

- Ôi mẹ ơi... .

Kim Anh giật mình ngó quanh xem có chuyện gì rồi quay lại hỏi Chi Mai :

- Cái gì vậy.

Chi Mai chắp 2 tay lại đưa vào tim, mắt long lanh hạnh phúc :

- Nói đến No. 1

Hết hồn tưởng có ma. Hay con nhỏ Trâm Nhi đến “tuyệt” mình chứ. Xùy xùy xùy... :

- Ôi dòi ơi , tưởng gì. Hốt hên. No.1 nó làm sao?? – Kim Anh tò mò.

• No.1 năm 3

- Con đại gia Việt Kiều Úc. Mang về đẹp của 4 người kia cộng lại. Nhưng ở cậu ấy có một nét gì đấy rất riêng biệt. Phải nói là ... nói là...

- Siêu đẹp trai chứ gì?

- Kô. Cái đấy thì rõ rồi. – Chi Mai lắc đầu.

- Siêu thu hút, siêu hút chứ gì?

- Kô. – Lại lắc đầu. Chi Mai bặm môi suy nghĩ rồi cô kêu lên :

- Siêu lạnh.

Kim Anh ngơ ngác :

- Cái gì lạnh.

Chi Mai gằn mạnh từng chữ :

- Cậu ấy có vẻ đẹp siêu lạnh.

- Sao nữa.

Chi Mai chột iu xiu :

- Người này ... bí ẩn lắm ít khi cậu ta đến trường lắm. Mỗi lần cậu ấy xuất hiện thì trường mình y như rằng có bạo động.

- Kinh vậy sao? – Kim Anh không tin hỏi lại.

Chi Mai gật đầu trắc nịch, tiếp :

- Người này tớ tìm hiểu điều tra mãi mới biết được một số thông tin đấy.

Kim Anh tò mò :

- Như nào, như nào. Nói nhanh.

- Chơi đàn piano cực hay và ...

- Sao nữa. Cứ kể giạt cục là sao.

Chi Mai gãi đầu cười :

- Hết rồi.

Kim Anh đánh nhẹ vào tay Chi Mai :

- Có thể thôi mà tưởng biết nhiều. Thế cậu có biết mặt cậu ta kô?

Chi Mai vênh mặt, cao giọng nói :

- Biết chứ. Nhìn được 1 lần.

Kim Anh nhìn Chi Mai bật cười :

- Cậu có cần tỏ vẻ hạnh phúc khi được hẳn “1 lần” nhìn thấy cậu ta như vậy kô.

- Hạnh phúc chứ. Đây là cơ hội hiếm có mà. – Chi Mai nhấn mạnh.

Sao mà bằng “anh đẹp trai” của mình được. Mình phải giấu kín không con nhỏ Mai thông tin này điều tra rồi “cuốn” anh của mình đi cũng nên. Mà kô biết thằng cha No. 1 như nào nhĩ :

- Thế cậu ta như nào ? – Kim Anh hỏi.

Chi Mai cắn môi suy nghĩ, nói :

Chi Mai cần môi suy nghĩ, nói :

- Siêu của siêu đẹp trai. Mắt to, lông mày đen theo đường như tia vậy. Lông mi dài cong hơn cả con gái. Sống mũi thanh, cao. Môi mỏng như con gái lại còn trắng bóc nữa chứ. Nói chung 4 người kia được hợp lại nên No. 1 này. Mỗi tội nhìn mặt cậu ta lạnh như đá để trong tủ lạnh ấy. – Chi Mai thấy rung mình khi nhớ lại gương mặt của “Cục vàng No. 1”

Kim Anh nhìn Chi Mai về nghi ngờ, cô thốt lên :

- Cậu có chém gió lên không vậy. Làm gì hoàn hảo đến thế.

Nghe Chi Mai tả hình như hơi giống “anh đẹp trai” của mình. Không biết “anh đẹp trai” là của quý gì nhờ.

Chi Mai đưa tay lên trời thề thốt :

- Tớ thề tớ nói thật. Sự thật 100%.

- Thế cậu ta tên là gì?

Chi Mai nói nhanh :

- Trịnh Kim. Làm sao có thể quên tên No. 1 được.

- Ờ.

Mãi buồn không để ý giờ. Thoát cái đã đến giờ học tiếp theo. Hai người tạm ngừng cuộc nói chuyện.

Chi Mai nói đã coi cô là người bạn thân vì nói chuyện có vẻ hợp. Nên đã xin số Kim Anh để liên lạc.

Kim Anh cũng thấy thoải mái và có cảm giác thân thiết với cô bạn mới này. Nên cũng đồng ý liên lạc với Mai “lá cái =)~” – Tên mà Kim Anh vừa đặt cho Chi Mai.

Vào học. Ngồi nghe giảng bỗng dưng Kim Anh nghĩ đến “anh đẹp trai” hôm qua cô gặp. Vì muốn học với mãi “đột kích” nên không có dịp nhìn kỹ, nhưng chỉ sơ sơ thôi cũng thấy cậu ta toát lên vẻ đẹp lạnh lẽo rồi, Cô bỗng sáng mắt. Chẳng lẽ ... cậu ta là No.1.

Mà không. No. 1 rất ít đến trường. Hay “anh đẹp trai” là Là King. hơ. Đẹp trai, phong độ, lạnh lùng thế cơ mà.

Tú Anh nhìn thấy chị mình đang mơ mộng gì đó. Anh vò một tờ giấy vào rồi ném cái “vèo” lên người Kim Anh. Làm Kim Anh giật mình, quay sang thấy Tú Anh đang le lưỡi trêu mình. Kim Anh đứng bật dậy hét tướng lên :

- Thích chết à.

Cả lớp bỗng im lặng.

“Rắc”

Viên phấn trên tay thầy giáo gãy làm đôi. Thầy quát mắt nhìn xuống phía Kim Anh đang đứng chống nạnh, mắt tròn lên, mặt hầm hầm.

Thấy như có cái gì sượng sượng sau lưng. Kim Anh quay qua. Giật mình với ánh mắt tóe lửa của thầy giáo. Cô cười bẽn lẽn :

- Hề hề. Em xin lỗi thầy. Em nhầm. Hề hề.

Tú Anh không nhịn được cười, anh cười sặc sụa lên, thầy giáo quát mắt chỉ tay quát :

- Đây là cái chợ của anh chị đấy à. Ra ngoài cho tôi.

Kim Anh nhìn Tú Anh, hất hất mặt :

- Kia, thầy bảo cậu ra ngoài kia.

- Tôi bảo cả chị nữa. – Thầy hỏi gầm lên.

Kim Anh nghe ông thầy gầm gừ mà giật mình. Cô ú ớ :

- Ồ, em ... có làm gì ... gì đâu ạ.

Thầy hỏi tròn mắt :

- Còn không ra à. Hai anh chị có ra không thì bảo.

Tú Anh nhún vai đứng dậy khoác vai bà chị :

- Minh lại trà đá chém gió thôi. Đàng nào cũng tiết cuối rồi.

Kim Anh ngoái lại nhìn thấy ú ớ.

- Ờ ... ờ ...

Chíp kíp “ờ” vài tiếng thì Tú Anh đã lôi cô ra ngoài để lại ông thầy đầu bốc khói. Thở bằng tai luôn.

Hành động của Tú Anh lại làm dậy lên một con lốc “buồn đưa lê, bán đưa hấu” bằng ... giấy của các học sinh.

Chi Mai ngồi nghĩ “Chỉ là bạn mà sao thân thế nhỉ?”. “Chả lẽ ...”. “Không phải ...”. “Cũng có thể lắm chứ”. “Cũng vẫn không phải. Có người yêu như Tú Anh cần gì phải đau chứ.”

Chi Mai bù đầu với những suy nghĩ vớ vẩn của mình. Cô cố gạt chúng sang một bên để chuyên tâm nghe giảng.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vụ cá cược bí ẩn

Tít ... tít ... tít

Tít ... tít ... tít

Tiếng chuông điện thoại cứ dai dẳng vang lên làm Thế Du không tài nào ngủ được, anh quơ tay lên bàn tìm chiếc điện thoại của mình. Giọng ngái ngủ :

- Ai vậy.

- Dậy mở cửa cho tao mau lên cái thằng này. Mày biết mấy giờ rồi không. 12h giờ trưa rồi...

Thật là nhức đầu với cái thằng này. Mới “sáng sớm” mà đã lấm mồm rồi. Không biết tìm mình có việc gì nữa.

Chưa để Tú Anh nói tiếp, anh cụp máy uể oải bò dậy xỏ dép rồi lết ra ngoài mở cửa cho Tú Anh. Tú Anh càu nhàu :

- Mày ngủ như lợn vậy. Lúc nào đến nhà cũng chỉ thấy ngủ. Tao ấn chuông gãy cả tay mà cũng không ra. – Vừa nói anh vừa dơ dơ ngón tay ra trước mặt Thế Du.

Thế Du không nói gì. A phi thẳng một mạch về phòng rồi nhảy lên chiếc giường thân yêu của mình cuộn mình trong chăn ngủ tiếp. Tú Anh tròn tròn mắt chạy theo, cậu dụi chiếc gối Thế Du đang ôm rồi hét toáng lên :

- Này, này , này ... tao đến đây để nhìn mày ngủ đấy à.

Thế Du mặc kệ Tú Anh đang gào thét lải nhai bên tai vẫn kéo chăn ngủ tiếp.

Tú Anh bất lực nhìn thẳng bạn. Anh phi lên giường Thế Du ngồi rồi lấy chiếc laptop trên bàn của Thế Du ra chơi game. Vừa bật Yahoo! Lên thì anh đã thấy bà chị mình “Buzz!!!” một cái.(Một loại chat thông dụng tại Việt Nam)

- Ê, đang đâu đấy.?

- Em đang ở nhà thằng bạn □.

- Thằng nào? :-/

- Thằng nào chị hỏi làm gì. Chị có phải mẹ em đâu =>)).

- Ủ. Rồi. Không hỏi nữa. Dối :-

Tú Anh cười cười rủ rề :

- À. Vào làm ván CF đi.

Mấy hôm trước lúc sang nhà Kim Anh chơi, Tú Anh có tải trò CF (Đột Kích) về máy chơi. Kim Anh thấy hay hay nên học đòi ... ** đờn.

Mới luyện tay được mấy ván, nên Kim Anh thích thú, viết nhanh :

- Chơi luôn. Sao phải nghĩ.

- À ừ. Vào kênh 4. TD 4. lên phòng XXX nhé.

- Ôtê.

Tắt YH! Anh bật loa ngoài lên. Rồi vào trang web chọn mấy bài vào list nhạc của mình.

Nhanh chóng vào CF theo như logo trên màn hình máy tính. Tú Anh vào theo kênh và TD rồi lập phòng. Ra ngoài pm Kim Anh vào. Tiếng nhạc hòa lẫn với tiếng bắn súng. Tiếng GM trong game nói. Hòa lẫn với nhau thành một âm thanh hỗn tạp. Tú Anh cùng với Kim Anh thích thú bắn nhau âm ỉ. Thứ âm thanh đấy như kích thích máu chiến trong hai người họ.

Còn đối với một số người thì nó là âm thanh khó chịu. Và cực kì kinh khủng khi Thế Du ... đang ngủ ngay bên cạnh. Anh đạp chần gối bật dậy, quát :

- Thằng kia...

Tú anh giật bắn mình ngó sang chỗ Thế Du một giây rồi quay lại dán mắt vào màn hình :

- Làm gì hét to thế. Làm người ra hết cả hồn. — Anh nói theo giọng điệu ẻo lả.

Thế Du đứng phắt dậy rút loa ra định tắt máy thì Tú anh kịp thời ngăn lại cười xỏ lời :

- Bình tĩnh tự tin kô cay cú.

Thế Du bực mình xẵng giọng :

- Kô cay cú cái ...

Biết Thế Du chuẩn bị nói gì. Tú Anh chặn họng :

- Í, bạn iêu văn minh tí đi.

- Văn minh cái ...

- Cái gì. — Anh ngậy thơ hỏi.

Thế Du không muốn tranh cái nữa. Đang ngủ bị thứ âm thanh khủng khiếp làm cho đau đầu anh xoa tay :

- Thôi mày lượn đi cho nước nó trong. - Nói rồi Thế Du dứt lấy cái laptop từ tay Tú Anh.

Tú Anh mặt tỏ vẻ tội nghiệp ôm tay Thế Du :

- Sao bạn lại nở đuôi tó. Tó đau khổ chết mất.

Thế Du nổi hết cả da ốc lên. Anh đạp Tú Anh một cái lăn quay xuống đất, rồi hờ hững đáp :

- Tránh ra.

Thế Du ôm laptop quay lưng bước đi thì Tú Anh lại lê dưới sàn nhà ôm chân anh kô cho anh đi, tiếp giọng đáng thương :

- Ô. Nhưng tó đang chơi mà cậu mang máy đi đâu vậy. Để tó chơi nốt đã. Đang “ Ngã Tư Từ Thần “ với nhò Kim Anh mà. Nãy giờ tó thua nhò mấy trận rồi. Để tó lấy lại chút sĩ diện đã chứ. Du đẹp trai giống tó ời. Đi mà.

Khiếp nổi cả da gà. Anh co chân rút ra khỏi tay Tú Anh rồi đạp cho anh cái nữa.

- Lắm mồm.

Tú Anh dù chỉ bị đạp nhẹ nhưng a cũng vờ kêu lên đau đớn :

- Mẹ ời, chết con rồi. Gãy tay rồi.

Thế Du hát hát mặt về phía Tú Anh rồi nói :

- Vậy à..

Tú Anh liếc liếc nhìn trộm xem thái độ Thế Du như nào rồi anh ôm chần tiếp tục xụt xịt :

Thế Du ngoảnh mặt làm ngo, buông 1 câu :

- Vô ích.

Tú Anh bết Thế Du là người sắt đá, anh ăn bọ đến đâu nó cũng vậy thôi. Nên anh tắt ngay “ chiếc dịch” ăn vạ lại. Quay sang lườm Thế Du rồi a đứng dậy đôi ngay giọng :

- Đúng là thằng máu lạnh kô có tình người.

Thế Du nhún vai đặt lap top xuống bàn rồi vào phòng vệ sinh. Tú Anh nhìn theo thấy Thế Du vào rồi đóng cửa anh mới bước lại gần bật ngay cửa sổ trò CF lên.

- May mà nó vẫn chưa tắt của mình.

Thấy bà chị mình pm tới tập :

- Bắn kém thế =))~.

- Thấy chị mày bắn hay qua nên run đứng im à.

- Ê ... mày đâu rồi ấy vậy.

- Kô bắn nữa à. Cái thằng này x(.

-

Một loạt tin nhắn của “ Bà chị yêu quý” – Contact Tú Anh đặt cho Kim Anh, hiện lên. Anh ấn ngay vào ô trống rồi thoăn thoắt ấn vào :

- E đây ... e đây.

- M đi đâu vậy?

- À đang chơi bị con cún nó làm phiền ấy mà.

- Thế à. Thôi chơi lại ván khác vậy.

- Ok.

- À chị iêu. ;))

- Jê.

Không biết thằng này lại có ý đồ đen tối gì đây. Phải cảnh giác mới được.

- Thằng phải có thương nó mới quỵến rũ chứ. Hihi.

- Thích gì. Nói luôn.

Úi xời. Cái thằng đã gà còn tỏ ra nguy hiểm. Dám đặt điều kiện với chị à. Đợi đấy.

Tú Anh suy nghĩ trong giây lát, rồi viết nhanh :

- Em thua thì chị sai em cái gì cũng được, nhưng chỉ 1 lần thôi. Còn chị thua thì ngược lại. Ok.

- Ô kê luôn. – Đúng là thằng em ngu ngốc. Lần này thì bại dưới tay chị đi. Kim Anh ngồi nghĩ mà cười sung sướng.

- Chơi sinh tử ngă tư nhé.

- Mà mày chuẩn bị tâm lý đi là vừa.

- Xời xời xời. Chuyện của kiếp sau đấy à.

- Ừ rồi xem – Cứ đắc thắng đi. Rồi bà chị này cho mày biết tay hơn hơ .

Tú Anh và Kim Anh bắn với nhau 10 mạng rồi mà vẫn chưa phân thắng bại. Còn nốt hiệp cuối. Đang loay hoay thay súng. Không để ý Thế Du đã ra từ lâu, đang đứng đằng sau quan sát trận đấu. Thế Du vỗ vai Tú Anh :

- Đứng dậy.

Tú Anh hất tay Thế Du là :

- Đang chơi. Đi ra chỗ khác chơi nhanh. Đi đi đi.

Quay lại dán mắt vào màn hình. Chợt Tú Anh rung mình, lạnh hết cả sống lưng.

Anh ngược lên nhìn, mặt Thế Du đang đờ đờ sát khí, anh lập tức mở nụ cười tỏa nắng của mình ra. Lại nhớ đến vụ cá cược của mình. Anh nhìn vào màn hình rồi gõ thật nhanh :

- chờ tí đã. E đi william cường rồi vào tiếp.

- =>)~ sợ đến nỗi chuẩn bị xoắn ra quần à. Hahaha.

Tú Anh không nói gì a lại ngẩng lên nhìn Thế Du rồi tự động đứng dậy trả chỗ. Thế Du vừa định ngồi vào thì a ngăn lại :

- Cho tớ chơi nốt hiệp cuối thôi. Sắp win rồi.

Thế Du đập thẳng 1 câu xanh rờn :

- Cậu nghĩ cậu thắng được nhỏ này à.

Tú Anh vênh mặt :

- Được chứ sao không.

Thế Du làm thêm câu nữa như gáo nước nước dội thẳng vào mặt Tú Anh :

- Đã gà còn tỏ ra nguy hiểm.

- Ê này này. Mày đừng có mà sĩ nhục ae nhớ.

- Mày chơi này giờ mà không biết à. Này giờ nhỏ này nhường mày đấy.

Tú Anh tỏ ra không tin :

- Nhường gì mà nhường.

- Không tin thì thôi.

Tú Anh ngẫm nghĩ :” Bà chị mình học từ mình còn bắn hay hơn mình thật. Nhưng mới chơi sao mà hay được như thế. Mà cũng không. Thắng Du chơi CF siêu nhìn cái biết đối thủ như nào. Chết cha ! Mình mà thua con gái có mà chết nhục.”

Anh khoanh tay ngẫm nghĩ rồi búng tay cái “phốc”. Cái đèn điện ngay bên cạnh đầu Tú Anh lóe sáng. Anh quay sang nhìn Thế Du với ánh mắt long lanh :

- Du cute.

Thế Du rung mình :

- What?

Tú Anh chỉ tay vào ghế, trình thượng nói :

- mời ngồi.

Thế Du an tọa. Tú Anh tiếp :

- Cậu chơi hộ tớ nốt ván để tớ đi vs nhé. Nhớ phải win nhé không chết tớ. Bạn yêu. Tập trung tinh thần. Tớ đi đây.

Anh quay người rồi phóng ngay vào nhà tắm. Cười nham hiểm : “ Thắng này bắn CF đứng T.O.P sợ gì không ăn đc bà Kim Anh. Chết chị rồi chị yêu quý ới hahahaha. “

Kim Anh thấy lâu chưa động tĩnh gì. Cô đang điều khiển nhân vật game của mình nhảy nhót trước mặt “TúTinhToe” – nhân vật của Tú Anh.

KimMaMa : - Ê đâu rồi, sợ quá rồi à.

KimMaMa : - Thôi t out nhé. Lần sau sợ thì nói một tiếng rồi chị tha cho nhé. Không phải trốn đâu ho ho.

Thế Du gõ phím :

TúTinhToe : Đây.

KimMaMa : À đây rồi. Continue ...

Chỉ bằng vài đường nhảy với xoay người. Nhân vật TúTinhToe đã hạ KimMaMa.

Ồ. Sao lại thế. Thăng này bắn ngu lắm mà. Suốt này giờ mình nhường nó để ăn quả cuối cho nó oai. Ai dè.

Kim Anh như không tin nổi vào mắt mình. Cô mở to mắt hết cỡ nhìn tỉ số 10-11 nghiêng về Tú Anh. “Chà có lẽ”.

Thế Du gọi Tú Anh :

- Ra đi. Xong rồi.

Tú Anh nghe tin từ Thế Du. Nhưng vẫn cố trả vờ :

- Ày da. Chờ đi nốt. Haizz Sao mà đau bụng thế này.

Thế Du nhếch môi khẽ cười không nói gì. Tú Anh nói vọng ra :

- À tỉ số sao rồi.

- Ra mà xem.

Tú Anh không chờ đợi gì nữa mà mở cửa chạy ù ra. Đẩy Thế Du qua một bên anh xem tỉ số.

Kim Anh pm :

- Ê mày nhờ người bắn hộ đúng không.

- Không phải cái. Sự thật là vậy rồi.

Không trả lời :

- Lại đi đâu nữa vậy. Bực cả mình.

Thấy chị pm, anh trả lời :

- Em vừa làm đổ nước ra bàn phải tìm khăn lau.

- Mày nhờ người bắn hộ đúng không.

Tú Anh ngây thơ :

- Em ngồi nhà thì nhờ đc ai. Vớ vẩn.

Kim Anh ngẫm nghĩ : “ Cũng đúng. Chẳng nhẽ nó nhờ cô Phùng với chú Hoàng à. Điên “.

- Sao tự nhiên mày bắn pro vậy.

- Chẳng qua này giờ em thử chị thôi. – Tú Anh ra vẻ đẳng cấp.

- Mày nhường tao hay tao nhường mày thế vậy.

- Xời. Em mà không nhường này giờ tỉ số đã 11-0 rồi.

Tú Anh nói tiếp :

- Thế giờ chị thua rồi tính sao đây.

Chết rồi quả này thì xong. Nhưng mình là chị nó chắc nó không ra tay nặng đâu. Hic.

- Sao tùy mày.

Thấy cũng không quang minh khi thắng nhờ vào Thế Du, nên Tú Anh nói :

- Em cho chị nợ đấy.

- Cũng được. — Kim Anh hí hửng cười cười một mình như khùng.

Thế Du đứng dậy đi lại tú quần áo lấy đồ thay. Tú Anh ngoái lại nhìn, hỏi :

- Mày định đi đâu vậy.

Thế Du cộc lốc :

- Ăn sáng

- Giờ là 12h trưa rồi bố ạ. Ăn trưa mới đúng.

- Vậy à. Chắc mày cũng chưa ăn gì. Đi luôn.

Tú Anh tạm biệt bà chị rồi gấp máy lại. Anh xuống nhà đất chiếc SH của mình ra đường trước rồi đứng chờ Thế Du. Thế Du xuống, anh hỏi :

- 2 hay 1.

- 2.

- Ủ. À rừ Kim Anh đi cùng không. Nhỏ chơi với tao từ trưa đến giờ chắc cũng chưa ăn gì. Hôm nay bác Phùng đi ăn đám cưới rồi.

Thế Du đáp ngay :

- Kô.

Thế Du dất x era rồi chạy luôn. Tú Anh chạy song song với Thế Du, hỏi :

- Ê. Nghe nói hồi bé mày chơi thân với chị tao lắm mà. Sao giờ hờ hững vậy.

- Thân đến nỗi thân đứa nào đứa đấy lo à.

Tú Anh phì cười. Anh không nói gì thêm vì nghe giọng điệu của Thế Du có vẻ không thoải mái. Chắc bà chị mình đã làm gì đấy khiến Thế Du ghét. Mà có hỏi thì chắc chắn Thế Du cũng chẳng nói. Hỏi cũng bằng thừa.

Nên. “Im lặng là vàng.”

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cục vàng No.2

Kim Anh đứng trước cửa trường đã đóng một cách lạnh lẽo, thờ dốc .

Xui xẻo chết đi được sao từ lúc đi học đến giờ được 4 ngày mình đi muộn mất 2 ngày rồi còn đâu. Hay tại cái trường này nó ghét mình. Tức chết đi được. Thôi!, Đàng nào thì hôm nay học thầy “hói” chán ngắt.

Quay người đang định đi về thì Kim Anh van gay phải một người. Vì không kịp định thần cô chơi với túm ngay cái áo của người mình vừa va phải. Lần này thì ngã dập mông lại còn mất hình tượng thật là thê thảm.

Đang nghĩ phải làm thế nào để ngã cho tư thế đẹp một tý thì bỗng có một cánh tay rắn chắc đỡ lấy sau lưng cô, một chân khụy một chân đá thẳng lên. Đứng tư thế khiêu vũ. Người đối diện cô da trắng, sống mũi cao, môi đỏ, mái tóc đen như Gang Geun Suk – Hàn Quốc. “Thiên ... thiên thần à”. Kim Anh tự nghĩ.

Cô chớp chớp đôi mắt, lẩm bẩm :

- Sao lần nào mình đi học muộn cũng gặp mĩ nam vậy nhỉ. Lần sau nhất định đi muộn tiếp mới được ho...ho...ho.

Chàng trai lên tiếng lạnh tanh :

- Đây, còn mấy cọng long mi để dành căn bụi đi.

Àm!!!

Kim Anh như bị sét đánh ngang tai, cô tỉnh mộng vẫn tư thế như “thiên nga” ấy, cô khan tiếng :

- Buông ra.

Phịch !!!

Ồ cái thằng cha này buông mình ra thật à.

Nửa người Kim Anh ngã trước. Cố tìm gì với. Không may Kim Anh với ngay vào chiếc cúc áo, không chịu được chiếc cúc áo “ngã” luôn theo Kim Anh. Cô nhăn nhó vừa xoa móng xừa vuốt soa, liếc mắt lên nhìn Từ Kỳ - Chàng trai vừa buông Kim Anh ra.

- Quá thể đáng. Sao cậu nữ long nào vui hoa đập liễu thế hả.

Từ Kỳ nhún vai, thản nhiên nói :

- Sở thích của tôi mà.

Kim Anh chỉ tay chỗ chỗ vào người Từ Kỳ, không thốt lên lời :

- Cậu ... cậu ...

Từ Kỳ đứng một lúc rồi suy nghĩ, a đưa tay ra.

Biết ngay mà, làm sao cưỡng nổi sức hấp dẫn của bốn cô nương đây. Chắc lúc này chưa nhìn kĩ nên mới dám làm thế. Bây giờ mới nghĩ lại định đỡ mình lên đây mà. Nể tình nhìn mặt baby kute tôi tha cho đây. hahaha.

Kim Anh cũng đưa tay ra định cầm lấy tay Từ Kỳ, thì a tụt tay lại :

- Làm gì vậy.

Lại còn xấu hổ :

- Kéo lên đi. Còn xấu hổ làm gì. – Nói rồi cô cười chớp mắt.

Từ Kỳ cười nửa miệng :

- Tưởng tượng đây à.

- Thế cậu đưa tay ra làm gì. – Kim Anh ngờ ngạc hỏi.

- Đưa cái cúc áo đây.

Lúc này Kim Anh mới để ý đến cái cúc áo thứ hai của Từ Kỳ đã bị mình dứt mất khi ngã. Cô xòe lòng bàn tay ra thấy cái cúc vàng nhỏ nhỏ xinh xinh đang nằm trong tay mình.

Xời! Dừng hàng đều còn dám mở mồm đòi lại. Phải trả giá vì dám làm ngã mình mới được.

Tiện tay Kim Anh vút luôn ra bãi cỏ gần đó. Đứng dậy đưa tay phúi quần áo rồi cô quay mặt thản nhiên cất bước đi như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Từ Kỳ đứng đơ người rồi chợt nhỏ giọng nói. Tiếng nói nhỏ nhưng làm cho Kim Anh giật thót ;

- Đứng lại.

Kim Anh quay người lại hất mặt, nói :

- Sao định ăn vạ à.

Từ Kỳ nhìn cô từ trên xuống dưới, rồi a hỏi một câu chả ăn nhập :

- Cô khoảng 1m55 thôi nhì.

Sốc !!. Kim Anh tròn tròn mắt nói :

- Gì. 1m60 đấy ạ.

Từ Kỳ gãi cằm :

- Hần 1m60 cơ à.

- Rồi thì làm sao. Chả liên quan.

Cô phẩy tay định bước đi thì Từ Kỳ gọi dặt lại :

- 1m60. Ra bảo.

Anh ngoắc ngoắc tay gọi cô. Kim Anh đứng yên kô nhúc nhích :

- Jề.

- Lại đây.

- Sao.

Thấy Kim Anh nhất quyết kô chịu ra chỗ mình. Từ Kỳ bèn đi ra chỗ cô :

- Giã cái cúc áo đây.

- Ném rồi. Lấy đầu ra giả.

Kim Anh trề môi lăm bằm :

- Cái cúc đều mà có cần phải làm quá lên vậy kô.

Từ Kỳ chột lăm mặt thiếu não, a nói giọng trầm :

- Nhưng tôi kô thể mua lại cái cúc được. Và lại đứt cúc giữa làm sao mặc được nữa.

Kim Anh nhìn Từ Kỳ từ trên xuống dưới.

“Hóa ra là nhà nghèo không tiền mua cúc nên mới đòi mình. Khổ thân quá. Nhìn kìa nhìn kìa cái mặt baby kute của anh bây giờ méo xẹo. Sao hôm nay mình ác thế nhò. Dám bắt nạt cậu ấy”

Kim Anh tỏ vẻ cảm hông vỡ vai Từ Kỳ :

- Thôi được rồi. Mai chị sẽ đền cung hần bộ mới luôn. Chờ chưa.

Vẫn vẻ mặt ủ rũ Từ Kỳ nói :

- Thật vậy sao.

- Yên tâm, thật 100%.

Từ Kỳ búng tay cái chóc :

- Vậy làm giấy cam kết đi.

“Mẹ ơi, cổ mỗi cái cúc áo cũng phải vậy á.”. “Nghèo đến nỗi sợ người ra quýt cả cúc áo, cậu ta đúng là đáng thương quá đi.”

Kim Anh gật đầu :

- Tùy cậu.

Rồi anh hỏi cô :

- Cậu sẽ đền tôi một bộ cúc như vậy chứ.

Nói rồi Từ Kỳ đưa giấy bút ra viết lách cái gì đó rồi đưa Kim Anh ký. Cô mỉm cười tỏ vẻ thân thiện :

- Xong. Mai tôi sẽ đưa cậu bộ cúc mới toanh. Sướng nhé.

Từ Kỳ mỉm cười như cô, a tính toán :Từ Kỳ mỉm cười như cô, a tính toán :

- Vậy à. Mỗi chiếc cúc vàng đấy là 3 triệu 400 việt nam đồng. Mà một bộ là 6 cái cúc. Nhân lên là 20 triệu 400 nghìn việt nam đồng. Mai đưa nhé. Mà tớ nghĩ bạn nên đưa tiền mặt chứ ở đây không có cho cậu mua đâu. Cảm ơn.

Kim Anh nghe Từ Kỳ nói mà không hiểu gì mất cô trở ra, mồm há hốc. Từ Kỳ nhìn cô nhún mày :

- Thôi ngay cái bộ mắt ngu đần của cô đi.

Kim Anh vẫn chưa hoàn hồn, phải mất gần cả phút cô mới bình tĩnh lại, cô nuốt nước bọt cái “ực” :

- Cậu, cậu vừa bảo cái gì, bộ cúc gì mà 20 triệu 400 nghìn. Thần kinh à.

Từ Kỳ nhún vai :

- Trả vậy thì sao.

Kim Anh bĩu môi :

- Làm bằng vàng chắc.

Từ Kỳ nhún miệng cười :

- Chuẩn.

Kim Anh nghe vậy không lạnh mà run, cô lắp bắp, hỏi dồn :

- Thật, thật sao, vàng thật à. Cậu đùa không vậy.

Từ Kỳ phũ phàng :

- Tất cả là sự thật.

Kim Anh rụng rời tay chân. “ Mẹ ơi cứu con. Một triệu trong người con còn không có lấy đâu ra 20 triệu.”. “ Ở mà sao mình phải tin cúc đấy bằng vàng nhỉ, nó lừa mình thì sao.”

Kim Anh nhìn Từ Kỳ chăm chăm rồi dờ dộng :

- Xin lỗi cưng nhé. Chị không ngờ đến nỗi bị lừa đâu. Biết hàng cưng dùng là thật hay là giả.

Từ Kỳ thản nhiên, giải tỏa thắc mắc của Kim Anh:

- Cả trường này có thể làm chứng.

Kim Anh xì một tiếng rõ dài :

- Bốc phét mà cũng không biết ngược mồm. Thôi không đùa với cưng nữa chị đi đây.

Kim Anh định đánh bài chuồn thì bị Từ Kỳ ngăn lại :

- Đi là đi thế nào.

Anh dơ tờ giấy cam kết của Kim Anh ra trước mặt cô :

- Nếu cậu không tin cúc áo đồng phục của tôi bằng vàng thì có thể hỏi một trong số tất cả các học sinh ở trường này để kiểm tra cũng được. Tờ giấy này sẽ làm bằng chứng nếu cậu không đến tôi sẽ gửi cho nhà cậu để nhờ sự trợ giúp của người thân đấy.

Kim Anh toát hết cả mồ hôi thấm lên “ Oh ... My ... God.”. “ Con có tội gì mà phải vướng vào cục nợ khủng bố này thế hả trời.”. “ Con xin lỗi ba, chưa làm ra tiền đã phải gồng gánh trả nợ cho con rồi hu. .hu. . ông Phùng ơi. Con xin lỗi.”

Từ Kỳ thấy Kim Anh có vẻ mặt đau khổ vậy mà vẫn không tha, a còn sát thêm muối của Kim Anh :

- Ngày mai tôi đợi cậu ở căng tin nhé. Nhớ mang hẳn một bộ theo lời cậu nói nhé. Không cần giống mẫu cũ đâu cần giá trị tương đương là được rồi.

Kim Anh nghe giọng đều giả của Từ Kỳ vang bên tai như sấm rền. Mồ hôi càng ngày càng túa ra.

“ Rầm !!!”

Kim Anh ngất ngay tại chỗ.

Từ Kỳ kinh ngạc nhìn Kim Anh ngất với một tư thế rất “hot”. Phì cười :

- Có cần xúc động mạnh vậy không.

Kim Anh mơ màng đưa tay lên trán từ từ mở mắt ra. “ Woa ... con đang ở trong hoàng cung sao.” Cô dụi dụi mắt cho tỉnh rồi ngồi dậy tựa vào thành giường nhìn xung quanh căn phòng. Cô bật thốt :

- Thiên đường .

Toàn căn phòng đều màu trắng. Cửa sổ mở ra nhìn thấy một màu xanh của cỏ. Màu xanh tươi mát của trời. Ở giữa nhà là một chùm đèn to với đủ các loại bóng đèn. Trên đầu giường có một bức ảnh với đôi cánh trắng như thiên thần. Đang ngước lên nhìn gương mặt thì cánh cửa mở tung ra. Từ Kỳ bước vào.

Kim Anh nhìn a khó chịu. Từ Kỳ lại dờ nụ cười thiên thần hại Kim Anh ra :

- Không cần nhìn nhau cay đắng vậy đâu.

Kim Anh ngoảnh mặt không thèm đáp lại, cô xỏ dép vào chân định đi thì Từ Kỳ lên tiếng :

- Có muốn tôi trừ nợ cho cô không.

Kim Anh nghe câu này mà mừng thầm trong lòng. “ Có lẽ thấy mình tội nghiệp nên cậu ta mới lòng thương bỏ qua đây mà.” . “ Mà chưa chắc tên ác quỷ này không giống về bề ngoài chút nào, nghe hết câu cái đã.”

Kim Anh làm bộ không phản ứng gì nhưng tai cô thì vênh lên để nghe cho rõ.

Từ Kỳ tủm tỉm cười vì trò chơi mới phát minh của mình :

- Cậu phải tìm mọi cách quyến rũ được Trịnh Kim thì tôi sẽ tha cho cậu.

Kim Anh ngớ người ra bật thốt lên 1 câu tiếng anh :

- I don't now. (Tôi không hiểu)

Từ Kỳ giải thích :

- Bằng mọi cách cậu phải tiếp cận được Trịnh Kim đến khi nào cậu ta chịu làm người yêu của cậu thì thôi. Thời gian sẽ là 3 tháng. Do you know. (Bạn hiểu chứ) – Từ Kỳ cũng đáp lại Kim Anh bằng một câu Tiếng Anh.

Kim Anh lắc đầu rồi lại lắc đầu :

Từ Kỳ bức xúc :

- Ngu lâu dốt dai khó đào tạo thế nhờ.

Cậu cố nhẫn nhịn giải thích lại một lần nữa :

- Tức là cậu phải tìm mọi cách, tôi không biết là cách gì chỉ cần Trịnh Kim động lòng chịu làm người yêu của cậu lúc ấy tôi sẽ trừ nợ cho cậu. Thời gian cho cậu tán tỉnh Trịnh Kim sẽ là 3 tháng. Hiểu?

Từ Kỳ nhìn Kim Anh để chờ đợi câu “ Hiểu rồi.” hoặc một cái gật đầu của cô. Cuối cùng :

- I know. (Tôi hiểu)

Từ Kỳ thở phào. Khẽ xười với sự thông minh và trò chơi thú vị của mình. Anh liếc nhìn Kim Anh đang tập chung suy nghĩ gì đó.

- Mà Trịnh Kim là ai ? – Kim Anh ngây thơ hỏi.

Từ Kỳ nhìn cô như người ngoài hành tinh :

- Cô học trương đầy mà không biết Trịnh Kim là ai à. Giả nai đấy. Không có tiền cát xê đâu mà phải diễn.

Kim Anh hồn nhiên lắc đầu.

Từ Kỳ ngạc nhiên, tự chỉ tay vào mình a hỏi :

- Đừng bảo cô không biết tôi là ai nhé.

Kim Anh phẩy tay cười :

- Sao thế được.

Từ Kỳ cười theo :

- Ít ra phải thế chứ.

Kim Anh tắt nụ cười, nói tiếp :

- Cậu không nói sao tôi biết được cậu là ai.

Đùng!!!

Lần này thì sét đánh ngang tai Từ Kỳ.

“Không thể tin được. Nó học trường đấy mà ngay cả đến mình cũng không biết là ai sao? Có nên tin không đây.”

Từ Kỳ gãi gãi cằm hỏi :

- Thế biết Từ Kỳ là ai không.

Kim Anh ra chiều ngẫm nghĩ xem mình có quen không, cô nhớ mang máng là có nghe tên này rồi nhưng không thể nhớ cụ thể.

- À.

- Sao. – Từ Kỳ hỏi nhanh.

- À.

- Sao, nhớ chưa.

- Ừm.

Tú Anh thấy Kim Anh vẫn ngẫm nghĩ. Anh gợi ý.

- Cục vàng No. 2 của trường ĐH HCM ấy.... Cục vàng... - Anh cố kéo dài giọng chữ “Cục vàng” may ra còn khơi gợi ký trí nhớ của con nhỏ ngu ngốc trước mặt mình.

Kim Anh vỗ tay cái “bốp”:

- Đúng rồi.

Từ Kỳ sốt sắng :

- Nhớ rồi à. Hơ hơ.

Vừa hay nhìn thấy đĩa táo ngay chỗ bàn cạnh giường không biết ai để vào đấy. Tiện tay cầm cho vào miệng, cô nhồm nhồm nói :

- Thì là thằng No. 2 đấy.

Từ Kỳ bị sặc nặng khi nghe Kim Anh nhắc đến mình một cách cực kỳ, cực kỳ bình thường lại còn thản nhiên ăn thêm miếng táo nữa chứ. A gặng hỏi :

- Thế nghe đồn thằng No. 2 đấy như thế nào.

Kim Anh gật gù vừa nhai táo vừa kể :

- Có. Đẹp trai, nhà cực giàu, chỉ số IQ cao, giỏi các môn thể thao ...

Từ Kỳ cười thầm. Tất nhiên phải thế. Từ Kỳ mà lại.

- Học giỏi nhưng ... chỉ sắp thứ hai thôi. – Kim Anh nói tiếp.

Uỳnh!!

Lại một đợt sét nữa. Vết thương lòng đâm sâu.

- Mà làm sao. – Kim Anh quay sang hỏi.

Từ Kỳ đột nhiên cúi sát xuống mặt cô nở nụ cười chết người của mình :

- Cậu thấy tôi như nào .

Kim Anh nhìn từng nét trên mặt của cậu. “ Cũng đẹp nhưng không bằng anh đẹp trai hơn.” Kim Anh thản nhiên :

- Thì cũng ... tạm.

Từ Kỳ đe dọa :

- Tạm ...

Kim Anh chợt nhớ ra thân phận của mình đang là con nợ còn người đứng trước mặt là chủ nợ. Kim Anh cười toe toét đưa ngón tay cái lên nịnh bợ :

- Hoàn hảo. Đẹp như hoàng tử trong truyện tranh ấy có khi còn hơn í chứ. Lại sở hữu nụ cười cực khiêu gợi ...so sexy.

Nghe Kim Anh kéo dài giọng Từ Kỳ phì cười:

- Đủ rồi.

Anh đứng dựa vào tường hai tay khênh trước ngực nhìn Kim Anh há mắt hỏi :

- Thế cô biết tôi là ai không.

Kim Anh ngây thơ :

- Không.

Từ Kỳ tự giới thiệu :

- No. 2 . It's me. (No. 2 là tôi.)

Kim Anh mở to mắt nhìn Từ Kỳ :

- Thật à, mạo danh là không tốt đâu đấy.

- Thế cậu nghĩ tôi không xứng với danh No. 2 à. – Từ Kỳ nhường mày hỏi.

Kim Anh thấy thế lại bắt đầu nịnh bợ Từ Kỳ.

- Hơn chứ. Cậu ngồi ngồi phong độ như này. No. 2 là cái gì cậu phải là No. 1 ấy chứ.

- Vậy à.

- Tất nhiên. – Kim Anh chắc chắn.

- Tiếc thật tôi với No. 2 lại là một đấy. Cậu chê No.2 tức là chê tôi đấy. Cậu dám

Kim Anh thấy thế cười xỏ lời :

- Ấy bình tĩnh. Tại tầm nhìn tôi kém nên không biết. Bây giờ tôi suy nghĩ lại rồi No. 2 cũng rất rất đẹp trai I như cậu vậy. hê hê.

Từ Kỳ lườm cô :

- Im đi, không cần nịnh bợ. Nổi cả gai ốc.

Kim Anh cắn môi lẩm bẩm. “Tôi không phải con nợ thì cậu cũng không bao giờ được tôi nịnh đâu. Đã xấu còn bày đặt ... phong cách.”

Như ra điều gì. Kim Anh quay sang hỏi Từ Kỳ :

- À mà Trịnh Kim là ai. Sao cậu lại bảo tôi hớp hồn cậu ta.

Chắc mình xinh quá. Hơ hơ. Nghĩ vậy chứ Kim Anh không dám nói ra. Chờ câu trả lời của Từ Kỳ.

- No. 1

- What? – Kim Anh há hốc mồm. Tên này có bị làm sao không.

- Là No.1 đấy không hiểu à. Còn cần phải giải thích nữa à.

Tên này chuẩn bị lại **** mình ngu, đàn độn đây mà. Chị này cái gì chả biết. Nghĩ Kim Anh nói :

- À không. Hơi ngạc nhiên tý thôi.

Mà... hic mình cũng xinh nhưng làm sao quyến rũ nổi tên No. 1 nổi tiếng đá đông lạnh đấy chứ. Cậu ta lại còn ít đến trường thì làm sao mình thực hiện kế hoạch gây sự chú ý của cậu ta đây, thà cái tên No. 2 bảo mình đến luôn đi. Nhưng lấy đâu ra đây. Ông Phùng không đuổi mình ra ngoài đề ở là may. Hic.

Nhìn khuôn mặt méo xẹo đau khổ của Kim Anh, Từ Kỳ khích tướng :

- Sao , không tự tin à.

Cái gì. Dám bảo bản cô nương đây không dám mới sợ chứ. Đây không sợ trời, không sợ đất, không sợ trộm, không sợ ai hết. Sợ mỗi không có tiền trả nợ □(

Nở nụ cười tự tin nhất, quyến rũ nhất, sexy nhất của mình ra :

- Xời xời xời, Chuyện nhỏ. Có gì mà không tự tin.

Biết ngay chiêu này có tác dụng với cô ta mà. Từ Kỳ cười khẩy :

- Vậy sao.

Kim Anh nhìn nụ cười đáng ghét của Từ Kỳ, cô háng giọng :

- Nụ cười đấy là ý gì thế.

- Trả ý gì.

“Đúng là gặp phải tên ác tặc.”

Từ Kỳ kéo tay áo lên xem đồng hồ rồi anh ngược lên nói với Kim Anh :

- Thỏa thuận đã xong. Cô có thể phấn ra khỏi “home m” của tôi rồi đấy.

Kim Anh nhìn Từ Kỳ trân trối. “Tên này có pháo đàn ông không vậy. Dám đuổi một cô gái xinh đẹp thế này ra ngoài một cách không thương tiếc vậy sao. Vật mà cái gì mà ga lăng, hay giúp đỡ các bạn gái. Lời đồn đúng là lời đồn. Khác 100.1 % luôn ấy chứ. Có mà là đồ ác tặc chứ thiên thần cái nổi gì.. Xùy xùy xùy.

Từ Kỳ thấy Kim Anh không nhúc nhích, anh cau có :

- Định lì mặt ở đây à 1m60.

Kim Anh lườm Từ Kỳ rồi đứng lên bỏ về. Từ Kỳ nhìn theo rồi bật cười ha hả, a nằm lăn ra giường đưa tấm ảnh chụp chung của Trịnh Kim với Từ Kỳ ra xem, anh cười nhếch mép :

- Thú vị đây.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: No. 1 xuất hiện...

Một tên học sinh chạy xộc vào căng tin của trường hô ầm ĩ lên thông báo với mọi người tên No. 1 gì đó chuẩn bị tái xuất giang hồ thì phải. – Kim Anh trầm nghĩ.

3 giây sau.

Một cảnh tượng khủng khiếp xảy ra. Mọi người không biết từ đâu chui ra mà có thể nhiều đến thế. 1000 năm Thăng Long cũng chưa chắc chật đến không thể thở được như thế. Căng tin trống không còn mỗi Kim Anh với Tú Anh đang chăm chú giải quyết nốt phần cơm của mình.

Cô ngước đầu lên. Nhìn quanh rồi thốt :

- Có cần cuồng nộ vậy không.

Tú Anh tặc lưỡi :

- Idol đến mà lại. Chị không ra chiêm ngưỡng dung nhan của “chàng” à.

Kim Anh hờ hững hút nốt li sinh tố bơ :

- Không.

Mà tên học sinh kia vừa nói gì mà No. 1. Mà No.1 không phải là

Như chợt nhớ ra điều gì, cô vội đặt li sinh tố xuống bàn, kéo tay Tú Anh đứng dậy hấp tấp:

- Không ổn rồi. Đi.

Cô kéo tay Tú anh vừa đi, anh vừa hỏi :

- Đi đâu.

- Đi ra xem mặt thằng No. 1 gì đấy đấy.

Ra đến nơi Kim Anh thấy đông ngẹt, cô không thể nào chen được.

Những tiếng hò hét làm Kim Anh điếc hết cả tai, cô cố bon chen nhưng đều bị đẩy ra bên ngoài. Bực mình Kim Anh hét :

“Trường bị cháy.”

Không phản ứng.

“Nước sôi đây.”

Không phản ứng.

Kim Anh bực mình với cái lũ mê trai này. Nhìn sang bên cạnh thấy Tú Anh đang cố gắng đẩy đẩy một cô gái nào đó để chen lên chỗ mình. Cô cười nham hiểm.

Tú Anh nhìn chị cười đều, anh nổi hết da gà, cánh giác :

- Gì vậy.

Kim Anh hít một hơi thật sâu gào to hết sức có thể :

- TÚ ANH NO. 3 GIÁ LÂM.....

Tú Anh vội vàng đưa tay lên chặn miệng chị mình nhưng không kịp :

- Chị làm gì vậy.

Y rằng một lũ mê trai đừng gần nghe Kim Anh nói No. 3 xuất hiện liền quay phắt sang chỗ Tú Anh gào thét ầm ĩ như kiểu gặp được nổi tiếng vậy. Nhìn thấy Tú Anh bị vây kín với vẻ mặt hằm hằm nhìn mình. Cô le lưỡi. Vì giữ hình tượng anh lại phải quay lại cười với đám nữ sinh vây tay.

Tận dụng cơ hội khi mọi người chia làm hai ngã. Cô xông vào nhưng vì quá đà cô bị ngã chúi nhủi ra phía trước. Một cú ngã cực “Hit”.

Kim Anh đau điếng ngẩng mặt lên nhìn người đang đi giữa hai hàng học sinh. Nữ sinh xung quanh rú ầm lên. Cô chưa kịp nhìn kĩ mặt mũi anh ta thế nào chỉ thấy người anh ta như tỏa ánh nắng , không nhìn thấy xung quanh đâu nữa.

Thấy anh ta đang dần tiến tới phía mình.

Kim Anh đứng bật dậy phi thẳng vào người anh ra. Lao vào người Trịnh Kim giả vờ như bị ngã.

Biết Kim Anh chuẩn bị làm gì, không những không làm theo kế hoạch của cô mà anh còn né sang một bên.

Ầm !!! ...

Một tiếng động tàn khốc vang lên.

Ồ sao lại có cảm giác nhi. Những tình huống này trong truyện tiểu thuyết nó phải nhẹ tựa lông hồng. Và còn có cảm giác mềm mềm nữa chứ nhờ.

Đau điếng cô mở mắt nhìn hiện thực tàn khốc. Xoa xoa mông bị ê.” Đúng là cái tên lạnh lùng. Có cần phải tỏ ra lạnh lùng mà còn “vô lăng” vậy không.”

Cái gì kia. Cái lũ mê trai kia. Mất hình tim mồm chảy nước dãi. OMG~!!!. Cô lờm dờm lũ mê trai rồi đứng dậy.

Kế hoạch A :Mĩ nhân kế thất bại.

Chiến khai Kế hoạch B, Không ưa ngọt chị sẽ ưa đắng cho cùng xem.

Kim Anh làm mặt thật ngẫu đang tay ra đứng chắn trước mặt không cho Trịnh Kim đi, anh nhìn cô. Cô không nhìn lại mà hất mặt lên trời không thèm nhìn Trịnh Kim, nói giọng đần chị :

- Ê thằng em, biết chị là ai không.

Mấy nhò mê trai bắt ngờ trước hành động “điên rồ” của Kim Anh. Không thốt lên lời. Một lúc sau như tỉnh mộng cả lũ vỡ òa :

- Trời ơi, con nhò kia nghĩ nó là ai mà dám lỗ mãng với cục cưng trường mình vậy.

- Hừ ... đã xấu còn thích dùng Ômô.

-

Kim Anh nghe những lời bàn tán xì xầm mà muốn nhảy bổ túm một người đánh cho hả giận. Vì trai mà không giữ thể diện cho “chị em” gì hết.

Tú Anh tránh được đám nữ sinh bám theo anh. Lách vào chỗ đám đông xem bà chị trở tài quậy phá.

Kim Anh thấy oai đủ rồi. Cô nhìn thẳng mặt Trịnh Kim, bỗng cô đơ ra mấy giây rồi chỉ vào mặt Trịnh Kim :

- Í ... người quen.

Trịnh Kim khẽ nhếch môi :

- Quen sao?

Cả lũ lại “xì” lên một tiếng rõ dài như khinh bỉ cô. Lại thêm một trận “động lờ”

- Thấy sang bắt quàng làm họ nữa kia.

- Nhò này mặt dày thật.

“Chúc oi ... Con nhò này đang làm gì vậy, mặt mặt chết đi được.” – Tú Anh kêu thềm trong bụng khi nghe những lời bàn tán về chị mình. Anh lách đám đông rồi chuồn đi luôn.

Kim Anh kể :

- Lần trước đi học muốn đẩy, nhớ kô.

Không phản ứng :

- Không nhớ à. Cậu với tôi treo tường nửa ấy. Rồi còn tý nữa thì bị giám thị bắt v...v.

Chưa nói hết thì Trịnh Kim đã bỏ đi, Kim Anh vừa chạy theo vừa cố lải nhải để cho Trịnh Kim nhớ ra cô nhưng vô tác dụng, cả lũ con gái chen lấn xô đẩy chạy theo sau nhìn Trịnh Kim, cô bị bọn nữ sinh mê trai chen đến nổi rách cả áo, đầu tóc thì rối tung lên .

Trịnh Kim đi mất kéo theo lũ mê trai để lại cho Kim Anh ngỡ ngàng, phờ phạc. Chìm bay khắp đầu cô.

- Ha ... Ha ... Ha

Một tràng cười không dứt. Kim anh điên tiết quay sang nhìn người đang chết nhạo mình thì bất gặp ngay gương mặt đều già đi kèm nụ cười “ác quỷ”.
Đừng ! Chính tên “chủ nợ” chứ còn ai vào đây.

“Nhục chết đi được bị một lũ kia cười đều rồi bây giờ lại gặp thằng chủ nợ ác tặc này nữa chứ. Số mình đen thật.”

Kim Anh vờ đầu khổ sở.

Từ Kỳ nhìn bộ dạng Kim Anh vờ đầu lại được một trận cười nữa. Anh vừa ôm bụng vừa cười nói :

- Không phải cô định dùng mỹ nhân kế đấy chứ?

Kim Anh lườm Từ Kỳ, “không phải tại cái tên ác tặc như anh thì tại ai.”

- Hay chiêu “Không đánh không yêu.”

“Oach... Sao tên này biết hết chiêu thức của trai của mình nhỉ. Mình phải đọc gần chục tờ báo lá cải về cách của trai chứ ít à.”

Từ Kỳ cười to hơn :

- Quê lắm rồi em ơi đừng ngạc nhiên như thế.

Kim Anh hỏi một câu ngờ nghệch :

- Thế cậu thấy chiêu đấy quê lắm à.

- Không sai thì đúng là như vậy.

Buồn thiu. Kim Anh lững thững đi ra sân sau trường ngay gần đó. Rồi ngồi xuống ghế đá, thờ dài :

- Làm sao mà tiếp cận được đây.?

Từ Kỳ nhếch nhếch lông mày lên, ngồi xuống :

- Muốn không, tôi chỉ cho.

Kim Anh nhận xét :

- Thằng No. 1 này vô cảm lắm. Vô ích thôi.

Từ Kỳ chép miệng :

- Vậy thì cứ ngồi đấy mà suy nghĩ đi nhé. Nhà quê.

“Sao Việt Nam tân tiến thế cơ à. Mấy chiêu của mình quê vậy sao.”. Kim Anh suy nghĩ miên man. Lúc đấy Từ Kỳ đã về lớp làm học sinh ngoan. Mang sách ra đọc.

Bốp !!.

- Ai... da.

Một bàn tay không biết từ đâu đập “bốp” cái vào đầu Kim Anh làm những suy nghĩ của Kim Anh bay loạn xạ trên đầu. Khó nắm bắt.

Quay lại nhìn tên “thích khách”. Thấy mặt thằng em lù lù, cô lại quay trở về về mặt đau buồn. Hít sâu ... thờ dài

- Nãy chị làm gì vậy. Dơ cả mặt.

Kim Anh ôm mặt, thiểu não :

- Chị cũng thấy vậy..

- Thế chị định làm gì mà chặn đường thằng Kim như vậy. Lại còn bảo quen nó nữa chứ.

Kim Anh thật thà :

- Ô chị quen thật mà.

- Thôi còn mỗi em không cần phải lắm chuyện. Ai chả biết chị quen.

Tường thẳng em nói giọng đá đều. Kim Anh lại nhai giải thích :

- Thật ... lần trước chị trốn học gặp tên ấy mà. Hắn còn giúp chị trèo tường vào rồi còn bị thầy quản sinh bắt. Cậu ta còn nắm tay chị chạy như Titanic lên sân thượng để trốn cơ. Hơ hơ...

Tú Anh trở mắt nhìn bà chị đang mơ tưởng mà buồn cười. Anh cố nhịn :

- Ủ' cứ coi như “quen” thế chị định làm gì nữa.

- Tán tỉnh. – Kim Anh tỉnh bơ nói.

Tú Anh trở mắt :

- Gì cơ?

- Khổ lắm. Chị bị mắc lừa. Rủ biết việc quyến rũ No. 1 là bất khả thi nhưng vẫn phải cố thôi. Vì tương lai con em chúng ta mà. – Kim Anh buồn buồn nói.

- Chị nói gì em không hiểu. Gì mà quyến rũ, gì mà vì tương lai con em. – Tú Anh lắc đầu không hiểu.

Kim Anh chán nản :

- Thôi kể mày cũng không giúp được gì đâu. Số tao đen quá bé thì làm ôsin lớn thì làm nô tì.

Tú Anh tò mò :

- Nói đi xem nào nhờ e giúp được thì làm sao.

- Thôi.

- Kể đi, đi mà.

Kim Anh bèn kể lại chuyện “cúc vàng ác tặc” cho Tú Anh nghe....

Hai người không ngờ câu chuyện đã lọt vào tai một người. Anh quay lưng bước đi. Bóng dáng cô đơn.

Nghe kể xong anh bèn cười sặc lên. Kim Anh ngỡ người ra không hiểu đập vai a :

- Cười gì thằng này

- Chị ... haha... ngu thật. ... hhaa.

Kim Anh buồn rầu :

- Thôi mày đừng đụng vào nổi đầu mày da trắng của tao đi. (da trắng chỉ Từ Kỳ),

Tú Anh nhìn cười giọng nghiêm chỉnh :

- Thôi được rồi. Em sẽ giúp chị.

- Mày đừng có an ủi chị nữa.

- Em nói thật mà. – Tú Anh tròn mắt nói chắc.

Nghe Tú Anh khẳng định. Dù sao em mình cũng là hot boy. Nghi nó dùng “mỹ nam kế” dụ dỗ con gái đến giới thiệu cho Từ Kỳ. Để Từ Kỳ “thả” cô đây mà. Mà cũng chưa chắc. Quay qua hỏi Tú Anh :

- Thật à. Bằng cách nào?

- Em sẽ gặp thằng Kỳ nói nó tha cho chị. Nhà nó giàu cần gì cái cúc của chị. Chắc nó có ý đồ khác.

Kim Anh tròn mắt :

- O. Quen à. Đừng thấy người ta sang bắt quàng làm họ chứ. Xấu mặt chị mày ra.

Rồi hỏi tiếp :

- Mà định dùng mật ngọt hay dùng mỹ nam. Như phim XXX – Đồng tính nam ý ý. – Vừa nói Kim Anh vừa cho tay lên miệng cười.

Tú Anh tỉnh bơ đáp :

- Cũng có thể
- Cái gì
- Hi hi hi. Em đùa thôi. Thăng Kỳ chơi thân với em mà.

Xời cái thằng này mà cũng đòi chơi với Tú Kỳ á. Chả hợp tính gì cả. Thằng em hiền lành của mình sẽ bị tên “ác tặc” kia hành hạ thể xác mất. Chắc chém giò chơi chơi. Heeee.

- Điên. Tao có bao giờ thấy mày chơi hay tiếp xúc với nó đâu.
- Ở trường vậy thôi. Chứ chị biết ở ngoài như nào.

Kim Anh gật gù :

- Ồ nhỉ.
- Chị cứ yên tâm để em nói nó cho. Dù sao cũng là chỗ quen biết.

Ôi. Thiên thần ngay cạnh mình mà mình không biết. Sao hôm nay nó đáng yêu thế. Haha.

Kim Anh tỏ vẻ cảm động, cô vờ như khóc. Quay sang bẹo má Tú Anh :

- Em yêu. Chị thật may mắn khi có đứa em đáng yêu như thế này. So happy ý chứ.

Nghe xong, Tú Anh dựng hết tóc gáy người nổi đầy gai ốc. Anh hất tay bà chị yêu quý rồi đứng bật dậy.

- Này này, định lợi dụng sàm sỡ hotboy đấy.

Kim Anh lườm trợn Tú Anh vì câu nói “dễ thương” vừa rồi. Thấy Tú Anh đang sắp quay sang nhìn mình. Cô đổi nét mặt 180°, làm mặt kute, cười toe toét :

- Hề ... hề.
- Điên.

**** thế mà Kim Anh không nói năng gì. Vì tương lai con em. Nhịn 1 lợi 10..hehee

.....

Chi Mai từ đâu hót hải chạy lại chỗ Kim Anh ngồi :

- Ê, Kim Anh ra xem đi, nhanh lên.
- Xem cái gì.

Kể từ hôm ở thư viện hai người đã trao đổi số điện thoại và cũng đã trở nên thân thiết. Thấy nhỏ bạn mò hôi nhẽ nhại tiện tay Kim Anh cầm khăn giấy chấm mồ hôi cho bạn rồi ngơ ngác hỏi.

- Thì xem hai “cục vàng” quyết đấu chứ xem gì. Ấng ten bị hồng hay là nghiền mạng thế.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Nói là “quyết đấu” mọi người cứ nghĩ là sẽ đấm đánh, hay chí ít đấu bong rổ, hoặc đua xe, hay bơi như BOF. Nghĩ đến đoạn xem body của hotboy Kim Anh sáng mắt, hói nhanh :

- Cục nào vs cục nào?

- Cục 2 với cục 3 ý. Đi nhanh kéo nguội.

Kim Anh hấp tấp :

- Ủ được rồi.

Cô bỏ đồ vào trong cặp rồi chạy ra cùng Chi Mai. Đến nơi cô trở mặt.

- Hai người họ làm trò gì vậy. Không phải là đua xe? Bơi? Đánh nhau?

Chi Mai cũng không hơn gì, đang trở mặt nhìn :

- Không biết. Chi biết này giờ đứng nhìn nhau cả tiếng đồng hồ dưới nắng thôi.

- Thế mà tưởng đánh nhau. Hốt cả hên. xùy xùy xùy.

- Mà sao lại đứng nắng mà không phải quyết đấu gì nhò.?

Chi Mai tự hỏi tự trả lời luôn :

- Chắc đang thịnh hành con trai da rám nắng ý. Nên nhân tiện hai hotboy nhà mình mới sưỡi nắng đó mà. Hehe. Mình phải nhanh tay chụp mấy pic mới được. Từ Kỳ đẹp rai quá đi.

“Trông kìa, trông kìa, đúng là con nhò háo sắc”

“Mà không biết hai tên này làm trò gì cứ đứng nhìn nhau nhò. Hay như phim trường đợt trước chờ xem ai ra chiều trước là thua? Mà sao lại đấu nhau, không lẽ...” .Tú Anh định đánh tên kia thật.

Lắm bằm trong đầu, Kim Anh lắc đầu mạnh để xua tan cái ý nghĩ quái gở của mình. Lúc này Chi Mai đã chụp được cả một Album rồi ý chứ.

Đứng quan sát xem hai người có ý đồ gì. Mà một tiếng trôi qua chỉ thấy cả sân trường im phăng phắc, đã có người không chịu được cái nắng nóng mà đi về lớp. Còn có một lũ mê trai mặc hết áo chống nắng, rồi kính râm, rồi thì ô để xem hai hotboy làm cái trò “quyết đấu” gì.

- Không biết họ định làm trò gì nữa. – Chi Mai lăm bằm.

Kim Anh lắc lắc đầu. Đứng mồi cả chân mà không biết thằng em yêu quý của mình định làm gì tên “ôn tặc” kia để “anh hùng cứu mỹ nhân” mà chưa thấy động tĩnh gì. Cô đâm bực. Chén ra ngoài sân.

Vì ở chỗ Từ Kỳ và Tú Anh đang đứng được mọi người tản hết ra thành một vòng tròn nên Kim Anh nhanh chóng tiến lại gần. Tiếng xì xầm lại bắt đầu vang lên :

- Ô kìa, cái con nhò hôm qua bị Trịnh Kim phũ phàng xua đuổi đấy.

- Kìa á.

- Nó lại bày trò gì không biết.

- Xời. Các bà không biết à. Chắc không quyền rũ được No. 1 nên quay qua bắm lấy No.2 với No.3 đấy mà.

- “Xì”. Địa bắm chân hạc à..

Chi Mai thấy bạn mình đi nên cũng đi theo bắm ***. Nghe được những lời chỉ trích của mấy nhò bên cạnh mà Kim Anh cứ như không. Chi Mai thấy tức thay cho bạn. Cô đi đến chỗ mấy nhò vừa nói trả vờ giẫm vào chân họ rồi cười trừ :

- Hi xin lỗi chẳng may.

Nói xong, cô đưa tay vẩy tóc ra đằng sau đi thẳng. Mấy nhò tức tới không làm gì được.

“Không biết nhò Kim Anh định làm trò gì nữa. Toàn gây chuyện đầu không. Mà có nhò thêm không khí cũng hay. Đứng xem vậy.” Chi Mai đứng vào chỗ gần nhất. Cô cho đó là khán đài A rồi ngồi cười tùm tùm xem.

Kim Anh lững thững đi lại gần. Cô quan sát hai người. Thấy cả hai mồ hôi nhễ nhại. Mà ánh mắt vẫn kiên định như chuẩn bị giao đấu. Cô ngó trước ngó sau rồi ngó trên ngó dưới. “Bộp” Kim Anh đập nhẹ vào vai Tú Anh.

Toát mồ hôi hột, người cậu hơi nhúc nhích, rồi ôm vai quát :

- Làm cái gì vậy.

Đứng cả tiếng dưới nắng đã hoa mắt chóng mặt thì chớ mà còn bị Kim Anh đập một phát vào vai. Tuy nhẹ nhưng với thể trạng bây giờ của anh thì nó như một cái búa rỗng thẳng vào người vậy. Rồi lại gào lên :

- Đau chết đi.

Nãy giờ im lặng, Từ Kỳ bỗng mỉm cười. Cả lũ mê trai ngoài vòng vây ồ lên :

- Woa ... Nụ cười chết người.

- Chụp chụp chụp...

Đã đứng nãy lâu + thêm ánh đèn flash của điện thoại, Tú Anh hơi nheo mắt, rồi cười nhẹ :

- Các cậu có thể ngừng chụp được không.

Vừa nói xong, tất cả nữ sinh im phăng phắc . Tú Anh được gọi là Mr.Quyến Rũ cậu cũng có rất nhiều người yêu nữa. Lúc này có mấy cô chân dài, trang điểm lòe lẹt, đồng phục đã được mix lại theo style sexy theo kiểu Tú Anh thích.

- Honey à, em quạt cho anh nhé.

- Chắc anh yêu mệt rồi, về nhà nằm điều hòa với em...

-

Người cầm nước, người cầm khăn, người cầm quạt. Phía bên Từ Kỳ cũng không kém phần long trọng là mấy.

“Đúng là tên hai mặt. Tưởng mình cười đẹp lắm ấy mà cười.” Kim Anh trề môi.

Từ Kỳ nhìn thấy cái trề môi của Kim Anh, nhưng giữ trong lòng anh điềm tĩnh tỏ ra như không có gì, lại cười nói với Tú Anh :

- Thua rồi nhé, đừng xin xỏ nữa. Vô ích.

Kim Anh không hiểu gì, cô quay sang nhìn Từ Kỳ rồi lại nhìn Tú Anh, anh nhăn nhó :

- Tại nhỏ này chứ. Tao đã thua đâu.

- Thua là thua. Đừng đổ thừa.

- Nhưng ...

- Sì tốp. Nói cũng như không.

Rồi anh nhăn nhó nhả từng chữ :

- Xin ... xỏ ... bỏ ... tiền. – Rồi còn quay sang nhìn Kim Anh, nói thầm.

- Tờ cam kết.

Kim Anh sững người. Hiểu được phần nào câu chuyện của hai người.

Tú Anh nhìn bức mình bỏ đi. Cả đám con gái liền tản ra cho anh đi. Từ Kỳ cũng quay người về hướng ngược lại đi mất. Đám người lúc này cũng tản đi. Thấy nên hỏi cho ra nhẽ. Tại sao lại có cái cuộc quyết đấu nhạt nhẽo vậy không biết.

Kim Anh hốt hải chạy theo Từ Anh, Chi Mai thấy vậy cũng chạy theo Kim Anh, gọi í ới :

- Kim Anh... chờ tớ với.

Tú Anh vào căng tin gọi nước rồi ngồi xuống tự đám bóp tay chân mình. Kim Anh và Chi Mai cũng vừa đến nơi, cô kéo ghế ngồi xuống, Chi Mai nhìn thấy Tú Anh cũng hí hửng kéo ghế ngồi theo.

“Mình được ngồi gần No. 3 ... Ông nội, bà ngoại ơi mừng chết đi được.” Cô vừa mừng vừa cười.

Kim Anh hỏi tới tấp :

- Nãy làm trò gì vậy? Sao cái gì mà thua? Rồi sao lại tại chị? Chị có làm gì đâu?

Tú Anh cau có :

- Tại chị hết ấy.
- Sao tại chị.
- Không tại chị đâm em thì em đã không nhúc nhích để thua thằng Từ Kỳ rồi.
- Nhưng mày thua thì làm sao?
- Thì nó không đồng ý chuyện bỏ qua cho chị ấy. – Thấy chị mình hỏi tới tấp anh gất gống, đưa lon coca lên miệng uống “ừm ừc”.
- Là, là sao.- Kim Anh lại tiếp tục ngơ ngác hỏi.

Bất lực thật sự. Anh uống ngậm nữa rồi từ từ giải thích cho chị mình nghe :

- Thì có phải là lần trước ... - Chợt Tú Anh rùng mình.

Hóa ra nãy giờ Chi Mai đang dán chặt mắt vào mặt với người của Tú Anh, nên anh cảm thấy ngứa ngáy cũng không lấy làm lạ. Anh khều tay Kim Anh rồi hất mặt chỉ về chỗ Chi Mai ý bảo đuổi Chi Mai đi để anh kể chuyện “riêng”. Kim Anh gật gù hiểu ý, cô đuổi khéo :

- Chi Mai, sắp vào học rồi đấy. Cậu không về lớp đi à.

Chi Mai không nhìn Kim Anh vẫn nhìn Tú Anh, hồn nhiên đáp :

- Tí vào cũng được mà. Các cậu cứ nói tiếp đi.

Kim Anh nhú mày ý đe Chi Mai. Nhưng Chi Mai vẫn không nhúc nhích. Thấy tình hình có vẻ không suy chuyển là vậy. Tú Anh lên tiếng :

- Chị à, em thích con gái nghe lời đúng không.

Kim Anh ngệt mặt. Chi Mai tròn mắt. Mất mấy giây cô đứng phát dậy :

- Thôi, tớ vào, tớ rất nghe lời đúng không. Tạm biệt cậu. Hẹn gặp lại nhé.

Cô còn ghé tai Kim Anh, nói nhỏ :

- Tí về lớp nhớ kể tớ nghe nhớ.

Chi Mai nhanh nhẹn chạy thẳng về lớp. Dùng lời nói của hotboy là hiệu quả nhất.

Tú Anh đợi Chi Mai đi rồi kể tiếp :

- Chuyện lần trước của chị với thằng Kỳ ấy. Em đi gặp nó nói chuyện với nó, nhưng nó không đồng ý, em năn nỉ nó xùi bọt mép lên nó cũng không đồng ý.

Kim Anh bất bình cho Tú Anh :

- Bạn thân kiểu gì vậy. Bạn đâu thì có.

Tú Anh bênh Từ Kỳ :

- Đừng nói vậy. Nó cũng đều thật nhưng chơi với bạn thân thì khác mà.
- Tốt chỗ nào.
- Thì nó cũng cho em cơ hội để giúp chị đây.
- Là sao.

- Thì sáng nay em đến nhà nó. Nó đang xem phim gì ấy. Có một nữ diễn viên nó thích nói lời thoải “ Em thích làn da nâu, nó rất manly” Rồi cái thằng người yêu nữ diễn viên đấy mới đi tắm nắng xong rồi hai người yêu nhau tắm biển. Nên nó ra luôn trò quyết đấu kéo em theo là đứng dưới nắng xem người nào nhúc nhích thì thua.

Kể đến đây anh bức xúc trách móc Kim Anh :

- Cũng tại chị cả, tự nhiên ở đâu chui ra đánh người ta đau gần chết. Làm em thua nó. Lại còn đen sì đây này. Tức thật.

Kim Anh tỏ vẻ đã hiểu ra chuyện :

- À ra thế. Mà chị mày đánh nhẹ làm gì mày kêu dữ vậy.
- Sao chị ngu thế. Đứng gần 2 tiếng dưới nắng hoa mắt mệt phờ người còn bị đánh một cái thì chả thấy đau à.

Kim Anh nghĩ ra điều gì, nói :

- Hay mày năn nỉ đứng nắng tiếp đi. Rồi chị chạy ra đánh vào người tên Từ Kỳ.Ok

Tú Anh gõ vào đầu Kim Anh, anh nói :

- Nó đã bảo vô ích mà. Không xin xỏ được gì nữa đâu.

Kim Anh cúi mặt tỏ vẻ hối lỗi :

- Cũng phải. Chị xin lỗi. Tại chị mà hỏng chuyện.
- Thôi lờ rồi. Bỏ qua đi. – Tú Anh chép miệng.

Kim Anh lại thắc mắc :

- Tại sao mà tên Từ Kỳ này cứ nhất quyết đòi chị đi mê hoặc Trịnh Kim nhi. Bí mật gì đây ta?

Cô chống cằm suy nghĩ, Tú Anh ra vẻ thân thiện giải thích :

- Có gì mà bí mật. Thằng Kỳ học siêu giỏi mà lúc nào cũng xếp hạng 2 trong khi đây thằng Kim chả học gì nhiều mà xếp hạng 1. Nên nó muốn chị làm cho thằng Kim sao những việc học để thằng Kỳ lên hạng.
- Ồ. Thì ra là thế. Thằng này nham hiểm thật.

Tú Anh đồng tình:

- Ủ đúng thật. Bạn thân với nhau mà nó đều thế đấy.
- Ai thân ai ?
- Thì em đã nói em với thằng Kim, thằng Kỳ chơi thân với nhau mà. – Tú Anh nhắc lại.
- Thật à. – Kim Anh nghe xong mắt sáng như đèn pha.
- Ủ.

Cô cầm tay Tú Anh đứng đưa :

- Tú Anh ới ời. – Cô còn cố tình kéo dài giọng nữa chứ.

Rùng mình. Tú Anh nhìn Kim Anh với ánh mắt đề phòng, hỏi :

- Lại gì nữa ?
- Em giúp chị nhé. Một lần này nữa thôi. – Nói rồi cô đưa một ngón tay lên trước mặt Tú Anh, nũng nịu .
- Sao?

Kim Anh nói nhanh luôn :

- Làm mọi cách giúp chị tiếp cận Trịnh Kim đi.

Tú Anh cũng từ chối luôn :

- Không.
- Đi mà, em yêu, năn nỉ đấy. – Kim Anh lại bắt đầu lay lay tay Tú Anh.

Thấy có gì không ổn, anh hỏi :

- Chị định làm gì nữa.

Về mặt đau khổ tuyệt vọng đã được Kim Anh thể hiện rất đạt :

- Em không giúp chị. Chị chỉ còn có nước chết thôi. Chị mà không quyến rũ với tiếp cận được Trịnh Kim trong 3 tháng thì Từ Kỳ sẽ gửi thông điệp về baba đây. Đảm bảo baba chị cho chị lên đê ở luôn cho coi.

Tú Anh nói thật luôn :

- Xời, gì phải lo. Thắng Kim là thắng ...

Rồi bỗng như nhớ ra điều gì đó anh im bật. Anh đã thề, hứa với Trịnh Kim là không cho ai biết thân phận thật của anh, nhất là Kim Anh.

Kim Anh thấy Tú Anh định nói gì đó nhưng lại thôi, cô tò mò :

- Trịnh Kim là thắng ????

- Thôi, không có gì.

Thấy có vẻ như không có chuyện gì thật, Kim Anh lại quay lại đề tài :

- Thôi mà, giúp chị nhé. Năn nỉ lần cuối, lần chót chót chót đây.

- ...

Thấy đối phương im lặng, Kim Anh chấp tay chờ câu trả lời. Suy nghĩ một lúc, Tú Anh nói :

- Thôi được rồi. Để em xem đã.

Nghe thấy câu trả lời. Dù không mấy dứt khoát của Tú Anh. Nhưng Kim Anh cũng vui ra mặt, cô nhảy cẫng lên, rồi nói :

- Thanks you em yêu. Chiều ăn gì chị bao. Hehe

Tú Anh đứng dậy phũ phàng :

- Có tiền thì lo mà bòn tiền trả cho người ra đi. Toàn gây rắc rối.

Kim Anh mất hứng. Nhưng vẫn mỉm cười :

- Chị sẽ ghi nhận lời khuyên của em.

“Cái thằng này dám lên mặt với mình. Dù gì mình cũng là chị. Giúp người nhà là chuyện bình thường. Thế mà dám lên mặt với mình. ... Nupacachi. =~”

.....

- Con gái lại ba bảo.

Đang tưới cây ở sân, cô bỏ bình nước xuống. Chạy vào nhà vệ sinh rửa tay rồi chạy lại ngồi cạnh ba, thắc mắc hỏi không biết có chuyện gì :

- Chuyện gì vậy ba?

Ông Phùng nhấc khéo :

- Sắp đến ngày con cho ba kết quả rồi đấy nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Mắc lừa tập 1

- Con gái lại ba bảo.

Đang tưới cây ở sân, cô bỏ bình nước xuống. Chạy vào nhà vệ sinh rửa tay rồi chạy lại ngồi cạnh ba, thắc mắc hỏi không biết có chuyện gì :

- Chuyện gì vậy ba?

Ông Phùng nhắc khéo :

- Sắp đến ngày con cho ba kết quả rồi đấy nhỡ.

Kim Anh lúng túng. Thật ra thì cô chả suy nghĩ nhiều gì về chuyện này. Chỉ mãi lo nghĩ chuyện “số nợ” của mình. Giờ nghe ba nhắc mà cô không biết nên tỏ thái độ thế nào. Cô không muốn làm ba buồn nhưng cũng không muốn mang cuộc sống của mình cũng như anh Thế Nam vào canh bạc đắt giá này. Trong khi anh Nam đã có người yêu.

- Vâng con biết rồi.

Cứ thế thì không hay, Kim Anh hỏi thử ba :

- Ba ơi.

- Sao con gái.

- Có ... có thể không được không ba. – Cô ấp úng mãi không nên lời.

Bỏ tờ báo với kính xuống bàn, ông quay sang nhìn Kim Anh nghiêm mặt :

- Không thể. Trừ khi con có người khác và phải ra mắt xem ba có vừa ý không.

Kim Anh lúng túng, kiếm đâu ra người yêu cơ chứ. Định đánh đố cô chắc :

- Ba này...

Ông Phùng đứng dậy :

- Không ba gì hết. Ba đi ra ngoài chút. Lúc nãy thằng Nam gọi nói là có gì muốn nói với con đấy. Liệu mà ở nhà chờ nó.

- Dạ.

“Không biết anh Nam định nói gì. Không lẽ ... chia tay với chị Mỹ Hân rồi định cưới mình ?????” Câu hỏi này cứ lặp đi lặp lại trong đầu Kim Anh. Cô đứng lên ngồi xuống không yên.

Ông Phùng đi được một lúc thì Thế Nam qua. Thấy Kim Anh đang ngồi thẩn thờ trên so-fa anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô rồi vỗ nhẹ vai cho cô tỉnh mộng.

Kim Anh hoàn hồn, không biết Thế Nam sang lúc nào mà giờ còn ngồi cạnh cô nữa :

- Anh à.

Thế Nam mỉm cười :

- Ủ. Đang nghĩ gì mà mặt mày bùng bùng vậy.

Cô khẽ thở dài. Đứng dậy nói :

- Anh em mình ra xích đu ngồi nói chuyện cho thoải mái nhé.

- Ủ.

Rồi hai người ra ngoài vườn. Ngồi trên xích đu Kim Anh đứng đưa chân. Đôi mắt nhìn xa xăm lúc giương lên rồi lại cụp xuống. Muốn hỏi Thế Nam có chuyện gì muốn nói với mình, nhưng lại sợ câu trả lời giống mình nghĩ. Thì coi như đi tong cái cuộc đời này. Dù Thế Nam đẹp trai, lại đối xử với cô rất tốt. Nhưng cô biết anh cũng như cô đối với nhau như anh em ruột trong nhà vậy.

- Em làm sao vậy.

Cô im lặng không nói gì chỉ khẽ lắc đầu.

Thế Nam nói :

- Kim Anh này. Anh có việc này ... ừm ... là là...

“ Rồi. Đúng luôn. Quả này thì xong.”

- Anh không nói cũng được. Em biết rồi. – Cô buồn xuôi.
- Thật á. – Thế Nam đang không ngờ Kim Anh cũng có suy nghĩ giống anh. Anh vui vẻ ra mặt.
- Bao giờ thì mình làm đám cưới hả anh. – Kim Anh buồn thiu hỏi.
- Em nói cái gì. – Thế Nam đứng bật dậy, trố mắt hỏi Kim Anh.
- Còn gì nữa. Thì chuyện đám cưới đấy.
- Cái gì nữa. – Anh hỏi lại lần nữa.

Kim Anh tưởng Thế Nam đang làm trò gì. Nên nói :

- Thì chả phải anh vừa bảo có chuyện muốn nói. Thì chẳng là chuyện đám cưới của anh và em chứ là gì.
- Ha...ha...ha.

Nghe Kim Anh nói, Thế Nam bật cười không ngớt. Còn Kim Anh đang ngò ngệt mặt không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Anh sao vậy. Thế không đúng à.
- Ha..ha... không... ha.. em có trí tưởng tượng phong phú thật.
- Thế không phải. – Kim Anh hỏi lại cho chắc ăn.
- Không. – Anh đã ngừng cười. Thì lại đến lúc Kim Anh cười sung sướng đập vai Thế Nam :
- Ha..ha em biết ngay mà. Làm gì có chuyện đấy.

Rồi cô hỏi tiếp :

- Thế anh có chuyện gì muốn nói?
- Anh đã nghĩ ra cách ngăn chặn cuộn hôn nhân này rồi.

Kim Anh mừng quýnh lên :

- Thật à. Cách gì. Anh nói nhanh lên.
- Em...

Thấy Thế Nam cứ ngập ngừng suốt nãy giờ, cô bực mình, gắt hỏi :

- Em làm sao. Hôm nay anh bị gì vậy cứ nói lấp ba lấp bấp thế.

Thế Nam hít một hơi thật sâu :

- Chỉ có thằng Du mới giúp được anh em mình thôi.
- Là sao. – Cô ngần ngại không hiểu. Chuyện của hai người họ kéo Thế Du vào làm gì.
- Thì em và nó hãy giả vờ yêu nhau rồi đính hôn trước để hai gia đình tạm thời yên ổn. Rồi tính nước tiếp.

Kim Anh kêu lên :

- Cái gì. Anh đang bảo em với thằng đấy yêu nhau á.

Cô xua tay, lắc đầu nguầy nguậy :

- Không được. Chắc chắn là không.

Thế Nam thất vọng với kế hoạch của mình. “ Biết ngay phản ứng của con bé sẽ là thế mà. Thôi đành liều vậy mình phải tác hợp cho hai bọn này mới được. Cần gì quyết định của nhỏ chứ haha.”

Thế Nam ngồi im, đôi mắt sụp xuống, hai bàn tay đan chặt vào nhau, môi mím chặt. Nhìn Thế Nam như thế mà Kim Anh cũng buồn theo, Kim Anh hỏi :

- Sao vậy anh?

- Anh ... à thôi không có gì.

Kim Anh lắc cánh tay anh :

- Nói đi mà, có gì đâu mà phải giấu :

Thế Nam liếc chộm Kim Anh xem phản ứng của cô ra sao, anh thở hắt ra, nói giọng trầm :

- Mỹ Hân đã ...

Kim Anh nhìn anh chờ đợi. Thế Nam cắn môi mấp máy :

- Đã có thai rồi.

- Hà. – Cô tròn tròn mắt.

- Thế rồi giờ sao. – Cô lúng túng hỏi. Trường hợp này đúng là cô chưa nghĩ đến.

Thế Nam nhìn cô bằng ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ :

- Chỉ còn thằng Du với em là cứu được bọn anh. Nếu ba anh mà biết chuyện này thì Mỹ Hân càng bị ba anh ghét và còn bắt anh em mình lập tức cưới nhau nữa ấy.

Kim Anh mím môi suy nghĩ đắn đo.

“ Chẳng nhẽ cuộc đời mình lại gắn với thằng thần chết ấy. Mẹ ơi sao số con đen quá vậy. Nếu không giúp thì tội chị Hân với đứa nhỏ quá. Mà giúp thì tội ... mình quá. Hic”

Thế Nam nhìn Kim Anh một lúc lâu thấy cô không nói gì, anh thất vọng đứng dậy :

- Thôi anh về. Cảm ơn em.

Đi được vài bước. Kim Anh lên tiếng :

- Khoan đã.

Thế Nam mừng thầm trong lòng nhưng không dám thể hiện ra ngoài. Anh quay chậm chậm quay đầu lại :

- Sao em ?

Kim Anh hỏi :

- Thế ý Thế Du về chuyện này như nào ?

Thế Nam nói nhanh :

- Nó đồng ý rồi. Chỉ còn em thôi. Nếu em không muốn giúp anh cũng không ép làm gì.

Thấy Thế Nam có vẻ thật sự cần sự giúp đỡ của mình. Cô nói :

- Thôi được rồi. Em đồng ý.

Thế Nam reo lên, nhảy cẫng nắm tay cô :

- Thật sao ? Em chịu giúp anh thật không ?

Kim Anh khẽ cười nhìn niềm vui hiện trên mặt Thế Nam “ Liệu sau khi cưới Thế Du cuộc sống mình ra sao.”

Lại thêm một tiếng thở dài trong lòng.

Chương 15: Mắc lừa tập 2

- Cái gì ? Sao anh lại làm vậy...

Thế Nam đưa tay bịp mồm Mỹ Hân không cho cô nói tiếp. Anh đưa tay lên mồm “suyt” rồi nói khề :

- Khề thôi. Em sợ người ta không nghe thấy đấy à.

Mỹ Hân nói nhẹ lại nhưng sắc thái vẫn không dịch chuyển. Tiếp tục chất vấn :

- Sao anh lại làm như vậy ?

Tất nhiên là phải hỏi rồi. Trong chuyện này Thế Nam là người sai, nghĩ ra cách cũng không thêm nói với cô một tiếng cứ thể hành động một mình. Làm sao cô không lo cho được.

- Thì ...anh hết cách rồi. — Thế Nam buồn rầu nói.

Mỹ Hân phản đối. Dù tình yêu của cô dành cho anh là rất lớn nhưng không nên liên lụy đến người khác. Mà người này là Kim Anh. Dù gặp một lần nhưng cô rất có cảm tình với cô bé. Thế Nam cũng thường hay kể chuyện liên quan đến tình cảm anh em của họ. Cô và anh không nên ích kỉ gán ghép Kim Anh với một người con bé không yêu.

- Không được, em phải nói lại cho Kim Anh. Khổ thân con bé lắm.

Thế Nam cười thần nhiên :

- Yên tâm đi, Kim Anh không khổ đâu.

- Là sao?

- Trời sinh thằng Du cho Kim Anh rồi mà. :S

Mỹ Hân không hiểu, cô cau mày nói :

- Em không hiểu. Anh thường kể là hồi bé chúng nó hay đánh nhau, chí chóe suốt ngày mà.

Thế Nam nhún vai :

- Đúng là vậy.

- Ở anh này. Là vậy thì sao anh lại bảo chúng nó là một đôi.

Thế Nam cười nham hiểm :

- Tuy là chúng nó hay gây nhau nhưng thằng Du luôn luôn và anh nghĩ là sẽ mãi thích con bé.

Mỹ Hân tròn mắt :

- Sao anh biết.

Thế Nam kéo Mỹ Hân lại ghế so-fa kéo cô lại gần mình. Anh nhỏ giọng kể :

- Chuyện này anh chỉ vô tình phát hiện thôi. Hôm đấy thằng Du nó đi đâu mà quên mất chiếc ví trong nhà vệ sinh. Mà lại rơi dưới sàn, chiếc ví vẫn còn mở. Anh nhặt lên thì thấy ảnh hồi bé của Kim Anh trong đấy. Với lại để ý từ lúc Kim Anh nó đi Anh, thằng bé có vẻ trầm lặng, ít nói hơn. Mà nói chính xác ra thì là thay đổi hoàn toàn.

Mỹ Hân đưa tay chống cằm đắm chiêu suy nghĩ:

- Thật sao. Thế Du thích Kim Anh ư?

Thế Nam chép miệng :

- Anh nghĩ vậy thôi nhưng chắc là đúng ấy mà em cứ tin anh đi .

Anh cầm tay cô nắm chặt, nói :

- Nhưng chuyện của Kim Anh thì anh chắc chắn. Em không phải lo đâu. Anh tin cách nhìn của mình là đúng mà.

Mỹ Hân nghe anh nói, cô tạm thời yên tâm :

- À anh này. Hình như sắp sinh nhật Thế Du rồi đúng không.

Thế Nam vỗ trán cái “bốp” :

- Ủ. Anh suýt quên đấy. Hôm trước ba mẹ thằng Du gọi anh bảo sẽ về tổ chức sinh nhật cho nó nhân tiện cùng tổ chức lễ Halloween luôn. Từ giờ đến 31 còn mấy ngày nữa nhì.

- Còn hai tuần nữa anh ạ.

Thế Nam cười cười nói :

- Sẵn cho thằng Du với Kim Anh gặp nhau luôn. Giờ để anh gọi báo cho Kim Anh đã.

- Vâng.

Thế Nam lấy điện thoại, bấm số Kim Anh.

- Em à .

Thế Nam lấy điện thoại, bấm số Kim Anh.

- Em à .

- ...

- Sắp 31-10 rồi

- ...

- Em vẫn còn nhớ cơ à. Ừm... thằng Du mời em đến dự sinh nhật. Nhân tiện hai đứa gặp mặt luôn. Từ lúc em về nước hình như chưa có gặp nó.

- ...

- Mà ở trường em có gặp nó không.

- ...

- Ồ. Thằng này hay nghỉ học ở nhà ngủ. Hôm đấy em nhớ mặc cái gì đẹp vào nhé.

- ...

- Ủ anh biết rồi.

- ...

- Ủ.

Thế Nam cười quay qua Mỹ Hân :

- Xong phần Kim Anh rồi. Giờ chỉ còn giải quyết phần thằng Du là Ok.

Mỹ Hân lo lắng hỏi :

- Liệu được không anh?

Thế Nam trấn an cô :

- Được mà. Em cứ yên tâm.

Nói rồi, Thế Nam lại gọi điện cho Thế Du. Hẹn Thế Du ra quán ca-phê mà anh và Mỹ Hân đang ngồi.

Một lúc sau Thế Du xuất hiện, áo sơ mi trắng, quần Jean, hoa tai có một khuyên tai vàng nhỏ xinh. Mấy cô phục vụ trong quán xì xầm khen :

- Uầy, đẹp trai nhi.

- Ừ như Tây ấy.

Có cô còn phấn khích đến nỗi vừa nói giọng run run như khóc vì vui quá khi được gặp người đẹp trai đến vậy. Cô ta đưa ngón út lên, rồi quay mặt nói với mấy cô phục vụ xung quanh :

- Hào... hào.

Thế Nam ngồi gần đó, anh phì cười, nói nhỏ vào tai Mỹ Hân :

- Thăng Du nhà mình lăm fan quá nhi .

Mỹ Hân ngó lại nhìn mặt mấy cô phục vụ đang ngăn người ra nhìn Thế Du mà cũng phì cười theo.

- Lập fan club được rồi. hi hi.

Thế Du bước vào, nhìn thấy mấy người phục vụ đang nhìn mình, cố tránh đường đó đi vào, thấy Thế Nam với Mỹ Hân đang ngồi gần cửa ra vào. Tiến lại gần anh kéo ghế ngồi xuống ;

- Anh chị có chuyện gì mà gọi em ra gấp thế.

Thế Nam thấy em mình, làm vẻ mặt buồn, Mỹ Hân cũng cúi gầm mặt xuống bàn :

Thế Nam thấy em mình, làm vẻ mặt buồn, Mỹ Hân cũng cúi gầm mặt xuống bàn :

- Anh...

- Không nói. Em về.

Mỹ Hân chen vào :

- Thôi để em nói.

Thế Du chau mày, không hiểu hai ông anh bà chị mình có chuyện gì.

- Có chuyện gì mà hai anh chị có vẻ khó nói vậy.

Thế Nam đưa mắt nhìn Mỹ Hân. Hiểu ý “Phải diễn thật bi thương vào mới được”. Cắn chặt vào tay, anh nghẹn ngào nói:

- Chị... chị... đã có... thai với... anh... anh Nam rồi.

Thế Nam thân nhiên :

- Liên quan gì đến em ?

Thế Nam xen vào :

- Chỉ có em mới giúp được anh thôi.

- Sao lại là em ?

Thế Nam kể hết chuyện đính ước giữa anh và Kim Anh cho Thế Du nghe, rồi vạch ra kế hoạch của mình.

Thế Du nghe xong hơi sốc nhưng vẫn làm vẻ chán tĩnh vốn có của mình.

- Giờ ý anh là muốn em và con nhỏ đẩy lầy nhau á ?

Thế Nam cắn môi nhìn anh gật đầu. Thế Du dứt khoát :

- Sẽ không có chuyện đẩy đầu.

“Chẳng nhẽ dự đoán của mình lại sai. Không thể... liều thôi.” Thấy vẻ mặt cứng ngắc của Thế Du. Anh cho dự tính của anh là sai. Lấy tay cho xuống dưới gầm ghế cầu thật mạnh vào đùi non của Mỹ Hân cô kêu lên thất thanh :

- Á...

Thế Nam nháy mắt lia lia ra hiệu với Mỹ Hân.

Hiểu ý, cô còn tự cấu thêm vào tay mình đau chảy nước mắt . Nước mắt ngân ngấn .

Thấy Mỹ Hân đang trong tình trạng nước mắt lưng tròng. Mà anh thì không chịu được nước mắt con gái. Quay nhìn Thế Nam. Nhưng chỉ thấy ông anh mình cũng đang tuyệt vọng bấu chặt tay. Anh hỏi :

- Chị sao vậy ?

Mỹ Hân ôm bụng kêu lên :

- Đau ... em đau quá anh ơi. Chắc con ... con nó đạp em... Á.

Thế Nam lo lắng :

- Không sao, không sao. Em thả lỏng người ra... Nín đi. Đừng khóc không con nó sợ.

Thế Du nhìn hai anh chị mà mùi lòng. Anh đắn đo suy nghĩ. Thế Nam vừa lo cho người yêu vừa liếc Thế Du xem phản ứng, thấy Thế Du đang phân vân, anh ra đòn quyết định :

- Có lẽ phải bỏ thôi em à.

Không nắc nứ, Mỹ Hân tròn mắt, bấu chặt tay Thế Nam :

- Anh nỡ bỏ con mình sao. Nó... nó là...

Thế Nam gật đầu, giọng buồn man mác :

- Anh biết anh biết. Nhưng Thế Du không giúp chúng ta. Anh và em sẽ không đến được với nhau đâu. Ba anh mà biết sẽ càng ghét em khi chưa cưới hỏi mà em đã mang thai như vậy.

Mỹ Hân cúi gầm mặt không thốt lên lời, đưa tay lên xoa bụng :

- Con của mẹ, mẹ xin lỗi... Con chưa thành hình mà đã ...

Không biết lấy được cảm xúc ở đâu mà Mỹ Hân không ngon lành như diễn viên chuyên nghiệp. Thế Nam nhìn Mỹ Hân mà cảm tưởng anh đang chính tay giết con mình thật vậy.

Bất chợt, Thế Du lên tiếng :

- Thôi được rồi. Hai người dữ ý tý đi, đây là chỗ đông người. Hai người giờ làm trung tâm triển lãm rồi đấy.

Thế Nam cười trong lòng, biết thằng em mình đã suy sụp, anh gắng hỏi :

- “Thôi được rồi”, là ý gì.

Mỹ Hân, Thế Nam nhìn Thế Du không chớp mắt đợi câu trả lời của anh :

- Tự hiểu đi.

Thế Nam cười vui ra mặt, anh nắm tay Mỹ Hân reo lên :

- Ý thằng Du là nó đồng ý giúp chúng ta rồi em ơi.

Mỹ Hân cũng mừng không kém.

- Có điều kiện. – Giọng nói lạnh lùng của Thế Du vang lên .

Thế Nam cười hiền :

- Cứ nói .

- Tiền dứt 5 tháng sau này anh phải lo cho em. Ok.

Thế Nam lườm Thế Du rách mắt :

- Mà tính toán với anh mà thế à.

Thế Du mỉm cười đều giả :

- Làm ăn là phải có lời. Mất tinh thần phải bù bằng vật chất chứ.
- Thôi được rồi. Giao dịch kết thúc.
- Vậy em về trước. – Nói xong Thế Du đứng lên, ra quầy thanh toán rồi về thẳng.

Đội Thế Du đi khuất, Mỹ Hân mới quay sang hỏi Thế Nam :

- Giao dịch gì vậy anh. Mà tiền dứt là tiền gì.

Thế Nam giải thích :

- À thằng Du mỗi tháng sẽ dứt cho hiệu trưởng 15 triệu để thành tích học tập của nó được tốt và không bị quản lý. Nói chung là để đứng đầu trường ấy.
- Vậy Du học ngu lắm hả anh.

Thế Nam gõ nhẹ lên đầu cô mắng yêu :

- Em ngố thế. Không phải nó học ngu mà là nó không thích học. Lúc nào hứng hoặc có chuyện gì nó mới đến trường thôi.
- À ra thế.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nổi lòng Chi Mai

Kim Anh đang ngồi uống nước cùng Chi Mai trong căn tin , Chi Mai tự nhiên sắc nước xong hých tay Kim Anh :

- Nhìn kia.- Rồi đưa tay chỉ về hướng đó.

Kim Anh nhìn về hướng tay Chi Mai chỉ, cô cũng buồn cười không kém. Đưa tay lên bịt miệng để không phát ra tiếng động. Chi Mai cũng cố cười, đến nổi mặt đỏ ửng. Cô nói nhỏ cho hai người đủ nghe :

- Tên kia bị cúm gà hay sao ấy. Ngồi trong căn tin mà ... cũng đội nón mới sợ chứ. Haha... Lại còn ... ôi haha.

Kim Anh tiếp :

- Khẩu trang Đoremon haha... Nóng gần chết nhìn thấy mình ngột theo luôn quá.

Đằng xa, đối diện bàn của Kim Anh và Chi Mai có một cậu con trai. Đầu đội mũ, Mồm đeo khẩu trang, không hiểu cậu ta gọi lon Coca để trên bàn thì ăn kiểu gì?. Áo dài , Quần dài. Dù trời không nắng, cũng chẳng mưa. Đúng là ... ngột chết đi được.

Kim Anh lại cười ha hả, nói :

- Nhìn ... nhìn như ninja báo thù ấy. haha

Chi Mai lẩm bẩm :

- O.. Ninja chuẩn bị tấn công mình hay sao ấy. Đang tiến về phía mình kia.

Thấy cậu con trai “ngột chết” đang tiến lại gần phía bàn mình, Chi Mai chỉ chỉ cho Kim Anh. Nhưng vì “ninja” ngồi đối diện với Chi Mai nhưng Kim Anh lại ngồi quay lưng với bạn đấy nên không nhìn rõ. Khi quay lại thì thấy “ninja” đã đứng ngay sau lưng mình, cô giật mình :

- Cái gì thế.
- Đi theo tôi. – Giọng nói của bạn trai đó dứt khoát, không một cảm xúc.

Không đợi Kim Anh nói thêm “ninja” đã lòi xềnh xệch cô đi. Chi Mai giật mình há hốc mồm không biết phản ứng sao. Nhưng khi nhìn thấy hang cúc ấy cô còn sống sờ hơn, cô lẩm bẩm :

- Không lẽ ... Từ Kỳ.

“Không nên dây vào hần.” Chi Mai ngồi xuống lặng lẽ đăm chiêu suy nghĩ. “Chắc nhìn nhầm thôi.” Cô tự trấn an mình.

“Ninja” cứ thế lòi lòi kéo kéo Kim Anh, cho đến khi ra sân sau nơi vắng học sinh qua lại, vì khung cảnh âm u, cũng như nơi đây cư ngụ một số thành phần bất hảo.

Cánh tay bị “ninja” lôi, giờ sưng tấy lên, đỏ hần vết tay. Cô xoa tay rồi gất lên :

- Này. Điền à. Cậu là ai mà dám bắt cóc tôi một cách trắng trợn như vậy hả.

Đến lúc này “ninja” tháo mũ. Khẩu trang ra, đằng sau đó là một gương mặt thiên thần với ánh mắt lãnh đạm. Cậu ta đưa tay lau mồ hôi rịn trên trán rồi nói :

- Cô về soi gương rồi tự đoán xem mình đáng giá bao nhiêu. Bắt cóc mới sợ chứ. Nói cho oai à.

Đúng ! Chính hần. Tên ác tặc Từ Kỳ.

Cô cứng họng, lờm anh. Từ Kỳ không thêm đề ý, nói :

- Việc tôi giao cho cô đến đâu rồi. Hai tuần trôi qua rồi đấy.

Từ Kỳ nhắc cô mới nhớ.

“Chết rồi. Chuyện chưa ra đầu với đầu cả ... Trả lời sao bây giờ. Nếu nói thật là chưa xớ mứi được gì chắc tên “ ác tặc thiên thần” này cho mình bài ca vọng cổ và sẽ chê mình, khinh mình không quyến rũ được Trịnh Kim mất.” Đúng là đông chưa qua bão đã tới mưa.

Cô nuốt nước bọt :

- Được, tốt, ổn rồi.

- Là sao.

- Là anh ta sắp bị tôi quật ngã rồi. – Minh đúng là nói dối không chớp mắt. Còn chưa “làm wen” được nói gì đến tán tỉnh.

Từ Kỳ nghi ngờ :

- Dễ vậy sao.

Kim Anh ậm ừ :

- Đối với tôi chỉ dễ vậy thôi.

Từ Kỳ nghe giọng Kim Anh khẳng định luôn là cô nói dối.

Anh nhếch miệng cười :

- Tôi cho cô hai phút trình bày sự thật. Không thì đừng trách.

Rùng mình. Lời đe dọa có hiệu nghiệm. Toát mồ hôi. Kim Anh lí nhí :

- Tôi, ... thật ra từ hôm trước đến giờ chưa hề gặp lại cậu ta.

Từ Kỳ phì cười trước cử chỉ như mèo húc xương của cô. Thật ra anh cũng biết chuyện này không hề dễ. Nhưng mà đối với Kim Anh thì phải dễ chứ nhỉ. Anh hơi thắc mắc.

- Biết thành thật là tốt. Được rồi, tôi sẽ giúp cô.

Kim Anh lẩm bẩm :

- Giúp tôi cũng là giúp cho kế hoạch của cậu chứ gì. Lại còn giả vờ cao thượng. Xi

Từ Kỳ quát :

- Này, nói xấu ai vậy.

Hú hồn.

- Sao tên này tai thính thế nhò. – Cô lại lằm bằm.

Lời nói đó lại lọt vào tai Từ Kỳ, cậu nói :

- Lằm bằm gì nữa.

Im phắc. Kim Anh câm lặng không nói lời gì.

Từ Kỳ mở túi lấy trong đấy một tờ giấy đưa cho Kim Anh. Cô cầm lấy mà không hiểu gì, cô ngơ ngác nhìn . Từ Kỳ nhìn khuôn mặt đờ đẫn của Từ Kỳ, lằm bằm gì đó không nghe rõ rồi giải thích :

- Trong đấy là lịch tháng Kim đi học và địa điểm nó sẽ ở trong trường này. Hiểu không.

Kim Anh gật đầu. Tiếp tục nghe :

- Cô phải theo sát nó. Mỗi lần thấy nó đụng vào sách hay laptop là phải ngăn lại, không cho nó học. hiểu chưa.

Gật đầu. Lại tiếp :

- Hiểu được rồi thì lượn đi đứng đấy lằm gì nữa.

Kim Anh thắc mắc :

- Thế những hôm cậu ta không đến trường thì làm sao.

Từ Kỳ suy nghĩ giây lát rồi nói :

- Thì thôi, nhưng phải bù vào những lần cậu ta đi học.

- Là như nào. – Thắc mắc tập 2.

- Cậu phải quấy nhiễu cậu ta gấp đôi lần bình thường. Hiểu không.

- Rồi.

Cuối cùng thì cũng nghe thấy câu trả lời thanh thản nhất. Tránh tình trạng Kim Anh thắc mắc tập 3. Từ Kỳ đi luôn về phía thư viện.

Còn Kim Anh về lại lớp. Mở tờ giấy ra.

+ Thứ 2, thứ 7 đến trường.

+ Chiều thứ 5 cũng thỉnh thoảng hôm đến hôm không.

+ Địa điểm hay ở trong trường : Sân thượng, phòng y tế.

+ Nếu bắt gặp chiều thứ 5 đi học thì chắc chắn sẽ đến phòng nhạc cụ để chơi đàn.

Kim anh lằm bằm học thuộc hết lịch trình của Trịnh Kim xong cô vo tờ giấy vút qua cửa sổ. Chi Mai đi lại, vô nhẹ vai Kim Anh :

- Nãy là ai vậy.

- Người quen ấy mà. – Kim Anh không muốn nói sự thật vì nếu nói sự thật thế nào Chi Mai cũng hỏi han từ giờ đến hết giờ nếu không nói hai người đã nói những chuyện gì với nhau.

Chi Mai không tha :

- Phải Từ Kỳ không.

Kim Anh chột dạ luôn. “ Sao nó biết, chẳng nhẽ nhỏ này theo dõi mình.”

Đến giờ thì chắc không đầu được, cô đành nói :

- Sao biết.

Chi Mai bỗng chuyển tông :

- Từ Kỳ là Idol của tớ mà có gì mà không nhận ra đuwocj chứ. Nhìn hang cúc áo là nhận ra liền.

Trố mắt. Đến giờ thì Kim Anh thật sự tin lời Từ Kỳ là thật. “Cúc áo cậu ta hoàn toàn bằng vàng”. Kim Anh giọng khinh khỉnh :

- Cậu có vẻ si mê tên đạo đức giả ấy nhỉ.

Chi Mai nghe nhỏ bạn thân đụng chạm tới thần tượng của mình cô cũng không tha. Quay sang lườm Kim Anh bén ngót:

- Sao cậu lại nói Từ Kỳ của tớ là đạo đức giả. Cậu ấy luôn đối xử tốt và thiện thiện với mọi người. Đặc biệt luôn nở nụ cười “thiên thần” của mình trong mọi hoàn cảnh. Nụ cười của cậu ấy làm ấm lòng tớ. nó như liều thuốc bổ làm ấm lòng mọi người đấy.

Kim Anh nghe bạn lái nhai, cô bĩu môi :

- Có gì mà điên lây. Xi.

Chi Mai đánh vào tay Kim Anh :

- Cậu không biết gì về Từ Kỳ thì đừng nói. Cậu ấy rất tốt đấy.

- Tốt cái gì. VD xem nào.

Chi Mai bắt đầu mơ màng kể.

- Một lần mình đang đi xe đạp trong trường để vào chỗ gửi xe. Tự nhiên trời xui quýt khiến gì lại đâm trúng Từ Kỳ làm cậu ấy ngã lăn ra. Mọi người đứng xem đều trách móc tớ vì làm tổn hại đến cúc vàng của trường. Tội tệ nhất là mấy đứa con gái cứ xúm xít lại đỡ Từ Kỳ dậy hỏi han tới tấp. Còn tớ cũng bị ngã mà trả ai quan tâm đỡ dậy. Chính lúc ấy Từ Kỳ đã đưa bàn tay ra giúp đỡ tớ đứng lên. Cậu ấy rất rất rất tốt đúng không. Bị tớ đâm không những không trách móc mà còn mỉm cười với tớ nữa.. Nụ cười “thiên thần” của cậu ấy dường như làm tớ tan hết cơn đau ý.

“Chi Mai kể cảm động thật đấy. Đúng là cái tên đạo đức giả. Đảm bảo sự thật là vì chỗ đó đông người muốn quát Chi Mai cũng không được. Để giữ hình tượng nên cậu ta kéo Chi Mai dậy để nhờ đỡ mặt mai kia trả thù sau cho mà coi. Khổ thân Chi Mai nhà mình. Nhẹ dạ cả tin. “Cô cảm thấy khổ thân Chi Mai, nhưng cũng không đành lòng phá vỡ hình tượng đẹp của Chi Mai, cô đáp:

- Ủ, vậy à.

Đúng lúc, trống vào lớp làm cho Chi Mai không kể được tiếp sự tích về lòng nhân ái của Từ Kỳ nữa. Hai cô trở về chỗ ngồi. Mỗi người một cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hành động

Kim Anh vừa đi đến trường vừa lẩm bẩm :

- Hôm nay là Thứ 7 No. 1 sẽ xuất hiện, mình phải mai phục sẵn ở trường mới được.

Vừa nói, Kim Anh chạy nhanh đến lớp, cất cặp rồi đứng rình ở chân cầu thanh rình Trịnh Kim đến. Cô vừa đứng vừa tìm tìm cười vì kế hoạch sắp cho ra lò của mình. “Cậu ta sẽ phải động lòng thôi.”

Chờ mãi, chờ mãi Kim Anh vẫn chưa thấy mục tiêu xuất hiện mà giờ vào lớp đã đến. Thấy giáo viên đang bước trên cầu thang cô đành ngậm ngùi bước về lớp. “Hôm nay chẳng nhẽ không đến.”

Ngồi trong lớp, không học hành gì. Kim Anh cứ nhìn liên tục lên đồng hồ. Cuối cùng thì giờ đổi tiết cũng đến. Kim Anh đứng bật dậy như lò xo, chạy với tốc độ ánh sáng lên phòng y tế xem có “mục tiêu” không. Cô thất vọng vì căn phòng trống không. Kim Anh đi lên tầng bổng thấy tháp thoáng bóng của Trịnh Kim, hình như đang hướng lên phía sân thượng. Cô tươi cười chạy thật nhanh về lớp, lôi từ trong cặp một túi bột mì đã chuẩn bị sẵn. Rồi cô lại chạy ngược lên sân thượng. Kim Anh đứng bên ngoài chuẩn bị hóa trang. Cô tự mở bột rồi rắc lên người mình. Hít một hơi thật sâu.

Cô mở bật cánh cửa, chạy nhanh ra ngoài sân thượng hét to :

- Từ Kỳ tên đạo đức giả, cậu thật quá đáng. Cái gì mà No. 2. cái gì mà có nụ cười thiên thần chứ. Tất cả đều là giả tạo. Rồi sẽ có ngày tôi cho cậu biết tay, tôi sẽ...

Có tiếng động. Cô quay lưng lại, ngạc nhiên, sững sốt. “Anh đẹp trai” đang đứng trước mặt cô. Cô lắp bắp :

- Cậu ... sao cậu ... cậu lại ở đây.

Trịnh Kim nheo mắt nhìn cô từ đầu xuống chân rồi lại từ chân lên đầu. Quét ánh mắt khắp người cô. Về mặt khó hiểu không biết anh đang nghĩ gì.

“Sao cậu ta lại đứng im thế nhỉ, phải diu mình rồi cầm khăn lau cho mình và nói “sao thế” rồi mình sẽ kể lể nỗi khổ.. Rồi a...b...c như trong Vườn Sao Băng chứ nhòe.”

Kim Anh cũng nhìn lại cậu bằng ánh mắt khó hiểu, chờ đợi một phản ứng giống như mình nghĩ, thấy anh vẫn đứng yên, cô đâm quạu :

- Này, nhìn gì.

Không trả lời.

- Này, cậu thôi ngay cái ánh mắt “thương hại” tôi đi nhó.

Lúc này Trịnh Kim mới thò ra được một câu. :

- Vậy thì xuống soi gương xem cậu có giống hê không.

Kim Anh ngượng chín mặt. Cái này không có trong kịch bản, không biết phản ứng sao. Cô nhát gừng :

- Kệ tôi. Bực mình.

“Quê muốn chết đi được. Sao cậu ta có thể đứng dung trước một người con gái tội nghiệp như mình được cơ chứ. Hay mình diễn không đại, rõ ràng giống y hệt Goo Jan Di trong phim mà. Mỗi tội mình tự “bát nạt” mình thôi. “. Thấy ngượng quá Kim Anh bỏ đi. Quả thật nhìn cô lúc này giống cái bánh bao chiên thì đúng.

Kim Anh đi hẳn Trịnh Kim cười nhếch môi rồi lại nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Kim Anh che mặt chạy nhanh vào phòng vệ sinh, để phòng người khác nhìn thấy để giữ hình tượng. Vào đến nơi. Cô phui hết bột trên mặt, trên quần áo rồi rửa tay chân mặt mũi cho thật sạch sẽ. Vừa rửa Kim Anh vừa lẩm bầm :

- Đúng là đèn đui đã tốn tiền mua bột rồi lại hi sinh tấm thân vàng ngọc này để vĩ đại cuộc mà chót lại vẫn không được việc gì cả. Hừ đúng là tên máu lạnh.

Chưa dọn xong tàn cuộc Kim Anh nghe thấy bước chân. Cô nhảy tót vào nhà vệ sinh để không ai phát hiện ra.

Hai cô nữ sinh vừa đi vào vừa oang oang mồm :

- Này, biết gì chưa.

- Gì?

- Nghe nói Trịnh Kim thích con gái chơi piano đấy.

- Sao cậu biết?

- Thì nghe mọi người đồn vậy. Chắc là đúng đấy. Không có lửa làm sao có khói.

- Ủ đúng thật. Tớ phải đi học lớp chơi piano mới được.

- Thôi xin đừng có với cao nữa đi.

- Biết thế nào được.

Hai cô nàng khúc khích cười. Cô cầm son, cô dặm lại phấn.

- Ủ cũng đúng. Mình cũng phải đi học để thử vận may. Lọt vào mắt Trịnh Kim thì tốt quá.

Lại một tràng cười man rợn nữa. Nói xong hai người kéo nhau về lớp.

“He he. Trong cái rủi lại có cái may.” Cô cười tùm tùm. “Đã có cách”. Kim Anh đi về lớp tìm Tú Anh, cô ngoắc tay gọi :

- Tú Anh, lại bảo.

Đang nói chuyện với mấy cô em trong lớp, Tú Anh bảo mọi người chờ rồi lại chỗ Kim Anh :

- Sao chị.
- Mà có biết chỗ học piano cấp tốc ở đâu không.

Tú Anh ngạc nhiên nhìn bà chị mình, không hiểu hôm nay bị mắc chứng gì. Mọi khi chỉ cần mở đến nhạc dương cầm hay piano là bà ấy tắt tivi cái ‘rụp’, thế mà giờ tự dưng hỏi học ở đâu mới lạ :

- Chị lại có trò gì vậy.
- Bí mật. Thế mà có biết không.
- Có. Chiều dẫn đi. Có gì alo. – Vừa nói anh vừa đưa tay lên làm hình chiếc điện thoại.

Kim Anh cười tươi roi rói :

- Em yêu của chị là nhất. Nhớ chiều nhé.

Kim anh nở nụ cười tinh quái tự khen thầm mình. “Mình thông minh thật đấy.”

Tú Anh nhìn bộ mặt gian xảo của bà chị mình mà thấy điều gì đó không lành mạnh sắp xảy ra. “Không biết bà chị mình lại nghĩ ra vụ gì nữa đây. Nguy hiểm thật.”

Buổi chiều đúng như đã hẹn, Kim Anh gọi điện dục Tú Anh qua nhà chờ cô đi đến lớp học piano cấp tốc.

Đến nơi Kim Anh xuống xe.

- Này, mà vào nộp học phí giúp chị đi.
- Cái gì. – Tú Anh trở mắt nhìn Kim Anh.

Kim Anh dõ giọng nũng nịu :

- Đi mà. Mà nhìn chị nè. Làm gì có tiền học. Vào nộp đi.

Tú Anh dõ khóc dõ cười vào đăng ký rồi đóng học phí cho Kim Anh.

Cầm tờ giấy vào học, Kim Anh quay sang hát mặt với Tú Anh.

- Thôi để tao tự vào mà cứ về đi.
- Được không đấy. – Tú Anh nghi ngờ.

Kim Anh khẳng định :

- Được, cứ về đi.

Bước vào phòng học nhạc. Kim Anh đưa tờ giấy cho cô quản lý :

- Em muốn học nhạc cụ nào. – Cô quản lý với ánh mắt bồ câu, không thèm nhìn cô, hỏi.
- Dạ piano ạ.
- Ừ được rồi. Trước tiên em bắt đầu bằng lớp căn bản nhé. Ở phòng 2 đằng kia.

Kim Anh xua tay :

- Không được cô ạ. Cô có thể duyệt em vào lớp học cấp tốc không ạ. Em chỉ cần học một bản nhạc thôi là được.

Cô Phi – cô quản lý, nhún mày :

- Nhưng em phải học từ các nốt căn bản hi mới bắt đầu tập phím, rồi mới đánh đàn bài được. Còn thành thạo hay không còn tùy thuộc vào khả năng và sự cố gắng.

Kim Anh nghe quá trình học mà nhức cả đầu, cô cắn môi :

- Vậy phải học trong khoảng bao nhiêu lâu mới đánh được một bài ạ.

- Ít ra phải hai tháng, còn không thì ...

Ngắt lời :

- Không được. Em cần học gấp. Em sẽ cố gắng siêng năng luyện tập xin cô hãy dạy em đánh nhạc luôn đi ạ. Không cần học từng bước một đâu, thưa cô.

Cô Phi lắc đầu cười :

- Vậy thì không được em ạ. Cô chịu thua.

Kim Anh năn nỉ :

- Em xin cô đấy, em sẽ cố gắng hết sức, đi mà cô.

Cô vờ khóc lóc, nắm tay cô Phi :

- Em xin cô mà, giúp em với, đứa em nhỏ của em bị bệnh sắp qua đời. Nó rất ham mê chơi piano nhưng vì một tai nạn giao thông mà em ấy không chơi được nữa.... hic... nó lại còn bị ung thư (chị xin lỗi Tú Anh □(□) em.....em phải cố gắng chơi một bản nhạc trước khi nó qua đời. Em mong cô giúp em.

Kim Anh còn tăng hiệu ứng bằng cách sụt sịt, ánh mắt u buồn. Cô có thể đi làm diễn viên được rồi ấy chứ.

Chiều này có hiệu quả thật, nó động đến lòng người. Cô Phi cũng không cầm được nước mắt, cô cầm tay Kim Anh an ủi :

- Thôi được rồi. Chính tôi sẽ dạy em. Em hãy cố gắng lên nhé.

Kim Anh mừng thầm nhưng vẫn tỏ vẻ tội nghiệp :

- Vâng, vâng em sẽ cố gắng.

Tú Anh suốt này giờ nhảy mũi liên tục. Anh cũng liên tục rửa thầm tên nào đang nói xấu mình. Thật là bực mình hết biết.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Mấy ngày sau .

Kim Anh kéo Tú Anh vào phòng nhạc cụ. Đẩy đến chỗ bọc có để đàn. Cô nói :

- Bê lên sân thượng hộ chị.

Tú Anh nhăn mặt :

- Cái gì. Làm sao em bê được cái đàn này lên sân thượng được. Mà chị tính làm trò gì vậy.

- Thì mày gọi thêm mấy đứa bạn mày bê lên cùng đi. Giúp chị với năn nỉ đấy. Nhanh, không muộn bây giờ.

Nhớ ra điều gì. Tú Anh “à” lên :

- À, chị định chơi piano để mê hoặc thằng Kim chứ gì.

Kim Anh cười búng tay :

- Rất thông minh.

Tú Anh nhìn cô không chớp mắt, thằng Kim là tay chơi giỏi, bà chị ngốc nghếch của mình mới học mấy ngày đòi “múa riu qua mắt thợ” kiểu này bẽ mặt mất.

- Chị mới học đàn được 1 tuần thôi mà. Liệu có được không vậy.

- Mày không tin vào tài năng của chị sao. Từ lúc bắt đầu học chị đã phát hiện ra chị có năng khiếu bẩm sinh về môn này ấy chứ.

Tú Anh trề môi :

- Không cần tự an ủi mình đâu chị ạ.

Kim Anh nghe Tú Anh hạ thấp danh dự của mình. Cô quắc mắt đánh thật đau vào vai anh, khiến anh đau điếng kêu lên thất thanh :

- Ai da. Chị làm trò gì vậy. Đau quá. Toàn chơi bạo lực không thôi.

Kim Anh dứ dứ nắm đấm trước mặt Tú Anh :

- Thế giờ có giúp không.

- Được rồi. Chờ em gọi người tới giúp.

- Nhanh nhá. – Kim Anh nháy mắt rồi ngồi xuống ần ần vài nút cho quen tay.

5 phút sau Tú Anh quay lại cũng 3 người nữa. 4 người họ nhanh chóng bê đàn lên sân thượng.

Tú Anh cùng mọi người thấm mệt. Đàn mất, cậu ngồi phịch xuống đất. Ba người kia không hện cũng cùng ngồi bệt luôn. Thở không ra hơi.

- Mệt muốn ... chết. – Tú Anh nói giọng đứt quãng.

- Mệt ... thật. – Mấy người kia cũng mệt không kém.

Kim Anh cười tỏ ra biết ơn :

- Cảm ơn mọi người.

Tú Anh nhăn nhó như khi ngậm ọt :

- Chị hành hạ người khác vừa vừa thôi. Lần sau em không giúp nữa đâu đấy. Đây là lần cuối cùng.

- Được rồi mà. Thôi đến giờ rồi mấy đứa xuống trước đi. – Kim Anh đuối họ xuống. Đúng là hành hạ quá không có việc gì làm đâm ra thích hành người.

Còn lại một mình, Kim Anh chỉnh lại bàn cho ngay ngắn hướng ra ngoài ban công . Cô tập thử một đoạn nhạc rồi tự khen mình.

- Quá hay. Mình đúng là thiên tài.

Trời hôm nay trong xanh rất thích hợp để mở rộng trái tim. Kim Anh hí hửng nghĩ đến viễn cảnh mình sẽ hợp tác với No.1 để quay lại hành hạ Từ Kỳ mà sướng run người.

Nhưng, chờ mãi.

Nhưng, chờ mãi.

Chờ cả tiết học. Vẫn không thấy Trịnh Kim đâu.

“Hôm nay là thứ 7 mà, theo lịch là cậu ta sẽ xuất hiện sao lại không thấy nhì. Hay... đúng rồi”

Kim Anh lôi điện thoại trong túi ra gọi cho Tú Anh.

- Lên giúp chị bê xuống với.

- Xong rồi à.

- Xong cái gì. Cậu ta không đến. Bực cả mình.

- Ha ...ha. Khổ thật phải ngồi đợi cả tiết trên đấy.

Nghe giọng cười mẫn nguyện trong máy của Tú Anh thật ngứa tai nhưng cô vẫn dịu dọng vì còn phải nhờ Tú Anh bê cái của nợ này xuống. Chứ cô liễu yếu đào tơ, bê cái này yếu mệnh lúc nào không biết.

- Lên bê xuống phòng y tế hộ chị nhé.

- Cái gì. Sao lại bê vào phòng y tế chị điên à.

- Em cứ bê đi.

- Không mệt lắm.

- Đi mà. Một lần này nữa thôi. Lần này sẽ thành công. Tin chị đi.

Tú Anh đập máy luôn. Lúc sau vẫn 4 người lúc này. Lại kéo nhau bê cái “củ nợ” xuống phòng y tế, cậu gắt với Kim Anh khi thấy cô đã nhanh chân đứng chờ ở cửa :

- Một lần cuối đây.

Kim Anh đưa tay lên miệng làm dấu “suyt” để Tú Anh nói khề rồi phẩy tay ý bảo mấy người họ đi đi.

Tú Anh trừng mắt lườm Kim Anh, xong cũng kéo anh ra căn tin để khao họ ăn uống.

Kim Anh khề tiến về bức rèm trắng kéo hé hé, rồi ngó nhìn :

“Woa ... thiên thần ngủ.”

Kim Anh nhìn Trịnh Kim đang nằm mà không chớp mắt , lần này thì nhìn kĩ thật sự .” Lông mi dài, cong vút. Lông mày đen khề nhú lại như đang suy nghĩ điều gì đó, môi hồng mọng hơi mím lại. Nước da trắng mịn nhưng ... hình như hơi tái thì phải. Nhưng nói chung cũng vẫn rất hoàn mĩ.”

Kim Anh tự nhiên gõ đầu mình, lẩm bẩm :

- Bây giờ là lúc ngắm trai, phải thực hiện kế hoạch thôi.”

Nói xong. Cô đi về phía cây đàn piano. Kéo ghế ngồi xuống Kim Anh bắt đầu để tay lên chơi đàn.

Một dòng cảm xúc đang trôi dạt dào, bản nhạc cứ thế trôi. Phải biết Kim Anh đã rất cố gắng trong khâu truyền đạt chứ không phải chơi đàn nữa. Tâm trạng cô cũng đang bay bổng, không thể tưởng tượng mình lại chơi hay đến thế. Trong khi đây cô còn không biết tên bài hát. :-s

Trịnh Kim nghe tiếng ồn, anh khề nhú mày thức giấc. Hé mắt nhìn thấy Kim Anh đang “phiêu” anh nhếch môi cười. Vẫn là cái nhếch môi vẻ bất cần đời, không cần ai quan tâm mà cũng chả quan tâm ai. “ Trò quá cũ.”

Đang say sưa, đang đưa mình theo điệu nhạc, cánh cửa hé mở, một làn áo trắng mang theo “ête” vào. Ừm, đúng là cô y tế. Đứng sừng sốt ở cửa, cô háng giọng :

- Cô làm trò gì vậy.

Kim Anh giật thót mình ngừng tay quay lại phía sau :

- Dạ ... em.

“Quả này thì xong rồi. Phí bà bà chứ ai cơ chứ. Lần này thì cứ phải gọi là đi tong đời nhà ma.”

Cô Phí đi vào quảng tập văn bản trên tay xuống bàn, khoanh tay nhìn Kim Anh tỏ vẻ không thích :

- Cô biết đây là phòng y tế không. Nơi đây rất cần sự yên tĩnh. Thế mà cô dám lôi đàn vào phòng này đánh, cô định diễn cho ai xem chứ. – Cô gằm gừ, quát mắt nhìn Kim Anh.

- Em... - Kim Anh ấp úng, không tìm được lý do. Chẳng nhẽ lại bảo vào đánh đàn để quyền rũ Trịnh Kim, thì đảm bảo với giọng của cô thì 5 phút sau cả trường sẽ biết chuyện này mất.

- À . Cô định gây chú ý với Trịnh Kim chứ gì. – Trúng phóc, sao cô đoán được.

Kim Anh giật thót, chối biến :

- Trịnh Kim nào ạ. Ở đây làm gì có ai đâu ạ.

Trịnh Kim nằm phía sau tấm rèm im lặng nghe chuyện.

Cô Phí cười mà như đang nhe nanh vuốt ra :

- Vậy à. Nếu vậy cô có thể ra khỏi đây rồi đấy.

Kim Anh xin xỏ :

- Cô để cho em chơi nốt bản này đi ạ. Đang hay mà cô.

- Hay á. – Cô Phí quát âm lên.

- Cô điếc à. Nốt nhạc thì đánh sai nhịp còn lúc nhanh lúc chậm linh tinh nữa chứ. Về học tử tế đi. Đánh thế khiến người nghe nhức tai lắm. Học phổ thông chưa xong còn bày đặt học đòi với mình tinh đấy à. – Cô Phí không tiếc lời mắng Kim Anh.

Kim Anh như bị ai tọng hẫc nắm xôi lạc vào họng. Bao nhiêu công sức thể là coi như xuống sông xuống biển :

- Em...

Cô Phí phẩy tay :

- Không em tôi gì cả. Cô bước ngay ra khỏi đây trước khi “bảo bối” của tôi dậy. – Nói đoạn mắt cô còn sáng hơn. Cô chỉ tay thẳng ra cửa ý đuổi Kim Anh ra khỏi đây ngay. Không thương tiếc.

Kim Anh trở mặt vì cách gọi của cô Phí “Chẳng nhẽ cô cũng bị Trịnh Kim mê hoặc rồi.”. Cô lắc đầu rùng mình “Đúng là Cục vàng có khác.” Nhìn cái bản mặt cô Phí kia. Người nào không biết lại tưởng cô 40 ấy chứ. Mới 25 tuổi đầu gì mà già ****. xùy xùy xùy. Thế mà định của Trịnh Kim của mình.

Thấy Kim Anh đang suy nghĩ gì, không ra khỏi phòng, cô quát :

- Còn không đi à.

Kim Anh tỉnh đôn dò hỏi :

- Cô cho em hỏi.

- Gì ? Gọi tôi là chị được rồi. Tôi hơn cô mấy tuổi thôi. Gọi bằng cô già chết đi được,

Kim Anh rùng mình. “Trời, có giáo viên thế này nữa cơ à.”

- Vâng. Cô ... à chị cũng là – Rồi cô cười cười.

- Là gì ? Nói nhanh rồi đi đi.

- “Bảo bối” của cô có phải ý là bảo “Trịnh Kim” không ạ.

- Đúng. Thì sao ?

Kim Anh ngây thơ hỏi :

- Vậy cô cũng yêu cậu ta sao ?

Trịnh Kim bật cười trước cái kiểu ngu ngơ ngây thơ của cô. Cô Phí quát :

- Vớ vẩn. Cô biến khỏi mắt tôi nhanh.

- Nhưng...

- Có đi không thì bảo.

Kim Anh thấy cô Phí chuẩn bị cầm kim tiêm trên bàn lên. Cô “sách vấy” chạy một mạch ra ngoài.

Cô Phí cười ma mãnh, hướng mắt ra cửa vênh mặt :

- Đúng là không biết điều.

Khi Kim Anh đi cô Phí vén chiếc rèm trắng ra thấy Trịnh Kim đang mở mắt nhìn lên trần nhà. Cô hỏi :

- Dậy rồi à. Có muốn ăn gì không chị ra mua cho.

Trịnh Kim lắc đầu, đôi mắt cậu như hồ nước trong veo.

- Nghe con nhỏ kia đánh đàn no rồi.

Hiểu nhầm ý. Cô khúc khích cười :

- Công nhận con nhỏ này chơi tệ thật. Đúng là một hiểm họa của nền âm nhạc Việt Nam.

Trịnh Kim chống tay ngồi dậy, anh cười nhạt.

Cô Phí vừa thu dọn đồ đạc trên bàn vừa nói :

- Hai bác sắp về chưa.
- Chắc tuần sau.
- Ừ. Cuối tuần sau cũng là sinh nhật của em luôn nhì.
- Ồ. – Anh lười nhác đáp lại.

Cô Lệ Phí xem lịch :

- Cùng ngày Halloween luôn. Vui thật.

Trịnh Kim hờ hững :

- Nhặt nhèo.

Anh lại nằm xuống ôm gối ngủ tiếp :

- Đóng rèm lại hộ em. Đừng để ai làm phiền em nữa nhé.
- Ừ.

Cô Phí kéo rèm lại cho Trịnh Kim ngủ. Cô lắc đầu nhẹ “ suốt ngày ngủ, cái thằng nhóc này.”

Cô kéo rèm lại bàn ngồi viết báo cáo, bỗng nhiên Trịnh Kim rên một tiếng :

- Chị ...

Vội vàng chạy lại giường thấy Trịnh Kim mặt mày nhăn nhó, môi bặm lại tái nhợt, lồng ngực phập phồng, những giọt mồ hôi bắt đầu rịn ra ướt hết áo của cậu. Phát hoảng, cô Phí lo lắng :

- Lại tái phát à.

Trịnh Kim ôm đầu gối gấp bụng lại, bàn tay bấu chặt vào bụng.

Cô Phí chạy nhanh lại tủ thuốc lấy hộp thuốc riêng trị bệnh cho Trịnh Kim. Lấy 2 viên thuốc với tay lấy cốc nước. Cô đưa cho Trịnh Kim.

Đỡ anh ngồi dậy. Trịnh Kim cầm nhanh nuốt luôn vào bụng. Một lúc sau cơn đau của anh giảm bớt. Cô Phí thở phào :

- Em lại uống rượu. Hay ăn uống không đúng giờ đúng không. Chị đã bảo em phải chú ý về khẩu phần ăn nhiều hơn mà. Mà hình như cơn đau của em xuất hiện càng ngày càng nhiều thì phải.

Trịnh Kim gật đầu , cô Phí tiếp :

- Chỉ được ăn những thức ăn thanh đạm, không được ăn đồ nóng, cay, ăn uống phải đúng giờ giấc. Nên uống nước lọc, bớt uống cà phê và rượu bia. Em muốn dạ dày của em lộn lẩn nữa à.

Giọng Trịnh Kim khàn khàn :

- Rồi mà.

Cô Phí trách móc :

- Cứ rồi đi xong đề đấy. Ba mẹ em về lại trách chị.

Trịnh Kim mệt mỏi nằm xuống ngủ thiếp đi. Cô Phí về chỗ mình làm việc tiếp. Thỉnh thoảng ngó Trịnh Kim.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Vừa về lớp Kim Anh gặp ngay Tú Anh ở cửa. Chạy nhanh quá, không phanh được. May Tú Anh nhanh tay kéo cô lại. Không đã đập đầu vào cái cửa.

- Này, đi kiểu gì thế. Chị bị ma đuổi đấy à.- Tú Anh quát.

Kim Anh thở hồng hộc :

- Ma nữ..

- Cái gì ?. Ma nữ nào ?

- Ồ, ở phòng y tế.

Tú Anh gõ lên trán Kim Anh :

- Chị lên con à.

Kim Anh nhăn mặt :

- Hồng hết cả kế hoạch công phu của mình. Tất cả là tại “bà cô ma nữ ấy”.

- Thất bại rồi à.

- Tồn cả tiền đi học lại còn trả được việc gì nữa chứ.

Tú Anh tò mò :

- Em thấy chị dàn dựng công phu lắm mà. Chuyện gì thế. Kể em nghe với.

Kim Anh kể lại chuyện trong phòng y tế cho Tú Anh nghe. Nghe xong Tú anh cười lên sặc sụa khiến nữ sinh được dịp nhìn “thần tượng” cười thỏa thích.

Anh ôm bụng cười nhìn gương mặt thất thểu của chị, cố gắng nhịn :

- Vậy giờ, tính sao ?

- Sao cái gì ?

- Chuyện Trịnh Kim ấy

- Tao bắt lực rồi. Cậu ta như đá ấy trả biết động lòng gì cả.

Tú Anh phì cười. “đúng là bà chị ngốc nghếch”

- Bây giờ mới biết à.- Anh trợn ghẹo cô.

- Xi.

- Hìhì.

Tú Anh khoác vai cô động viên.

- Thôi thua keo này mai bày chiêu khác. Lo gì. Chị em lắm chiêu mà. Giờ thì đi uống nước hạ hỏa nhé.

- Ừ tao cũng khát lắm rồi. Mấy nhấc mới nhớ.

Tú Anh chịu thua chị mình. “ Khát nước mà người khác nhấc mới nhớ.”

.....

Đang trên đường đi học về thì một toán nữ sinh chặn đường Kim Anh lại.

- Con kia nhớ tao chứ.

Tóc vàng, nhìn cũng xinh trắng trẻo, nhưng lúc này cô ta đang diễn vai ác thì phải. Còn nhân vật hiền thì chắc là Kim Anh. Hi. Kim Anh nhớ mang máng mình có gặp cô ta, quay sang bên cạnh nhìn thấy một cô nàng mặt mũi bặm trợn người như sumô. Nói thế là còn nói giảm nói tránh rồi ấy chứ.

Bây giờ thì Kim Anh đã nhớ bọn họ là ai, không sợ mà cô còn tươi tỉnh :

- À rồi.

Băng. Cô gái đã bị Kim Anh đánh, bất ngờ xông đến túm cổ áo Kim Anh, nói :

- Nhớ là tốt đấy.

Bất ngờ cả lũ con gái túm lại đuổi người Kim Anh xuống đánh đấm túi bụi, Kim Anh dù đã từng học karate nhưng đối với một lũ yêu nhèn nhện này thì chẳng còn sức nào. Chống chọi được mấy đòn Kim Anh đành chịu thua, cô bị đẩy nằm bệt xuống đất. Cảm thấy như có liên hoàn đâm, đá, tát vào người và mặt. Bất lực.

- Dừng lại.

Dừng lại.

Là tiếng con gái. Trâm Nhi đi bộ về ngang qua thấy cảnh này, hét lên. Mấy người xung quanh nghe thấy tiếng Trâm Nhi liền bỏ tay ra luôn, Còn Băng thì cật lực đánh như chưa bao giờ được đánh. Cô chạy lại dùng hết sức kéo thân hình ục ịch của Băng ra.

- Mày làm gì vậy. Chúng mày dừng tay lại cho tao.

Băng hăng máu hất tóc ra sau :

- Chuyện của tao, mày cút sang một bên đi.

Trâm Nhi cười nhạt :

- Người phải cút là mày. Hiểu không – Trâm Nhi thả chậm từng chữ.

Trước chị em Băng nóng mặt vì bị Trâm Nhi làm cho mất mặt. Giờ mới để ý xung quanh còn có mấy tên con trai chắc là bạn đi cùng họ. Cô sĩ diện hăng giọng :

- Mày là bạn tao mà lại bênh con kia à.

Đến lúc này, Trâm Nhi cười lớn. Cô bước đến gần Băng, phui phui vai áo cho cô. Điệu bộ rất cool :

- Ai là bạn mày vậy.

Băng mặt tái nhợt. Cô hất tay Trâm Nhi ra lên giọng để ra oai :

- Nói cho mày biết đừng xen vào chuyện của tao không thì đừng trách,

Trâm Nhi tròn mắt ra vẻ ngạc nhiên :

- Ô... thật là ghê gớm

Rồi làm luôn mặt lạnh + với giọng đanh thép, nhìn cô lúc này rất giống chị hai trong những phim xã hội đen. Thực tình rất là cool.

- Tao cho mày 2 con đường. Một là câm và cút. Còn 2 tao đứng đây, mày muốn làm gì thì làm. Mai đừng để tao nhìn thấy mày hay bất kì những đứa nào còn ở lại đây. Ôkê. Chọn đi.

Mấy bọn đàn anh đi cùng Băng đã nghe qua về gia thế của Trâm Nhi. Bố mẹ là xã hội đen quản lý một chuỗi các sàn nhảy, quán Bar nổi tiếng ở Việt Nam, đây là còn không tính đến những quan hệ và công ty dây mơ rễ má ở nước ngoài. Nói là làm Bar nhưng bố mẹ cô là tay anh chị khét tiếng trong giới. Ai ai cũng phải nể.

Nhìn nhau một lượt, đứa nào cũng run lấy bầy, đã có mấy đứa con gái nói là nhà có việc về trước. Một đứa con trai đầu chỏ xanh chỏ đỏ , quần áo rách rưới chẳng chịt đến cạnh Băng nói nhỏ vào tai cô :

- Thôi em ạ, nhìn chúng nó một bước.

Băng cay cú. Mặt biến sắc vừa sợ vừa mất mặt, nhưng lại muốn lấy số với mấy đứa đi cũng. Thấy tình hình có vẻ không ổn. Chơi với Trâm Nhi lâu cô chưa thấy ai động vào Trâm Nhi mà lành lặn, liền bỏ đi cùng lũ tạp nham bạn mình. Trâm Nhi cười thầm.. Cô kéo Kim Anh dậy, phui quần áo, giọng quan tâm :

- Chị không sao chứ.

- Vẫn ổn. – Kim Anh vuốt vuốt lại tóc rồi nhoẻn miệng cười. Tự dưng thấy mến Trâm Nhi.

- Kính nể chị rồi đấy bị đánh vậy mà vẫn cười được. Hèn nào Tú Anh thích chị.

Nói xong câu đấy. Trâm Nhi chợt thấy buồn rười rượi quay mặt cắt bước đi.

“À ra vậy. Mình tưởng nó biết quan hệ của mình với Tú Anh rồi chứ. Với trình độ của nó không điều tra lí lịch của mình cũng hơi lạ.” Chạy theo đi song song Trâm Nhi :

- Cung hiểu nhầm chị với Tú Anh rồi.

Trâm Nhi nhìn Kim Anh với đôi mắt buồn, không nói gì.

Thấy Trâm Nhi có vẻ không tin. Cô giải thích, lúc đầu muốn nhận là có quan hệ với Tú Anh nhưng qua chuyện hôm nay cô quyết gàn ghép Tú Anh với Trâm Nhi. Trâm Nhi mạnh miệng, nói là làm nhưng là một cô gái tốt và biết phải trái, chuyện gì ra chuyện đấy, rạch ròi.

- Vì việc cung đã giúp chị hôm nay nên chị cho cung biết bí mật giữa chị và thằng Tú Anh đấy. Đừng nói với ai nhé. Trâm Nhi nửa tin nửa không.

- Chị nói thật chứ.

- Thề đấy.

- Thật à.

- Thật.

- Đúng thề chứ.

- Ừ.

“Chắc cô nàng phải thích Tú Anh nhà mình lắm lắm mới như vậy chứ. He he “

Trâm Nhi tươi ngay nét mặt cầm tay Kim Anh lắc lắc :

- Ôi... Hay quá.

Kim Anh nheo mắt dò hỏi :

- Cung thích thằng Tú Anh nhà chị lắm à.

Trâm Nhi ngại ngùng đỏ mặt nhưng gạt đầu cái “rụp”. Thấy vẻ mặt cô bé chứa bao niềm hạnh phúc , đúng là trẻ con.

- Hay chị giúp cung làm quen với Tú Anh nhé.

- Liệu có được không..

- Được mà. Chủ nhật tuần này là sinh nhật của bạn chị với thằng Tú Anh. Em phải đi cùng chị đến đấy rồi chị sẽ giới thiệu em với thằng Tú Anh. Hôm đấy cũng là Halloween em phải make up cho ấn tượng vào đấy nhớ. Hay thôi đến nhà chị để chị make up cho cung luôn.

“Chủ nhật tuần này cũng là sinh nhật tên Thế Du gì đấy, ba mẹ mình chơi với ba mẹ hắn. Lại còn bắt mình đi theo nữa chứ. Thôi kệ cùng lắm là trốn. Vì Tú Anh phải liệu thôi.” Trâm Nhi gạt đầu :

- Quyết định vậy đi. Nhờ cả vào chị đấy.

Kim Anh cười toe toét vì chuẩn bị được làm trách nhiệm khác.

- Yên tâm Vào tay chị thì Tú Anh cũng là của em thôi. Haha.

Hai chị em cười sáng khoái.

Vừa đi hai người vừa tìm cách tiếp cận Tú Anh. Không biết thân từ lúc nào.

Kim Anh cảm thấy Trâm Nhi rất dễ thương và cô vẻ rất hòa động nhưng không hiểu vì sao lại không có người bạn thân nào. Và cô đã hứa làm người bạn thân đầu tiên của cô.

Trâm Nhi cảm thấy Kim Anh rất dễ mến, không những tính cách mà cách nói chuyện cũng rất hợp với cô. Lần đầu trong đời cô cảm thấy cần một người bạn thân để tâm sự san sẻ những buồn vui của mình.

.....

Vừa về đến gần nhà, cô thấy có một bóng người đang khoanh tay, đứng tựa lưng vào tường, về mặt thờ ơ. “ Cậu ta đến đây làm gì nhỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Vừa về đến gần nhà, cô thấy có một bóng người đang khoanh tay, đứng tựa lưng vào tường, về mặt thờ ơ. Trong ánh nắng, anh như một vị hoàng tử. Nhưng đây là đối với những cô gái khác. Còn với Kim Anh, cô xám mặt suy nghĩ

“ Cậu ta đến đây làm gì nhỉ.” Kim Anh chợt há hốc mồm ra. “ Chẳng nhẽ đến mách ba mình về vụ cúc áo rồi bắt ba mình trả nợ ư? “. “ Không thể nào, mình ở nhà thì chết với ba, không được, phải trốn thôi.”

Nghĩ đến tương lai đen kịt sắp tới Kim Anh quay đầu 180°. Đúng lúc Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn về phía đây, anh chạy theo . Kim Anh vừa chạy vừa ngoái lại nhìn thấy Từ Kỳ đang mặt mũi hằm hằm, ánh mắt như viên đạn ý nói “ Cô dừng lại.”

“ Chẳng nhẽ cậu ta quyết tâm giết mình sao. Không thể để bị bắt.”

Tiếp tục tăng tốc. Từ Kỳ đằng sau sấm mặt, hét :

- Nhỏ kia, đứng lại

Kim anh bỏ ngoài tai. “ Dừng lại để mà chết à.” . Cầm đầu chạy, nói vọng lại sau :

- Không

Kim Anh nhất quyết không dừng lại.

- Á....

- Á....

Đây là tiếng hét của Kim Anh sau khi thấy một bàn tay rắn chắc đặt lên vai mình. Nhưng bàn tay đó tự động rơi khỏi vai cô.

- Hự...

Tiếng rên của Từ Kỳ vang lên, Kim Anh quay đầu lại sững sờ khi thấy Từ Kỳ ngồi bệt xuống tay bóp lồng ngực, từng hơi thở rít lên. Cô đập nhẹ lưng anh, vuốt xuôi xuôi, hỏi dồn :

- Này, cậu bị làm sao vậy?

- Sao thể hả.

- Đừng làm tôi sợ chứ.

Từ Kỳ he hé mắt ra, chỉ thấy ánh nắng chói chang rọi thẳng vào mắt, bất giác nheo mắt lại đưa tay lên qua đầu tránh ánh nắng. Lồng ngực thở phập phồng dữ dội, gương mặt trắng bệch đang dần trở lại về hồng hào dưới nắng .

Kim Anh lo lắng, đã nợ tiền hán lại còn chuẩn bị xảy ra án mạng. Hán mà chết ở đây chắc ngày mai cô cũng chết với mọi người nhất là fan của hán luôn quá. Hu hu...

- Cậu đừng có chết nhé. Dậy đi.

Đưa ánh mắt rã rời nhìn cô :

- Không sao.

Kim Anh thở phào nhưng vẫn còn thắc mắc không biết Từ Kỳ bị làm sao. Con trai gì mà chạy được mấy chục mét đã lăn quay. Cô đỡ anh ngồi dậy hỏi

lại :

- Có thật là không sao không. Nói tôi biết đi sao tự nhiên cậu lại ngã quy ra giữa đường vậy.

Từ Kỳ nhăn nhó, cũng chỉ tại cô không nghe anh bảo đứng lại cứ chạy thục mạng thì anh đâu đến nỗi này, anh ngao ngán :

- Thật ra. ... – Từ Kỳ ngáp ngừng.

- Thật ra làm sao. – Kim Anh lại càng sốt ruột hơn.

- Tôi bị bệnh tim nên mỗi lần hoạt động mạnh là ngã quy. Cũng tại nhỏ ngực như cô. Người ta đã bảo dừng lại sao lại không nghe cơ chứ. Báo hại tôi mất hình tượng.

Kim Anh nhìn Từ Kỳ đầy thương cảm. Cô không biết cậu bị bệnh, nếu biết cô đã đi chậm không thêm chạy rồi. Nhìn hấn lúc này cũng đáng yêu chứ nhờ. Khuôn mặt thanh thoát đang hơi ửng hồng. Nhưng một thanh niên như anh, tài giỏi như anh, ác tặc như anh sao có thể bị bệnh tim cơ chứ. Kim Anh suy nghĩ quả thực ... mâu thuẫn :

- Cậu bị bệnh tim thật sao.

- Cậu ... hứa với tôi.

Trời... nhìn kia. Như kiểu Từ Kỳ sắp ra đi đến nơi vậy. “ Từ Kỳ xin anh đừng làm khuôn mặt đấy. Dù anh hay bắt nạt tôi, tôi cũng không hận anh đâu. Thề đây. Nhưng chết đi đừng để di chúc đòi tiền tôi nhé .”

- Chuyện gì.

- Cậu giữ cho tôi bí mật này nhé.

“Tên này. Bí mật to như thế mà nói với mình. Chắc mình thuộc diện quan trọng và đáng tin tưởng với cậu ta đây. Thật là xúc động quá.” Cô gật đầu lia lịa :

- Được tôi sẽ giúp cậu giữ bí mật này.

Từ Kỳ nhìn Kim Anh vẻ biết ơn, giọng cậu yếu ớt. :

- Vậy cậu có thể giúp tôi một việc được không?

- Việc gì cậu cứ nói.

Từ Kỳ cầm lấy tay Kim Anh :

- Cậu có thể giúp tôi vào nhà Trịnh Kim lấy laptop của cậu ta giúp tôi được không.

- Đi ăn cấp á. Không được đâu. – Kim Anh nghĩ đến chuyện ăn cấp, cô cương quyết từ chối.

- Tôi biết như vậy là không tốt. Nhưng tôi chỉ muốn trước khi nhắm mắt sẽ được một lần thắng cậu ta thôi mà. Như vậy có quá đáng lắm không. – Anh mắt anh tha thiết, cầu khẩn Kim Anh.

Cô rung động đôi chút. Cẩn mòi suy nghĩ :

- Ý cậu nói, cậu sẽ chết sao.

Từ Kỳ gật đầu yếu ớt:

- Bác sĩ bảo bệnh tim của ôi đã chuyển sang giai đoạn cuối, có thể đi bất cứ lúc nào. Nên tôi chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện cuối cùng này thôi.

- Rõ ràng mấy ngày trước cậu còn quát mắng tôi. Lúc đó cậu còn khỏe mạnh lắm mà.

Từ Kỳ cười khẽ, ánh mắt phảng phất nét buồn :

- Vì tôi không muốn ai thương hại tôi nên phải tỏ ra cứng rắn như vậy. Chỉ là giả tạo thôi mà.

Hóa ra anh ta cũng có những nét mặt, cung bậc cảm xúc như thế, mình cứ tưởng anh ta chỉ giỏi lừa mình thôi chứ. Nhưng đây là chuyện tính mạng sao có thể đem ra làm trò đùa được. Nghe được những câu này từ Từ Kỳ cô lặng người. Cậu ta chắc phải khổ sở lắm mới nên cho mình một lớp vỏ bọc cứng rắn như thế.. Căn bệnh quái ác kia sẽ lấy đi tính mạng của cậu bất cứ lúc nào, ánh mắt cậu giờ trở nên xa xăm như đang nhìn vào cõi hư vô.

Ánh mắt như đang mừng rỡ ra cảnh mình bị lạc vào một cái ngõ cụt không lối thoát. Đôi mắt khác hẳn ngày thường.

Kim Anh rất muốn giúp anh nhưng như vậy là cô ắc vào tội “ăn cắp”. Mẹ cô đã dạy “ăn cắp là kẻ xấu”. Nhưng giờ từ chối Từ Kỳ cô cũng không đành, đây là tâm nguyện cuối cùng của cậu ta mình có nên nhiều lời không.

Trong tia nắng vàng óng ảm áp, Kim Anh nhìn Từ Kỳ thật mong manh, từng đường nét trên mặt hoàn mỹ đến kì lạ dưới ánh nắng nhưng tại sao ông trời lại gán cái bệnh đẩy lên người cậu ta. Hay đây là luật bù trừ, Có tài có sắc mà không được tận hưởng cuộc sống thì cần gì tài và sắc.

Từ Kỳ nhìn sâu vào mắt Kim Anh, nhẹ giọng :

- Cậu không cần miễn cưỡng nhận lời tôi đâu. Tôi nói ra sự thật này với cậu bởi vì tôi thấy cậu rất ngây thơ và tốt bụng. Thật sự tôi không muốn lời chuyện bệnh tình của mình ra để ép cậu giúp tôi đâu.

Từ Kỳ đứng dậy, còn nói một câu như dội gáo nước lạnh vào người Kim Anh :

- Cậu đừng thương hại tôi.

Kim Anh cảm giác như có hàng ngàn cây kim trích vào người mình, cô bật thốt :

- Tôi sẽ giúp cậu.

Không hiểu sao lời nói đó tự thoát ra khỏi miệng mình. Hay đây là bản năng.

Từ Kỳ như không tin vào tai mình, ánh mắt vô hồn quay đầu nhìn Kim Anh :

Kim Anh đến bên vỗ vai cậu :

- Yên tâm, tôi sẽ giúp cậu.

Từ Kỳ nhoài miệng cười, nụ cười rục rờ chưa từng thấy.

- Cậu thật tốt.

Chẳng nhẽ anh ta là thiên thần thật. Kim Anh bất giác nghĩ, rồi quay lại đá long nheo với cậu :

- Kim Anh mà.

- Mà này, lúc này cậu đến nhà tôi làm gì. – Kim Anh chột nhốt.

- Đừng bảo đến tố cáo với ba tôi việc tôi nợ cậu nhá.

- Không đâu, tôi chỉ định đến hỏi nhờ cậu việc lúc này thôi.

- Vậy sao cậu không dung “số nợ” để sai bảo tôi mà lại phải “nhờ vả” kiểu vậy. – Kim Anh thắc mắc. Không nghĩ anh ta lại làm thế.

Từ Kỳ sững lại trong nháy mắt, anh trở lại vẻ bình tĩnh nói :

- Tại tôi cảm thấy đối xử với cậu như trước thật quá đáng nên hôm nay tôi muốn đến xin lỗi cậu luôn. Nếu cậu giúp tôi hoàn thành việc này thì coi như cậu chưa từng nợ tôi gì cả.

- Thật sao. – Kim Anh vỗ tay reo mừng.

May quá đỡ một mối lo. Tên này cũng có lúc tối thể sao. Mà cũng đúng.

Từ Kỳ đề nghị :

- Để tôi đưa cậu về nhà tiện lấy xe luôn, nãy vội đuổi theo mà bỏ luôn xe ở đây.

- Cậu để luôn khóa ở đây à.

Từ Kỳ gật đầu, Kim Anh trở mắt nhìn anh :

- Cậu không sợ mất sao.?

Thản nhiên đáp như không có chuyện gì :

- Không.

Chỉ một từ “không” từ trong túi lạnh thoát ra từ miệng Từ Kỳ thôi mà làm cho Kim Anh sờn tóc gáy. Một chiếc SH 300i hơn 300 trăm triệu mà cậu ta trả lời vô tư như không phải xe của mình vậy.

Kim Anh kéo tay cậu, chạy nhưng lại thả ra trong ánh mắt ngỡ ngàng của Từ Kỳ. Nhớ đến bệnh tình của anh Kim Anh chạy một mình thẳng về phía nhà mình. Thờ phào khi thấy chiếc xe vẫn còn ở đó. May chạy gần nhà, chạy xa thì chắc không còn rồi.

- Cậu sao thế, tự nhiên chạy nhanh thế.?

Lườm Từ Kỳ đánh thượt :

- Cậu không quan tâm chiếc xe nhưng tôi quan tâm. Đến lúc mất ại đồ lỗi tại tôi, tôi không có tiền đền đâu.

- Tôi không tính toán vậy đâu.

Trề môi, Kim Anh nói :

- Vậy mà có mỗi cái cục cũng...

Chột cô im bất đi khi nhìn thấy gương mặt “thiên thần” của cậu ta xịu xuống. “Cậu ta giải thích tòi mà, đấy chỉ là cái có thôi, mình rộng lượng, không nên nhắc mới phải.”

Thay đổi thái độ 180*, cô cười tươi roi rói :

- Mai cuối giờ học tôi sẽ chờ cậu ở cổng rồi cậu dẫn tôi đến nhà Trịnh Kim để làm việc cậu nhờ. Bây giờ tôi vào nhà đây.

- Vậy đi. Bye. – Từ Kỳ nhẹ nhàng nói, nụ cười dịu dàng thoát ẩn thoát hiện trên môi.

Cậu đưa bàn tay lên vẫy chào cô, đợi Kim Anh quay lưng lại vào nhà đóng cửa. Anh hạ luôn tay xuống. Nụ cười nở trên môi cũng không thấy đâu. “Ass – Người ngu dân.” Anh huýt sáo nhỏ nhỏ trong mồm. Dắt xe phóng đi nhưng tự nhiên hình ảnh Kim Anh cười ngây ngô hiện ra trước mặt.,

Kim Anh cùng Từ Kỳ lên ra lên lút, thập thà thập thò trước cổng nhà Thế Du.

Một ngôi nhà 2 tầng hiện đại. Ở gần trường, bên ngoài còn có một khoảng sân trống, một gara để xe, 2 chiếc ghế ngoài cổng nhà. Nhìn ngôi nhà như một biệt thự mini vậy.

Từ Kỳ và Kim Anh bịt mắt mũi kín như 2 tên thích khách trong truyện kiếm hiệp. Ngó ngang ngó dọc vào trong nhà rồi phẩy tay gọi Từ Kỳ.

- Không có người, tỉnh sao đây.

Từ Kỳ giọng khan khan vì bị cản bởi chiếc khẩu trang che gần hết mặt :

- Trèo tường chứ sao.

- Trèo tường không ảnh hưởng gì đến sức khoẻ của cậu chứ. Kim Anh lo lắng.

Anh lắc đầu :

- Vào nhanh. Không có người phát hiện.

Kim Anh ngó nghiêng rồi đứng dậy cô bám vào những thanh sắt cổng rồi bước từng bậc ngang trèo lên. Từ Kỳ cũng theo gót Kim Anh. Trông hai người như ăn cắp thực thụ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Hôm nay là thứ 7 chắc chắn Trịnh Kim sẽ ở trường nên thời gian này là rất dễ hành động. Trịnh Kim sáng sớm đã đến nhà Trịnh Kim rình đến lúc anh ra ngoài mới vào trường. Nên kế hoạch “thăng tiến” của anh nhất định thành công.

Hai người đã lọt được vào bên trong, Kim Anh thờ phào :

- May công này dễ trèo.

- Ừ đúng thật. – Nói rồi anh ra hiệu vào trong.

Ngó trước ngó sau lần mò lên bậc tam cấp, cậu sờ tay vấp nắm cửa .

“Biết ngay tên này không khoá mà .” Vì chơi thân với Trịnh Kim nên anh cũng hiểu phần nào tính khí của anh.

Kim Anh ngạc nhiên chẳng nhẽ đi ăn cắp mà dễ dàng thế à. Nhà tên này giàu nhưng chắc không có đồ gì quý nên mới để cửa này chứ. Tường No1 thế nào.

Nhưng

Kim Anh và Từ Kỳ đã bước vào trong . Phòng khách của nhà Trịnh Kim rất đơn giản nhưng nó đủ đồ đạc tiện nghi, mà toàn đồ đắt tiền nên đi vào đến chỗ nào mình cũng không nỡ sử dụng nó . Chiếc tivi tinh thể lỏng to và đắt nhất hiện nay, còn xem được cả 3D được đặt ở góc trái, phía dưới là bộ ghế sa-long màu đỏ sẫm được thiết kế rất đẹp. Một kệ sách ở phía phải. Tầng một là các sách về lĩnh vực kinh doanh – là bố của Thế Nam để vào, kệ 2 là những tác phẩm nổi tiếng được bọc và cất giữ cẩn thận, chắc là của mẹ Thế Nam để lại. Kệ 3 là những mô hình tàu nhà, Nó thật cầu kỳ, chắc phải tốn rất nhiều thời gian để làm nên. Cái này chắc chắn của Thế Nam.

- Tên này đúng là biết cách hưởng thụ. Đúng là No1 có khác.

- Đây, - Từ Kỳ vỗ vai Kim Anh ra hiệu cho cô nói nhỏ và chỉ tay về phía có cánh cửa màu trắng. Rồi khẽ bảo ,

- Kia là phòng Kim, cậu vào đó, tôi ở ngoài canh cho. Nếu nghe thấy tiếng “meo” là phải chuẩn đấy.

Trịnh Kim đang ngủ trong phòng nghe thấy tiếng động, anh bật dậy suy nghĩ rồi vào nhà vệ sinh đứng.

Kim Anh hé mở cửa phòng, không thấy ai. Cô yên tâm bước vào nhìn một lượt rồi thăm nhận xét, căn phòng đẹp thật, đúng là tên đáng ghét còn đẹp hơn phòng mình nữa. Chiếc giường màu trắng toát vẻ lạnh lùng tượng trưng No1. Chiếc rèm với hoa văn đơn giản phía chân, màu trắng ngà làm cho con phòng hài hoà màu sắc. Nhìn lên phía tường nơi có lồng khung hình của cậu, Kim Anh cười thầm . “Đảm cũng biết chụp hình.”. Ngay cả lúc chụp ảnh mà cũng không thèm cười một cái nữa. Hai hàng long mi đen hơi cong, đôi long mày khẽ nhíu vào nhau, môi mím hờ, lại ánh mắt sắc lạnh như kiểu cậu ta bị bắt ép chụp ảnh vậy.

Quay nhìn phía bên phải, cũng có một bộ bàn ghế nhưng nhìn bộ này có vẻ thoải mái hơn, hai bên còn có nút ấn để phía dưới có một bục để nằm ngủ, rất thoải mái.

Kim Anh tự gõ đầu mình, lầm bầm :

- Chết, giờ không phải lúc ngắm ngía lung tung .

Nhìn trên chiếc bàn có chiếc laptop cô nhanh chóng đi đến. Cầm chiếc laptop lên rồi hí hửng. “Xong! Hoàn thành nhiệm vụ.” Cô ôm chiếc laptop vào người vui mừng. “Từ nay mình sẽ thoát nợ lại còn giúp được Từ Kỳ hoàn thành tâm nguyện nữa chứ.”

- Cậu là ai.

Kim Anh đang vui mình quên đi việc có mặt của người khác, giọng co tỏ rõ vẻ vui mừng, không quay người cô phẩy tay :

- Ai ngày mai tớ nói.

Rùng mình, Kim Anh sực tỉnh. Cô quay phắt lại thì thấy Trịnh Kim đang khoanh tay trước ngực dựa tường nhíu mày nhìn cô. Kim Anh lung túng như gà mắc thóc, cô kéo sụp mũ xuống. Cúi mặt ôm chiếc laptop giả vờ ra ngoài.

Trịnh Kim đưa tay chặn ngay Kim Anh lại :

- Không nghe tôi hỏi à.

Cô giật bắn người :

- Hà.

Trịnh Kim nhíu mày nhìn cô từ đầu xuống chân rồi lại từ chân lên đầu. Hàng lông mày cau lại, anh gần từng tiếng :

- Cậu, là, ai.

Kim Anh run giọng :

- Tôi... tôi...

Trịnh Kim nhanh tay hất ngược chiếc mũ của Kim Anh ra sau rồi tháo cả chiếc khẩu trang sắc sỡ hoa lá của cô ra, Kim Anh vội lấy chiếc laptop đưa lên

che mặt. Anh cũng lấy luôn chiếc laptop xuống. Cô cúi mặt lí nhí :

- Xin, xin lỗi.... tôi... không có ý...

- Cậu vào đây định làm gì.

Cô chỉ tay ra ngoài phòng.

Từ Kỳ đứng ngoài sốt hết cả ruột, anh đi gần gần lại phòng nhưng mắt vẫn dõi theo ra hướng cửa nói vọng vào :

- Xong chưa, lâu thế.

Vừa lúc cửa bật mở, Từ Kỳ quay lại tưởng Kim Anh đã lấy được.

Nụ cười chưa nở đã tắt ngay, anh đông cứng người. Quay người định đánh bài chuẩn thì bị Trịnh Kim kéo áo lại, anh nói giọng thật nhẹ nhàng nhưng đủ làm người khác phải rùng mình:

- Tự túc đi.

Từ Kỳ biết ý, anh tự tay tháo mũ. “Nhỏ Kim Anh đáng nguồn rửa, đúng là chả làm được việc gì.”Tháo nốt khẩu trang, anh cười xởi lởi :

- Kim đáng yêu, hi ... hi...

Anh tra hỏi :

- Saocauj và cô ta đi cùng nhau vào nhà tôi làm gì?

Từ Kỳ rồi quá chối biến :

- Làm gì đâu. Bọn tớ đang chơi đột kích ấy mà. Hi ... hi...

Trịnh Kim quay sang nhìn Kim Anh, bắt được ánh mắt của anh, cô vội cup mi xuống. Hai tay bấu chặt vào nhau đáng vẻ như mèo con vậy.

- Cậu nói đi.

- Thật... thật ra...

- Thật ra là bọn tớ ...bọn tớ muốn vào nhà thăm cậu. Bất ngờ chưa. - Từ Kỳ nói chen vào.

Kim Anh cười cười hùa theo :

- Đúng, đúng rồi. Là đến thăm cậu. Bất ngờ chưa He... He...

Hai người nhìn nhau cười như hai kẻ ngốc.

Giương mặt khó dăm dăm :

- 5 phút để nói lên sự thật.

Kim Anh giật thót cả mình khi nghe Trịnh Kim to tiếng, Từ Kỳ cũng hoảng không kém. Cô dơ tay lên như cấp 1 đòi ý kiến. Trịnh Kim suýt bật cười với đáng vẻ ngờ nghệch của cô, nhưng vẫn lạnh lùng, anh quay mặt đi nơi khác .

Kim Anh kéo Từ Kỳ ra một góc nhà nói thật bé :

- Tôi nghĩ nên nói thật đi. Biết đâu cậu tat ha cho mình thì sao.

Từ Kỳ nhăn nhó thì thảo lại :

- Vậy thì mất mặt lắm. Không được.

- Được mà.

- Không.

- Được.

- Không.

- Tôi nói được là được.

Dứt câu, cô quay lại chỗ Trịnh Kim đang đứng. Từ Kỳ chạy theo kéo tay cô lại, Kim Anh hất tay nói nhanh :

- Thật ra, Từ Kỳ muốn lấy được chiếc laptop của cậu để tìm những tài liệu mà cậu đang học và bí quyết để đứng nhất trường ấy mà. Hi... hi...

Trịnh Kim xoay sang nhìn Từ Kỳ đang mặt đỏ như gấc. Cười như mếu. Anh không nói gì đi vào trong phòng cầm chiếc laptop mở ra. Có ảnh một bé gái một bé trai đang ngồi trên chiếc đu cười toe toét. Nụ cười đứa nào cũng tươi như hoa. Anh thay hình nền. Cho vào ổ C: rồi khoá mã lại.

Mang ra ngoài, đưa cho Từ Kỳ.

Kim Anh đứng sát vào người Từ Kỳ mồm lép nhép như nhai kẹo cao su.” Thấy chưa, nhờ tôi nói lên sự thật nên cậu ta mới lòng đồng ý cho cậu mượn đây. Mau cầm đi.” Từ Kỳ cũng vừa cười vừa nói với Kim Anh một câu rất ngắn gọn ,” Dễ như vậy sao.”

Thấy Từ Kỳ vẫn đứng đờ người nhìn Trịnh Kim, Kim Anh huých tay cậu :

- Còn không mau cầm lấy.

Từ Kỳ làm theo như cái máy, một câu hỏi thật ngớ ngẩn nữa lại vang lên :

- Cậu cho mượn thật chứ.

Trịnh Kim gật đầu, Từ Kỳ gật theo, anh ngồi thụp xuống sà nhà, mặt tươi tắn, Kim Anh cũng ngồi xuống theo :

Mở máy ra, hai người căng mắt để tìm và xem dữ liệu của Trịnh Kim nhưng đều không thấy. “ Không lẽ thằng Tú Anh lừa mình.”

Đi lại phía tủ lạnh, lấy chai nước. Dưa một bên vai vào tủ lạnh, Trịnh Kim nói :

- Tìm được chưa?

- Tìm mãi không thấy, cậu dấu ở phần nào vậy. – Kim Anh nhanh mồm, nhanh miệng.

Đúng lúc ấy, một bong người đi vào, cười toe toét :

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Đúng lúc ấy, một bong người đi vào, cười toe toét :

- Sao hôm nay mọi người tụ tập đông đủ vậy. – Tú Anh hớn hờ nói.

Nghe giọng quen quen, Từ Kỳ chăm chăm, chăm chăm ngược mắt lên nhìn.

Kim Anh hồn nhiên :

- Ngồi xuống tìm cùng với bọn chị xem phần tài liệu tham khảo học của Trịnh Kim dần đi.

Tú Anh nghe chị mình nói, cùng ánh mắt như hai viên đạn của Từ Kỳ, anh cười phá lên :

- ăn quả lừa rồi em trai ạ. Ha...Ha...Ha

Từ Kỳ trợn ngược mắt lên lườm Tú Anh, anh đứng bật dậy lôi Tú Anh ra ngoài sân :

- Sao mày lừa tao.

- Thì mày lừa chị tao, tao lừa lại mày thôi. Hoà. – Tú Anh thần nhiên đáp.

- Chuyện của tao không phải chuyện của mày.

- Nhưng chuyện của mày liên quan đến chị tao.

Từ Kỳ tức sôi máu trước vẻ nhõn nhõ của Tú Anh :

- Được.

Tú Anh cười xoa, biết Từ Kỳ đang giận thật, anh cười. Dù gì cũng là bạn bè, không chấp nhất chuyện vợ vẫn :

- Hi ... hi ... Thôi mà chỉ đồn tí thôi làm gì căng thẳng thế. Hơ ... Hơ.

Từ Kỳ không những không hạ hỏa còn bức thêm, anh đi thẳng vào nhà không quên lườm Tú Anh một cái sắc bén.

Trịnh Kim thấy Kim Anh loay hoay mãi, anh hỏi :

- Sao, có kô?

Vừa đúng lúc Từ Kỳ đi vào, anh ngược điếng người :

- Có cái gì. Tao bị thằng Tú Anh lừa.

- Là sao. — Kim Anh không hiểu chuyện ngơ ngác hỏi.

Tú Anh vào sau. Nhìn Kim Anh đang ngơ ngác như con nai vàng, Từ Kỳ mặt hầm hầm đỏ tía tai. Còn Trịnh Kim đang dơ tay lên che miệng để ngáp.

- Làm gì mà im lặng vậy.

- Chỗ cho mày lên tiếng à.

Tú Anh biết mình có lỗi, anh ngậm luôn mồm vào không nói câu gì chỉ cười trừ cho qua chuyện.

- Hết chuyện rồi chứ gì. Tự đi nhé.

Là tiếng của Trịnh Kim.

Ba người há hốc mồm nhìn Trịnh Kim trần trối. Thật phũ phàng mà, dù gì cũng là bạn bè đến nhà “chơi” mà nở đuôi thẳng cổ như vậy đấy. Quay sang gườm gườm Trịnh Kim, Tú Anh vừa đến còn chưa uống được cốc nước đã bị đuôi đi. Không rú 6 con mắt hình viên đạn chiếu thẳng vào người anh.

Anh cùng nhìn lại cả ba :

- Sao, cần phải tiến à.

Dù gì ở đây vừa ngại vừa không được tiếp đón, Từ Kỳ đi đầu tiên, xong đến Tú Anh. Kim Anh thấy đồng đội ra đi hết cô cũng đi. Đến cửa cô quay đầu lại .

- Gì nữa.

- Cho xin cái mũ với cái khẩu trang đi. Hi hi ...

Nhìn mặt cô kia. Đúng là ngốc hết thuốc chữa. Trịnh Kim nén cười cầm mũ với khẩu trang trong phòng anh đưa cho cô.

Ra ngoài cổng đã thấy Tú Anh dắt xe ra ngoài đường :

- Chị lên xe, em đưa về.

Kim Anh đi đến chỗ Tú Anh, bỗng thấy Từ Kỳ ở phía sau, cô quay sang dò hỏi :

- Cậu với tôi coi như hết nợ nần.

- Hết cái gì mà hết. Cậu đang mơ à. - Từ Kỳ đánh giọng.

- Ồ thế ...

- Tĩnh lại đi cưng. - Từ Kỳ cười nham hiểm vỗ vai Kim Anh.

Rõ ràng là đã nói giúp nốt lần này là xoá nợ. Đúng là tên Từ Kỳ đều cáng giám rút lại lời hứa.

Ấm ức, Kim Anh nói :

- Tôi đã không tiếc thể diện mà hoàn thành tâm nguyện cuối của cậu rồi còn gì nữa. Cậu không được nuốt lời chứ. Nam tử hán, đại trượng phu. Không thể nói rồi không làm được.

Kim Anh nói một tràng, Từ Kỳ xanh mặt nhìn sang Tú Anh đang ngơ ngác.

Tú Anh không hiểu chuyện gì, ngơ ngác hỏi :

- Tâm nguyện cuối gì vậy?

- Thì Từ Kỳ bị...

Chưa kịp nói hết câu, cô đã bị Từ Kỳ chặn ngang họng :

- Ơ , áy... cậu quên cậu hứa gì với tôi à.

- Thế cậu có giữ lời với tôi không. – Kim Anh gân cổ cãi.

Mặc kệ Từ Kỳ ngăn cản, Tú Anh hỏi tiếp :

- Nó bị làm sao. AIDS hay SIDA....

Đang định nói, chưa kịp mở miệng đã bị Từ Kỳ bịt miệng lại, anh cười nói với Tú Anh :

- Không bị gì cả. Nhìn tao thể này mà mày bảo tao bị những bệnh đấy à.

Kim Anh khó chịu dứt tay Từ Kỳ ra khỏi miệng mình, cô lầu bầu :

- Đau cả mồm. Đúng là tên “ác tặc”.

Thấy Từ Kỳ cứ gấu giếm, Kim Anh lại úp mồm. “ Bà chị ngu ngốc của mình chắc lại bị tên này lừa phỉnh cái gì đây. Phải làm cho ra nhẽ mới được.”

- Chị có nói không. – Anh làm mặt lạnh.

Không nói không rằng, thường ngày Tú Anh rất hiền và dễ thương nhưng anh là người cực kỳ cục tính, đã không làm được, hay giải toả vấn đề là ý như rằng... “lực” Kim Anh nuốt nước miếng nói một lèo :

- Từ Kỳ bị bệnh tim. Nên muốn chị vào hoàn thành tâm nguyện cuối cho cậu ta và cậu ta còn hứa không tính toán chuyện cái “của nợ” nữa. Thế mà giờ cậu ta dám lật lọng.

Từ Kỳ dứt tay vào túi quần nhìn trời nhìn đất, huyết sáo.

- Trời. Chị mình ngu dễ sợ. Nó lừa chị đấy.

Kim Anh há hốc mồm.

Quả này thì anh chết với Kim Anh. Cô đã rất lo lắng cho anh. Còn không màng tự trọng đi lấy cái gì mà laptop với chả tư liệu. Gì mà tâm nguyện cuối cùng. Gì mà không sống được lâu. Giả dối. Tất cả chỉ là giả dối. Anh ta thích lừa Kim Anh lắm thì phải. Cô âm ỉ. Anh ta đúng là đồ tồi.

Đúng lúc, Từ Kỳ tự nhiên lôi điện thoại trong túi ra nói :

- Alô, mẹ à.

- ...

- Sao ạ. Ba nói sao, mẹ vào bệnh viện á. Mẹ bị làm sao ạ.

Giọng anh lạc đi, nét lo lắng hiện rõ trên mặt :

- Có sao không ba. Ba và mẹ đang ở bệnh viện nào. Con qua ngay.

- ...

- Vâng vâng.

Anh cúp máy, nhảy lên xa quay đầu nói với Kim Anh, giọng gấp gáp :

- Tôi đi trước. Mẹ và ba tôi đang trog bệnh viện. Bye nhé.

Nghe thấy cuộc điện thoại của Từ Kỳ bỗng nhiên cô lại thấy lo lắng, không biết mẹ anh ta làm sao, cô ngáy thơ nói :

- Cậu đi nhanh đi, cẩn thận đấy.

Từ Kỳ cười nhẹ, nụ cười toả sang dưới ánh mặt trời :

- Vậy tôi đi trước.

Nói rồi, anh phóng xe vút đi, Tú Anh không kịp cản. Anh ngao ngán nhìn nét mặt đang lo lắng của bà chị mình :

- Chị lại bị nó lừa tiếp rồi.

Mặt ngệt ra :

- Lừa gì.

Tú Anh dơ tay chịu thua bà chị quá “thông minh của mình”. Vừa phát hiện Từ Kỳ lừa mình mà chưa đầy ba phút sau lại bị hấn lừa cho quả nữa, Tú Anh bậm môi :

- Chị không nghe nó nói chuyện à.

- Có

- Thế chị nghe thấy gì.

- Mẹ cậu ta cấp cứu trong bệnh viện.

- Tai nào của chị nghe được mẹ cậu ta cấp cứu trong viện.

- Ồ thì...

Kim Anh nhớ lại mẩu hội thoại. Đúng là cậu ta không nhắc đến mẹ hay bố cậu ta ở trong viện. Mà chỉ nghe là hai người họ ở trong viện. Không biết chừng... cô lại bị lừa lần nữa.

Kim Anh sắc mặt dần đỏ lên, cô nắm chặt long bàn tay lại như đang kìm nén cái gì đó sắp bùng nổ. Và rồi không biết lấy hơi với sữa ở đâu mà cô có thể hét to đến thế :

- Triệu... Từ... Kỳ.

Giật mình thon thót. Đang lái xe trên đường êm ru, lại còn huyết sao. Bỗng Từ Kỳ rợn tóc gáy, lạnh sống lưng, anh rung mình không biết có chuyện gì.

Kim Anh nghiêng răng ken kết :

- Đừng để tôi bắt được cậu . Đồ lừa đảo.

Tú Anh cũng thoáng rợn người khi nhìn vẻ mặt như sát thủ của bà chị mình lúc này.

“Không biết chuyện đen đui gì xảy ra cho Từ Kỳ đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Thứ 7 ngày 31 tháng 10 năm 2011 : (Đi trước thời đại.)

- Chị à, có kỳ lắm không?

Là một hồn ma đang nói.

- Xùy. Vào đi, đi với chị mà cung còn sợ gì nữa.

Lần này là tiếng của một xác ướp Ai Cập. Các bạn đang tò mò đúng không.

Hôm nay là ngày Halloween và cũng là ngày sinh nhật Thế Du - Trịnh Kim. Hai cô nàng đã hẹn nhau từ chiều để chuẩn bị cho tối nay xuất hiện trước mọi người thật hoành tráng, thật ấn tượng. Là Kim Anh và Trâm Nhi, hai cô nàng đang đứng trước cổng biệt thự “Thế Gia”. Nơi đây đang đông nghịt người, bố mẹ Thế Du là bà Cẩm Phụng và ông Thế Quân đã về nước để tổ chức cho con mình. Ông bà cũng là người làm ăn lớn trên thị trường Việt Nam và nước ngoài và nhất là bên Úc. Nghe đâu là đại gia Úc. Khi 4 tuổi ông bà đã gửi Thế Du cho người em mình, chính là bố mẹ của Thế Nam. Rất muốn đưa anh sang Úc để du học nhưng Thế Du nhất quyết lập nghiệp, học tập, và sinh sống ở Việt Nam.

- Nhưng như này có hơi kì kì sao đó chị. Hay để em vào thay đồ em mang đi nhé. – Trâm Nhi vừa nhìn bộ đồ của mình, vừa ngại ngùng nói.

- Đẹp mà. Yên tâm đi. Em không tin tưởng chị à. – Kim Anh tặc lưỡi. Cô rất tự tin vào tài “make up” của mình.

Trâm Nhi không muốn làm Kim Anh buồn. Kim Anh đã rất ủng hộ chuyện của cô và Tú Anh nên đã sắp xếp mọi chuyện, không thể phụ long được. Cô miễn cưỡng đi theo Kim Anh vào đại sảnh.

Khuôn viên vườn rất rộng, dọc hai lối vào có ánh đèn chiếu vào người, có những người chụp ảnh đã được bố mẹ Thế Du thuê để làm kỉ niệm, những cây cảnh được uốn thế rất tinh vi. Một bể cá nhân tạo bao quanh lấy nhà, hôm nay cũng được thắp hết đèn, những đàn cá long lanh dưới nước hôm nay cứ như được mặc một bộ cánh mới, làm nổi bật phần đại sảnh. Một ngôi nhà theo lối kiến trúc phương Tây, trước là đại sảnh vào nhà được dải thảm đỏ. Đi vào phía trong là một dãy bàn để đựng đồ ăn và thức uống cho quan khách, bao nhiêu đồ uống, rượu, cocktail, bánh ngọt, bánh kem, hoa quả được nhập ngoại, trên bàn ngồi nghỉ còn có rất nhiều lọ hoa ly, bình trong suốt. Phải cho rằng người làm ra những bình hoa này quả là một tuyệt tác. Bên trong này quả là nơi rất sang trọng để tiếp đãi khách. Từng tốp làm ăn, từng tốp bạn bè, từng tốp người đứng nói chuyện với nhau.

Phía chân cầu thang Kim Anh đã nhận ra Tú Anh với Từ Kỳ đang đứng nói chuyện với mấy người học cùng trường. Trông các anh hôm nay thật bảnh bao, hai người khác trên mình bộ áo hoàng tử, tay cầm chiếc mặt nạ che nửa. Giương mắt được “make up” theo kiểu ma cà rồng. Nhưng cô nàng hôm nay đến toàn là hot girl, con nhà quan chức, tiểu thư đài các của các tập đoàn lớn tại Việt Nam. Nghe danh Thế Du là người rất đẹp trai, manly, nhà giàu lại học giỏi. Các cô nàng thi nhau làm công chúa.

Đi thẳng đến chỗ Tú Anh, mọi ánh mắt xung quanh tập trung vào hai cô nàng, cũng là bộ đồ trắng toát. Ánh mắt của các cô nàng vừa khinh khi, vừa giễu cợt. Kim Anh mặc kệ kéo thẳng Trâm Nhi đến chỗ Tú Anh.

- Tú Anh ra bảo cái này.

Từ Kỳ, Tú Anh quay sang nhìn hai cô nàng trước mặt, mặt hai anh ngệt ra rồi phá lên cười. Tú Anh, nói :

- Ha... Ha... Chị nghĩ gì mà quần một đồng vải trắng lên người vậy.

Từ Kỳ cười ngặt nghẽo :

- Chắc bạn ý định làm xác ướp Ai Cập đấy mà. Hơ... Hơ...

- Ha... Ha... Ha - Một trận cười ầm ĩ của hai anh ma cà rồng.

Quay qua nhìn cô bạn đi cùng chị mình, anh hỏi :

- Bạn chị à. Nhìn “giống nhau” nhỉ. Một xác ướp với một ma.

- Đâu nào. Hình như là búp bê Nhật á. - Từ Kỳ nhìn Trâm Nhi từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên.

Kim Anh lờm Từ Kỳ một cái thật dài sau đồng vải trắng :

- Tôi còn chưa bắt tội cậu đâu đấy. Im đi đồ lừa đảo.

Biết mình có lỗi, Từ Kỳ cầm ly rượu của mình quay sang nói chuyện với mấy cô nàng đang ươm ẹo xung quanh.

- Đây là em chị, may mắn được không chị làm mối cho. He... He...

Tú Anh nhìn chằm chằm vào Trâm Nhi. Anh cố nén cười nhưng hai vai anh đang rung lên từng hồi vì cách hoá trang của cô. Hai mắt thì thâm quầng như luyện kung fu Pan-da, môi thì quệt một vệt son đỏ chói như môi anh đào của người Nhật, lại còn lấp bộ răng giả của ma cà rồng nữa chứ. Tổng hợp lại thì nó chẳng ra cái gì, được mỗi bộ đồ trắng nhìn rất da dẻ oan hồn. Nhìn phần dưới thì giống oan hồn, nhìn môi thì giống búp bê Nhật, nhìn mắt thì giống gấu trúc. Anh lại ôm bụng cười sặc sụa. Trâm Nhi thấy Tú Anh nhìn mình chằm chằm rồi lại cười ầm ĩ lên, cô ngượng chín người, cúi gằm mặt, cách hoá trang cũng rất lợi làm cô che hết những mảng hồng trên má.

Kim Anh thấy Trâm Nhi đứng đơ người, cô dầm nhẹ vào vai Tú Anh cho anh không cười nữa :

- Này, em bị sao thế vậy. Ma nhập đấy à. Không phải bị nhò này hóp hồn rồi chứ. Hơ... Hơ...

Tú Anh ngệt mặt không biết nói sao với trí tưởng tượng phong phú của chị mình. Anh lắc đầu cho qua.

Kim Anh nhìn Trâm Nhi đang lung túng, hai tay đan chặt vào nhau, cô vỗ nhẹ vai rồi nói với Tú Anh :

- Chết, chị quên. Giờ chị có hẹn với người bạn nữa. Trông hộ chị con bé này. Nhớ phải đi cùng nó đấy nhé. Sảnh ra là bị “cướp” đi ngay. – Vừa đi vừa nói, lại còn nháy mắt. Chưa kịp nói câu nào. Tú Anh đã không thấy chị mình đâu nữa.

Anh quay sang hỏi cô gái bên cạnh :

- Em tên gì vậy?

- Trâm Nhi. – Cô thẹn thùng đáp.

“Không biết Tú Anh có nhớ mình không nhỉ? “

- Ừ.

“Tú Anh, anh không còn nhớ gì về em sao.?” Trâm Nhi khẽ liếc trộm anh. Cô cụp mí đứng im lặng.

- Uống cocktail nhé, là vị anh đào.

Tú Anh thấy người phục vụ đi qua, anh lấy hail y cocktail vị đào, đưa cho Trâm Nhi, để ly rượu vang lên khay, anh cũng cầm ly cocktail nhấp một ngụm nhẹ. Trâm Nhi cũng đưa lên miệng nhấp môi. Vị tê tê của rượu lấn trong làm đầu lưỡi cô dần dần. Vào đến họng lại có vị ngọt. Mùi vị rất lạ.

Thấy Tú Anh cười cười trước vẻ ngạc nhiên của mình, Trâm Nhi ái ngại cúi mặt xuống thấp hơn.

- Cảm ơn.

“Đưa này giờ, giờ mới cảm ơn.” Anh cười nhẹ.

“Thật là mất mặt, mình chỉ biết uống mà quên cảm ơn anh. Mất điểm rồi. “

Lại im lặng.

- Anh Tú Anh.

Những giọng điệu ngọt sớt của mấy cô “công chúa” vang lên. Anh quay sang cười cười nói nói với mấy cô. Trông rất là vui vẻ thế mà suốt này giờ đứng với cô, anh chỉ im lặng. Mấy cô gái đó ủa vào làm cô bị đẩy ra ngoài. Đứng bơ vơ lạc long cô thấy buồn man mác. Tưởng gặp được anh, cô và anh sẽ thân thiết hơn, ai dè lại càng làm cho không khí có phần ngại ngùng. Hai người như hai thế giới khác nhau.

Màu trắng sao trời troi, vào đen được những cô công chúa xinh đẹp vây quanh, làm nên bức tranh khiến người xem phải ngất thờ.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Tại đại sảnh phía trong .

- Hai bác thấy thằng Du đâu không ạ? - Thế Nam hỏi ba mẹ Thế Du.

Bà LiLi nhìn xuống dưới sảnh nói :

- Bác cũng không thấy nó đâu nữa. Con thử chạy ra đại sảnh tìm lại xem nào để hai bác lên phòng nghỉ xem sao.

Bà LiLi – Tên tiếng Anh của bà Cẩm Phụng. Bà đang mặc chiếc váy tím kiểu cổ tàu, chân sê. Tóc búi cao, cách “make up” rất nhẹ nhìn bà như giới teen bây giờ. Mà thật ra bà cũng chỉ mới 38 tuổi. Ông EnDy- tên Tiếng Anh của ông Thế Quên. Ông khoác trên mình bộ vest ghi sang trọng. Nhìn ông rất phong độ và trẻ trung. Nhìn hai ông bà không ai nghĩ đã có con sắp học đại học.

- Dạ bác tìm hộ con. Rồi gọi cho con. Sắp đến giờ rồi ạ.

- Được rồi.

Ba người chia làm hai hướng.

Phòng nghỉ . Đến nơi bà LiLi mở cửa rồi thở phào nhẹ nhõm khi thấy “quý tử” của mình đang nằm ngủ trên giường.

- May quá “bảo bối” nhà mình đang ngủ ở đây.

- Thôi, vào đánh thức con dậy đi. Sắp đến giờ rồi. – Ông EnDy dục.

Bà LiLi đến, kéo chăn đang chum kín đầu Thế Du ra vừa lay người vừa gọi :

- “Bảo bối” à dậy đi con. Mẹ LiLi mang đồ cho con luôn rồi này.

- Cho con ngủ tí đi. Ừm...

Thấy Thế Du lại kéo chăn đắp qua đầu ông EnDy cũng lại gần gọi :

- “Bảo bối” dậy đi con papa EnDy muốn khoe con trai với các bác lắm rồi.

Hai ông bà mắt long lanh, ngấn lệ. Ai nhìn thấy cảnh này sẽ không nghĩ hai người là cao thủ trên giới doanh nghiệp.

Hai người nhìn nhau đồng thanh :

- Dậy đi “bảo bối” sắp đến giờ cắt bánh rồi...

Tiếp đó là một chàng . Thế Du thật sự là không thể chịu được nữa, anh bật dậy nhìn hai người, quát :

- Ba mẹ, phiền chết đi được.

Bà LiLi giật mình vì tiếng quát của con, bà thụt người núp sau chồng :

- Minh ơi, con quát LiLi... Hu..

Ông EnDy cũng không kém bà LiLi, ông nhỏ giọng :

- Sao con lại quát papa EnDy với mẹ LiLi.

Thế Du nhìn cảnh tượng hai bố mẹ mình như con chuột còn mình là con mèo, anh cười nhẹ với ý nghĩ của mình, rồi dịu giọng :

- Thôi rồi, ba mẹ xuống đi cho con thay đồ.

Bà LiLi sang bưng mắt, chạy lại ghé lấy chiếc túi của mình, đưa cho Thế Du :

- “Bảo bối” thử đi. Là mẹ LiLi chọn đây, đảm bảo “bảo bối” của LiLi sẽ cực “hot” trong đêm nay luôn.

Bà cười dịu dàng, ság mắt nghĩ đến cảnh con mình như ngôi sao Hàn Quốc mà cười toe toét.

Thế Du miễn cưỡng cầm chiếc túi, mở ra. Mắt mở to hết cỡ nhìn mẹ của mình. Anh cảm bộ đồ đồ chói lên bằng hai ngón tay như sợ vấy bẩn vào người mình. Sắc mặt từ trắng chuyển sang đen :

- Mẹ nghĩ sao đưa con nguyên bộ “người nhện” cho con mặc vậy. Thật là vớ vẩn.

Anh quăng luôn bộ đồ “người nhện” quái dị của mẹ mình lên giường rồi bước lại tủ quần áo của mình.

Bà LiLi thấy con trai vứt bộ đồ mình đã vất vả thiết kế mới mua được mà như vứt luôn tinh thần của bà, bà bặm môi vờ nói như mỉa :

- Minh ơi “bảo bối” chê đồ mẹ LiLi chọn. Em buồn quá.

Bà LiLi ngó ngó xem biểu cảm trên mặt con mình có mềm lòng trước những lời nói của mình không. “Không hề có chút gì gọi là thay đổi cả. Vẫn lạnh như đá trong tủ lạnh. Hic...” Bà ngồi phịch xuống giường tỏ vẻ giận dỗi, ông EnDy vỗ cái đồ dành :

- Không sao, mình không được thì còn anh.

Ông cũng chuẩn bị sẵn cho mình một túi để đưa cho con trai, cười khoái trí :

- Con thử đồ papa EnDy chọn đi. Đảm bảo con mặc body tiêu chuẩn, tất cả các hot girl trong đêm nay sẽ vào tay con hết. Hơ... Hơ...

Ông dúm vào tay Thế Du chiếc túi. Mở ra. Phản ứng không khác gì lúc nhìn bộ “người nhện” của mẹ mình, mặt anh sát thủ hơn lúc trước rất rất rất nhiều.

- Lại gì nữa đây. Hết Patman rồi đến siêu nhân à. Ba mẹ nghĩ con nhí nhánh đến nỗi mặc hai bộ đồ khủng bố này ra ngoài kia à. Thôi hai người ra ngoài đi để con thay đồ. Phiên phức chết đi được.

Hai ông bà cúi gầm mặt nghi Thế Du làm cho một tràng. Ông EnDy ôm vai vợ :

- Minh ơi, anh cũng thất bại rồi. Hic...

Bà LiLi mắt cả hững khi con mình không mặc bộ đồ nào của ông hay bà chọn, bà đôi giọng :

- Mẹ LiLi ghét “bảo bối”. Nhớ xuống nhanh đất sắp đến giờ rồi. Đi đi mình, kệ nó em không quan tâm đến nó nữa. Ghét.

- Ừ. Đáng ghét. – Ông EnDy cũng hùa theo vợ lườm Thế Du rồi khoác vai bà xuống nhà.

Hai ông bà ra ngoài, Thế Du phì cười nhìn 2 bộ đồ ôm sát body khiêu gợi của hai người chọn. Tính của ba mẹ anh là thế rất trẻ con và hiền lành. Luôn bị “bảo bối” của mình bắt nạt mà không dám tỏ vẻ gì. Mẹ anh nhìn rất xinh và sang trọng. Bố cũng rất phong độ chắc Thế Du được lai ghép từ những gì đẹp đẽ nhất của hai người.

Anh lấy trong tủ 1 bộ cánh. Không thể tả được vẻ vừa xinh vừa đẹp ấy.

Tít... Tít... Tít.

Thế Du cầm chiếc Iphone 4g trên bàn lên.

- Sao anh?

- Ra ngoài đi, đến giờ rồi. – Là tiếng của Thế Nam

- Em đang ra, cứ bắt đầu đi.

- Ra nhanh nhé.

- Rồi.

Đút chiếc điện thoại vào trong túi, Thế Du đi dọc theo phía hành lang. Thật sự anh không muốn tham gia cái lễ hội, tiệc sinh nhật này tí nào cả. Vừa ồn ào lại rườm rà nữa chứ.

Thế Nam đứng trên bậc trong đại sảnh, anh cũng khoác trên mình một bộ cánh ma cà rồng và một chiếc mặt nạ nhỏ trên mặt. cầm mic :

- Xin tuyên bố bữa tiệc mừng sinh nhật Thế Du và lễ Halloween năm nay chính thức bắt đầu. Và đây là nhân vật chính của bữa tiệc. “Cao - Thế - Du.”

Thế Nam dơ tay về phía cầu thang nơi mà Thế Du đang đi xuống, mọi ánh mắt đổ dồn vào người con trai mặc áo sơ mi trắng, quần tây, cà vạt thắt hồ , ánh mắt cũng hồ hững bước xuống, trong anh toát lên vẻ đẹp ngây ngất lòng người, tóc được vuốt keo vót hết lên để lộ vầng trán cao. Anh nhìn mọi người nở nụ cười nhạt, dù gì cũng là sinh nhật ba mẹ anh tổ chức, không muốn làm mất mặt ba mẹ. Ông bà Thế nhìn con trai từ xa cũng không khỏi ngạc nhiên, dù không mặc những bộ đồ “sexy” thì anh cũng đã thu hút được rất nhiều ánh mắt rồi, bà LiLi mắt sang rực ôm chồng phấn khởi :

- Con của LiLi thật là “perfect” quá đi.

- Đúng thật. Là con của bố EnDy mới đúng. Hơ Hơ...

- Anh này. – Bà LiLi đánh nhẹ vào vai chồng, rồi cười xoà .- Là con của chúng ta. Nó trông thật “cool”.

Những tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên không ngớt.

Các phu nhân quay sang nói với nhau :

- Thằng bé đẹp trai quá, nó là con rể mình thì thích thật.

- Nó xinh chứ, nó là con mình thì tốt quá. Anh bà Thế thật có phúc.

- Thằng bé quá đẹp luôn các bà nhi.

- Đúng vậy.

- Con bé Trâm Nhi nhà tôi mà nhìn thấy thì thích phải biết. Để tôi nói chuyện với ông bà ấy.

Các cô tiểu thư cũng không kém phần, bữa tiệc này đã hội tụ đông đủ hotboy, thiếu gia con nhà giàu nhưng các cô vẫn phải ngây ngất trước vẻ đẹp manly của anh.

- woa... Hoàng tử của lòng em.
- Ước gì mình được sánh bước cùng anh ấy nhỉ.
- Sau buổi tiệc phải xin số anh ấy mới được.
- Tớ cũng vậy.

Các chàng trai trẻ có người thì thâm công nhận vẻ đẹp lạnh của Thế Du, có người thì không khỏi ganh tị về vẻ đẹp tự nhiên không màu mè ấy. Cả biệt thự Thế Gia đã sang nay còn không khí rộn rã vui vẻ,

Thế Du bước xuống phía bậc Thế Nam đang đứng, phía dưới là một chiếc bánh kem màu trắng, phủ xung quanh là hạt điều, socola trắng, được trang trí rất đẹp. 4 tầng Tầng cao nhất thật ra không phải bánh kem mà là một cây nến được giấu bên trong, khi trăm chiếc nến bé phía trên, chiếc bánh nở ra thành hình bông sen. Bên trong là một cây nến màu đỏ được thắp sáng, bỗng

“ Phụt “

Cây nến là một quả pháo bông

“ Phụt, phụt, phụt.....”

Tiếp theo đó là 18 quả pháo bông ở mọi chỗ trong phòng được thắp lên. Ánh sáng chói mắt. Mọi người trong phút ngạc nhiên bỗng vỡ oà cảm xúc vui vẻ. Khi những quả pháo bông tắt mọi người cùng nhau hát bài chúc mừng sinh nhật. Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, cả phòng hoà vào cùng một bài hát.

Thế Du rất ghét ồn ào, nhưng nhìn thấy ba mẹ mình đang cười hát theo, anh cũng miễn cưỡng chờ hết bài nhạc.

Tiếp sau đó, ánh đèn bị tắt hết, những chùm bóng bay được thả lên, một bầu không khí âm u tràn ngập căn phòng, ba mẹ Thế Du cười nháy mắt với nhau rồi lên phòng. Thế Nam trịnh trọng tuyên bố :

- Cảm ơn mọi người đã chúc mừng cho Thế Du. Giờ mời mọi người NHẬP TIỆC HALLOWEEN.

Mọi người vỗ tay hưởng ứng. Cả phòng lại rầm rộ. Riêng có một người từ nãy giờ đứng chết trân tại chỗ, miệng chữ O, mắt chữ A.

Thế Du nhìn xung quanh thấy cso một xác ướp Ai Cập đứng im nãy giờ, những mảnh vải bị rách bay phấp phơ. Anh cười nhếch mép, bước thẳng xuống chỗ xác ướp đứng.

Kim Anh vẫn thất thần không thấy Thế Du đang tiến tại phía mình, chợt có một giọng nói nhỏ vang bên tai làm cô khẽ rùng mình :

- Bộ đồ đẹp đấy.

Cô ù ù bên tai, đầu trống rỗng, mắt lơ đãng.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Kim Anh vẫn thất thần không thấy Thế Du đang tiến tại phía mình, chợt có một giọng nói nhỏ vang bên tai làm cô khẽ rùng mình :

- Bộ đồ đẹp đấy.

Cô ù ù bên tai, đầu trống rỗng, mắt lơ đãng.

“ Hôm nay là sinh nhật Thế Du, sao lại là Trịnh Kim.” Cô lắc đầu, cố không tin vào mắt mình nhưng đó hoàn toàn là sự thật, một sự thật mà không ai có thể chối cãi, ai cũng biết mà riêng cô là người không biết. Đây có gọi là lừa dối. “ Thế Du là Trịnh Kim. Trịnh Kim là Thế Du.”. Phải nói là cô rất bất ngờ trước sự thật này. “ Thế Du hoàn toàn khác trước. Đến nỗi cái bản mặt mồm mỉm đáng ghét của anh cô cũng khắc sâu vào trí óc. Người đã hành hạ,, bắt nạt cô hồi bé. Gương mặt ấy đã thay bằng gương mặt baby boy, như búp bê vậy. Không thể tin được.”

Thế Du huých tay vào người Kim Anh cho cô tỉnh, Lùi lại một bước. Mắt nhìn đắm đắm như cố tìm ra một điểm của gương mặt Thế Du hồi bé.

“Kia, đúng rồi, cái môi mỏng lúc nào cũng hơi mím lại. Nhưng lại nói rất nhiều chỉ có điều cũng cái môi ấy, sao giờ anh lại tiết kiệm lời đến mức thế.”

Cười về giễu cợt :

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ như vậy.

“Đúng cái giọng bỏ đời này rồi. Chính hần. “

- Cậu không nhìn tôi sao biết tôi nhìn cậu chứ.

Nhướng mày nhìn cái vẻ ngang ngược, vẫn giống như xưa. Anh nhún vai không nói gì. Ít phút sau khoảng chục cô gái đã vây quanh anh í ới hỏi han này nọ. Kim Anh bĩu môi. “Nếu họ biết ngày xưa anh ta như nào, đã chẳng cuồng nhiệt như bây giờ. Xui.” “Đúng là mấy nhò hám trai, phải như mình chứ. Biết trai đẹp mà vẫn kiêu chề được mới bản lĩnh chứ.” (HAHa. Đúng là Kim Anh có khác.)

Không biết Từ Kỳ từ đâu lù lù xuất hiện sau lưng Kim Anh, anh nhìn về phía Thế Du nói :

- 2 phút nữa thằng Du sẽ cho bọn này giải tán cho xem

Kim Anh điếng hồn vì có giọng nói từ sau lưng, quay lại nhìn Từ Kỳ với tư thế đối mặt mà lại ở cự li rất gần nữa. “ Cậu ta cũng không kém Thế Du là bao. Nếu so ra thì cũng chỉ l 1 9,5. 1 10 thôi. Từ Kỳ có đôi mắt lúc nào cũng nheo nheo như đang cười. Mày cười “ nguy hiểm” lúc nào cũng ngự trị ở trên môi. Nhưng phải công nhận cậu ta cười rất giòn một thiên thần mà ai cũng muốn nâng niu không muốn làm tắt đi nụ cười ấy. Sóng mũi cao, thẳng, tóc nhuộm màu nâu sẫm . Hôm nay còn khoán trên mình bộ trang phục ma ca rồng. Trông anh có vẻ nam tính hơn rất nhiều, anh là Lucifer đấy à.

Từ Kỳ nghịch ngợm ấn một ngón tay vào má Kim Anh :

- Nhìn đủ chưa. Lưng mặt người ta rồi này.

“ Sao đời lắm trai đẹp thế không biết.” Kim Anh nuốt nước bọt. chối biến :

- Nhìn gì, ai nhìn ai. Xi.

Nhìn về phía Thế Du, mặt anh cau có, cố thoát khỏi vòng vây của các người đẹp.

- Cút hết đi.

Câu nói lạnh lùng này thường được anh dùng trong các tình huống bị gái vây quanh ở trường, nhưng hình như con gái đến đây hôm nay level cao hơn thì phải. Không những không tản ra còn hò hét vì vẻ lạnh lùng của anh nữa chứ.

- Đây, đây là lúc cậu lấy điểm với cậu ta đấy. Nhanh lên.

Vừa nói Từ Kỳ vừa đẩy Kim Anh về phía Thế Du :

- Cố hoàn thành tốt nhiệm vụ đi nhé. Rồi tôi trừ nợ cho.

Quên mất lần trước Từ Kỳ đã lừa mình thế nào, nghe thấy “ trừ nợ” Kim Anh liền phi thẳng vào đám đông đang vây lấy Thế Du.

- Khổ thân, các cậu xúc động mạnh thế. Không biết gì sao.

Mấy cô gái nhao nhao, mắt vẫn dán vào Thế Du, mồm vẫn hỏi :

- Sao?

- Chuyện gì.

- Cô làm gì thế. Ra chỗ khác.

- Cản trở quá đấy.

Kim Anh vờ tỏ vẻ cảm thông nhìn Thế Du, tặc lưỡi.

Anh nhú mày không biết cô định dở trò gì. Vẫn đứng im xem cô làm gì tiếp theo.

Kim Anh bỗng nói với Thế Du :

- Thôi cậu à, phải nói sự thật để mấy cậu ấy thông cảm . Không lại mất mặt các vị tiểu thư đây.

Các cô nàng im lặng nghe Kim Anh nói tiếp :

- Tuy cậu ấy nhìn rất manly, đẹp trai nhưng thật ra cậu ấy bị ...

- ???

Một đồng “?” to đùng trên đầu các cô tiểu thư :

- Bị gì?

- Không phải là ...

Kim Anh búng tay :

- Bingo. Cậu ấy bị GAY.

- Hà...

Cả đám “Hà” lên một tiếng rõ to, Thế Du dần một lúc rồi phì cười. “Kim Anh, cô được lắm.” Vẫn đứng im, anh đút tay vào túi quần.

Mặt hình sự, cô tiếp lời :

- Thế nên các cậu thấy đấy. Các tiểu thư đây người nào cũng là hoa khôi, hot girl mà anh ta có thêm rung động đầu. Mà còn tỏ vẻ khó chịu nữa. Cam đoan lời tôi là sự thật nhé.

Sao cô có thể nói dối trắng trợn như thế, thật ra lúc trước khi tiếp cận Trịnh Kim ở trường cô đã có cách nghĩ ấy khi bị anh gạt bỏ. Nên...

Hai phút sau, không ai bảo ai mọi người đều bỏ đi hết. Kim Anh thở phào, cười toe toét :

- Tốt rồi.

Hiểu được nãy giờ là cô cố giải vây cho mình, nhưng không nên nói là anh bị gay chứ. Phải nói là “Anh ấy là người của tôi.” Hay v...v ... Thế Du phì cười, xoa chiếc đầu quần đầy băng trắng của cô :

- Rất tốt.

Cô đỡ người mất mấy giây với nụ cười của anh, cô bất giác cũng mỉm cười lại :

- Không có gì, không có gì.

Bỗng anh dơ tay ra hỏi :

- Quà đâu.

“Quà ư, mình đã chuẩn bị đâu cơ chứ. Cậu ta đầy đủ hết cả biết mua tặng gì. Với túi tiền của mình tặng cậu ta mà chê thì thật là mất mặt.” Giờ tính sao đây. Tự nhiên lại hỏi.

- Sao, không có à.

Cô cười giả lả :

- Tổ quên rồi, để hôm khác đi.

- Không được.

- Vậy chẳng nhẽ cậu bắt tôi mặc cả bộ xác ướp này chạy đi tìm quà cho cậu.

- Không cần.

- Vậy cậu muốn như nào.

Cười nham hiểm, anh nheo nheo mắt :

- Lên nhảy .

Cười nham hiểm, anh nheo nheo mắt :

- Lên nhảy .

Cô trở mặt nhìn anh :

- Sao cơ ? Nhảy gì?
- Gì cũng được.
- Nhưng tôi đâu biết nhảy.

Thế Du đưa ra đề nghị :

- Nếu cậu lên trên kia nhảy tôi sẽ giúp cậu trả nợ cho Từ Kỳ và sẽ nói bí quyết học của mình cho cậu ta.

Cô nghe xong liền sang mắt nhưng vẫn phân vân lưỡng lự. “ Có nên không ta, cơ hội hiếm có.” Cô cần môi suy nghĩ rồi đồng ý.

Anh cười thầm.

Kim Anh bước lên bục nói với ban nhạc cái gì đó.

- Xác ướp di động định làm gì thế.?- Từ Kỳ hỏi.

Thế Du nhún vai :

- Diễn hài.

Một lúc sau ban nhạc không còn ai đánh nữa mà chỉ thấy nổi lên tiếng bài “ Nobody – Wondergirl “. Vẫn đứng im. Kim Anh ngại ngùng. “ Minh có biết nhảy đâu cơ chứ. Nhưng chắc che hết mặt rồi nên không ai thấy đâu nhĩ. Hờ Hờ. Vì số nợ kia phải liệu thôi.”

Cô lấy hết dũng khí bắt đầu tập nhún nhảy theo các cô gái trong nhóm Wondergirl.

“ I want nobody nobody but you. ... I want.”

Cả khán đài sau phút im lặng, mắt ai cũng nghệt ra. Rồi

- Ha... Ha – Là Thế Du, anh đang ôm bụng cười sáng khoái.

Sau đó là mọi người cười râm rộ theo. Tiếng cười không ngớt. Tiếng cười dành cho Kim Anh.

Ở phía góc trái có một đôi đang mặc bộ quần áo “Gia đình siêu nhân.” Bà vợ cười nắc nẻ :

- Ba “bảo bối” này, con bé xác ướp kia dễ thương quá đi mất.
- Con bé đáng yêu thật.

Tú Anh, Từ Kỳ, Thế Nam, Thế Du cũng đang cười ngặt nghẽo. Có tiếng huýt to :

- Bis bis. Xác ướp nhảy hip hop à?
- Tiếp đi.
- Buồn cười chết mất.

Kim Anh như một con cào cào bò cũi trên sân khấu, cô lần qua lần lại đưa tay chỉ chỗ bắt chước các tay hiphop, rapper chuyên nghiệp nhưng thật kinh khủng là những hành động bắt chước ấy lại trả giống tí ti nào cả, nó chỉ là trò hề cho mọi người mà thôi.

Thấy Thế Du cùng mọi người đang cười gập cả bụng, cô thấy mình hình như hơi quá lố trước mặt mọi người, cô giận run người khi phát hiện mình đang bán rẻ danh dự vì tiền.

Mặt cô đỏ lựng lên, chạy khỏi sân khấu ra sau đại sảnh.

Từ Kỳ nín vai Thế Du để cười hời ngãi ra, anh vừa cười vừa nói :

- Chết mất... haha... nhỏ này... đáng yêu thật... hha.

Vẫn buồn cười nhưng Thế Du đã cố nén lại, anh tùm tùm không nói gì.

Tú Anh đứng cạnh mấy cô chân dài mà quên mất Trâm Nhi, mãi nói chuyện với các cô mà không biết TN đi từ lúc nào.

Khi đó, Trâm Nhi đang tản bộ sau đài sảnh, thì một bóng chạy vụt về phía mình, cô hoảng sợ. Người kia cũng hoảng sợ vì nhìn thấy cô. Sau phút ngạc nhiên.

- Chị ra đây làm gì sao không vào trong kia.

Đưa tay lên môi, cô nói :

- Suyt, khẽ thôi, ở trong đây ngượng lắm. Lúc nãy chị vừa nhảy như điên trên sân khấu xong. Chết nhục mất.

- Có sao đâu, em thấy bình thường mà.

Nghĩ đến cảnh tượng Kim Anh mặc bộ xác ướp lên nhảy cô cũng buồn cười, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Kim Anh. Cô đành an ủi.

Kim Anh ngượng quá, đổi chủ đề :

- À, thế em với Tú Anh tiến triển tốt chứ.

Lại về mặt buồn hiu, Trâm Nhi rầu rầu nói :

- Anh ấy không để ý gì em đâu.

- Sao thế được.

- Đang mãi nói chuyện với mấy em chân dài kia.

Kim Anh mím môi :

- Thằng ranh này mình làm mới cho còn dám không để ý. Tí biết tay chị.

- À, mà em vào đây làm gì?

- Thì đi thay đồ, mặc thế này khó chịu lắm.

- Ừ cũng được. Chị phải cải trang thôi. Để bộ dạng này mà vào đây thì chết nhục mất hic.

Hai cô cười xoa, rồi kéo nhau vào phòng vệ sinh. Trâm Nhi thay trước, bỗng :

- Á.....

Một tiếng hét thất thanh trong nhà vệ sinh vang lên. Kim Anh giật mình chạy vào. Thấy Trâm Nhi đang ôm mặt ngồi thụp xuống dưới đất. Mặt tái mét.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Một tiếng hét thất thanh trong nhà vệ sinh vang lên. Kim Anh giật mình chạy vào. Thấy Trâm Nhi đang ôm mặt ngồi thụp xuống dưới đất. Mặt tái mét.

- Sao thế. Thích khách à?

- Ma.

- Đâu đâu.

- Ở trong gương.- Cô chỉ chỉ vào gương nói.

- Đâu. Làm gì có.

Kim Anh ngó dọc ngó ngang cái gương nhưng vẫn không thấy “con ma” đâu.

Trâm Nhi cũng ngó nghiêng rồi đứng dậy chỉ vào gương.

- Kia Kia. – Nói rồi cô lại ngồi thụp xuống.

Kim Anh nhìn cô chỉ “con ma” trong gương mà cười nắc nẻ.

- Trời ơi. Em chứ ai. Ha...Ha. Ma nào. Làm chị hết hồn.

- Gì. Em á.

Trâm Nhi đứng dậy lấy khăn giấy quệt mặt mình.

- Đúng thật. Là em. Kim Anh chị chơi em đây à.

- Đầu có. Cách “make up” này đang một chút bộ.

Nói rồi cô chạy tót ra ngoài.

- Thay nhanh chị còn thay nữa. Không có người phát hiện bây giờ.

Trước khi đi, Trâm Nhi đã chuẩn bị hai bộ đồ để lúc về thay, ra ngoài đường không ai nhìn thấy. May mà có chuẩn bị trước không thì... Kim Anh “thúi” mặt mất.

Thay đồ xong, hai người quay lại sảnh. Từ Kỳ nhìn thấy một cô nàng mặc váy trắng hở lưng và vai, chiếc váy xòe phía dưới, nhìn rất đáng yêu. Cô nàng ấy lại còn bôi hết tóc lên để lộ chiếc cổ cao trắng ngần thanh thoát. Nhìn có vẻ quen quen. Anh trở mắt :

- Kim... Kim Anh...

Mọi người nhìn theo hướng chỉ của Từ Kỳ tưởng Kim Anh lại thay đổi style khác. Ai dè là hai thiếu nữ xinh đẹp. Người con gái đi cạnh cô cũng xinh không kém (nói đúng là xinh hơn). Mái tóc rêu nổi bật với làn da trắng, được làm phồng tự nhiên đi cùng bộ váy màu cam lệch vai, bó sát người tôn lên những đường cong cơ thể. Đôi chân dài, trắng. Làm Tú Anh nhìn không chớp mắt.

Lấy lại tinh thần, Từ Kỳ nói :

- Xác ướp nhảy hip hop cũng ra dáng đấy nhì.

Kim Anh lườm Từ Kỳ không thương tiếc :

- Tôi chưa nói đến cậu đâu. Đừng có bắt chuyện với rồi.

Mất cả hứng, cậu im bất đi vì biết vụ lần trước Kim Anh sẽ không tha cho mình.

- Ê. Chị nhờ mày trông nhỏ em chị mà sao mày cứ lo tán tỉnh mấy cô chân dài bám đuôi kia vậy.

Không nghe lời chất vấn của chị, Tú Anh cứ dán mắt nhìn vào người Trâm Nhi, làm cô thấy mất tự nhiên phải nhìn đi nơi khác :

- Ai đây nữa vậy ? Lại mọc thêm một nhỏ em nữa à.

- Trâm Nhi đấy.

Tú Anh ngạc nhiên nhìn Trâm Nhi. “búp bê ma Nhật” đây sao. So với gương mặt “lại” không giống ai lúc nãy thì bây giờ cô thật xinh xắn, làn da trắng mịn. Bộ đồ rất hợp với dáng người cô. Cái miệng nhỏ xinh, mũi dọc dừa. Nhưng ánh mắt thì thật buồn..

Kim Anh thấy Tú Anh cứ nhìn Trâm Nhi dò xét không nói gì, cô háng giọng :

- Ủ.. hừm. Sao. Ngạc nhiên chưa. Xinh không em.

Từ Kỳ xen vào :

- Xinh.

Cô tròn mắt nhìn lại anh, anh ngâm luôn miệng lại quay đi sang phía Thế Du nói chuyện.

- Xinh thì sao. Chị này hơi linh tinh.

“Bây giờ là phần dành cho các bạn trẻ của chúng ta. Hãy nhanh chân lên phía tôi và đăng ký bài hát mình muốn thể hiện. Chúng tôi sẽ có 3 phần quà cực hấp dẫn cho 3 người được mọi người ủng hộ nhất..... “

Cả khán phòng vỗ tay về trò chơi hấp dẫn này.

Kim Anh quay ngoắt lên bực theo dõi thể lệ, cô nói :

- Chờ chị tí. Đi đây đã.

Nói rồi, cô chạy vụt lên nói với Thế Nam :

- Tí anh mời người tên là Trâm Nhi lên hát một bài cho em nhé.

- Ai vậy, Mà hát bài gì.

- Thì anh cứ mời lên đi, lên rồi nó muốn hát bài gì tùy. Em có việc mà. Nhờ anh cả đấy.

Chưa để Thế Nam nói thêm cô đã chạy xuống vị trí cũ, mặt cười hớn hở.

Mọi người thi nhau lên đăng kí trò chơi, Tú Anh bảo :

- Kỳ lên làm 1 bài, Du cũng vậy. Lên thể hiện tài năng piano đi chứ.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía hai người.

Thế Du im lặng nãy giờ mới lên tiếng :

- Không hứng thú.

Từ Kỳ thêm vào :

- Me too.

- Hôm nay sinh nhật cậu, cậu phải tặng một bài cho mọi người chứ. – Kim Anh nhanh mồm nhanh miệng.

- Thỉnh thoảng thờ được 1 câu rất chí lí.

- Đúng rồi đấy.

Mọi người hòa vào theo Kim Anh, nhưng Thế Du vẫn lạnh tanh không nói câu nào, khoanh tay tỏ vẻ dửng dưng.

- Không thích.

- Không thích cũng phải thích.

Ba cái miệng đồng thanh.

“ Xin mời cô Trâm Nhi lên sân khấu, thể hiện bài... ”

Nói đến đây, anh im lặng chờ nhân vật được mời lên. Đúng là Kim Anh làm anh khó xử,

Kim Anh cười tươi, dục :

- Kia gọi em kia, lên đi.

- Ồ... nhưng. – Cô nàng ngơ ngác.

“ Xin mời cô Trâm Nhi lên sân khấu, thể hiện bài... ”

Nói đến đây, anh im lặng chờ nhân vật được mời lên. Đúng là Kim Anh làm anh khó xử,

Kim Anh cười tươi, dục :

- Kia gọi em kia, lên đi.

- Ồ... nhưng. – Cô nàng ngơ ngác.

Đẩy người Trâm Nhi lên sân khấu, Kim Anh cười động viên :

- Hát đi, coi như giảm stress.

Đưa micro cho Trâm Nhi, Thế Nam hỏi :

- Em hát bài gì.

- Có thể cho em mượn cây ghita được không,

- Ừm được. - Thế Nam cười nhẹ đến nói với ban nhạc cho cô mượn cây đàn guitar. Và anh còn kéo ghế cùng micro ra giữa sân khấu cho cô.

Kim Anh ngồi vào ghế cầm cây đàn guitar, bắt đầu dạo khúc đầu.

- Huyết... Huyết...

Kim Anh gào ầm lên để cổ vũ cho Trâm Nhi.

Con mưa đêm nay mang theo nỗi đau buồn

Và con gió thoảng qua, ngóng chờ...anh

Khi cô đơn vây quanh cho con phố thêm yên lặng

Trong tiếng mưa...Chợt dòng nước mắt lăn dài...ohoh

Có những lúc em đã cố quên

Giấu nước mắt sâu trong trái tim

Phút trống vắng cô đơn

Giọt mưa rơi ướt đôi mi...ướt đôi vai gầy

Đã có lúc em như đã quên

Và đã có lúc không gian sẽ yên bình

Đã có lúc em tin thời gian dần trôi

Xin hạt mưa đừng rơi đừng rơi mãi cho niềm đau về anh được chôn giấu

Please dont hurt me babe ! Ma babe ! Please babe

Nơi này không còn ai, còn ai nữa, con đường riêng mình em, mình em bước

Please dont lie me babe,oh babe,ma babe , please babe...

Cô nhẹ nhàng hoà với bản nhạc. Ánh mắt nhìn vào không trung một khoảng nhất định. Bàn tay khẽ chỉnh âm và gảy. Tiếng hát trong mà sao hát bản nhạc lại buồn đến thế.

Cả khán phòng im lặng nghe Trâm Nhi hát. Giọng cô như đang khóc một tiếng khóc cảm thông cho cô gái trong bài hát hay chính là thương cho mình.

- Trâm Nhi hát hay thật. Không bù cho mình.

Kim Anh hai tay chắp vào nhau than thở.

- Yên xem nào.

Tú Anh đang tập trung bỗng bị tiếng Kim Anh làm cho mất tập trung, anh gất nhỏ.

Trâm Nhi hát thêm một lần nữa rồi đứng lên cảm ơn mọi người rồi bước xuống bục.

“Bis... Bis...”

Tiếng vỗ tay giờ mới vang lên, nhưng cô không hề vui, mà còn buồn hơn. Đi thẳng xuống chỗ Kim Anh.

- Không ngờ em hát với chơi đàn hay đến thế. – Kim Anh tấm tắc khen.

- Biết thế đăng ký mấy bài. – Đã lừa người ta lên sân khấu mà cô lại còn kêu thế. Đúng là câu nói made in Kim Anh mà.

Trâm Nhi nhăn mặt:

- Mấy bài nữa. Chắc em xui luôn quá.

Từ Kỳ tự nhiên lại ló mặt vào đá đều Kim Anh :

- Con gái người ta ít nhất là phải giỏi một cái gì đấy mới hấp dẫn được đàn ông chứ đâu như một số người đã gà còn tỏ ra nguy hiểm. Hor.. Hor...

Kim Anh bậm môi liếc Từ Kỳ. “Đội đẩy đến trường thì biết tay cô.Hừ.” Kim Anh huych tay Tú Anh.

- Sao, thấy em chị thế nào. - Mặc kệ Từ Kỳ, Kim Anh xón xác.

Anh khẽ cười thay cho lời nói. Anh cảm thấy Trâm Nhi rất thân thuộc với anh nhưng nhất thời không nhận ra. Anh đang cố nhớ lại nhưng hình như là không được rồi.

- Vậy thì hai cung thử tìm hiểu nhau đi nhé. – Kim Anh vỗ tay đánh “bốp” rồi nháy nháy mắt với Tú Anh.

Trâm Nhi e thẹn, cô đỏ bừng mặt bầu nhẹ vào tay Kim Anh nói nhỏ :

- Chị này. Nói thế vô duyên quá. Phải kín đáo chứ.

- Cần gì. Giờ cứ phải huych toẹt ra mới được. Hi... Hi...

Tú Anh mỉm cười nhẹ, quay sang nói với cô :

- Nếu em đồng ý.

- Nó chờ mỗi câu này thôi đấy. Hi...Hi...

Cô nhanh mồm nhanh miệng trả lời thay cho Trâm Nhi, còn Trâm Nhi cô nàng đang tròn tròn mắt nhìn Tú Anh.

Từ Kỳ táy máy kéo Tú Anh đẩy sang đứng cạnh Trâm Nhi nói nhỏ :

- Một em đã sập bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Câu nói nhỏ đó lọt được vào tai Kim Anh, cô trả vờ đi qua chỗ Từ Kỳ rồi giẫm lên chân anh. Mắt cô mở to miệng cười nhẹ :

- Áy... chết xin lỗi, không cố ý.

Lờ mắt nhìn cô, anh định nói thì lại bị cô giành mất lời :

- Tại chỗ này đông người quá. Bạn không nhỏ nhen thế chứ.

Kim Anh cười toét. Á khẩu.

- À... ừ không sao. .. vẫn ổn.

Nghiến răng.” Được, dám chơi mình à.”

Lúc ấy bà LiLi và ông EnDy đi tới chỗ Thế Du :

- “Bào bố” à, con lên chơi một bản và hát cho mẹ LiLi với papa EnDy nghe đi.

Kim Anh đứng bên cạnh mà suýt phì cười vì cách gọi của mẹ Thế Du. May cô kịp thời đưa tay lên miệng ngăn lại.

- Không được. – Anh nhăn mặt trả lời.

- Đi đi “bào bố” papa EnDy lâu lắm mới về đây con nên dành tặng cho papa EnDy và mẹ LiLi món quà chứ.

Bà LiLi, cũng kéo kéo tay anh nói :

- Đi mà “bảo bối”, mẹ LiLi năn ni đấy.

Thế Du thấy bố mẹ lèo nhèo, không muốn thể hiện trước mặt mọi người, vì anh học piano chỉ để đàn cho một người nghe thôi.

- Ba mẹ phiền thật đấy. Đã bảo không là không.

Từ Kỳ, Tú Anh, Trâm Nhi cùng Kim Anh giật mình khi nghe Thế Du quát. Ba mẹ anh dù không nuôi dưỡng anh, thì anh cũng không nên tỏ thái độ thế chứ.

Cô bắt bình :

- Cậu dám ăn nói với ba mẹ cậu vậy sao. Đúng là vô lễ.

Bà LiLi thấy Kim Anh mắng con mình, ba thấy thương con lại bênh :

- Không có đâu, con đừng nói “bảo bối” của cô như vậy. Nó ngoan lắm.

Cô ngạc nhiên nhìn bà trân trối. “ Rõ ràng cậu ta đã quát hai ông bà như vậy mà vẫn mình. Gặp ba mình chắc ra đi luôn quá. L”

- Bác à. Bác cũng nhìn thấy Thế Du cúi lên mà. Hai bác dậy như thế chỉ làm hư Thế Du thôi ạ.

Từ Kỳ, Tú Anh, Trâm Nhi lại đồng loạt đưa mắt sang nhìn Kim Anh. Chợt cô rùng mình, cô thấy mình hơi quá lời, dù gì cũng là con người ta, người ta muốn dạy bảo thế nào là quyền của họ. Cô không nên xen vào mối phải.

Thấy hối hận, cô liền cười trừ coi như không có gì.

Bà LiLi nói nhỏ với ông. “ Bé Kim Anh đúng không, càng ngày càng xinh. Minh à. Phải gồng mình lên không để “bảo bối” lấn áp được.”

Bỗng, không biết ông EnDt lấy dũng khí ở đâu quát to một tiếng :

- Con có lên không thì bảo.

Nhìn ba chăm chú. Anh suýt phì cười vì thấy tay papa mình gồng hết lên như thế quát anh là việc quá sức với ông vậy. Tiếp đến là mẹ anh :

- Con lên không thì bảo. – Bà LiLi giờ bộ mặt nghiêm nghị. Tay chống nạnh, mắt được đeo kính đen của “Gia đình siêu nhân” cũng trở nên sắc nhọn.

Lần này thì anh phì cười thật, không phải hai ông bà đang chà cho anh là kẻ thù đấy chứ.

Mọi người trở mắt nhìn anh, chưa thấy ai bị bố mẹ mắng lại còn phì cười thế kia. Đúng là...

- Thôi lên đi, cho hai bác đỡ buồn. - Từ Kỳ tỏ vẻ khuyên giải anh.

- “ Bảo bối” nghe gì chưa.

Vẫn không tác dụng, mọi người nhìn nhau rồi hợp sức lèo nhèo với anh.

Bà LiLi :- “ Bảo bối” độc ác, mỗi bản nhạc thôi mà.

Ông EnDy :- “ Bảo bối” không thương ba EnDy à.

Kim Anh :- Cậu đừng làm hai người buồn nữa. Lên đi.

Tú Anh :- Anh này kỳ, lên đi coi.

Trâm Nhi không tiện góp truyện mắt cô cứ nhìn chăm chăm lên sân khấu.

Ồn ào, quả thực là rất ồn ào. Đến lúc này thì Thế Du không chịu được nữa, anh đánh bó tay, đưa tay lên ngăn mọi người lại.

- Thôi được thôi. Chi lần này là quá đủ rồi đấy.

- “Bảo bối” yêu. Đỡ nụ hôn của mẹ.

- “Bảo bối” fighting.

Mọi người cùng phì cười bởi những hành động ngộ nghĩnh của gia đình này.

Thế Du đi thẳng người lên bục, ra hiệu cho Thế Nam. Thế Nam hiểu ý nói ;

“ Và đây là tiết mục cuối cùng, tiết mục đặc biệt của Thế Du- chủ nhân bữa tiệc. Đây là lời cảm ơn dành cho mọi người. Cảm ơn.”

Anh ngồi trên ghế, phong thái ung dung, bàn tay nhẹ nhàng lướt trên bàn phím một lượt. Không gian im lặng như chỉ có mình anh. Mỗi khế nở một đường cong tuyệt mỹ. Mọi người ngây ngất. Ai cũng nhìn anh, như thể bỏ lỡ một giây là anh sẽ bay vào không khí mất vậy.

Lúc này đây, Kim Anh cũng đang nắm chặt tay, nhìn đắm đắm vào Thế Du, nhớ hồi bé.

.....

- Woa ! Anh chơi giỏi quá, có thể dạy em không.

Kim Anh ngồi nghe Thế Nam đánh bản nhạc “ Mừng sinh nhật.” mà anh mới học được ở trên lớp cho Kim Anh và Thế Du nghe. Cô bé tám tắc khen hay, cứ năn nỉ Thế Nam dạy cho bằng được.

- Có gì mà hay. Thế Du này có thể chơi hay hơn thế cơ.- Thế Du thấy Kim Anh cứ léo nhéo, mà chỉ khen mỗi Thế Nam, những lần anh làm việc gì tốt có thấy cô khen bao giờ đâu chứ.

- Xi. Cậu chỉ giỏi bắt nạt người khác, có gì là hay ho. – Vênh vênh mặt, Kim Anh nói

Thế Du mặt hầm hầm bỏ đi mất, còn lại Kim Anh.

- Mình nhất định phải học nhạc. Đánh cho mình nhỏ đó nghe. Dám khinh thường mình à.

Khi đó, Thế Du đã học suốt 1 tuần 4 buổi piano, còn bắt mẹ gửi tiền về để mua cây đàn đặt ở nhà để có thể luyện tập lúc nào cũng được. Còn có lần, bàn tay phòng rập vì tập đàn mấy suốt ngày liền sau đó. Hôm đấy, định từ nhà bạn về sẽ bỏ qua cho Kim Anh chuyện làm “òsin bé” nhưng cô đã đi mất mà không nói một lời nào.

Thế Du dành gửi tâm tư vào những bản nhạc không lời.

.....

Hmm, yeah, yeah...

Baby, please try to f or give me

(Em yêu, hãy tha thứ cho anhEm yêu, hãy tha thứ cho anh)

Stay here don't put out the glow

(Hãy ở lại đây bên cạnh anh để những ngọn lửa kia mãi cháy sáng, không bao giờ tắt)

Hold me now don'tbother if every minute it makes me weaker

(Xin em hãy ôm chặt anh để xóa tan những phiền muộn, nếu thời gian có làm cho anh trở lên mềm yếu)

You can save me from the man that. I've become, oh yeah

(Em sẽ giúp anh sống với chính con người thật của mình)

Lookin' back on the things. I've done

(Và khi nhìn lại quá khứ những gì anh đã gây ra)

I was tryin' to be someone

(Anh đã cố gắng để trở thành con người khác)

I played my part, kept you in the dark

(Anh đã hoàn thành vai diễn của chính mình giờ đây anh chỉ có thể giữ hình bóng em trong sâu thẳm trái tim này)

Sadness is beautiful loneliness that's tragical

(Giờ đây hãy để anh cho em thấy trái tim này chỉ có hình bóng của em mà thôi)

So help me I can't win this war, oh no

(Nỗi buồn có thể thật đẹp nhưng cô đơn thì thực sự là một bi kịch)

Touch me now don't bother if every second it makes me weaker

(Xin em hãy giúp anh khi anh chẳng thể nào thoát khỏi cuộc chiến này)

You can save me from the man I've become

(Hãy ở bên cạnh anh xoá tan đi những sự phiền muộn nếu mỗi phút giây làm anh thêm mềm yếu)

Lookin' back on the things I've done

(Anh vẫn đang ở đây với những tội lỗi của chính anh)

I was tryin' to be someone

(Chẳng có gì có thể nào che dấu được những tội lỗi đó)

I played my part, kept you in the dark

(Anh chẳng biết phải bắt đầu từ đâu)

Now let me show you the shape of my heart

(Nhưng em yêu hãy yên tâm vì trái tim này chỉ có hình bóng của một mình em)

I'm here with my confession

(Và khi nhìn lại quá khứ những gì anh đã gây ra)

Got nothing to hide no more

(Anh chẳng bao giờ còn muốn sống như vậy, sống với một con người giả tạo như vậy)

I don't know where to start

(Anh không biết phải bắt đầu từ đâu)

But to show you the shape of my heart

(Và giờ đây hãy để anh cho em biết rằng trong trái tim này chỉ có hình bóng của một mình em)

I'm lookin' back on things I've done

I never wanna play the same old part

I'll keep you in the dark

Now let me show you the shape of my heart

Lookin' back on the things I've done

I was tryin' to be someone

I played my part, kept you in the dark

Now let me show you the shape of my heart

Lookin' back on the things I've done

I was tryin' to be someone

I played my part, kept you in the dark

Now let me show you the shape of my heart

Sự im lặng trong phút chốc bao trùm cả đại sảnh. Mọi người thật chăm chú, chăm chú lắng nghe từng lời hát phát ra từ chiếc mòm xinh đẹp kia

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Ầm Ầm Ầm

Là tiếng vỗ tay dành cho anh. Không ai nói được câu nào. Các cô nàng thì không khỏi chết mê mệt. Những quý bà thì tấm tắc khen. Những chàng trai vừa xấu hổ cho tài mọn của mình, vừa ngưỡng mộ anh. Tiếng vỗ tay không dứt.

Kim Anh một thoáng ngẩn ngơ. Người bạn thanh mai trúc mã, người mà hay bắt nạt cô, người là “chồng tương lai của cô”. Thật sự lúc này anh như một thiên thần vậy, ánh sang tỏa xung quanh. Đôi môi khẽ vẽ thành một đường cong, anh mẫn nguyện với nó chẳng. Nhưng ánh mắt anh là một nỗi buồn xa xăm. Anh có hết mọi thứ, sao lại có ánh mắt thế kia. Kim Anh nghe tim khẽ nhói khi tiếng vỗ tay đã dứt.

Anh từ từ bước xuống bậc, Mọi người nhường đường cho anh, chỉ sợ mình chạm vào anh mà không xứng, rất nhiều tiếng nói muốn anh hát thêm một bài nữa. Nhưng không nhận được biểu hiện, hay đúng hơn là sự từ chối của anh.

- Alô. – Là tiếng của Trâm Nhi, hình như cô đang có điện thoại nên ra ngoài nghe cho đỡ buồn.

Không dám quay sang nhìn Thế Du, so với bản nhạc hôm trước cô đánh ở phòng y tế thì đúng là múa rìu qua mắt thợ. Lại còn cái gì mà kế hoạch cò cưa “cục vàng” cơ chứ. Đúng là mắt mặt, mắt mặt chết đi được.

- Con đang ở sinh nhật bạn.

- ...

- Sao ba mẹ biết.

- ...

- Sao ạ. Thế hoá ra người ba mẹ muốn con xem mặt là đây sao?

- ...

- Dạ thôi ba mẹ đến thì cứ nói chuyện với mọi người. Con về với bạn cũng được ạ.

- ...

- Dạ. Con sẽ suy nghĩ.

Cô cúp máy suy nghĩ gì đó. Tú Anh không biết từ lúc nào đã đứng ở ban công cùng với một cô gái. Anh cười hỏi :

- Không vào trong à?

- Bây giờ em vào.- Cố không nhìn cánh tay anh đang đặt hờ lên phần hông cô gái kia. Cô quay nghiêng người nói.

Nói rồi cô bỏ đi một mạch. Tú Anh nhìn thái độ của cô mà thấy hụt hẫng. Anh cũng rào bước đi theo. Nhưng đi được vài bước thì bị cô gái kia kéo lại, dựa đầu vào vai anh :

- Anh... bảo đi chơi với người ta, sao còn vào kia...

- Hết hứng rồi. Bye cung.

Bỏ lại cô nàng đang tro mắt ngoài hành lang, anh đi theo Trâm Nhi vào rồi bắt chuyện trước :

- Này em đến đây bằng gì vậy.

- Em đi với chị Kim Anh.

- Vậy để tý anh đưa em về. Được không. – Anh đưa ra đề nghị.

Câu nói chủ động của anh làm cho cô khựng lại nhìn Tú Anh.

Không gì vui hơn, anh đang quan tâm tới cô à, hay chỉ giống như những cô gái khác. Nhưng dù sao điều này cũng làm cô vui phần nào. Sự chờ đợi 13 năm của cô, đang được đáp lại?.

Nhìn vẻ mặt đờ đẫn không biểu cảm của cô, anh ngỡ cô không thích :

- Em không thích à?

Giật mình, thoát khỏi suy nghĩ, cô nói nhanh :

- Không, không được chứ. Tất nhiên là được rồi.

- Phi.

Anh cười, làm cô ngẩn ngơ không biết anh cười về điều gì. Cô ngớ ngẩn lắm sao?. “Nhưng nụ cười của anh quả rất đẹp.” Cô cười theo một cách ngớ ngẩn.

Một góc bên đại sảnh Từ Kỳ đang được các cô gái vây quanh.

- Anh à. Mình quen nhau nhé.

- Không là quen em. Em là con tập đoàn V đây.

- Chứ không phải tập đoàn V dưới tập đoàn X nhà tớ à.

Các cô nàng chạnh chọc trí tuệ không ngớt. Bỗng một cô gái tròn lẳn, béo ục ịch xông vào nắm tay Từ Kỳ, anh ngỡ ngàng nhìn cô nàng lỗ mãng.

Lấy hết dũng khí, cô ta bật thốt :

- Yêu em đi, em sẽ bao anh tất cả, thích gì em sẽ mua cho anh.

Sốc. Từ Kỳ đứng im, mặt tím tái. Một lúc sau định thần lại anh rút tay ra khỏi bàn tay mũm mĩm, đôi má phệ ra của “nữ trư” kia, anh mỉm cười lạnh tanh khác với nụ cười hàng ngày, nhưng nó làm các cô nàng im re.

- Xin lỗi, anh không phải trai bao.

“Woe, thật là phong độ.”

Tiếng nói ngưỡng mộ của mấy cô gái bao quanh anh vang lên. “Nữ trư: kia tức nổ đom đóm, mắt long lánh nước.

- Dám sỉ nhục tôi à, tôi sẽ cho nhà anh không còn đường để sống.

- Tùy thôi.

Anh nhìn thẳng vào mắt “nữ trư”. Cô nàng ục ịch chạy đi. Thật xấu hổ cô ta là con nhà tỉ phú B ở thành phố này, gia đình nào không sợ cũng phải kiêng nể. Nhưng không ngờ Từ Kỳ lại nói câu đó. Đúng là bản lĩnh đàn ông mà.

Từ Kỳ lại quay về vẻ mặt “thường ngày” :

- Xin lỗi, bây giờ tôi có việc, các em có thể lưu số điện thoại của tôi vào, chúng ta nói chuyện sau. Ok.

Anh mỉm cười, các cô nàng nhao nhao mang điện thoại ra lưu.

- 091111xxxx.

Cười thầm. Anh lịch sự :

- Đi trước nhé.

Ung dung ngẩng cao đầu đi qua mặt các cô nàng. Khẽ nhếch mép cười. Vào nhà vệ sinh anh kì thật sạch bàn tay bị “nữ trư” kia động vào. Thật kĩ, thật kĩ như thể tay anh bị một vật gì đó làm cho dơ bẩn lắm vậy.

“Nữ trư” nhảy mũi tiến lại gần mấy cô gái lúc nãy đứng gần Từ Kỳ :

- Các cô mà cũng đòi tiến lại gần Từ Kỳ của tôi à.

- Đây, cô nghĩ mình là ai. Cô không biết anh ấy là con một của nhà họ Triệu con chủ tịch tập đoàn B sao. Tương người ta kém mình chắc. Đúng là quê

mùa.

Thử người, “nữ trư” chân tay run bần bật. Từ Kỳ là con trai Triệu Thiên. Mồ hôi trên trán rịn ra. Gia đình cô cũng là có mặt nhưng cũng chỉ là “chi nhánh” thôi. Thăm cầu nguyện Từ Kỳ không nhớ chuyện này.

Từ Kỳ đi vào thấy Kim Anh đang nói chuyện với một cô gái :

- Chị đá.

Chỉ cần nghe thấy giọng là đủ biết ai xuất hiện rồi. Thật là ghét quá. Đi đâu cũng gặp hần. Nụ cười cô tắt lịm.

Mỹ Hân cười nhẹ :

- Ủ em. Hôm nay nhìn đẹp trai nhỉ.

- Chị khen thừa.- Hai người cười xoà. Có vẻ rất thân.

Kim Anh nghe mà bĩu môi dài thượt.

Lừ mắt với thái độ của Kim Anh. Dám tỏ thái độ à. Mai tính sổ một lượt.

Thế Nam đến bên ôm eo Mỹ Hân :

- Kim Anh, lại Thế Du có chuyện kìa.

- Em á.- Giật nảy người. Chỉ vào mặt mình. Mặt cô nghệt ra.

- Ủ em ra chỗ nó đi. Các bác đang dắt nó đi khoe với mọi người rồi.

- Dạ vậy em đi trước.

Chào hai anh chị,

- Đi đi chờ người ta đuổi à. - Từ Kỳ bon chen nói thêm một câu, khi nghe Thế Du có chuyện muốn nói với Kim Anh. Đúng như dự đoán hai người quen nhau từ nhỏ. Còn thân không thì anh không biết.

Không thèm đếm xỉa, cô đi đến chỗ Thế Du. Anh đang đi cùng bố mẹ để chào hỏi những người làm ăn với bộ mẹ anh. Trông anh rất lịch sự và lễ phép.

- Chuyện gì vậy.

- Chờ tý, lên phòng nghỉ trên tầng đợi tôi.

Hoảng hốt, “phòng nghỉ”, định làm gì không biết,.

- Lên đây làm gì. Đùng bảo...

- Cậu nghĩ tôi làm gì cậu.

Chớp mắt ngây thơ vô số tội :

- Biết được. Lên kia chỉ có hai người nhờ cậu không kiềm chế được sự quyến rũ của tôi cậu dờ trò sàm sỡ ra thì sao. Có gì nói luôn ở đây đi.

Khẽ cười mũi, anh nói nhỏ vào tai cô :

- Hoang tưởng.

Môi khẽ mấp máy vào tai. Tai cô không biết nóng bừng từ khi nào, mặt lúc này cũng đỏ gay.

- “Bảo bối” yêu à. Ra đây với mẹ LiLi chào các bác đi con, papa EnDy đang chờ kìa. Nhanh đi.

- Con mệt rồi.

- Đi đi mà. – Bà cố nài nỉ anh. - Mẹ LiLi muốn “bảo bối” đi cơ.

Anh mặt lạnh tanh, nói. Tiếng nói nhỏ nhưng làm Kim Anh lẫn bà LiLi buồn thê thảm :

- Không.

- Con... con mà không đi mẹ LiLi sẽ tuyệt thực cho con xem

Nhìn cảnh con mặt thần nhiên, mẹ cau có nài nỉ :

- Thôi đi đi, tôi chờ cậu ở trên.

Nói rồi cô đi luôn. Thế Du nhìn theo không biểu hiện gì. Chỉ thấy hai khoé môi khẽ nhếch lên.

- Đi đi mà. Mẹ LiLi nhờ “lăng xê” con với các bạn rồi, giờ con không ra chào hỏi ba mẹ mất mặt lắm. Thề thà mẹ LiLi chết đi cho xong.

Không nói không rằng, anh đi thẳng ra chỗ ba anh:

Ngồi chờ Thế Du trong phòng nghỉ trên gác. Hết xem phim, lại lấy đồ ăn lên ăn, đến lúc ngủ thiếp đi mà anh vẫn chưa lên.

Mở cửa bước vào, Thấy cô đang ngủ, anh nhìn chăm chăm rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Mở cửa bước vào, Thấy cô đang ngủ, anh nhìn chăm chăm rồi... đi nhẹ nhàng đến cạnh chỗ Kim Anh ngủ. Anh quỳ một chân xuống. Ánh mắt chăm chú nhìn gương mặt đang ngủ của cô. Bàn tay dơ trên không trung từ từ hạ xuống chỗ mái tóc rủ xuống che mắt nửa mặt.

Ánh mắt như mặt hồ lăn tăn, dăm chiêu, khó hiểu.

- Sao cậu bỏ đi mà không nói lời nào. – Đây là câu trách móc hay câu hỏi?

Soạt.

Cựa mình tìm tư thế nằm thoải mái hơn.

Thế Du giật bản mình dứt tay nhanh lại đứng bật dậy đến bên cửa sổ.

Khi mọi người đã về, trời lại lất phất cơn mưa. Giọt mưa nhảy tí tách ngoài hiên.

- Kim Anh ơi, Kim Anh

Thế Du đứng ngoài cổng nhà Kim Anh gọi í ới. Nhưng lại trả thấy ai giờ lúc đó mới phát hiện đèn trong nhà tối om, khoá cửa ngoài. Chắc hai bố con họ đã đi chơi đâu đó. Ngồi trước cửa hí hoáy cầm hộp gà KFC liên tưởng đến bộ mặt hí hửng của Kim Anh mà Thế Du bất giác cười.

Nhưng đợi mãi, đợi mãi vẫn không thấy hai người họ về, Thế Du bắt đầu lo lắng. Giờ cũng tối muộn rồi đi làm cũng phải tan ca, đi học cũng phải về rồi. Nếu hai bố con họ có đi chơi cũng chả ai cho hai người họ chơi đến giờ này. Anh bắt đầu lo lắng lúc đứng lúc ngồi, lúc đi qua trái lúc đi qua phải.

Cánh cửa vẫn đóng, đường vắng hoe không bóng người. Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì.

Chạy nhanh về nhà thấy Thế Nam đang ngồi xem phim truyền hình, anh hỏi :

- Anh, anh có biết nhà cù lằn kia đi đâu không mà muộn vậy vẫn chưa về.

Quay sang nhìn em lừ mắt :

- Con gái nhà người ta sao em có thể gọi là cù lằn được. Ngồi xuống đi.

Vừa nói, anh vừa kéo tay Thế Du ngồi xuống. Thấy vẻ mặt lo lắng, mở lời nhể nhại. Đưa cho em cốc nước, nói :

- Con bé Kim Anh với bác Phùng sang Anh rồi. Chiều. ..

Choang.!!!

Thế Du tay vừa cầm cốc nước đã làm rơi luôn xuống đất. Chiếc cốc vỡ thành hàng trăm mảnh thủy tinh, những giọt nước mỗi hình mỗi vẻ bắn tứ tung. Tim anh đập thình thịch liên hồi, không thờ được nữa.

Thế Nam thấy vẻ thất thần của em, lay vai :

- Em sao thế?

Àm. Âm!!

Con mưa bắt ngõ kéo đến, kéo theo những tiếng sấm, con mưa dai dẳng.

Không nói câu nào, Thế Du lao ra đường như một con thiêu thân, tai ù ù không nghe thấy gì nữa, người ta chỉ thấy một chàng trai lao ra đường, chạy hết đến trường học, cửa hàng bán quà vặt, rạp xem phim, hàng ăn rồi lại chạy về nhà, cứ thế dưới mưa, chạy, chạy mãi, chạy mãi.

Những giọt mưa quất rất mặt nhưng khuôn mặt không thay đổi, vẻ mặt lo lắng, sợ sệt như thế giới sắp biến mất, như vừa mất đi một thứ gì quý giá.

Cuối cùng anh dừng lại trước cửa căn nhà màu xanh, căn nhà tối om, khoảng đất trống có chiếc xích đu đang đung đưa vì bị gió và mưa đẩy. Bóng tối đáng ghét sao không cho anh một chút ánh sáng. Hộp gà KFC đã ướp nhẹp, nhũn ra không còn như hình thù ban đầu.

Mất bắt đầu mờ dần, chân nhũn ra, mắt tái mét. Ngất đi trong tiếng nấc và con mưa.

- Bác sĩ, em cháu sao rồi ạ.

Vị bác sĩ ngồi cạnh Thế Du, nhìn Thế Nam với ánh mắt thắc mắc.

- Thế Du cũng không có chuyện gì là nghiêm trọng. Hình như nó đang phải chịu đựng một cú sốc nên đầu óc rối loạn thêm việc nằm dưới mưa lâu nên cơ thể bị suy nhược dẫn đến hôn mê. Trong thời gian này cần chăm sóc đặc biệt và nhất là nên làm sao để người ngoại con sốc đó.

Gật đầu cảm ơn bác sĩ, tiễn bác sĩ về. Anh chạy ngay lên phòng để hỏi chuyện Thế Du, sao lại đến nông nỗi này. Không phải về Kim Anh chứ. Anh thường thấy hai đứa rất hay cãi nhau, đâu đến mức Thế Du phải lâm bệnh thế này.

Hé cánh cửa, anh đứng đơ người trước mặt anh, cũng là đứa em anh hết mực yêu thương, ánh mắt u buồn hướng ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt trắng bệch. Khác với vẻ mặt thường ngày chỉ biết quậy phá. Anh không dám cất tiếng hỏi.

Hiện tại không tài nào anh lí giải được những gì Thế Du vừa hành động/

Chỉ im lặng và im lặng.

Choang...!!!

Tiếng vỡ “choang” kéo anh quay lại hiện thực.

Kim Anh cũng bị giật mình, cô chỉ khẽ cự mình thôi mà đã để lại chiến tích rồi. Đúng là đi đâu cũng hậu đậu hết biết.

Quay lại nhìn, đôi long mày nhú lại, dựa vai vào tường về mặt khó lí giải.

- Đây, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt cay đắng vậy, đến là được chứ gì. Xi.

Loay hoay đứng dậy định bước xuống thu dọn chiến tích.

- Ngồi im.

Chân dừng lại ở khoảng không, ánh mắt đưa lên nhìn. Thu luôn chân, ngồi ôm gối trên ghế như mèo con.

Thế Du bước lại, ngồi xuống nhặt những mảnh thủy tinh vỡ ném vào sọt rác, rồi còn cẩn thận lấy khăn lau, lau hết sợ còn rơi mảnh nhỏ nào gần đấy.

“Tự nhiên từ té đột xuất vậy.” Kim Anh như đang nhìn người ngoài hành tinh, miệng há hốc.

- Ngâm mồm vào.

Đưa tay ấn cằm như sắp rớt xuống. Kim Anh im de.

- Cô nợ Từ Kỳ bao nhiêu?

“Sao cậu ta biết mình nợ Từ Kỳ nhỉ, hay thằng Tú Anh lại bép xép. Xùy.”

- Bao nhiêu. - Hỏi lại lần nữa.
- Hỏi làm gì.
- Để thoát khỏi mấy trò vớ vẩn của cô.
- Trò... trò gì. Cậu vớ vẩn thì có.

Kim Anh ngạc nhiên mồm lắp bắp, không biết anh ta đã biết được những chuyện gì rồi. Nguy hiểm thật.

- Không phải Từ Kỳ bảo cậu chộc phá tôi sao. Để tôi tụt hạng cho cậu ta được làm No.1

Trúng tim đen, mặt xanh ngắt, cô nói lí nhí :

- Sao cậu biết được.
- Có gì là khó. Cậu quá đơn giản.

Anh lại tiếp :

- Cậu nợ bao nhiêu.

Dơ hai ngón tay lên, Kim Anh áp ứng :

- Là... hai, hai mươi triệu bốn trăm.
- Cái gì. Cậu bị nó lừa cái gì mà đến hai mươi triệu bốn trăm.

Nhiều mày nhìn xoáy Kim Anh , khiến cô co dúm người :

- Không phải mượn tiền đi Casino đấy chứ.

Xua tay giải thích :

- Không phải. Tôi làm gì có máu cờ bạc mà đi Casino chứ.

Thở dài, quyết định nói sự thật. Đẳng nào thì anh cũng biết vụ làm ăn của cô rồi :

- Hôm đấy tôi chẳng may đứt đứt cúc áo của cậu ta. Lúc đấy mặt cậu ta rất buồn tôi tưởng cậu ta không có tiền mua lại “một” chiếc cúc nên đã hứa sẽ mua hẳn một bộ cúc mới dệt cho cậu ấy. – Nói đoạn cô sang mắt.- Mình cũng ga lăng ra phết. Hehe. Rồi ai ngờ cúc của cậu ta toàn bằng vàng, suy ra một bộ tầm 20 21 triệu gì đấy.
- Chuồn luôn, cần gì trả.

Chép miệng, cô đập tay vào gối bức xúc:

- Trước khi biết sự thật cậu ta đã đưa tôi một tờ giấy để kí vào. Gọi là giấy cam kết. Tôi tưởng cậu ta nghèo đến nỗi sợ mình quýt mấy cái cúc nên tôi cũng kí bừa vào ai ngờ bị lừa một vố. Thế mới khổ chứ.

Rồi cô tự nhận xét mình bằng một câu :

- Mình thông minh thật đấy nhưng thỉnh thoảng cũng ngu thật.
- Cậu có lúc nào thông minh sao.- Nhướn nhướn mày nhìn cô. Anh nói về giễu cợt.
- Có, rất nhiều lúc ấy chứ.

Không thèm chấp, anh đi đến tủ lấy ra một xấp tiền polime trị giá 500 nghìn việt nam đồng, đặt trên bàn:

- Cầm lấy rồi trả nó đi.

Mở to mắt nhìn anh không chớp, vừa vui mừng, vừa dè phòng :

- Sao cậu tự nhiên từ té vậy. Cho tôi hẳn một “cục” tiền trả nợ.

Nở nụ cười ẩn chứa ý đồ đen tối, anh nheo nheo mắt :

- Dù sao tôi với cậu cũng sẽ là vợ chồng mà, cứ cầm lấy .

Sốc nặng, trước vẻ nhăn nhó chỉ gặp hồi bé của cậu ta:

- Ai vợ chồng với ai chứ.

- Vậy cô không nghe Thế Nam nói tôi với cô phải cười nhau mới giúp được họ sao?

Vỗ đầu :

- À ra vậy. Nói rồi.

Nhìn Thế Du lần nữa, dò hỏi lại cho chắc chắn :

- Cậu cho tôi thật sao.

Anh gạt đầu chắc nịch. Hỏi tiếp :

- Không có điều kiện gì chứ.

Lại nở nụ cười xảo quyết ấy ra :

- Có chứ.

“Biết ngay mà, một tối nở đến hai nụ cười là biết ngay cậu ta có ý đồ thâm nho mà.”

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Đúng là lừa gạt người. Một người là quá đủ. Cô từ chối nhĩ ý “tốt” của anh :

- Vậy thì thôi. Nợ một người là quá đủ rồi.

- Vậy cậu nợ tôi đi.- câu nói này mang hàm ý gì thế. Muốn kêu cô nợ anh hay bắt cô nợ anh vậy. Xi vớ vẩn.

- Nợ cậu cũng như nợ Từ Kỳ thôi. Có gì hay ho.

Nhường như mảy :

- Khác chứ. Nếu nợ Từ Kỳ cậu sẽ phải tán tỉnh tôi, mà cậu nghĩ tôi biết hết chuyện rồi thì sẽ để cậu tán tỉnh à. Mà chả bằng tiền, cậu, nghèo kiết sác có tiền trả mới lại. Còn nếu nợ tôi thì công viên rất quen thuộc và hạn cũng chỉ đến khi nào chúng ta li dị thôi.

Từng lời nói, đúng là rất xúc phạm, nhưng sự thật thì đúng như những gì anh nói. Mà anh nói cũng đúng chứ, nợ Từ Kỳ rất khó trả lại còn vô thời hạn còn nợ Thế Du, mình cưới cậu ta rồi sẽ li dị luôn. Hà Hà mình quả thông minh. Cô đắc trí gạt đầu cái rụp nhưng vẫn tỏ ra lưỡng lự.

- Thôi được rồi, cứ thế đi.

Đưa một tờ giấy mỏng manh cho Kim Anh, cô giật mình thốn thức :

- Cái gì lại ôsin à. Này tôi cũng là vợ cậu. Cậu nỡ đối xử với tôi thế à.

Chậm rãi trả lời, từng lời nói quả là xúc phạm :

- Cậu nghĩ cậu xứng làm vợ tôi.

- Tôi đã nói với cậu công việc quen thuộc rồi. Cậu chỉ xứng làm việc đó thôi. Còn nếu không ...

Đưa tay định lấy tờ giấy lại, Kim Anh nhanh tay hơn đã giật lại tờ giấy kí cái vèo.

Nhẫn nại nhẫn nại. Khi nào làm vợ anh ta quyết trả thù sau.

- Tốt. Cười như không cười.

- Hết chuyện, tôi về.

Cay cú đứng dậy, Kim Anh không thèm nhìn anh đi thẳng. Đến gần ngưỡng cửa một âm trầm vang lên :

- Đứng lại.

Cô đứng lại. Không quay đầu.

- Cô định mặc cái bộ váy ngắn cũn cỡn đẩy lang thang ra đường để dọa người?

Nhẫn nại nhẫn nại. Từ điển của cô lúc này hình như chỉ có hai từ “nhẫn nại”

- Không cần anh quan tâm.

- Không được. Cô là người của tôi, có mệnh hệ gì ai sẽ hầu hạ tôi.

Cái gì là anh ta bảo mình là người của anh ta. Ừ mà cũng đúng. Thất thủ. Bố mẹ con xin lỗi chưa báo hiếu đã làm người của người khác.

Một luồng âm từ lưng, hoá ra là áo khoác của Thế Du. Anh đi thẳng ra cửa, vẫn thấy cô đứng ở ngưỡng cửa ngơ ngác mới dục :

- Còn không nhanh.

Lật đật chạy theo, là anh ta lo cho ôsin của anh ta chứ không phải lo cho mình, đừng rung động. Xùy xùy xùy.

- Không phải định đưa tôi về chứ.

- ...

- Thật à.

- ...

- Cậu là người tốt bụng nhất nhất nhất. HeHe.

Một chiếc xe BMW màu xanh tím than đặt trong căn tin. Trên đầu xe còn có tấm thiệp nhỏ và chữ “HAPPY BIRTHDAY BẢO BỐI” . Là quà của bác trai và bác gái tặng cho anh.

Thút thút nhìn vòng quanh xe, rồi lái đảo mắt nhìn một vòng quanh xe nữa. Cô sờ sờ mỗi chỗ một tý ao ước.

- Ba mẹ cậu giàu thật đấy.

- Vào. – Cái người ngồi trong xe từ lúc nào lạnh lùng nói với cô.

Nói rồi bật khoá xe. Cái người này đúng là... phải có tí ga lăng chứ. Thôi trả cần, với loại người này thì làm gì có tự vào cho rồi.

Anh vừa từ từ lấn xe, vừa bật hai chiếc cần để “quét” sạch hàng chữ trên cửa ô tô. Và không biết lúc nào trong xe lại có một đồng gấu bong nhỏ, giờ cũng được anh ném hết ra ghế sau.

Đúng là không biết tận hưởng, toàn loại Teddy đất tiền, sao có thể tùy tiện vứt như thế.

- Mà này. - Chợt nhớ điều gì, cô hỏi luôn.

- Sao cậu không đến trường mà học lúc nào cũng đầu TOP vậy?

Cười vẻ khinh khỉnh :

- Định hỏi bí quyết cho bạn Tử Kỳ à.

Đúng tim đen, cô chối bay :

- Thấy thắc mắc nên hỏi. Không nói thì thôi.

Nhìn gương mặt thắc mắc mà anh tưởng là gương mặt ỉu xiu , anh nói:

- Tiền.

Quay ngoắt nhìn Thế Du :

- Cậu nói cái gì, đừng bảo cậu đòi lại tiền nhé. Đồ xấu tính.

- Nhờ tiền tôi mới được lên hạng về kết quả học.- Anh chậm rãi giải thích. Không thể nói một từ để có thể giải thích hết cho cô hiểu.

“À” lên một tiếng đầy ngạc nhiên. Rồi “Ồ “ lên một tiếng có vẻ hiểu chuyện.

- Ra là thế. Cứ tưởng cậu như nào. Cũng bình thường thôi.

- ...

- Bộp.

Kim Anh huyênh hoang ném sấp tiền 500 nghìn đồng xuống bàn, trước ánh mắt ngạc nhiên của Từ Kỳ, cô to giọng mà không biết đây là thư viện :

- Từ nay tôi và cậu sẽ không còn nợ nần gì nữa. Đưa giấy tôi xé đi.

- Cô làm trò gì vậy.

- Trả nợ. – Vênh mặt ngược lên 180*.

Nhìn cọc tiền cùng với vẻ huyênh hoang của Kim Anh. Từ Kỳ suy nghĩ đắn đo nguồn gốc số tiền.

Nhỏ này thì làm gì có tiền. Hay là...

- Đây đừng bảo với tôi cậu móc kết nớ.

Trợn trừng mắt nhìn anh, cô háng giọng :

- Cậu nhìn tôi đi. Tôi thế này mà phải làm trò đây à.

Từ này giờ Kim Anh không để ý thì thôi chứ đã có rất nhiều ánh mắt tập trung vào hai người họ. Có ánh mắt “ làm phiền thì biến!”, “ Không biết chuyện gì?”, “ Tiền đen...”

Nhìn quanh thấy mọi người đang nhìn mình, cố giữ thể diện anh vừa cười vừa dít qua kẽ răng :

- Ngồi xuống. Nói bé lại.

Nhìn xung quanh theo anh, cô cũng thấy ngượng ngùng, vừa cười vừa vẩy vẩy tay nói :

- Hi Hi không có chuyện gì đâu mọi người cứ đọc tiếp đi.

Từ từ ngồi xuống.

- Đưa ngay tờ giấy nợ đây.

Giờ mình là người có tiền, không sợ bố con thằng nào. Hừ.

- Không. - Thản nhiên nói.

- Đây, này... cậu định nói bài chày đây à.

- Tôi sẽ không đưa với điều kiện cậu phải khai số tiền mờ ám này ở đâu ra.

Hừ. Chuyện của cậu à. Đã trả tiền cho còn lăm chuyện.

- Của tôi.

- Của cậu.

- À không. Vay. – Nghĩ sao Kim Anh lại nói vay.

Liếc liếc Kim Anh. lấy quyển sách che miệng để khỏi những ánh mắt dòm ngó :

- Không tin. Nhìn cậu từ trên xuống dưới trả có gì là uy tín cả. Mà ai cho vay mới được chứ.

Bực mình với cái khoản lảm chuyện của Từ Kỳ, cô cáu :

- Cậu hỏi nhiều vậy.- Lần thứ 2 kéo được sự chú ý.
- Tôi sẽ không đưa giấy gì cả. Cậu suy nghĩ lại rồi cậu phải làm trừ nợ cho tôi.
- Cậu bị dở hơi à. Đầu óc đần là không thông minh nên mới để Thế Du dùng tiền để đứng đầu.

Nói xong, cô ôm tay bịt miệng. Thật là hết biết tự nhiên nói to thể làm gì không biết.

Lần n gây sự chú ý rồi.

Nghe hơi loáng thoáng nhưng cũng hiểu hết nội dung anh hỏi lại :

- Mà làm sao?

Lắc đầu :

- Nếu cậu nói, tôi sẽ trả giấy nợ cho cậu.

Mình nhớ nói gần hết rồi, thôi nói thêm tí nữa chắc cũng không sao. Dù gì Thế Du cũng có bảo mình giữ bí mật đâu. Kệ vậy.

- Thì cậu ta nhờ tiền mới đứng được hạng nhất.

Lần này anh ngạc nhiên thật khi nghe đúng lời từ miệng Kim Anh thoát ra :

- Sao cậu biết.
- Thì chính Thế Du nói mà.
- Thật sao.

Lại còn dám nghe ngò mình, biết thế không nói cho rồi.

Gương mặt thành thật cô nói không có gì gọi là nói dối :

- Không tin thì tùy. – Xoè tay ra. Đưa giấy được chưa.

Từ Kỳ lật mặt ngồi thẳng cười nửa miệng ::

- Cậu lấy gì để tôi tin.

Trợn mắt bức xúc đứng bật dậy. Lần thứ n + 1 gây sự chú ý.

- Cậu quá đáng thật đấy. Đưa tờ giấy cho tôi.

Một top nữ sinh mà đúng hơn không biết tự tập đâu ra lảm học sinh thế không biết. Đang tri trò bàn tán về phía hai người một nam một nữ. Từ Kỳ mặt cười nhẹ, nói đủ nghe :

- Cậu hãy bình tĩnh, tờ giấy cậu tỏ tình với tớ, tớ chẳng may đã làm mất rồi. Xin lỗi cậu nhé, tớ có lỗi vì đã phụ long cậu nhưng cậu hãy thông cảm cho tớ đừng hung dữ với tớ như vậy nữa.

Cái gì. Thằng cha này đang lảm bảm cái gì thế vậy. Nhìn cái gương mặt :thánh thiện nghìn tội lỗi của cậu ta kìa. Trời ơi, Đúng là nói dối chúa mà.

- Từ Kỳ đáng yêu và hiền lành thật lại còn biết cách đối xử với con gái nữa chứ.
- Ủ ừ ừ. – Top gái 1 nói theo.
- Cô ta nghĩ mình là ai mà dám tỏ tình với cậu ấy chứ. Không yêu đượ người ta giờ quay sang hung dữ. Xí.
- Ủ ừ ừ. – Top gái 2 đồng thanh.
- Đúng là đồ không biết xấu hổ. – Top gái 3 chặn luôn lời.

Cái gì. Mấy con nhỏ láo toét, nếu không phải đồng người thì đừng trách Kim Anh đây. Còn cái tên củ chuối này sao lại có thể biến cái chỗ này thành cái trường quay phim. Đúng là tức điên mà. Báng bổ báng bổ.

- Triệu.Từ.Kỳ.Cậu.Giỏi, Giỏi.Lắm

Về mặt có vô vàn tội lỗi.

- Xin lỗi. Cậu không nên như thế nữa mà. Đừng manh động.

Á.OMG~ Kim Anh đang thấy mình thật sự có lỗi. Nhìn bản mặt của cậu ta kia. Bực mình quá trời ời. Sao lại có người đáng thương thế cơ chứ.

Đúng là không có cách gì để trị tên Từ Kỳ gian xảo này, nhìn ánh mắt ằng ằng nược kia. Á. Á. Á.

- Thiên hạ đệ nhất lạnh lùng mỹ nam chuẩn bị đi qua đây.

Có tiếng nói oang oang của một nam sinh kéo luôn mọi người đang tụ tập ra ngoài để dõi theo bước chân của anh.

Còn lại Từ Kỳ với Kim Anh vẫn còn đang đăm đăm nhìn nhau :

Từ Kỳ vuốt lại tóc, dờ mặt:

- Sao, cậu định nổi loạn đấy à? Vô ích thôi.

Đúng đúng là bộ mặt này. Khốn, dám lừa mọi người, mọi người mà biết bộ mặt này để xem hán còn cái gì mà vàng gì mà cục no2 nữa không.

- Đây không nên chime ngưỡng dung nhan người khác một cách lộ liễu vậy đâu.

- Cậu...

Tức nghẹn lời mà.

(Vì ở trường nên gọi là Trịnh Kim)

Trịnh Kim không biết từ lúc nào đi tới chỗ Kim Anh, kéo theo con đàn cháu đống phía sau.

- Kim Anh nói tất cả đều là thật cậu nên trả lại tờ giấy đấy cho cậu ta đi.

Anh nói mà không biết sự việc như nào.

Không tin vào tai mình, anh đứng bật dậy :

- Thật, thật sao.

Gật đầu chắc nịch. Chứng tỏ là sự thật. Nuốt nước bọt đánh “ợ”.

Trịnh Kim nhắc lại.

- Đưa giấy cho Kim Anh đi.

Cô nàng hênh hênh mặt lên, xoè tay :

- Đưa đây. Li vừa thôi.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau không hiểu đầu đuôi tai nheo. Đang là màn nữ khách hung hăng vì tình yêu bị từ chối. Giờ từ đâu ra xuất hiện thêm kiếm khách nữa, hiểu mới lại à nha.

Châm chậm rãi trong túi sách một tờ giấy đưa cho Kim Anh trước sự sững sờ của cô :

- Số tiền này là đền cậu bộ cúc theo thoả thuận. Cả chuyện kia nữa.

Nghe đoạn mặt Từ Kỳ từ tím chuyển sang trắng rồi kéo sắc hồng trở lại.

No.1 là ta. Haha.

- Thôi không cần nữa. Hơ...hơ

Kim Anh chỉ cần nghe vậy, cô cầm ngay số tiền trên bàn lại, về mặt sững sờ độ :

- Không cần càng tốt. Cảm ơn.

Hí hoáy đếm lại tiền, định cất tiền lại vào trong túi thì em tiền không cánh mà do tay người dứt đi mặt, mắt dò dẫm nhìn theo cánh tay. rồi mới sực tỉnh cô

ngẩng phát đầu nhìn theo cánh tay. Là Trịnh Kim.

- Cầm lấy.

Cái gì, anh không cần phải làm thế chứ. Kệ xác tên kia đi hần có cần tiền đâu mà.

- Cũng được.

Cái gì tên mặt dày, vừa bảo không cần giờ lại nói cũng được. Một bờ môi mà hai lời nói.

Kim Anh uất nghẹn mặt hầm hầm lừ mắt nhìn Từ kỳ.

Thấy lạnh sống lưng Từ Kỳ nhìn lên thấy Trịnh Kim đã đi xa mà của nợ vẫn đứng lờm anh :

- Sao cậu cứ lờm tớ vậy.

Hứ một tiếng khinh khi, Kim Anh xách váy chạy theo Trịnh Kim. Cả lũ người người người trong thư viện kêu réo ầm ĩ vì vẻ đẹp của Trịnh Kim khi đi qua đến nỗi Kim Anh phải bịt cả tai lại. Đúng là háo sắc, mai kia tôi lấy Trịnh Kim rồi mấy người ngồi đấy mà nuốt nước bọt. HaHa.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Về phòng y tế vẫn có một số người dai dẳng mặt dày đi theo. Cô Phí không biết từ đâu xuất hiện chắn lù lù trước cửa. Thế Du đi qua nhẹ nhàng, cô giáo mặt cười hớn hở. Thế Du vào trong, cô giáo mặt đặng đặng sát khí, tay trống nạnh :

- Sao, ai thích vào không.

Mấy cô gái nhìn nhau nuốt tiếc rồi từ từ rút lui. Không muốn “Phí bà bà” nổi giận, cô Phí nổi tiếng đánh đá và... háo sắc. Oá đúng là không thể chấp nhận.

Kim Anh chạy qua đám nữ sinh thấy họ xì xầm:

- Cô A : Tiếc thật mãi mới bắt được No.1 mà gặp ngay ma nữ.

- Cô B không kém phần : Đen thế cơ chứ. Ước gì cậu ấy được lồng trong tủ kính của nhà trường để ngày ngày mình có thể ngắm nghía cậu ấy nhỉ.

- Cô A chảy nước miếng.

- Cô B chấp tay tưởng tượng.

- Các cô XYZ... mừng tượng theo.

Oẹ, buồn nôn quá đi, đúng là mấy nhò này hết thuốc chữa rồi. Đúng là sến quá mà, thế kỷ XXI rồi mà còn dung mấy từ đấy.

Bịch... bịch, tiếng chạy vang khắp hành lang, Chi Mai đập vai Kim Anh thờ hồn hèn, cúi mặt, mắt long lanh:

- Đầu... đầu giờ tớ gặp được No1 đấy.

- Thì sao.

Có gì mà sung sướng thế không biết.

- Vô duyên. Làm tụt cả cảm xúc của người ra. Nói chuyện với cậu thà nói chuyện với đầu gối còn hơn. Xi.

Chi Mai mắt lờm sắc bén, môi xong lên, mũi héch héch nhìn Kim Anh.

- Thôi về lớp buồn sướng hơn.

Nói rồi cô đi thẳng, Kim Anh lững thững đi bộ khắp hành lang. Giờ mới phát hiện trên tường có rất nhiều bức tranh đẹp do học sinh trường vẽ đoạt giải.

Những gương mặt tiêu biểu của trường. Phía cuối hành lang là một chiếc tivi tinh thể lỏng, hai bên là hai bồn hoa. Thì ra là bảng thành tích và chỉ số “giá vàng” của các cục vàng No.1 của trường ĐH Hồ Chí Minh.

Xi, có mỗi 5 cái cục vàng mà làm hoành tráng dễ sợ, mà sao mấy người này đẹp thế nhò. Nhìn chả bỏ mắt tí nào, thà ngồi uống Coca còn sướng hơn.

Nghĩ xong, chạy thẳng xuống căng tin gọi cho mình lon CoCa.

Phía xa Trâm Nhi đang cười hớn hở với Tú Anh, nhìn thấy Kim Anh đang thất thần uống lon Coca anh kéo Trâm Nhi tiến lại gần.

- Này.

- Phụt. - Giật mình, cô phun hết cả ngụm CoCa vừa uống xong.

Thấy chị mình xúc động, Trâm Nhi cầm khăn giấy đưa cho Kim Anh.

- Khụ Khụ, định hại chết người đấy à.

- Chị làm gì mà ngồi đần ra vậy.

- Đần gì chứ. Đang suy nghĩ thôi.

Tú Anh nhìn Trâm Nhi, cô cũng quay sang nhìn lại anh :

- Vậy em không làm phiền. – Hai người đồng thanh.

- Ê.- Cô gọi đặt lại.

- Hai người. hơ hơ không phải là quen nhau rồi đấy chứ.

Trâm Nhi e thẹn cúi mặt, mắt long lanh :

- Phải, nhờ chị cả đấy.

Cái gì không phải nhanh thế chứ, đúng là đệ tử mần dạy cái được luôn HaHa. Trâm Nhi em được lắm.

- Nhìn kìa nhìn kìa cười tí cả mắt, trông xấu thế mà thằng Tú Anh cũng yêu.

Tú Anh hất hất mặt :

- Xấu thì sao, xinh hơn chị là được rồi. Ờ.

- Á à, cái gì thằng này. Giờ có người yêu là quên bà chị này đúng không.

- Ủ thì làm sao.

Trâm Nhi nhìn hai người mà cười khúc khích. Hai cái chị em nhà này, không ***** nhau là không được mà. Nhưng cô cũng thấy rất hạnh phúc khi anh đang bên cô. Khuôn mặt anh đáng ghét quá đi. Nhưng liệu hạnh phúc này đến dễ dàng vậy không, em sẽ được ở bên anh mãi chứ. Dù sao cũng nên tận hưởng những giây phút này.

Tan học, về nhà thấy ba đang ngồi xem phim, cô lễ phép chào ông rồi định lên phòng để thay quần áo thì tiếng ông Phùng vang lên :

- Kim Anh, lại ba bảo.

Ngồi xuống cạnh ông, không biết lại có chuyện gì nữa đây. Không phải là...

Tan học, về nhà thấy ba đang ngồi xem phim, cô lễ phép chào ông rồi định lên phòng để thay quần áo thì tiếng ông Phùng vang lên :

- Kim Anh, lại ba bảo.

Ngồi xuống cạnh ông, không biết lại có chuyện gì nữa đây. Không phải là...

- Còn mấy ngày nữa là đến 2 tháng rồi đấy con chuẩn bị tâm lý đi nhé.

Sao ba lại nhắc nhỉ, giờ không biết trả lời sao đây. Aaaaaa.....

- Dạ.

Dạ nhỏ rồi nhẹ nhàng bước về phòng. Nhảy tót lên giường, mặt đầm chiêu suy nghĩ

- Mình phải gọi cho Thế Du để ra mắt ba mình mới được, không ba lại bắt mình cưới Thế Nam thì chết. Hic.

Số mình thật khổ quá đi.

Nói là làm, với tay lấy điện thoại trên bàn :

“ Thuê bao quý khách hiện không liên lạc được.... “

Giọng cô tổng đài vang lên đều đều. Lúc nước sôi lửa bỏng thế này không biết Thế Du có thể đi đâu được cơ chứ. Bực mình hết biết. Cái tên này, chắc lại đang ngủ rồi.

.....

Mưa rơi tí tách ngoài thềm.

Bước ra ngoài cửa hiên, đứng tựa vai vào tường anh ngăn người ngắm nhìn những làn mưa rơi tí tách bên thềm. Lúc chiều nay trời sang rực không có chút dấu hiệu bão sẽ có mưa vậy mà bây giờ mưa rơi càng ngày càng nặng hạt hơn.

Trong không trung những hạt mưa nhẹ nhàng bay theo chiều gió, màn đêm đen kịt lại, anh vô thức đưa tay đón lấy từng hạt mưa trong suốt. “ Bộp, bộp” Một phút ngưng đọng, rơi xuống tay vỡ thành nhiều mảnh bắn sang nhiều hướng.

Không biết đã đứng đấy bao nhiêu lâu, bàn tay cũng ướt, đôi lông mày hơi nhúm, môi mím lại cũng có những hạt mưa li ti dính vào, dường như không muốn rời xa khuôn mặt đẹp đẽ đó.

Con mưa rơi dần, rơi dần rồi tạnh hẳn, giữa những căn nhà, ở mái hiên những giọt mưa chảy xuống rơi xuống đất vỡ vụn, còn lại một khoảng lặng.

Một người mặc áo mưa màu hồng, có nhiều hình bông hoa trên áo, mặt cau có, tay lau hết những vệt mưa trên mặt, tóc mái có vài sợi bị ướt bám vào mặt được cô gạt vào tai. Chiếc áo mưa bị rách ra rồi vứt ngay vệ đường, ống quần xắn lên cũng được tháo xuống, chiếc giày búp bê được cất trong túi sách cũng được lôi ra đi.

- Mở cửa, Thế Du.

Cô nàng đập đập cửa hét âm lên.

Anh nhìn xuống thấy Kim Anh đang kéo qua kéo lại cánh cửa nhà anh như muốn phá đến nơi.

Đi xuống nhà mở cửa cho cô, anh dựa lưng vào cửa. Tóc vẫn còn hơi rối, hình như vừa ngủ dậy, chiếc quần nỉ, áo phông rộng thùng thình, chiếc dép đi trong nhà màu kẻ ghi.

- Có chuyện gì?

Biết ngay là ngủ mà, ngủ mà cũng tắt máy. Xi lắm người ta bị ướt mất công đến đây. Đã không mời khách quý vào nhà mà còn đứng ngang cánh cửa như muốn đuổi nữa chứ. Cái tên này, thôi hẳn nại vì tương lai của mình với anh Nam.

Kéo anh vào nhà :

- Vào đây, tôi có chuyện muốn nói.

Đi theo cô, không biết nhà của ai nữa. Lại dám tự tiện lấy nước uống, ngồi quỳ trên ghế nữa chứ.

- Sáng nay là một ngày đẹp trời, không mây, có tí gió... vân vân và mây mây.

- Nói nhanh.

- Ừm. Tôi vào nhà thấy ba tôi đang ngồi xem phim, tôi ...

- Vào vấn đề chính . Nhanh. – Anh cau có ngắt lời.

- Thì cũng phải để người ta tả tí khung cảnh thì vào chuyện mới hấp dẫn chứ.

- Lắm chuyện. Cô có nói nội dung luôn không thì bảo. – Anh gắt lên, không thể chịu được cái kiểu lắm mồm, ồn ào của cô được.

Gì mà cáu chứ, tôi cũng muốn kể lắm, nhưng ngại nổi chẳng nhẽ bây giờ bảo anh đến ra mắt đi à. Tôi là con gái mà, can bản người ta đến chưa kịp tìm lời thoại nào thích hợp thôi. Khó tính như ma.

- Ba tôi nhấn đến vụ hôn ước rồi, sao giờ .

Mất ăng ạng nước rồi kia, làm gì mà đến nỗi đấy.

Tương lai cả đời người chứ bộ.

Thế Du tưởng chuyện gì, anh ngồi xuống, vắt chân điềm nhiên nói :

- Phải ra mắt ba vợ thôi.
- Vậy cậu tính bao giờ đến nhà tôi.
- Mai.
- Nhanh thế, không để tôi chuẩn bị à.

Anh quay về phía cô gườm gườm :

- Không nhanh là hết thời hạn mà còn rách việc nữa.

Giờ thì đã hiểu, tương anh ta yêu mình đến nỗi muốn cưới luôn. HaHa. Độ tự sướng của mình cao thật.

- Vậy giờ tôi về. Mai nhớ đến đây không ba tôi dục.
- Ừ rồi.

Uống nốt ngụm nước, Kim Anh bước đi. Nghĩ sao được 3 bước, cô làm bộ mặt nịnh nọt giả tạo nhất.

Nhìn cô chớp mắt muộn rưng cả lông mi, anh rùng mình hất mặt hỏi:

- Sao nữa?

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Uống nốt ngụm nước, Kim Anh bước đi. Nghĩ sao được 3 bước, cô làm bộ mặt nịnh nọt giả tạo nhất.

Nhìn cô chớp mắt muộn rưng cả lông mi, anh rùng mình hất mặt hỏi:

- Sao nữa?

Không chờ đợi, cô nói nhanh :

- Cậu có thể đưa tôi về không.
- Cái gì cơ?
- Trời mưa xong tôi ôm thế này nhờ trên đường về tôi gặp biến thái thì sao. Cậu phải thương hoa tiếc ngọc chứ dù gì tôi cũng là cành vàng lá ngọc.

Nói đoạn, cô ôm mặt tưởng tượng :

- Bọn nghiện với biến thái thấy tôi xinh xắn đáng yêu thế này chắc chúng không buông tha tôi đâu, như thế tôi sẽ bị ức hiếp mất. Mà nếu như chúng không động long đến sắc đẹp của tôi thì chúng sẽ cướp hết tiền của tôi. Trong khi đó tôi yêu tiền như yêu bản thân mình vậy nên tốt nhất quyết sẽ không đưa mà không đưa thì chúng sẽ trịch hoặc giết tôi

Ôm mặt kêu lên thảm thiết như cô đang bị giết thật vậy :

- Oá, không thể được kinh khủng quá.

Quay lên nhìn cô, anh ngáp lên một cái rồi nhìn chăm chú diễn viên quần chúng không biết từ đâu lạc vào nhà anh.

Kim Anh thấy Thế Du cứ nhìn mình như người ngoài hành tinh mà trả có động tĩnh gì là muốn đưa cô về cả, cô đưa tay hươ tay loạn xạ lên trước mặt Thế Du :

- Ê, ê cậu đừng im lặng thế chứ.

- Sao cậu có thể nói nhiều và tưởng tượng được nhiều thứ như vậy nhỉ.

Xẹt Xẹt.

Cô như bị điện giật. Cậu đúng là không biết giữ ý tứ cho người khác cái gì. Tên khốn khiếp mình làm trò như thế mà cũng không thương hoa tiếc ngọc mà đưa mình về. Xi. Không cần nữa, đi bộ con hơn ngồi cái xe đẩy cũng dễ chịu cái mông đấy, cũng đỡ mỏi chân đấy, cũng không mất tiền đi taxi hay đi bộ về đấy. Mình cũng ... thích đấy nhưng không thêm.

Cô quay mặt cắt bước đi luôn, nói đi là thế nhưng vẫn ngoái ngoái xem Thế Du có chạy theo không. Tuyệt nhiên không có ai, cô mặt buồn hiu lại phải cuộc bộ về.

May nhà cô cũng cách nhà anh không xa là mấy.

Về đến gần nhà thì thấy Thế Nam chuẩn bị đi đâu đấy, cô chạy lại hỏi :

- Anh đi đâu đấy.

Giật bắn mình, anh ôm ngực nói :

- Khiếp! Em làm gì như ma xó vậy. May mà anh không bị yếu tim. Haizzz.

Hi, cái anh này, người ta thế này mà bảo ma xó.

- Anh đi chơi đấy à.

- Ủ, đang định đón Mỹ Hân đi chơi, em đi cùng không.

- Không, em đi để làm người thừa ả. Anh đi đi không đến muộn nàng dỗi bây giờ.

Đang định nói chuyện kết hôn nhưng anh đang bận nên thôi. Để mình làm xong nói cũng không muộn.

- Xời, yên tâm đi người yêu anh biết điều lắm trả bao giờ dỗi vớ vẩn cả.

Con gái mà không biết dỗi với biết ghen mới lạ à nha :

- Chưa chắc, chưa chắc à nha.

Cô thấy anh hơi mỉm cười nhẹ, tay chuẩn bị đưa lên biết Thế Nam chuẩn bị gõ đầu mình, cô co chân chạy thẳng về nhà, vừa chạy vừa quay đầu trên :

- Em bắt bài rồi.

“Cái con nhỏ chanh này chả biết bao giờ lớn được.” Anh cười lắc đầu, vào xe đi đến nhà Mỹ Hân.

Cô rón rén bước đi như mèo con, ông đang xem phim chắc không để ý. Cô nhẹ nhàng, thận trọng bước lên cầu thang thì bị ông Phùng phát hiện, ông háng giọng :

- Con vừa đi đâu về thế.

Nuốt nước bọt, cô làm bộ mặt tươi cười, toe toét quay sang nhìn ông chỉ tay loạn xạ:

- Dạ, dạ này, ờ này con, con ... à đúng rồi con đi với anh Na,

- Sao con ú ớ vậy, có phải giấu ba chuyện gì.

Cứng họng :

- Không ạ. Không tin ba cứ gọi cho anh Nam thì biết.

Anh cười xoa :

- Ba tin con, nhưng nếu ba mà biết con nói dối chuyện gì thì đừng trách.

Hốt hên, ôm ngực cười méo mồm :

- Dạ, con xin phép ba con về phòng.

- Ừm.

Nói xong, cô chạy tuốt về phòng đóng xăm cửa lại rồi nhảy lên giường luôn.

Kiểu này thì xong rồi, mình nói dối đã kém, mai Thế Du lại còn sang đây nữa ba mà biết mình nói dối thế nào cũng khừ mình cho mà xem. Nhưng nếu không giúp anh Thế Nam thì khổ than đứa bé thì mình bất nhân quá... Sao giờ

Mãi suy nghĩ, cô thiếp đi lúc nào không biết.

Sáng hôm sau.

Tính toong... tính toong...

Ông Phùng đang ngồi đọc báo trong phòng khách nghe thấy tiếng chuông liền đứng dậy ra mở cửa.

Khi nhìn thấy chàng trai trẻ trước mặt, ông ngạc nhiên :

- Thế Du.

Anh mỉm cười lễ phép cúi đầu chào ông.

- Vào đây nào.

- Dạ.

Anh đi theo ông vào nhà, mắt nhìn ngang dọc tìm kiếm gì đó, rồi khẽ nhủ mảy may khi không thấy ai nữa ngoài ông Phùng.

- Cháu ngồi đi.

- Vâng.

Lấy hai chai nước dưới ngăn bàn để lên mặt, anh lễ phép mở chai rót nước rồi mời ông uống :

- Hôm nay có chuyện gì mà đột xuất đến nhà bác vậy?

- Dạ, co có chuyện cần thưa mà Kim Anh đâu bác.

Ông thấy anh hỏi lại ngạc nhiên lần nữa, thường hai đứa rất hay cãi nhau tự nhiên lại hỏi. Ông lắc đầu cười :

- Cái con bé ấy mà, hôm qua không biết đi đâu về muộn giờ vẫn còn ngủ trên phòng con ạ. Sao có chuyện gì nói bác nghe.

Anh điềm tĩnh, ngồi thẳng lưng, như bắt đầu vấn đề quan trọng, ông cũng thấy hồi hộp :

- Thưa bác cháu muốn thay anh Thế Nam chăm sóc cho Kim Anh ạ.

Hôm nay không biết là ngày gì mà ông Phùng được hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên nọ, nhưng nói đến chuyện này sau một hồi suy nghĩ mãi ông vẫn chưa rút được kết luận nào, vẫn còn quá ngạc nhiên mà bật thốt :

- Sao. Cháu nói vậy là ý gì?

Anh vẫn điềm tĩnh, chắc phải tập trước cả trăm lần rồi ý chứ. Nhưng thật ra thì hôm qua anh ngủ một mạch đến bây giờ, có nên cho Thế Du đi làm diễn viên không nhờ. Hơ hơ...

- Cháu với Kim Anh đang quen nhau vin bác cho cháu một cơ hội và lại anh Nam cũng đã có người yêu rồi nên mong bác suy nghĩ việc vậy ạ.

Nhìn anh như không tin vào tai mình, con bé Kim Anh thật là, thế nào hôm qua mình nhắc tới nó cứ áp ứng :

- Cháu nói thật chứ. Cháu với Kim Anh nhà bác quen được bao lâu rồi mà bác không biết gì.

- Dạ, từ khi bác và Kim Anh về nước, trước đó chúng cháu cũng liên lạc ạ. Cháu mong bác đồng ý chuyện cháu vừa nói trên. Nếu có thể chúng cháu sẽ cưới nhau để cháu thay vào vị trí anh Nam sẽ tốt hơn cho cả hai bên ạ.

Thằng bé này đã lớn khôn thật rồi, ăn nói cứng rắn và rất tự tin gương mặt ít biểu cảm làm cho người khác rất khó đọc được suy nghĩ của nó, ông nheo mắt quan sát nét mặt của anh, điểm nào cũng nói lên đó là sự thật. Chuyện này rất khó xử đây.

- Cháu nghĩ bác sẽ đồng ý chuyện này sao?

Thế Du đến lúc này thì cười nhẹ giọng đầy tự tin :

- Nếu bác thương yêu Kim Anh và muốn cho Kim anh một cuộc hôn nhân với tình yêu thật sự thì bác sẽ đồng ý. Dù sao cháu cũng là anh em họ với anh Nam nên việc đây cháu có thể vừa thay thế chăm sóc cho Kim Anh vừa có thể hoàn thành việc đính ước giữa hai người.

Lần này ông không vòng vo nữa, nhìn thẳng vào mắt anh :

- Vậy cháu có yêu Kim Anh không?

Ông nhìn chăm chăm vào mắt anh, và cũng có một người cũng đang theo dõi cuộc nói chuyện của hai người suốt này giờ, cô cũng hồi hộp không kém, câu hỏi ba cho đúng là khó nhằn mà tên này đâu có tình cảm gì với cô đâu hẳn nói thế nào cũng bị lộ. Nhưng không...

Ánh mắt trở nên sang quắc, kiên định, môi mấp máy :

- Cháu rất yêu Kim Anh.

Ông Phùng không tin vào tai mình, không tin vào mắt mình, thẳng bệ khi nói yêu con gái ông có cái gì hạnh phúc đang lan toả mà ông không lý giải được, cũng mừng thầm trong lòng.

Kim Anh dù biết là giả nhưng không ngờ Thế Du lại diễn thật đến thế nên không tránh khỏi phản xạ tự nhiên đỏ bừng mặt, người cứng đờ như pho tượng.

Cái tên này cho đi học siễn xuất được rồi, sao có thể nói được như thế ngại chết đi được, chắc chuyện xong rồi mình chuẩn đi cho rồi.

Cô đi nhẹ nhàng lên phòng vừa đi vừa ôm ngực, không biết từ lúc nào lồng ngực phập phồng không thôi.

- Xin bác suy nghĩ việc này ạ, bây giờ cháu sẽ về thưa với bác Trình. Cháu xin phép, bác gửi lời lại với Kim Anh hộ cháu.

Cười nhẹ khi vừa thấy một bộ đồ Hello Kitty hồng vừa “chuồn” khỏi cầu thang.

Cúi đầu chào ông, ông tiễn anh khỏi nhà mà không khỏi suy nghĩ, nếu hai đứa mà yêu nhau thật lòng thì cũng tốt, thẳng Du bây giờ cũng không kém Thế Nam là bao, nếu Kim Anh mà đồng ý hoặc phản đối đến cùng thì bác cha mẹ như mình sao có thể ngăn cản hạnh phúc của đôi trẻ chứ. Mà thẳng Thế Nam cũng có người thương rồi. Cần phải xem xét lại.

Thế Du mở cổng bước vào nhà gặp Thế Nam đang tưới cây.

Thất em anh bỏ bình nước xuống chờ Thế Du đến gần chỗ mình mới hỏi :

- Con gió độc nào đưa em đến đây vậy.

- Em đến nói chuyện của anh với nhỏ Kim Anh đấy. Đứng mà trêu đi.

Đổi thái độ 180* không nhăn nhó nữa, anh quay sang bộ mặt vừa nghiêm vừa dò xét :

- Vậy à, em định nói gì thế, nhờ giúp anh không anh chết đấy.

- Vào nhà rồi biết.

Lúc này hai người đã đi hết bậc tam cấp và tiến vào phòng khách, thấy ông Trình không có ở phòng khách thì chắc ông ở phòng ăn, anh vào phòng ăn rồi lên tiếng :

- Bác, con mới về.

Thấy tiếng đứa cháu yêu, ông bỏ dở miếng thịt đang xắt trên đĩa đứng dậy ôm anh, cười :

- Con về đấy à. Ngồi xuống ăn sang với bác luôn. Nam bảo ** làm cho em thêm 1 suất bit tết nữa con.

Anh ngần lại :

- thôi ạ. Cháu ăn rồi bác cứ ăn xong đi con có chuyện muốn thưa ạ.

- Ủm vậy con ra ngoài phòng khách đợi bác. Ăn xong bác sẽ ra.

Anh đứng dậy ra phòng khách ngồi.

Thế Nam ngồi xuống bên cạnh gặng hỏi :

- Em định nói gì vậy. bật mí tí đi.

- Anh nói ít thôi.

Thế Nam im bật dù gì thì anh cũng đang nhờ vả Thế Du với lại ông Trình cũng đã ăn xong. Tính sau cũng được. Hừ.

Ông Trình đi ra, ngồi xuống ghế, Thế Du rót nước cho ông.

- Bác uống nước.

- Ừ. Con có chuyện gì nói bác nghe.

Ánh mắt kiên định anh không vòng vo nói thẳng vào vấn đề:

- Bác, con muốn thay anh Nam để cưới Kim Anh được không ạ.

“Phụt” Thế Nam cũng ngồi để nghe chuyện, thấy em mình nói mà anh phát sắc trọn hoả, không ngờ Thế Du có thể đề nghị lộ liễu vậy, chả biết ý tứ gì cả.

Ông Trình ngạc nhiên không kém:

- Ý con là ...

- Vâng, con với Kim Anh cũng đang quen nhau mà bây giờ bác với bác Phùng lại bảo cậu ấy lấy anh Nam thì con phải làm sao.

Anh tỏ ra trách móc, ông Trình nghe xong mà cũng ái ngại. Thế Nam nếu không biết màn này do mình làm ra thì chắc anh cũng tưởng là thật rồi. Ông Trình nhìn đứa cháu yêu quý:

- Con với Kim Anh quen nhau sao? Ta thấy hai đứa hay cãi nhau lắm mà.

Sao ai cũng nói câu đấy nhò, chẳng qua hồi bé tuổi trẻ bốc đồng thôi mà. Hơ

- Đây là chuyện hồi bé, bây giờ con với cậu ấy rất yêu nhau mong bác hợp tác cho bọn con, con sẽ thay anh Nam hoàn thành tâm nguyện của bác gái.

Ông đâm chiêu suy nghĩ.

Thế Du bình thản như biết trước câu trả lời.

Thế Nam hồi hộp chờ phản ứng từ phía ông.

- Thế Nam con nghĩ thế nào?

Giật nảy người tự dưng lại lời anh vào:

- Dạ, ừm ... dạ con nghĩ nếu hai đứa yêu nhau cứ để chúng đến với nhau, con cũng rất khó xử con chỉ coi Kim Anh như em gái thôi ạ.

Ông cau mày nhìn thẳng con trai mình, dám nói thẳng thắn thế, thế mà lúc ông nói đến chuyện này lại không nói năng gì đến khi em mình đỡ lời cho mới tuôn hết.

Ông lại suy nghĩ:

- Nếu thật là như vậy bác cũng không nỡ ép 2 đứa rời xa nhau, để bác bàn với bác Phùng xem bác ấy có đồng ý không.

Hai ngày nữa sẽ có câu trả lời cho con.

Thế Nam hấp tấp xen vào:

- Ba cố gắng thuyết phục bác Phùng nhé, chúng nó yêu nhau mà bắt Kim Anh lấy con thì khổ thân thằng Du lắm, Kim Anh chỉ là em gái con thôi.

Anh cố nhấn mạnh để vớt vát, Thế Du có thêm sự ủng hộ của ông Trình nên cũng thờ phào nhẹ nhõm.

- Được rồi.

Ông nhìn qua Thế Du tiếp:

- Hôm nay ở lại nhà ăn cơm, lâu rồi chưa về đây phải không.

- Dạ. Con xin phép bác hôm nay con có việc bận, mai ngày kia con sang chơi ạ.

- Ủ, nếu có việc thì cứ về đi.

- Vâng.

Anh đứng dậy chào ông, rồi ra cổng.

- Em giỏi thật đấy, giả vờ mà như đúng rồi ấy. Hi..Hi.

Anh nhăn nhó vì vừa bị Thế Nam đập vào vai :

- Anh vũ phu vậy. Tránh xa em ra.

Thế Nam không những không tránh anh còn cười lớn ôm dúi Thế Du xuống, đập đập vào lưng anh.

- Đau.

Thế Du giãy giụa mãi mới thoát.

- Cái thằng này, mày là đàn ông mà hờ tì đụng vào là kêu lên vậy trả giống anh mày tý nào. Siêu men lì đấy nhó. Hơ Hơ..

Anh còn nhăn nhó vạch bắp tay lên cho Thế Du mà quên Thế Du cũng cơ bắp cuộn cuộn:

- Vậy em vào nói chuyện lại với bác Trình.

- Ô ơ... đừng làm thế chứ. Du Du là đẹp trai nhất, phong độ nhất, cơ bắp 6 múi x-men thế này cơ mà.

- Anh tránh xa em đi.

Anh chạy nhanh ra cửa, dắt xe rồi chuồn mất thế mà vẫn còn nghe tiếng Thế Nam văng vẳng :

- Cái thằng này anh mày đáng yêu thế này mà cứ xua đuổi là sao.

Thế Du đi rồi, anh vui mừng khôn xiết, huyết sáo vang nhà mà không thấy xấu hổ vì đã lừa hai đứa em nhỏ nhắn xinh xắn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Căn tin trường.

Chi Mai ngồi lên ghế vừa cho miếng snack khoai tây vào mồm nhai nhồm nhồm vừa nói :

- Biết tin gì chưa cung.

Cái nhỏ lăm chuyện này, chuyện gì cũng biết không biết lại chuẩn bị có chuyện gì đây.

Kim Anh với tay lấy một túi snack trên đồng đồ ăn đồ sộ của mình bóc, lấy một miếng cho vào miệng, vẻ mặt chăm chú :

- Kể đi, chờ đợi gì nữa.

Chóp luôn thời cơ, miệng nó bắt đầu vén lên kể :

- Hôm nay nghe đồn có một học sinh mới đến đây. Người Trung Quốc gốc Việt Nam, nghe nói xinh dữ lắm nha.

- Thì sao, chả liên quan .

Nói chuyện với cô đúng là mất hứng mà.

- Ờ thì không liên quan nhưng không biết nhỏ này vào lớp nào nhỉ. Hình như bằng tuổi mình hay sao ấy.

Kim Anh tưởng chuyện gì liên quan đến nền kinh tế quốc dân, ngôi sao bị xì căng đan, hay vụ cướp bóc gì mới nên háo hức, giờ nghe câu chuyện nhạt như nước ốc thật chán muốn chết :

- Thôi kệ đi.

- Ồ.

Chi Mai im luôn, hai người nói một số chuyện trên lớp nữa rồi cùng nhau chén sạch chỗ đồ ăn trên bàn.

Giờ lên lớp.

Cô giáo hôm nay hình như có vẻ tươi tỉnh hơn thường ngày thì phải, mọi khi vào lớp thì đờ đẫn này nọ để lấy oai với mấy hotboy trong lớp, được ngày hôm nay cười tươi như hoa bước vào lớp, gõ nhẹ cái thước lên bàn báo các bạn im lặng. Cái này cũng khác nữa này, mọi khi thay vì đập bàn cô sẽ dùng vũ lực luôn ấy chứ. Không biết là có chuyện gì đây.

- Các em im lặng nào. Hôm nay,...

Một số người có vẻ đoán được ra chuyện gì, ngồi im lắng nghe làm cả lớp chăm chú theo :

- Hôm nay, lớp ta có học sinh mới chuyển đến, các bạn làm quen với nhau nhé.

Cô chỉ tay ra hướng cửa, một cô nàng tóc xoã dài màu nâu, mắt to tròn đen láy, mũi cao miệng chúm chím hồng, nhìn rất xinh xắn bước vào lớp. Trên môi còn nở nụ cười thân thiện làm toàn con trai trong lớp vỗ tay rầm rầm.

- Đây là học sinh mới của chúng ta. Hạ Hữu Thiện.

Hữu Thiện mỉm cười, lướt ánh mắt nhìn xung quanh rồi cúi đầu chào nói :

- Chào các bạn. Tôi là Hạ Hữu Thiện học sinh mới chuyển về. Mong các bạn chỉ giáo.

Giọng nói trong, nhưng hình như vẫn hơi nhịu vì mới từ Trung Quốc chuyển về, Kim Anh nhìn cô rồi nhìn lại mình “ Xinh gần bằng mình .”=))~

Mọi người vỗ tay rầm rộ, một số nữ xinh có vẻ hơi ghen tị với cô, mặt mày khinh khỉnh không thèm phản ứng gì.

Hữu Thiện còn cúi đầu lần nữa :

- Cảm ơn các bạn.

Tiếng các bạn nam đã bắt đầu rầm rộ, còn có người hui huýt rồi hú lên, đúng là thấy gái cái sang hết cả con người . Còn có tiếng nói :

- Ra về lớp mình đi ăn mừng có học sinh mới đi nhất là 1 “hot girl” xinh đẹp thế này nữa chứ.

Anh A hòa theo :

- Ha...Ha Hữu Thiện à, tỷ chúng mình trao đổi số điện thoại nhé. – Cô chỉ cười nhẹ.

Chi Mai, mắt đã sếch lên một tý, huých tay Kim Anh :

- Trông bọn háo sắc kia, thấy gái là rồi cả lên.

Kim Anh chỉ chép miệng :

- Kệ người ta đi. Ghen à, nhỏ đấy cũng dễ thương nên bọn con trai thích là phải rồi. Không có gì phải ý kiến cả.

Tú Anh thấy chị mình nói, cũng quay xuống hóng hớt :

- Nhỏ này nhìn nai nhỏ.

Kim Anh mắt bé mắt to lườm thẳng em không thương tiếc :

- Đừng ngó ngang ngó dọc nhé. Tao mach con Trâm Nhi đấy.

- Vô tư đi.

Anh cười ngất ngưởng.

Sau một hồi bàn tán, người đẹp mới vào lên tiếng :

- Được rồi coi như lễ ra mắt hôm nay tan học tớ sẽ khao mọi người đi ăn với đi hát thoải thích.

Nghe đoạn bọn con gái có vẻ thích thích người đẹp mới vào cũng hết ầm hường ứng, bọn con trai thì càng thích thú hơn :

- Được đấy.

- Good.

Hiu... huyết... huyết.

- Nào các em ổn định, Hữu Thiện có mấy chỗ trống đấy em thích chỗ nào cứ ngồi.

Cô nàng nhẹ nhàng chọn chỗ trống cạnh Tú Anh, lịch sự :

- Chỗ này cho tớ ngồi được chứ.

Anh cười nhẹ, cũng lịch sự lại :

- Tự nhiên.

Kéo ghế ngồi xuống, Tú Anh cũng không nói gì nữa vì cảm thấy gai gai bởi ánh mắt của bà chị mình, Hữu Thiện cũng không nói gì, chăm chú ngồi nghe giảng

--Tan học--

Tú Anh với Kim Anh ra trước để về nhà vì không muốn đi chung, ra ngoài cổng trường thì thấy Trịnh Kim với Từ Kỳ cũng đang đi ngồi cạnh nhau, hai bên đã có mấy đám học sinh nữ mắt hình trái tim, mồm dò nước dãi.

Tú Anh chạy lại, xen giữa ôm hai vai cười toe toét :

- Ủ ôi, sao hôm nay 2 anh đẹp trai hạ cánh ở đây vậy.

Từ Kỳ nhanh nhẩu, rủ rê :

- Tý đi hát đi, bạn Du hôm nay fôn lên rủ phát đi luôn đấy thoáng chưa.

- Thế thì quất thôi.

Từ Kỳ thấy Kim Anh đang đi ngang hàng, vênh mặt lên nhìn cô :

- Sao, đi không.

Ở cái tên này nhìn cái bản mặt của nó kia ức chế thể cơ chứ, mời người ta ít ra phải tử tế chứ.

Cô làm kiêu :

- Mời tôi cậu phải tỏ ra có thành ý chứ. Nhìn cái mặt kia hết muốn hát rồi.

Nhường mày nhìn sang cô, Thế Du đập ngay một câu :

- Thế thì ở nhà.

Từ Kỳ cùng Tú Anh cười sặc sụa. Cô tức muốn ói máu **** thằm trong miệng:

- Lại thêm tên máu lạnh.

Ngượng không thể tả tưởng nói vậy thì Từ Kỳ xuống giọng mời cô đi ai ngờ tên “ chồng chưa cưới già” của cô tặng cho một câu như đá luôn vào họng vậy.

Từ Kỳ cười xong còn nhăn nhó :

- Dơ chưa kia.

Nhục, nhục thể cơ chứ, chưa cái gì nhục bằng cái này.

Không biết bây giờ có nên đào đất lên mà úp mặt vào đấy không đây.

Thấy chị mặt đỏ bừng vì ngượng, thì giải cứu :

- Thôi không trêu bà ấy nữa, đi thôi.

Từ Kỳ đã ngừng cười nhưng vẫn cố nói một câu như đâm vào mặt cô :

- Lần sau tự biết vị trí không quan trọng của mình đi nhớ.

Phải khỏi nghĩa thôi, không thể chịu được nữa :

- Xời xời, tôi vậy đấy nhìn lại mặt mình đi đồ 2 mặt, giờ vờ ngây thơ trước mặt mọi người tưởng là giỏi lắm à.

- Ấy chết, có người ghen với vẻ thơ ngây trong sang của mình đến nỗi sắp lên con. Tội thật.

- Cậu...

Mình đã cãi cùn tên này còn cùn hơn, đúng là cái tên 2 mặt không thêm chấp.

- Tôi làm sao.

- Con xin, hai người tha cho con với thằng Du cái.

- Đây đừng ghép tao với con nhò ngu đần này.

Tức điên người cô hét :

- Triệu Từ Kỳ đừng thấy tôi hiền mà bắt nạt nhớ.

Cô bước đến gần Từ Kỳ đá thật mạnh vào chân anh làm anh đau điếng. Tay ôm chân mắt quắc lên :

- Cậu dám

Cười tươi vì vừa được hả con tức :

- Có gì mà không dám

Thế Du chịu hết nổi, anh lên tiếng :

- Có đi không thì bảo, về nhé.

Từ Kỳ, Tú Anh đồng thanh :

- Ấy đừng, giờ đi ăn trước đã rồi đi hát nhé.

- Suốt ngày ăn. – Kim Anh lên tiếng. Lại một cuộc chiến nữa bùng nổ.

Tú Anh không để Từ Kỳ nói thêm, anh ngăn :

- Hai người đừng làm loạn nữa, ở nhà giờ.

Chép miệng :

- Cháp người bị ABE vậy. - Từ Kỳ hất hất mặt, không thêm nói nữa.

Đúng là tiểu nhân, mình cũng là con gái sao hấn không đối xử tử tế được tý nờ.

Hữu Thiên suốt này giờ quan sát với nghe ngóng đám Kim Anh nói chuyện, cô cười nham hiểm

Bước tới chỗ mọi người, cô mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Hữu Thiên suốt này giờ quan sát với nghe ngóng đám Kim Anh nói chuyện, cô cười nham hiểm

Bước tới chỗ mọi người, cô mỉm cười./

- Tú Anh, Kim Anh hai cậu không đi với lớp sao?

Kim Anh quay sang trả lời :

- Ủ. Bọn mình đi cùng hai người này rồi, thông cảm nhé.

- Các cậu cũng định đi ăn với hát à. Vậy đi chung cho vui, càng đông càng náo nhiệt mà.

Thế Du nhìn cô chùng chùng, Từ Kỳ nhìn với ánh mắt hơi nheo nheo, đồng thanh:

- Càng đông càng nhức đầu.

Hữu Thiên quay đầu nhìn Thế Du, mắt cô sáng hết cỡ như vớ được vàng. “ Biết là đẹp trai, giờ nhìn gần còn đẹp trai hơn.” Dù đã điều tra rõ lí lịch của những người này nhưng không ngờ họ lại hoàn hảo đến thế, cô không nhầm người máu lạnh vô cảm với phái nữ kia là Trịnh Kim No.1 thì phải, học cùng lớp mình là Tú Anh No.3 vậy người còn lại kia chắc chắn là Từ Kỳ No.2

Cô nhún vai:

- Đi hát mà còn sợ nhức đầu sao Tiểu Kim

Trịnh Kim mặt đã xạm đi một nửa, Kim Anh há hốc mồm, Tú Anh tròn trừng mắt, Từ Kỳ cười lẫn lộn.

Anh cau mày, không nói gì, nhưng cứ thấy Hữu Thiên một điều Tiểu hai điều Kim :

- Đừng gọi tôi như vậy. - Đấy chắc chắn là câu nói lịch sự nhất nhất của anh rồi.

Cô không thấy xấu hổ mà còn cuốn lấy tay anh:

- Có gì đâu.

Từ Kỳ háng giọng :

- Tiểu Kim – Anh nhại giọng- Nghe ngứa cả ... người.

Ánh mắt cô như đang nói dám gây sự với mình sao, đồ môi mỏng, cô nhẹ giọng đáp mà đốp vào mặt anh :

- Kỳ Kỳ à, sao cậu ...

Chưa kịp để cô nói hết câu, Từ Kỳ đã chặn ngay họng :

- Bỏ ngay cái tên đấy đi, nếu cô không muốn rưng rưng.

Trợn hoả với thái độ của anh, rõ ràng trong sổ điều tra ghi anh là người than thiện, sao giờ lại thành tên môi mỏng, sắc mặt còn lạnh lùng nữa chứ.

Kim Anh suốt này giờ ngạc nhiên khi thấy người đẹp mới đến trường mà đã biết cả hai người này :

- Sao cậu lại biết Thế ... à không Trịnh Kim với Từ Kỳ vậy?

Cô nhún vai nói như không :

- Hai người này nổi tiếng mà sao tớ có thể không biết được chứ.

Tắt thở mọi người nghe giọng điệu nhõng nhẽo, chảy cả nước dãi của cô mà cũng muốn ... chảy theo.

Hất mạnh tay, làm Hữu Thiên chao đảo mấy bước, anh đứng xích qua bên Từ Kỳ.

Không may may gì với cô, lấy lại thái độ :

- Thôi mọi người đi cùng tớ nhé cho vui. Hôm nay tớ mời.

Kim Anh gật gù, vừa được xả láng lại không mất tiền :

- Cũng được đấy.

- Phản đối. - Từ Kỳ lên tiếng can ngăn.

- Phản đối vô hiệu. – Vênh mặt lên nhìn anh.

Biết chuẩn bị có cuộc chiến tranh thế giới thứ 3 sắp xảy ra, Tú Anh chen vào :

- Thôi đi chung cũng được, không sao cả.

Hai người kia vẫn còn lẩn ná lờm nhau một cái rồi mới thôi.

- À, Trâm Nhi đâu gọi đi cùng luôn.

- Kia kia.

Đúng là đốt hương muỗi cũng lên, mình vừa nhắc xong đã ở bên đường rồi.

Chờ Trâm Nhi sang, Kim Anh vui vẻ kéo Trâm Nhi rồi nói với mọi người :

- Vậy xuất phát thôi.

- Ăn trước hay hát trước.- Hữu Thiện hỏi.

- Hát.

Từ Kỳ, Tú Anh, Trâm Nhi đồng thanh :

- Ăn.

Từ Kỳ còn nói thêm :

- Hát đi đã chán còn bày đặt, đi ăn trước.

Cái tên này đúng là làm người ta phát điên mà, cứ thích đá đều nhò, đúng là tên đáng ghét.

Hữu Thiện vẫn tỏ vẻ cười cười, nhưng đảm bảo trong lòng thắc mắc về tính cách của Từ Kỳ.

- Sao cứ thích nhảy vào mồm mình thế nhò, đúng là vô duyên.

Cô nói nhỏ rất nhỏ ấy chứ thế mà vẫn lọt vào tai Từ Kỳ, anh nhìn cô cười nhạt rồi không nói gì, không muốn tranh cãi trước mặt người lạ.

- Thôi đi ăn trước đi rồi tính. – Tú Anh nói muốn thối mồm rồi mà cứ phải nghe hai người này lải nhải nhức đầu.

Hữu Thiện mỉm cười nói :

- Vậy các cậu đến “ Lẩu cay” ở Phạm Ngũ Lão đi, để mình báo với các bạn ở lớp một tiếng.

- Ừ vậy đi. – Kim Anh cũng đói lắm rồi nên cũng không can ngăn gì thêm

Thế Du, Tú Anh, Từ Kỳ cũng không nói năng gì, lấy xe ra. Tú Anh với Trâm Nhi.

Thế Du, Từ Kỳ một xe còn sót lại một người, là Kim Anh chứ ai nữa.

- Ơ, còn tớ.

Từ Kỳ cười cợt :

- Đi bộ đi.

Tú Anh thấy chị mình không có xe mà nhìn hai thằng bạn đưa nào cũng có vẻ không muốn đèo thì lên tiếng :

- Một trong hai đứa rước chị tao đi.

Cả hai không hện mà cùng đồng thanh:

- Lên đi.

Sốc, Kim Anh ngoáy đi ngoáy lại lỗ tai mà vẫn nghe văng vẳng hai câu nói ấy. Choáng một lúc, còn ngu ngơ hỏi lại :

- Các cậu vừa nói gì đấy.

Lại cùng đồng thanh :

- Lên không thì bảo.

Sốc tập 2. Thế Du mặt vẫn lạnh tanh, Từ Kỳ cười nhạt nhưng tai lại hơi đỏ.

Từ kỳ thấy thế nhân cơ hội true :

- Sướng nhá được hân 2 anh đẹp trai mời nhá.

Trâm Nhi cũng không kém, ngồi sau cười khúc khích :

- Một trong hai em chọn ai.

Vợ chồng kia nhìn đáng ghét, trêu người xong còn cười cợt mới sợ chứ.

Cô suy nghĩ đắn đo.

- Khó quá lên bừa đi. Còn bày đặt suy nghĩ nữa chứ, chúng nó dờ chừng không thẳng nào chờ bây giờ.

Tự dưng Kim Anh bước từng bước đến xe Tú Anh, Tú Anh giật mình :

- Đây đây, không tăng ba đâu đấy, công an phạt khỏi tiền.

Cái thẳng này, chị em thế đấy. Cô liều mình phi thân lên xe của...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Cái thẳng này, chị em thế đấy. Cô liều mình phi thân lên xe của... Từ Kỳ vậy.

Lên xe Từ Kỳ xong, Trịnh Kim khuôn mặt giờ đã xám hết lại, đặng hắng :

- Ừ... hừm

Kim Anh ngây thơ không biết ý Thế Du, cô vẫn tự nhiên mà còn quay sang hỏi anh :

- Tiểu Du sao thế, đau họng à.

Vào...!

Thế Du đi trước với vận tốc ánh sáng, làm mọi người đuổi theo mãi mới kịp. Từ Kỳ lúc đi ngang Thế Du còn cười nhạt, không hiểu nụ cười ẩn chứa điều gì.

Vừa đi vừa nói chuyện trên trời dưới đất nhất là Kim Anh, Trâm Nhi, Tú Anh. Bỗng :

- Huýt...

Tiếng còi của chú cảnh sát giao thông oai vệ vang lên, ông là một người mặt mũi bặm trợn, tay cầm dùi cui chặn ngang mấy cô cậu học sinh nói :

- Tất cả xuống xe xuất trình giấy tờ.

Kim Anh mặt tròn hoả, quả này thì xong rồi thể nào cũng bị báo về trường, mà cũng tại mấy người này cơ chứ đi đường chính làm gì.

Thế Du dựng chân chống xe, nói :

- Xe đây chú lấy luôn đi.

Từ Kỳ cười cười bảo Kim Anh xuống xe rồi anh bảo :

- Đây, xe này nữa.

Tú Anh cũng không kém phần long trọng, anh dựng xe giữa đường ngay thơ hỏi chú cảnh sát :

- Ơ mà sao chú lại bắt cháu.

Chú CSGT mặt biến sắc , quát âm lên :

- Các anh chị còn hỏi à. Tôi không đội mũ bảo hiểm không xuất trình giấy tờ xe, giấy phép lái xe nữa, à xe không gương, đi tốc độ nhanh, lại còn dàn hàng vượt đèn đỏ. Hừ.

Ông chú cảnh sát tay chống hông, nghiêng răng nghiêng lợi liệt kê.

Tú Anh tỏ vẻ ngạc nhiên chưa từng có :

- À ra thế.

Ông chú mặt từ đen chuyển sang trắng, lại chuyển sang đỏ gợn dữ.

Từ Kỳ hồn nhiên :

- Có cần lấy xe không hay để đây luôn.

Đây là long đường mà để đây thì ách tắc giao thông quá, hay cho tôi đi. Kim Anh nghĩ nhưng không dám nói.

Ông chú cảnh sát nhìn 3 chàng trai với vẻ khó chịu, 2 người này thật là coi CSGT không ra gì mà, ông nói :

- Các cậu dắt hết xa lên vỉa hè để lập biên bản.

Tú Anh thần nhiên :

- Chú à, giờ này đâu phải giờ hành chính mà chú bắt, mà còn nữa chú đi một mình lại còn đuổi theo chúng cháu từ đường X đến đường B rồi, vượt quá 10m theo cháu biệt luật ...

Chưa nói hết, thì bị Thế Du chặn họng :

- Thôi, để chú làm việc.

Mặt ông chú đã đổi thành ông già nhăn nhó, giọng run run :

- Mày... chúng mày ăn nói với cảnh sát thế à. Định chống đối sao.

Anh mỉm cười như trên người :

- Chú định dọa ai vậy, đầu này đánh đi.

Trong lúc Tú Anh nhăn nhó với ông chú cảnh sát thì một thanh niên lái chiếc BMW màu xanh tím than chạy đến, mở cửa xe, anh cười nhẹ :

- Du, xe này.

Thế Du bước đến lấy chìa khoá, rồi hất mặt vào chỗ 3 chiếc xe dựng giữa lòng đường :

- Anh Phú, phiền anh rồi.

Anh Phú đẩy nhìn tầm 26, 27 tuổi đáng đáp đàn ông, đang vỗ vai anh :

- Xe ô tô để nhà sao không đi, đi xe máy làm gì cho vất vả.

Thế Du chỉ cười nhẹ không nói gì.

Quay lại nói với Kim Anh :

- Cô còn không lên.
- Nhưng...
- Còn nhưng nhị gì nữa.

Đúng là ôn thần, xe còn để đây nhờ mắt thì sao, một đồng tiền chứ ít à.

Tú Anh nói :

- Chết, lại được kêu gọi lần 2 kia. Thôi chị lên đi, bọn em gọi xe rồi đi sau.

Từ Kỳ cười nhạt, một lúc sau chiếc xe Audi màu cam cũng hạ cánh ở đây, một người trung niên đến bên Từ Kỳ nói :

- Cậu chủ, xe đây ạ, tôi sẽ lái xe cậu chủ về.
- Dạ. Nhờ chú.

Kim Anh vẫn nhìn nhìn xem có bị mất xe máy không, lên xe nhìn mặt Thế Du, anh vẫn lăm lăm, môi mấp máy :

- Vừa rồi ...
- Sao cơ?
- Cô định ngoại tình đây à.

Trở mặt nhìn anh, rồi hiểu ra vấn đề, cô lắp bắp :

- Không, không là tôi...
- Sao?
- Không phải như thế.

Mà sao mình phải giải thích nhờ, đã cưới đâu. Xi.

Anh cũng không nói gì, đi thẳng đến chỗ hẹn.

- Sao lâu thế.

Hữu Thiện đã thay cho mình bộ cánh mới, chiếc váy màu cam khoét nách lệch vai tôn lên làn da trắng, và mái tóc nâu của cô. Kim Anh thầm khen trong lòng, rồi nói :

- Vừa bị chú cảnh sát hỏi thăm.
- Vậy à. Thôi vào ăn lẩu Thái chua cay đi ngon lắm.

Kim Anh sang mắt, tuyến nước bọt trực trào :

- Thế cơ à.

Nhảy luôn vào chỗ ngồi gần nhất, cầm đũa chấp luôn.

Cả lũ con gái nhìn thấy Trịnh Kim với Tú Anh thì mắt sáng rực, không biết hôm nay là ngày gì mà được ngồi ăn chung với 3 cục vàng.

- Từ Kỳ, chỗ này còn chỗ.
- Trịnh Kim, chỗ này không ai ngồi.

Thì nhau nói, Tú Anh nói :

- Thế không có chỗ cho tớ à.

Trâm Nhi liếc sang nhìn anh :

- Anh này, chỗ cạnh áo cam kia.

Nói giọng đã đều rồi cô hát mặt ra chỗ khác, Tú Anh biết cô ghen, cười vang :

- Thích ngồi với Trâm Nhi cơ.

Khi mọi người ổn định chỗ ngồi, Hữu Thiên gọi thêm hai nồi lẩu nữa cho mọi người. Trịnh Kim mặt cứng đờ không nói, không động đũa :

- Tiểu Kim không ăn à. Không hợp khẩu vị sao Thiện gọi cho Tiểu Kim cái khác nhé.

Kim Anh vừa ăn vừa thổi phì phèo miếng tôm trong miệng :

- Chắc lẩu này cay không ăn được chứ gì. Con trai gì mà không biết ăn cay. Kém thế.

Không thèm đáp lại, mặt anh lơ đãng.

Hữu Thiên hào phóng gọi thêm nồi lẩu hải sản mini dành riêng cho Trịnh Kim:

- Nếu không ăn được cay thì ăn này cũng được, Tiểu Kim ăn ngon miệng .

Trịnh Kim giờ mới động đũa ăn một mạch không để ý mọi người nữa.

Ăn uống no nê xong, mọi người bắt đầu kéo nhau đi tăng hai.

Lên phòng ở “I sing” hát hò âm ỉ náo nhiệt tung bừng.

Chi Mai ngồi cạnh Kim Anh, bắt đầu hơi men men đứng dậy:

- Từ Kỳ hãy một bài đi.

Cả lũ con gái nhao nhao:

- Phải đấy, hát đi.

- Hát đi.

Mọi người bắt đầu hò reo:

Từ Kỳ mỉm cười ngoài miệng nhưng trong lòng thầm rửa Chi Mai:

- Các bạn cứ hát đi, tớ không biết hát.

Kim Anh trề môi, miệng lẩm bẩm nhại lại giọng Từ Kỳ :

- Các bạn cứ hát đi, tớ không biết hát. Từ tề thế.

Từ Kỳ đứng ngay cạnh cũng nghe loáng thoáng, anh kìm chế :

- Thông cảm nhé.

Chi Mai không buông tha:

- Thôi hát đi mà. Chưa bao giờ được nghe cậu hát cả. Mọi người đều rất muốn nghe đấy.

Cả lũ lại hò tay hưởng ứng nhiệt tình.

Từ Kỳ thầm kêu khổ, giọng hát oanh vàng bao lâu nay định cất giữ cho người anh yêu lại vì con nhỏ dở hơi kia mà cất lên.

- Thôi được rồi, tớ cần một người nữa hát cùng.

Chi Mai xung phong :

- Để tớ cho.

Từ Kỳ cười cười.” Con nhỏ này hại mình mà còn dám đòi hát chung với mình nữa sao. Đúng là bạn thân Kim Anh.”

- Nhưng đây là bài hát song nam ấy.

Chi Mai nghe đoạn mắt ỉu xiu, tý nữa thì được “Hát chung cùng thần tượng”. Tiếc thật.

Kim Anh đầu bồng mọc cây bóng đèn đang thấp sáng, nhìn về phía Trịnh Kim đang thông thả đưa trai bia lên miệng uống. Cừ chi nhả nhận, Kim Anh nghĩ muốn làm cái chai bia kia quá. Nghĩ rồi cô lắc đầu mạnh, quay lại mục tiêu cô mắt sang ngời ngời.

Đang uống bia, anh rùng mình quay sang nhìn thấy Kim Anh đang nhìn mình với ánh mắt sang quắc, hơi nheo nheo, anh nhìn lại cô với ánh mắt.

“ Chuyện gì?”

Bắt được sóng, cô lia mắt qua lại ra chỗ chiếc mix trên tay Chi Mai.

“ Cậu lên hát.”

Anh làm li hiểu ý, quay mặt ra chỗ khác.

“ Không biết hợp tác cái gì.”

Cô cầm luôn mix trên tay Chi Mai nói to:

- Để Trịnh Kim đi. Hai anh đẹp trai thể hiện cùng nhau được đấy.

Vỗ tay âm âm.

- Bis bis.

- được đấy.

“ Lại bày trò hại mình, tý biết tay. Con nhỏ này.”

Anh từ chối thẳng thừng/

- Thôi mà hát đi.

- Hái đi. - Cả lũ con gái nhao nhao.

Mặc kệ mọi người năn nỉ gây lười, mặt Trịnh Kim vẫn lạnh tanh như nước đá, cả lũ đều bất lực trước anh.

Từ Kỳ biết trước kết quả, nhìn Tú Anh. Tú Anh biết điều không hay sắp xảy ra với mình, anh định đánh bài chuẩn thì Từ Kỳ kịp thời ngăn lại :

- Thôi được rồi. Tú Anh sẽ lên hát cùng tớ thay cho Trịnh Kim. Hi hi.

“ Thăng đều này nó với mình có cùng một tâm nguyện là không hát cho tập thể chỉ hát cho người mình yêu, thế mà giờ dám hại mình. Nó bị hát còn kéo cả mình, đồ đều.”

Anh đành ngậm ngùi, nhìn Trâm Nhi mắt đang sang đành an ủi hát cho Trâm Nhi nghe vậy.

- Hai người hát bài gì.

- Chỉ vì quá yêu em

Tú Anh đứng xích xích lại gần Từ Kỳ:

- Hát giống The men ấy nhớ. =)~

Hai người cất giọng hát, làm đám con gái im re không nói năng câu gì, Trâm Nhi mắt long lanh, anh đang hát cho mình nghe, cô ngồi im như khắc cốt ghi tâm khoảnh khắc này.

- Có gì hay đâu. Bình thường thôi. Xem bà chị thể hiện này.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

- Có gì hay đâu. Bình thường thôi. Xem bà chị thể hiện này.

Quay sang Chi Mai Kim Anh thì thầm gì đó. Chi Mai cười thích thú gật đầu rồi cầm mix lên giọng:

- Bây giờ tôi xin chân trọng giới thiệu tiết mục fiêu nhất tối nay là tiết mục “Nobody” của nhóm NumberGirl phiên bản Việt do Chi Mai it’s me, Kim Anh sỏ tin...

Nghे thấy tên mình Kim Anh trịnh trọng đứng lên chỗ Chi Mai cúi đầu xuống chào các “khan giả” như nghệ sĩ làm mọi người cười rộ lên.

- Tiếp đó Hữu Thiện xinh đẹp và Trâm Nhi đáng yêu. Còn một suất nữa ai có nhu cầu thì dơ tay đăng ký. Hehe...

Hai người kia ngơ ngác, mặc cho Kim Anh kéo lên bục trong phòng hát.

- Hôm nay phải cho bọn con trai mở mang tầm nhìn với mấy chị em mình mới được. – Kim Anh thì thầm nói với mấy người kia.

Trâm Nhi kêu nhỏ :

- Thôi chị, ngại lắm mời ai khác đi.

Sau phút ngờ ngàng, Hữu Thiện vui vẻ hưởng ứng nhiệt tình :

- Kệ. Hôm nay chơi hết mình đi. Hi.

“ Dù sao mình cũng toả sang hơn họ, ngại gì không chơi.”

Kim Anh thấy Hữu Thiện đồng ý, cô vui mừng híc híc cúi chỏ vào tay Trâm Nhi, chớp mắt :

Trâm Nhi đành gật đầu, Chi Mai gọi thêm một cô bạn nữa lên rồi tiếng nhạc trỗi dậy. Năm người xếp thành hai hàng bắt đầu nhún nhảy bắt trước theo các cô nàng “Wondergirl” trên màn hình tivi làm mọi người được một trận cười sảng khoái.

Thấy năm người múa may, khoa tay múa chân Trịnh Kim cũng phải nín cười để không bật ra tiếng, những người khác không người lẩn lộn, thì cũng đập bàn đập ghế cổ vũ.

Năm người nhún nhảy cũng hơi đồng đều, cũng hơi đẹp, một số động tác họ còn tự đạo diễn trông còn ngộ nghĩnh hơn nữa. Cuối bài mỗi người tạo cho mình một dáng đứng “sexy” rồi cúi đầu chào.

Kim Anh tình nghịch đưa tay hôn gió mọi người :

- Con cảm ơn, cảm ơn... cảm ơn các bạn đã giành tình cảm cho Angel Kim Anh... HeHeHe.

Từ Kỳ nghe xong phá lên cười, làm mọi người quay sang nhìn, anh lấy lại tư thế đang định trọc ghẹo cô nhưng là chỗ đồng người nên ý thức được nên chỉ cười nhẹ.

- Hay lắm.

Chi Mai cười tít mắt:

- Từ Kỳ khen bọn mình kia.

Kim Anh chê môi “xuy” một tiếng dõ dãi:

- Sự thật là vậy không khen mới là lạ.

Sau giây phút đăng quang, thác loạn các cô ngồi xuống ghế nhường chỗ cho người khác hát hò. Đàng kia Trịnh Kim nói gì đó với Từ Kỳ rồi hai người kéo nhau đứng dậy đi về. Mặc xác họ, đang chơi vui tự nhiên về.

- Hai người đi đâu vậy?

Hữu Thiện nhìn thấy Trịnh Kim ra ngoài liền chạy ra theo.

- Về. - Thế Du “lịch sự” nói, vì cô cứ đứng ngáng trước mặt anh.

- Đang vui sao lại về.

- Bọn tôi có việc gấp.

“Cái tên Từ Kỳ vô duyên ai hỏi đâu mà chen vào chứ.”

- Kỳ Kỳ về được còn Tiểu Du phải ở lại với tớ.

“Cái gì vậy, con nhỏ này dám đuổi mình về để giữ lại mỗi thằng Kim thôi à, nó dám xúc phạm mình sao.”

Không nói gì, khuôn mặt thiên thần chuyển sang ác quỷ rồi.

- Lần sau bỏ ngay cái kiểu thấy tay tôi là sắp vào đi nhé.

“Cho chết con nhỏ hám trai, Trịnh Kim ***** tiếp đi.” Nghĩ thế nhưng anh vẫn không nói, dù gì cũng phải giữ tí thể diện đàn ông.

- Về. Trịnh Kim lạnh lùng nói.

Anh và Từ Kỳ vừa quay mặt đi được vài bước lại thấy Hữu Thiện xuất hiện trước mặt.

Lại còn kéo kéo tay Từ Kỳ, nài nỉ:

- Kỳ Kỳ à cậu bảo Tiểu Kim ở lại đi, cậu ấy đi thì hết vui, đi mà Kỳ Kỳ. Cậu ở lại cũng được mình không quan tâm đâu.

Sốc. Từ Kỳ mặt đã chuyển sang giông tố, anh chỉ cười nhạt bước đi. Tiếp là Trịnh Kim cũng không nói năng câu nào, chỉ ném lại cho cô ánh mắt khinh thường, rồi cũng cất bước đi.

Ấm ước, cắn móng tay đến nỗi những hoa văn hoạ tiết trên chiếc móng xinh đẹp của cô đã siêu vẹo.

“Sao hai người này đi cũng có nhau mà về cũng có cặp. Chẳng nhẽ... “. Cô cố lắc đầu thật mạnh để xua tan cái ý nghĩ kinh khủng vừa lướt qua trong đầu mình, xong lại cho tay chống cằm.

“Không vậy thì sao họ cứ kè kè bên nhau vậy. Đáng nghi lắm...”

“Tiểu Du ngồi ngồi thế kia mà bị les ư?... Không thể... Không thể vậy được, chắc chắn bệnh đấy là do thằng cha Từ Kỳ ảnh hưởng đến cậu ấy thôi. Mình phải giúp cậu ấy ra khỏi sự cám dỗ của tên bệnh hoạn Từ Kỳ kia mới được, nhất định phải giúp cậu ấy ra khỏi sự cám dỗ của tên Từ Kỳ.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, thậm quyết tâm.

“Triệu Từ Kỳ chờ đấy tôi sẽ không để cậu quyến rũ được Tiểu Kim của tôi đâu đồ bệnh hoạn.”

Tự gật đầu với kế hoạch tác chiến mình vừa nghĩ ra trong đầu, Hữu Thiện tạm an tâm rồi lại vào chung vui với mọi người.

Đến tối muộn mới kéo nhau về. Kim Anh mãi hát mà quên mất một chuyện, cô thất thểu hỏi Tú Anh :

- Bây giờ tao về bằng gì.

- Em lấy xe rồi, nhưng tăng 3 á... Tú Anh đắn đo định gọi cho chị mình chiếc taxi thì Hữu Thiện xuất hiện :

- Để tớ đưa cậu về, cho hai người kia riêng tư. - Nói rồi cô còn nháy mắt với Kim Anh và Tú Anh.

Hiểu ý, Kim Anh không ngại bạn mới mà lên chiếc Mez nhà Hữu Thiện về, đúng là con nhà giàu còn có cả tài xế riêng nữa chứ.

Trên đường Hữu Thiện hỏi chuyện trên trời dưới đất mà chủ yếu là xung quanh vấn đề về Trịnh Kim, và Từ Kỳ. Nói đoạn Từ Kỳ, Kim Anh không ngần ngại móc anh :

- Cái tên bệnh hoạn ác tặc đấy á.

“Biết ngay, không ngờ suy đoán của mình lại đúng.”

- Cậu ta thân với Trịnh Kim lắm à.

Kim Anh vẫn vô tư trả lời :

- Rất thân ấy chứ. Từ Kỳ cũng thân với Tú Anh nữa.

“Không những đi quyến rũ Tiểu Kim của mình mà còn tham lam định vợ nốt cả Tiểu Tú Tú nữa chứ, lever bệnh của cậu ta phải đạt mức ưu tú rồi đấy, mình phải cố gắng cứu Tiểu Kim thoát ra bờ vực thẳm này mới được.” Cô cắn môi, bật thốt :

- Từ Kỳ tên bệnh hoạn lâu năm này tôi sẽ không để cậu đạt được mục đích đâu.

Kim Anh nghe loáng thoáng Hữu Thiện đang lăm bắm gì đó, tưởng nói với mình cô hỏi lại :

- Cậu nói gì vậy.

Giật mình, thoát khỏi suy nghĩ, Hữu Thiện cười giả là :

- À, không có gì, không có gì.

So vai không nói gì nữa, cũng đến gần nhà, vì không muốn làm ồn nên dừng lại gần đó Kim Anh cảm ơn Hữu Thiện đã cho mọi người vui chơi thoải thích mà còn đưa cô về, rồi về nhà.

Hữu Thiện tỏ ý muốn kết bạn, rồi bảo bác tài ra về.

Đứng từ xa, thấy một bóng người đứng chắn trước mặt cô.

“Cướp... trộm... ăn cắp... biến thái...”

Bao ỷ nghĩ thoáng qua trong đầu làm cô ôm đầu hết toáng.

Tiếng kêu của cô bị chặn lại bởi một bàn tay còn trai cùng giọng trầm trầm :

- Im miệng, đi theo tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Tiếng kêu của cô bị chặn lại bởi một bàn tay còn trai cùng giọng trầm trầm :

- Im miệng, đi theo tôi.

Mặt Kim Anh dần ra.” Quả này thì xong rồi, xinh khổ thể đi đâu cũng bị bắt có, huhu... ông Phùng ơi cứu con.” “Cái tên này sao cứ lòi mình xềnh xệch thế vậy, không phải định đem mình vào chỗ tối rồi... khực, xong!” “Oh My God.”

- Á, thả tôi ra, tên đòi bại.

- Có thả không thì bảo.

Cuối cùng thì hấn cũng thả Kim Anh trên vỉa hè cách đó không xa, khi đã quen với bóng tối Kim Anh run rẩy nói:

- Thế ... Thế Du, cậu làm trò gì vậy hả.

Thế Du cho tay vào túi quần rồi rút ra tờ giấy nợ, Kim Anh co rúm tưởng anh định làm gì mình.

- Có đi không thì bảo.

“Suốt ngày mang ra dọa, đồ... ác tặc.”

- Đi thì đi.

Cô ngoan ngoãn đi theo chân Thế Du, đang đi cô bỗng rung mình:

- Không được...

Quay lại nhìn cô với ánh mắt quái đản:

- Cậu hét cái gì vậy?

Vắt chéo hai tay trước ngực thủ thế, nhìn chăm chăm anh, chân lùi lại một bước, miệng nuốt nước bọt nói :

- Cậu, cậu định làm bậy là không được đâu. Tuy... tuy tôi nợ cậu nhưng tôi nhất quyết không bán thân đâu, tôi biết mình rất có sức hút nhưng...

Cô âm thầm buồn rầu nói.

“ơ cái tên này, người ta nói đúng việc gì cứ phải cười phá lên như vậy nhờ.”. “Ừm mà nhìn hấn cười cùng không đến nỗi nào, mà từ lúc mình về nước đến giờ đây là nụ cười thoải mái nhất thì phải, mọi khi toàn cười nhạt, đồ khi giờ tôi nói buồn cười vậy sao.”

Thế Du vỗ đầu cô, như vỗ đầu em bé:

- Cậu nghĩ tôi có hứng thú với người . - Vừa nói Thế Du vừa nhìn toàn thể và bao quát người Kim Anh, - hứng thú với người hai lưng như cậu à. Hay tự an ủi mình vậy... Ha... Ha...

“Đúng là tên rắn độc mở mồm ra là y hệt hồi bé, chả thay đổi gì.”

Kim Anh đàn mặt ngây thơ nhận xét :

- Nhìn cậu rất đều cậu có biết không?

- Đây không phải đều mà là cool đấy.

Anh hất hất mặt. Kim Anh nhìn bản mặt đều giả của anh, cô không thương tiếc :

- Cậu biết bây giờ cậu giống gì không.

- ...

- Vượn người.

Khoanh tay cười nhẹ, không những không tức giận lại còn vẻ thần nhiên :

- Vậy à.

Tên này bị điên à mình **** lại còn “Vậy à” mới đáng sợ chứ. Mà đêm hôm gọi mình ra làm gì nhờ.

- Cậu muốn gì nói đi.

- Đến nhà dọn đồ cho tôi/

- Cái gì - Kim Anh trở mặt lên nhìn Thế Du. - Cậu nghĩ sao mà bảo tôi đi dọn dẹp nhà cửa cho cậu. Mơ đi.

Cô khoanh tay hất mặt sang phía khác làm vẻ kênh kiệu. Đại tiểu thư như mình mà dám bảo mình đi dọn dẹp đồ mới sợ chứ, lại còn nhìn mình với cái vẻ mặt kia nữa chứ.

- Sợ nợ này tính sao giờ.

Khựng người lại. Bao giờ mình mới thoát khỏi kiếp ôsin này đây, hic, tưởng cậu ta dễ chịu hơn tên ác tặc kia ai ngờ... Ông Phùng ơi con khổ quá.

Quay lại người làm về phụng phịu, không cam tâm :

- Dọn thì dọn.

- Tốt. – Anh chỉ cười nhạt.

- Tốt cái mặt cậu ấy.

Thế Du lấy xe đưa Kim Anh về căn nhà của mình.

Liếc xó qua phòng khách Kim Anh mừng thầm trong bụng.

“ Cũng không đến nỗi bừa lắm, dọn nhanh thôi.”

Cô vô tư đi vào rồi dọn dẹp mọi thứ trong phòng khách.

- Xong rồi. Tôi về.

Đưa chai nước lọc lên miệng hớp một ngụm, chân gác lên bàn:

- Ai bảo xong?

Kim Anh bây giờ nhìn không khác cô giúp việc là bao, không biết kiểm được chiếc khăn ở đâu buộc túm lên tóc, áo thì vừa bẩn vừa nhăn nhúm do phải phui ở chỗ tủ sách, chân ống thấp ống cao cho đỡ nóng.

“Anh ta hát cái gì chứ, bị đau cổ chắc.” Thế Du kiên nhẫn hát nốt về phía phòng của anh.

“À thì ra là phòng ngủ, không phải định bảo mình mệt rồi thì vào đây ngủ đây chứ. Trông thế mà tốt.” Kim Anh hí hửng đi về phía phòng ngủ của Thế Du.

- Oh My God!!!

Một chân ngoài phòng, một chân trong phòng, tay vẫn còn đang trong trạng thái cầm nắm cửa, cô thấy luồng thì lạnh sau lưng cùng mất con chim cánh cụt chạy bạch bạch sau lưng.

Sao cậu ta có thể sống trong đông đồ nát này nhỉ... quần áo vừa hôi, vừa bốc mùi lại còn vút linh tinh lộn tung phèo... vô bánh, vô kẹo còn có cái chưa ăn xong được bôi hết lên rèm và tường...

Châm chậm tiến vào, thận trọng để không dẫm phải bất kì thứ gì.

“Bịch”

- Ái...

Kim Anh ngã bịch một tiếng, trọng lượng cơ thể cô ôm lấy sàn, lý do là không để ý đến đã dẫm phải đồ tương, haizzz...

Lại còn ngã với tư thế cực “tuyệt” nữa chứ, chả phải cô đang chổng mông lên trời sao.

“Cái tên chết bầm, hán làm gì mà ăn đồ tương không biết..... AAAAAAAAAA số tôi khổ quá.” Đau quá đi mất.”

- Hahaha, hahaha

Không biết Thế Du từ đâu chui ra đứng ở cửa ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Cô nhăn nhó :

- Mẹ ơi... cái thứ nước gì đây. Á... kinh chết đi được lại còn nhót nữa... Ai da... Đau quá... Mông của tôi.

Thế Du thấy thế vờ nghiêm mặt :

- Cậu định nhảy “Audition” đây à. Hơ... Hơ...

- Cậu... có phải cậu cố tình không.

- Cố tình gì.

“Cái tên này, sao có thể làm bộ mặt ngây thơ thế không biết.”

Lồm cồm bò dậy chỉ tay vào đồng nhót như dầu dưới sàn gỗ nói :

- Thứ này là cái gì?

- Không biết gửi à.

Làm theo lời anh, cô cúi xuống mặt biến sắc môi run run :

- Cậu...

- Time để cậu thức mắc chi bằng dùng để dọn dẹp. Hơ...

Kim Anh uất ức nhìn Thế Du nhón nhơ bước đi mà không làm gì được, cô bặm môi cam chịu.

“Sao mọi khi ở trường tên này lạnh lung boy lắm mà, về nhà y như rằng nhăn nhó, lại còn đều y như hồi bé nữa chứ... Hu... Hu...”

Cô cố lau hết đồng dầu ăn trên sàn, vừa lau vừa lẩm bẩm :

- Không ai khác, chính cậu ta bày ra trò này để cho mình ê mông. Đồ đều.

Kim Anh lau đi lại cả chục lần sàn mới sạch dầu. Cô hài lòng khi thấy chiếc sàn đã sạch bong, dù gì cũng là công sức của cô. Ngồi trên giường mà chính xác là ngồi trên đồng quần áo ngổn ngang, chống tay vào chiếc quần thờ phỉ phò :

- Ôi... mệt... mệt chết ... được.

“Hừm, là cái gì còm cộm”

Cô sờ sờ đúng là có cái gì còm cộm.

- Cái này...

Thật tay lại thật nhanh, mặt đỏ bừng lên nhìn thứ đang nằm ngổn ngang trước mặt, đầu bốc khói cô hét to :

- Cao... Thế... Du...

Đang ngồi xem tivi mà tí anh bị giật mình chết khiếp, hoàn hồn anh nói vọng vào :

- Gì?

Kim Anh giờ chỉ muốn hét thật to tên của kẻ thù cho đỡ bức xúc thôi chứ không có ý định làm gì.

Thế Du chờ mãi mà không thấy cô nói gì tiếp, lại ung dung rung đùi xem phim :

- Gọi xong không nói, điên.

Kim Anh bất lực không muốn gọi anh vào để cầm chiếc quần “siêu nhân” của mình lên, sợ anh lại trêu và ngại nên đành lấy móc áo khều khều rồi vút vào một số vào đây.

Cô bực tức định đình công nhưng lại nhớ số nợ rồi lại hùng hục làm như trâu, mặt mũi lấm lem toát hết mồ hôi, tóc thì một bên rũ một bên cột bởi chiếc khăn.

Một lúc sau, căn phòng cũng trở nên “ hơi ngấn nấp”

- Xong...

Ngồi bệt luôn xuống sàn cô thở phì phèo. Mất hoa hoa, đầu on gong, tay chân bủn rủn.

Thế Du cũng xem xong bộ phim chiếu ở kênh HBO, đứng ở cửa khoanh tay cười nham hiểm quan sát cả căn phòng :

- Tốt.

Không còn sức để nói nữa, cô mặt kệ lòi “ khen” của anh, rồi tự đám bóp tay chân đã lên hết cơ. Nằm ngửa ra phòng cô quan sát lại tác phẩm của mình.

“Ơ cái khung ảnh lần trước mình đột nhập vào đây đâu rồi nhỉ... còn nữa cái rèm cửa màu sữa giờ sang vàng vàng ... mà cái quây rượu mini ở kia đâu rồi”

Mặt cô chuyển sang màu tím, tay nắm chặt răng cắn chặt vào nhau :

- Thế ... Du...

Hốt cả hên, người ta đứng đây rồi đầu nhất thiết phải rít lên như thế.

- Tôi đang đứng đây làm gì cậu gào ầm lên vậy. Điếc cả tai.

Chống tay đứng dậy tiến về phía Thế Du với bộ mặt “sát thủ”. Cô vơ tạm chiếc kéo trên bàn trong phòng anh, dần dần tiến về phía Thế Du.

Không biết gì, nhưng nhìn bộ mặt đằng đằng sát khí cùng hung khí trên tay anh cũng lùi lại vài bước mà không biết đã ra ngoài phòng khách thì

“ Bịch.”

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Tua lại đoạn lúc này , Kim Anh đang đi đến chỗ Thế Du thì khăn buộc tóc tự nhiên rơi xuống không để ý cô dẫm lên bị trơn ngã bịch cái vào ghế sofa mà chính xác hơn là ngã vào người Thế Du. Tóc tai rối bù vẫn không thêm để ý đến cú ngã ngoạn mục lúc này cô vẫn đứng bật dậy vẫn lăm lăm cầm chiếc kéo trên tay. Thế Du cũng ngồi bật dậy ôm chiếc gối vào người.

- Cậu...

Cô nhìn chăm chú vào người Thế Du làm anh nhìn theo ánh mắt của cô.

“Thôi xong, con nhỏ này bị mình đàn áp quá không lẽ định...”

- Này, đừng làm thế nguy... nguy hiểm lắm đấy.

Thấy Kim Anh không thay đổi thái độ hơn nữa lại còn tiến sát hơn, anh tiếp :

- Từ từ, bình tĩnh ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh rồi thư thả thương lượng, bỏ... bỏ hung khí xuống.

Kim Anh cười nửa miệng rất đáng sợ :

- Cậu nghĩ tôi sẽ bỏ à?

Gật đầu trắc nịch, mặt mũi toát hết mồ hôi.

“Nhỏ này định, định làm thật à... đòi trai 20 năm nay của mình chấm dứt ở đây sao? Ừc...”

Nuốt nước bọt liên tục đến mức không còn cái gì để nuốt nữa. Kim Anh nhướn nhướn mày, một chân đã để lên ghế:

- Tự giác hay để chị rat ay.

Thế Du lắc lắc đầu, từ nhỏ Kim Anh đã rất liều như có lần nhỏ phi cho anh đôi dép làm anh vừa u đầu, vừa chảy máu nữa chứ.

- À, thích chị làm hộ chứ gì.

Lại lắc đầu, Kim Anh sấn tới, Thế Du nhắm chặt mắt “Xong đòi trai con zzzzồi.....”

“Xoẹt.”

Tiếng kéo lạnh lung vang lên, cùng lúc một vật gì đó đen đen rơi xuống.

“Sao mình không có cảm giác gì nhờ, rõ ràng nghe thấy tiếng kéo vang lên mà... hay... mình bị mất cảm giác rồi.” Anh từ từ hé mở mắt ra rồi tròn trũng mắt lên khi thấy những cọng tóc yêu quý đang rơi là tả trên ngực áo và dưới sàn còn Kim Anh thì đang nhìn anh bò lăn ra ghế cười ngất.

- Kim Anh... sao cậu dám.

Nhưng anh cũng thờ phào lắm lắm.

- Thôi kệ tóc đi thay “cửa” cũng được, may hôm nay nhỏ chưa đi đến đỉnh điểm của cơn điên không thì... chết.”

Cười lăn, Ha..Ha...Ha

Nhìn cái vẻ mặt của hán kìa ngu thế không biết, hơ hơ hơ, cái vẻ mặt như con gấu mặt ngu ấy. Haha một bên có một bên không may mình tay nghề cao không thì tên này trượt luôn quá. Hơ..hơ.

Thấy Kim Anh cười nhăn nhở anh đứng dậy chộp miệng đến chiếc gương du gì mái tóc hạt dẻ xoắn đuôi của anh cũng được rất nhiều người thích mà chỉ vì con nhỏ này mà nó bị mất mấy sợi.

Đứng trước gương to bản vuốt vuốt lại mái tóc, anh nói với vẻ mặt bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra,

- Cắt cũng ngu, lệch hết rồi mai lại tốn tiền đi sửa.

“Sock!!” Nghe Thế Du nói xong Kim Anh tắt ngấm nụ cười trên môi cứ tưởng làm cho Thế Du tức tối nỏ đầu ai ngờ anh cứ tỉnh bơ như không vậy. Cố tình nói mát :

- Tóc đây giờ đang là “mốt” đấy.

Thế Du quay lại nhìn cô với ánh mắt dò xét :

- Vậy à. Mốt của mình cậu à. Quái dị.

Không những làm cho Thế Du không tức mà còn bị tác dụng phụ nữa chứ. Cô lờm trộm Thế Du miệng lẩm bẩm. “Tên này bị mất dây thần kinh hay sao vậy?”

- Không phải mình tôi mà là rất nhiều người.

- Thế cơ à/

- Ừ.

Anh không nói gì nữa, cứ đứng vuốt vuốt lại cho mắt cộng bị cắt ngang đang chống lên xẹp xuống. Nhớ lại chuyện Kim Anh dò hỏi :

- Làm xong hết rồi, tôi về được chưa.

Lại mỉm cười nham hiểm, Kim Anh nhìn mà muốn bần rần chân tay không biết Thế Du lại sai bảo chuyện quái quỷ gì nữa:

- Sao?

- Vào toilet rồi biết. Xong thì về được rồi đấy.

Nói xong anh lại thân nhiên vắt chân lên bàn ngồi xem tivi.

Cái tên này mình như kiểu ôsin nhà hần ấy nhờ. Ờ mà đúng mà mình là ôsin mà. Trời ơi sao số tôi khổ thế này hả trời, thôi đành nào hôm nay cũng dọn rồi, dọn luôn cả thế. Phòng tắm nhà hần cũng hơi to to thôi chắc cũng không đến nỗi nào.

- Á... Trời ơi.

Cái tên khốn này hần dung kiểu gì mà giấy vệ sinh dài loằng ngoằng rơi ướt hết dưới đất thế này... Trời cái gì nữa mà đen sì sì vậy.. thì ra là bã cafe nhà có mấy thùng rác tự tiêu sao không cho vào cho vào bồn vệ sinh làm gì không biết, hần định trồng cây cafe trong nhà tắm chắc... mà sàn này nó bị làm sao ấy nhờ soa toàn bần thế này.. aaaaaaaa... Đây là toilet hay thùng rác tự tiêu vậy không biết....

Hừ hừ hừ... mình lau... lau ... lau ... xả ... xả ... xả... chết này tên Thế Du thối tha, anh hành hạ tôi thế đấy hả, hành hạ cũng phải nghĩ đến thân phận vợ tương lai của tôi chứ....

Mệt quá đi mất, thành quả của mình. Cuối cùng cũng xong phòng ngủ, phòng khách, phòng tắm hết rồi Hehehe chả còn phòng nào nữa... sướng quá.

Lê lét than tàn ra ngoài:

- Xong rồi, tôi về.

Đang ngồi ăn Orion nhìn Kim Anh hí hửng, thấy không tội nghiệp mấy anh lại vừa nhỏ, vừa phì mấy mẩu bánh xuống đất, rồi phì.

Cái tên này, bánh ngon như vậy sao không đưa cho tôi ăn mà vứt đi làm gì không biết, hic miếng bánh tội nghiệp em nỡ bỏ chị đi như thế à. Ăn được mấy miếng lâu mà bị tên này tiêu hoá hộ hết rồi còn đâu... .

- Bánh chán quá, lại phải nhờ cậu rồi. Ngại quá.

Hết chịu nổi, cô tiến đến đấm đá, dợt tóc lên đằng trước dợt tóc ra đằng sau, Thế Du không ngừng kêu **:

- Chị Kim Anh em xin lỗi, chị tha lỗi cho em.

- Em xin lỗi mà.

- Em hứa sẽ làm nô lệ cho chị sai bảo cả đời. Huhu.

Nhưng sự thật phũ phàng Kim Anh đành đến lau số bánh vương *** mà không làm gì được Thế Du. Trong lúc đấy an hung dung vào phòng ngủ.

Biết thế không báo cáo cho rồi, mình về quách cho xong.

Lau hết chỗ vụn bánh cô rón rén từng bước từng bước ra ngoài. Các căn hộ gần đấy cũng đã tắt hết điện, chỗ này là nơi cao cấp nên thường không có xe taxi mà nhớ lại lúc này cô bị hần bắt đến đây giờ đành đi bộ về thôi.

Vừa ra khỏi cửa, một âm thanh lạnh lung vang lên :

- Đứng im đấy.

Giật bắn người như đi ăn trộm bị bắt quả tang, làm bộ mặt cười giả tạo :

- Hề... hề... tôi đứng im đây.

Lại còn nói với làm gì nữa, anh cứ đi vào gara nói chực lần tôi cũng không đứng lại đâu, định hành hạ tôi tiếp á còn lâu.

Nhìn Thế Du đã khuất cô ba chân bốn cẳng co giò chạy. Vừa lúc lái xe ra ngoài không thấy Kim Anh anh chỉ cười nhẹ.” Cứ thế mà đi bộ.”

Mình chạy, chạy, chạy tên này làm gì mà đuổi nhanh thế, hần sắp bắt được mình rồi, huhu, phải tăng tốc thôi. Lại chạy tiếp.

Thế Du ngồi trên xe vừa ấn còi bím bím vừa cười thích thú với bộ dạng chạy của cô, anh cứ tà tà đi xe đằng sau. Đến khi Kim Anh mệt thở dốc đứng chống hai tay vào đầu gối thở hắt hắt mới mở cửa xe bước xuống:

Dựa lưng vào cửa xe cười nhạt.

Kim Anh xua xua tay, thở hồng hộc :

- Thôi... Th...ôi được rồi.... Tôi về theo...cậu...là...là được...chứ gì...

- Về đâu cơ.

- Về nhà cậu.

- Về nhà tôi làm gì.

- Ồ...

Anh đá long nheo với cô:

- Không phải cậu định qua ... đêm với tôi chứ. Hơ Hơ...

Kim Anh đỏ bừng mặt, không nói được câu gì trước vẻ mặt cợt nhả của anh.

- Lên xe, tôi đưa về.

“Sock n lần trong tối hôm nay.” Gào ầm lên :

- Sao cậu không nói sớm, làm người ta chạy thụt cả mang, tưởng cậu bắt tôi ở lại dọn dẹp nữa chứ.

- Thích thì quay lại làm

Cười tươi chạy lại mở cửa xe tự lên:

- Bác tài về thôi..

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

- Cháu đẹp trai... ơ

Bà Tuyết chủ Salon – Hair đang ngồi vuốt keo vào những lọn tóc xoăn vàng óng của mình thì thấy Thế Du với mái tóc một bên bị lẹm, một bên xoè không khỏi thắc mắc xem đây có phải một mới không.

- Tóc... cháu

Anh tự nhiên ngồi xuống ghé vuốt vuốt lại tóc nói :

- Cô Tuyết, cắt lại cho cháu làm sao để vuốt dựng hết tóc lên ấy.

Bà gật gù không quên ngắm anh lại lần nữa, dù mái tóc có hơi hồng nhưng anh vẫn đẹp trai như ngày thường, bà ngoái cổ gọi vào bên trong :

- Hải Tuấn, lên cắt tóc cho bé Du này.

“Bịch, bịch, bịch”, xoay “không biết người thợ tên Hải Tuấn làm gì mà khi nghe tên Thế Du xong liền chạy ra với dáng vẻ ồ ạt, “chị ta” vừa đi vừa nở nụ cười “quyến rũ”. Thế Du đến đây nhiều lần nhưng cũng không tránh khỏi việc rùng mình. Hải Tuấn là lượt vượt vai Thế Du :

- Du thích kiểu nào, Tuấn làm cho.

Oẹ, tôi phì nhỏ cái giọng kiểu gì thế còn điệu hơn cả quảng cáo ấy chứ, không hiểu sao Thế Du có thể điềm nhiên cho anh ta vượt vai sờ đầu nắn tóc:

- Cắt để vuốt dựng lên ấy.

Cái giọng nhào nhoẹt lại vang lên cùng ánh mắt sang rục :

- À.. à giống “anh” Choi Si Won đẹp trai phong độ trong Super Junior ấy à.

- Như nào cũng được.

- Ủ, phải nói rõ ra cơ... người ta mới làm vừa ý được chứ”””””...”

Thế Du chỉ chep miệng, thắc mắc sao cái mồm hần có thể ngoáy bên này ngoáy bên kia được nhờ, gì kia còn chu lên nữa chứ. Ừa :

- Tuy.

Anh thốt lên câu lạnh lung, làm Hải Tuấn cười cười đập nhẹ vào vai anh, bắt đầu rút chiếc kéo quay quay trên tay như cao bồi miền Tây quay sung, tiếp đến không biết rút ở đâu ra chiếc lược bằng gỗ sang mịn, bắt đầu xịt nước cho tóc ẹp xuống:

- Nhớ mồm nhé... người ta cắt cho giống “anh” Choi Si Won đấy.

Đến lúc sửa phần mái đầu tiên Thế Du mới có dịp chime ngưỡng chiếc quần hồng choẹt, áo trong mặc một chiếc áo phông cổ V màu vàng hoa lá cỏ cây, bó sát thân mình cùng với chiếc khăn buộc cổ hoa màu hồng phần nữa chứ. Cộng thêm khuôn mặt được tô vẽ tía tót đúng là đồ đồng bóng. Nhìn Hải Tuấn có vẻ thích hợp với chuyện lên đồng hơn là làm tóc.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại tuy Hải Tuấn “bóng” nhưng anh... à không nhớ lại một lần Hải Tuấn bắt mình gọi bằng chị không thì sẽ ôm Thế Du bằng chết nên Thế Du chỉ còn cách gọi Hải Tuấn bằng chị. Ừm lại nói lại vấn đề “chị” ấy là một người rất có tài và rất có tiếng trong thành phố, còn được giải nhất “Cây kéo vàng”. Chỉ những ai “chị” ấy kết mới được “chị” ấy cắt chứ không á dừng hồng “chị” ấy dựng vào. Đặc biệt là phái nữ có cho mấy trăm đô cũng không thêm dựng chỉ một sợi tóc. Nhưng Thế Du là trường hợp đặc biệt không hiểu sao lần nào đến cắt tóc cũng được Hải Tuấn tận tình ra tay nếu anh đến mà bà chủ không gọi Hải Tuấn ra cắt thế nào “chị” ấy cũng sẽ nhảy dựng lên vì không được tiếp cận với anh đẹp trai của lòng mình.

Sau một hồi, cắt cắt cắt, sậy sậy sậy, “chị” ấy cười toe toét với cặp môi bong nhẫy của mình lại quay một vòng chiếc kéo trên không dựng vào chiếc hộp của mình, phúi phúi phần tóc dính ở cổ cho Thế Du :

- Xong... hoàn thành tuyệt tác...

Nhìn ngang ngó dọc, Thế Du sau một hồi dờ dẫm chờ cắt tóc anh đang định đứng dậy thì đã được đôi bàn tay của chị ấy thượng lên vai rồi ghé sát đầu nói:

- Công nhận, Tuấn làm cho Du kiểu nào cũng hợp hết... À.. à không, phải nói là Du để kiểu nào cũng đẹp hết ấy chứ. Hí... hí.

đứng dậy phúi phúi quần áo để tránh bàn tay của “chị” :

- Ủ, thôi em về.

Ông ọo đứng uốn ** quanh người anh :

- Ở lại chơi với Tuấn chút coi...

- Muốn rồi em phải về học. – Anh viện một lý do nào đấy làm cho Hải Tuấn phì cười, bụm miệng “chị” ấy cười khúc khích :

- Học mới lạ à nha. Thôi tha cho Du đó nha. Mai mốt phải ghé chơi với Tuấn thường xuyên đó nha. Nỡm ả.

Oẹ... Phái mau ra khỏi cái chỗ nồng nặc mùi đồng bóng này mới được, anh ra chiêu độc nở nụ cười quyến rũ :

- Chắc chắn rồi J.

Móc bóp đưa tiền cho Hải Tuấn Thế Du nhanh chóng “thoát xác” khỏi cửa hang luôn.

Nghe thấy tiếng xe đi khuất bà chủ Tuyết mới hí hửng đi tới chỗ Hải Tuấn:

- Thằng Du nó lại không lấy tiền thừa à.

- Vâng, đây của má hết.

Cầm 2 tờ 500 nghìn dúi vào tay bà chủ rồi anh lại lả lướt uốn mông bên này hích mông bên kia bước vào.

Bà chủ Tuyết cầm tờ tiền phe phẩy trước mặt rồi dúi vào ví, ngồi xuống ghế cầm chiếc đĩa móng tay làm những động tác điệu nghệ trên móng tay mình :

- Lần nào cũng trả gấp 3, “đại gia mà”.

.....

Hai ngày sau, khi ánh mặt trời đã nằm trên đỉnh đầu, ánh nắng chói chang chiếu xuống long đường làm những con đường nhựa sáng bong lên, hơi nóng cũng thể mà bốc lên...

“Ring... ring... ring...”

Vợ vội chiếc điện thoại để không bị làm phiền, giọng ngái ngủ:

- Ai vậy ạ?

- ...

- Bây giờ á? Tôi đang ngủ.- Giọng anh nhừ nhừ, nghe mới quyến rũ làm sao.

- ...

- Ồ, được rồi.- Lay huyết thái dương, mắt nhắm, anh mệt mỏi đáp lại.

- ...

- Ủm – Xoa xoa mặt, vuốt lại mái tóc.

Ném chiếc điện thoại xuống giường rồi xỏ đôi dép đi trong nhà vào nhà vệ sinh.

Một lúc sau xuống nhà, Thế Du đã chọn cho mình một chiếc áo phông cộc tay, cổ hơi khoét lệch sang một bên bó sát người màu xám, chiếc quần skinny màu đen có một chiếc xích nhỏ vắt qua túi, một đôi giày bệt màu lông chuột nhìn anh lúc này như Idol Korea vậy. Khuôn mặt sang bùng, mái đầu dựng trông vừa lịch lãm vừa đứng đắn.

Đứng trước gương khẽ chỉnh lại mái tóc, nhìn ra ngoài cửa sổ anh vào gara lái chiếc BMW màu xanh tím than ra ngoài phóng vút đi. Đằng sau chiếc công tơ động khép dần lại.

Trên đường đi anh có nói chuyện với một người:

- Mẹ à.

- Yes.

- Con chuẩn bị cưới vợ đấy.

- What?

- Hai tuần nữa ba mẹ về đây đi.

- Nhưng ... ơ... ờ...

Bà LiLi chưa kịp nói gì Thế Du đã tắt máy cái rụp. Bà lập tức gọi lại cho cậu quý tử nhà mình :

- Khoan hãy tắt máy cho mẹ LiLi hỏi, bảo bố lấy ai vậy?

- Mẹ về đi rồi biết. Mà ba đâu mà con gọi mãi ba không nghe máy.

Lúc này bà LiLi mới sực nhớ:

- À, papa EnDy đang xông hơi đổ mồ. Thế “bảo bố” có thể bật mí cho mẹ ít thông tin về con dâu tương lai không vậy?

- Không, thôi nhớ con tắt máy đấy.

Bà LiLi chỉ kịp mở miệng nói “ơ” đã thấy đầu dây bên kia không có tín hiệu nữa, khuôn mặt màu đỏ choét vì đang được đắp mặt nạ dâu tây của bà khề

cười khúc khích:

- Được, không nói thì thôi, mẹ sẽ điều tra. Tưởng mẹ ở Úc mà không biết được tình hình bên con à. He...He...

- Phu nhân, xin bà nằm im, không nước đầu chảy xuống cổ ạ.

Nhân viên chăm sóc da cho bà nói một chàng tiếng Úc, bà LiLi chỉ còn cách nằm im và chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Không khí trong phòng lúc này rất ngột ngạt, ông Trình nhẹ nhàng cầm cốc trà lên nhấp một hơi rồi nói :

- Bác và bác Phùng đã bàn về chuyện lần trước Thế Du nói rồi. Bây giờ ta hỏi lại lần nữa có thật con muốn cưới Kim Anh không.

Ông nhìn thẳng mặt anh, nói đúng hơn tất cả mọi người đang nín thở để chờ đợi câu trả lời.

Kim Anh chăm chú nhìn đôi môi mỏng đang hé ra nói:

- Dạ có.

- Còn Kim Anh.

Ông nghiêm nghị nhìn cô, thấy cô cúi xuống lại tưởng cô ngại nên chắc chắn trong lòng đây là sự thật.

“Sao giờ run quá tên này sao hán có thể nói thẳng thừng thế chứ, hic đâm lao phải theo lao thôi.” Cô cúi gằm mặt, tay bám vào nhau lí nhí nói :

- Dạ có ạ.

Nghe trong không gian hình như có tiếng thở dài, lại có tiếng thở phào nhẹ nhõm.

- Vậy được rồi ba với bác à chúng nó yêu nhau cho chúng nó cưới nhau đi ạ.

Lời Thế Nam vừa thoát ra khỏi miệng lập tức có hai ánh mắt “đăm đăm” nhìn anh làm anh lạnh cả xương sống, anh khẽ nhìn về mặt lạnh như băng đã tối sầm mắt của Thế Du biến đổi từng giây.

Ông Phùng háng giọng nói, dù gì mình cũng là nhà gái phải giữ thể diện:

- Chuyện này ta sẽ tôn trọng quyền quyết định của hai con.

Sắc mặt chuyển lại như bình thường, Thế Du mỉm cười nhẹ :

- Con cảm ơn hai bác.

Cổ nặn cho mình một nụ cười theo Thế Du, cô làm bộ bền lên cúi mặt xuống.

- Vậy bao giờ đính hôn ạ.

“Ặc, cái tên này sao phải gấp rút thế chứ, anh định cưới tôi về nhanh để ám sát tôi chắc Hừ hừ hừ.”

Bấm mạnh vào đùi Thế Du làm anh khẽ động mình, quay phắt sang nhìn cô với ánh mắt yêu chiều trước các bậc phụ huynh:

- “Cậu làm trò gì vậy?”

Kim Anh không kém, cô cũng tròn mắt nhìn lại :

- “Cậu hỏi cái câu gì vô duyên vậy?”

- “Đóng kịch thì phải trả vờ hối thúc như thật mọi người mới tin chứ. Ngụ.”

Anh cười khi xoa xoa đầu cô.

“Cái tên vô lễ này dám **** mình ngu còn xoa đầu như người xoa đầu chó nữa chứ.”

Hai bậc phụ huynh ngồi nhìn hai đứa trẻ ngồi “ghẹo” nhau mà chỉ biết cười xoà.

Ông Trình thấy cháu mình xoa đầu vợ tương lai thì lên tiếng cảnh báo :

- Cái thằng nhỏ này, sắp làm chồng rồi mà còn xoa đầu như xoa đầu trẻ con vậy. Làm vậy kéo Kim Anh nó dỗi nó không cưới nữa giờ.

“Đứng đứng, bác nói chí phải, bác chồng dạy dỗ Thế Du đi,”

Ông Phùng không biết nói gì chỉ lắc lắc đầu cười.

Thế Du không vừa anh tự nhiên choàng tay qua vai Kim Anh nói giọng ngọt ngào :

- Dạ không đâu bác “vợ” cháu yêu cháu lắm Hơ...

“Oạch cậu ta vừa gọi mình là cái gì, vợ á. Cho cậu chết này, tôi béo béo béo này, bỏ ngay tay ra. ... Sao tên này tay to lại chắc thế nhò, bỏ ra, bỏ ra.”

- Thấy hai đứa thân mật như vậy chắc tháng sau sẽ tổ chức lễ đính hôn.

Ông Phùng gật gù :

- Vậy cũng được bọn nó cũng lớn rồi.

Kim Anh trở mắt nhìn hai phụ huynh bắt đầu bàn kế hoạch, cô vội ngăn cản :

- Sao nhanh vậy ba.

Ông Trình nhú mày :

- Các con không đồng ý sao, chỉ là đính hôn thôi mà.

Thấy Kim Anh không tìm ra câu trả lời, Thế Du đành đỡ lời :

- Dạ không phải chắc Kim Anh đang xúc động quá nên vậy ấy mà bác.

Cười giả là vì được Thế Du đỡ lời cô cười mà như mếu. “Hic, sao nhanh vậy đời mình đến tháng sau là chấm dứt.”

Thấy không ai ý kiến gì nữa. Ông Trình lên giọng quyết định :

- Quyết định như vậy đi.

Nghe lời quyết định cưới mà như chuẩn bị tử hình, cô lí nhí đáp “vâng”, còn Thế Du không nói gì, ánh mắt anh sáng quắc, trong ánh mắt long lanh.

.....

“Woa...”

Ba chàng trai trẻ bước từ chiếc BMW xanh tím than xuống cửa hàng kiểu Pháp trên phố Hoàng Gia, đây là trung tâm của thành phố có đủ khu vui chơi, khu mua sắm, khu ăn uống với đủ các loại món ngon trên cả nước và nước ngoài.

Thế Du, Từ Kỳ cùng Tú Anh hôm nay rủ nhau đi ăn bít tết Pháp. Vừa bước xuống xe đã gây xôn xao quanh đó và trong nhà hàng các nhân viên nữ cũng đang len lén nhìn qua cửa, còn có cô nàng vì mãi nhìn mà dốt tràn nước đang xin lỗi rồi rít khách hàng.

Cùng ngồi xuống một bàn cạnh phía trong gần hồ bơi, Từ Kỳ vẫy tay phục vụ gọi món.

- Honey nhớ cung quá à.

Một cô nàng mặc chiếc đầm cam nổi bật làn da trắng, mái tóc được tỉ mỉ uốn lọn để hất sang một bên, đến bên bàn cười tươi rói với Tú Anh.

Nhận ra người quen, Tú Anh cười quyến rũ kéo ghế cho người đẹp:

- Ngồi đi nàng.

Lúa- tên cô gái, cô nàng điệu nghệ ngồi xuống, vắt chéo chân khoe cặp đùi trắng bóc, lướt mắt một vòng qua bạn Tú Anh mắt long lanh, quay sang Tú

Anh cười nhẹ :

- Bạn cũng hả.

Tú Anh hơi tránh bàn tay định vuốt má mình, anh nhanh tay cầm chiếc khăn ăn lên đưa cho cô nàng nhìn Lisa với ánh mắt khinh thường.” Hối ngu, khen thừa.” Nhưng anh đâu có ngu mà nói với cô câu đó, vẫn lịch sự đưa thực đơn khi thấy cô phục vụ đang cầm quyển sổ nhỏ ngượng ngùng nhìn ba anh chàng đẹp trai:

- Ủ, cũng gọi gì anh gọi luôn cho.

Không nhìn Menu cô nàng nói như người đã sành chỗ này:

- Một Basque Salad.

Tú Anh gọi 1 bát tiết chín 7 phần, 2 Baspue Salad và một Gan ngỗng áp chảo. Anh còn cố tình nháy mắt với cô phục vụ làm cô nàng đỏ mặt chạy nhanh vào và làm cho Lisa cười vang.

Hai người lâu không gặp nhau nên tíu tít nói chuyện như nơi không có người, thỉnh thoảng còn Tú Anh còn rướn người ra vòng tay ôm quàng vai cô:

- Em đến bằng gì vậy?

- Xe của em, tý nữa cùng đi chơi với em nha. Lâu lắm rồi không nhìn thấy cùng.

Lisa “béo” má Tú Anh cười cọt nhá. Tú Anh vốn là người nổi tiếng lãng nhãng nên nhanh chóng vui vẻ với lời hẹn của Lisa.

- Cũng được.

Lisa cười tươi vỗ tay cái bốp :

- Hay quá yêu cùng thế.

Cô còn không quên rướn người hôn chup vào má Tú Anh, làm Thế Du và Từ Kỳ phải nhú mày khó chịu nhìn cô. Hai người chỉ nhìn nhau rồi không nói gì, chuyện của anh em có người lạ cũng không tiện góp ý.

Thấy hai người bạn có vẻ không thích nên Tú Anh khẽ nhìn Lisa ý bảo có người khác ở đây, cô nàng chu mỏ nũng nịu :

- Em xin lỗi hai anh, Quen phong cách sống bên Anh rồi, hôn như thế chỉ là chào hỏi thôi. Hi. Thông cảm nha.

Không để Thế Du và Từ Kỳ khó chịu thêm nữa, Tú Anh kéo Lisa dậy rồi nháy mắt với hai người:

- Thôi tao đi trước nhá.

- Ồ, đi đi.

Người đẹp dù nói chuyện với Tú Anh nhưng thỉnh thoảng cũng liếc nhìn hai người kia, cô thích vẻ đẹp manly và lạnh lùng của Thế Du, giờ thấy anh lên tiếng cô bèn lấy long :

- Dạ anh ở lại ăn ngon miệng, tui em đi trước. Có dịp mời anh đi bar.

Không để cô nàng là lướt thêm nữa, Tú Anh ôm eo dẫn nàng ra ngoài.

Đến gần bãi đỗ xe thì hai người không ngờ chạm mặt một người, một người rất quen thuộc với Tú Anh.

Trâm Nhi đang đi cùng cô là Thanh Tuấn năm nhất học cùng lớp với cô, anh có khuôn hình của một người nghệ sĩ, dáng đi thanh nhã nhẹ nhàng, hai người đang nói chuyện ở lớp rất vui vẻ cô bỗng dừng lại khi thấy “anh” người con trai của cô đang ôm eo cười nói với một cô nàng khác, hai người có vẻ rất thân mật.

Khó thở quá. Cô nhìn anh đăm đăm, anh không biết lúc nào đã rút tay lại khỏi eo Lisa.

Thấy hai người họ nhìn nhau cũng khá lâu.

Không thể gặp người quen mà không chào hỏi, nữa là đây là người cô yêu sâu sắc, lấy vẻ bình thản cô hỏi :

- Ai vậy anh?

Lisa thấy cô nàng trước mặt hỏi liền ổng ẹo khoác bàn tay đang đút vào túi quần của Tú Anh ổng ẹo nói :

- Tôi là người yêu anh ấy, còn cô là ai?

“Đau, anh đã lừa dối mình, mình đã cố xua đi cái suy nghĩ ấy nhưng chính cô ta nói. Đau quá, tim mình như có ai bóp chặt vậy.”

Hít thật sâu, miệng cô nở nụ cười gượng :

- Em là em gái của Tú Anh.

Nói xong cô liền kéo Thanh Tuấn với nhiều dấu hỏi chấm trên đầu đi khỏi vào thẳng nhà hàng, cô không muốn anh nhìn thấy mình là người yếu ớt, cô là người theo đuổi anh trước, cô không muốn anh khó xử khi được chị Kim Anh giới thiệu mà giữ quan hệ đó với cô.

- Anh sao vậy?

Lấy lại vẻ thất thần. “ Giận dữ gì chứ, cô cũng đi với người khác đấy thôi, còn nói cười vui vẻ rồi rủ nhau đi ăn sang nữa, hừ.”

- Không có gì. Đi thôi.

Với tính lạnh lùng anh lại hoà vào cuộc chơi mà quên mất một trái tim đang đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

- May Trâm Nhi không gặp thẳng Tú Anh. – Từ Kỳ vừa đi ngồi chỉnh lại điều hoà trên ô tô vừa nói.

- Thế nào cũng có ngày gặp cho xem.

- Ừ. Thằng này lằng nhằng thật đấy. Chả giống anh em mình gì cả gái là phù du thầy u là vĩnh cửu Hơ... hơ... hơ...

Nghe giọng điệu luyên lộn của Từ Kỳ mà Thế Du cũng phải bật cười:

- Lại bắt đầu lên cơn rồi đấy.

Từ Kỳ nhướn mày, như nhớ ra điều gì, anh làm bộ tỉnh bơ:

- Yên tâm uống thuốc rồi.

Trên xe vang lên những trận cười sáng khoái.

Trong ba người chơi với nhau Tú Anh là người yêu nhiều nhất hình như đối với cậu không có ai là điểm dừng chân thì phải, thay bồ như thay áo một tuần đi với một người có khi hai ngày là đã chán rồi. Trừ Trâm Nhi ra, anh và cô cũng có quan hệ một thời gian có lẽ do Kim Anh giới thiệu nên trụ được lâu nhất sao?

Về phần Từ Kỳ anh là người rất kén chọn tuy vậy trước mặt mọi người anh luôn tỏ vẻ hoà đồng thân thiện làm cô nào cũng phải “say nắng”, nhưng khi gặp Kim Anh không hiểu sao trước cô anh luôn sống với chính bản mặt thật của mình, cố tình lừa gạt cô để cô chú ý hay ghét mình, nhưng lại âm thầm theo dõi điều này là cần thiết sao?

Thế Du là anh chàng “sát gái” anh luôn được nhiều phụ nữ vây quanh, nhưng là một người không có chiều hướng yêu đương những nhút nhèn những người nào đến gần đều bị anh đá xa ra 2m, anh luôn tạo một vòng tròn để không ai có thể bước vào đấy, con người thật của anh như nào?

.....

Ngồi trên giường cạnh khung cửa sổ, lặng im ngắm nhìn những hạt mưa trong suốt rơi ngoài hiên cùng những đợt gió lạnh buốt, nó lạnh thấu đến tim gan nhưng không đau bằng những hình ảnh lặp đi lặp lại trong đầu Trâm Nhi.

Bàn tay nắm chặt chiếc điện thoại đã trắng bệch từ lâu.

Những hạt mưa cũng kiên trì rơi lặng lẽ.

1h đêm

Vẫn ngồi im bất động nhìn về phía xa góc trời tối sầm kìa. Về phía xa vẫn có khoảng sáng rực vì ánh đèn điện nơi đó có người đang ở quán Bar vui đùa thâu đêm. Những cuộc vui mãi không tàn, đến bao giờ mới kết thúc để giành cho những thứ gì chân thực?

Đưa chiếc điện thoại cùng bàn tay cứng ngắc lên, nhìn màn hình đen thui ... bỗng một luồng sáng từ chiếc điện thoại làm sáng một góc phòng. Không tin nhấc, không cuộc gọi nhờ nào để giải thích chuyện ngày hôm qua, khẽ thở dài, ánh mắt u buồn đã có thứ gọi là dịch lỏng long lanh nơi khoé mắt, nó có vị mặn? nó nóng hổi?. Bàn tay run run ấn từng phím một.

“Đến lúc ... chia tay rồi!”

Gửi. ... Hủy.

Không kịp nữa rồi, điện thoại của cô đã báo tin nhắn đã được gửi đi, ánh mắt Trâm Nhi càng u buồn hơn, cô cảm chắc chiếc điện thoại ấn đi ấn lại chữ xem nhưng vẫn được máy thông báo đã gửi. Cô đã quyết tâm cơ mà sao giờ lại muốn níu kéo một thứ gì đó, là anh lừa dối cô trước hay cô đã quá vội vàng, không cho anh thời gian giải thích. Anh đứng chăng, chắc chắn Trâm Nhi thầm nghĩ định nhấn lại một tin nhắn nhưng lại nhận được một tin nhắn từ số điện thoại của “Chồng Yêu :*”. Hít thật sâu, chắc chắn là anh giải thích với mình, ừm chắc chắn là như vậy. Lại một hơi thật sâu bàn tay run run mở tin nhắn.

“Tuyệt em!”

Thế là hết anh không yêu mình, nhếch mép cười đau khổ. Cô nằm phịch xuống giường đôi mắt to được mở hết cỡ nhìn lên trần nhà như không muốn những giọt nước mắt yếu đuối rơi ra, nhưng không kịp nữa rồi, trái tim như bị thất lại, không thở được, mắt đã nhoè đi.

.....

- Chị làm gì mà ngồi ngơ ngác vậy?

Đang ngồi trong căn tin tìm quanh xem thấy Trâm Nhi đâu không mà suốt một tuần nay không thấy Trâm Nhi đi học, cô suy nghĩ xem có chuyện gì đã xảy ra mà cô như bốc hơi không có một tin tức gì, gọi điện thì thuê bao đến nhà thì lại không biết địa chỉ.

Suy nghĩ vẫn vơ thì bị Tú Anh hù cho sợ chết khiếp, trợn trừng mắt lên nhìn thì thấy Tú Anh đang đi cùng một cô gái chắc học năm nhất khoác tay nhau rất là tình tứ, liếc nhìn qua cô nàng bên cạnh rồi nhìn Tú Anh với ánh mắt đầy hình sự :

- Ai vậy? Trâm Nhi đâu?

Kéo tay cô nàng đi cùng ngồi xuống, anh trả lời một cách thân nhiên:

- Chị hỏi bao nhiêu lần rồi. Sao em biết cô ta ở đâu.

“Cái thằng chết bầm này, người yêu mà chị không hỏi thì chị hỏi ai, chẳng nhẽ...”

- Thế kia là ai. Đừng bảo lại là bồ nhé.

Đây đã là lần thứ 3 cô gặp anh trong 1 tuần qua đi với 3 cô nàng khác nhau rồi.

- Ừ.

Kim Anh khó chịu nhìn cô bé bên cạnh Tú Anh “Trông mặt mày thì cũng xinh xắn đấy mỗi tội không hiểu sao Kim Anh rất dị ứng với mấy nhò đi bên cạnh Tú Anh trừ Trâm Nhi.

Cô cảm thấy mình rất có lỗi khi giới thiệu Trâm Nhi cho Tú Anh, biết em mình lảng nhảng lại còn đẩy Trâm Nhi vào với nó, những tưởng Tú Anh sẽ thay đổi vì Trâm Nhi là người yêu lâu nhất từ trước tới giờ của anh, nhưng lại không ngờ sự việc lại kết thúc nhanh chóng đến vậy. Thờ dài thườn thượt khi nhìn thấy dáng vẻ nũng nịu của “bạn gái” mới của Tú Anh.

Nhìn thấy bản mặt khó chịu, với vẻ nũng nịu của cô bạn gái mới, Tú Anh lại đâm quạu:

- Thôi, em về lớp trước đây.

- Đi đi. – Không thèm nhìn, Kim Anh nhìn về nơi khác nói với Tú Anh.

- Tôi mình đi bar anh nha. lần trước chơi đã quá à.- Tú Loan khoác chặt tay Tú Anh như không muốn dời anh nửa bước.

- Ừ, thờ ơ đáp như trả lời để có.

Như cổ tình không để ý đến thái độ của Tú Anh, cô nàng dựa hẳn vào vai anh, cứ thế đi dọc hành lang về lớp.

Khựng lại, Tú Anh mắt nhìn chăm chăm về phía trước nơi đó có Trâm Nhi người yêu cũ của anh đang cười đùa với tên con trai hôm trước anh đã gặp ở chỗ đỗ xe ở quán ăn.

Đây là nụ cười đầu tiên trong suốt một tuần qua của Trâm Nhi, Thanh Tuấn biết Trâm Nhi đang đau buồn nên đã cố tình trêu cô bằng những hành động ngộ nghĩnh, nhưng chưa được ba giây đã thấy mặt cô biến sắc, ánh mắt lại trở nên u buồn hơn, nhìn kĩ cũng thấy bông nước phía dưới, lại thấy cô hít thật sâu mấy cái thở người đi về phía trước nhưng anh biết là cô đang rất căng thẳng, rất đau buồn.

Một tuần rồi cô lại được thấy anh, nhưng bên anh không phải cô nữa rồi, anh yêu cô gần 2 tháng mà còn chưa ôm nhau, chưa cầm tay sao cô nàng kia mới yêu anh được một tuần đã được anh yêu chiều âu yếm thế kia. Phải chăng cô không đáng để anh động đến, trái tim cô lại bất giác nhói lên.

Hai người chỉ còn cách nhau mấy bước chân, lại hít một hơi dài nữa khẽ nhìn thẳng mặt anh, muốn giữ lại hình ảnh tốt đẹp nên cô mỉm cười nhẹ gật đầu chào rồi đi ngang qua.

Bỗng, bàn tay cô bị một bàn tay khác giữ lại, lần đầu tiên cô nắm tay anh nhưng hiện tại địa vị của hai người đã khác, nhưng cũng không tránh khỏi xúc động, quay lại nhìn anh.

- Người yêu em à?

Buồn, đây là câu nói đầu tiên trong suốt những ngày qua anh dành cho em sao. Không nói gì, rút tay mình ra khỏi tay anh bàn tay anh ấm nóng giờ đã bị khí lạnh phủ, cô bất giác rung mình.

Sao bàn tay em lại ấm thế, sao từ trước đến giờ anh lại không cầm tay ôm nhỉ, mặt Trâm Nhi hơi xanh thì phải, sao mắt lại có bông nước, em đã làm gì trong những ngày qua. Sao anh lại có nhiều câu hỏi muốn hỏi em thế.

Thấy cô nhìn mình với ánh mắt xa cách, thấy mình đã quá thất lễ anh đành chứa thẹn :

- Kim Anh đang tìm em ở căn tin.

Sao giọng anh lại mang nét bi thương, anh là người phản bội em cơ mà, đáng nhẽ anh phải vui vẻ chứ. Đừng làm thế, không em sẽ lại lèo đèo theo anh mất. Cô đi thẳng không nói câu gì.

- Cậu có sao không?

Giọng nói trầm ấm, nhẹ nhàng vang lên bên tai Trâm Nhi.

Lắc đầu, cười gượng suốt này giờ cô đã quên mất Thanh Tuấn cũng đi cùng mình:

- Không sao.

Thấy mắt đã hơi đỏ mà cứ phải giương to lên nhìn. Thanh Tuấn khẽ chỉ vào má cô rồi cười nói :

- Không sao mới sợ chứ, nhìn cái mặt như mặt sỏ gạo ý. Ê... xấu thế.

Nhìn vẻ mặt hài cùng giọng nói bốn cọt, Trâm Nhi khẽ phì cười, đập vào vai Thanh Tuấn :

- Tên ranh này chỉ được cái chê người khác là nhanh.

Thanh Tuấn trề môi, cho hai tay ra sau lưng, ghé sát đầu Trâm Nhi nói :

- Căn bản là không có gì để khen nên mới chê thôi. Mặt Trâm Nhi giờ như bánh đa nhúng nước, xí quắc à. Hi.

Hai người bật cười khanh khách, có Thanh Tuấn bên cạnh Trâm Nhi cũng cảm thấy vui đi phần nào nỗi buồn. Giữa hai người là một tình bạn rất thân thiết như thể an hem vậy. Mọi người nhìn vào sẽ tưởng lầm họ đang yêu nhau nhưng thật sự không phải thế. Từ bé hai người đã lớn lên bên nhau, anh luôn chăm sóc cô như vậy đến mức người yêu cũng không được anh chăm sóc tận tình như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Vừa bước vào căn tin Trâm Nhi đã nghe thấy rất nhiều tiếng xì xào:

- Cô gái A : Hết Tú Anh giờ lại chuyển qua bám Thanh Tuấn No.5

- Cô gái B : Đúng là mặt dày như thớt.

- Cô gái A : Lại còn cười nhả nhử nữa chứ, thấy người khác noi mà không biết xấu hổ.

- Cô gái C không kém phần, nói có phần hơi hoành tráng : Nhìn mặt vậy ai ngờ là loại gái lẳng nhăng.

Tiếp đến là rất nhiều lời xì xầm, Kim Anh nhìn theo hướng chỉ của mọi người thấy Trâm Nhi đang đi cùng với một cậu trai nhìn non choẹt các nét trên khuôn mặt đều nhỏ và thanh mảnh ngón tay nhịp nhịp trên bàn thức ăn như tấu bản violin. Kim Anh vui mừng những tưởng Trâm Nhi tìm được nửa của mình, người này cũng không tồi, ít nhất là tốt hơn em mình, nhưng Kim Anh vẫn muốn Trâm Nhi kết thân với Tú Anh hơn, vậy tay gọi :

- Ê, Nhi qua đây.

Nhìn thấy Kim Anh đang vui vẻ gọi mình, cô tươi tỉnh hẳn kéo tay Thanh Tuấn rồi hai người bê hai khay thức ăn đến phía Kim Anh, hành động vô thức vừa rồi lại làm rộ lên những lời bàn tán :

- Xời, dụ dỗ được Tú Anh một thời gian xong chắc bị câu ấy đá nên giờ quay qua Tú Anh. – Cô gái X khẳng định.

- Vậy chứ sao nữa. Lại một đám bà 8 hùa theo.

Trâm Nhi lúc này đang nói chuyện với Thanh Tuấn nên cũng không để ý mấy, giờ nghe rõ cô nhú mày tay nắm chặt thành nắm đấm, mái tóc rêu bay phấp phới theo từng bước chân. Gạt mạnh những thức ăn chân bàn của những cô nàng nói xấu mình, cô ngồi lên nhìn mặt từng người, giọng đều đều :

- Này, bố mẹ các chị không dạy các chị tư cách sống à. Thừa hơi đi nói xấu người khác à. Hay để em thay mặt bố mẹ chị dạy cho các chị phong cách sống nhé.

Các cô nàng mặt tái xanh, mà nói chính xác hơn là cả phòng ăn đang nhìn cô, một nữ “Gangster” =)~. Hay một nữ “ Công lý”.

Kim Anh tròn trĩnh mắt nhìn về mặt cổ kiềng ché của Kim Anh lại nhìn qua về mặt dừng dung như không của Thanh Tuấn, rồi lại thấy Thanh Tuấn cầm lon nước cười tủm tỉm và quay hẳn người lại quan sát.

Gậy gậy tay Thanh Tuấn, nhưng mắt vẫn dán vào lời nói của Trâm Nhi:

- Trâm Nhi định làm gì vậy.

- Chị cứ chờ xem đi. – Như biết rõ Trâm Nhi muốn làm gì, anh bình thản nói. Về mặt như đang xem truyện gì rất thích thú.

- Nhỡ mấy nhóc kia đánh Trâm Nhi thì sao, nhiều người hơn mà.

Chẳng phải lần trước Kim Anh cũng một mình đánh lại tụi Trâm Nhi sao, haizzz...

- Yên tâm, không sợ chuyện đấy đâu.

- Nhỡ có thì sao. – Không bỏ qua chuyện bất trắc, Kim Anh lo xa.

Lần này thì anh quay qua nhìn thẳng mặt Kim Anh, mắt hơi nheo nheo lại như chế giễu :

- Thì chạy.

Đàn em này cũng vui tính nhì, mà không biết đàn em là gì của Trâm Nhi mà trông hai đứa than vậy. Hay là... chắc không phải đâu nhóc Trâm Nhi thích Tú Anh thế cơ mà sao thay đổi nhanh đến vậy được.

Không chịu được những lời chỉ trích của đàn em là Trâm Nhi, các bà cô đứng dậy :

- Này, bọn chị nói mày à, hay sao mày đã giật mình vậy.

Cả lũ cười vang, xoay người nhìn xoáy vào mặt đàn chị vừa nói:

- ơ thế em hỏi các chị nói em à. Em hỏi một câu nhớ: đã có ai bảo đầu óc các chị bị thiếu năng không vậy tự nhiên rống lên cười như một số người không kiềng ché được bán than thế, ai không biết người ta lại bảo điên đấy.

Bị Trâm Nhi làm cho một vỏ nhục mặt, mấy cô nàng không nói được câu gì. Họ chỉ gòì đi nói xấu thôi chứ thật ra họ không dám đụng đến Trâm Nhi, họ thừa biết nhà cô như nào rồi còn gì. Họ chỉ muốn ***** vu vơ nhưng không ngờ bị Trâm Nhi ***** đến xoi xoi vào mặt.

Thấy không ai nói gì nữa, Trâm Nhi như trút được bức bối mấy ngày qua :

- Ngậm gì trong miệng mà tự nhiên im thế các chị. A hay là con bệnh lẳng xuồng rồi.

Kim Anh trở mặt, thâm công nhận Trâm Nhi đánh đá thế, nói câu nào là sóc óc câu đấy, không để đối phương bắt thóp lật lọng.

- Xi... chấp nó đi.

- Ủ... về lớp thôi.

Không nói lại được câu nào, mấy đàn chị bà 8 đành kéo nhanh về lớp không muốn kéo thêm cảnh tủi nhục.

- Lần sau... đề tôi thấy ai nói xấu tôi, thì ... đừng bảo không nói

Nói bằng giọng trầm tạo hiệu ứng cực tốt, mấy cô nàng mặt đã xám lét chạy thẳng về lớp. Mấy cô nàng ở căn tin lại thì nhau kéo về lớp theo.

Trâm Nhi đi về chỗ, lời cuối cô cố tình nói to để không muốn ai soi mói chuyện đời tư của cô nữa, cô đã rất khổ tâm rồi.

- Có chỗ giải toả tâm trạng, sướng nhớ.

Cười toe toét, dứt luôn miếng bánh chưa kịp ăn của Thanh Tuấn đưa lên miệng nhấm nháp:

- Ủ may có mấy chị tám đề chút buồn. Hi hi.

Thấy hai người vẻ than thiết, không kìm được tính tò mò, Kim Anh quay sang nhìn Trâm Nhi rồi lại nhìn Thanh Tuấn:

- Ai vậy cung.

- Chị không biết đây là ai á?

- Không giới thiệu sao biết.

Trâm Nhi nhìn sang Thanh Tuấn cười vẻ bất lực, định mở miệng ra giới thiệu thì

- Ôi... ôi cục vàng No.5 Thanh Tuấn đáng yêu bé bỏng của trường ta đây mà.

Chi Mai không biết từ đâu chui ra, chưa kịp chào Kim Anh đã sà đến ngồi cạnh Thanh Tuấn nói liên mồm. Cô còn không ngừng bẹo bẹo má Thanh Tuấn như trẻ con, chưa hết cô nàng còn xin chụp ảnh chung với cậu nữa chứ.

Thấy bạn mình không quen mà đã sáp lại Kim Anh thấy hơi ngượng, kéo kéo vạt áo của Chi Mai cô nói nhỏ :

- Làm gì vậy, ngồi xuống đi, nhìn mặt con nhà người ta đàn rồi kia kìa.

Không thêm để ý Chi Mai gạt tay Kim Anh ra khỏi áo nói không ngượng mồm:

- Có gì phải ngại, để im tớ chụp vài pô cho vào bộ sưu tập “Handsome”.

- Nào bé ngoan lại chụp ảnh.

Đành giữ lịch sự Thanh Tuấn cũng cười nhẹ, không nói câu gì.

Sao mình lại chơi với nhỏ này cơ chứ, trời ơi mắt mặt quá lại còn ngồi cạnh sán tới nữa chứ. Trâm Nhi à, kéo Thanh Tuấn ra khỏi người Chi Mai đi nếu không Chi Mai sẽ lải nhải cả buổi trưa thanh bình này mất.

Cuối cùng khi đã thỏa mãn được ước mơ Chi Mai đã yên phận ngồi xuống, nhưng ánh mắt vẫn đắm đuối nhìn Thanh Tuấn.

Mãi mới được yên thân, Chi Mai à bà có thể bỏ ánh mắt hám giai đầy đi được không.

- À, cung với em “xinh trai” này là gì của nhau vậy.

- Chồng em đấy.

Oạch, xong hi vọng cuối cùng đã tiêu tan.

Kim Anh mắt tròn, mồm há hốc không ngậm được lại. Người bên cạnh cũng không kém phần long trọng, ánh mắt mê giai của cô như bị lòi ra theo lời nói của Trâm Nhi.

- HaHaHa....

Có gì đáng buồn cười mà em phải cười phá lên như vậy chứ:

- Đùa thôi, không cần phản ứng mạnh vậy đâu. Bạn thân học cùng lớp em, Thanh Tuấn. Hi hi hi.

Haizzz.

Kim Anh cùng Chi Mai thờ hất ra, cùng đồng thanh :

- Thế còn nghe được.

Thanh Tuấn quay sang cười tủm tỉm với Trâm Nhi rồi ngồi im cho ba bà buồn chuyện, thỉnh thoảng anh lại góp một câu làm mọi người cười rộ lên.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Bar “Boom”

Dàn âm thanh cực mạnh, cùng với những vũ công, những tiếp viên, hàng loạt đèn chớp cũng đèn nhấp nháy hoà với mùi nước hoa của giới thượng lưu, những điệu nhảy cuồng dại tạo nên một không khí rất quyến rũ rất khổ cưỡng lại.

Dưới ánh đèn mọi người đều cùng lắc lư theo điệu nhạc, đèn chớp liên tục, người DJ không ngừng chỉnh nhạc và chỉ tay về phía sàn, hôm nay cũng như mọi ngày mọi người đều thác loạn cùng chơi rượu, bia trên tay.

Tú Loan cùng Tú Anh cùng nhún nhảy với nhau, người ôm eo người bá cổ ở giữa sàn, Tú Loan diện cho mình chiếc áo ống bò, cùng chiếc quần đùi cạp cao chắc chỉ 15 phân, cô như muốn phô bày thân hình chắc cùng làn da mịn màng trắng trẻo, như biết lợi thế thuộc về mình cô càng lắc lư, cười hớn hở bám hết người này đến dựa người kia. Tú Loan như trung tâm của đêm nay, còn có những anh chàng điển trai kéo cô ra chỗ khác nhảy cùng. Thấy vậy Tú Anh không phản ứng gì anh chậm rãi bước về phía bàn gốc trong gọi chai XO cho mình.

Nhảy nhảy mãi cũng mệt quay lại nhìn không thấy Tú Anh đâu, Tú Loan sang rục mắt khi thấy anh đang ngồi vắt chân ở bàn trong giáng về rất phong lưu cộng với bộ đồ đen và một số trang sức bằng vàng, hàng hiệu làm tôn lên nét đàn ông ở anh.

Sà vào long anh, bá lên cổ, cô hôn lên má Tú Anh rồi nói :

- Mấy nhỏ kia cứ nhìn anh suốt kìa.

Tú Anh không nói gì chỉ cười nhếch môi rồi lại cầm chai XO lên uống trong lời lải nhải của Tú Loan.

- Anh à, ra với mấy em ấy đi kìa cứ để người ta nhìn.

- Vậy à.

Nói đến đoạn Tú Loan để mang cho mình bộ mặt giận dỗi, thì Tú Anh cười cợt nhả, ôm lấy eo cô:

- Làm gì có ai, anh có em rồi mà. Hơ...

Sung sướng khi nghe Tú Anh nói vậy, cô tươi tỉnh nét mặt, nhìn lại mấy cô nàng suốt này giờ cứ nhìn Tú Anh hất mặt rồi nói :

- Biết thế là tốt đấy. Hihi...

Lại một ngụm rượu nữa, chỉ là câu nói đùa cợt nhả mà đã làm những cô nàng đấy say đắm sao những lời nói đấy nói với Trâm Nhi lại không có tác dụng nhì. Hay vì anh không có sức hút hơn người tình mới của cô.

- Anh mệt rồi em ở lại nhé, anh về trước.

Thấy có vẻ hơi chóng mặt Tú Anh đành bỏ người đẹp lại về trước tầm này chắc cô nàng cũng chưa muốn bỏ cuộc vui.

- Anh sao vậy tự dưng về, đang vui mà.

Tú Anh không nói gì. Hôm nay anh đã rất đau đầu khi “nụ cười cay đắng” của Trâm Nhi cứ ám anh mãi, anh cảm thấy rất khó chịu, rất bức bối trong lòng, sao vừa chia tay anh cô đã lại có người mới cười nói vui vẻ bên người ta mà chỉ “khuyến mại” cho anh một “nụ cười” như thế. Lúc này anh thật sự cần yên tĩnh.

Vừa quay người đi thì anh va phải một tên đầu trọc vừa đi vào. Anh định lịch sự quay lại xin lỗi vì anh đang muốn rời khỏi đây nhanh. Nhưng không ngờ

tên đầu trọc cùng đám em của hắn trừng mắt, gân xanh nổi đầy trán:

- Mày mù à, thằng cho này. - Hắn giễu giễu kéo Tú Anh quay lại.

Đang bức xúc Tú Anh nhoen miệng cười như khiêu khích:

- Mù mà em nhìn được cái đầu trọc như quả bưởi của anh à? Hơ... hơ...

Tím mặt, trong ánh đèn mập mờ mọi người đều nhìn thấy mắt tên đầu trọc đã bốc hỏa, cơ bắp đã nổi lên từng cục.

Gầm lên như sấm, hắn sấn tới túm cổ anh:

- Biết bố mày là ai không mà dám hỗn hả con.

- Không và cũng không quan tâm. Bỏ cái tay xấu bản của mày ra khỏi bộ hàng hiệu của tao.

Tú Anh tròn mắt nhìn thằng tên đầu trọc, trong lòng thầm tiếc bộ cánh hàng hiệu mới mua hôm nay đã bị tên “đầu trọc” làm cho rúm lại nơi cổ áo.

Cả lũ đàn em nhao nhao, một tên hung hổ định xông tới nhưng nghĩ sao lại nói toáng lên :

- Đánh chết mẹ thằng nhãi lão toét này đi anh ạ.

- Thằng nhóc này lão quá, phải dạy dỗ mới được.

Chỉ một từ “Lên” cả lũ như hổ nhảy vào Tú Anh, mọi người không biết đã hét ầm vào tận ra lúc nào khi nghe thấy tiếng chai vỡ “Choang” trên đầu bên trọc. Tên đầu trọc bị Tú Anh cho một đòn đầu óc đã ngu đi phần nào, gầm lên như thú bị thương :

- Chúng mày, đánh chết nó cho tao.

Bảo kê ở quán Bar đang lục tục chạy vào thấy chai, ghế, một thanh niên trẻ cùng Ba “đầu trọc” đang đánh nhau chỗ gần cửa.

- Chú lên tăng ngay nhé, giúp con một việc.

- ...

- Dạ.

Trâm Nhi đã theo dõi hết tình hình nãy giờ, cô nắm chặt tay vào lan can đến nỗi bàn tay ướt hết mồ hôi, mặt tím lại, chân như muốn đi nhưng lại không bước được bước nào.

Tú Anh đã có hơi men lại bị nhiều người đánh nên đã hơi loạng choạng, máu từ khoe miệng chảy ra thành dòng, đang định đưa tay lên quệt thì bị một tên đầu bốc màu đỏ choét đập chuỗi chai vào vai, máu chảy ra làm ướt đầm vai anh.

Trâm Nhi dịch một bước chân cô như nhũn ra, toàn thân như đang là người bị đánh, cô xót xa nhìn anh, lại thấy quá đau lòng khi người yêu anh đang đứng co rúm ở góc tường để xem anh bị đánh. Anh là đồ xấu xa. Bước chân như không kiểm chế được, chân nhún xuống chuẩn bị xuống lầu :

- Dừng lại. Ai cho chúng mày làm loạn ở đây.

Tiếng gằn giọng cực to cùng với thân hình hộ pháp đứng dưới chân cầu thang.

Cả đám đứng yên, chỉ có Tú Anh đang nằm thờ đốc tay ôm vai dưới sàn.

Tên đầu trọc biết tiếng ông “Bách” ông là đại ca của một chuỗi khách sạn, quán bar rất có tiếng ở thành phố . Tên đầu trọc cũng quen biết qua nên cũng hơi “chột” dạ. Mọi khi ông Bách thường không đến chỗ này, không hiểu sao hôm nay lại xuất hiện ở đây.

- Anh dung thuốc ạ. – Tên đầu trọc lấy một miếng si gà trong hộp đưa cho ông.

- Cút đi. – Ông Bách nói giọng rất nhẹ nhàng nhưng lại làm cả lũ rã rập nghe theo.

- Anh có sao không đề...

Tú Loan chưa nói hết đã thấy Tú Anh đứng dậy đi thẳng ra ngoài. Cô nguyệt đãi, trề môi nói :

- Bị đánh còn làm tang, xỉ.

“Bốp”

Tiếng tát bốp mạnh vang lên khiến mọi người chưa hết hoảng sợ lại giật mình thon thóp.

- Cô...

Lời nói chưa dứt khỏi miệng đã bị Trâm Nhi tát “bốp” một cái nữa vào má bên kia. Tát xong Trâm Nhi đứng đưng chỉ mặt Tú Loan nói:

- Cái tát thứ nhất vì cô là đồ ngu nên mới bỏ lỡ anh ấy, cái tát thứ hai vì cô không xứng với anh ấy.

Tím tái mặt mũi, không nói được gì khi Trâm Nhi đã đi mà nói đúng hơn là bay ra khỏi cửa.

Đầu đau vì men rượu, vai đau vì bị thương, Tú Anh loạng choạng bước về phía xe mình đậu ở đầu bãi xe. Đã nhìn thấy chiếc xe thể thao màu trắng đậu gần đấy nhưng lại nhìn thấy nó ở xa, rồi... lại nhìn thấy có một thân hình bé nhỏ đậu ở trước mặt. Ừm, cô nàng cũng có khiếu thẩm mỹ đấy chứ chiếc guốc cao gót màu đen có đính đá, chiếc quần JEANS màu bạc, đến chiếc áo dài tay khoét cổ rộng màu trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đôi môi mím lại, chiếc mũi cao đang hít hít, mắt đang nhìn chăm chăm anh, sao khuôn mặt này quen thế nhỉ, lại nhìn từ trên xuống anh mở căng mắt. Hoá ra là Trâm Nhi, sao cô lại ở đây.

- Để em đưa anh về.

Anh đứng thẳng người, cổ chịu đau tay đứt túi quần anh lạnh lung không muốn để Trâm Nhi biết mình đang đau:

- Không cần, để người yêu em hiểu lầm lại phiền anh không thích đi giải thích đâu.

- Không sao, hiểu lầm cũng được.

Em làm gì có người yêu cơ chứ, anh đang trẻ con với em đấy à.

Tú Anh hơi sững người khi thấy cô lại nói đưng đưng như vậy.

- Hôm nay em không đi xe, cứ coi như là em quá giang xe anh vậy.

Không đợi anh phản ứng, cô đi với anh thường biết anh để trực khoá xe ở túi áo, tự lấy cô chạy đến chỗ xe.

Tú Anh đành bất lực, với thể lực hiện nay anh cũng không tự lái được.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

- Em xin lỗi anh Tú Anh, bọn em sai rồi.

Tú Anh quay người lại thì thấy tên đầu trọc cùng đám tay sai đang quỳ sụp đằng sau, anh ngăn người không hiểu chuyện gì xảy ra, là anh bị đánh sao giờ lại xin lỗi anh chứ???? Chưa kịp mở lời hỏi, bọn đàn em lại tiếp:

- Anh tha lỗi cho bọn em, bọn em biết sai rồi.

Thấy chuyện có vẻ thú vị, anh còn tưởng tên đầu trọc bị anh cho chai vào đầu bị ầm I xê rồi cũng nên:

- Lỗi gì?

- Đáng nhẽ bọn em không nên đụng đến một sợi lông chân của anh, anh muốn làm gì chúng em cũng được nhưng xin tha lỗi cho bọn em.

- Để xem nào, chừng mày chơi trò chó đàn xong tự nhiên lại đến xin lỗi tao, ai bảo chúng mày làm vậy?

Tú Anh thắc mắc..Trâm Nhi đã nhìn thấy, cô vào xe rồi ngồi xem anh xử lí chúng, nên đánh chúng hay làm gì tùy anh.

- Em không nói được ạ. – Tên đầu trọc nặn mãi mới nói được chứ em, thân hình đã run run lên.

- Nói rồi tao tha cho. – Tú Anh dứ chúng, ánh mắt hiện vẻ giễu cợt.

Sau hồi đắn đo suy nghĩ, tên đầu trọc lí nhí:

- Dạ, anh Bách ạ.

Bách nào nhờ mình đâu có quen ai tên Bách, hay bọn này nhầm người.

Mãi suy nghĩ, tên đầu trọc đã đầu đầu gối liền nhỏ giọng nói :

- Bọn em đi được chưa ạ.

Tú Anh phẩy phẩy tay:

- Phấn đi, tao tha cho đấy.

Chỉ cần như vậy, một lũ lỏi nhau chạy khỏi.

Cảm thấy chạy cũng khá xa rồi, tên đầu trọc dừng lại, đi thư thả lấy lại tự trọng với đàn em :

- Thằng ranh đấy không ngờ nó lại có người chống lưng.

Một tên đàn em to mồm nói theo :

- Nếu nó mà không có đã bị an hem mình cho bệt xác ở đấy rồi.

- Trả...

Cả lũ tự dưng im bất, dừng lại chân bắt đầu run run mặt tái mét. Một lúc sau tên đầu trọc mới mấp máy :

- Anh... anh ạ.

Ông Bách cùng mấy người đi đến, một tay nhét túi quần, một tay vỗ vỗ vào cái đầu trọc nói:

- Mà vừa nói gì sao không nói nốt đi.

- Dạ... Tên đầu trọc khúm núm mặt mày, toát hết mồ hôi.

Ông Bách cười nhếch mép, ánh mắt đã sắc bén hơn :

- Không phải mày vừa nói tao đẹp trai đó à?

- Ồ dạ vâng, anh là đẹp trai nhất đấy, em chưa thấy ai đẹp trai phong độ ngời ngời như anh. – Nhân cơ hội tên đầu trọc cùng toàn đàn em nhao nhao nói.

Ông Bách long mày hơi cau lại đánh “bóp” vào đầu trọc lóc của hắn. Làm hắn đau gần chết mà không dám nói câu nào:

- Chém gió à. Mày có khen tao đẹp trai không. – Ông lại hỏi lại.

- Dạ... dạ có ạ.

“Bóp”

Lại một phát nữa giáng xuống đầu, hắn xoa xoa đầu, đau chảy cả nước mắt, đã thấy hàng đàn chim bay trên đỉnh đầu.

- Nói thật đi mày thấy tao đẹp hay xấu.

- Đẹp ạ.

“Bóp”

Hắn ôm đầu nhìn nhìn ông Bách, đám đàn em đã co rúm lại.

- Đẹp hay xấu. – Ông Bách bỗng nói lớn làm chân tay đứa nào đứa nấy cũng run bần bật, tên đầu trọc mấp máy môi, quyết định nói :

- Đẹp, à không xấu ạ.

“Bóp... bóp... bóp...”

Lần này là mấy cái liên tục, ông quát :

- Dám chê tao xấu à..

Mãi suy nghĩ nên không biết Trâm Nhi đã lái chiếc xe thể thao của mình ra, cô hạ kính xe xuống :

- Vào đi.

Xi, sao phải lạnh lùng thế chứ, em không thể nói nhẹ như lúc trước được à.

Tú Anh ngồi vào ghế bên cạnh, nhìn khuôn mặt cô lúc này vừa lạnh vừa buồn làm anh không dám bắt chuyện. Dù gì mình cũng là người có lỗi với Trâm Nhi nên đành phá vỡ bầu không khí khó chịu này,

- Xin lỗi.

“ Xin lỗi, vì chuyện gì anh tưởng xin lỗi là coi như xong?” Vẫn nhìn thẳng lái xe, cô nói giọng ngạc nhiên :

- Vì chuyện gì?

Tú Anh tím mặt, lần đầu cất lời xin lỗi một người khác giới mà cô là người bỏ anh, anh thấy ngượng mồm giờ lại còn bị đả đảo tinh thần. Chuyện gì nữa chứ, trước đến nay anh có sến như vậy đâu, thà im lặng cho lành :

- Không có gì.

Không ai nói với ai câu nào, mà đúng hơn là không biết mở lời và không biết nói chuyện gì. Nhìn len lén qua gương chiếu hậu thấy mặt mũi Tú Anh bầm tím hết lại, cô thấy đau lòng biết mấy vì chuyện gì mà anh lại đau lòng đến mức uống nhiều rượu để rồi xô xát với người ta. Cô không dám hỏi.

Lúc sau đã thấy Tú Anh nghiêng vai sang phải ngủ, chắc anh đã mệt lắm rồi.

Không hỏi ý kiến, cũng chẳng tiện đưa anh về nhà, Trâm Nhi đành đưa Tú Anh về nhà riêng của mình.

Đến nơi, lay nhẹ vai cho anh tỉnh, rồi cốc cốc, cô không muốn tình cảm để rồi lại dẫm sâu vào vũng bùn lầy.

- Vào nhà đi.

Anh hơi xoay người sang trái, rồi lại xoay người bên phải để đỡ mỏi khớp. Xuống xe nhìn thấy căn nhà 2 tầng xinh xắn trước mặt anh quay sang nhìn Trâm Nhi đang loay hoay ấn khoá mở cửa tự động.

- Đâu đây.

- Nhà em, vào đi. – Cánh cửa dần mở lên.

- Làm gì.

Còn làm gì nữa, vào nhà để chữa vết thương cho anh cái đó cũng cần nhắc à. Bệnh viện có người quen nếu cô đến thế nào mai người cha xã hội đen của cô cũng truy cứu cô đến cùng mất.

- Anh định để mặt mũi quần áo như này về à.

Tú Anh ngẩn người, nhìn lại dáng vẻ của mình rồi kết luận 1 câu :

- Cũng được chứ sao.

Áo nhàu, vai thì bị rách máu lại còn rom róm, quần thì bị bẩn vì bị ngã. Thế mà anh còn nói được một câu xanh rờn “ Cũng được chứ sao”. Anh nghĩ khuôn mặt đẹp trai là to lắm đấy à. Mà cũng to thật hơn hơ.

Trâm Nhi mặc anh, đi vào nhà rồi vào bếp đặt nồi nước luộc trứng.

Thấy Trâm Nhi tức vậy, Tú Anh tủm tỉm cười rồi theo cô vào nhà. Tự tiện tìm cho mình một chỗ lý tưởng trên ghế sofa, anh ôm gối hơi ngả đầu về sau, thấy vết thương ở vai bắt đầu rất với ngứa, anh sờ sờ thì ra bị cọ vào áo miệng anh suýt soa:

- Đau thật. Biết thế này đám bọn kia một trận cho đỡ lỗ.

Trâm Nhi bụng hớp y tế đến chiếc ghế ngồi sau lưng Tú Anh ngượng ngừng nói:

- Cởi áo ra.

Anh rằm rắp làm theo, chiếc áo khoác vút trên thành ghế, chiếc áo sơ mi được cởi từng cúc trong nhịp tim đập của Trâm Nhi. May mà ngồi đằng sau không thì chắc vỡ tim mất.

Hình như mồm anh không chịu yên phận, còn nhả nhử được nữa mà:

- Đừng thấy vai anh quuyền rũ quá lại vỗ lấy ôm đầy nhé.

Đang nhẹ nhàng rửa và sát trùng cho anh, nghe anh mạnh mẽ cô không nói lại được đành tiện tay ấn mạnh vào vết thương:

- Ái...

- Ô, xin lỗi em nhờ tay.

Á, bây giờ còn dám chà đũa mình cơ đấy. Tú Anh cười nhẹ.

Sát trùng và băng lại, động tác của cô rất thành thực, mà hộp y tế nhà Trâm Nhi cũng đầy đủ đồ y tế, có vẻ cô rất biết chăm sóc cho bản thân.

- Quay mặt qua đây.

Nhớ tới nồi trứng trong bếp, cô chạy lại bếp bắc quả trứng cho vào nước luộc rồi mang ra ngoài.

Tú Anh quay mặt lại thì thấy cô chạy vào bếp, anh cứ ngồi im nhìn cô thủ thủ ngón tay khi cầm quả trứng nóng bỏ vào bát, hành động của cô làm anh ngẩn người. Dễ thương thật.

“Bình tĩnh, bình tĩnh” Trâm Nhi tự nhủ mình vậy nhưng tim cô cứ như đang biểu tình, nó đập liên hồi làm động tác lẩn tránh trên má anh cũng chậm đi mấy nhịp.

Lần đầu ở gần mặt như này, Tú Anh cứ mở to mắt nhìn cô. Đến lúc này thì không chịu được nữa, Trâm Nhi quát như ra lệnh :

- Nhắm mắt vào.

- Làm gì. – Này anh đừng có chớp chớp thế chứ.

- Nhắm mắt em mới lẩn tránh cho tan bầm trên gò má anh được.

- Má thì liên quan gì đến mắt.

- Ồ...

Tú Anh cười khi khi rồi nhắm mắt lại cho cô làm. May thoát khỏi được đôi mắt “đáng ghét” của anh. Trâm Nhi nhẹ nhàng lẩn trên gò má anh.

- Xong rồi, anh về không giờ em đưa anh về.

- Bây giờ rồi.

- Quá nửa đêm rồi.

Tú Anh nhìn cô cười nham hiểm :

- Thôi không về nữa. Cho anh ngủ ké một đêm nhé.

Anh chớp chớp cái gì chứ. Anh tưởng chớp như thế mà em động lòng sao. Hừ hừ em động lòng thật rồi, đáng ghét quá.

- Tùy anh, anh ngủ tạm ở phòng em đi, em lên tầng.

- Ừ cũng được.

Trâm Nhi vào phòng lấy chăn và gối rồi lên gác hai, vừa đi đến cầu thang thì nghe tiếng anh nhẹ nhàng nói :

- Xin lỗi và cảm ơn em về chuyện ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Bước vào phòng một hương thơm nhẹ nhàng phả vào mũi Tú Anh, anh bắt giác hít thật sâu hương thơm đó nó làm anh nao nao trong lòng. Anh đèn vàng nhạt làm căn phòng trở nên dịu nhẹ, bước về phía giường trải ga và đệm gối màu hồng nhạt, anh cho hai tay lên gối đầu rồi nằm xuống giường suy nghĩ đến lúc ngừng người anh mới nhìn thấy tấm ảnh trên bàn trang điểm. Tú Anh đứng dậy đến cầm khung ảnh lên nhìn.

“Đây không phải mình hồi bé sao? Sao Trâm Nhi lại có ảnh mình nhỉ lại còn hôn má cô bé nào nữa chứ.”

“Mẹ ơi, bé tí thế này mà mình đã biết hôn rồi cơ á, không nhầm thì đây là ảnh mình lúc bảy tuổi.”

Anh chắc rồi, khẳng định rõ ràng là mình, không rõ bé con kia là ai.

“Tại sao Trâm Nhi lại có ảnh của mình nhỉ...”

Bỗng khựng người, tròn mắt nhìn chăm chăm vào hình bé gái. Kí ức tràn về.

Tú Anh bật chạy ra khỏi phòng, chạy lên tầng hai. Anh khẽ mở cửa phòng ra thì thấy con phòng đơn sơ không có gì ngoài một chiếc tủ quần áo, và một chiếc giường. Không ngờ Trâm Nhi lại nhường phòng đẹp cho mình để nằm phòng này. Anh nhẹ nhàng đi lại gần chiếc giường, rồi quỳ xuống cạnh giường ngắm cô thật lâu, nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc che mắt ánh mắt ngây thơ, nhưng vì anh nó đã trở nên u ám. Anh khẽ nhắc người đặt nụ hôn nhẹ vào má Trâm Nhi, giống như năm nào anh đã làm.

“— Anh... Bóp(Tú Anh) ơi nghe bà nội nói anh sắp ọn nhà đi ời hả. — Bé Bon (Trâm Nhi) đưa cặp mắt to tròn nhìn Bóp hỏi.

Bé Bon lại bi bô hỏi tiếp, khi anh Bon đang bóc vỏ cây kem đưa cho mình.

- Anh đi bao giờ anh về hả anh?

- Anh không biết ba mẹ bảo anh về Sài Gòn ở.

Bé Bon cầm lấy cây kem, mắt rung rung.

- Vậy anh phải ở đây luôn hả?

- Chắc là vậy.

Bé Bon bỗng khóc oà lên miệng meo meo nói, hai tay cầm chặt cây củi, mặt ngẩng lên trời khóc:

- Em... không thích anh Bóp đi đâu, anh Bóp ở lại chơi với em cơ Hu... Hu... Anh đi rồi... Hức... ai sẽ bảo vệ em nữa, bọn... Hức trong lớp sẽ bắt nạt em... Hu...Hu...

Bóp khuôn mặt lo lắng, xoa đầu như bà đã từng xoa đầu mình khi khóc, cười trấn tĩnh Bon nói:

- Bon ngoan,... mai mốt anh xin ba mẹ về chơi với em thường xuyên là được chứ gì.

Bon nghe nói anh Bóp sẽ về chơi thường xuyên, cô bé đã ngừng khóc nhưng vẫn nấc cục bệu bệu nói:

- Không được... Úc... Ah pháo ở lại luôn với em cơ. Úc... Bà sẽ nuôi anh cơ mà anh ở với em đi... Oa...Oa..

Bé Bon lại không kìm được nước mắt lại khóc oà lên, cây kem trên tay cô bé đã chảy thành vũng nước nhỏ dưới chân.

- Anh phải về cùng ba mẹ chứ, anh Bóp hứa sẽ thường xuyên về đây chơi với bà nội và bé Bon mà. Nín đi, nín đi nào. - Bóp cố dỗ dành bé Bon nhưng cô bé vẫn khóc nấc lên, trông thật tội nghiệp. Bé Bon như đang trải qua việc bị mất món đồ mà mình cực kì cực kì yêu quý. Thấy vậy, Bóp đành nghiêm mặt dọa nạt :

- Nín đi không anh nghĩ chơi với Bon đấy, anh không thích con gái khóc nhè đâu.

Quả nhiên lời đe dọa của cậu bé làm cô bé nín ngay lập tức, bé Bon giương đôi mắt đỏ về tội nghiệp, đến nấc cũng cố nhịn đến nỗi chỉ nghe tiếng “úc..” nhỏ vang ra..

- Anh... úc phải nhớ... úc về thăm em... úc thường xuyên... nha.

Nói rồi, bé Bon đưa ngón tay bé xíu lên móc ngoéo với cậu bé:

- Giờ anh với bé Bon lên đồi hoa chơi nhé. - Bóp xoa nhẹ đầu bé Bon, mắt cười tít với cử chỉ đáng yêu của cô.

Đưa tay áo lên chùi mắt, bé Bon lại cười toe toét trong ánh nắng chiều :

- Được ạ.

Hai đứa bé, một trai một gái dắt tay nhau lên đồi hoa Baby cách nhà không xa.

Mùi hương nhẹ nhẹ, những chum hoa baby đưa nhau trong gió, màu trắng tinh khôi cùng với sắc xanh của trời tạo nên một màu sắc thanh tao, và trong sáng. Các bạn có biết ý nghĩa của hoa Baby không?

Bé Bon và Bốp vui đùa hái hoa, Bốp còn kết những chum hoa Baby lại thành chiếc vương miện tặng cho Bé Bon, Bé Bon còn tinh nghịch cầm những chùm hoa lắc lắc để cánh hoa rơi trên đầu Bốp. Hai đứa trẻ cười hồn nhiên nô đùa trong gió.

Bé Bon cùng Bốp ngồi ở khoảng trống trên đồi nhìn xuống dưới, bé Bon hồn nhiên nói :

- Mai sau anh Bốp lớn rồi, bé Bon sẽ làm cô dâu của anh Bốp nhé.

Bốp cười tí mắt:

- Cũng được khi nào anh Bốp lớn, anh Bốp sẽ về cưới Bon.

Hai bàn tay bé nhỏ đan vào nhau, ngồi đung đưa tay và chân. Khuôn mặt đứa nhỏ nào cũng ánh lên niềm vui.

- Bốp ơi... Bốp.

Nghe thấy mẹ gọi từ xa, Bốp đứng bật dậy phui bụi ở quần nói to :

- Mẹ ơi, con ở đây.

Bà Mai Thanh đến bên con cười nói :

- Về thôi Bốp, ba đến đón mẹ con mình rồi. Bon cũng ở đây hả, hai đứa nô đùa gì mà mồ hôi nhễ nhãi, quần áo bẩn hết thế này. - Vừa nói bà Mai Thanh vừa phui quần áo cho hai đứa trẻ.

- Mẹ bảo một hai hôm nữa mới đi mà.

- Định vậy nhưng ba không bận công việc nữa nên đến đón mẹ con mình sớm hơn.

Ba vừa dắt Bốp bên tay phải, dắt Bon bên tay trái đi ra khỏi đồi hoa nói:

- Bốp không thích về nhà à.

Bốp cúi đầu không nói, thì nghe thấy tiếng hỏi dồn của bé Bon vang lên :

- Cô ơi, anh Bốp phải đi ngay bây giờ ạ?

- Ừ con, trời sắp tối rồi về nhanh thôi. Để cô dẫn Bon về nhà rồi cho anh Bốp về tắm rửa rồi đưa anh Bốp lên Sài Gòn không muộn.

Mặt Bon buồn thiu, không để anh Bốp và cô Mai Thanh thấy mình đang cố hít hít thật nhiều hơi vào để nước mắt không trào ra. Anh Bốp đã hứa sẽ về, anh hứa sẽ cưới mình, mình không được khóc. Anh Bốp không thích con gái khóc nè, anh Bốp không thích con gái khóc nè.

Những câu nói của Bốp lặp lại trong đầu Bon.

Cuối cùng không chịu được, mà chạy sang phía bên kia giọng meo meo:

- Anh Bốp đi, Bon nhớ anh lắm. Anh đừng đi được không.

Thấy hai đứa trẻ than thiết với nhau, bà Mai Thanh cười nhẹ xoa đầu bé Bon đang khóc :

- Bon ngoan, mai mốt cô lại cho anh Bốp lên chơi với Bon nhé. Nín đi cô thương.

Bé Bon hít hà:

- Dạ, cô nhớ cho anh Bốp lên chơi với cháu nha cô. Anh Bốp phải giữ lời hứa nhé.

Bốp cười buồn lại ngoắc tay với Bon lần nữa.

- Anh Bốp nhớ mà, anh Bốp sẽ không thất hứa.

Không kịp về nhà thay quần áo, thì đã thấy xe của nhà Bốp dựng ở trước cửa, ba cậu bé vẫy tay gọi hai mẹ con lên xe về Sài Gòn luôn.

Bốp bỗng chạy thật nhanh về phía xe, cùng với tiếng nhắc nhở kéo ghế của bà “Mai Thanh”. Bé Bốp không muốn khóc giống con gái, càng không muốn khóc trước mặt bé Bon. Bốp là con trai mà, nhưng vừa lên xe cậu bé đã ứa vào lòng mẹ mà khóc.

- Anh Bốp oi... anh Bốp.

Lúc đấy cả nhà Bốp đã cho xe chạy đi, Bon cố chạy theo, đang hình bé, đôi chân đã mất một chiếc dép chạy mãi chạy mãi nhưng không thể với được.

Bà ngoại Bon đang từ nhà hàng xóm về thấy cô cháu gái yêu quý đang ngồi bệt dưới đất khóc nức nở, miệng luôn mồm gọi “ Anh Bon oi...”:

- Sao vậy con, con ngã à, đau không đưa bà xem nào. Chết rồi xước hết cả tay với chân rồi, Bon con sao thế đứng dậy nào. Con cứ ngồi dưới đất con giun sẽ chui vào *** đấy.... Nghe lời bà đứng dậy nào.

Nhìn thấy bà, rồi nghe bà dọa cô được bà ẵm trên tay, khóc to hơn :

- Bà... hix hix oi... anh... hức.. Bốp đi rồi.

Bà ngoại Bon hiểu ra chuyện, thì ra thằng bé Bốp đi nên con bé nó mới khóc dữ dội như vậy. Tuy thằng bé Bốp chỉ về Đà Lạt chơi mỗi 1 tháng hè thôi nhưng bé Bon rất thích nó chúng chơi với nhau như bạn bè lâu năm vậy, có khi còn chơi thân hơn cả thằng nhóc Bim (Thanh Tuấn) hàng xóm nhà ấy chứ. Bà xoa lưng dỗ dành Bon :

- Anh Bốp đi rồi sẽ về chơi với con mà, con phải ngoan anh Bốp mới về chứ, thấy Bốp hư hay khóc nhè anh Bốp sẽ sợ chạy mất dép luôn thì sao.

Bé Bon lau khô luôn hai dòng nước mắt.

- Vậy con... sẽ không... ức khóc nữa.

Nghe tiếng khóc nức nức, bà thương nhưng cũng phì cười:

- Đứng rồi Bon ngoan anh Bốp sẽ về chơi với Bon, giờ về nhà tắm rửa rồi bà dính gạc Hello Kitty cho con nhé.

Về sau vì học thêm nhiều lại học đót nên Bốp không được mẹ cho về Đà Lạt chơi, mà thay vào đó là những tháng học hè. “

Tú Anh nhìn Trâm Nhi thật lâu, vuốt má cô rồi cười buồn.

- Anh thất hứa rồi.

- Á...

Trâm Nhi vừa mở mắt, do nằm nghiêng cô nhìn thấy ngay Tú Anh không biết lúc nào đang ôm gối nằm ngay cạnh mình. Đêm qua không dám kéo chăn của cô đắp chặc lạnh lắm đây.

Cựa mình, nhưng chạm phải chỗ vai đau anh hơi rên trong miệng thì thấy vẻ mặt lo lắng của Trâm Nhi :

- Anh sao thế, lại đau hả? Sao anh lại lên đây ngủ? Ở dưới ngủ không được hả? Sao không bảo em để em đổi phòng cho anh. Anh có biết nằm thế này hôm sau sẽ rất đau người không, mà cũng không biết lấy chăn dưới phòng lên mà đắp để vậy nhờ cảm lạnh thì sao? Anh không ...

- Em nói ít thôi không anh hôn đấy.- Tú Anh ngồi dậy nắn nắn cho vai, tình nghịch nháy mắt với Trâm Nhi.

Trâm Nhi ngượng tím mặt không nói được gì, chạy thẳng vào nhà vệ sinh . Cái tên đáng ghét mới sang sớm đã nói thế, anh nói với bao nhiêu người như thế rồi hả.

Làm về sinh cá nhân xong cô xuống làm đồ ăn sáng cho Tú Anh.

Bộ đồ Tú Anh hôm qua dính máu được thay bằng bộ pyjama của Trâm Nhi. Tay thì hớn lên, cúc ngực thì phanh ra gần hết để lộ xương xỏ quyền rũ. Quần dài mặc vào người Tú Anh thành quần lửng, may là chiếc quần chun nên cũng thoải mái.

Trâm Nhi phì cười trước hình ảnh “ Hót” của No.3 cô cứ cười khúc khích mãi.

Hai người quên mất những giận hờn nhưng lại không ai chủ động nói quay lại, căn phòng cũng ấm áp hơn, thỉnh thoảng có những lời trêu ghẹo của Tú Anh.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Hơn một tuần nay không biết Thế Du đi đâu mà không thấy có ở nhà cũng như ở trường. Kim Anh mãi không gặp được cậu để bàn chuyện đính hôn, trong lòng thầm nghĩ không phải là cậu ta bỏ trốn để mình làm cô dâu mất mặt nhất từ trước đến nay đâu chứ.

Không những như thế chuyện này lại còn bị Hữu Thiện suốt ngày đeo bám để hỏi về Trịnh Kim như kiểu mìn than với hấn lăm không bằng. À mà cũng thân thật hơn.

- Kim Anh.

Đẩy đẩy lại đến rồi, vừa nghĩ xong đã đến đúng là thiêng trong từng suy nghĩ mà.

Hữu Thiện đi lại gần chỗ Kim Anh khoác tay như bạn bè lâu năm, làm Kim Anh rùng mình nhưng vẫn để nguyên tay đẩy hỏi :

- Có chuyện gì vậy.

Còn chuyện gì nữa, chắc chắn là chuyện liên quan đến Trịnh Kim, thật sự tôi nói hết rồi mà còn gì để hỏi nữa cơ chứ.

- Tôi vừa gặp Trịnh Kim xong, vui thế cơ chứ.

Xi... có gì mà vui.

Cô kéo môi dài thườn thượt không để Hữu Thiện nhìn thấy rồi thờ ơ đáp :

- Vậy à.

Không để ý thái độ thờ ơ của Kim Anh, Hữu Thiện vẫn cho tay luồn vào những lọn tóc xoắn của mình, mắt trở nên sắc sảo . mồm cười hóm hờ :

- À đúng rồi, Tiểu Kim mới đổi kiểu tóc mới nhìn đẹp trai dã... dã man luôn. Kim Anh mà nhìn thấy chắc chắn sẽ chết mê cho mà xem.

Ha... Ha tóc á, tóc lần trước mình cắt hồng xong bảo hấn là mốt mà hấn vẫn để cơ à, Ha... Ha chết mất thôi, không phải hấn tưởng là đẹp thật đâu chứ Ha... Ha... Minh cũng có tay nghề đấy chứ. He..

Thấy Kim Anh cứ tùm tùm cười mà không nói gì, Hữu Thiện mới vỗ vai làm Kim Anh vừa cười, mắt vừa mơ màng quay sang.

- Cậu sao thế, điên à.

- Hà.

- Tự nhiên cười một mình vậy. Cậu nghĩ gì vậy.

Kim Anh càng nghĩ càng cười lớn hơn, nước mắt sắp chảy ra, vừa cười vừa phẩy tay :

- Đang nghĩ về bạn Trịnh Kim.

Hữu Thiện tự nhiên cau mặt lại, nhàu mày cất cao giọng :

- Tiểu Kim là của tớ, đừng ai mơ mộng chạm vào Tiểu Kim. Hứ.

Cái con nhỏ này ai thêm mà mơ mộng, tự đứng ở đâu đến nói nào là Tiểu Kim của tớ, nào là Tiểu Kim đẹp trai, nào là Tiểu Kim không được ai động vào. Tôi thêm vào, chẳng qua bắt đắc dĩ thôi. Nói xong một tràng còn ngoe nguẩy bỏ đi đúng là chết vì trai.

Quen Hữu Thiện được hai tuần mà Kim Anh cứ cảm thấy như đã quen Hữu Thiện từ lâu mà không thể hình dung đã gặp được cô ở đây. Trước mặt Trịnh Kim thì tỏ vẻ rất là ngoan hiền còn sau lưng thì trở mặt luôn, ai đụng đến Trịnh Kim thế nào cũng nhảy dựng lên, nhất là Từ Kỳ.

Lại ngồi chống tay vào cằm.

Không biết tác phẩm của mình như nào mà lại được hoan nghênh vậy nhỉ, thử đi xem mới được, chắc hôm nay Thế Du đi học rồi.

Nghĩ là làm Kim Anh đi tìm Thế Du ở những nơi Thế Du hay đến. Chạy lên tầng 2 rẽ vào phòng y tế cô nhòm nhòm vào trong .

- Này.

Chết rồi, tiếng này nghe hơi quen quen hình như có nghe qua.

Quay đầu lại nhìn thì đập vào mắt cô là hình ảnh mặt ma nữ mặc áo trắng, tóc xoắn rối xù lên, mặt cau có như quỷ dạ xoa :

- À... ma...

- Ma cái đầu em

Cô “ma nữ” phát giác hành động Kim Anh định chạy trốn cô tóm lấy áo :

- Cô định tìm ai mà lên la lên lút vậy, rình mò gì trong này, nói ngay không tôi cho lên uống trà với hiệu trưởng vì tội rình mò phòng cô y tá xinh đẹp, không phải tội ăn cắp thì cũng là tội rình rập.

- Dạ không không ạ. – Kim Anh xua tay liên hồi chứng tỏ mình không có làm chuyện đấy. Em... Em có tìm gì đâu ạ, định gặp cô để xin thuốc thôi ạ.

Cô “ma nữ” với ánh mắt cảnh giác, thả nữ học sinh đang run như cây sậy nói :

- Vậy sao tôi đến lại đi. Định lừa tôi à.

Nghe vậy Kim Anh liền ôm bụng nhăn nhó :

- Cô à, bụng em đau quá... cô cho em viên thuốc kinh được không... hình như em đến kì mất rồi.

Kim Anh vừa nói vừa nhìn xung quanh xem có ai không, thật mất thể diện, xi ai bảo cái đầu của cô không nghĩ được lý do nào hay hơn cơ chứ.

Lệ Đạt cười khẩy :

- Tôi chưa gặp ai diễn tồi như cô. Giả vờ thì phải giống thật một tí chứ, đau bụng kinh thì phải ôm bụng dưới đằng này cứ ôm bụng dạ dày là sao. Hừ...

Thấy không thể gạt được “mã nữ” Kim Anh đành im de không nói đâu nào, khuôn mặt tỏ vẻ hối lỗi ngàn phần.

- Lần sau tôi còn gặp cô lồn vồn ở đây nữa thì đừng trách.

Nghe giọng sắt đá của cô y tá mà bủn rủn chân tay, đúng là người làm nghề y có khác.

- Cô xinh đẹp, cô không nên nóng giận sẽ ảnh hưởng đến dung nhan, đừng vì một đứa học sinh như em mà làm khuôn mặt xinh đẹp của mình xuất hiện nếp nhăn. Cô là một cô giáo rộng lượng sẽ không vì em mà ảnh hưởng đến hình tượng của mình đúng không ạ.

Lời nói cuối cô cố nhấn mạnh để cô Lệ Đạt nghe suy nghĩ đến việc không cảm cung mình nữa. Cô Lệ Đạt có vẻ suy nghĩ, đắn đo một hồi rồi trách móc :

- Mà này chị đã bảo bao nhiêu lần rồi gọi chị bằng chị chứ không phải bằng cô. Nhớ chưa. Giờ thì về lớp đi.

Nói xong cô Lệ Đạt mở cửa phòng đi vào rồi đóng rầm một cái không thương tiếc để lại Kim Anh đứng ôm tim thở phào. Hú hồn may mà không bị “điều tra đến cùng”.

- Ê ra đây tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Oak tên “đại gian đại ác Triệu Từ Kỳ” xuất hiện rồi. Cái trường này bé thật đấy đi đâu cũng gặp vậy không biết, cô phớt lờ anh đi sang bên phải anh lại bước sang bên phải, mặc kệ cô bước sang trái anh lại bước sang trái cứ thế qua lại. Đến lúc tức giận quá phải quát mắt lên nhìn anh mới lặp lại câu vừa rồi:

- Qua đây tôi có chuyện muốn nói với cậu.

- Không.

- Một tý thôi. - Từ Kỳ hết kiên nhẫn đành xuống nước.

- Không.

Trùng mắt đe dọa Kim Anh :

- Có đi không thì bảo.

Nói nhỏ nhẹ tôi còn không đi, anh nghĩ lớn tiếng thì tôi đi chắc. Khùng.

- Chết- cũng- không- đi.

Kim Anh cố nhấn mạnh để thể hiện lòng quyết tâm của mình.

Từ Kỳ đã hết chịu được, không dùng được lời nói đành quyết tâm dùng hành động. Kéo kéo kéo, lôi lôi lôi mà Kim Anh vẫn không dịch chuyển vì cô đã bám được vào một cây cột gần đấy.

Mặt nghiêm lại :

- Bỏ cái cột ra.

Kim Anh vừa cố bám vào cái cột vừa cố lúc lắc cánh tay bị Từ Kỳ kéo. Chuyện gì thì chuyện, liên quan đến Từ Kỳ đều không phải chuyện tốt đẹp tốt nhất nên tránh xa.

- Cậu buông tay tôi ra. Tôi không đi.

- Đi với tôi một tí thôi, cậu lì vậy.

Cánh tay sắp hết chịu nổi, con trai gì mà giữa thanh thiên bạch nhật cứ lôi lôi kéo kéo con gái đúng là không phải chuyện gì hay ho mà.

- Không.

Một số học sinh ở hành lang đã bắt đầu tò mò quay lại nhìn hai người. Từ Kỳ thấy vậy liền buông luôn tay Kim Anh ra đứng cười chào với mọi người tỏ vẻ mình không liên quan đến chuyện này.

Kim Anh theo đà đang bị kéo gờ bị thả ra bất ngờ nên ngã “tạch” xuống đất, mông bị hôn đất đau nhói cô suýt xoa thương cái mông mình. Biết ngay dính líu đến Từ Kỳ là không có chuyện gì tốt đẹp mà, chưa nghề đã đập mông nghe rồi chắc mất mông luôn quá. TT_TT

- Ngã kiểu mới à nghe... haha..

- Như tiên nữ giáng trần ấy nhỉ...=)~ Không biết ai thốt ra câu đấy làm Kim Anh ngượng tím mặt không nói được câu nào.

Tự đứng một cánh tay vững chắc đỡ cô dậy, nụ cười toả sáng. Sao cô ghét cái khuôn mặt này thế không biết.

- Sao không bạn, đi đứng phải cẩn thận chứ không nên vì nhìn tởm mà đập đầu vào cột.

Cái gì, tên khốn dám... hấn dám làm nhục mình, cái bản mặt này á có cho tôi cũng không thêm. Đứng bật dậy cố gắng thể hiện mình không bị đau ở mông, Kim Anh phẩy tay Từ Kỳ ra quát:

- Cậu biến ngay khỏi tầm mắt của tôi ngay, tất cả là tại cậu khi không...

Ú ó. Kim Anh bị Từ Kỳ lấy tay bịt miệng.

- Cậu, sắp đến giờ học rồi, cậu về lớp nhanh kẻo... không nên nói to để ảnh hưởng đến những người xung quanh.

Nụ cười yêu ma của anh xuất hiện, cứ thấy có gì gian xảo khó nói. Chưa kịp để cô định thần Từ Kỳ đã đi mất còn quay lại nháy mắt Kim Anh ý “chờ đây”. Thật không thể yên tâm cứ thế mà sống được.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

- Sao vậy, ai làm gì mà mặt mày hầm hầm như sát thủ vậy!.

— Chi Mai mồm mép tép nhảy ngồi xuống ghế cạnh Kim Anh. Đứa nào gây sự với mày nữa à. Nói đi tao xử cho. Ai... nói. — Chi Mai à cậu đi làm cảnh sát hỏi cung được rồi đấy.

- Từ Kỳ.

Chi Mai đứng bật dậy cứng họng. Chi Mai chỉ cần nhắc đến tên Từ Kỳ là ngồi im re không nói câu nào.

Kim Anh lắc đầu với cô bạn to mồm của mình, thế mà bảo cái gì mà nói đi tao xử cho xì:

- Thôi mày ra chỗ khác chơi đi để tao yên tỳ.

Tính tò mò của Chi Mai ại trỗi lên, sao tự đứng Từ Kỳ dễ thương lại đi bắt nạt Kim Anh được.

- Từ Kỳ cậu ấy rất hiền mà có bao giờ đụng chạm ai đâu mà mày lại bảo Từ Kỳ gây sự với mày. Đồ oan cho người ta là không tốt đâu đấy.
- Gì chứ, Chi Mai bà có phải bạn tôi không nói Từ Kỳ là cậu ấy còn gọi mình là mày tao, nghe thế mà được à.

Chi Mai cười khì khì, chớp mắt :

- Bọn bè than người ta mới gọi nhau như vậy chứ bộ.

Kim Anh mắt tròn hoả, nhìn Chi Mai cứ bẽn lẽn chăm chăm tên đều giả kia thì chỉ muốn bấm vào tại hấn mà cái mông yêu quý của cô vẫn còn đau ê ẩm

- Ủ bạn Từ Kỳ trong lòng mày tốt quá cơ, lúc này...
- Kim Anh... Cho hỏi ai là Kim Anh ạ.

Một cô nàng hót hải chạy vào, mặt mũi toát hết mồ hôi nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ vui sướng.

Kim Anh nhìn người vừa gọi tên mình không biết lại bị đàn chị nào hỏi han đây. Mặc kệ vậy không dây thì hơn.

- Kim Anh á... Kim Anh đấy. - Chưa gì Chi Mai ngồi bên cạnh đã mồm lăm miệng mười nói to gây sự chú ý.

Bạn gái mở hời nhể nhại đi lại phía của Kim Anh chìa ra cho cô một bao thư, miệng cười :

- Của cậu.

Kim Anh ó người, tay chưa kịp bỏ xuống đã thấy bạn gái nhể nhại chạy đi mất.

- Có nhầm người không thế. – Chi Mai lật dở lá thư rồi nhìn Kim Anh trố mắt, đưa ba chữ với nét đẹp tuyệt, đường nét bút mềm mại.

“Gửi Kim Anh”

- Không nhầm được đâu.

- Của ai vậy nhỉ. Kim Anh cũng cảm là thư lên ngó ngang ngó dọc đúng là gửi cho mình. Không lẽ... haha mình xinh đẹp quá nên có người thầm thương trộm nhớ rồi. Hehe. Vẻ đẹp tiềm ẩn của mình cuối cùng cũng có người phát hiện ra =)~...

Kim Anh cầm bức thư phe phẩy chỉ muốn đứng lên nói với mọi người Kim Anh đây cũng có người thầm thương trộm nhớ. Cứ tùm tùm ngó cười, rồi thấy tay Chi Mai lay lay mình:

- Này, mày được người ta gửi thư cho nên mừng đến nổi điên luôn rồi à.

Kim Anh vẫn cười, mặc kệ lời chết giễu của bạn :

- Đừng có ghen tị thế chứ.
- Xui, không thêm

Nói là không thêm nhưng Chi Mai cứ ngó giục Kim Anh mở thư ra đọc.

Đọc xong Chi Mai cười sặc sụa:

- Tên này sến thế cơ chứ.

Thấy bạn chê fan mình, Kim Anh bẽn lẽn :

- Kệ người ta, người ta viết xuất phát từ tấm lòng.
- Phải rồi. Từ tấm lòng nên chả bẽn lẽn. Ê này thế mày có định đi gặp người ta không vậy.
- Có nên đi không nhờ.

Không đi thì khổ than người ta, còn đi thì mình cũng trả mất cái gì.

- Thôi đi đi, bạn ấy bảo là “Không gặp không về” mà. Mày mà không đi tội con nhà người ta chết.

Thấy bạn đắn đo, mà mình lại muốn xem người đó là ai. Chi Mai đành khích tướng

- Ủ, nhưng mà sắp vào tiết cô chủ nhiệm rồi.

- Kệ vào muộn một tý có sao đâu.

- Ủ... - Kim Anh kéo dài giọng. Không sao đâu chỉ bị ăn **** với cho quét rác khắp sân trường thôi.

- Yên tâm - Vừa nói cô vừa kéo Kim Anh đứng dậy. - Lốp đông như thế cô không phát hiện đâu.

Thấy Kim Anh vẫn chần chừ.

- Đi đi xem mặt hán như nào time này cái nhau cói tao thì đã đến nơi rồi đấy.

- Nhưng.

- Nhưng nhĩ gì đi đi.

Thôi đi xem một tý cũng chả sao. Dù gì cũng là fan của mình.

Chi Mai lúi tuột Kim Anh ra sân sau, cô đã nhìn thấy có bóng người phía xa nên núp vào một góc theo dõi.

Kim Anh cũng run run đi từng bước đến nghĩ xem nên chào người đấy thế nào.

Dáng người cao thanh mảnh, chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc áo khoác hiệu Gucci khoác hờ bên ngoài. Chiếc quần sắn ống màu xanh bò, nhìn chân anh càng dài ra mà nhìn bộ này quen quen chắc một của giới trẻ hiện giờ.

Reeng... Tiếng chuông báo giờ vang lên.

Kim Anh mặc xác sắp nhìn thấy rồi, nhìn đằng sau cũng không đến nỗi nào.

Ánh nắng diu nhẹ hắt lên mái tóc màu nâu bong đẹp đến mê hồn, áo trắng bây giờ còn sang rực lam người ta loá mắt. Kim Anh nuốt nước bọt xuống cổ, rồi nhè nhè tiến lại gần.

Mình vớ rồi, đảm bảo tên này là tên gửi thư cho mình haha. Số mình đào hoa thật Heeeeee.

Chi Mai đứng một góc mà thấp thỏm, dáng người quen quen, mái tóc nâu... o.O

Kim Anh hí hửng bước ngày một nhanh hơn đến chỗ chàng trai đứng dưới gốc cây tùng.

,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,

Tóc nâu, tóc nâu em đến đây. Kim Anh chạy đến cách cậu thanh niên khoảng 2 bước, thì cậu thanh niên với nụ cười thường trực trên môi quay lại. Kim Anh đơ người, Chi Mai như muốn rớt con mắt.

- Hà.?

Là tiếng hai người cùng hét lên một lúc.

Kim Anh chân run run, răng như va vào nhau :

- Sao lại... lại là...

Những ánh sang toả ra xung quanh từ nụ cười thiên thần thánh thiện. Đúng chính là Từ Kỳ không phải anh đã bảo cô đợi đấy sao, sao cô không biết cảnh giác là gì.

- Cậu dám lừa tôi. Từ Kỳ.

Từ Kỳ chep miệng, như bỏ ngoài tai :

- Lần sau rút kinh nghiệm đi nhé. Với người như cậu, cậu nghĩ có người viết thư tỏ tình sao.

Đúng, là cô bị tên khốn này lừa lần nữa.

- Cậu... - Không tìm được từ nào để nói lên sự tức giận bây giờ của Kim Anh.

Chi Mai thấy Từ Kỳ xuất hiện lại tưởng Từ Kỳ tình cờ đi qua, chắc chắn chàng trai trong thư bỏ bom Kim Anh. Cô hí hửng ngắm nhìn cậu từ xa.

- Lại được gặp người trong mộng... hehee. sướng thế.

Từ Kỳ thần nhiên không để ý đến thái độ bực tức của Kim Anh, nói :

- Tới nay cậu làm người yêu của tôi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Tóc nâu, tóc nâu em đến đây. Kim Anh chạy đến cách cậu thanh niên khoảng 2 bước, thì cậu thanh niên với nụ cười thường trực trên môi quay lại. Kim Anh đơ người, Chi Mai như muốn rút con mắt.

- Hà.?

Là tiếng hai người cùng hét lên một lúc.

Kim Anh chân run run, răng như va vào nhau :

- Sao lại... lại là...

Những ánh sang toả ra xung quanh từ nụ cười thiên thần thánh thiện. Đúng chính là Từ Kỳ không phải anh đã bảo cô đợi đấy sao, sao cô không biết cảnh giác là gì.

- Cậu dám lừa tôi. Từ Kỳ.

Từ Kỳ chep miệng, như bỏ ngoài tai :

- Lần sau rút kinh nghiệm đi nhé. Với người như cậu, cậu nghĩ có người viết thư tỏ tình sao.

Đúng, là cô bị tên khốn này lừa lần nữa.

- Cậu... - Không tìm được từ nào để nói lên sự tức giận bây giờ của Kim Anh.

Chi Mai thấy Từ Kỳ xuất hiện lại tưởng Từ Kỳ tình cờ đi qua, chắc chắn chàng trai trong thư bỏ bôm Kim Anh. Cô hí hửng ngắm nhìn cậu từ xa.

- Lại được gặp người trong mộng... hehee. sướng thế.

Từ Kỳ thản nhiên không để ý đến thái độ bức tức của Kim Anh, nói :

- Tới nay cậu làm người yêu của tôi nhé.

Kim Anh mắt tá hoả, mồm trợn ngược, lắp bắp :

- Cậu nói cái gì, tôi làm người yêu cậu.

Rồi cô bỗng ôm bụng cười lăn lộn :

- Ha Ha... cậu bị tôi quyến rũ rồi chứ gì. Haha. Ôi xấu hổ quá.

- Điên.

Thấy Kim Anh cười như điên dại, Từ Kỳ ***** không thương tiếc:

- Là tới nay cậu giả làm người yêu tôi. Chứ không phải thật hiểu chưa?

Kim Anh gật gù hiểu chuyện, chắc thấy mình xinh quá nên mới làm người yêu giả, mình cũng có giá phết.

- Không bao giờ tôi giúp cậu đâu, đừng có hi vọng.

Cậu lừa tôi bao nhiêu lần rồi, đừng hòng cô nương đây rat ay nghĩa hiệp giúp:

- Giúp một lần này thôi mà. - Từ Kỳ thấy nên mềm mỏng thì hơn nên anh xuống giọng trước.

- Tìm người khác đi đồ hai mặt.

Kim Anh không thêm đếm xia hất mặt, rồi quay bước đi thì bị Từ Kỳ chặn lại. Về mặt anh như đang rất khổ sở:

- Giúp tôi một lần thôi. Năn nỉ đấy.

Hơ hơ... No.2 mà phải năn nỉ mình làm người yêu giả, cậu ta chỉ cần hô một tiếng là khối em muốn giúp ấy chứ đừng nói. Bảo mình làm chắc chắn có ý đồ đen tối.

Kim Anh nhất quyết từ chối:

- Không là không.

Từ Kỳ buồn bã, ánh mắt suy tư:

- Cậu không giúp chắc tôi chết mất, bạn bè với nhau cậu không nỡ để tôi chết đúng không.

Chờ câu trả lời của Kim Anh, nhưng không ngờ nhận được 3 từ khô khốc vang lên từ miệng Kim Anh:

- Chết luôn đi. Bạn bè gì với người hai mặt như cậu.

Nói vậy, nhưng cô cũng tò mò không biết Từ Kỳ có chuyện gì? Tại sao lại liên quan đến cái chết.

Thấy Kim Anh lạnh lùng, Từ Kỳ tím mặt không ngờ mình đã năn nỉ mà cô nàng còn không giúp bèn dung chiêu cũ kể lể với giọng bi ai nhất có thể:

- Nhà tôi sắp phá sản rồi.

Kim Anh nhìn chằm chằm để tìm sự giả dối trong lời nói của Từ Kỳ nhưng không thấy, cô không nói gì.

- Ba tôi ông ấy biết mình sắp bị phá sản nên ông ấy bắt tôi phải đi xem mắt con của ông Tổng bên ngân hàng C.I để hai gia đình có chiều sâu quan hệ hơn và được ba tôi sẽ bắt tôi lấy con nhỏ ý đầu để công ty vực khỏi tình trạng phá sản. Nhưng tôi đã có người mà mình yêu cô ấy còn không biết đến sự tồn tại của tôi, tôi đang tiếp cận cô ấy và sắp thành công, tình yêu không thể hi sinh thế này được, tôi rất yêu cô ấy. Nếu như cô ấy biết tôi phản bội cô ấy, cô ấy sẽ rất đau khổ mà không sống được quãng đời còn lại mất. Thế nên...

Nói đoạn Từ Kỳ ngược lên nhìn Kim Anh, anh thờ dài nảo nề, gương mặt hay cười nay bỗng trầm lắng, 2 hàng lông mi thanh gờ hơi cau lại, ánh mắt u sầu, những cử chỉ ấy làm cho người đối diện đau lòng.

Kim Anh thoáng lưỡng lự trong ánh mắt đã bắt đầu phân vân. Từ Kỳ trước nay là một người rất hay lừa cô, Kim Anh không thích bị mang ra làm trò đùa nữa. Cô phải tìm hiểu thực hư thế nào đã.

- Ôi vậy à, xin lỗi nhé tôi không giúp được gì rồi cậu tìm người khác đi.

Kim Anh cười nhẹ quay lưng bước đi thì nghe thấy tiếng nói nhỏ nhỏ của Từ Kỳ:

- Tối nay 8h tại nhà hàng Sao Băng là mộ chôn của mình rồi.

Bước chân hơi khựng lại nhưng Kim Anh vẫn cương quyết bước đi không để tâm chuyện này nữa.

Từ Kỳ mặt sầm lại, không ngờ anh diễn đạt thế mà Kim Anh vẫn không động lòng, được, không giúp anh sẽ đi gặp mặt một mình. Chỉ là rắc rối hơn thôi.

Anh quay người bước ngược lại phía với Kim Anh. Thực ra sự việc chỉ dừng lại ở mức ba anh muốn anh đi gặp và làm quen với thiên kim của ông tổng của ngân hàng C.I vì lời đề nghị của chính cô thiên kim ấy. Ba anh đang làm công trình lớn ở Đà Lạt vốn đầu tư cũng muốn mở rộng thì doanh thu sẽ càng lớn nên chỉ muốn hai gia đình thân thiết nhờ con cái. Chứ không đến mức phá sản như Từ Kỳ nói, nếu nhà anh phá sản chắc thành phố này sẽ không còn công ty nào chịu được.

Từ Kỳ muốn cho thêm tình tiết cho "bi ai" nhưng không ngờ lần này không lừa được Kim Anh vừa muốn trêu đùa cô lại vừa muốn cắt đuôi con nhỏ thiên kim chết tiệt kia.

Kim Anh đi được mấy bước thì quay lại nhìn Từ Kỳ, đáng anh vẫn thanh cao, bước đi khoan thai không có gì là khổ than và bi ai.

- Được rồi để xem cậu có nói thật không, nếu lừa tôi lần nữa thì đừng trách.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

- Ba, con mới về.

Kim Anh tháo nốt chiếc giày rồi chạy đến ôm vai ông Phùng rồi nấn nấn vai cho ông. Ông Phùng nhìn Kim Anh cười trừu mến :

- Cái con bé này, mới đi học về người hôi hám, đi tắm rửa rồi xuống ăn cơm.

- Dạ.

Kim Anh le lưỡi rồi chạy lên lầu.

- Ở trường con hay gặp thằng Du không.

Đang bê bát cánh nghe ông Phùng hỏi Kim Anh giặt mình làm sánh một ít nước ra sàn, cô vội lấy lại vẻ bình tĩnh đặt bát canh xuống, lấy com vào bát cho ông Phùng. Động các cô về gượng gạo :

- Con sao thế, không khoẻ à.

- À dạ không.

- Ừm... thế hai đứa dạo này có hay gặp nhau không.

Sao giờ, chẳng nhẽ bảo một tuần nay con chưa thấy Thế Du đâu, anh ấy chết quách ở đâu rồi.

- Ồ, dạ có thường xuyên luôn ba ạ. Lúc này anh đeo con về nhưng vì có việc gấp nên không kịp vào chào ba. Anh gửi lời hỏi thăm ba ấy. hi hi.

Ồ, mình phục mình quá, hà...hà

Ông Phùng cười nhẹ không đáp, nhìn con gái bé bỏng của mình rồi đẩy nó sẽ phải xa ông, vì tâm nguyện của vợ ông đã định trông cậy vào Thế Nam chăm sóc cho Kim Anh, nhưng ai ngờ trước được sự đời người con gái ông yêu lại là em họ của người được nhờ cậu. Ông không nỡ ngăn cản chúng nó vì biết cớ mình ở nơi nào đó xa xôi cũng sẽ đồng ý và thông cảm. Nói là nói vậy nhưng ông cũng lo lắng, nếu là Thế Nam còn có lời hứa năm nào ràng buộc mà hai đứa cũng có vẻ thân thiết, nhưng Thế Du hai đứa hồi bé đã chỉ choé giờ không hiểu sao lại quay ra yêu nhau. Qua hành động và cử chỉ của Thế Du ông cũng yên tâm phần nào, thằng bé có vẻ rất yêu con gái ông lần này ông sẽ không để mình đưa ra quyết định sai lầm.

Kim Anh thì mãi suy nghĩ chuyện khác, cô ăn vội vàng bát com vì sợ nếu ngồi lâu nữa ba sẽ lại hỏi đến tên “thần chết” kia làm cô ăn không ngon ngủ không yên, cứ cái đà này bị bệnh tim mà chết mất.

- Chết đến giờ rồi.

- Ba cho con mượn xe con đi liên hoan với lớp nhé.

- Thằng Du đâu, sao không bảo nó đưa con đi.

- Ba này, Thế Du có việc của “anh” ấy mà.- Kim Anh nặn mãi mới được từ “anh”, đang quen gọi kiểu bạn bè dùng cái ai ngờ “anh anh em em”

Diện cho mình một bộ quần áo si tin, mặt make up nhẹ nhàng đề phòng bắt trắc xảy ra. Nhanh chân xỏ chiếc guốc màu đen vào, nghe thấy ông Phùng dặn dò :

- Đi rồi về sớm nhé.

Cô nhanh chân lấy xe rồi nói vọng vào :

- Dạ, con biết rồi.

Kim Anh bấm công tắc mở cổng rồi trở vào đất chiếc P/s côm của ba cô phi thẳng đến nơi “hẹn”.

Ở phía cột điện đối diện nhà hàng Sao Băng một kẻ khả nghi đã xuất hiện, mắt liếc ngang liếc dọc, mình nấp vào cột điện không hiểu cô định làm gì. Đó chính là Kim Anh.

“Mình cứ như kiểu gián điệp ấy nhò, à không “điệp viên 007” mới oai chứ.” Cô cười thầm với suy nghĩ của mình, mắt vẫn không ngừng liếc.

Chờ được gần 10phút, đèn giờ hẹn rồi mà không thấy bóng dáng đâu.

“May mình quách tỉnh không là lại sập bẫy tên ác tặc này rồi.”

- Ơ nhìn ai quen quen,... là Từ Kỳ.

Kim Anh lại núp vào sau cột điện thấy Từ Kỳ đang đi cùng một cô gái rất xinh phải gọi là cực cực cực xinh luôn ấy chứ.

“Cái tên Từ Kỳ đáng chết, nhỏ kia xinh thế mà bảo là ú mới sợ chứ, đồ lừa đảo!”

“Mà xinh vậy sao cậu ta lại không thích nhỉ... à đúng rồi...”

Mọi người ai cũng dõi theo bước chân của Thủy Ca và Từ Kỳ, họ thật xứng đôi một cặp trai tài gái sắc nhưng có vẻ cô gái kia hơi nhiệt tình thì phải.

Lúc cười nói hớn hở trong khi Từ Kỳ chỉ hờ hững đáp lại cho qua chuyện thỉnh thoảng mỉm cười lấy lệ, chính xác không phải nụ cười thường ngâu.

Điều này ai tinh ý sẽ nhìn ra ngay chàng “mỹ nam” này không có hứng thú gì với nàng “mỹ nữ”.

Họ chọn cho mình một bàn gần cửa sổ trên tầng 2. Đứng ở chỗ Kim Anh có thể nhìn thấy rất rõ.

“Chẳng nhẽ lời Từ Kỳ nói sang nay là thật.”

Thấy ánh mắt Từ Kỳ như đang tìm kiếm thứ gì đó, Kim Anh biết là Từ Kỳ đang tìm xung quanh xem có bóng dáng cô không. Rồi ánh mắt có vẻ như thất vọng. Kim Anh quyết tâm.

Cô đứng thẳng người, bước từng bước tự tin về phía nhà hàng.

- Từ Kỳ...

Một giọng nữ ngọt ngào êm ái vang lên, giọng này nghe rất quen Từ Kỳ cười thầm, không biết từ lúc nào đã nở thành hoa ở trên môi, anh quay lại nhìn người con gái đang đi về phía mình:

- Kim Anh..

Kim Anh đến chỗ hai người, cô lịch sự chào cô gái đi bên cạnh rồi nũng nịu với Từ Kỳ:

- đi với bạn mà không rủ người ta, lại còn bạn gái nữa chứ anh không sợ em đổi à.

Mồm thì cười nhưng Kim Anh biết da gà anh đã nổi hết lên rồi cái này không phải vì hấn chắc cô đang giúp hấn mà. Nhưng cũng buồn nôn thật, Kim Anh cũng nổi hết da gà nhưng không dám sờ lên.

Thủy Ca lúc này còn cười nói hớn hở thì sắc mặt giờ đã khó coi đi ít nhiều, sự có mặt của Kim Anh làm cản trở cuộc gặp mặt của cô, vẫn giữ thái độ nhỏ nhẹ Thủy Ca nhẹ nhàng mỉm cười lên tiếng:

- Cho hỏi... bàn là - rồi anh nhìn sang Từ Kỳ như thăm dò.

- Người yêu. – Kim Anh không biết học quá mấy khoá diễn viên rồi mà nói không chớp mắt. Từ Kỳ phắc sát đất cứ đứng cười cười không xen vào.

Thủy Ca đã không đủ bình tĩnh, trề môi:

- Địa đòi bám chân hạc à.

Trông điệu bộ kia, lúc này tiểu thư bao nhiêu giờ bộc lộ thói giang hồ bấy nhiêu. Từ Kỳ cũng khó chịu với thái độ của Thủy Ca anh định lên tiếng nhưng lại bị Kim Anh chen vào:

- Thế cậu nghĩ... cậu là ai.

Thủy Ca có vẻ tự tin, sắc mặt hồng hào trở lại tự tin nhìn Kim Anh rồi quay sang nhìn Từ Kỳ âu yếm:

- Bạn gái của Từ Kỳ.

Cứ nghĩ Kim Anh sẽ giận dữ hay bỏ cuộc nhưng lại cô lại tỏ vẻ bình thường như không có chuyện gì, đứng dưng nhìn Thủy Ca với ánh mắt ngạc nhiên:

- Thế không là bạn gái thì cô đây là bạn trai chắc?

Thủy Ca tím tái mặt mày, miệng lắp bắp:

- Cô...

Từ Kỳ cười vang khi thấy Kim Anh đốp chat với Thủy Ca, cả hai người đều quay sang nhìn Từ Kỳ, anh lại phẩy tay ngồi xuống không nói năng gì mà chỉ

ngồi tùm tùm cười, quả không sai khi lừa Kim Anh đến để được xem vở kịch hay như này.

- Ấy bạn đừng nóng, con gái nhún nhó sẽ xấu lắm đấy mà Từ Kỳ đặc biệt lại không thích những người nóng tính, phải không anh. . .

Lại một lớp da gà nữa nổi lên, Kim Anh cố cười cười rồi nhìn Từ Kỳ nháy mắt có vẻ đã nhập vai lắm rồi.

- Phải.

Thủy Ca nghe xong liền lấy lại bình tĩnh ngồi xuống ghế bên cạnh Từ Kỳ bám tay anh ra vẻ nũng nịu nói :

- Cậu nói đi, đây là ai sao cô ta lại đến phá đám tớ và cậu vậy.

Từ Kỳ khẽ tháo tay Thủy Ca ra, ánh mắt nhìn Kim Anh như muốn nói ngàn lời yêu thương :

- Vợ.

Tiếng nói nhẹ nhàng hoà vào tiếng nhạc sống trong nhà hàng như có nguồn điện chạy dọc sống lưng, đám mây hồng nhón nhơ chơi đùa trên mặt Kim Anh.

- Cái gì? - Thủy Ca mắt tròn hoả, đôi môi đỏ bong nhẩy thành hình tròn. – Sao, sao bác trai nói muốn tôi và cậu tìm hiểu nhau mà giờ sao lại xuất hiện vợ cậu vậy. Gia đình cậu đã lừa ba tôi, tôi sẽ nói với ba tôi rồi cậu sẽ hối hận.

Oh My God!! To chuyện rồi, ai là vợ cậu ta cơ chứ cái tên đồ tể này cậu ta định biến mình thành gái có chồng sao trong khi đây mình còn chưa có mảnh vạt vai nào cả. Ôi cuộc đời tôi, lại phải đi ngoại tình à.

Sau phút ngạc nhiên Kim Anh đứng gùm gùm Từ Kỳ ánh mắt như muốn nói :

“Cậu có bị điên không đĩnh chính lại đi, nói người yêu là nhỏ này đủ biến rồi, đừng có đem tôi ra làm bia đỡ ba anh biết thì làm sao?”. Từ Kỳ hiểu ý anh lại lấy giọng thân nhiên :

- À không tôi nhầm mới là người yêu thôi, tương lai sẽ là vợ.

Kim Anh chưa thấy ai đĩnh chính cái kiểu đấy.

- Cậu...

Thủy Ca chỉ tay vào người Từ Kỳ rồi chỉ tay vào mặt Kim Anh nói :

-... và cô ta đang yêu nhau sao?

Thủy Ca nhìn Kim Anh từ trên xuống dưới rồi nhìn mặt về khinh khinh :

- Tớ không hiểu tại sao cậu có thể chọn cô ta.

- Vì cậu ấy ngây0 thơ.

Sốc chập 2, về mặt cậu chân thành quá đấy diễn không cần đặt như thế đâu, tên “ác tặc” sao cậu không bảo tôi xinh hay đậm đà quý phái hay tốt bụng gì gì mà bảo “ngây thơ”. Haizzz...

Thủy Ca chợt cười to:

- Ngây thơ, giờ cậu nghĩ còn có người ngây thơ cô ta là đồ giả nai ăn thịt người.

Nãy giờ đã sốc với lời Từ Kỳ nói, giờ nghe cô gái kia bình phẩm về nhân phẩm của mình, cô không nhịn được nữa nhìn lại Thủy Ca với vẻ khinh khinh đáp lại :

- Cứ cho là vậy đi nhưng đây là chuyện của mình bạn không nên như vậy. Dù gì cũng là tiểu thư tập đoàn lớn chẳng nhẽ lại không học được những phép tắc lễ nghi không nên đâm bị thọc chọc bị gao.

Thủy Ca ngượng vì trước người lạ lại bị dạy bảo về lễ nghi:

- Sao tôi phải vậy. Nên nhớ tôi được ba Từ Kỳ chọn nên trước sau gì cậu ấy cũng là của tôi thôi.

Đấy, cho cô luôn.

- Ô ! Vậy à khi nào cưới nhớ mời tôi. Còn giờ chưa chắc đâu.

Không kịp để đối phương nói lại, Kim Anh đã kéo Từ Kỳ đang ngồi tự nhiên khoác tay Từ Kỳ, miệng nở nụ cười chiến thắng không thêm đếm xỉa gì

đến

Thủy Ca có vẻ không khuất phục còn ẩm ức đọng đậm chân :

- Cứ chờ đi. Cuối cùng Từ Kỳ cũng thuộc về tôi thôi.

Từ Kỳ là người trong cuộc anh chỉ cười nhạt thông thả sánh bước cùng Kim Anh ra ngoài cửa hàng.

Kim Anh hơi ớn, dù gì nhà Từ Kỳ cũng đang có biến có nên làm như thế không.

- Buông tay ra.

- Hà. - Mãi suy nghĩ nên quên mất đang khoác tay Từ Kỳ, cô vội rút lại mặt lại vênh vênh :

- Này, tôi vừa giúp cậu đấy, định dờ mặt à.

Từ Kỳ vừa đi vừa tỏ vẻ bị ức hiếp:

- Dờ mặt đâu tôi chỉ nhắc nhở thôi mà không lại có người nhân cơ hội lợi dụng sàm sỡ tôi.

Gió thu man mát nhẹ nhàng thổi.

- Từ... Kim Anh quay người sang, cái tên “ác tặc” tôi nhớ vào mà sàm sỡ cậu, hừ hừ biết thế lúc này không giúp cho rồi.

- Thôi... thôi đùa thôi bình tĩnh, coi như tôi nợ cậu vậy.

Suốt này giờ anh cứ cười cười nhớ lại cảnh tượng trong nhà hàng, thấy Kim Anh diễn đạt quá lại không nổi trêu.

Kim Anh giờ mới hài lòng, gạt đầu :

- Cậu biết điều thế là tốt đấy. Hơ... Hơ...

- Vâng. – Anh cũng cười theo.

Này không ăn gì mà phải diễn quá sức Kim Anh hơi đói tay cứ xoa xoa cái bụng.

- Cậu đói chưa.

- Ợt... ợt...

Chưa kịp nói bụng đã biểu tình dữ dội, đúng là mất mặt, biết thế lúc này ăn thêm mấy bát cơm.

Đi cùng Kim Anh, Từ Kỳ luôn cười hết mình như lúc này chẳng hạn anh đang ôm bụng cười ngặt nghẽo trên đường. Vì đây là trung tâm nên anh và Kim Anh cứ thông dong tản bộ.

Thấy mọi người đang nhìn mình, Kim Anh híc híc chân vào chân Từ Kỳ hắng giọng :

- ừ ... hừm.

Từ Kỳ vẫn cười, mãi lúc sau mới thôi :

- Đi ăn thôi. Cậu có đi xe không.

- Để trong nhà hàng này rồi.

- Ồ thế đưa khoá xe với vé tôi quay lại lấy, đứng đây chờ.

Móc trong túi ra chìa khoá xe có gắn hình cái áo da móc khoá trên đây đưa cho Từ Kỳ :

- Mà cậu không đi xe à.

- Ba tôi bảo Thủy Ca đến đón.

Kim Anh trề môi mỉa mai.

- Lại còn có kiểu đến đón trai đi chơi nữa cơ à. Hạ thấp danh dự của phụ nữ quá.

- Vớ à, em đang ghen đấy à. Haha... Từ Kỳ bỗng cười nham nhở rồi nháy mắt cô chạy đi lấy xe để Kim Anh cứ chạy đằng sau rồi ***** í ới.

Hai người cứ thế đùa cợt **** nhau mà không hề biết bên kia đường có một người đang ngồi trong quán cà phê, có lẽ đã thấy hết cảnh tượng này giờ. Đôi long mày đậm nhũn lại, ánh mắt ngạc nhiên lẫn khó chịu hiện dưới ánh đèn Neon là một ánh mắt vô hồn, đôi môi mỏng mím chặt đến nỗi trăn bệch ra, bàn tay cầm cốc cà phê như chỉ muốn bóp nát vỡ vụn.

Mãi lúc sau anh khẽ nhấp một ngụm cà phê, giờ đã biết vị đắng của nó.

Mãi lâu sau anh mới ra về.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Choáng...

- Cực phẩm soái ca...a...a đến...

Chi Mai chạy vào lớp với tốc độ thần hết ầm lên rồi lại lao ra với tốc độ tiên.

Cả lớp cổ thi nhau xông ra sân trường, bởi lẽ hôm nay không phải thứ 5 mà cũng chẳng phải thứ 7, sao Trịnh Kim lại xuất hiện. Mọi người ủa nhau ra sân trường đến nỗi có người bị rách áo mà vẫn quyết tâm chen cho bằng được, cái này có phải xa với hiện thực nhưng lại đang diễn ra ở sân trường Đh HCM.

Kim Anh chán nản lắc đầu thâm nghĩ đám con gái kia đã làm mất hết cả phong độ của phái đẹp rồi.

Tiết sau được nghỉ chẳng biết làm gì đành lên thư viện trường, đằng trước có mùi thơm thoang thoang của hiệu nước hoa nổi tiếng, nhưng tiếp đến lại là mùi mồ hôi. Tiếng động ngày một đến gần, là Trịnh Kim.

Ôi, đẹp trai hết xẩy luôn, khuôn mặt thanh tú trước bị mái che giờ được Kim Anh tong đơ thành mái tóc dựng lên, những đường nét hoàn hảo đều được phô hết.

Hai ánh mắt chạm nhau, Kim Anh bản thân mất mấy giây tim đập nhanh khi bước chân ngày một đến gần, suy nghĩ xem nên nói thế nào về mái tóc, nên hỏi mấy ngày nay anh đã đi đâu...

Nhưng...

Trịnh Kim nhìn cô như người không hề quen biết, ánh mắt chỉ lướt qua người ánh mắt hồ hững. Anh sai chân bước qua người Kim Anh. Trên mặt cô còn hiện nụ cười nay đã đóng băng.

Cái dáng cao thanh mảnh nhìn đằng sau sao mà kiêu hãnh, Kim Anh cười ngốc nghếch:

- Chắc ở trường nên ngại nói chuyện đây mà. Hơ... hơ...

- Kiểu tóc mình “ban” cho cậu ta cũng đẹp thật, phong độ hẳn ra.

- Tiểu... Tiểu Kim đâu rồi.

“Tiểu Kim, người gọi Trịnh Kim là Tiểu Kim chắc chắn chỉ có Hữu Thiện.” Kim Anh ngược mắt lên nhìn thấy Hữu Thiện tay cầm điện thoại, dáng vẻ hót hải không quên dơ chiếc gương ở tay bên kia đưa lên mắt vuốt lại mấy lọn tóc xoắn búp bê của mình. lại lặp lại câu hỏi vừa rồi:

- Tiểu Kim đi đường nào rồi?

Thấy dáng vẻ vội vã, chắc có người thông báo tin chậm nên không kịp ra gặp No.1. Kim Anh hất đầu về sau lưng mình.

- Cảm ơn nhé, bạn Kim Anh.

Cảm ơn xong, Hữu Thiện lại lạch bạch chạy về phía cuối hành lang, như một con lốc lạp đi mất hút phía cuối hành lang.

Kim Anh lắc đầu cười, nếu mấy ngày nữa mọi người biết mình là vợ đính ước của Trịnh Kim không biết cuộc đời mình sẽ đi về đâu nữa.

.....

Chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ phía góc trong của thư viện, từ đây có thể ngắm khung cảnh trường, phía xa là hòn non bộ, còn có khóm trúc, một cây cầu bắc ngang qua một dòng suối nhỏ ở sau trường, cảnh vật luôn yên tĩnh lạ thường. Nó tạo cảm giác thoải, thường thì học sinh thường ra đây ngồi đọc sách, những đôi học sinh ở kí túc xá cũng thường ra đây hẹn hò.

Một quyển truyện tình cảm thay vì đọc sách chuyên môn.

Đọc đến gần nửa quyển Kim Anh cười nức nẻ nhưng vì trong thư viện cô lại bụm miệng cười, đến đoạn lại hăm hăm tức giận thay cho nhân vật trong truyện, đến đoạn mắt lại như sắp nhắm nhắm. . .

Từ Kỳ ngồi từ đầu đến giờ gặp Kim Anh đang định chào hỏi lại thấy cô quá chăm chú, những biểu hiện của Kim Anh làm cho Từ Kỳ cứ chống cằm ngồi cười, đến độ Kim Anh thấy cứ gai gai người lại ngẩng đầu lên thấy vẻ mặt nhăn nhó của Từ Kỳ.

Vừa ngượng, vừa tức đứng là vô duyên vào thư viện chỉ để nhìn người khác đọc.

Cô gấp quyển sách lại chẳng may tức giận quá gấp luôn vào tay.

- Ái. . .

- Ha. . .Ha. . .Ha đúng là nhỏ nọc.

- Cậu. . . cậu điên à.

Kim Anh tím tái biết ngay cứ gặp tên Từ Kỳ này là không có chuyện gì hay ho.

Tại hấn mà mình bị đập vào tay lại còn cười nữa chứ.

- Dờ hơi, tự nhiên ngồi nhìn người ta xong cười nham hiểm.

- Sao – là – sao.

Từ Kỳ vẫn nhăn nhó không để ý đến thái độ của Kim Anh.

“Đúng là đồ ngang như cua, nói với cậu thà tôi nói với đầu gối còn hơn.”

Lờ thái độ của Từ Kỳ cô đi trả lại quyển sách rồi ngậm ngùi bỏ đi.

- Ủ. . .pa. . .

Từ Kỳ giật này mình quay người lại, tay ôm ngực :

- hết chị mày dọa rồi đến mày định hù chết tao đấy à.

Tú Anh cười toe toét kéo ghế ngồi xuống cạnh Từ Kỳ nói giọng như thái giám :

- Thấy bạn ngồi bơ vơ, tớ đến chơi với bạn còn gì nữa, cứ quát làm người ta sợ muốn chết à.

- Ô, cảm ơn bạn tốt nhé.

Gấp quyển sách lại, Từ Kỳ đứng dậy bỏ đi luôn.

Tú Anh ngồi đấy vẫn còn cười nắc nẻ, rồi mới đứng lên đuổi theo :

- đùa tí, gì mà căng thẳng vậy. Mà. . . lên căng tin ăn gì đi.

- Sắp vào lớp rồi, tao lên lớp đây.

- Học gì nhiều vậy. – Mà cũng đúng không học mà nó lên No.2 về thành tích mới lạ.

- Học sinh ngoan mà lại. Từ Kỳ vênh vênh mặt lên về ra oai.

- Thế mày định đi đâu, không về lớp à?

- Không về thì đi đâu.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thỉnh thoảng Tú Anh còn nháy mắt với mấy nữ sinh đứng ở hành lang nơi họ đi qua làm mấy nàng cứ ngây ngất mà dõi theo không làm được gì.

- À mà hôm nay thằng Du đi học đấy. Sao dạo này nó chăm đến trường thế không biết nữa. Hay kết em nào ở trường rồi, hahaa.....

Từ Kỳ cũng tò mò không biết sao dạo này Thế Du hay đến trường, chắc chắn là có chuyện gì.

- Tỷ lên phòng y tế mà hỏi.

Ài, cái tên này nói với nó cũng bằng thừa không hiểu sao anh có thể chơi với 2 tên lúc nóng lúc lạnh này được cơ chứ, công nhận Tú Anh can đảm thật.

Hai người không nói gì nữa lên tầng ai vào lớp đấy.

Vừa bước chân vào cửa lớp, có vẻ lớp học hôm nay sang hơn mọi ngày, học sinh nữ cũng chín chu đặc biệt hơn. Con trai trong lớp chỉ nói nhẹ hoắc cảm sách ra ngoài hành lang đọc.

Nắng ngoài cửa sổ hắt lên mái tóc đen dựng, những chị nắng như đang nhảy nhót trên đây hoà với ánh nắng là chiếc áo sơ mi trắng lại càng tăng lên vẻ quyến rũ đạo mạo. Người đó đang gục ngủ dưới mặt bàn, chiếc bàn sáng bóng có vẻ vừa được lau chùi kĩ lưỡng, bên cạnh là chỗ ngồi của Từ Kỳ.

Dụi dụi mắt lại lần nữa.

Ôi! Choáng.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Có phải Trịnh Kim?

Trịnh ... Trịnh Kim, là Trịnh Kim anh đang ngồi gục đầu xuống bàn chắc lại ngủ. Từ Kỳ thắc mắc tự dưng hôm nay đến trường còn lạ hơn là còn vào lớp nhỉ?

Từ Kỳ không chán chừ, chắc chắn là người khác vì mái tóc này có phần không giống.

Từng bước thận trọng, tiếng lại gần sống mũi cao tì lên tay, long mày dù nhìn nghiêng cũng biết anh hơi nhú lại có vẻ như không bằng long với bất cứ thứ gì, đôi môi mỏng đỏ trong ánh nắng.

Không sai, là Trịnh Kim.

Vì lớp Tú Anh cách lớp Từ Kỳ một lớp nên dễ dàng gọi.

- Đi sang lớp tao, có hiện tượng lạ.

- Có gì mà lạ.

- Đi rồi biết.

Tú Anh theo chân Từ Kỳ, đứng ngoài cửa phòng, Từ Kỳ nhìn mặt Tú Anh đang ngờ ngác rồi chỉ tay về phía cuối lớp, rồi xem biểu hiện của Tú Anh xem có giống mình không. Quả nhiên..

Choáng ngợp.

Tú Anh mồm há hốc, ngạc nhiên hết mức, tay cũng chỉ chỉ mồm lắp bắp :

- Nó...ó không phải thằng Kim sao?

- Bingo! Mày thấy có lạ không?

- Có.. Tú Anh gật đầu ngốc nghếch.

Hai anh chàng nhìn nhau rồi lại nhìn Trịnh Kim với bao nhiêu thắc mắc trong đầu. Sao Trịnh Kim lại đến lớp học, thường thì chỉ khi nào có hội giảng quan trọng của trường anh mới đến, còn ngày thường tuyệt nhiên không đến, mà có đến thì cũng là lên phòng y tế ngủ, vào phòng thanh nhạc của trường, hoặc

là lên sân thượng. Nhưng hôm nay là ngày gì???? Là ngày rất rất bình thường nhưng anh lại xuất hiện ở đây chắc chắn có chuyện.

Vừa lúc hai người đang ngơ ngác nhìn nhau thì

“Vào!!!”

Là Hữu Thiện, để đến lớp mình cô phải đi qua lớp Kinh tế nhân tiện ngó xem có Trịnh Kim, quả có anh mắt sáng rỡ chỉnh lại tư thế Hữu Thiện lao “vào!” cái vào lớp Kinh tế.

- Cái gì nó vừa lao qua vậy.- Từ Kỳ hỏi.

- Bao? Lóc? ??

Hai người đưa mắt tìm kiếm con lóc vừa đổ bộ, rồi thở dài đồng loạt ::

- Thì ra là yêu nữ “tàu”

Từ Kỳ giọng khinh khỉnh tỏ vẻ không thích hữu Thiện chút nào, mỗi lần nhìn thấy cô ta mà cảm thấy ăn gì cũng không ngon, làm gì cũng không có hứng mà tính cách của ả cũng nhang nhác giống anh nên anh không hề có thiện cảm

Hữu Thiện đang tiến dần bàn Trịnh Kim, nhẹ nhàng đặt than hình liễu yếu đào tơ xuống bàn trước của Trịnh Kim, quay mặt lại với anh rồi còn chống cằm nhìn dáng nằm nghiêng, mắt không ngừng nhấp nháy hình trái tim. Phải chăng cô là sao “bự” của Trịnh Kim?

Về đầm đuối hiện lên gương mặt kiều diễm hơi lai của Hữu Thiện. “Sao lại có người hoàn mỹ vậy nhi đôi mắt, mũi, mồm cả nước da ngay đến từng sợi lông mi cũng đẹp, dày là đều. Quả đúng là mình đã không sai khi chọn trường này.” Hữu Thiện không biết từ bao giờ mình đã cười.” Trịnh Kim sẽ là người chồng lí tưởng của Hạ Hữu Thiện này, không ai được đụng vào bảo bối xinh đẹp này của mình. kể cả Triệu Từ Kỳ- tên biến thái siêu cấp nhìn thì cũng được đấy nhưng sai lầm lớn nhất của hần là đặt Tiểu Kim của mình làm mục tiêu.”

Ánh mắt Hữu Thiện đờ đờ sát khí, nhưng về mặt vẫn tỏ ra là thực nữ.

Từ Kỳ bỗng rung mình khi phát hiện ra ánh mắt của Hữu Thiện, anh nuốt nước bọt. Ánh mắt cộng với khuôn mặt không biểu cảm này nhìn quen quen, trong đấy chắc chắn ẩn chứa một kế hoạch gì đó mà không thể nào đoán nổi, là một người biết quan sát và suy nghĩ Từ Kỳ nhận xét Hữu Thiện là một cô nàng xinh đẹp, có nét đẹp của phụ nữ hiện đại song lại có quá nhiều tham vọng lớn.

- Thôi tao về lớp, có tin gì “hot” nhớ báo anh em nhé.

- Ờ.

- Bạn mới ở thư viện về à.

Vừa thấy Từ Kỳ vào ngồi chỗ cạnh Từ Kỳ, Hữu Thiện nở nụ cười mê hồn nói với anh, gật đầu chào hỏi cho có lệ.

Nhưng Từ Kỳ thay vì trả lời câu hỏi bắt chuyện của Hữu Thiện thì anh lại bỏ đi làm cho Hữu Thiện cũng trở nên gượng gạo.

“Tên đáng ghét tưởng mình hay lắm đấy à”

Nghe tiếng nói, Trịnh Kim ngẩng đầu dậy, đập vào mặt anh là một khuôn mặt đầy phấn son, mắt hình tim, mồm chảy nước dãi. Anh nhú mày rồi dựa lưng tránh ánh mắt trước mặt quay qua nhìn Từ Kỳ đang lúi sáo từ cặp ra:

- Mày vừa đi đâu về vậy.

- Thư viện.

“Đúng là đồ thái giám, mình biết ngay mà mình hỏi thì không thèm nói một câu còn Tiểu Kim chỉ hỏi mấy từ đã lập tức vui vẻ hỏi đáp ngay.”

“Phải tách hần ra mới được.”

- Tiểu Kim à, cậu mới tỉnh ngủ có đói hay khát nước không để Thiện ra căng tin mua gì đó cho cậu lót dạ nhé.

Từ Kỳ long toa đã dựng đứng hết lên, kiễnh nhón mở từng trang sách đọc lại bài hôm trước.

- Không cần.

Phải thế chứ người anh em tốt nhất cho nhỏ này đi luôn đi.

Thái độ lạnh lùng của Trịnh Kim càng làm cho Hữu Thiện vui vẻ :

- Vậy thì thôi. Mà trường sắp có đợt đi tham quan Mũi Né đấy cậu có tham gia không.

Trịnh Kim khẽ lắc đầu, đầu bắt đầu ong ong, nên tạo quan hệ tốt với bạn bè nên anh miễn cưỡng trả lời bằng cử chỉ cho qua chuyện.

Đường đường là thiên kim tiểu thư của tập đoàn lớn ở Trung Quốc không ngờ lại bị vẻ lạnh lùng của Từ Kỳ thu hút lại còn bị anh thờ ơ nhưng vì tương lai cô quyết theo sát cho bằng được

- Cậu tham gia đi nhé mọi người cũng đi hết mà Tú Anh này. Từ Kỳ này, cả Kim anh nữa cậu không đi còn gì là vui nữa.

Nghe có tên mình trong danh sách Từ Kỳ lên tiếng :

- Ai bảo cậu là tôi đi.

- Thì tớ đoán vậy. - Hữu Thiện miệng cười cười nói nói nhưng trong lòng đang ngầm ghi mối hận thù với Từ Kỳ.

- Vậy... đi cũng được.

Hữu Thiện nghe xong, không ngờ mình thuyết phục một câu mà Tiểu Kim đã đồng ý đi luôn. Miệng cười tươi rạng rỡ không ngừng nói.

- Hay quá Tiểu Kim à tớ cũng đi.

- Tớ về đây hẹn thứ 7 nhé.

Từ Kỳ ngạc nhiên không kém, Trịnh Kim là người không thích ồn ào từ bao giờ đã trở thành như thế này. Hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác khiến Từ Kỳ không kịp thời thích nghi được.

Hữu Thiện vừa ra khỏi lớp miệng đã nở nụ cười nham hiểm.

.....

Phản ... : Con dâu ta đến đây.

- Thừa chủ tịch đây là lí lịch của thiếu phu nhân tương lai.

Một người đàn ông mặc bộ vec đen, khuôn mặt bầu bĩnh cúi đầu đưa lí lịch cho người phụ nữ ngồi ở chiếc ghế bành. Bà vắt chéo chân lên điệu bộ nho nhã.

- Anh đọc cho tôi luôn đi.

- Vâng thưa chủ tịch.

Người đàn ông thu lại tờ giấy bắt đầu đọc to đồng dạng.

+ Tên : Phùng Kim Anh

+ Tuổi : 20

+ Nghề nghiệp : sinh viên cùng khoa, cạnh lớp thiếu gia.

+ Ngoại hình : Trung bình.

+ Tài năng : Không có.

- Thừa chủ tịch ba của thiếu phu nhân tương lai có mối quan hệ rất tốt với ông Trịnh, em chủ tịch ạ. hồi trước bà Ngọc Lan có đính ước với bà Thu Hương mẹ của cô Kim Anh, là sẽ cho cậu Thế Nam và cô Kim Anh cưới nhau, nhưng sự việc xảy ra quá đột ngột cô Kim Anh và cậu Thế Du yêu nhau và đòi cưới. Xin hết ạ.

người đàn ông đặt tập hồ sơ xuống bàn rồi xin phép lui.

Bà LiLi cười nể cầm tập hồ sơ lên, nét mặt thoáng ngạc nhiên rồi cười rạng rỡ.

- Minh à, em biết rồi.

- ...

- Biết con dâu tương lai ấy ạ.

- ...

- Em đang cảm lí lịch của con dâu đây, con bé này mình đã gặp trong lễ Halloween rồi đó.
- ...
- HaHa... Là bé xác ướp mình à. Thôi em phải họp cổ đông tí em bay về sẽ đưa cho mình coi.
- ...
- Ok. Yêu mình.

Bà LiLi cúp máy rồi cầm tấm hình trên tay lên, chống tay vào cằm một tay xem :

- Bảo bối, muốn dấu mẹ à, phải biết mẹ là ai chứ.

Bà LiLi và ông EnDy thật ra là những người không hề đơn giản, ông bà chỉ tỏ ra “dễ thương” và “thoải mái” trước mặt đứa con “vàng” của hai người mà thôi. Hồi bé vì công việc ông bà đã không chăm sóc từ tể, toàn gửi về bà ngoại hoặc cho ở nhà với **.

Lại nói đến bà LiLi và ông EnDy họ là những người có tiếng về sự nghiêm túc trong quản lí nhân viên, điều hành nhân sự, là những người cực kì nghiêm khắc và tôn trọng người làm. Trong công việc hai người cực kì cẩn thận và kĩ tính hai ông bà cặm cụi làm và không tin tưởng bất kì ai. Ai cũng biết hai vợ chồng EnLi bởi lẽ họ vừa quá trẻ so với tiền tài và những gì người khác chưa đạt được. Phải là những người cực kì có óc phán đoán và nghiêm khắc mới gây dựng được cơ ngơi này.

Bà LiLi xoa nhẹ bàn tay lên màn hình máy tính, một cậu nhóc đang cười toe toét hồi bé than hình mũm mĩm mắt híp lại cười, tay cầm núm sữa định cho lên miệng, còn nửa bên kia màn hình là hình một chàng trai khôi ngô tuấn tú, gương mặt hoàn hảo có vẻ mặt như không muốn chụp nhưng khoé miệng lại hơi cười.

- Ta sẽ cài người theo dõi hai con nhân tiện sẽ thử con dâu tương lai xem mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Kim Anh kéo Mỹ Hân đi đến khắp gian hàng này đến gian hàng khác, dù gì cũng không phải tiền của mình cứ chọn, chọn, chọn. Cái nào mặc được Kim Anh chọn cho bằng hết. Mắt ngó nghiêng, mồm liến thoắng, tay cầm cái này rồi đặt cái kia xuống :

- Đẹp kô chi, đẹp kô chi.
- Cái này.

Kim Anh đưa bộ váy ướm lên người mắt nháy nháy nhìn Mỹ Hân.

- Không.

Mỹ Hân nhìn màu sắc sắc sỡ đã không thích, kiểu dáng lại hơi già. Không nên dung bộ này vào hôm đính hôn nên là một bộ váy hồng phấn hoặc trắng thể mới tinh khiết.

Kim Anh tắt ngấm nụ cười. Nhưng tay lại cầm cái khác lên :

- Thế cái này.
- Không.

Xụ mặt, Kim Anh lại để xuống, tay chuẩn bị nhấc cái nữa lên định ướm vào người ;

- Mất hứng.
- Đẹp được chưa.
- Thôi em thấy xấu rồi. Hi hi.

Thử hết cửa hàng nhà người ta mà không chọn được cái váy nào, Kim Anh lại kéo Mỹ hân lôi tuột ra gian bên cạnh xem. Hết bộ này, rồi đến váy kia. Mặt Mỹ Hân đã phờ phạc, đúng là tuổi trẻ đi thử quần áo là điều mệt nhất mà có vẻ Kim Anh thấy vậy vẫn không xi nhê gì. Cò một bờ hơi tai với Kim Anh này mất, tay cầm một đồng quần áo nhưng lại vẫn muốn mua thêm. Mẫu mã năm nay có vẻ phong phú và nhiều màu sắc.

Thấy Kim Anh định kéo mình đi xem giày, Mỹ Hân đứng lại vén sợi tóc vào tai, kéo tóc nghiêng sang một bên :

- Mua xong chưa, cho chị thử tý đã, mệt quá.
- Thế đi qua hàng ăn nha chị, ngồi nghỉ luôn.
- Nhất chí quan điểm.

May khu hàng ăn cũng gần đây, nên hai người đi thẳng ra đấy.

Kim Anh thấy chị mình mệt, còn cười hi hi đi giật lùi về phía sau tay dung dăng mấy túi đồ trên tay miệng cười nói liên hồi.

- Kim..

“ Uych!!..”

Mỹ Hân nhắm tịt mắt lại không dám nhìn nữa.

Cả mấy túi đồ trong tay Kim Anh bỗng bay lên khoảng không rồi hạ cánh đồng loạt xuống đất văng mỗi chỗ một nơi, còn cô thì ngã ngửa ra đằng sau, mà người “đâm cò” thì vẫn đứng vững như cột điện, mắt ngửa ra nhìn rồi bỗng nhiên phì cười.

- Ha...ha.

Nghe thấy tiếng cười, Mỹ Hân mới he hé mở mắt thấy Kim Anh ngã song xoài trên nền đã hoa mắt vẫn còn ngây ngô không hiểu chuyện gì xảy ra.

Mỹ Hân chạy lại đỡ Kim Anh lên.

Lúc này mới lấy lại tinh thần, Kim Anh vừa đứng vừa xoa hông bị hôn đấy và cánh tay khuỷu xuống sàn, mắt tròn ngược lên nhìn chàng trai đang cười ngây ngô càng khiến Kim Anh bức mình hơn. Quên cả cơn đau, cô xấn tới cạnh chàng trai xô một chàng :

- Anh có mùi thì cũng phải nhìn thấy mờ mờ chứ tôi đang đi, đường thì rộng sao tự nhiên nhắm chỗ tôi mà lao vào thế hả? Thấy người ta ngã còn nhe răng mà cười được à, anh có phải con trai không thế. Hả? Miệng thì đẹp lắm ấy mà cứ toe ra.

Chàng trai không những không phản ứng mà cứ đứng tùm tùm cười nhìn Kim Anh tỏ vẻ thú bị, nhưng thái độ của anh lần nữa lại làm cho Kim Anh tức điên lên, lần này thì còn khùng khiếp hơn lần trước, tần suất âm còn cao hơn lần trước:

- Còn chưa nín à.

Đang ở trong siêu thị, ngã đã gây chú ý rồi giờ tiếng nói to còn làm nhiều người phải ngoái lại nhìn, chàng trai nọ đang cười thì bỗng giật mình lập tức mặt đỏ ra không cười nữa.

Mỹ Hân kéo kéo tay Kim Anh rồi khom người nhặt đồng đồ trên sàn, nói nhỏ vào tai Kim Anh :

- Em sai trước mà, thôi đi đi không tí người ra mà vạch lỗi ra thì dơ lắm đấy.

Đã ngã đau còn bị bảo là sai, Kim Anh cãi :

- Sai gì đâu, em đang đi bình thường tự nhiên tên này lù lù xô vào người em đấy chứ.

Mỹ Hân mới cười cười bằng mũi, dang sức kéo tay Kim Anh đi :

- Đi bình thường á. Có mà em đi kiểu “ Micheal Jackson” (giật lùi) nên mới đâm vào người cậu ta ấy.

Nghe Mỹ Hân phân giải Kim Anh mới biết mình là người sai nhưng mà nhờ la người ta rồi thì làm sao bây giờ xin lỗi được thế thì nhục chết mất.

Kim Anh lập tức đổi thái độ, mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra, đưa tay lên chào chàng trai nọ :

- Đi nhé. J

Lần này Kim Anh đi còn nhanh hơn chạy, không nó mà kéo luôn Mỹ Hân ra khỏi chỗ đó như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Đi được một đoạn khá xa đến tít quần thực phẩm Kim Anh mới ngoái quanh xem có thấy chàng trai nọ không, đến lúc không thấy chị thấy mọi người chọn đồ như thường lúc đấy mới dừng lại yên tâm cười phá ra.

- Haha. Công nhận tên đấy hiền thật đấy, bị em quát như vậy mà vẫn nhe răng ra cười mãi nguyên.

- Cũng may là hần hiền nên mới không làm nhục em giữa đám đông đấy. Hi hi.

- Thôi kệ đi chị.

Kim Anh xoa bụng, nhìn quanh :

- Qua kia uống nước đã em khát lắm rồi.

Lại kéo nhau qua gian đồ uống.

Đang uống ngon lành bỗng Mỹ Hân trợn mắt lên miệng vẫn ngậm ống hút trà sữa, bà chị này teen gớm.

Kim Anh đang uống hết một hơi Coca, tưởng Mỹ Hân làm sao mới sốt sắng hỏi:

- Chị bị sao thế, trong người không khoẻ à?

Mỹ Hân lắc lắc đầu nuốt nốt ngụm trà sữa trong miệng xuống họng rồi nói nhỏ với Kim Anh :

- Tên bị em ***** kia.

Kim Anh giật mình, tay cô vào thành ghế, ngó ngang ngó dọc :

- Em ngồi im đi đừng quay lại hần ở đằng sau em ấy.

Trong đầu Kim Anh hiện lên cảnh xã hội đen thanh toán lẫn nhau, Cô ngồi im không động đậy, kể cả cử động đầu, mồm khẽ nói :

- Chị Mỹ Hân, em có mệnh hệ gì thì chị nhớ chon em ở chỗ nào thật đẹp vào nhé.

- Cái con nhỏ này.

Mỹ Hân vừa giả vờ uống nhưng mắt vẫn nhìn nhìn.

- Chị em mình chuẩn thôi không nhờ hần phát hiện ra lại lôi em ra trả thù rửa hận thì chết.

- Chị cũng nghĩ vậy đấy.

Nói là làm hai người lập tức cầm cần thần từng món đồ rồi nhẹ nhàng đứng dậy đi ra chỗ tính tiền, chụp chiếc mũ cùng chiếc kính lên người.

Bỗng một cánh tay đặt lên vai Kim Anh, cô giật mình quay mặt lại :

- Ơ... hi hi.. chào.

Mỹ Hân cũng đứng nguyên hình, mồm lắp bắp cầu nguyện mong rằng cậu trai kia là người hiền lành. Chắc chắn bà chị là tín đồ của phim hành động Mỹ.

Chàng trai nọ về mặt giờ hăm hăm càng làm cho Kim Anh và Mỹ Hân sợ hơn. Hết nhú mày lại nhăn chán, mỗi hành động lại càng làm tăng lên biểu cảm sợ hãi trên mặt Kim Anh.

“Chết rồi, không biết hần có đánh mình không nữa đây, bây giờ mà chạy để lại chị Mỹ Hân cũng không ổn.

Chàng trai đứng trước mặt cứ nhìn cô chằm chằm trong vòng 5 phút, Kim Anh cũng thở gấp sợ hãi. Mãi lâu sau mới hết kiên nhẫn, thò thẻ :

- Có chuyện gì vậy thưa anh. Sao anh cứ nhìn tôi như thế.

Nghe Kim Anh nói có vẻ không kiên nhẫn nữa, Mỹ Hân càng căng thẳng, không thể để ân nhân chết thế này được, nên cô cũng lên giọng đàn chị, chắc chắn chàng trai kia kém tuổi cô:

- Giờ cậu muốn gì, nói ra luôn đi đừng nhìn mà không nói thế. Không lịch sự cho lắm.

Mỹ Hân còn cười nhẹ để cho lịch sự.

Chàng trai nọ vẫn im lặng, nhìn chằm chặp Kim Anh như vật thể lạ.

Khuôn mặt cô ứng khi những tia nắng gọi từ cửa kính vào hồng hồng, ánh mắt nhìn lão liên sợ hãi, cái môi mím lại như cổ kìm nén, mũi cũng hơi nở ra, chán toát mồ hôi. Miệng cô nhỏ ánh mắt hết kiên nhẫn giờ nhìn chùng chùng anh, vai hơi rung lên :

- Đây, không có chuyện gì thì tôi đi nhớ.

Kim Anh không chần chừ quay mặt đi nhưng không ngờ bị bàn tay kéo lại. Mỹ Hân cũng định quay đi nhưng nhìn thấy thì há hốc mồm. Theo đã Kim Anh ngã vào người chàng trai nọ rồi cô nhanh chóng đỏ bừng mặt đẩy mạnh rồi vuốt lại mắt mái tóc.

- Tên biến thái này, anh định giờ trò sàm sỡ với tôi đấy à.

Lúc này chàng trai lại mỉm cười béo hai má bầu bĩnh đang ứng đỏ kia dí sát mặt, còn “thom” lên chán Kim Anh :

- Em đáng yêu thật đấy.

- Ồ...

- Tôi có việc rồi, sẽ gặp lại em

Chàng trai nói xong đã biến mất dạng để Kim Anh hồn xiêu phách lạc, đang lạc ở nơi đâu thì tác giả không thể biết.

Trong trạng thái ngờ ngàng, mồm vẫn đang giữ thế tượng hình “o”. Nghe thấy tiếng ai gọi, rồi lại có cái gì vụt vụt qua mặt, rồi có người lay vai :

- Kim Anh, em không sao chứ.

- Tên này... tên này có vấn đề rồi.

Mỹ Hân lúc này còn đang sợ, thấy chàng trai nọ cũng được nhưng Kim Anh là người “đã có chồng” nên cô không thể cười với hành động ngộ nghĩnh lúc này.

- Chị cũng nghĩ vậy.

Kim Anh vẫn chưa thoát khỏi cơn ác mộng, mấy ngày sau Kim Anh vẫn còn mơ thấy cảnh tượng này, có lúc lại còn tưởng tượng lúc tên đó “thom” mình nước miếng với răng tên đó còn phập vào chán cô.

- Sẽ- gặp- lại- em. Đồ điên.

Mỹ Hân không nhìn được nữa cười sặc sụa.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

- Trường chúng ta năm nay tổ chức đi leo núi, lớp mình sẽ được ghép cùng với một lớp khối trên. Nên cô mong cả lớp chúng ta phải có ý thức kỉ luật tốt để thuận lợi cho chuyến đi, mang cho mình một hành trang và một kỉ niệm đẹp.

“Bộp, bộp, bộp.”

Sau lời nói của cô chủ nhiệm học sinh nào cũng tươi tỉnh hẳn lên, mọi người bắt đầu nhao nhao chia nhóm, bàn tán xem mua cái gì. Có một học sinh mạnh dạn đứng lên hỏi :

- Cô ơi, thế mình được đi với lớp nào hả cô.

Nghe bạn A nói vậy, mọi người lại càng hỗn loạn hơn hỏi dồn dập, bên cạnh Chi Mai cũng đang chấp tay :

- Cầu mong là...

- Chị không muốn đi à, sao mặt như bị thịt vậy.

Thấy Kim Anh dờ dẩn vẻ không hứng thú, Tú Anh quay lại hỏi:

- Hầy... Bao giờ mới đến ngày đi đây. Mình sẽ sang lớp Tiểu Kim đi cùng cậu ấy. Tú Anh có qua không?

- Chưa biết.

Hữu Thiện mặt mày hớn hờ, bắt đầu lấy giấy lên danh sách những thứ cần chuẩn bị,

- Nào, nào.- Cô giáo cười tươi, đưa tay ra dẹp loạn học sinh. – Các em trật tự. Chúng ta được phân ghép với lớp KTH. Và 3 ngày nữa sẽ khởi hành. Chúng ta sẽ có chuyến đi 3 ngày 2 đêm, các em về hỏi ý kiến phụ huynh rồi kí vào đơn này cho cô.

- Còn nữa, ở chuyến đi này các em sẽ được tham gia các trò chơi và tổ chức thi đua tập thể cô mong lớp ta có thể đi đầy đủ. Thể hiện tuyệt đối tinh thần giao lưu và học hỏi/

Cô giáo vừa dứt lời, mọi người lại dơ tay lên vỗ ầm ầm cả lớp.

- Woa... được đi cùng lớp đàn anh Lập Hàn.

- Hìhì... vui quá.

- Ôi anh Lập Hàn.

- Year! Có cơ hội làm quan với anh ấy rồi. hi h.

Chi Mai hào hứng không kém, thấy Kim Anh vẫn ngồi đờ đẫn như đang suy nghĩ điều gì, cô lay lay Kim Anh để chia sẻ niềm vui :

- Ê, nhỏ. Có chuyện gì à sao trả có tí tinh thần gì vậy?

- Không có chuyện gì cả.

- Được đi với lớp đàn anh Lập Hàn mà không vui à mà mặt mày cứ xị ra thế.

Kim Anh vẫn cảm quyền sách chống lên bàn rồi thờ ơ đáp :

- Lập Hàn là gì? Ăn được không? Sao phải vui? Xi.

- Ừc... Chi Mai nuốt nước bọt tròng mắt tròn vo.

- Mà đi học được mấy tháng ở đây mà không biết đàn anh Lập Hàn là ai sao?

- Không? Là ai?

Vào đề, Chi Mai hứng thú :

- Hề... hề hỏi đúng người rồi đấy, thông tin của các mỹ nam thì hỏi Chi Mai này là sang suốt nhất.

- Xi, chỉ đòi tán dóc mà nói nhanh lên. Lòi thôi quá.

- Cái con nhỏ này, từ từ ta đang tìm lời hay lẽ đẹp nữa chứ.

Hữu Thiện từ đâu cũng hóng hót quay xuống :

- Nói lẹ đi. Tớ cũng muốn nghe thử nữa.

Cái nhỏ này, tưởng quan tâm mỗi Trịnh Kim thôi mà.

- Nghe đây.

Chi Mai dang hắng giọng, ra vẻ quan trọng :

- Lập Hàn, con trai của “cụ” siêu mẫu Thái An. Ba của anh ấy làm chính trị gia nghe nói chức vụ rất cao nhưng đã qua đời được 4 năm để lại một gia sản khổng lồ. Lập Hàn học trường mình, lớp KTH được thừa hưởng gen của bà mẹ “siêu mẫu” cao 1m86, nói chung không khác gì một siêu mẫu, miệng luôn mỉm cười, khuôn mặt ngây thơ. Nhưng mỗi cái.

Chi Mai dừng lại xem xét vẻ mặt của hai người.

- Cái gì nói nhanh đi. Hữu Thiện không chịu được phải thốt lên.

- Mỗi tội anh ấy có vẻ hơi thiếu năng 1 tý nên không được nằm trong TOP 5. Nhưng để mà so ra ấy Trịnh Kim là “Hoa Vương”, Từ Kỳ là “Vương Gia” thì sắc đẹp của anh ấy cũng được liệt vào hàng hiếm thấy đấy. Còn được gọi là “Hàn Mỹ nhân” luôn giúp đỡ người khác, còn có một tài khoản hỗ trợ học sinh vượt khó cho trường mình. Vừa hiền vừa đẹp, ngây thơ đến nỗi không cả ý thức được vẻ đẹp của mình.

- Vậy cơ á. - Hữu Thiện tỏ vẻ không tin lại có người như thế, con trai thời này đẹp trai thì lạnh lùng, mà xinh đẹp thì lại gian xảo.

- Ngây thơ như vậy là tốt. - Kim Anh gật gù xung quanh mình đã có quá nhiều người nham hiểm. - Thế ở trường đàn anh có fan không?

- Xi con nhỏ này hỏi thừa nha. Tất nhiên là có, mà có ở đây lại chính là nhờ điểm ngây ngô, thiếu năng như vậy đấy. Tuy anh ấy không giỏi một thứ gì cả nhưng rất đáng yêu. Lượng fan so sánh với “Kỳ vương gia” ấy chứ.

Hữu Thiện bĩu môi vẻ không đồng tình, tay lại cầm gương vuốt vuốt lại tóc.

- Tiếc thật, người như vậy mà bị ABE (Thiếu năng).

- Ai biết đâu được, nhờ người ta giả vờ ngu thì sao. Biết không đấu lại với Tiểu Kim nhà ta nên sợ bị thua mất mặt nên vờ vịt bị đần thôi.

Chi Mai có vẻ bất bình, ngồi thẳng lưng :

- Trước khi “Hoa vương” học thì “Hàn mỹ nhân” đã như vậy rồi chứ không phải đến lúc “Hoa Vương” vào anh ấy mới như thế. Cậu đừng bênh ‘Hoa Vương’ quá, phải nhìn hai phía.

Kim Anh lắc đầu không nói, không hiểu sao “nữ tào” rất thích đấu khẩu với Chi Mai nhưng với mọi người lại đối xử rất tốt.

Cứ như bây giờ hai người đang bênh vực cho hai người, mà chưa chắc hai người kia đã biết họ.

- Sắp đến kì xếp hạng rồi, mày định bỏ phiếu cho ai.

- Tiểu Kim chứ ai.

- Tôi hỏi bạn à. Sao Kim Anh.

- Bất buộc à?

- Ủ.

- Tú Anh.

Hữu Thiện cười cười:

- Chị em mà tất nhiên phải bỏ cho Tiểu Tú Tú rồi.

Chi Mai lại không hiểu tường Hữu Thiện nói khứa, lại xì một tiếng dài không nói gì nữa.

Tiết học diễn ra trong tiếng ồn ào và bàn tán của sinh viên làm cho thầy không khỏi phải đau đầu.

.....

Đi qua lớp Từ Kỳ để đến căng tin, thấy mọi người cứ bâu vào một phía thì ra là chỗ Từ Kỳ, mà... Trịnh Kim. Là cậu ta, sao cậu ta lại đến lớp học nhi thường thì cậu ta không bao giờ đến lớp cơ mà. Kì lạ thật.

Kim Anh tưởng mắt mình bị cận còn dán chặt mặt vào cửa sổ ngoài lớp học.

Đúng, là Trịnh Kim mình không hoa mắt, đầu óc Kim Anh bắt đầu hoạt động mà không biết Trịnh Kim trong lúc lơ đãng đã nhìn thấy Kim Anh thất thần ngoài cửa, rẽ đám đông anh đi lại phía Kim Anh, nhưng trước anh một bước Kim Anh đã bước nhanh hơn. Không bỏ cuộc Trịnh Kim cứ thế đi đằng sau.

Mãi nghĩ, mãi sau mới cảm thấy đằng sau có gì đó gai gai người, Kim Anh từ từ lên quay nửa đầu nhìn nhìn, nhưng chỉ dám nhìn nghiêng sang phía cửa sổ ở hành lang. Có một bóng con trai đi theo cô. Kim Anh bước nhanh, vội và mồm không ngừng lẩm bẩm :

- Lại tên biến thái nào nữa đây.

Đi nhanh mà cảm thấy bước chân đó cũng nhanh theo, Kim Anh liền co giò chạy một mạch thẳng đến địa điểm đông người gần nhất để tên biến thái không rõ mặt không đi theo nữa.

Trịnh Kim vẫn từ từ bình thần đi, anh khẽ cười khi thấy Kim Anh gọi là liệt đồ ăn, ngồi xuống bàn gỗ nghiêng như đang rình ai đó. Cũng lấy cho mình một ít đồ ăn nhẹ, Trịnh Kim không hiểu sao hôm nay mình còn mỉm cười nhẹ với cô bán hàng ở căng tin.

Đặt nhẹ khay thức ăn ngồi đối diện Kim Anh.

- Khực...

Tên biến thái giá đáo à, tên này li thật đấy không phải fan cuồng của mình chứ. Kim Anh dần dần ngẩng đầu lên, thấy 2 cái mắt, 1 cái mũi, 1 cái miệng nhỏ đang cười mà cũng như không cười.

“Ặc.. zít...”

Kim Anh bị sặc cơm, hình như còn có một hạt cơm đã bị đẩy lên mũi rồi, nước mũi, mắt bắt đầu đỏ.

Trịnh Kim thấy thế vừa cười vừa nhẹ nhàng cầm chai nước của mình đưa cho Kim Anh :

- Uống đi, tôi không muốn bị phật cơm vào mặt đâu.

Cái tên đáng ghét, mở mồm ra là nói lời độc địa. Nhưng Kim Anh cũng cầm chai nước tu để bảo toàn tính mạng.

Khi thấy xuôi xuôi, Kim Anh mới trợn mắt nhìn Trịnh Kim :

- Có chuyện gì mà khiến cậu xuống ngồi ăn ở đây/

Trịnh Kim thoáng suy nghĩ rồi bỏ nhỏ:

- Cậu nên giữ ý tứ không nên qua lại với quá nhiều đàn ông. Dù gì...

Những lời nói sau Kim Anh đã quá rõ “ dù gì cậu cũng sắp làm vợ tôi, nên giữ ý cho tôi chứ gì.” Qua lại là có ý gì chứ, tôi mà có người qua lại cùng thì đã không hợp tác làm nên cơm cháo với anh.

Kim Anh không nói câu nào, cũng không tiện chất vấn hay ***** rủa Trịnh Kim trước bàn dân thiên hạ để rồi mọi người sẽ biết chuyện của cô và anh.

Vợ vội đồng bánh trên bàn Kim Anh đứng dậy nói với mấy chiếc bàn không biết đã kê dịch vào chỗ mình lúc nào

- Các bạn có thể nhường đường cho mình được không. Thế sẽ tiện hơn để các bạn ngắm Idol của mình.

Cả lũ vội kệt dịch bàn ra.

Trịnh Kim cũng mặc kệ đứng lên theo Kim Anh ra ngoài. Nhưng đi kiểu gì vẫn thấy một số bạn nữ chạy theo hỏi mình có đi tham quan với trường không, anh bèn quay lại khuôn mặt lạnh lùng kiểu mẫu:

- Tự giữ thể diện cho mình tí đi, đừng thấy trai là bám theo như vậy.

Nói rồi anh cất bước tiếp để lại mấy nữ sinh lúc đấy mặt đỏ như gấc, còn có người không hiểu sao còn có người khóc mà chạy đi. Thanh niên 2011 không nên thế chứ.

Hữu Thiện vừa lúc đi vào căn tin gặp cảnh tượng ấy không ngừng đắc trí, dù sao trước mặt mỹ nữ như cô Trịnh Kim cũng không đối xử như vậy. Lúc này Tiểu Kim thật quá phong độ rồi.

.....

- Kim Anh không ngờ cậu cáo già thế.

Hữu Thiện từ đầu xông vào lớp nói với Kim Anh trước về sững sờ rồi còn thu dọn sách vở tức giận bỏ lên bàn trên ngồi.

Kim Anh đỡ đần không hiểu chuyện gì, nhưng đến giờ vào lớp cũng không hỏi thêm.

Hữu Thiện thường luôn đối xử tốt, hào phóng với bạn trong lớp không biết có chuyện gì lại khiến cô nổi giận đùng đùng thế.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

- Kim Anh không ngờ cậu cáo già thế.

Hữu Thiện từ đầu xông vào lớp nói với Kim Anh trước về sững sờ rồi còn thu dọn sách vở tức giận bỏ lên bàn trên ngồi.

Kim Anh đỡ đần không hiểu chuyện gì, nhưng đến giờ vào lớp cũng không hỏi thêm.

Hữu Thiện thường luôn đối xử tốt, hào phóng với bạn trong lớp không biết có chuyện gì lại khiến cô nổi giận đùng đùng thế.

.....

Từ nhà ăn Hữu Thiện chạy theo Kim Anh và Thế bỗng thấy cảnh mà mình không bao giờ ngờ tới, ánh mắt xám xịt môi dưới bặm lại nấp sau bức tường. Đứng kia hai một đôi “gian phu dâm phụ” không kiêu nể mà còn than mặt tình từ, Kim Anh cậu dám quyến rũ Tiểu Kim của tôi.

Trịnh Kim kéo tay Kim Anh lại làm cô bị lực kéo quá mạnh mà rơi hết đồng đồ ăn trong tay, trừng mắt nhìn người gây ra chuyện này :

- Muốn gì nữa đây thừa thiếu gia.

Trịnh Kim thả tay ra nhặt đồng đồ dưới đất nhét vào tay Kim Anh, không chấp mấy câu cần nhẫn của cô:

- Cậu có đi leo núi không?

- Có sao.

Cầm lại đồng đồ ăn Kim Anh trả lời về khó chịu.

Anh nhìn lơ đãng ra cửa sổ, mưa lại rơi rồi.

- Không có gì.

Kim Anh nhìn về lơ đãng của Trịnh Kim mà chỉ muốn bấm ra, khi không tự nhiên kéo tay người khác rồi hỏi một câu không ăn nhập. Định lấy câu chuyện làm quà chắc.

- Còn gì nữa không, nếu không tôi đi đây.

Định chuẩn cho êm, nhưng không ngờ bị tiếng nói của Trịnh Kim kéo lại :

- Mai tôi có việc đi cả ngày cậu nhớ sang nhà tôi dọn dẹp với tổng vệ sinh, trông nhà. Tôi sẽ để tiền ở bàn nhân tiện mua đồ ăn làm cho tôi.

Đang nhai lại từng câu của Trịnh Kim mà Kim Anh bản thân không biết Trịnh Kim đã đi từ lúc nào.

Về mặt anh suy nghĩ :

- Làm như thế chán không có thời gian đi chơi.

Rồi hàng long mày dẫn ra, những bước chân sải nhanh về phía trước.

Kim Anh đứng im bất động như pho tượng mặt vẫn còn trong trạng thái khó chịu khi bị kéo lại, tay để hờ hững giữa không trung không biết lúc nào đã có chiếc chìa khoá nhà trong tay.

Bàn tay nắm chặt lại.

Mắt tròn trũng.

Lòng ngực phập phồng.

- Cái... cái gì đây trời ơi.....

Tiếng thét vang vọng cả dãy hành lang làm kinh động những học sinh đang nói chuyện, học sinh đang học ai cũng ngó ra nhìn.

“Tèn tèn tèn tèn, tèn tèn tèn tèn...”

“Họp đồng.”

Tin nhắn vồn vồn hai chữ làm Kim Anh im du chỉ biết ngậm ngùi ôm đồng bánh bỏ về lớp.

Hữu Thiện mặt tức tối, chạy về lớp.

.....

Không hiểu vì bị Thế Du hành hạ hay bị những lời nói khó hiểu của Hữu Thiện mà Kim Anh thấy hơi chóng mặt, suốt tiết học cứ dờ dẩn, cố mãi mới hết tiết và đi về nhà.

- Ba... con mới về.

Kim Anh tiến đến ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa thờ dài thườn thượt.

- Con gái, học nhiều quá nên mệt hả?

- Không có gì đâu ba... ba đói chưa để con dọn cơm.

Ba sao ba học phép biến hình à, mà có những mấy người ngồi ghế thế kia.

Trong cả bữa cơm Kim Anh chỉ khuấy bát cơm chứ không ăn miếng nào, cứ nghĩ đến ăn là lại cảm thấy miệng đắng ngắt, ông Phùng hỏi nhưng cô đều bảo không sao.

Đến tối, không thấy biểu chiều Kim Anh bước xuống nhà, đến bữa cơm cũng không chịu xuống ông bèn lên gõ cửa xem có chuyện gì không.

“Cốc...”

Lạ thật con bé này có bao giờ ngủ nhiều như vậy đâu nhi.

Hay nó đi chơi.

Không! Nếu đi chơi nó sẽ thông báo với mình, hoặc chí ít cũng gọi điện.

Lần này, ông tự mở cửa vào biết là vào phòng con gái là không được nhưng nhờ có chuyện gì.

Bật đèn lên, ông thở phào khi thấy Kim Anh đang ngủ quay mặt vào tường.

- Kim Anh, dậy đi con.

- Kim Anh... Kim Anh.

Ông Phùng lại kiên nhẫn gọi lần nữa, rồi còn lay vai.

Kim Anh đầu nặng trĩu, mặt tái mét trắng bệch ra, môi khô nẻ nứt toác. Ông Phùng giật mình lúc bấy giờ mới phát hiện sắc mặt con gái không ổn ông lo lắng đưa tay sờ lên mái tóc bết mồ hôi của Kim Anh.

- Trời đất, con bị sốt rồi Kim Anh sao con không nói với ba một câu.

Kim Anh nghe loáng thoáng giọng ba mình có vẻ tức giận, cô cố mở đôi mắt nặng nề, giọng đứt quãng :

- Ba.. con không sao... ba ... lấy ... hộ con cốc .. nước.

Ông Phùng liền đứng dậy tới chiếc bàn góc tường rót cốc nước rồi đỡ Kim Anh dậy.

- Con uống xong rồi ba đưa con đi viện, người con nóng quá.

- Không cần ... đâu ba.

Đưa từ từ cốc nước lên, ông Phùng rất sợ bệnh tật nhất là với Kim Anh, vợ ông đã ra đi sớm nên ông chăm sóc rất tốt cho Kim Anh.

- Không cần là không cần thế nào, con là người chứ có phải siêu nhân đâu mà chịu được.

Kim Anh biết bây giờ nói chỉ khiến ông lo lắng thêm, nên im lặng uống nước, tựa lưng vào thành giường, hơi thở nóng như lửa đốt, đôi mắt lơ đãng dần lên. Ông Phùng ra ngoài gọi điện .

Giờ này mà Thế Nam lại nhắc máy rất nhanh có lẽ anh đang làm việc :

- Con à, con sang nhà bác chờ em nó vào viện được không.

- Kim Anh sao vậy bác.

Giọng anh lo lắng, hốt hoảng hỏi :

- Nó bị sốt cao. Mặt mày tái nhợt cả đi. Con sang bác luôn nhé.

- Bác để con gọi thằng Du qua, bây giờ con đang đi công tác làm gì có ở nhà đâu ạ.

- Vậy à, bác phiền con quá.

- Sao bác nói thế, không có gì đâu ạ. Con gọi cho Thế Du ngay đây.

Ông Phùng trở vào nhìn con gái mà không khỏi xót xa, Kim Anh biết cha mình lo lắng nên không nói gì cứ nghĩ ngủ một giấc sẽ khoẻ lại nhưng không ngờ có vẻ không như cô nghĩ. Đã để mọi người lo lắng rồi.

- Con đói không để ba nấu cháo hành cho hạ nhiệt nhé.
- Thôi ba, con không đói... hóng con... khô cứng chả muốn ăn gì đâu...
- Ừm vậy con chờ tí thằng Du đến đưa con đi.

Đang định nói không cần phiền đến Thế Du, đến chỉ tỏ làm Kim Anh tức mà ồm them

- Con nằm một lúc nó đến giờ.

Kim Anh mệt mỏi trườn người xuống lại thiếp đi.

- Bác, Kim Anh đâu rồi ạ.
- Thế Du à con. Cái Kim Anh trên phòng để bác lên đỡ nó xuống con chờ ngoài xe đi.
- Bác để con bế Kim Anh xuống.

Trong cơn mơ Kim Anh thấy một bàn tay bé mình, rồi thấy mùi ô-tô hơi sộc vào mũi Kim Anh còn lẩm bẩm:

- Ba ơi, khó chịu quá.

Rồi lại thấy một bàn tay mát lạnh rất dễ chịu chạm vào trán, giọng nói truyền cảm nghe về xót thương:

- Cố chịu đi, mai sẽ khỏi thôi.

Nhìn người con gái nằm trên giường bệnh, mắt nhắm nghiền, đôi môi nứt nẻ, mặt tái nhợt về mệt mỏi, Trịnh Kim khẽ đưa tay sờ chán cảm thấy khó thở lạ thường, hai hàng lông mày nhíu chặt vào nhau.

- Bác à, muộn rồi bác cứ về trước để con ở lại chăm sóc Kim Anh cho ạ. Mai con sẽ đưa Kim Anh về, bác sĩ nói qua một đêm sẽ khỏi ạ.

Ông Phùng vẫn còn chần chừ nhìn con gái rồi nghe bác sĩ nói thế mới yên tâm đứng dậy:

- Ừm, may nó cũng không sao nên bác yên tâm rồi. Vậy nhờ cả vào con.
- Là trách nhiệm của con nữa, bác để con gọi taxi.
- Ừm.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Ông Phùng đi rồi Thế Du vào phòng, cô đang ngủ đường gân tay ở khuỷu nhô lên vì đang truyền nước.

Anh khẽ đi đi lại lại một hồi suy nghĩ, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nhìn cô thật chăm chú, sắc mặt đã trở nên hồng hào, tóc vén hết sang bên vai nhìn cô thật chăm chú, tim như thất lại, Kim Anh khẽ cựa mình nằm nghiêng sang làm những sợi tóc mái lại phủ xuống mặt, có sợi còn bị vướng vào môi.

Bàn tay khẽ đưa lên không trung.

Nó chợt đóng băng lại khi nhận ra ngoài trời đang mưa.

Mưa! Mưa lại rơi! Thế Du nhìn về phía cửa sổ trong suốt đang bị những hạt mưa tạt vào, chảy lăn tăn trên kính rồi lại rơi xuống bệ.

Chỉ còn lại một khoảng cách, lần thứ hai anh không thể nào chạm được vào khuôn mặt ấy/ Sao lại không thể chạm?

Mưa! Có lẽ nó là một rào cản mà anh không thể vượt qua được, những hạt mưa nhỏ như rơi vọng trong trí nhớ của anh, đầu óc anh quay cuồng, tìm thất lại, tâm trạng hỗn loạn. Bàn tay nắm chặt vào nhau như không muốn buông ra, khoảng thời gian đó biến thành những khoảng lặng vô hình.

“Àm”

Chợt có tiếng sấm làm Kim Anh giật mình tỉnh giấc, nhìn quanh căn phòng có mùi ế sộc vào mũi, cô khẽ hít hà kiểm chút không khí trong lành nhưng không được.

Do được truyền nước và uống thuốc và bệnh cũng không có gì nghiêm trọng, nên chỉ ngủ giấc ngắn Kim Anh cảm thấy khoẻ hẳn lên, cô thực sự không muốn đến cái chỗ chết chóc đầy mùi ế này nhưng không ngờ ba cô cứ nằng nặc đòi đi. Mà không biết ba đâu rồi.

Ngó quanh nhìn, thì bỗng một tiếng nói quen quen vang lên :

- Dậy rồi à. Ăn gì không tôi đi mua cho.

Cái gì, mình có nghe nhầm không tên này chắc chắn vào đây uống nhầm thuốc rồi.

Thấy Kim Anh không phản ứng cứ giương mắt nhìn mình, Thế Du nhướn nhướn long mày :

- Đây, không phải trong lúc ốm mới nhìn ra tôi siêu đẹp trai, cực thu hút đúng không.

Ặc, cái gì vậy, hôm nay tên này đúng là lên con rồi, không ổn rồi. Bình thường hẳn có quan tâm với nhan nhò thế đâu. ... À... hôm nay mình bị ốm nên hẳn mới tốt vậy. Hehe... Chết cung rồi cung ơi... Chị sẽ hành hạ để trả thù cung mới được. Giờ thì xem ôsin nổi loạn đây. Haha...

Kim Anh ho lên một tràng, giọng yếu ớt nói :

- Thế Du... cậu cho tôi về nhà được không. Ở đây mùi ế kinh lắm.

Lấy cốc nước cho Kim Anh uống đỡ ho, anh nghiêm giọng :

- Bác sĩ bảo ở đây đêm nay để theo dõi đã rồi mai về.

Kim Anh tự dưng giựt kim tiêm ra, rồi vén tay áo lên gồng tay rồi chỉ vào con “chuột nhắt” trên tay mình :

- Thấy chưa, tôi khoẻ rồi mà, tôi ở đây chắc bệnh nặng hơn mất. Đi mà.

- Không được.

- Đi, đi mà.

Ở đây thì làm sao hành hạ được anh. Xuy.

Kim Anh cố lấy giọng nũng nịu nhất ra, nhìn Thế Du đăm đăm nói.

- Đi...

Không ngờ chiều này có hiệu quả, Thế Du gật đầu cái rụp, thấy thế Kim Anh mừng rú lên nhưng nhớ đây là bệnh viện nên ngồi xuống giường cười toe toét, phòng bệnh không có người chỉ có mỗi Kim Anh và Thế Du nên không ai biết hai người có ý định tẩu thoát.

- Từ từ có một điều kiện.

Biết ngay mà.

- Lại trò gì mới à.

- Ừ.

Cái tên này thẳng thắn gớm.

- Phải về nhà tôi.

- Sao. Kim Anh thủ thế đứng nhìn Thế Du.

- Đây cậu đừng nghĩ cậu quyền rũ được rồi, cậu không phải mẫu người tôi thích đâu. Làm thế để bác trai yên tâm thôi nếu bác biết cậu về bác sẽ bắt cậu quay lại viện thôi. Với lại bây giờ nửa đêm rồi lúc này bác đã mệt khi chăm sóc cho cậu rồi giờ chắc cũng đang ngủ về sẽ làm phiền đến bác. Hiểu chưa.

Nghe Thế Du giải thích một tràng mà Kim Anh sang mắt ra cô buột miệng kêu lên :

- Thâm thúy thật.

Kim Anh ngơ ngơ của Kim Anh làm Thế Du buồn cười, nhưng vẫn cố làm vẻ nghiêm trọng nói :

- Sao. Chịu thì về không thì ở lại.

lại hít một hơi, mùi ête sộc vào mũi, cô trả lời ngay tức khắc :

- Về.

- Tốt.

.....

- A... ra ngoài thật tốt. May có ca cấp cứu nên mọi người không để ý. May quá. Haha...

Kim Anh ra ngoài bắt đầu hít hít rồi hò hét như trẻ con.

- Thế Du.

- Tôi có việc muốn nói.

Vẫn không có câu đáp mà chỉ có ánh mắt bảo “Nói đi.”

- Ừm... là...

Kim Anh bỗng đỏ mặt, miệng lắp bắp:

Rồi mắt bỗng sáng lên, ánh mắt vẻ tỉnh quái :

- Dừng lại ở kia đi.

Là một cửa hàng tạp hoá ở bên đường.

- Có chuyện gì.

- Là... hôm nay tôi đến kì nhưng đến nhà cậu làm gì có cái ấy, nhờ ấy ra thì không hay. Mà giờ về nhà cũng không hay.

Nên cậu... vào mua hộ tôi được không.

Kim Anh nói luyên thuyên, sắc mặt Thế Du chuyển sang tím, rồi đỏ lựng hai tai lên, rồi lại trắng bệch khi nghe câu cuối.

HaHa... biết lợi hại của tôi rồi chứ.

- Tôi, đang ốm ra ngoài trời lại mưa với lạnh thế này sẽ cảm lạnh mà khéo còn cảm nặng hơn mất.

- Cậu...

Thế Du nhìn ra cửa hàng tạp hoá ban đêm, chỉ có một người phụ nữ trung trung tuổi và một cậu trai vừa bước ra, còn xung quanh không có bóng người.

- Tôi sẽ cho cậu mượn chăn để cuốn.

Ặc. tên này bị điên à.

- Không được, thế sẽ toát mồ hôi còn nóng hơn. Cậu mua cho tôi đi loại...

Dù sao diễn cũng diễn cho đạt, chuyện này là chuyện bình thường tôi không ngại sao cậu phải ngại chứ.

Thế Du lừ mắt quay sang nhìn Kim Anh như muốn ăn tươi nuốt sống, tay nắm chốt mở cửa xe bước xuống.

Kim Anh hết hồn khi thấy Thế Du nhìn mình như muốn đồ sát cô run lấy bẫy nhum lại cười khẳng khái trên xe khi thấy Thế Du đứng ngập ngừng ở cửa rồi lúc sau ưỡn lưng đi thẳng vào trong bảo cô bán quần. Lúc nói anh còn không dám nhìn lên, tay giữ khư khư cổ áo để che nửa miệng.

- Haha... Trịnh Kim của trường đây à.

- Giờ thì biết tay chị haha.

- Phải chụp một pic làm kỉ niệm mới được..

Nói là làm Kim Anh dơ máy chụp khi Trịnh Kim một tay cầm túi, một tay đưa tiền. Đúng lúc chụp xong thì Thế Du quay lại nhìn. Kim Anh cất vội máy rồi ngồi ôm bụng :

Mở cửa xe, Thế Du vớt luôn chiếc túi bong đen ra ghế sau rồi cho xe chạy như bốc hơi, hura trong long không bao giờ đi qua đây nữa.

- ơ không phải loại này, là loại ... mà.

- Cậu... có muốn tôi giết cậu không. Im mồm.

Kim Anh im re nhưng lại ngồi quay mặt ra nhìn cửa sổ cười khúc khích.

Lần sau tên này mà bắt nạt mình ồm cho coi. Haha...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

- Ôi, sướng thật đấy.

Vừa về nhà Thế Du, Kim Anh đã nhảy tồm lên ghế sofa rồi nằm lăn ra:

- Ừ hừm... Giữ ý tứ tý đi.

Kim Anh ần ần huyết thái dương, vô tư nói:

- Có gì đâu mà, hồi bé tí tôi nhớ còn thấy cậu với anh Nam “thoát ý” tắm mưa cơ mà.

- Cậu... - Thế Du tím tái mặt mà không nói câu gì.

- Thôi được rồi, cậu vào phòng kia nằm. Tôi ngủ trước đây. Phiên phức.

Thế Du đi thẳng về phía phòng.

Tưởng về dễ thế à.

- Bụng... đau quá...đau bụng quá.

Tiếng nói đứ quăng làm Thế Du cuống lên, anh quay phắt lại nhìn Kim Anh đang ôm bụng gập gối trên nệm, anh bước nhanh lại gần :

- Cậu sao vậy, đau bụn à. Để tôi đưa lại vào bệnh viện nhé.

Kim Anh bỗng giật mình, buông tay ôm bụng kéo cánh tay Thế Du lại, nhăn nhó :

- Không sao, chắc... tôi đói... nên...nên vậy thôi.

Thế Du lúc này mới thờ phào đỡ lo lắng :

- Vậy chờ tý tôi đi mua đồ cho. Cậu ăn gì.

- Cháo hành, Mỹ ý, SỮA thái.

Kim Anh đọc vanh vách mấy món mà không có biểu hiện của người ốm, lúc này còn nghe bác Phùng bảo từ sang đến giờ cô không muốn ăn gì. Giờ thử nhìn xem kia có phải con lợn không.

- Cậu đau bụng vậy ăn nhiều không sợ lại vào viện vì rối loạn đấy chứ.

Kim Anh lại ôm bụng nhăn nhó :

- Không. Tại đói nên tôi mới đau đấy chứ.

- Nhưng...

- Cậu không mua thì thôi để tôi quần quai thế này một lúc cũng được làm gì phải nhưng nhị nhiều thế.

Nói rồi cô quay lại vào phía trong rồi cười thầm khi thấy tiếng chìa cùng tiếng bước chân vang lên. Còn nghe thoang thoang tiếng “Chờ một tý” rồi tiếng đóng cửa và tiếng xe vút đi.

- Haha.... đến lượt tôi hành hạ cậu rồi. Hahaa.....

Còn lại Kim Anh một mình trong nhà, cô ngồi bật dậy cười sáng khoái, ánh mắt lộ vẻ nham hiểm miệng cười toe toét tay vỗ ngực khen mình thông minh.

Cô đi quanh ngôi nhà, phải công nhận nhà con trai mà rất sạch sẽ mà nói đúng hơn là chẳng bao giờ động tới nên cũng không bày ra là mấy. Phòng bếp chỉ có một số soong nồi, mấy cái bát và đồ làm. Tò mò đứng trước cửa phòng, cuối cùng cũng không nén nổi mà đi vào nhìn lên tấm ảnh trên tường phải công nhận anh rất hoàn hảo về ngoại hình nhưng tính cách đúng là ... xấu xa.

- Ê hèm... xem nào... Cái gì đây. Kim Anh đang ngó quanh thì thấy mấy chiếc hộp trên bàn, cầm chiếc hộp đen trên mặt bàn lên mở ra. Cô tròn mắt :

- Sao nhiều thuốc vậy ta.

Cầm một lọ thuốc màu trắng lên:

- Trời... đây là thuốc giảm đau.

Lại dơ một hộp khác lên :

- nữa, thuốc dạ dày, đây nữa.

Kim Anh vội vàng cất mấy lọ thuốc vào hộp rồi đặt lại vị trí cũ, chạy lại “đơn vị” mình nằm khi nãy vì vừa rồi cô nghe thấy tiếng xe của Thế Du.

Thấy Kim Anh vẫn nằm nhắm nhố :

- Cậu chờ 20 phút nữa rồi sẽ có đồ cậu yêu cầu.

- Lại chờ à, cậu mua về rồi lại còn bắt chờ 20 phút nữa mới được ăn sao.

Thế Du gườm gườm gương mặt đòi ăn của Kim Anh rồi cố kìm cơn giận, nếu vào hoàn cảnh Kim Anh mà bình thường là Kim Anh đã bị anh quát một trận tề tát rồi đấy.

“Kim Anh, cậu phải cảm ơn trời vì cậu đang ốm đi.”

Thế Du từ tốn giải thích :

- Những thứ cậu yêu cầu giữa đêm thế này tôi không tìm được, nên tôi vào siêu thị mini mua nguyên liệu rồi về đây tự nấu trừ sữa ra. Hiểu không nếu đói cậu ăn bánh uống sữa đỡ đi. À còn...

Giờ mới để ý trong tay Thế Du còn có chiếc túi đen mắt mặt vừa nãy.

- Trong đây có thuốc, cậu nên uống sữa nóng.

- Ra thế.

Kim Anh gật gù.

- Hiểu rồi thì chờ, tôi làm.

Kim Anh sừng sốt tưởng mình nghe nhầm :

- Cậu làm?

- Vậy cậu làm đi.

Thế Du hết kiên nhẫn quay phắt lại quát mà như bỏ vào mặt Kim Anh.

- Ồ thôi cậu làm đi.. hi hi...

Đội Thế Du khuất vào trong bếp, Kim Anh mới lồm cồm bò dậy, bụng cô cũng đang réo ầm ĩ biểu tình. Từ trưa đến giờ cũng chưa ăn cái gì thật. Mở chiếc túi ra cô sực rớt mặt vì trong đây là một hộp thuốc điều kinh.

- Anh ta cũng mặt dày thật đấy.

Rồi cười nhẹ lỏ bánh và sữa ra. Từ lúc nhìn thấy vì thuốc Kim Anh cứ ngẩn ngơ không ngờ Thế Du chu đáo đến thế.

Ăn uống nô nê xong, cô lại bật ti vi lên xem đúng lúc có phim Thành Long chiếu kênh HBO vào ban đêm. Kim Anh cười ngặt nghẽo trước những cảnh hài trong phim, rồi lại chăm chú xem những quyền cước.

Đúng 20 phút sau, Thế Du bung lên 2 món mà Kim Anh yêu cầu. Anh sựng lại khi thấy Kim Anh hoàn toàn bình thường, vỏ bánh vỏ sữa vớt lỏ chồm, mắt dán vào xem phim. Mặt anh đánh lại, mắt giật giật.

- Xong rồi, ăn đi.

Kim Anh nhìn khay đồ ăn. “Oa, tên này cũng có khiếu nấu ăn đấy nhỉ, cháo chắc mua cháo sẵn rồi đun lại, mì ý nhìn mà thèm. Nhưng tên này mà cũng biết làm cơ á, nhớ hấn ghét mình quá rồi hạ thủ mình thì sao.”

Kim Anh cười từ chối :

- Thôi tôi ăn cánh uống sữa no rồi. Cảm ơn cậu.

“Grắc...” Tiếng bẻ tay của Thế Du vang lên, bầu không khí u ám.

- Này này, đừng mạnh động nhé. Thật sự là tôi ăn no rồi. Tôi thấy cậu cũng mệt rồi hay là tự thưởng cho mình đi. Hi hi..

Kim Anh cô đưa đẩy chiếc khay đồ ăn đến trước mặt Thế Du về quan tâm.

“Grắc...” Tiếng vụn cỏ, cùng hàng loạt các động tác co giãn xương diễn ra.

- ăn hay không.

Tiếng nói gần vang lên. Kim Anh và cả mồ hôi, miệng lắp bắp nhìn Thế Du :

- ăn , ăn..

- Tốt.. ăn đi.

Kim Anh ngoan ngoãn cầm muỗng lên vừa húp cháo vừa lo sợ nhìn Thế Du, ăn đến miếng cuối cùng Kim Anh mới phát hiện cháo rất ngon, tía tô làm người cô có vẻ thông suốt hơn nhiều. Lại quay sang xoắn từng sợi mì Ý. Kim Anh vừa cho một miếng vào mồm mắt bỗng sáng lên.

Thế Du thấy lại, hỏi:

- Không ăn được à.

Kim Anh lắc đầu, xong lại gật gù :

- Ngon thật, cậu mua ở đâu thế.

Thế Du cười nhẹ, xoa đầu cô rồi thân nhiên nói :

- Là tôi làm.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

- No chết mất.

- Nữa không?

- Thôi thôi, cậu muốn tôi vỡ bụng mà chết à, đồ thâm hiểm.

Kim Anh trợn mắt lên nhìn, ngửa người ra sau tay xoa xoa bụng, không ngờ Thế Du lại có tài lẻ thế cứ tưởng hắn chỉ biết làm dáng để làm hotboy thôi chứ.

- ăn xong rồi dọn đi nhór. Tôi ngủ trước.

Thế Du đảo bước nhanh nhưng đi được vài bước lại bị tiếng rên rỉ khổ sở của Kim Anh kéo lại, Anh quay người lại đứng yên tại chỗ :

- Đừng dùng một chiêu hai lần thế chứ.

- Đau... đau thật.- Kim Anh sau khi quá tham ăn không nghĩ đến hậu quả sau này, hiện tại đang quần quai kêu lên.

Thế Du nhú mày nhìn biểu hiện trên mặt Kim Anh.

Sắc mặt tái lại, mặt túa mồ hôi, răng cắn vào chịu đựng những biểu hiện này rất quen thuộc anh đã từng trải qua rất nhiều biểu hiện như thế. Thường bị những cơn đau hành hạ nên anh rất hiểu cảm giác của Kim Anh lúc này.

Chạy vội vào phòng tìm thuốc đau bụng thường dùng của mình tiện tay với luôn cốc nước.

- Uống.

Kim Anh một tay ôm bụng tay kia cho thuốc vào miệng nuốt chửng.

- Cậu nằm đây nghỉ một lúc nữa rồi phòng ngủ.

Kim Anh không phản ứng chỉ làm theo.

Thế Du không nói không dềng xắn tay áo lên thu dọn đồ xuống rửa, dọn dẹp sạch sẽ thần sắc đã không còn tươi tỉnh.

Quả thật thuốc của Thế Du rất hiệu quả, một lúc sau đã không thấy đau nữa.

May lần này đau bụng kịp thời nên không phải dọn, hà hà.

Kim Anh cười thầm khi thấy Thế Du đang xếp nốt chiếc đĩa cuối cùng lên khay đựng, cô ngồi dậy định xỏ chân xuống thì đã thấy một cánh tay kéo ở tay mình :

- Cần đỡ không, tôi dìu cậu vào phòng.

- Thôi khỏi.

Nhìn thấy đồng thuốc trên bàn, Kim Anh liếc nhìn anh rồi ngập ngừng hỏi L

- Mà sao trong phòng cậu nhiều thuốc liên quan đến bao tử dạ dày thế?

Thế Du thất sắc vợ vội đồng thuốc còn lại cho vào túi áo.

- Cậu vào phòng tôi.

“Chết rồi, mình ngu quá tự nhiên lảm chuyện hỏi...”

- Thì.. thì tôi chỉ tham quan chút thôi mà.

- Cậu... còn thấy gì nữa không.- Thế Du gằn giọng hỏi.

- Có mấy lọ thuốc thôi, còn gì nữa à?

Càng nói về sau cô càng nhỏ giọng, nhưng tính tò mò lại chỗi dậy, còn có bí mật trong căn phòng đó.

Thế Du vừa quay mặt đi Kim Anh liền dứ dứ nắm đấm sau lưng cậu miệng không ngừng lảm bảm “ Khó khăn như ông già.”

Về phòng trên gác, đầu không ngừng hoạt động suy nghĩ về những hành động hôm nay, những điều bí mật mà Thế Du ngập ngừng.

- Chẳng nhẽ cậu ta có bí mật thật.

- Lại còn mấy lọ thuốc nữa chứ cậu ta bị bệnh gì sao.

Kim Anh hình thành kế hoạch trong đầu mình rồi ngủ lúc nào không hay.

.....

- Dậy... dậy đi.

- Dậy đi... Thế Du.

Vì hôm qua cũng được ngủ cả ngày tiếp lúc này cũng được chớp mắt một lúc, tinh lực của Kim Anh rất dồi dào, cô không ngần ngại chạy thẳng vào phòng Thế Du phá giấc ngủ ngàn vàng của anh.

- Cút ra.

Tiếng nói lẽ nhè cùng hành động không hợp tác.

Kim Anh cười gian xảo, xoa hai bàn tay vào nhau và rồi... “bóp”

Tiếng vỗ mông thật kêu. Thế Du bật thẳng người dậy mặt trắng bệch.

“Có tác dụng đấy chứ.”. Chưa dứt khỏi suy nghĩ thì Thế Du lại lật đật người xuống nệm tiếp tục ngủ. Kim Anh há hốc mồm không biết nói gì nhưng bên cạnh chiếc đèn lại sáng lên.

Cô đứng thẳng dậy vuốt vuốt cổ họng :

- Ề... hèm... 1 2 3 4... hèm hèm...

Vừa dứt đoạn thử giọng Kim Anh liền tiến đến gần Thế Du cúi xuống hét thật to và đều như nệm thần chú với công suất hết cỡ của loa phóng thanh: “Dậy đi... dậy đi... dậy đi...”

Thế Du đang mơ màng bỗng dưng bị tiếng động kinh dị bên tai làm cho tỉnh cả ngủ, sắc mặt bơ phờ. Hôm qua không ngủ được vì sợ Kim Anh tối lại phát bệnh nên thỉnh thoảng lại chạy qua phòng cô xem thử, đến gần sáng mới chớp mắt một lúc thì lại bị con ranh lấy ân báo oán này réo dậy. Mà cũng công nhận cái độ giọng của nhỏ đúng là “độc” thật.

Đang bần thần vì giọng hét kinh hoàng buổi ban mai thì bên cạnh Kim Anh đang thầm khen mình thông minh khi thấy Thế Du đã có tiến triển hơn lúc này là giờ đã ngồi thân ra mà không gục xuống nữa.

Thế Du cuối cùng cũng thoát ra khỏi trạng thái thần thờ của mình anh quay sang thì bắt gặp ngay nụ cười tà gian của Kim Anh. Không suy nghĩ gì liền nhận xét ngay câu,

- Xấu thật đấy.

- Cái gì xấu?

Kim Anh không kém phần long trọng hồn nhiên hỏi lại.

- Cậu.

Kim Anh đang cười khuôn mặt bỗng đơ lại, sắc mặt từ gian tà sang ngây thơ rồi lại chuyển sang tức giận, môi run run :

- Cậu... cậu... tôi có ý tốt gọi cậu dậy đi học mà cậu còn xúc phạm đến nhan sắc của tôi thế à. Xấu đẹp mặc tôi không phiền cậu nhận xét. Vô duyên.

Nghe Kim Anh bắn sung lên thanh một tràng Thế Du tỉnh cả ngủ, vuốt vuốt lại tóc.

- Cậu vừa bảo tôi gì đấy.

- Tôi bảo cậu là..

Chưa nói hết câu Kim Anh giật mình khi nhìn thấy vẻ mặt vô cùng nguy hiểm của Thế Du rồi nghĩ đến món nợ lâu năm của mình với cậu ta tự nhủ phải nhẫn nhục vì tương lai con em. “Đứng, phải nhịn”

Thấy Kim An him bật Thế Du nhướng mày nhìn cô quyết truy cứu:

- Tiếp đi.

- À... hà hà... tôi muốn bảo cậu vô cùn duyên đáng ý mà. hề hề.

- Lúc này còn xấu hơn này.

Thế Du nói xong, ánh mắt thoáng nét cười rồi đi vào nhà vệ sinh.

Kim Anh không phản ứng kịp, liền hét lên một tràng ***** rửa, kéo người anh lại vừa ***** vừa vùi dập đập tới tấp vào mặt, Thế Du không kịp phản kháng dung nhan liền bị huỷ hoại từ đó về sau không còn dám vác mặt ra đường... Thật ra những chi tiết trên chỉ là ảo tưởng của Kim Anh, vật hi sinh thay Thế Du là chiếc gối giờ đã tàn tạ. Sau một hồi lâm trận Kim Anh thở phì phèo, rồi cười ha hả.

- Dạ, con đây thưa bác.

- ...

- Dạ, sang sớm con đã đến đón Kim Anh rồi ạ. Giờ đang trên đường đi học.

- ...

- Dạ đây.

Thế Du bíp loa điện thoại đưa cho Kim Anh :

- Là Bác Phùng, cẩn thận lời nói.

Kim Anh bĩu môi, mắt liếc liếc giựt chiếc điện thoại khuôn mặt thay đổi 180 độ cười tươi.

- Ba, là con.

- ...

- Dạ, con không sao để ba lo lắng rồi.

- ...

- Dạ, sang nay may có người trực nên con xuất viện nhanh, nhất định không trốn viện.

- ...

- Tí con sẽ về nhà luôn. Ba không cần lo lắng nữa.

- ...

- Dạ.

Kim Anh nói xong liền cúp máy sợ xảy ra sơ hở, vỗ ngực lại tự khen mình có tài diễn xuất với biện hộ.

Vứt điện thoại lên trên phần xe thừa ở kim chỉ tốc độ. “Thế Du với mình mà cùng xuất hiện đến trường cùng một lúc mọi người sẽ nghĩ sao. Chấn chấn bon mê trai sẽ rú ầm lên mất, có khi chúng nó còn nhảy bổ vào xe xác mình ấy chứ. OMG~.”

- Thế Du này.

- Tí tôi với cậu đến trường cùng một lúc thì không ổn lắm, mọi người sẽ nói này nọ, tôi... tôi ngại lắm.

Nói xong cô vờ ngại ngừng quay mặt qua cửa kính nhìn đường chờ phản hồi của Thế Du,

Nhưng nhận lại chỉ là sự im lặng, 3 phút đủ để rút ngắn quãng đường đến trường.

- Đây, cậu có nghe tôi nói không cậu.

Đang nghe “music” lại bị Kim Anh hét to đến nỗi nghe tai trong cũng xuyên thủng, Thế Du bỏ tai nghe bên tai trái ra quay qua nhìn Kim Anh :

- Cậu lại nhại gì vậy?

“Thì ra này giờ hẳn nghe nhạc, thế mà mình cứ luyên thuyên hèn nào...” Kim Anh bình tĩnh nén cơn nóng vì thẹn xuống nhẹ giọng nhắc lại :

- Tí tôi với cậu đến trường cùng một lúc có vẻ không ổn lắm.

- Vậy à?

Hai chữ “vậy à” vừa phát ra thôi đã làm cho Kim Anh không biết ứng xử đối phó với tên ôn thần này như nào. Không thể nào nuốt nổi tên này.”

Kết...

Tiếng bánh xe phanh lại trên đường làm cắt ngang dòng suy nghĩ trong Kim Anh. Mặt cô vẫn đang đỏ ửng bị tiếng xe làm cho thức tỉnh may đầu không bị

đập về phía trước/

- Hả?- Kim Anh tròn mắt. – Là sao?

- Vào cốc.

- Sao phải vậy.

- Thì cậu bảo ngại mà với lại đi với cậu... cũng ngại thật.

“Ý ý... tua lại nào. Hấn bảo đi với mình là mắt mặt kia...”

Kim Anh hiểu ra ý Thế Du, mặt cô phùng phùng lửa, con giận không kìm nén được mà bộc phát :

- Cậu nghĩ toi muốn đi với cậu sao.

Nói xong cô tức tối mở cửa x era rồi đóng “sầm” lại như muốn phá vỡ thật không may chiếc xe quá “kiên cố”.

Cô làm vẻ bất cần rồi tự khen hành động của mình lúc nãy rất “cool”. “Thế nào trả năn nỉ i ôi mình lên xe, giám chê mình à.”

Một làn khói mỏng lướt qua còn lại Kim Anh với vẻ mặt đống băng.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Đứng bần thần trong phút chốc khi lấy lại được bình tĩnh cũng là lúc phát giác sắp đến giờ vào tiết. Vừa chạy vào cửa Kim Anh mồm không ngừng nguyên rủa Thế Du. Đi được vài bước thì có tiếng phanh xe lại sau lưng cô. Ngoái lại nhìn, Kim Anh bắt giác đưa tay lên che ánh nắng phát ra từ người bước từ trên xe xuống. Một gương mặt tươi roi rói nhìn cô.

Đang tức lại cộng thêm được chiêm ngưỡng vẻ mặt của tên này tâm trạng của Kim Anh y như núi lửa phun trào. Thấy Kim Anh vừa nhìn thấy mình đã khó chịu, Từ Kỳ lại gần hỏi :

- Sao vậy?

Kim Anh không thèm trả lời. “Toàn cả mề một lửa, đều như nhau hỏi á tôi thêm vào mà trả lời.” Cô quay đầu bước đi tiếp, Từ Kỳ khó chịu chui vào xe phóng lên chặn ngang đường Kim Anh :

- Lên xe.

“Một người đuổi một người mời, định dở trò gì đây. Chắc lại đi được một đoạn nữa rồi đuổi mình xuống để hạ nhục mình đây mà .” Kim Anh cười khinh khinh rồi đáp lạnh lung :

- Không.

- Lên đi, sắp muộn học rồi đấy.

Một vẻ mặt chán thành. Kim Anh tự dung rung động đứng suy nghĩ.

“Nếu không lên xe thì sẽ đến trường muộn mà nếu muộn sẽ bị “sát thủ học đường” cho đeo dép trên cổ chạy vòng quanh sân trường mất. Nhưng nếu lên xe nhờ được nửa đường hấn đuổi mình xuống thì sao.

Suy nghĩ một hồi quyết nếu hấn đuổi cô xe bám vào x echo bằng được dù gì ở trên xe cũng chả ai nhìn thấy mặt mình.

- Thế chứ.- Từ Kỳ cười nói khi thấy Kim Anh sau một hồi suy nghĩ đã ngồi lên xe mình.

Cả hai không nói câu gì đi đến trường làm trấn động trong trường của các fan và bà tám nổi lên. Đám con gái yêu thầm Từ Kỳ mặt long song sọc nhìn Kim Anh với vẻ căm phẫn. Cả lũ bà tám đứng như tên gọi bàn tán xôn xao rồi chỉ chỗ Từ Kỳ đang sánh bước cùng Kim Anh.

Trong khi Kim Anh sửa lại dáng đi cho thanh cao thì Từ Kỳ vẫn lạc quan tâm hồn nhiên đi qua những người xung quanh.

- Phu nhân à, đi dịch vào đây không bị ném trứng bây giờ.

- Này, cậu nói cái gì thế.

Kim Anh bước lùi lại mấy bước trước câu “phu nhân”.

- Chẳng phải lần trước ở nhà hang cậu với tôi đính ước thề non hẹn biển rồi thầy.

- Cậu...

Kim Anh chỉ chỉ, mắt tròn hoà không làm gì được trước thái độ nhả nhừ của Từ Kỳ.

- Haha... phu nhân à, lại đây với anh. Haha...

Hai người cứ thế cười cười đùa đùa đi vào lớp trước ánh mắt lạnh lùng của một người trên tầng.

- Tiểu Kim, cậu làm gì đấy.

Hữu Thiện từ đằng sau đập nhẹ lên vai Trịnh Kim hỏi cậu.

Trịnh Kim khuôn mặt vẫn toát vẻ lạnh lùng hướng mắt xuống dưới sân trường nơi hai người một trai một gái đang sánh bước. Hữu Thiện thấy tò mò cũng nhìn theo hướng mắt của Trịnh Kim.

Mắt cô cau lại “Lại là Kim Anh. Ai kia? Từ Kỳ ư, sao họ lại đi chung, ... Hay là họ yêu nhau. Từ Kỳ không bị les?... Haha... Vậy tốt quá... mình bớt đi một lúc hai đối thủ...”. Hữu Thiện kéo tay Trịnh Kim.

- Trịnh Kim xuống căn tin ăn sáng thôi.

Trịnh Kim không nói gì chỉ thờ ơ đi theo Hữu Thiện. Hữu Thiện cười tươi rồi tự nhiên khoác lấy tay anh tỏ vẻ hai người rất tình tứ như đang yêu nhau vậy. Trịnh Kim không quan tâm vì mãi suy nghĩ.

Đến căn tin một cánh tường làm mọi người phải nín thở chờ đợi. Từ Kỳ cùng Kim Anh đổ dồn ánh mắt về phía cánh tay Trịnh Kim khi được Hữu Thiện khoác..

“Hèn gì... đuổi mình xuống giữa đường sợ Hữu Thiện hiểu lầm chứ gì... Hừ... đồ trọng sắc khinh... vợ..”.

“Quen nhau lúc nào vậy... Con kết hai mặt này mà Trịnh kim cũng chấm được à?”

Hữu Thiện vẫn thản nhiên mặc kệ hai người đối diện đang nhìn mình, cô hiên ngang khoác tay Trịnh Kim kéo đi rồi đi qua nở nụ cười “dễ mến” coi như chào hỏi.

Điều không ngờ là Từ Kỳ và Kim Anh vừa ngồi xuống thì hai bóng hình dính với nhau lại xuất hiện :

- Cho bọn tớ ngồi chung được không.

Từ Kỳ nhìn hai người mà ngỡ ngàng.

- Tự nhiên.- Kim Anh cũng cười làm lịch sự, chẳng nhẽ khách đến nhà lại đuổi như thế người ta sẽ bảo mình sợ...

- Tiểu Kim à, Cậu ăn gì để tớ gọi cho.

Chưa kịp nói gì, Hữu Thiện đã tự trả lời câu hỏi của mình :

- À hay ăn tokkucki nhé. Rồi! ồk vậy đi.

Hữu Thiện tự đến lấy đồ theo lời cô nói mà không hề xem biểu hiện của Trịnh Kim. Kim Anh mím môi nhin cười nhìn nhìn hai người rồi lại ăn tiếp.

Trong khi đấy Từ Kỳ cũng định nói gì nhưng rồi lại thôi.

- Woa... ngon quá.

Trịnh Kim liếc món ăn trên bàn mà rung mình. Hữu Thiện tay cầm chiếc đũa bắt đầu gấp một miếng rồi nhanh chóng đưa lên miệng ăn.

- Nóng... cay... ngon quá đi mất. hi.

Lại một miếng nữa nhưng hướng đi của chiếc đũa lại sang người bên cạnh.

- Bỏ ra.

- Sao vậy? Ngon mà.

- Bỏ- Ra.

Kim Anh ghé vào tai Từ Kỳ nói nhỏ :

- Cậu ta bị sao vậy? Tự nhiên cáu lên với người đẹp

- Cậu ta... là không ăn được chua cay.

“Không ăn được... trong nhà lại có thuốc giảm đau, thuốc về đau bụng chẳng nhẽ cậu ta bị đau dạ dày?” “Ra thế.” Kim Anh cười thầm trong bụng “Có cách trả thù rồi... Haha...”

Kim Anh thay đổi giọng 180 độ, cười ngọt ngào.

- Cậu không thích ăn tokbucki thì ăn đỡ cái hamburger của tớ này để tớ ăn tokbucki cho cậu nhé.

Trịnh Kim không hề từ chối theo quán tính anh đưa tay ra nhận làm Hữu Thiện tức sôi gan còn Từ Kỳ thì tròn mắt ngờ ngàng trước thái độ hai người dành cho nhau.

Đúng theo kế hoạch nhưng Kim Anh không ngờ lại thành công một cách mỹ mãn như thế. Kim Anh cười nham hiểm rồi vớ lấy phần tokbucki cả Trịnh Kim ăn như không có chuyện gì xảy ra.

Trịnh Kim không suy nghĩ và cũng không muốn phần tokbucki còn lại chui vào miệng mình.

Cắn một miếng mùi ớt cay sặc vào mũi anh, Trịnh Kim khựng lại vài giây nhìn Kim Anh nhưng mà cô vẫn không tỏ thái độ gì mà chỉ “bình tĩnh” ăn phần của mình thôi, thấy vậy anh cũng kim chế không nói không rằng cố ăn nốt phần còn lại.

Kim Anh thỉnh thoảng liếc mắt quan sát Trịnh Kim, anh ăn mà không lộ vẻ gì, Kim Anh từ ngạc nhiên nhưng không dám hỏi gì vì sẽ lộ ra đuôi “cáo” của mình mất.

“Sao cậu ta không có phản ứng nào, mình nhớ lúc này mình tưới nhiều ớt lắm mà. Lại còn ớt cực cay nữa chứ.”

Reeng.

Chuông vào giờ học đã vang lên Từ Kỳ nói :

- Về lớp thôi

Kim Anh đứng dậy luôn:

- Đi,tới với cậu đi trước

Vừa nói dứt câu,Kim Anh lôi tuột Từ Kỳ đi để lại 2 người ở lại.Hữu Thiện cầu nhàu:

- Muốn đi riêng với Từ Kỳ cũng đâu phải lộ đồ về mong muốn như vậy.

Lặng im ! Sắc thái bỗng trở nên nặng nề mồ hôi trán bắt đầu rịn ra rãng khẽ cắn vào môi

ghìm con đau đang ập tới...

Kim anh vừa đi vừa hỏi Từ Kỳ:

-sao cậu ta ăn ngon lành thế nhỉ

-cậu cho ớt vào bánh đúng không

Kim Anh tròn mắt:

-sao cậu biết.

-tự nhiên tốt với người khác là có biến rồi.

-vậy sao Trịnh Kim không bị gì vậy

Từ kỳ nói.

- Nó có ăn đấy .Cậu không thấy nó vừa ăn vừa nhíu mày à.

Kim Anh lắc đầu:

- Ai biết được.chắc cậu ta không sao...

- Từ.... Từ... Kỳ..- Tiếng gọi thất thểu thanh từ đằng sau làm hai người ngoái lại nhìn.

Hữu Thiện hốt hải mắt trắng bệch hốt hải chạy tới miệng lắp bắp, tay chỉ về phía sau lưng.

- Tiểu... Tiểu kim gọi cậu.

Chưa nghe hết câu, Từ Kỳ đã chạy ngược lại.

- Từ Kỳ... cậu đỡ tôi vào phòng y tế.

Trịnh Kim môi thâm tím, mắt xám xịt toát mồ hôi.

Từ Kỳ không nói gì vác tay Trịnh Kim lên vai mình rồi đi bước đi.

- Sao... cơ..

“Không lẽ... tại mình...”

Đến phòng y tế Kim Anh đứng ngoài không dám vào, cô đứng ngồi không yên mặt mày bạc phách đi.

Trong khi đấy, Lê Đạt thấy Từ Kỳ kéo Trịnh Kim đã ngất lịm trên vai, cô bỏ nhanh giáo án rồi chạy đến đỡ Trịnh Kim vào giường hỏi:

- Sao vậy em?

đặt Trịnh Kim xuống giường, Từ Kỳ mới từ từ nói :

- Chị xem nó như nào, chắc lại...

Lê Đạt đưa vội tai nghe lên tai lật áo Trịnh Kim lên rồi chệp miệng :

- Du nó lại ăn gì rồi đúng không?

Từ Kỳ chỉ im lặng không nói.

- Có ạ. Nãy Kim Anh có đưa chiếc hamburger cho cậu ấy ăn đấy ạ.

Lê Đạt nhìn chằm chằm Hữu Thiện như truy sát:

- Có ót cay đúng không..

Từ Kỳ lườm Hữu Thiện ý bảo cô im đi nhưng trái lại cô còn ton hót thêm :

- Chắc là vậy đấy cô ạ, không thì làm sao Tiểu Kim của em ra nông nỗi này?

- Phải vậy không?

- Thôi em ra ngoài trước nhé. Chị coi thằng Kim đi.

Từ Kỳ ngó lơ đánh bài chuồn:

- Từ...

Chưa để Lê đạt truy cứu mình tiếp thì Từ Kỳ đã biến mất dạng. Sau cánh cửa Kim Anh đang lo lắng đi qua đi lại.

- Sao rồi.

- Không sao. Cứ để cho nó dẫy một lúc rồi chết cũng được. - Từ Kỳ nhăn nhó nói.

- Thế là không sao?

- Ủ.

Cô thở phào nhẹ nhõm, Từ Kỳ luôn nói đùa như thế cho không khí bớt căng thẳng, giờ thì đến lượt mình nên cáo lỗi rồi. Mình chỉ muốn xem anh ta có đúng bị như thế không, không ngờ bệnh lại nặng như vậy.

Bước vào phòng y tế Kim Anh cảm nhận được một luồng gió độc hắt ra.

- Đừng vào, có án mạng xảy ra đấy.

- Nhưng...

Tiếng cửa bật mở. Sau cánh cửa là gương mặt của Lệ Đạt bao phủ một luồng sát khí, cô hắng giọng :

- Cô có phải là Kim Anh không?

Từ Kỳ đứng trường mặt Kim Anh che :

- Không phải chị ạ. Kim Anh nó đi đâu rồi ấy.

Một tay che một tay để phía sau hầy hầy ý muốn bảo Kim Anh đi nhưng không ngờ con người ngu ngốc này cứ đứng đần mặt ở đấy không phản ứng, tay Từ Kỳ run run khi thấy sau Lệ Đạt là Hữu Thiện với vẻ mặt nham hiểm bước ra:

- Kim Anh à, bạn đã làm thì phải chịu chứ. Dù gì cũng là bạn bè sao cậu có thể *** hại Tiểu Kim thế được.

Hữu Thiện đẩy Từ Kỳ sang một bên, đến lúc này thì không thể bao che được nữa, anh đành bắt lực nhìn Kim không chớp mắt. Trịnh Kim luôn được mọi người trong dòng họ quý mến, mọi người luôn bảo vệ anh vô ý còn bỏ qua đây Kim Anh còn cố tình.

- Theo tôi vào đây.

Kim Anh chần chừ rồi quyết đi vào đằng nào thì cũng chết nhưng thà chết dưới tay cô y tế còn thanh thản hơn là chết dưới tay thần chết kia.

Hữu Thiện vẫn ra vẻ sù sì định bước vào theo nhưng bị Lệ Đạt chặn lại :

- Tôi không bảo cô vào. Về lớp đi. Nhiều chuyện.

Từ Kỳ thấy thế không nói chỉ cười khinh bỉ.

- Kim Anh không biết, cô ấy không cố ý.

- Em về lớp đi.

- Dạ

Từ Kỳ cũng coi Lệ đạt là chị nên luôn luôn lễ phép, anh cũng thừa biết tính Lệ đạt như nào nên phần nào báy lo.

- Ngồi đi. - Lệ Đạt chỉ tay về chiếc ghế đối diện mình nói rồi ngồi xuống ghế của mình.

Kim Anh long ngóng làm theo, cúi gằm mặt về biết lỗi,

Trong phút im lặng, Lệ Đạt bỗng cười rồi thay đổi thái độ, cô rót nước đưa cho Kim Anh rồi hỏi :

- Em cho thằng Kim ăn ớt?

“Chắc lại nhờ Hữu Thiện hót cho mà xem”

- Dạ...

- Không sao đâu. Chị hỏi thế thôi không có gì đâu cứ thoải mái đi làm gì căng thẳng vậy.

“Sao tự nhiên ma nữ tốt thế nhờ, còn rót nước cho mình nữa chứ.”

- Chắc thằng Kim thích em lắm nhỉ?

Phụttttt...

Kim Anh vừa được nước lên miệng uống cho bớt căng thẳng nghe thấy “ma nữ” nói liền phun hết ra.

- Ấy, sao thế. Bình tĩnh nào.

Lệ Đạt đứng lên lấy chiếc khăn tay trên bàn rồi đưa cho Kim Anh.

- Nhìn em hơi ngu ngốc, lại hậu đậu, hay theo đuôi Trịnh Kim sao có thể quyến rũ được “thiên hạ đệ nhất tuyệt tình mỹ nam tử này nhờ?

Ặc, bà cô à, nhìn lại em đi “NGU NGỐC, HẬU ĐẬU, HAY THEO ĐUÔI OMG~..”

Lệ Đạt gãi gãi cằm, mắt quan sát Kim Anh.

Có phải cô giáo không vậy lại đi gán ghép yêu đương không biết.

Kim Anh cười như mếu.

- Cô hiểu nhầm gì rồi đấy ạ.

- Không thể. Theo lời nhỏ xíu kia kể thì em đưa chiếc hamburger kẹp ót cho thằng Kim mà nó không hề nói gì lại còn ngậm ngùi ăn hết nữa chứ.

“Xi, hần hần tỏ vẻ trước mặt mình thì có.”

- Không phải đâu ạ. Trịnh Kim...

- Cậu... về lớp đi.

Thấy tiếng ồn ào, Trịnh Kim sau khi được Lệ Đạt cho uống thuốc đầu óc hơi mê man, bụng vẫn còn thất từng hồi kéo tằm rèm yếu ớt nói.

Lệ Đạt nhăn mặt :

- Chị đang nói chuyện mà chứ có làm gì đâu. Em cứ nghỉ đi tí chị xi nghỉ tiết cho.

Kim Anh thấy thế không bỏ qua cơ hội cầu cứu anh. Nhận được tín hiệu anh nhẹ giọng tiếp :

- Có gì chị hỏi em này. Nói với cô ta làm gì.

Kim Anh gật gật đầu cảm động trước pha cứu thế của Trịnh Kim, Lệ Đạt tặc lưỡi bắt lực trước em mình.

- Thôi em về lớp đi. Khi nào nói chuyện sau.

Chỉ nghe thế Kim Anh vọt lẹ ra cửa nhớ lần sau gặp Lệ Đạt sẽ cách xa trăm mét.

- Em thích con bé ấy đúng không?

Trịnh Kim khựng người trong vài giây, kéo chiếc rèm lại nói nhỏ trong họng.

- May quá, chị còn đang nghỉ ngơi về giới tính của mày với thằng Kỳ.

- Sao cơ.

Lệ Đạt cười cười chối bay :

- À... à không có gì. Hơ hơ hơ..

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

- Chị... em thích chị.

- Cái gì?

Chi Mai cùng Kim Anh đang ngồi nói chuyện sân trường thì một chàng trai tướng mạo anh tuấn, nước da hơi ngăm vẻ rất đàn ông, cậu cười hai tay duỗi thẳng theo đường chỉ quần cúi gập người xuống.

Kim Anh cùng Chi Mai lúc sau mới hết bản thân, Kim Anh vuốt lại tóc. “không ngờ lại bị tỏ tình lộ liễu thế này “. Cô tăng hắng giọng, nói :

- Em là ai, sao lại thích chị?

Chàng trai nghe giọng nói ngược lên, không có vẻ gì ngại ngần giọng nói dứt khoát, điệu bộ cương quyết :

- Không phải chị mà là chị kia.

“Ặc...” Kim Anh như bị nước bọt tắc ở cổ, cô què muốn độn thổ mặt đỏ phừng phừng. “Tự nhiên chuốc nhục vào thân thế này. “ Kim Anh cố tỏ vẻ tự nhiên chối bay:

- À à... ý chị hỏi là sao em lại thích bạn chị. Hơ hơ.

Chàng trai nọ cười cười không đáp lại chờ đợi câu trả lời của người mình vừa tỏ tình:

Mãi lâu sau vẫn thấy Chi Mai ngồi ngẩn ngơ, chàng trai nọ hết nhìn Kim Anh lại nhìn Chi Mai.

Huych huych tay thức tỉnh Chi Mai đang ngồi om bất động tay vẫn cầm chiếc ống hút, miệng há ra mắt trở lên nhìn chàng trai.

Hết khua tay, lay người, đủ trò Chi Mai vẫn không thức tỉnh.

Chàng trai mới nhẹ nhàng nâng cằm Chi Mai lên rồi nhò nhẹ :

- Chị à, để lâu môi miệng lấm.

Chi Mai ngậm luôn miệng, chỉnh lại tư thế chân vắt lên ưỡn ngực nhưng điệu bộ lại lung túng :

- Em...m thích...ích... chị á?

Chàng trai không ngờ gật đầu cái rụp :

“Ồ, nhờ em trai này có chí khí.”

Kim Anh đã hết ngại ngần bắt đầu dò xét nhò em trai rồi dò xét thái độ Chi Mai, cười tủm tỉm :

- Em muốn Chi Mai làm người yêu em?

Lại gật đầu.

Chi Mai người rung lên bản bật. Từ bé đến giờ mới có người tỏ tình còn hầu như toàn người khác tỏ tình cô cảm giác của Chi Mai lúc này thật... thật fiêu fiêu...).

Chàng trai nọ lại lên tiếng quả quyết lần nữa :

- Em kém chị một tuổi nên hơi bất lợi một tí nhưng em thích chị. Chị đồng ý làm người yêu em không.

- Iêu... Iêu luôn.- Chi Mai cũng trả lời luôn mà không suy nghĩ.

Nguyễn Khang như biết trước câu trả lời nọ cười dễ thương khác hẳn với vẻ lịch sự lúc tỏ tình :

- Vậy nhé. Em về lớp, ra về em đợi chị ở cổng trường.

- Ồ.

Nguyễn Khang đi khuất Chi Mai mới cười phá lên giữa sân trường mãi không thôi. Kim Anh lúc đầu cảm thấy buồn cười cũng cười theo nhưng cứ thấy Chi Mai cười suốt lại thấy lảm lạp, đập vai bạn hỏi :

- Này, lên con à.

- Kim Anh, mày biết lúc này là ai không.- Chi Mai dương dương tự đắc ưỡn ngực mặt hồng lên trong nắng.

- Ai biết được.

- Biết ngay là mày không biết mà. Ha...Ha..

- No.4 Nguyễn Khang đấy... hehee... Cuộc đời mình từ đây đã bước sang trang sử mới, phải ghi nhớ ngày hôm nay mới được. “Hôm nay là một ngày đẹp trời, mình đang ngồi ở ghế đá sân trường thì No.4 Nguyễn Khang chạy đến tỏ tình. Mình ngại ngần rồi gật đầu.” Haha... Ghi thế này là đủ sức hấp

dẫn rồi, mình cũng có sức quyen rũ cao đấy chứ. Hôhồ...

- Xi, No.4 đã là gì chứ... mình còn là vợ No.1 ặc... ặc...- Kim Anh đag nói bống nhớ ra có con chim lợn chúa ngồi cạnh lại còn nhìn mình như nhìn người Sao Hoả Kim Anh sắc luôn.

- Cái gì đấy, Kim Anh mày vừa nói gì?

- Ờ... thì... là... không có gì. Hề hề.

- Mày vừa nói... mày là vợ No.1 à? – Chi Mai nhìn Kim Anh về nghi ngờ.

“Chết, quả này xong rồi.”

- Diên à, làm gì có.

Chi Mai tự nhiên gật gù cười, có lẽ do ảnh hưởng của cuộc tỏ tình vừa rồi.

- Cũng phải. Mày nói mày là vợ No.1 tao cũng không tin. Hề hề ... Thôi lên lớp đi.

“Cảm ơn nhỏ em cứu chị. May quá...”

- ừ đi.

.....

- Mai chúng ta sẽ đi leo núi. Các em tập trung ở trường lúc 5h30 phút sang để điểm danh cùng lớp KTH rồi sẽ xuất phát.

- Year... được đi leo núi rồi.

Cả lớp hú lên vui mừng vì được đi chơi, bàn dưới với bàn trên, bàn trên quay xuống bàn dưới, trái quay sang phải, phải quay sang trái mọi người xì xầm bàn tán chia nhóm riêng rồi bắt đầu chia nhau mua những gì, chuẩn bị những gì.

Chi Mai khác với thường ngày cô ngồi cười tủm tỉm không nói năng câu gì.

- Kia, mai được gặp anh gì Lập gì ấy của mày kia. Không rú lên nữa à, sao cứ ngồi một chỗ tủm tỉm cười thế.

Chi Mai phẩy tay, mặt vẫn cười cười :

- Không cần nữa. Tao là hoa đã có chủ rồi không nên tơ tưởng người khác.

- Ặc... sốc nặng.

Kim Anh không thêm đề ý nhỏ bạn thân quay qua chỗ Tú Anh.

- Mai chị có đi cùng bọn em không?

- Đi đâu?

- Đi leo núi chứ đâu. Chị bị sao thế.

- Ở học cùng lớp không đi với nhau thì đi với ai. Tú Anh chị không ngờ đầu óc em có vấn đề thế đấy.

- Em có đi với lớp đâu, em đi xe riêng lên đấy cơ mà. Ngồi xe khách không quan khó chịu lắm.

- Ừ thôi chị đi với lớp không đi chung với bọn mày được. Đi cùng đến chắc lũ con gái trong trường cho chị tan xác mất.

- Xui, sợ gì em bảo kê cho.

- Thôi.

- Quyết định rồi chứ gì.

- Ừ.

- Thật không?

- Thật. Lãi nhái nhiều.

Tú Anh vừa quay đi vừa lẩm bẩm :

- Đi với mĩ nam không muốn lại thích kiều à. Xùy. Bà già không chồng.
- Hắt xì. – Kim Anh bịt mồm hắt xì một cái, liền quay sang nguyền Tú Anh :
- Tú Anh, mày vừa nói xấu chị đúng không
- Bà chị xinh đẹp, đâu có nét gì xấu mà em nói phải không nào. Hề hề.
- Cứ đợi đấy. Hắt xì...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Tú Anh lượn ra chỗ đám con trai chơi, Kim Anh quay xang phía Chi Mai thấy cô cứ ngồi chồm chim tùm tùm cười một mình mãi ko thôi, cô huých tay khều Chi Mai:

- Ê... điên à.

Chi Mai phất tay , nói:

- Điên gì tao đang suy nghĩ không biết Nguyen thích tao điểm nào trong số các ưu điểm của tao nhờ.

Chi Mai chống tay lên cằm ra vẻ suy tư, Kim Anh gãi gãi cằm nhìn bạn dò xét:

- Tao cũng không hiểu. Mày vừa nói nhiều thù dai mê trai lại còn vô duyên nữa chứ vậy mà cũng có người dòm ngó lại còn là n04 mới lạ chứ. Hình như nó bị đau mắt hay sao ấy mày ạ.

Nghe bạn chê mình đủ điều, Chi Mai quay phắt xang lờm Kim Anh, cầu nhàu:

- Tao chưa thấy con nào hạ nhục bạn mình như mày. Kính nể người chị em.
- Hi..Hi... Đùa thôi mà làm gì căng thẳng vậy(chóp chóp mắt). Bạn Chi Mai ko xinh ko đẹp nhưng mà có duyên đúng ko (giọng thờ lợ).

Chi Mai cười tít mắt:

- Ít ra cũng phải nói thế chứ...kaka.

Hai nàng mãi buôn dưa gang bán dưa hấu nên không biết có người đứng sau này giờ.

- Ủ...hừm..- Trâm Nhi tăng hắng.

Hai cô giật mình ngoảnh mặt lại phía sau, nhận ra người quen Kim Anh nói :

- Ôi hôm nay con gió độc nào đưa Trâm tiểu thư hạ giá quang lâm xang lớp mình vậy bạn.

Trâm Nhi ngồi xuống đối diện hai người mỉm cười e thẹn (theo phong cách "quý sò tộc"):

- Tiểu nữ đến đây có việc muốn thỉnh giáo hai vị.
- Cứ nói.
- Thưa hai... Thôi một quá nói bình thường đi luyến ngọng cả lưỡi. Lớp chị được xấp cùng lớp nào vậy?
- Lớp (x)
- Ở hình như lớp đấy là lớp cư ngụ của Hàn "mỹ nhân" à.

Chi Mai vừa nghe thấy trai là tom tóp xen vào:

- Em cũng biết Lập Hàn à. Đẹp trai nhờ nhờ.

Trâm Nhi gật đầu đồng tình, Kim Anh không nén nổi tò mò, hỏi :

- Đẹp zoi lắm à?

- Tra vậy thì sao. Nổi tiếng nhờ nhan sắc mà.

Trâm Nhi thêm vào:

- Công nhận đẹp trai thật mà mỗi tội hơi ngố.

Chi Mai tặc lưỡi nói với vẻ tiếc rẻ :

- Phí nhò.

Kim Anh nghe hai người này khen nhan sắc tên Lập Hàn gì đó ko thoát khỏi tò mò cô thật muốn gặp hần ngay lập tức để giải tỏa thắc mắc này. Kim Anh hỏi :

- Thế em được chung với lớp nào vậy?

- Haizzz... Lớp ông Từ Kỳ ấy.

Chi Mai lại xen vào :

- Sướng thế còn than ngắn thở dài gì nữa.

- Sướng gì, em thích đi với lớp chị cơ.

- À....- ko hên mà cả Kim Anh cùng Chi Mai đồng thanh - Lớp mình có anh Tú Anh mà ị...hồ..hồ.

Nhắc đến Tú Anh một cảm giác nặng nhọc lại đến với Trâm Nhi. Kể từ sau tối hôm đó anh và cô rất hiếm khi gặp lại nhau mà nếu có gặp thì cũng chỉ trong giây lát nhìn thoáng qua nhau rồi lại đi ngang qua nhau như "người đưng ngược lối" (=]~) Trâm Nhi lắc đầu thôi ko nghĩ nữa, cô vội lảng xang chuyện khác:

- À này tí quên, nghe giảng hồ đồn thôi là Khang "thiếu gia " khối em kiêm n04 trường mình tỏ tình với chị à?

Chi Mai thẳng lưng ưỡn ngực hãnh diện, lên giọng cao vút nói:

- Chính xác.

Kim Anh nhìn bản mặt tự đắc của bạn rồi quay xang Trâm Nhi che tay lên miệng nói nhỏ nhưng vẫn cố tình để Chi Mai nghe thấy :

- Thông cảm cho nó sướng tí đi em ạ, lâu lâu mới có thằng "nhân nhục" (mất) không bình thường nhòm tới nên vậy ấy mà..

Ái.i...i...

Đang nói Kim Anh hét toáng lên vì bị Chi Mai ghé vào bấp tay, cô đau điếng mặt nhăn nhó nói:

- Mày giết người à.

- Nửa ko tao tặng thêm vài cái - Chi Mai trừng mắt đe dọa.

Kim Anh cúi mặt, ngoan ngoãn đáp :

- Dạ thôi.

- Biết điều đấy con ranh.

Trâm Nhi nhìn hai người cười rồi đứng dậy :

- Thôi em về lớp đây sắp vào tiết rồi.

Cả hai cùng gật đầu chào cô. Vừa bước ra khỏi lớp Trâm Nhi đã thấy Tú Anh đứng với 1 cô gái ngay dọc hành lang, cô tròn tròn mắt ngờ ngàng nhìn cô gái kia nhón chân lên hôn vào má Tú Anh. Trâm Nhi muốn lao thẳng tới chỗ đó tát đôi câu nam nữ này mỗi người vài vả cho bõ tức nhưng ko thể được khi cô có là gì của anh đâu cơ chứ.

"Trời..trời... Anh t acofn mỉm cười mãn nguyện nữa chứ..Hừ.. đúng là đồ trắng hoa...Tức quá..." Trâm Nhi nhấn mạnh gót dày đi tiếp, vừa lúc cô gái cũng ừ rừ nhìn Tú Anh cười rồi cúi mặt đi qua anh tay cô ta hình như đang lau nước mắt thì phải. Đang cười Tú Anh chạm ngay ánh mắt của Trâm Nhi đang nhìn mình, anh khựng lại nụ cười tắt ngấm trên môi. Trâm Nhi dẫn con tức xuống, cố nhe miệng cười nhẹ thay lời chào rồi vọt đi thẳng qua mặt cậu.

Tú Anh bật cười trước thái độ Trâm Nhi dành tặng mình, anh thọc hai tay vào túi quần miệng huýt sáo đi vui vẻ đi vào lớp với bao dự tính trong đầu...

Chị...Chi Mai...

Nghe thấy có tiếng gọi mình , Chi Mai quay ngang quay dọc nhìn 4 phía xem người đó là ai. Thấy Nguyễn Khang đang vẫy tay cười với mình ở hàng nước bên đường cô cũng mỉm cười lại, rồi quay sang nói với Kim Anh:

- Ê Tú Anh đâu, đi về cùng luôn.
- Thôi mày đi trước đi, chờ thằng này còn lâu nó đang nói chuyện với ai trong kia ấy.
- Ủ, vậy đi trước nhá.
- Ừm

Chi Mai vừa lên xe Nguyễn Khang đi thì Tú Anh cũng ra, Kim Anh cản nhân:

- Mày kể chuyện ngày xưa ngày xưa à. Sao lâu vậy. Đứng mãi cả chân.
- Ai bắt chị đứng sao không xang kia mà ngồi. Suốt ngày lái nhai như bà già khó tính vậy.
- Rồi, rồi. Mày xang lấy xe hộ tao cái.
- Đi xùng em luôn.
- Thôi xang đấy ngại bọn Trịnh Kim lắm.
- Ờ.

Tú Anh vọt ngay xang đường, Từ Kỳ nheo mắt nhìn anh hỏi:

- Sao để chị mày vọt vờ bên kia vậy. Xang đây mà ngồi ai ăn thịt đâu mà sợ.
- Bà ấy ngại.

Tú Anh vừa dắt xe vừa nói:

- Thôi tao về trước đây không bà kia lại lái nhai nhưc tai lắm.
- Ủ.

Trên đường đi Chi Mai cũng như Nguyễn Khang hình như vẫn đang còn ngại với nhau, họ không biết phải nói với nhau cái gì, Nguyễn Khang thấy tình hình trầm lặng này cũng không ổn. Anh cố nghĩ ra chuyện để nói. Vừa mở mồm ra thì tiếng chuông điện thoại của Chi Mai cũng reo lên, anh ngậm miệng luôn. Lặng im

- Mẹ ạ. Có chuyện gì không?
- ...
- Thế giờ mẹ thấy sao rồi?
- ...
- Vâng, con về bây giờ đây.

Nói xong cô cho điện thoại vào cặp rồi nói:

- Cậu có thể đi nhanh một chút ko.

Thấy vẻ sốt sắng của Chi Mai, Nguyễn Khang hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Nhà có tí việc ấy mà.

Biết Chi Mai không muốn nói nên Nguyên Khang cũng không hỏi gì thêm, anh cho xe lên ga chạy theo sự chỉ dẫn của cô. Một loáng là hai người đến nơi, Chi Mai vội vã xuống xe:

- Cảm ơn nhé.

Nói rồi cô nhanh chân mở cổng đi vào nhà. không cả kịp để cho Nguyên Khang nói gì.

- Mẹ, mẹ sao rồi? Con đã bảo mẹ cứ ở nhà nghỉ ngơi mà , dạo này sức khỏe yếu mà mẹ cứ thích ra hàng làm gì cơ chứ.

Trên bộ salong giường một người đàn bà gầy guộc gương mặt trắng xanh vừa ho vừa nói :

- Mấy hôm..khu..khu..trở trời nên mẹ hơi mệt chút thôi. Thử ra xem hàng quán làm được không, ở nhà riết cũng buồn.

- Mặt mẹ tái xanh như này mà bảo không sao. Hàng quán có người trông rồi mà mẹ chỉ cần nghỉ ngơi thôi sao mẹ cứ phải tìm việc rắc rối mà làm, chẳng nhẽ tiền trợ cấp của ông ấy còn không đủ sao?

Hai mẹ con bỗng chốc rơi vào trạng thái im lặng, vẻ âm u bao trùm khắp không gian cùng với mạch thời gian nặng nề trôi.

Chi Mai đứng dậy nói:

- Con đi mua thuốc rồi về làm cháo cho mẹ.

Cô vừa quay mặt ra phía cửa bỗng sững người lại khi thấy Nguyên Khang đã đứng đó từ bao giờ...

Anh nhẹ cười đi với Chi Mai rồi vào trong:

- Còn chào bác.

Hai mẹ con Chi Mai vừa thoát khỏi trạng thái bất động thì đồng loạt quay sang nhìn Nguyên Khang-vị khách ko mời mà đến- Chi Mai cau mày vì Nguyên Khang đã tự tiện vào nhà mình :

- Cậu vào đây làm gì. Sao không về đi.

Nghe được đoạn đối thoại giữa hai mẹ con Chi Mai, Nguyên Khang cũng phần nào hiểu ra vấn đề, anh chỉ mỉm cười cố tạo không khí vui vẻ cho hai người :

- Anh vào đây thăm bác chứ có phải tìm em đâu.

Lúc này mẹ Chi Mai mới thoát khỏi bàng hoàng, bà nhìn cậu, cố lục lại trong túi trí nhớ của mình tìm xem cậu ta là ai. Nhưng không tài nào nhớ nổi bà bèn hỏi:

- Con là...

Nguyên Khang không đợi bà hỏi hết đã vui vẻ giới thiệu:

- Con là Nguyên Khang người yêu mới nhận của Chi Mai và tương lai sẽ thành con rể của mẹ.

Nghe Nguyên Khang thay đổi một loạt từ ngữ một cách chóng mặt, Chi Mai quát khê:

- Đây,này ai là vợ cậu vậy.

- Ô anh chỉ bảo tương lai thôi chứ đã bảo bây giờ đâu mà em phản ứng mạnh vậy.

- Cậu...

Chi Mai tức nói không nên lời, mới đây hai người còn ngại không biết nói với nhau câu gì mà giờ đã cãi nhau rầm rầm rồi. Nhìn hai đứa trẻ lòng bà Khánh Thy chợt ảm đạm, bà nói:

- Thôi cho nó gọi mẹ là mẹ vợ cũng được đi con.

Chi Mai gầy nẩy lên:

- Sao mẹ lại bán đứng con vậy.

Nguyên Khang cười tí mắt nói nhìn Chi Mai tức giận. ...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

- Thế chồng không phải là con của mẹ à. Nhờ mẹ nhờ. – Nguyên Khang quay sang vừa nháy mắt với Chi Mai vừa đến bóp vai cho bà Khánh Ly.

- Ủ, ừ con nói rất đúng.

Nguyên Khang và bà Khánh Ly cùng cười vui vẻ, lâu lắm rồi mẹ con Chi Mai mới được gần gũi nhau như vậy. Hai người dù không nói nhưng cũng thầm cảm ơn anh.

Nói chuyện một lúc, bà mới la lên :

- Áy chết, ta không biết con rề ở nhà nên không làm đồ ăn rồi, Chi Mai đi mua đồ ăn nhé. Con rề ở lại đây cùng trò chuyện với mẹ.

Chi Mai lấy làm có vừa nói vừa nháy mắt còn hích vai Nguyên Khang:

- Thôi mẹ, cậu ấy còn phải về nữa nhờ!

Nhưng Nguyên Khang làm như không để ý còn cười thích thú với cử chỉ vừa rồi của cô.

- Dạ mẹ vợ đã nói vậy thì con rề đương nhiên phải ở lại rồi. Vợ tương lai thấy anh nói có phải không.

Chi Mai mặt nóng bừng vừa tức vừa xấu hổ. Nghe anh nói một vợ hai cũng vợ như kiểu là lấy nhau rồi đang trong thời kì vợ chồng son.

Con lấy làm lạ tưởng cậu hiền lành sao lại mạnh mẽ thế nhỉ.

- Thôi con đi mua đồ ăn đây. Không nói chuyện với hai người nữa.

- Ủ con đi đi.

Bà Khánh Ly đứng dậy buộc gọn mái tóc buông thong một câu.

- Vợ đi nhá. À, có cần anh chở đi không.

- Không cần.

Xì, tự dung mình rước của nợ về nhà rồi.

Bà Khánh Ly tự dung thay đổi thái độ.

- À hai đứa đi cùng nhau tiện thể để mẹ nghỉ một lát. Khụ. . .khụ. . .

Bà quay sang nhướn nhướn mắt với Nguyên Khang. Ý bảo cho hai đứa thời gian để tìm hiểu nhau. Dù gì bà cũng chăm cậu rồi/

- Vậy... con đi một lát rồi về ngay. Để hôm nay con trở tài cho mẹ vợ nhé.

- Được được, con rề ngoan.

Bà vừa nói vừa vẫy tay cười hiền từ.

Trước giờ bà chưa thấy thái độ giận giữ của con gái mình như thế. Có lẽ sẽ còn nhiều thay đổi nữa.

Chào bà song anh chạy ra ngoài tìm Chi Mai.

- Vợ, vợ ơi đợi anh với.

Chi Mai nghe thấy tiếng của Nguyên Khang, môi mím chặt chân mỗi bước một nhanh hơn.

Thấy “vợ” không chịu nghe lời, Nguyên Khang gọi lớn :

- Vợ, vợ em đang có thai đi nhanh thế làm gì?

“Vợ, thai...”. Chi Mai nghe song tai ừ ừ, từng người mất mấy giây còn tưởng người đằng sau lưng đang nói ai đó.

Chi Mai chưa kịp nghĩ hết, nói là nghĩ cho oai chứ cô đang cố nuốt cho hết câu nói của anh, cầu mong không có ai nghe được lời nói bốc đồng vừa rồi. Nguyên Khang đã đến bên cạnh, bước chân anh dài chạy 1 bước bằng cô đi nhanh 2 bước, hơi thở vẫn đều đặn.

- Lại vợ chồng trẻ cãi nhau.

- Ủi xời cô vợ cũng bình thường mà lấy được anh chồng đẹp trai lại biết nghĩ thế là phúc rồi còn bày đặt.

Xi....

Một làn khói trắng mỏng từ đầu Chi Mai bốc lên.

- Cậu... cậu nói cái gì vậy. Cậu muốn đi ăn đấm đấy à.

Lúc này không thể dữ về thực nữ Chi Mai dơ dơ nắm tay bé xú của mình đấm mấy phát thật đau vào người Nguyên Khang.

Người ta nói khi con gái đánh không đau thì phải trả vờ kêu đau thảm thiết còn con gái đấm đau thì phải cố mà nhẫn nhịn.

- ối, vợ ối có gì vợ chồng trong nhà đóng cửa bảo nhau em làm vậy ngoài đường anh ngại lắm. Mà vợ đánh anh đau anh sẽ cố nhịn nhưng.. ảnh hưởng đến đứa nhỏ nó có làm gì em đâu.

Ồi...Ồi cái đầu của tôi. Đau gái quá mọi người, mọi người nghe con gái thích đừng nhìn về mặt của tên này là đoán linh tinh nữa được không. Aaaaaaaa. Con thè có chúa con sẽ không bao giờ đi qua con phố này nữa.

Cô chạy một mạch vào siêu thị gần đấy.

Nhưng đằng sau vẫn có bóng hình theo

- Vợ à, em thấy cái này được không Hay cái này. Thôi lấy luôn hai loại đi.

Các em mau tập trung..

Mới tờ mờ sáng, tiếng nói chuyện xì xầm đã vang động cả khoảng sân rộng thênh thang, tiếng cười nói bàn tán hào hứng sôi nổi. Kỳ tổ chức này của trường được chia thành hai lớp 1 số đi tham quan di tích vào 1 số đi cắm trại. Đợt cắm trại này gồm 400 học sinh còn lại hầu như toàn là những người có trí hướng học tập mới đăng kí đi tham qua di tích chứ ai lại bỏ qua kì cắm trại sôi động lần này. Hơn nữa theo 1 số thông tin là các nữ nam cũng sẽ đến nhưng không đi cùng trường.

Mọi người sau khi nhận được lệnh tập hợp thì xếp hàng lần lượt ra xe. Vừa ổn định chỗ ngồi xe cũng đã lăn bánh lúc ấy Chi Mai mới nhận ra sự thiếu mặt của ai đó, cô nhìn quanh rồi quay sang Kim Anh hỏi:

- Ê mày ơi, sao này giờ tao ko thấy Tú Anh đâu vậy. Cậu ấy ko đi à?

- Có đi nhưng mà đi riêng với bọn Từ Kỳ

- Ờ, ra vậy- Chi Mai gật gù, tiếp- Mà này giờ tao tia mãi mà vẫn chưa thấy Lập Hàn đâu mày ạ. Này đông quá nhìn không rõ giờ trả biết anh ấy ngồi chỗ nào.

- Biết ngồi chỗ nào để làm gì. Mày có chủ rồi đấy đừng có lằng phằng.

Chi Mai đánh vào tay Kim Anh, nói:

- Mày điên à tao định chỉ mặt cho mày xem thôi chứ ai làm gì. Dù gì Chi Mai này cũng giữ đạo lắm chứ.

- Đề đến nơi xem cũng chưa muộn mà.

- Ờ.

Chi Mai ngồi không có gì làm cô cứ cố ngoái cổ lên trước rồi xuống sau chủ ý tìm vị trí của Lập Hàn nhưng vẫn chưa thấy gì bởi đứa thì đứng đứa thì cao quá che hết tầm mắt làm cô chẳng thể nào nhìn thấy. Vô tình Chi Mai chạm ngay ánh mắt tại gương mặt nổi trội khác thường của Hữu Thiện, mắt Chi Mai vẫn nhìn Hữu Thiện còn cúi trỏ tay thì huých huých sang Kim Anh. Dời mắt khỏi tờ báo H2T, Kim Anh ngược lên nhìn Chi Mai, nói:

- Gì vậy?

Chi Mai hất hất mặt về hướng Hữu Thiện đang ngồi, miệng nấp máy:

- Nhìn nhìn kia.

Kim Anh cũng đưa mắt theo hướng chỉ của Chi Mai thấy Hữu Thiện với gương mặt trang điểm khá kĩ càng, gương như xinh hơn mọi ngày, quần áo cũng có vẻ diêm dúa hơn, đi cắm trại mà mặc vậy. Chi Mai trề môi nói

- Nó đi hoạt động ngoại khóa mà làm như thi MISS TEEN ấy.

Kim Anh bật cười, lại dơ tờ báo lên đọc, miệng nói:

- Kệ nó đi.

Chi Mai nhìn Hữu Thiện một lần nữa rồi lắc đầu quay đi.

Đến nơi mọi người được dừng tại một thảo nguyên, rộng bạt ngàn thoác lên một tấm áo xanh mơn mẫm nó như một bức tranh tuyệt đẹp mà tạo hóa đã dựng lên. Đây là một khu du lịch sinh thái.

Chi Mai xuống xe vừa lúc nhìn thấy Lập Hàn cô vội kéo tay Kim Anh chỉ chỉ trỏ trỏ hấp tấp nói như thể cô đang nhìn thấy ngôi sao HOLLIWOD vậy:

- Kia kia, Lập Lập Hàn kia.

Kim Anh nghiêng nghiêng đầu theo ngón tay chỉ của Chi Mai nói:

- Đầu, đầu cơ.

- Kia kia, đứng cạnh thằng Nhật Đức ấy.

- Kia á. Áo ghi kia á.

- Ủ' đây. Đẹp trai đẹp trai k?

- Có nhìn mặt đầu toàn lưng lưng. M nhòay hỏi đầu tao đá.

- Ủ' nhờ... hê hê...

Kim Anh căng mắt nhìn bóng dáng của Lập Hàn, có vẻ sáng sủa đây. Dáng người mảnh khảnh ấy dần quay lại... Wo..Wo... ánh nắng mờ nhạt lan tỏa quanh ngời hắt tạo thành một vầng hào quang, Kim Anh nheo nheo mắt cố soi bằng được khuôn mặt phát sáng ấy, Lập Hàn vừa lúc ấy cũng nhìn lại cô, Kim Anh lúng túng vì bị bắt quả tang đang ngắm anh với trạng thái thèm thuồng " dơ dơ... bị bắt quả tang nhìn trộm mới nhục chứ" trong tình trạng này Kim Anh không biết nên mỉm hay nên cười nữa, cô định quay mặt về nhìn đi nơi khác thì nhận được nụ cười trong sáng như pha lê gương mặt thanh thoát như thiên thần, vẻ đẹp của anh rất rất thánh thiện, nó làm người đối diện không uống chất kích thích mà cũng phải say., Kim Anh vô thức nhoen miệng cười đáp lại. Chi Mai tưởng Kim Anh đang cười 1 mình, cô lên tiếng:

- Sao vậy?

Kim Anh giật mình lúng túng quay đi chỗ khác, nói:

- ko, ko có gì.

.....

Tú Anh cùng Từ Kỳ đứng ngoài cổng nhà Trịnh Kim bấm chuông inh ỏi lên mà vẫn không thấy cậu vác mặt ra mở cửa, Tú Anh sốt ruột gọi cho cậu đến 5,6 cuộc mới có người nghe máy:

- Thằng kia mày có ra mở cửa cho tao không thì bảo.

Tú Anh nhận được ngay câu hỏi gây sốc đầu ngày dành cho mình bằng giọng nhừa nhựa ngái ngủ:

- Ai vậy ạ????

Tú Anh nuốt nước bọt, nén cơn bức xúc, nhẹ giọng nói:

- Em Tú Anh đây ạ.

Trịnh Kim bỗng bật dậy như lò xò, anh vỗ tay vào trán:

- Chết tao quên mất, chờ tí.

- Mày...

tút..tút...

Chưa kịp phản hồi Trịnh Kim đã tắt máy, anh vội vàng làm vệ sinh cá nhân, chọn đại một bộ quần áo để mặc và nhét bừa thêm 3 bộ đồ nữa vào túi sách da hiệu "JK" của mình(chuyên đi 2 ngày 2 đêm theo lịch của trường), với tay cầm xâu chìa khóa, anh chạy thẳng ra ngoài mở cửa.

Nhìn thấy 2 bộ mặt hình sự, Trịnh Kim cũng phải lạnh sống lưng, anh nhoen miệng cười rồi nhảy tọt vào chiếc xe mui trần của Từ Kỳ.

Vừa đi Từ Kỳ vừa lâu bâu hỏi:

- Mày ngủ nhiều không sợ ngu người à.

Tú Anh góp lời:

- Tao chưa thấy thằng nào ngủ quá lộn như mày.

Từ Kỳ tiếp chân:

- Một ngày thẳng này nó phải ngủ đến 18 tiếng hay sao ấy mày ạ.

Tú Anh lại thêm nêm:

- Không đủ 18 tiếng thì không thỏa mãn thú tính của nó hay sao ấy.

Trịnh Kim mặc kệ 2 người đang sía sói đá soáy mình, cậu trườn người nằm xuống băng ghế sau, bây giờ mới lên tiếng:

- Im cho tao ngủ nhé. Dậy sớm mệt quá.

Tú Anh cũng như Từ Kỳ trợn mắt nhìn lại phía sau thì đã thấy Trịnh Kim nhắm mắt "yên giấc" rồi. 2 cậu lắc đầu nhìn nhau bất lực.....

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Khi nhìn thoáng được mặt Lập Hàn, Kim Anh bỗng dưng có sự so sánh giữa Trịnh Kim với Lập Hàn. Mỗi người một vẻ Trịnh Kim mang tính lạnh còn Lập Hàn thì cô chưa tiếp xúc nên chưa hiểu gì nhưng nói về vẻ bề ngoài thì họ có nét gì đó tương đồng nhau. Kim Anh nhăn mày rồi bỗng à lên. Thì ra là vẻ đẹp trai. Mà cũng không phải ai trả biết là 2 người đó đều đẹp trai.. Đúng rồi cũng cùng là vẻ đẹp nhìn tây tây mỗi tội nhìn Trịnh Kim có pha chút sắc lạnh nên nhìn hơn một tẹo. Nói là thể nhưng so ra Lập Hàn cũng trả kém gì, nhìn cậu rất đáng yêu nụ cười trong sáng như thiên thần mong manh. Kim Anh cảm giác như ai đụng vào nụ cười ấy sẽ tan biến đi mất. M ới nhìn lần đầu mà cô có cảm giác quen quen, nói toẹt ra là cô rất kết nụ cười của anh, nó làm người ta thấy một sự an lành ấm áp quanh mình.

Nếu cho Kim Anh được chọn người chồng lí tưởng là ai có lẽ cô sẽ không ngần ngại chỉ ngay Lập Hàn, nghe mọi người nói anh hơi ngổ, thể thì đã sao, không quá thì để làm gì cơ chứ. Tự dưng Kim Anh lại muốn Lập Hàn là người thể chỗ cho Trịnh Kim. Hazi. . .Kim Anh lắc đầu thở dài, quay qua thấy mọi người ai cũng tắt bật dưng lều cắm trại cô cũng vội vàng chạy tới làm phụ.

Trong không khí sôi nổi của đám sinh viên thì Lập Hàn chỉ im lặng ngồi nghỉ tại một khúc ít người yên tĩnh quan sát mọi thứ. Anh duỗi chân ngồi bệt xuống nền cỏ 2 tay chống sau gờng mặt lên nhìn trời đôi mắt hơi nhắm lại. Ở góc độ này mọi góc cạnh trên gương mặt cậu đều toát lên vẻ đẹp êm dịu như những ánh nắng ban mai kia.

Kim Anh sững sờ mất vài giây nhìn anh, trong vô thức cô chợt cảm điện thoại lên chụp lại khoảnh khắc ấy như những tên săn ảnh người nổi tiếng.

Tách...

Thế là cô đã có một pô ưng ý. Kim Anh hí hửng nhìn lại ảnh mình vừa chụp xong cô tặc lưỡi “Mình có khiếu chụp hình đấy ch ứ..hồh”. Nói gì thì nói phải thừa nhận 1 điều rằng người mẫu của cô cũng hảo hảo đi.

Chi Mai từ đằng sau vỗ vai Kim Anh làm cô giật mình dẫu vội điện thoại vào túi, Chi Mai đi lên nhìn Kim Anh dò xét:

- Mày làm gì mà lén la lén lút vậy.

Kim Anh lảng lảng đi, nói:

- Làm gì là làm gì - Cô ngó quanh rồi lườn qua chuyện khác - Mà mãi vẫn chưa thấy thằng Tú Anh đâu nhò.
- Nãy giờ tao cũng trông mãi ba anh đẹp trai mà trả thấy đầu cả.
- Ồ mà tao cũng trả thấy tóc vàng mái ngố của mày đâu rồi.

Chi Mai hiểu ngay ý Kim Anh muốn nói đến ai, cô đáp:

- Sao tao biết được.

Kim Anh khều khều tay Chi Mai:

- Kia vừa nhắc đều phát là đến luôn, thôi tao ra chỗ khác chơi, cứ tự nhiên đi nhá.

Nguyễn Khang từ xa đi tới với nụ cười tươi rói trên môi. Thật rạng rỡ, Chi Mai miệng méo xệch cười lại. Hữu Thiện tìm Kim Anh nãy giờ ở nơi đây, cô liền chạy lại hỏi Kim Anh:

- Bạn ơi, Tú Anh không đi à?
- Có mà chắc tí nữa mới đến, nó đi riêng cùng bọn Từ Kỳ mà.
- Ồ. Thế chắc là Trịnh Kim cũng đi nhỉ. - Hữu Thiện vừa quay đầu đi vừa lẩm bẫm- May quá đỡ tốn công mình dậy sớm makeup suốt gần hai tiếng đồng hồ.

Khoảng một tiếng sau mọi người đã dựng lều đâu ra đây thì 3 chàng “mỹ nam” đồng thời xuất hiện”.

Cả lũ con gái đang ngồi nghỉ mệt thấy họ lập tức những mệt mỏi tan biến hết. Chúng đổ xô ra bu quanh ba người, đưa thì cầm quạt quạt cho họ, có đứa đang định mở chai nước ra uống thấy họ liền dang hai tay mời mọc.

Trước đó Hữu Thiện đã nhanh chân chạy đến ôm tay Trịnh Kim đi cùng cậu, thấy ai lén phóng lại gần Trịnh Kim là cô đẩy ra luôn.

Trịnh Kim để im cho Hữu Thiện ôm cánh tay vàng ngọc của mình là có mưu đồ cả, anh muốn lợi dụng cô để bảo vệ thân thể trinh nguyên của mình lánh nạn thoát ra ngoài đám mê trai mất trái tim mê mẩn cháy nước dãi này, vậy mà ai nhìn vào cũng cứ nghĩ họ là một đôi. Vừa thoát li khỏi đám lạnh chanh này, Hữu Thiện vẫn dai dẳng bám theo anh, Trịnh Kim dừng lại đưa ánh mắt nhìn xuống tay, giọng nhẹ tựa gió:

- Bỏ- tay- ra.

Hữu Thiện đơ người mất vài giây. Rồi rằng mới đây anh vẫn vui vẻ cho cô khoác tay thân mật mà sao bây giờ... Hữu Thiện cười hồn nhiên nói:

- Tôi không ngại đâu
- Nhưng tôi ngại.

Trịnh Kim phũ phàng rút tay ra, tiến thẳng về phía trước 2 tay xọc vào túi quần nhẹ nhàng bước đi trong ánh nắng mờ nhạt. Để lại Hữu Thiện với cả một bầu phẫn nộ “Được lắm, trước sau gì cậu cũng thuộc về tôi thôi.. Cứ chờ đấy đi Hữu Thiện này muốn là không thoát được đâu..Hừ”. Cô tức tối bỏ đi.

Với hình tượng tạo dựng trong mắt mọi người bấy lâu dù không muốn nhưng Từ Kỳ vẫn phải nhe răng ra cười khá ái ngại với đám anh cho là ruồi nhặng này.

Tú Anh thì đứng đàng lảng tử hai tay khoác eo hai em xinh tươi mặt nhăn nhó đi giữa rừng “hoa bướm”.

Trâm Nhi đang ngồi chơi cùng Kim Anh nên không để ý mấy.

Trâm Nhi thấy ồn ào quá, tiếng bọn con gái cứ nheo nhéo lên, cô quay ra xem chuyện gì.

Xet...Xet...

Tiếng sét bằng ánh mắt được dừng lại nơi tay Tú Anh. Kim Anh cũng thấy, cô lau mồ hôi:

- Cái thằng này thấy gái là tón lên.

Trâm Nhi lắc đầu chán nản, Kim Anh cười nhẹ an ủi cô:

- Nó chỉ vui đùa với mấy nhỏ đấy thôi.

Trâm Nhi gượng cười tỏ ra thoải mái:

- Kệ đi, trả liên quan gì đến em.

Kim Anh lắc đầu. 2 bọn này cũng rắc rối thật...

10h sáng...

Tất cả 400 học sinh được chia thành 40 nhóm (không tính Trịnh Kim, Từ Kỳ Tú Anh) tổ chức cuộc thi nấu nướng.

Thế lệ : 2 lớp đi cùng xe phải cử 3 người đại diện tham gia trò chơi này, họ phải chế biến được 4 món ăn và cả cắm hoa rồi trình bày thành một bàn ăn hoàn thiện trong vòng 40 phút. Nguyên liệu sẽ lên đăng kí từ cô phụ trách. Nếu nhóm nào thắng sẽ được thưởng 500k

Mọi người nhao nhao lên khi nghe thông báo, với mỗi xe có 50 người nếu nói ra 500 mà chia cho 50 người thì đáng bao nhiêu nhưng chủ yếu là “danh dự tổ quốc”, ai ai cũng hồ hởi về cuộc thi họ bầu nhanh ra ba người đại diện lên bốc thăm nguyên liệu

Tú Anh nghe có vẻ hay hay, anh nói:

- Có chơi ko? Được thưởng “hần” 500k cơ đấy. Mua được mấy chục đôi tông lười chứ ít gì.

- Có. Đằng nào cũng trả làm gì chơi cho đỡ buồn.

Trịnh Kim lên tiếng ngắt lời :

- O, chúng mày biết nấu đồ với cắm hoa à?

- Kệ làm bữa đi.- Tú Anh nói.- Thôi thằng Kỳ lên nhận đồ đi chúng nó lấy hết rồi kia.

- Lại là tao.

- Mày có tiếng nói mà. Đi đi.

Tú Anh chớp chớp mắt rồi đẩy người Từ Kỳ đi.

- Cô...-Từ Kỳ nhún miệng cười đầy vẻ quỵn rũ.

Cô phụ trách nổi tiếng là người quy tắc, cô nghiêm mặt nói:

- Tôi nhớ em không đăng kí đi cùng trường đúng không.

- Có đăng kí, nhưng mà em chỉ đi riêng xe thôi.

- Thật không?

- Thật ạ. Không tin cô cứ hỏi thầy hiệu phó.

- Tôi sẽ hỏi.

Bà phụ trách già khó tính nhìn Từ Kỳ sẫm soi, cô chọn trong túi ra 1 số thực phẩm toàn thứ vớ vẩn toàn rau củ quả đưa cho Từ Kỳ, thấy vậy cậu liền nói vu vơ (đầy ẩn ý) :

- Cô ơi anh Thiện đã được thắng chức chưa ạ.

Cô phụ trách vừa nghe vậy liền đẩy cặp kính xệ lên mắt, nhìn Từ Kỳ. Suýt thì bà quên đi chuyện đấy, con của bà làm trong công ti của nhà Từ Kỳ bây giờ mà đắc tội với nó thì thế nào con mình cũng bị đi. Bà thay đổi sắc mặt 90 độ, từ hằm hằm xang tươi cười. Dù gì cũng còn lại 1 ít thực phẩm nữa với lại tốp này cũng là tốp cuối nên bà đành giao cả túi đồ cho Từ Kỳ, nói:

- Em cứ cảm về nhóm mà làm, cần gì thì nói cô giúp cho.

Xoài. nghe ngọt thế. Từ Kỳ cười gật đầu rồi ôm cả đống đồ về chỗ. Từ Kỳ- Trịnh Kim- Tú Anh do không cùng đi với lớp nào nên ba người được thành 1 nhóm tham dự cuộc thi một với tư cách đặc biệt. 3 người đều là con trai nên được miễn phần cắm hoa, có kho đối với họ nấu được thành công 4 món cũng là cả một vấn đề rồi ấy chứ. Từ Kỳ nhanh tay tìm trong túi đồ ra món anh có thể chế biến được Tú Anh cũng vậy riêng Trịnh Kim vẫn đứng lơ ngơ không biết làm gì, Từ Kỳ tay cầm bó rau mắt ngược lên nhìn cậu, nói:

- Mày đứng đấy làm gì nữa, chọn đồ mà làm đi.

- Làm gì- Trịnh Kim ngơ ngác hỏi lại.

Từ Kỳ lấy ra quả trứng dơ lên, nói:

- Làm được cái này không?

Chắc là được. Trịnh Kim nhận lấy vài quả trứng từ tay Từ Kỳ, Tú Anh không biết mình nên làm gì, thấy có hộp mỳ anh nhanh tay chop lấy luôn, miệng cười toe toét:

- Cái này rất hợp trình độ của em.

3 cậu. mỗi người làm một món, còn thiếu một món nữa, sau 3 phút bàn bạc họ đã đưa ra kế sách chung tay góp sức làm món thập cẩm tự chế.

25p sau, mọi người trong các nhóm khác có vẻ rất chuyên nghiệp, họ làm nhanh thoăn thoắt, ba người đại diện mỗi người một việc. Người thì nấu, người thì cắm hoa người thì trang trí. Kim Anh được đề cử là một trong ba người đại diện nhóm, cô phụ trách việc chế biến, cái gì chứ làm việc này thì dễ ợt đối với cô, 40p cho 4 món cũng hơi khó nhưng đối với Kim Anh cũng bình thường thôi.

Tiếng hò reo cổ vũ ầm ĩ rộn vang cả khung trời trong xanh. Bên nhóm Trịnh Kim chỉ có ba người thế mà vẫn có tiếng reo rú cổ vũ cuồng nhiệt mới lạ chứ, hầu như tất cả đều là phan cuồng của các anh.

Sau một hồi lụi cui. 3 cậu cũng đã hoàn thành xong 3 tác phẩm “trứng rán - mỳ xào (thật ra là cặn nước đi rồi cho gia vị vào)- rau luộc “. Còn một món nữa, họ nhanh tay chuẩn bị một số các nguyên liệu cần dùng rồi bắt tay vào làm món “độc-lạ” này. Trải qua những giờ phút toát mồ hôi vì phải vất óc ra suy nghĩ xem làm như nào cuối cùng các cậu cũng dần hoàn thiện.

Từ Kỳ đang làm bỗng dưng nhìn món xào thập cẩm rồi chất lưỡi:

- Có cần cho thêm dấm không nhờ?- Tự hỏi, cậu tự trả lời - Chắc là có.

Từ Kỳ cầm luôn chai dấm dốc thẳng vào chảo không cần nghĩ ngợi nhiều, Trịnh Kim thấy có vẻ hơi quá đà, cậu ngăn lại:

- Thôi được rồi đấy.

Từ Kỳ ngừng tay tạm hài lòng thì lại đến lượt Trịnh Kim cậu nhìn chăm chăm món ăn, nhú mồm nói:

- Hình như thiếu ngọt.

Đúng ra Trịnh Kim cũng trả phải thích ăn ngọt gì đâu chế độ ăn của cậu là nhạt và thanh đạm, tại thấy Từ Kỳ cho nhiều dấm quá nên cậu cần phải cho ngọt thêm, Trịnh Kim với tay mức 3 thìa cà phê bột ngọt kèm theo 2 thìa súp đường. Tạm ổn. Trịnh Kim nói:

- Chắc là được rồi đấy. Đảo đều lên là xong.

- Ủ tắt ga đi.- Từ Kỳ gạt đầu đồng tình.

Vừa định đưa tay tắt bếp, Tú Anh đã hét lên:

- Khoan..

Trịnh Kim giật mình thụt tay lại, Từ Kỳ hỏi:

- Gì vậy?

Tú Anh gãi gãi cằm suy nghĩ rồi búng tay cái chóc, phán:

- Thiếu cay.

Tú Anh lòi tòi, ớt trong mớ đồ tạp phở lù ra cho lên thớt băm thật điệu nghệ như dân làng nghề trước ánh mắt ngỡ ngàng của 2 người bạn và các fan.

Băm nhuyễn rồi cậu đổ vào chảo, rắc thêm một đồng hạt tiêu đảo đều lên rồi tắt bếp, cậu hài lòng phui 2 tay vào nhau:

- Xong.

Anh quay lại nhìn hai người kia với mắt chữ O mồm chữ A, Tú Anh nheo mắt:

- Nhìn gì vậy?

Từ Kỳ đóng “tàu” lại, nhìn Tú Anh bằng một con mắt khác, anh hếch hếch lông mày :

- Biết nghề mà dẫu anh em à. Làm này giờ bọn tao cật lực làm.

Tú Anh lắc đầu, đáp:

- Tao có biết nấu đâu.

- Lại chém rồi. Thế sao mày làm nhìn như “thợ” vậy.

- À... tại mỗi lần xang nhà nhỏ Kim Anh ăn nó đều bắt tao băm tỏi pha nước chấm nên quen vậy.- Tú Anh thật thà nói.

Đồng thời cả Trịnh Kim lẫn Từ Kỳ trẻ môi:

- Tưởng như nào.

Nói xong 3 người mỗi người 1 chân bê đồ ra trình bày. Tất cả 8 nhóm cũng đã hoàn thành xong. Tú Anh thấy nhóm nào cũng làm đẹp, có vẻ cũng ngon, anh nói nhỏ vào tai Từ Kỳ:

- Em nghi đợt này “out” lắm anh ạ

- Cái này thì tao biết trước khi làm rồi.

Quay sang Trịnh Kim, Tú Anh lại nói nhỏ:

- Anh dùng “mỹ nam kế” đi thế nào cũng win cho mà xem.

Trịnh Kim ngây thơ nói:

- Làm như nào

- Vạch áo ra khoe 6 múi mắt nhìn xa xăm, dáng vẻ kêu gọi...

- Tà được đấy, làm luôn đi.

Hoá ra Trịnh Kim lừa mình dối mắt, Tú Anh lườm cậu, không nói gì nữa quay lên theo dõi phần đánh giá.

1 nhóm cử 1 đại diện lên giới thiệu tên món ăn. Đi vòng một lượt thử xong món của 8 đội. Cuối cùng bà dừng lại tại nhóm đặc biệt. Mọi người ai cũng hồi hộp đổ dồn ánh mắt vào nghe lời nhận xét của bà dành cho đội các anh đẹp trai.

Bà gật gù có tỏ vẻ hài lòng với phần dự thi rất đơn giản và mộc mạc này lại còn gần gũi với đời sống nữa chứ. Bà chợt dừng mắt tại món “tự chế” nhều nhều không biết món này có tên gì mà trông cũng có vẻ hấp dẫn đây chứ, thơm mùi tiêu đẹp mắt với các con tôm lột màu sắc xanh đỏ tím vàng có cả lẫn lộn với nhau. Cũng khó tề.

Bà chỉ tay vào món ăn hỏi Từ Kỳ-là người đại diện nhóm:

- Em cho tôi biết món ăn này có tên là gì mà sao trông lạ quá.

Từ Kỳ mất vài giây mới nghĩ được tên món ăn này, nó chỉ mới khai sinh cách đây 15p thôi làm gì đã có tên cơ chứ. Tú Anh đứng ngoài cười cười, nói nhỏ với Trịnh Kim:

- Thế nào thằng này cũng bịa tên kinh khủng cho mà xem.

Y rằng, Tú Anh vừa dứt câu. Trên kia Từ Kỳ đã cười tự tin trả lời:

- Đây là món “Phượng hoàng lửa” ạ.

Tú Anh, Trịnh Kim bật cười thành tiếng, Tú Anh ngắt nghẻo cười vịn vai Trịnh Kim “Cái gì chứ... haha.. Phượng Hoàng lửa :-j...”

Từ Kỳ thầm nghĩ chắc cái tên này cũng gây ấn tượng mạnh nên anh nói bừa. Cô phụ trách gật gù:

- Có vẻ được đấy. Các em có thể cho biết món này các em được học từ đâu không.

- Từ mẹ của bạn Tú Anh ạ.

Mọi ánh mắt đổ xuống nhìn vào Tú Anh. Cậu tròn tròn mắt nhìn Từ Kỳ “Tự nhiên lời mình vào. thằng ranh này.”

Tú Anh miễn cưỡng nhe răng cười nhìn mọi người. Cô phụ trách khen:

- Các em làm rất tốt, dù có ít người lại toàn là con trai mà vẫn hoàn thiện được phần thi cũng giỏi đấy.

Từ Kỳ mỉm cười không nói gì, mọi tiếng ồn ào vang lên:

- Ước gì mình được thử các món anh ấy làm.

- chẹp... đã đẹp trai lại còn đảm đang nữa chứ..

- Đúng mẫu người lý tưởng của em rồi...

Kim Anh khẽ trề môi xì một tiếng dài thượt “ Có gì đâu, ba mình cũng đẹp trai với nấu ăn giỏi mà, có gì đáng khen rằm rộ thế chứ, chưa biết mùi vị ra sao mà..”

Còn có vài tiếng hét lên:

- Cô ơi khỏi chấm đi, cho họ giải nhất đi ạ.

- Đúng rồi...

- Phải đấy..

Tiếng hét ấy phát ra ngay từ người đứng bên cạnh Kim Anh chứ không đâu xa. Chính Hữu Thiện và một số đồng bọn mê trai khác. Kim Anh quay phắt xang nhìn họ trên trời. Không còn gì để nói, bọn này bệnh nặng lắm rồi.

Cô phụ trách ra hiệu cho mọi người yên lặng:

- Để đảm bảo tính công bằng tôi sẽ thử.

Cô từ từ cầm thìa gấp miếng khoai tây đưa lên cho vào miệng. Cả lũ nín thở theo từng động tác quay chậm của bà..Rột...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Cô từ từ cầm thìa gấp miếng khoai tây đưa lên cho vào miệng. Cả lũ nín thở theo từng động tác quay chậm của bà..Rột...

Vừa nhai được một miếng, sắc mặt của bà đã chuyển biến, theo Tử Kỳ quan sát hình như nó thuộc chiều hướng xấu, anh vội nắm lấy tay cô, đứng dịch lại gần, nói nhỏ trong cổ họng đủ cho mỗi mình bà nghe thấy:

- Em sẽ nói ba quan tâm đến anh Thiện hơn.

Chỉ cần nghe có vậy, nét mặt bà giãn ra dần, cổ gồng nhai một cách ngon lành, vừa ăn bà vừa cười tươi, miệng nhóp nhép nói:

- Ngon, ngon lắm. ực,,

Cổ gồng đóng tròn vai, bà còn nhắm mắt nhắm mũi gấp thêm vài miếng nữa cho vào miệng như thật. Ai cũng nhìn bà mà phát thèm:

- Ngon vậy sao?

- Mình muốn thử quá..

Kim Anh cũng ngạc nhiên không kém. Chẳng nhẽ họ giỏi vậy cơ à. Nhìn mặt thế kia ai nghĩ họ biết nấu nướng. Khó tin thật.

Cô dừng tay không ăn nữa, cảm giác lạ, nao nao dâng lên trong lồng ngực của bà, bụng lại âm ỉ nhói nhói. Không chịu được nữa, bà vòng hồ tay ôm bụng gương mặt lấm tấm vài giọt mồ hôi, nói:

- Xin lỗi các em, cô, cô cần giải quyết 1 chút...sẽ quay lại..

Dứt câu bà chạy ngay về phía có William Cừong. Mọi người nhón nháo nhìn theo bà :

- Ô, cô sao vậy??

- ???

Tử Anh nhìn theo dáng nục nịch chạy của cô phụ trách, anh che miệng cười tránh mọi người nhìn thấy. 5p sau bà quay lại, vừa định cất lời thì lại nhăn nhó

ôm bụng quay về hướng WC. Cứ thế lặp lại 2,3 lần.

Lúc sau bà trở lại với vẻ mặt bơ phờ xơ xác, lần này là lần trụ được lâu nhất từ nãy đến giờ. Kim Anh chẹp miệng nói:

- Cô bị ngộ độc thực phẩm rồi,

Cả lũ nhao nhao:

- Ai có bétbezín(thuốc đau bụng) k đưa cô uống đi kìa.

- Em có.

1 người dơ tay rồi chạy về lều mình lấy thuốc quay lại đưa cho cô phụ trách. Thử thả 1 lúc bà cảm thấy đỡ hơn 1 chút.

Kim Anh lại lên tiến, chỉ tay vào Từ Kỳ nói:

- Chắc cô ăn món của nhóm này nên đau bụng.

- Này, ý gì vậy- Trịnh Kim khoanh tay nhìn xang Kim Anh nhú mày.

- Không đúng à.- Kim Anh vẫn khẳng khái quả quyết.

Hữu Thiện từ đám đông xông lên, giải nguy cho Trịnh Kim:

- Chắc cô thử đồ nhiều quá nên vậy thôi chứ không phải do riêng món của nhóm tiểu Kim đâu.

3 anh nhìn Hữu Thiện bằng con mắt cảm động, bây giờ họ mới nhận ra cô đáng yêu thật.

Tú Anh gật gật đầu:

- Đúng rồi đấy.

Kim Anh trẻ môi:

- Thôi được, tớ sẽ thử xem ngon cỡ nào.

Kim Anh vừa chạm đũa vào miếng khoai tây, Từ Kỳ bỗng ngăn lại:

- Từ...

- Kệ cho nó ăn, dù gì cô cũng khen rồi cơ mà. Sợ gì.

Trịnh Kim ngây thơ đến nỗi không phát hiện ra bí mật giữa cô với Từ Kỳ, anh cứ nghĩ những lời khen đó là thật. Từ Kỳ không biết nói gì hơn, làm sao bây giờ anh có thể giải thích ngay cho Trịnh Kim để ngăn việc này xảy ra bây giờ.

Ừc.....c.c.. P..hụ..t...

Trịnh Kim đang vênh mặt tự tin nhìn Kim Anh không ngờ lại được hưởng luôn miếng khoai tây “bay” giữa mặt

- Ồ.....

Cả lũ trở mắt nhìn theo diễn biến câu chuyện. Trịnh Kim nhắm mắt những ngón tay thon dài đưa lên vuốt mặt, lấy hết sức bình tĩnh có thể, mờ mắt nhìn Kim Anh gần từng chữ:

- Cậu-làm-trò-gì-vậy.

Hữu Thiện vội vàng rút khăn giấy ra đưa cho Trịnh Kim lau mặt.

Cả khoảng lặng bao trùm lên mọi người át hẳn không khí rần rần sôi nổi ban nãy. Nói đi cũng phải nói lại, việc này không thể trách Kim Anh được vì đó chỉ là phản xạ bình thường của một người ăn trúng thứ gì đó rất “tôm”. Phải nói là cực “kình khủng”

Kim Anh cầm vội cốc nước trên bàn uống cạn, cô gườm gườm nhìn Trịnh Kim:

- Ngon lắm. Cậu cũng thử đi.

Tú Anh biết chị mình đã đều, anh nhích lại gần, nói nhỏ vào tai Kim Anh:

- Kinh lắm à.

Kim Anh trả lời không cần do dự:

- Rất chứ không phải bình thường.

Rõ ràng cô phụ trách khen mà sao lại dở được.

- Để em lên thử.

- Tớ nữa..

Một số đĩa nằm trong tốp mê trai thi nhau lên thử rồi cùng đồng loạt ôm miệng ra một góc thy nhau nôn. “Kính vậy cơ à?” Trịnh Kim nhăn nhó nhìn họ thay nhau ói mửa làm anh cũng muốn... theo.

Kim Anh hất mặt nhìn Trịnh Kim:

- Sao, muốn thử tác phẩm của mình không.

Phóng lao theo lao thôi. Đến giờ phút này mà không ăn thì nó sẽ cười anh thối mặt mất. Cả ba anh nhìn đĩa “Phượng Hoàng lửa” tự nhiên thấy rùng mình. Trịnh Kim nuốt nước bọt, mặt vẫn cố thần nhiên:

- Ăn thì ăn.

Trịnh Kim là người đi tiên phong. Mặt cậu biến sắc khi nhai miếng súp lơ đầu tiên. Mẹ ơi... 21 năm lăn lộn trên cuộc đời, cậu không mà cũng chưa bao giờ có thể tưởng tượng được lại có món ăn nào “tôm lộn” như thế này. Chưa thử chưa lết đến rợn cả người, cay à... nó như muốn lột nguyên cả cái lưỡi của cậu vậy thêm vị hăng hăng của tỏi, tiêu càng làm cậu muốn... lại còn ngọt lợ nữa chứ... “Ừa”... Trịnh Kim cố kìm nén cơn buồn nôn đang ập đến với mình, cậu đưa tay lên vừa bịt mồm vừa nhai, mắt nheo lại như đang cười:

- Cũng... được.

Trịnh Kim nhìn thấy ly nước lọc mà thèm thường. Ước gì anh được uống nó ngay bây giờ để trôi đi những vị kinh dị gì mình vừa nuốt nào nhưng... đòi thật bất công nước đây ta đây mà không thể chạm tay vào được. Nếu uống thì khác gì anh tự thú là món này “so” ghê.

Kim Anh cười thâm trong bụng, hất mặt xang hướng Từ Kỳ nhướn miệng cười:

- Cũng thử tý đi chứ.

“Con ranh này nó muốn chơi mình đây mà. Chờ đấy cậu sẽ báo thù... Hừ”. Từ Kỳ lấy hết sức can đảm tiến về “nơi ấy”, vừa đi anh vừa lẩm bầm “cầu chúa kô cho con bị như bà giáo... AMEN”

Từ Kỳ cầm đôi đũa lên, tay run run trán toát hết cả mồ hôi. Trong phút chốc anh tia được con tôm nhìn có vẻ đẹp mắt và ngon nhất. Thật nhanh anh cho nó tọt vào miệng nhai, mùi vị mà anh cảm nhận được rất lạ. Kinh quá nên thành lạ. Vì thể diện cậu không dám nhả ra đành ngậm đắng nuốt cay con tôm vào bụng, miệng nhướn cười:

- Ngon, ngon...

Tú Anh nhăn mặt nhìn hai thằng bạn làm thí nghiệm, miệng nói ngon nhưng mặt các cậu đã cho Tú Anh biết sự thật. Kim Anh đứng cười tỏ vẻ đắc ý làm 2 người kia nóng mặt và cũng có ý chí quyết tâm trả thù. Hiện tại chưa làm gì được con chị thì phải trút giận xang thằng em cho đỡ bức xúc mới được. 2 cậu đồng thời cùng 1 về mặt quay xang Tú Anh:

- Đến lượt bạn.

Tú Anh mặt mày thất sắc nhìn 2 người “Chúng mày định tàn sát anh em à”. Tú Anh cười cười, phẩy tay:

- Không cần thử tớ cũng biết là ngon mà. Thôi tớ ra gặp Trâm Nhi đây.

“Định đánh bài chuẩn à”, Trâm Nhi đứng ngay cạnh Kim Anh cười lộ vẻ gian manh. “Sáng nay thích tón với gái à”. Trâm Nhi dơ tay lên:

- Ô, em đây mà.

Tú Anh nuốt nước bọt nhìn cô, Trâm Nhi cũng nhìn lại với ánh mắt ngây thơ vô số tội. Từ Kỳ lên tiếng:

- Ngon thì cậu mới phải ăn cùng chứ. Chán thì bọn tớ đã không chia cho cậu rồi.

Tú Anh lờm Từ Kỳ rách cả mắt. Chẳng nhẽ trước mặt mọi người mình lại chạy. Nhưng thà chết anh cũng quyết không ăn, nó sẽ ám ảnh anh suốt đời mất. Từ Kỳ lại dục:

- Ăn đi.

- Được thôi. Nhưng chờ tớ đi WC đã.

Tú Anh quay lưng định chuẩn, Từ Kỳ nhanh tay tóm anh lại giữ tay cho anh khỏi chạy. Trịnh Kim cầm đĩa “Phượng Hoàng lửa” dần dần bước tới cười “ruồi” 1 cái, ánh mắt thật “thâm thủy” nhìn Tú Anh.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Tú Anh quay lưng định chuẩn, Từ Kỳ nhanh tay tóm anh lại giữ tay cho anh khỏi chạy. Trịnh Kim cầm đĩa “Phượng Hoàng lửa” dần dần bước tới cười “ruồi” 1 cái, ánh mắt thật “thâm thủy” nhìn Tú Anh.

Tú Anh lắc đầu nguây nguẩy, mặt méo xệch, van xin:

- Bạn hiền, tha tớ đi. Đi mà tớ xin cậu đấy, pleas...tớ sẽ l...

Xong... Nhân cơ hội Tú Anh kêu la thảm thiết, Trịnh Kim đã đưa được nguyên thìa thức ăn to tướng vào mồm Tú Anh rất điệu nghệ.

Uà...Oẹ...Tú Anh nôn luôn tại chỗ, mặt cậu từ đỏ chuyển sang trắng rồi dần thành màu tím như tắc kè hoa. Khiến ai nhìn cũng mắc ói theo. Trịnh Kim và Từ Kỳ không kịp cười thì cùng lúc ôm luôn bụng gập người xuống nôn theo đến chảy cả nước mắt, mặt từ trắng chuyển sang xanh dần.

Cảnh tượng trên khiến mọi người vỡ oà ra, ai cũng nắc nẻ cười. 3 anh đẹp zai cũng đáng yêu đấy chứ.

Sau một hồi thi nhau nôn. Cả ba cùng ngồi xuống thở. Từ Kỳ làm bầm:

- Mất hết cả hình tượng bao nhiêu năm mình gìn giữ.

Hữu Thiện chạy lại chỗ Trịnh Kim, rút khăn giấy ra đưa cho cậu:

- Kim Anh này quá đáng thật, khăn này cậu lau miệng đi.

Trịnh Kim nhận khăn từ tay Hữu Thiện vừa lau mồm vừa nói với Từ Kỳ:

- May mà còn nôn được.

- Được. Hận này kô trả k phải là Kỳ “thù gia”

- Mày có trò gì à.

Từ Kỳ tỏ vẻ nguy hiểm nói:

- Chưa nhưng sẽ có.

Đang bàn bạc bỗng Trịnh Kim nhăn nhó nói:

- Tao đói quá.

Từ Kỳ xoa xoa bụng, mặt chột buồn thui:

- Nhắc tao mới nhớ. Sáng ăn được tí gì giờ nôn ra hết. Hừ...tất cả là tại con chị thẳng Tú Anh...Ô mà nó đâu rồi...nãy giờ không thấy đâu vậy.

- Tao cũng kô thấy.

Hữu Thiện đáp thay:

- Đẳng sau. Quay.

Cả hai quay lại nhìn Tú Anh mặt mày thất thần ngồi im lìm một góc. Không ý kiến, không nhăn nhó như mọi khi.

Có ai biết rằng cậu vẫn chưa hoàn hồn sau nỗi ám ảnh kinh hoàng đấy. Tú Anh mỗi lần nghĩ đến nó là lại rùng mình buồn nôn nhưng trong bụng anh giờ trống rỗng tất cả, làm gì còn gì mà mửa ra nữa. Nhìn gương mặt in hằn sự đau khổ trên bộ mặt đẹp zai của cậu 2 người kia bỗng thấy có chút tội lỗi khi đã “giận cá chém thớt” kèm theo tâm trạng áy náy, họ cũng phải bật cười nhìn Tú Anh. Để chuộc lỗi Từ Kỳ nói:

- Ăn gì không bạn để tớ đi mua.

Tú Anh gật đầu ngay nói:

- Mày ra lấy đồ nhô Kim Anh làm ra đây.

- Ăn đồ nó xong để “chạy” (đi vs) không kịp à - Từ Kỳ đánh mặt nói khi nhắc đến Kim Anh.

- Mày không ăn thì để tao ăn. Nói nhiều tao còn chưa nói chuyện với chúng mày đâu đấy. Có đi không. Yes or No.

- Đi. Thằng Kim đi cùng tao.

Trịnh Kim lắc đầu:

- Ra đây để nó lãng nhục tao à.

- Sợ gì. Tao cũng đi cơ mà.

Bỗng mắt Trịnh Kim sáng rực lên khi thấy Hữu Thiện, anh nhìn cô, giọng nhẹ tênh:

- Thiện “nhì” đi lấy hộ tớ được không

O..M..G.. Tiểu Kim vừa gọi mình bằng tên thân mật, Hữu Thiện thể hiện rõ nét mặt vui mừng trên khuôn mặt, cô cười tí mắt nhận lời ngay:

- Không thành vấn đề.

- Rất tốt.

Từ Kỳ cũng thấy hơi nể độ mặt dày kèm lì của Hữu Thiện. Mặc dù bị Trịnh Kim hắt hủi, lạnh băng mà vẫn lao đầu vào. Bái phục. Trịnh Kim cũng đều thật, sai vật người ta thì nó giọng tử tế thế đến lúc không cần sẵn sàng vút người ta xang một bên không cần thương tiếc.

Hữu Thiện mau mắn theo chân Từ Kỳ về chỗ cư ngụ của Kim Anh. Lúc 3 người lánh mặt nghỉ ngơi hồi triều thì cô phụ trách đã thông báo nhóm được giải nhất chính là nhóm của xe Kim Anh.

Mọi người trong nhóm đang định ăn thử các món cô vừa làm thì Từ Kỳ đi tới với nụ cười “dụ dỗ gái nhà lành” trên môi. Các nàng ngáy người nhìn theo. Hữu Thiện tự tiện cầm đĩa lươn xào xả ớt và mì ý lên đi luôn trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, Từ Kỳ lôi trong túi ra tờ 500k đưa cho Kim Anh rồi cúi người cầm nốt 2 đĩa còn lại lên, nói:

- Các cậu thông cảm bạn Tú Anh đang muốn ăn đồ của chị bạn ấy làm nên các bạn chịu khó mua cái khác ăn nhé.

- Ồ vâng

- Vâng. Cậu cứ lấy đi

- Tự nhiên. Em đẹp zai.

Kim Ah chờ người trước phản xạ của lũ bạn trong lớp lẫn mấy đàn chị cùng xe khối trên. Đáng lẽ họ phải tỏ ra phẫn nộ mới đúng chứ. Lũ con trai thì ngồi im không đồng tình cũng trả lên tiếng phản đối. Thật ra chúng cũng muốn nói lắm chứ nhưng ai dại gì dây với bọn Từ Kỳ. Cả một vấn đề đấy. Phien lắm. Nếu nói ra ở đây trong đám con trai này chỉ có Lập Hàn là đủ gia thế để đối mặt với họ thôi, tiếc thay anh lại hơi ngổ ngổ cũng rất hiền nên chỉ im lặng trả lời.

Từ Kỳ mỉm cười lịch sự:

- Cảm ơn.

Anh quay lưng đi thì bị Kim Anh quát lên:

- Này, cậu định làm gì. Bỏ lại nhanh.

Từ Kỳ cau mày lắm bầm gì đó liên quan đến Kim Anh rồi quay mặt lại đương nhiên là với vẻ mặt cười tươi như hoa trước mặt mọi người, nói:

- Em cậu muốn ăn chứ không phải tớ. Nó đang đói sắp ngất rồi kia.

Kim Anh nhìn Từ Kỳ nghi ngờ:

- Thật không.

- Thật. Cậu chịu khó cầm tiền đi mua đồ cho mọi người dùng bữa nhé. Không đủ thì cứ bỏ tiền ra bù vấp rồi ra chỗ tớ trả cho nhé. Đi đây.

Từ Kỳ nhẹ nhàng quay người bước đi trong ánh mắt ngưỡng mộ của các nàng fan. Thật hào phóng. Đúng chất thiếu gia mà. Kim Anh đành chịu thôi “Này thằng Tú Anh nôn nhiều vậy chắc cũng đói thật.” Tạm tin tưởng lời Từ Kỳ và suy nghĩ của mình, cô rủ Chi Mai cùng ra 1 quán trong khu sinh thái này để mua bánh, nước uống cho mọi người trong nhóm.

Bên phía Trịnh Kim. Thấy Từ Kỳ cùng Hữu Thiện đã thành công khuôn được đồ chị mình làm, Tú Anh sôi cả bụng, suýt xoa nói:

- Ngon lắm đây.

Trịnh Kim nhìn 4 đĩa đồ do chính tay Kim Anh làm bằng nửa con mắt, giọng khinh khỉnh:

- Nhìn đã thấy chối.

Tú Anh chẹp miệng:

- Vậy để tao ăn hết cho.

Từ Kỳ cũng đói meo hết cả bụng rồi. Theo sự thật mà nhìn nhận, có vẻ mấy món này cũng ra trò đấy. Từ Kỳ đành theo phe Tú Anh:

- Ô tao có chê đâu mà phải để phần tao nữa chứ.

Trịnh Kim lườm Từ Kỳ, không nói gì nữa, Hữu Thiện thấy Trịnh Kim có vẻ ghét Kim Anh cô thầm mừng trong bụng, Hữu Thiện nhìn Trịnh Kim quan tâm:

- Sẵn tớ đi mua đồ ăn trưa, cậu ăn gì không tớ mua luôn cho.

- Gì cũng được. Thêm chai nước lọc nữa.

- Ừ. - Hữu Thiện chạy tốt đi ngay

Từ Kỳ lắc đầu nhìn theo:

- Chết vì zai.

Tú Anh tập trung vào đĩa lươn cùng với một ít com xin được nhờ nhan sắc của Từ Kỳ ăn cật lực, vừa ăn cậu vừa suýt xoa:

- Ngon quá.

Từ Kỳ cũng cầm đũa ném thử xem sao. Wo...

- Được. Từ Kỳ cũng phải trở mặt ngạc nhiên.

- Sao thấy sao.

- Cũng được- Từ Kỳ thật thà nhận xét bởi ở đây có Kim Anh đâu mà phải vờ chê cho cô mất mặt.

Trịnh Kim bắt nòi trước lời nhận xét gây sốc của Từ Kỳ, anh nhui mày hỏi lại:

- Ngon á.

Từ Kỳ gật gật đầu. Quá đói, Tú Anh, Từ Kỳ gấp ăn lia lịa không thèm đếm xỉa đến một người đang sắp chảy nước dãi ra ngoài kia. Trịnh Kim nuốt nước bọt cố chờ Hữu Thiện quay lại, mãi vẫn không thấy cô đâu. Bụng thì cứ sôi lên ùng ục thế này, chịu sao thấu. Trịnh Kim hết kiên nhẫn anh cầm đũa nhìn 4 món còn sót đúng mý ý là không cay. Trịnh Kim lầm bầm “Đa đã xấu còn thích ăn cay”. Anh cầm luôn cả đĩa mì lên ăn ngon lành.

Được. Trịnh Kim thầm ghi nhận tài năng nấu ăn của Kim Anh, cô nấu ăn ngon thật đấy. Trịnh Kim ăn sạch đĩa mý ý không để sót lại tẹo nào, anh đặt chiếc đĩa xuống thấy ngay 2 cặp mắt trở ra nhìn mình sùng sốt. Trịnh Kim nhui mày-điều bộ luôn thường trực trên gương mặt thanh tú- nói:

- Ăn tiếp đi nhìn gì.

Trịnh Kim cũng ngại lắm chứ. Lúc đầu chưa gì đã to mồm chê bai người ta bây giờ lại lao vào ăn, anh tránh mặt bằng cách chui vào trong lều nằm sẵn tiện ngủ luôn. 2 người kia nhìn nhau cười không nói gì lại ăn tiếp, ăn sạch.

Hữu Thiện quay lại thì mỗi người đã một nơi. Tú Anh chắc xang chỗ Kim Anh còn Từ Kỳ đang ngồi trước lều đọc sách. Nhìn quanh không thấy Trịnh Kim đâu, Hữu Thiện hỏi:

- Tiểu Kỳ à tiểu Kim đâu rồi.

- Ngủ rồi

- Mới đây mà ngủ rồi à. Cậu ấy chưa ăn gì mà.

- Ăn rồi. Chờ cậu về chắc nó chết đói rồi.

- Tại...

- Miễn giải thích kô có nhu cầu nghe- Từ Kỳ chặn lời Hữu Thiện- Thôi, về trại của lớp đi để tở yên tĩnh cái. Ok.

“Giờ chứ... Dám đuổi mình.. Được lắm Từ Kỳ, cậu đúng là tên xấu xa hai mặt. Cái tên thám tử mình thuê điều tra nói cậu ta gì mà mang về đẹp thiên thần...Tất cả chỉ là giả tạo. Tên khốn...”

Hữu Thiện bực mình đi mà không cần chào. Hết hơi chạy đi mua giò lại thành đồ thừa. Dù gì cô cũng là tiểu thư của một gia đình gia có giá ở Trung Quốc đấy chứ, vì ai mới phải cố làm ra mấy trò vô bổ này. Hừm...

.....

7pm...

Mọi người đang ngồi chờ nói chuyện với nhau xung quanh các lều trại thì nhận được thông báo:

“Các em có 15 phút chuẩn bị thu dọn đồ đạc và lều để chuyển đến địa điểm khác qua đêm. 15 phút sau tập trung tại chỗ cô tổng phụ trách.”

- Ô tối rồi mà còn đi đâu nữa vậy.

- Có chuyện gì vậy.

- Đang ngồi buồn vui tự nhiên lại phải đi...Haizz

Mỗi người thắc mắc vài câu rồi phải quần đống dậy gỡ lều thu dọn đồ đạc của mình lại. Nói 15p chứ phải nửa tiếng sau mọi người mới tập trung đông đủ. Có tiếng hòi vang lên:

- Cô ơi đi đâu vậy ạ?

- Các em sẽ được chuyển đến 1 căn biệt thự cách đây khoảng 10km. Các em sẽ nghỉ qua đêm tại đó và sẽ có những trò chơi cuộc thi hấp dẫn tiếp theo. Thôi các em lên xe đi không muộn mất.

- Ô thế cô không đi cùng ạ?

- Kô các thầy cô ở nghỉ tại khách sạn gần đây.

- Ô thế sao bọn em kô được ở đấy?

- À khách sạn không đủ phòng.Mà thôi các em đi đi không kéo muộn rồi

- Vậy bọn em đi trước đây ạ.

Chia tay thầy cô đoàn hoạc sinh lần lượt nói chào nhau lên chuyển xe của lớp mình. Chờ cho tất cả ổn định chỗ ngồi đâu vào đấy bác tài mới cho xe khởi hành.

Còn lại ba người là Từ Kỳ,Trịnh Kim,Tú Anh họ cũng lên ô tô riêng của mình và cho xe lăn bánh theo sau đoàn xe của ường.

Chỉ hơn nửa tiếng sau là đến nơi. Mọi người lần lượt xuống xe tiến về phía cổng màu trắng sữa xung quanh là hàng rào nâu sẫm bao bọc ngôi biệt thự. Cổng cổng từ từ được mở ra như có người điều khiển từ xa.

Mọi người ngược đầu lên nhìn ngôi biệt thự cao to sừng sững như toà lâu đài nguy nga toạ lạc giữa khu rừng cây xanh rì chỉ có trong những câu chuyện cổ tích mới có. Khi tiến gần hơn tới cánh cổng mọi người càng trầm trồ hơn trước sự bề thế của nó. Có thể nói nó rộng như một khu resort vậy. Ai Ai cũng há hốc miệng nhìn, có người còn ngỡ mình nhìn nhầm, họ còn gỡ cặp kính cận xuống chúi chúi vào vạt áo rồi đeo lên nhìn cho kĩ đây có phải mơ không. Biệt thự này rất rộng lớn, nó được chi thành 2 khu theo 2 loại kiến trúc khác nhau 1 kiểu cổ 1 kiểu hiện đại nhưng chiều cao thì tương đối với nhau. Diện tích của ngôi đại biệt thự này nếu tính cả khoảng vườn phía trước và sân phía sau thì hầu như nó chiếm gần hết đỉnh của ngọn đồi tương đối to này. Có lẽ ít người sống ở vùng ngoại thành như ở đây nên phóng tầm mắt ra xa mới có vài nóc nhà mọc lác đác theo sườn đồi còn chủ yếu là cỏ cây xanh ngát như thảo nguyên mênh mông, bởi thế ở đây có khí hậu rất giống SaPa sáng nóng đêm lạnh.

Mọi người chần chừ từng bước tiến vào bên trong. Bên ngoài các chủ tài cũng cho xe lăn bánh đi tiếp chắc hướng vào Hội An bởi đây cách đây cũng

không xa nếu đi ô tô.

Phụt.....

Đèn hai bên đường lối dẫn vào ngôi biệt thự bỗng vụt sáng lên. Những ánh đèn vàng lung linh thấp sáng cả khu vườn tạo nên khung cảnh thật huyền ảo. Hai hàng cây dọc lối đi dần hiện rõ lên những hình thể của các con vật được tía tốt kĩ lưỡng tuyệt đẹp. Hàng sỏi trắng được rải xuyên suốt cả lối đi nổi bật giữa đám cỏ lai tạo xang mơn mớn. Chú ý một chút nhìn sang phía bên phải nơi căn biệt thự cổ điển có một hòn Nam Bộ tương đối to được dựng lên với thiết kế thật tinh tế, trang nhã... Ánh đèn mờ mờ ảo ảo càng tăng lên sự huyền bí của căn đại biệt thự này.

Đứng trước hai cánh cửa gỗ cao to sừng sững theo kiểu công của nhà môn Trung Quốc thời xưa đang đóng chặt toát vẻ lạnh lùng. Một người đi lên nắm lấy quai cửa gỗ vào nó. 1,2,3...9,10 lần mà vẫn không có động tĩnh gì. Có người lại lên nhấn chuông inh ỏi cũng chẳng ăn thua. Nó vẫn nằm im lìm không nhúc nhích.

20phút chờ đợi trong mõi mòn. Vừa mệt vừa đói. Có chút đồ ăn chiều chắc giờ cũng tiêu hoá sạch. Giờ thì họ không còn tâm trạng để tán thưởng toà đại biệt thự này nữa. Giương như không còn sự kiên nhẫn nào tồn tại trong họ nữa, có người còn hô lên:

- Phá cửa đi.

- Đứng đấy, chẳng nhẽ bắt người ta cứ đứng ngoài này, lạnh chết mất

- Phá đê.

Giai pháp hay đấy, mọi người thâm nghĩ đây là các tốt nhất để lọt vào sau cánh cửa lạnh băng này.

1 người dơ tay lên nói :

- Tớ đếm 1 đến 3 là cũng xông vào nhór.

- OK,OK

- Được...

- 1,2...

Mọi tư thế đã sẵn sàng chợt có giọng nói thật lạnh lẽo từ đâu đó vang đến...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Mọi tư thế đã sẵn sàng chợt có giọng nói thật lạnh lẽo từ đâu đó vang đến...

“Dừng tay... Nếu phá cửa các bạn sẽ phải bồi thường cho chủ nhà những thiệt hại đã gây ra. Nói trước số tiền phải bồi thường sẽ không nhỏ đâu đây... còn chuyện nữa là chúng tôi chỉ nhận tiền mặt chứ không nhận “chi phiếu”. Rồi các bạn muốn phá thì xin mời. Cánh cửa chỉ tự mở sau 20p nữa.”

Tiếng nói từ đâu phát ra làm mọi người dừng hẳn lại hành động và từ bỏ ngay ý nghĩ sẽ phá cánh cửa bạc triệu này. Tiếng nói phàn nàn từ mọi người vang lên:

- Sao chờ mãi vậy.

- Nãy giờ chờ gần nửa tiếng rồi giờ còn bắt chờ thêm.

- Biết thế ở nhà cho lạnh.

- Đứng đây vừa lạnh vừa đói.

- ...

Ngồi trong xe chờ đợi, con đau bụng từ đâu ập đến với Tử Kỳ, cậu ôm bụng mặt nhăn như táo tàu:

- Không ổn rồi.

Tú Anh đang nghe nhạc, nghe Từ Kỳ nói anh cũng quay xang hỏi han:

- Làm sao?

- Tao...tao đau bụng quá.

Tú Anh ngồi phả lên cười:

- Cho chừa cái tội tham ăn. Chờ 20p nữa nhé...haha,,

Từ Kỳ lắc đầu nguầy nguậy:

- T không chịu được nữa rồi. Thử đi xung quanh có nhà ai không tao đi nhờ cái...

Tú Anh gạt đầu.

- Mày xang bên tao ngồi, tao lái cho.

- Ừ.

- Từ Kỳ vội vàng đổi lại vị trí nhường ghế cho Tú Anh. Trịnh Kim đang sau vẫn nhắm mắt chìm trong giấc ngủ không cần và cũng không quan tâm đến mọi chuyện trên đời này. Chỉ tại ăn nhiều quá nên Từ Kỳ mới ra nông nỗi này, anh ân hận vô cùng.

Tú Anh chậm chậm cho xe lăn bánh. Từ Kỳ hồi dục:

- Chạy nhanh đi tao... buồn... lắm..rồi..

Theo lời đề nghị, Tú Anh cho xe lao nhanh, đoạn đầu có vẻ bằng phẳng êm đềm nhưng ngay sau đó là sóc và sóc, Tú Anh loạn tay lái phải phanh gấp 5,6 lần làm Trịnh Kim đang ngủ băng sau lăn xuống cả bên dưới tình huống, Trịnh Kim ôm đầu, lồm cồm ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở lau bầu:

- Chúng mày làm gì vậy.

Từ Kỳ vẫn ôm bụng khổ sở kêu:

- Tú Anh ơi mày định để tao sóc lộn ruột lên à.

Trịnh Kim cũng không kém phần, dạ dày đã yếu còn bị Tú Anh đi kiểu đánh võng đòi thể này ruột gan anh như đảo lộn cả lên. Trịnh Kim cau có nói:

- Mày có bằng chưa vậy.

Tú Anh mặt mày căng thẳng, chú ý nhìn thẳng phía trước vừa lái xe vừa nói:

- Em mới lấy bằng tuần trước thôi...

- Lấy bằng rồi mà mày lái kiểu gì vậy?- Từ Kỳ vừa ôm bụng vừa quát.

Tú Anh giải thích:

- Địa hình ở đây nó hiểm trở quá anh ạ, troài lại còn tối nữa chứ, anh lại còn bắt em đi nhanh...

- Mày..

Kết.....

Lại thêm 1 cú sóc, tiếng phanh gấp vang lên, đầu Trịnh Kim đập lên lưng ghế trước rồi lại bật về thành ghế sau may mà toàn thứ lấp đệm không thì anh cũng thành “rôbốt” đầu méo rồi. Từ Kỳ không kém thương tích anh kêu lên thảm thiết:

- Tú-Anhhhhhhhhhhhhhh

Tú Anh rợn tóc gáy, miệng cười như mếu:

- Đến, đến nơi rồi.

Từ Kỳ nghe vậy, không thêm đôi co với Tú Anh nữa, cậu nhanh tay mở cửa phóng nhanh xuống xe. Thấy ngôi nhà đột ngột lụp xụp trước mặt. Từ Kỳ đưa tay lên gõ cửa. Chưa thấy gì, anh cố dẫn con buồn...xuống, Từ Kỳ khom người nhìn qua khe cửa. Có 1 người đàn ông đang ngồi giữa nhà bỗng quay phắt lại về phía cửa.

“O.M.GGGGG.” 1 khuôn mặt đàn ông được trang điểm lòe loẹt thật kinh dị quay lại. Từ Kỳ sững người trong giây lát rồi lập tức ôm bụng đằng sau quay. Vừa đi được vài bước cánh cửa kéo kẹt được mở tung ra, 1 giọng nam nhào nhoẹt vang lên đến rợn người:

- Này... anh gì ơi, đi đâu zợ... Gọi cửa nhà người ta xong bỏ đi là sao.o.o.o”

“Ồi mẹ ời” Lạnh dọc sống lưng, Từ Kỳ toát hết cả mồ hôi hột vì con đầu bụng lên đến đỉnh điểm. Không thể nhịn nữa Từ Kỳ liếm môi “liều vậy”, anh quay lại, miệng cố tạo ra nụ cười thoải mái nhất, nhẹ giọng nói:

- Anh có thể cho em đi nhờ nhà vệ sinh không ạ.

Người đàn ông cơ bắp trong bộ đầm váy đàn bà ông ẹo đứng né xang một bên, cười nham nhở:

- Cứ tự nhiên nha anh...mời anh vào...

“Ừa...” Từ Kỳ không những “buồn...” mà còn mắc ối nữa chứ, anh cúi đầu cảm ơn rồi chạy biến vào trong.

Thái độ đầu tiên của cậu khi nhìn thấy nhà vệ sinh của nhà này là nhăn mặt bíp mũi. Bẩn không thể tả. Giấy vệ sinh thì vứt linh tinh ruồi muỗi bâu khắp góc giấy đầy phát tởm. Mùi nồng nặc bốc lên sộc vào mũi Từ Kỳ làm anh khó thở. Nhưng biết làm sau hơn, “việc kia” anh vẫn phải giải quyết gấp. Từ Kỳ nhanh nhanh chóng chóng đi vào giải quyết gọn gàng rồi lập tức thoát thân ngay khỏi cái nơi ẩm thấp hôi hám này.

Cảm giác thật nhẹ nhàng thoải mái. Từ Kỳ thở phào đi ra. Thấy tên “bệnh tật” mặc váy sắc sỡ như tắc kè bông vắt vẻo chân lên chiếc bàn tre, tay cầm chiếc dĩa dưa dưa móng tay mà mắt hấn lại liếc nhìn Từ Kỳ với vẻ mặt thật gớm ghiếc. Từ Kỳ thoáng rùng mình, anh nghĩ mình nên thoát khỏi đây càng sớm càng tốt. Anh cười cười:

- Cảm ơn anh ạ. Em chào anh em về.

Từ Kỳ vừa bước được ba bước thì tên đó đã chặn lại. Đôi mắt đảo như giang lạc lằng lơ vồ cái bốp lên mông Từ Kỳ làm anh giật nảy người rồi nói với vẻ mời gọi:

- Đi đâu mà vội zợ... ở lại chơi với em nhỡ...hihi.. đẹp trai ghê ớ...

Hắn đưa ngón tay vẽ vẽ những nét thẳng cong lên ngực Từ Kỳ, ánh mắt đong đưa. Từ Kỳ cười như sắp khóc:

- Dạ thôi em bận lắm nhà em có chuyện cần đi gấp, em xin phép ạ.

- Thôi mà, ở lại với em đi...đi mà...- Hắn quàng lấy tay Từ Kỳ đung đưa như người yêu làm nũng.

21 tuổi đời. Đúng 21 năm anh chưa bao giờ có cảm giác sợ sệt ai ngoài trừ tên bệnh hoạn biến thái siêu cấp này. Từ Kỳ lấy hết can đảm hất mạnh tay tên bệnh này ra rồi co chân vọt chạy một mạch ra khỏi cửa, đầu không dám ngoái lại nhìn nỗi kinh hoàng của đời mình.

Đến chỗ xe đậu. Từ Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm, bây giờ anh mới nhìn về phía sau, tên đó vẫn đứng ngoài cửa ông ẹo mọi dáng như vẫn dõi mắt theo anh, tay vẩy vẩy mời gọi...Kinh. Từ Kỳ hoảng quá, hấp tấp mở xe chui tọt vào trong, anh thờ gấp trống ngực vẫn đập liên thanh. Tú Anh nhìn nhìn cậu:

- Mày bị ma đuổi à.

Từ Kỳ lắc đầu. Anh mà kể chuyện này ra chắc bọn này cười chết mất. Thôi tốt nhất là im lặng riêng mình anh biết. Từ Kỳ ngửa cổ dựa ra sau:

- Không có gì. Đi thôi.

- Ờ.

Tú Anh vẫn cầm “cây” vừa định vặn khoá xe, Từ Kỳ đã ngăn lại:

- Mày nhường “cây” cho thằng Kim đi. Mày mà lái 1 hồi nữa là bọn tao lộn ruột hết đấy.

Trịnh Kim đồng tình:

- Ừ, thôi ra sau để tao lái cho.

Tú Anh ngậm ngùi ra băng sau ngồi. Trịnh Kim cho xe lướt đi giữa bóng tối bao trùm

Đến nơi Trịnh Kim cho xe vào thẳng bên trong vườn 3 người lần lượt mở cửa xe bước xuống. Hàng loạt cặp mắt quay lại về hướng họ, mặc dù ở trường họ đã gặp các anh rất nhiều lần nhưng vẫn không hề ngán. 3 người này cứ đi chung là gây mọi sự chú ý của “dư luận”. 3 anh cùng tiến về phía cửa bóng họ trải dài trên nền sỏi. Ánh đèn hắt lên nửa khuôn mặt của 3 cậu tạo ra những bức tranh tuyệt mỹ.Nét yêu mị, lạnh lùng đan xen với hàn khí toả ra từ Trịnh Kim-người được mệnh danh là “người đẹp” bằng giá của trường càng làm tăng thêm sức hút cho phái nữ, không chỉ nữ sinh mới ngưỡng mộ họ mà có cả số nam sinh trong đấy, họ vừa nhìn các anh vừa ngưỡng mộ và có chút gì đấy gọi là ghen tị. 3 cậu tiến gần lại, mọi người có dịp nhìn thật gần họ. Công nhận nhìn xa, gần họ đều “good”. Có những nàng, mắt hau háu nhìn họ thêm thường “Ước gì mình được làm người yêu 1 trong các anh ấy”. Mọi

người đều im lặng nín thở dõi theo từng bước chân của các chàng.

Cạch...

2 cánh cửa gỗ bề thế được mở tung ra 1 người mặc bộ đồ đạo sĩ với gương mặt non choẹt vênh vênh nhìn mọi người. Cô ta không ngờ mọi người lại im lặng như vậy khác với những gì nghĩ trong đầu là một cảnh tượng hỗn loạn. Dõi mắt theo hướng mọi người đang nhìn.

“Ưc...” Cô nuốt nước bọt trôi xuống cổ họng, mắt mở to nhìn 3 người đang đi giữa “rừng” người này. Đang vào buổi tối mà mắt cô như có gì đó chói chang giữa mặt làm mọi thứ lu mờ đi chỉ thấy được 3 “mĩ nam” đang đi gần tới. Cô đưa tay tự vỗ cho mình tỉnh lại, nghiêm trang đứng tư thế đạo sĩ:

- U...hừm.

Cô hắng giọng để lấy lại mọi sự chú ý về mình. Tất cả đều bị tiếng động đấy làm giật mình. Họ miễn cưỡng tạm thời dời mắt khỏi 3 anh đẹp zai để quay lại nhìn người đã gây mất trật tự.

Những cái nhìn thật bức bối lẫn ngỡ ngàng. Đồng loạt căng mắt lên chiêm ngưỡng dung nhan vị đạo sĩ trước mặt.

Lập Hàn đứng 1 góc im lặng quan sát mọi diễn biến mà không tham gia vào. Đến giờ phút này 3 anh đẹp zai mỗi người một nơi.

Trịnh Kim lặng lẽ đưa mắt tìm xem Kim Anh đứng chỗ nào rồi mới lách mặt sau bờ tường nơi không có người. Đứng dựa lưng vào tường mặt hơi ngẩng cao lên nhìn những ánh sao đêm từng dòng dòng suy tư trong anh lại hiện lên. Từ này đến ngày cưới anh cũng chẳng còn bao xa vừa tròn một tuần nữa sẽ đến. Phải làm sao để mọi việc được diễn ra êm đẹp sau ngày tháng làm lễ cưới... Thời gian này cũng chẳng kịp để suy nghĩ nhiều nữa đến đâu thì đến vậy. Nén tiếng thở dài Trịnh Kim lấy tai phone ra nghe nhạc mong trôi đi những nỗi lo chất chứa trong đầu mình.

Tóc ép thẳng xoã dài để xang hai bên vai. Đầu đội mũ đạo trưởng có nguyên 1 cái vòng bát quái đen trắng in to tướng trên đó, quần được làm từ vải lụa ống xuong to rộng bên trên chiếc áo thời Trung Quốc cổ xưa rộng thùng thình... Nếu không có sự kết hợp rất “fashion” của đôi giày trượt patanh thì trông người ấy thật đậm chất “china” cổ đại... Toàn thân che kín chỉ để lộ ra gương mặt và 2 nửa bàn tay. Đó chính là diện mạo người đạo sĩ trước mắt mọi người.

- Á’”””””...Maaaaaaa

Mọi người đang thăm “soi mói” vị đạo trưởng này bỗng nhiên một người hét toáng chỉ lên lầu căn biệt thự vì nhìn thấy một bóng đen lướt qua bên trên tầng của căn biệt thự cổ bên cạnh. Chiếc bóng vụt qua rồi biến mất. Tất cả hoảng hồn ngược cổ nhòm lên trên theo phản xạ, họ cũng chỉ loáng thoáng thấy gì đó vụt nhanh qua hồng để lại dấu vết. Đạo sĩ mặt mày căng thẳng, vội lắng mọi người không chú ý đến nó nữa, cô tăng hắng, nói:

- Không có gì đâu, các bạn nhìn nhầm thôi. Tập trung lại...đi theo tôi.

Mọi ánh mắt nghi thị dồn lại phía đạo sĩ vốn thành cục hỏi hăm. Lập Hàn đứng 1 phía khẽ nhếch môi cười ẩn đầy bí hiểm. Anh dời ra chỗ khuất sau khu biệt thự như quen với nó lắm rồi, đi một cách tự nhiên không cần ai chỉ dẫn, cậu có vẻ rất quen thuộc với nơi đây thì phải.

Tin..Tin..

- Dạ, con nghe.

- ...

- Vâng. Bà đang ở đâu vậy.

- ...

- Con biết rồi.

- ...

- Vâng. Biết rồi mà. Khi nào có biến con gọi cho cô ấy.

Lập Hàn trở lại chỗ mọi người. Khi nghe tiếng người hét có ma Trịnh Kim cũng tò mò ra xem nhưng chẳng thấy gì.

Dù có hơi bất an nhưng mọi người đã bước chân đến đây rồi thì không còn đường lui. Ai cũng đưa mắt nhìn nhau ái ngại, có nên bước vào căn nhà ma quái này không. Những tưởng tượng trong đầu mọi người lần lượt hiện ra. Có người cho rằng căn biệt thự...mà không đúng ra là khu biệt thự này được xây to vậy bởi đất ở đây có ma nên bán rẻ người ta mới mua rộng như vậy chứ ai xây nhà để ở không mà rộng thành thang đến thế này. Cả dòng họ ở còn thừa thãi nữa là.” – suy nghĩ fitshi này không ai khác chính là của Kim Anh cô đạo nữ nhìn xung quanh chân không dám bước vào trong.

Cô đạo sĩ đã lướt vào trong 1 đoạn mà vẫn chưa ai dám theo. Lập Hàn từ đâu rẽ đường đi thẳng vào trong không để ý đến tất cả đang trở mắt nhìn mình. Cậu ngây thơ bước vào trong như chưa từng nhìn thấy cảnh tượng gì vừa xảy ra. Theo suy nghĩ mọi người thì cứ nghĩ cậu hơi bị ABE nên cứ ngỡ không biết gì mới nhắm mắt làm liều vậy. Tiếp sau đó là Trịnh Kim cậu cũng muốn xem trong đây có trò gì. Động lực, đây chính là động lực cho mọi người tiến bước, Lập Hàn rồi, Trịnh Kim cũng rồi có gì mà họ phải sợ. Nghĩ là làm, ai cũng rần rần theo chân Trịnh Kim vào trong. Còn lại Kim Anh đứng trợ trợ, cô cũng cảm thấy lạnh lạnh quanh mình nhìn bóng tối bao quanh khu biệt thự này mà hãi hùng. Kim Anh co chân chạy theo mọi người

nhanh chóng.

Bước vào đến đại sảnh mọi người không khỏi bàng hoàng trước những nội thất bên trong đó. Toàn bằng gỗ. Good!! Kim Anh thầm suy tư trước vẻ đẹp của nó. Cô lẩm bầm 1 mình :” Ước gì nhà mình cũng toàn bằng gỗ thế này. Chẹp “. Kim Anh không ngờ câu lẩm bầm của cô lại lọt vào tai người bên cạnh mình (Trịnh Kim).

Tất cả đều theo chân vị đạo trưởng để tham quan quanh ngôi nhà. Trịnh Kim có vẻ rất chú ý đến từng chi tiết đồ trong nhà này một cách lạ thường. Tham quan xong mọi người được phân nhóm để chia phòng đương nhiên là trai với trai, gái với gái.

...

Sáng sớm hôm sau, mọi người được khuya dậy thật sớm. Xuống đại sảnh đã thấy chuẩn bị điểm tâm sáng đủ cả thấy cho 400 mạng. Ăn xong xuôi, 1 cô gái với vẻ mặt thật lạnh lùng lướt đến rất nhẹ...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Sáng sớm hôm sau, mọi người được khuya dậy thật sớm. Xuống đại sảnh đã thấy chuẩn bị điểm tâm sáng đủ cả thấy cho 400 mạng. Ăn xong xuôi, 1 cô gái với vẻ mặt thật lạnh lùng lướt đến rất nhẹ...

Cô cất giọng nói lên:

- Vì số lượng người ở đây quá đông nên chúng tôi sẽ tổ chức 1 trò thi phụ và tuyển chỉ chọn 80 người vào trong trò chơi tiếp theo. Những người bị loại sẽ có xe đưa về trường. Thể lệ cuộc thi như sau. Mỗi người sẽ lên các hộp do người làm cầm trên đây để bốc thăm, giấy của những người cùng 1 màu sẽ vào 1 đội. Tối đa 1 gồm 10 người và ở đây có 400 người chưa tính 3 người đặc biệt đi riêng được nhà trường gửi gắm nên sẽ chia thành 40 đội. Các đội sẽ cử ra người nhìn xinh trai hoặc đẹp gái nhất đội mình để thi và 3 người thừa đi riêng sẽ làm ban giám khảo chọn ra 8 đội sở hữu 8 gương mặt đẹp để đi vào vòng trong.

- Cầu mong mình vào nhóm Lập Hàn hay Thanh Tuấn Nguyên Khang gì cũng được

- Ủ áy nhóm nào sở hữu các cậu ấy coi như vào trogn rồi còn gì...

Mọi người sôi nổi bàn tán. Họ thay nhau lên các bàn bốc thăm và đứng vào vị trí màu của nhóm mình. Kim Anh nhìn quanh nhóm, cô thờ dãi chán nản “Thôi xong rồi, kêu này là ra về rồi” nhìn đi nhìn lại nhóm cô có vẻ Kim Anh là người sáng sủa nhất và cô được cử làm đại diện nhóm vs nhan sắc sở hữu chỉ ở mức tạm tạm so với các nhóm khác toàn người đẹp khuynh thành.

40 nhóm cử đại diện ra đứng lên phía trước. Trịnh Kim Từ Kỳ Tú Anh cũng hơi bất ngờ vì được mời làm ban giám khảo khỏi cần thi mà có thi đi chẳng nữa cũng sẽ được tuyên thắng thôi.

3 nữ nam được ngồi cùng cô nàng mặt lạnh băng đồng làm giám khảo trong cuộc thi sắc đẹp này.

Nhìn lướt qua 1 lượt Trịnh Kim trở mắt nhìn Kim Anh được đại diện nhóm, Kim Anh cũng nhìn thấy Trịnh Kim đang nhìn mình và cô nhận thấy cái nhìn đây là một cái nhìn đầy mỉa mai “Gi chứ nhìn mình được nhất nhóm đây. Nhìn cái gì mà nhìn” Kim Anh quay đi chỗ khác “Thua thì thôi không phải thể hiện nét khinh bỉ đẩy ra mặt vậy đâu. Hừm” 7 nhóm đã được chọn lọc giữa sự ưng thuận của 4 người. Còn lại một nhóm duy nhất sẽ được chọn tiếp.

Kim Ah thừa biết trước sau cô cũng sẽ bị loại thôi vì quanh cô cũng còn 1 số gương mặt nữ nổi bật hơn. Nha Hoàn nhìn 1 lượt, cô chỉ lên cô gái có gương mặt trắng hồng xinh xắn và Kim Anh tiến lên phía trước. Kim Anh cũng hơi bất ngờ đến vì mình được gọi.

Nha Hoàn lên tiếng:

- 1 trong 2 ba anh chọn ai.

Tú Anh nói ngay:

- Kim Anh.

Từ Kỳ gật đầu đồng tình, còn lại Trịnh Kim vẫn im lặng nhìn cô gái xinh xắn kia không chớp mắt. Kim Anh lườm cậu “thấy gái là tom tóp, chắc lại chọn nhỏ kia rồi. Hừ đồ trọng sắc khinh võ” Cô đã được hai phiếu. Nha Hoàn thì chọn cô gái trắng hồng kia còn lại Trịnh Kim sẽ là người quyết định. Nha Hoàn nói:

- Cậu chọn ai?

Kim Anh cùng mọi người lặng im hồi hộp nghe câu trả lời, cô gái kia cũng vậy.

- Đương nhiên là Kim Anh.

Bùm... Pháo hoa nổ bay khắp trời. Kim Anh cứ nghĩ mình nghe nhầm. Không. Hoàn toàn là sự thật. Tú Anh, Từ Kỳ cười nhìn chị, Chi Mai cùng Trâm Nhi này giờ nín thở nghe xong mới vui mừng chạy lại chỗ Kim Anh. Cô đang nhìn Trịnh Kim với ánh mắt cảm động chưa từng có.

Trịnh Kim quay mặt đi, miệng khẽ mỉm cười không để lộ cho ai thấy. Anh nói với Nha Hoàn:

- Xong chưa. Tôi có thể lên ngủ tiếp chứ?

- Ôkê. Tùy cậu.

Không nói gì anh lên lại phòng cũ. Ngủ. Những người bị loại đã có xe đến đón đưa về. Còn lại 77 người cộng cả 3 anh đẹp trai nữa là tròn 80. Họ lên nghỉ đến trưa xuống ăn uống rồi nghe Nha Hoàn cho nhiệm vụ tiếp theo. Như được sắp sẵn lần này được chia thành 20 nhóm nhỏ mỗi nhóm có 4 người.

Tú Anh – Thanh Tuấn – Trần Nhi – Lê Tú Anh (con gái)

Trịnh Kim – Kim Anh - Lập Hàn - Hữu Thiện

Từ Kỳ - Tây Thi – Chi Mai – Nguyễn Khang

...và 1 số nhóm khác.

Có vẻ 3 nhóm trên rất có lợi khi ai được lọt vào đó đến nỗi mọi người khác nhìn vào phải ghen tị. Toàn trai đẹp lại còn thông minh nữa chứ.

Kim Anh cũng hơi bất ngờ khi nghe tên Lập Hàn. Chi Mai đứng cạnh huých tay nói nhỏ với Kim Anh

- Sướng nhó được cùng anh Lập Hàn với cả NO1 nữa chứ.

- Bình thường bình thường.

Thật ra Kim Anh cũng hơi vui vì được cùng nhóm với Lập Hàn. Chính cô cũng hiểu tại sao lại thích nhìn cậu như vậy. Chi Mai cũng vậy cô hớn hờ ra mặt khi được cùng nhóm Từ Kỳ nhưng tiếc nỗi là cũng có mặt Nguyễn Khang ở đây nên không thể tự do ngoại tình được.

Hữu Thiện thì cực kì vui tươi phấn khởi khi được cùng nhóm Trịnh Kim cô luôn bám theo anh như đĩa xôi vậy.

Đồng hồ đã điểm 14 giờ. Mọi người bắt đầu lên đường mỗi nhóm 1 ngã. Do ban ngày ở đây nóng nên mọi người ai cũng chuẩn bị vài chai nước và khăn mặt trước khi đi

1 tiếng sau...

Mỗi nhóm được phát 1 tờ bản đồ không tên mà chỉ chỉ hướng do thế nên đã có 9 nhóm bị lạc và được người đưa về căn biệt thự và ra về.

Cầm tờ bản đồ “vô danh” trên tay, Kim Anh ngó 4 phương 8 hướng. Giữa thảo nguyên mênh mông, cô không biết nên đi đường nào. Cô đưa lên lau mồ hôi lấm tấm trên gương mặt nhăn nhó nói:

- Đi đường nào giờ?

- Trong đây không ghi à? - Hữu Thiện hỏi lại

- Không ghi mới hỏi chứ.

- Đưa đây - Trịnh Kim chìa tay nói.

- Gì? - Kim Anh nhăn mặt hỏi.

- Đưa tờ bản đồ đây đây. Ngủ.

Kim Anh lườm Trịnh Kim rách mắt khi nghe cậu ***** mình ngủ. Anh dần mạnh tờ giấy vào tay anh chẳng may gió bay rơi xuống đất. Kim Anh cúi xuống nhặt.

Tự nhiên Trịnh Kim kéo Lập Hàn sang 1 góc đợi Kim Anh nhặt xong mới kéo anh trở lại vị trí cũ.

Thấy vai áo Kim Anh cứ xệ xuống 1 bên (áo lệch vai). Trịnh Kim đưa tay kéo lại 1 bên áo bị trễ của cô lên thì bên kia lại trượt xuống cứ vậy Trịnh Kim

kéo lên 5,6 lần mà vẫn tình trạng cũ. Trịnh Kim đâm quạu:

- Áo kiểu gì vậy.

Kim Anh lẫn Hữu Thiện trở mắt ngạc nhiên trước hành động, thái độ của Trịnh Kim. Kim Anh nheo đôi mắt bị ánh nắng chiếu vào hỏi:

- Cậu làm gì vậy?

Trịnh Kim hơi ngượng trước hành động của mình, anh dụi tờ giấy trên tay Kim Anh, quay mặt đi chỗ khác nói:

- Lần sau mặc áo tử tế vào.

Hữu Thiện nhàu mày trước sự quan tâm quá thể đáng của Trịnh Kim dành cho Kim Anh. Cô sa sầm nét mặt tức tối nhìn Kim Anh với vẻ ghen tị. Còn Kim Anh thì nghĩ Trịnh Kim đang soi mói để che bai mình.

Lập Hàn khẽ phì cười nhìn về mặt ngượng của Trịnh Kim. Quan tâm người ta còn tỏ ra lạnh lùng.

Kim Anh cũng ngượng vì bị Trịnh Kim cô nhìn nhìn Lập Hàn nhận được cái nheo nheo mắt như đang cười, Kim Anh cúi gằm mặt xuống không nói gì.

- Lỗi này - Trịnh Kim lên tiếng phá tan sự ngượng ngập.

- Sao cậu biết – Kim Anh hỏi.

Trịnh Kim thân nhiên giải thích:

- Theo bản đồ chỉ chỗ cần đến là 40 độ phía Bắc, mình đang thuộc hướng Đông ngượng góc với phía Bắc 90 độ thì sẽ phải đi lệch 50 độ về phía Bắc tức là hướng này.- Trịnh Kim đưa tay chỉ về phía cần đi với khuôn mặt toả sáng trong nắng.

Kim Anh há hốc mồm nhìn cậu với vẻ mặt đầy ngạc nhiên. Hữu Thiện vốn đã thích cậu sẵn nay càng ngượng mộ hơn lại càng thêm ý chí quyết tâm dành bằng được Trịnh Kim về tay mình.

Sau một hồi lang thang, Trịnh Kim đã dẫn đường và tìm được đến một căn nhà lá lụp sụp dựng ven sườn đồi. Nhìn nó có vẻ rất âm u và âm thấp.

Dừng chân trước căn nhà lá, Trịnh Kim nói:

- Chắc vào đây.

Anh cúi thấp đầu xuống để vào trong. 3 người còn lại cũng theo chân. Người cuối cùng vừa bước vào căn nhà đã đóng sập cửa lại.

Một cơn gió lạnh thoảng qua không khí lạnh lẽo khẽ lướt qua 4 người. 2 cô gái vốn yếu bóng vía rùng cả mình về mặt hơi hoảng. Mọi người đang đứng lớ ngớ nhìn quanh căn nhà xem có gì không.

Bỗng có một luồng ánh sáng từ trên nóc nhà rọi xuống thứ gì đó trên bàn mà lúc này mọi người mới để ý thấy. Lập Hàn đi lại bàn cầm tờ giấy lên đọc:

- Các bạn có 3 phút để trả lời câu hỏi này. Nếu quá 3 phút mà vẫn không thể trả lời được thì cửa sẽ không mở cho đến tối mới có người đến cho giải thoát cho các bạn ra về.- Lập Hàn lật mặt sau tờ giấy tiếp- Câu hỏi: Quần jeans được ra đời từ nước nào.

Cả lũ im lặng nhìn nhau không biết phải trả lời ra sao.

2p trôi qua..

“ Các bạn còn 30s nữa để trả lời “

Tiếng nói từ đâu vọng đến, 2 cô gái sốt ruột mà không biết phải làm sao. Không trả lời được là bị nhốt và bỏ đói đến tối mới được thả ra. Hữu Thiện dục:

- Ai đấy nói gì đi.

Trịnh Kim vẫn điềm tĩnh ngồi chơi game trên điện thoại thật chăm chú.

Lập Hàn thì ra 1 góc cuối căn nhà gọi điện thoại, nhỏ giọng nói:

- Câu trả lời?

- ...

Tút... chỉ cần 1 cú điện thoại Lập Hàn đã có đáp án trên tay. Anh nói:

- Mĩ.

Lập tức cánh cửa bật tung ra, luồng ánh sáng chan hoà hắt vào căn nhà, lúc này nhìn nó có sinh khí hơn về hắc ám tối sầm ban nãy.

2 cô nàng nhìn anh thoáng vẻ ngưỡng mộ. Hơn lúc nào hết Kim Anh thấy Lập Hàn đúng là một người đàn ông lí tưởng. Lúc nào cần thiết anh cũng là người giải cứu cho. Kim Anh càng nhìn Lập Hàn cô càng cảm thấy có gì đó rất quen. Hình như là gặp đâu đó rồi.

Trịnh Kim nhủ mảy khó chịu khi thấy Kim Anh cứ nhìn chăm chăm Lập Hàn với đầy vẻ tôn sùng như vậy, anh khẽ tăng hăng rồi bực tức đi ra ngoài.

Lập Hàn quay lại chỗ Kim Anh mỉm cười nói:

- Đi thôi.

Hữu Thiện vừa thấy Trịnh Kim ra cũng chạy theo.

Lập Hàn cũng như Kim Anh nói chuyện với nhau rất hợp ý đến nỗi không biết có người khác ở đấy. Trịnh Kim vẫn âm thầm liếc mắt vẫn quan sát họ “đồ lằng nhằng dám đi ngoại tình trước mặt mình...Hừm.”. Tức nghẹn lời, Trịnh Kim sọc 2 tay vào túi đi thật nhanh đến phía trước để khỏi phải thấy đôi “gian phu” kia.

... Bên nhóm Tú Anh có vẻ Trầm lặng hơn. Trầm Nhi vẫn chưa nói chuyện lại với Tú Anh nên suốt quãng đường đã đi cô chỉ nói chuyện với mỗi Thanh Tuấn và 1 vài câu với cô gái đi cùng nhóm để lại Tú Anh bơ vơ lẻ loi nhất lá đá ông bơ.

Bức xúc vì mình bị lãng quên Tú Anh liền nghĩ ra trò mới. Anh chạy lên đi cùng cô nàng 4 mắt cùng nhóm bắt chuyện:

- Em tên gì vậy?

- Tú Anh.

- Ừ thì anh là Tú Anh.

- Tên em là Tú Anh. Lê Thị Tú Anh ạ.

- À...ra vậy – Tú Anh gật gù rồi cười nói- Em không nói rõ anh cứ tưởng em nói anh.

Lê Tú Anh vốn là con một sách ít khi chú ý đến trai đẹp trong trường vậy mà vừa nhìn Tú Anh cười cô đã bị hấp hồn trước vẻ đẹp d trai của anh. Cô đẩy đẩy cặp kính cận lên che dấu cảm giác lúng túng, nói:

- Không có gì đâu ạ.

- Ừm, em có mệt không?

Cô gái bẽn lễn gật đầu, Tú Anh mời mọc:

- Vậy hay để anh công cho.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Lê Tú Anh nhìn Tú Anh cảm động thể hiện qua cặp “đít chai” khá dày. Chưa người con trai nào galang với cô đến như vậy. Cô nói:

- Dù không biết nhiều về anh mấy nhưng nghe nói anh lằng nhằng lại phủ phàng với con gái nhưng bây giờ em mới biết được sự thật hoàn toàn trái ngược như vậy. Anh thật tốt..

Tú Anh rợn cả người vì những câu sến như vậy. Đúng là dân một sách có khác. Anh vẫn cố mỉm cười:

- Vậy à. Thôi lên lưng đi.

Tú Anh phải cố tỏ vẻ thân mật với cô gái kia vốn để xem phản ứng của Trầm Nhi ra sao.

Vì chiều cao có hạn, Lê Tú Anh tìm mọi cách trèo nhảy lên tấm lưng cực đẹp của Tú Anh mãi mà vẫn không lên được. Mà Tú Anh lại cứ đứng thẳng người mắt thì nhìn theo Trâm Nhi với Thanh Tuấn. Thấy 2 người đi trước mình cả một đoạn, anh dục:

- Nhanh lên em

Anh ngoái đầu nhìn lại sau lưng thấy Lê Tú Anh vẫn đang loay hoay không biết lên bằng đường nào, anh liền khom người xuống cho cô lên.

Lại 1 lần nữa Lê Tú Anh xúc động trước cử chỉ cao đẹp của Tú Anh.

Tú Anh vội vàng công cô gái phi lên trước 2 người kia rồi đi chậm chậm từ từ nói chuyện cười nói với cô gái cho Trâm Nhi thấy.

Nhưng mọi điều đấy đều vô ích. Anh thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn Trâm Nhi mà cô có phản ứng gì nổi trội đâu cơ chứ.

Đi được một quãng, Tú Anh dần thấm mệt, anh buông luôn cô gái kia xuống, thở nói:

- Thôi, anh mệt quá em chịu khó đi bộ nhé.

- Không có gì ạ- Cô gái lễ phép nói rồi đưa khăn cho Tú Anh lau mặt.

Cuối cùng 4 người cũng đã đến điểm dừng. Cũng tương tự nhóm Trịnh Kim họ được chỉ dẫn đến một căn nhà mộc nát, lụp xụp. 4 người cùng chui vào trong đó và cánh cửa lại đóng sập vào. Nhận được bức thư đe dọa giống của nhóm Trịnh Kim xong, 1 luồng sáng từ phía cửa sổ ập vào chiếu sáng tấm bảng đen được treo trong đó.

1 bài toán với dãy số loằng ngoằng. Nhìn vào ai cũng lắc đầu chào thua.

Tú Anh chẹp miệng:

- Thôi ờ lại đây chơi đến tối rồi. Lê Tú Anh đi lại chiếc bảng cầm viên phấn đặt sẵn ở đó lên viết viết xóa xóa gì đó mà 3 người kia trả hiệu gì chỉ đứng trơ ra nhìn thời gian trôi qua.

15..14..13....9..8..

Chỉ còn vài giây nữa thôi là họ thы thua cuộc. Lê Tú Anh nghe tiếng đếm ngược từ đâu đó mà trán đầm đìa mồ hôi, miệng lảm bảm tính nhắm liên tục như người bị tẩu hỏa nhập ma làm 3 người kia nhìn theo mà thấy khó.

3...2...1..Hết g...

Xong, bảng 0 – Lê Tú Anh vội vàng đọc nhanh đáp án.

Mồ hôi nhễ nhại phủ kín gương mặt Lê Tú Anh, Tú Anh thấy vậy liền đi đến đưa cho cô chiếc khăn để lau mặt.

Cánh cửa quả nhiên đã được mở ra. Trâm Nhi vui mừng sau phút thập tử nhất sinh, cô vui mừng ra mặt:

- Tú Anh...I.L.U.S.M...

Miệng nói, 2 tay giang ra chân chạy đến phía Tú Anh. Tú Anh tròn mắt rồi vụt hiểu ra “thì ra sau phút hoạn nạn cô ấy mới biết không thể thiếu mình” Anh cười tít mắt, không ngại ngần giang rộng vòng tay chào đón Trâm Nhi lao vào.

Xẹt...

Một cơn gió vút qua người Tú Anh trong cái nhìn bàng thần của anh. Mái tóc cậu khẽ phất lên rồi xẹp xuống. Từ từ định hình lại vấn đề cho logic với nhau. Tú Anh quay đầu lại nhìn phía sau...

SỐC...nặng... Hoá ra những lời kia là dành cho con nhỏ Lê Tú Anh chết tiệt kia chứ không phải mình. Tú Anh cảm thấy thật mất mặt trước hành động nông nổi ban nãy của mình. Anh rút ngay 2 tay lại áp sát đùi. Bất gặp ngay nụ cười của Thanh Tuấn cậu càng thấy nhục hơn nữa. Tú Anh lảng đi, anh vội thoát khỏi căn nhà hắc ám này ngay lập tức vì nó mang lại cho anh 1 cái nhìn chế giễu của Thanh Tuấn- người anh cho là tình địch số1 của mình trong công cuộc giành Trâm Nhi.

Suốt quãng đường còn lại Trâm Nhi chuyển đổi mục tiêu ít nói với Thanh Tuấn hơn mà quay sang đó là làm thân với Lê Tú Anh. Còn Tú Anh thì đang mang tâm trạng bức bối. Ước gì anh có lỗ để chui xuống cho đỡ dơ.

...

- Từ Kỳ à. Nghe nói anh học giỏi lắm hả? Em ngưỡng mộ anh lâu lắm rồi ý nay mới được nhìn gần mặt...Hihi...Anh đẹp trai thật đấy...Mắt to...mũi cao...da trắng...miệng bé xinh...Thấy vinh dự khi được chung nhóm với người tài sắc vẹn toàn như anh...hehe...em có dịp kể cho bọn bạn kém may mắn của em về anh rồi...hohô

Nghe nụ cười khà ỏ của gương mặt có nhan sắc cũng không kém phần “hoàn hảo” Từ Kỳ muốn lấy bông nhét chặt lỗ tai mình lại. Nếu không phải giữ

hình tượng “hiền thực” thường ngày của mình anh đã **** cho con nhỏ “vô liêm xỉ” này 1 trận rồi thay vì đó anh toàn phải nhe răng cười trừ với nó. Thấy anh im lặng Tây Thi-nụ cười khà ồ ấy vẫn không biết điều im lặng ngược lại còn làm nhảm nhiều hơn.

Suốt đoạn đường đã qua, Chi Mai lúc nào cũng đi cạnh Nguyên Khang còn mắt thì luôn dõi theo bóng dáng Từ Kỳ khiến Nguyên Khang phát bực, anh cáu:

- Sao em cứ nhìn bên đấy vậy. Có gì mà phải nhìn.
- Có Từ Kỳ đẹp trai- Chi Mai vô tình đưa ra câu trả lời làm “tê lòng Nguyên Khang.
- Anh cũng đẹp trai mà – Nguyên Khang cũng không kém phần tự tin nói lại.

Chi Mai nhón anh nheo nheo mắt quan sát rồi gật gù:

- Thì cũng đẹp nhưng vẫn kém Từ Kỳ.
- Em.- Nguyên Khang như bị tai tọng nắm sồi vào giữa cô họng.

“Thật tức chết quá”. Nguyên Khang mang bộ mặt hầm hầm suốt chặng đường còn lại.

Từ Kỳ cũng không kém phần khó chịu trước cô gái “kinh dị” suốt ngày đeo đẳng theo anh này.

Sau khi gặp và vào căn chòi lá, Chi Mai là người nhận phát hiện ra bức “mặt hầm” đầu tiên. Cô chưa nhìn qua mà đã khẳng định đây chỉ là một bài toán bình thường. Không ai khác có thể giải nó là Từ Kỳ. Cô liền vui vẻ đưa tờ giấy và chiếc bút có sẵn trên bàn cho Từ Kỳ:

- Cái này chắc cậu làm được đấy.
- May mà mình có anh Kỳ cùng nhóm chị nhờ..hồô- Cô gái thêm lời.
- Ủ.

Nguyên Khang đứng như bùi nhìn 1 góc. Anh thật rảnh rồi trả có việc gì làm. Ở đây cậu là người vô hình thì phải. Người yêu cũng đi theo tên kia ngay cả con nhỏ “kinh dị” học cùng khối thường ngày vẫn bám theo cậu như đĩa mà nay cũng bám lấy Từ Kỳ luôn. Hình như có mặt Từ Kỳ là làm Nguyên Khang bị lu mờ vậy. Nguyên Khang biết mình là người thừa, anh chỉ biết im lặng (nhưng trong lòng vẫn bức xúc) chờ đợi giờ phút tên NO2 kia giải xong bài toán và ah thoát xác ra khỏi căn phòng đầy mùi mốc này.

- Tớ không biết làm.

“...”.Đùa à? Từ Kỳ đọc xong đề rồi lắc đầu phán ngay câu gây mê. Chi Mai cùng cô nàng kinh dị thần thờ nhìn anh. Từ Kỳ đưa lại tờ giấy và bút cho 2 người nói:

- Cái này chán các cậu đề ý hơn.

Nhận lại tờ giấy 2 cô chúi đầu vào đọc đề. Thì ra nó là 1 câu hỏi bình thường. “ Cho gì để bớt mặn chỉ được chọn 1 trong 3 đáp án a- mì chính, b- nước, c-đường.

“Xời...tương NO2 thế nào... Vậy mà khen cho lắm vào.. thấy vọng chưa..” Nguyên Khang thấy 2 người kia cũng trong tình trạng bế tắc, mà thời gian chắc chỉ còn nửa. Không hẳn là bí nhưng chỉ được chọn một trong 3 đáp án đều có thể này 2 cô gái rất băn khoăn không biết cái nào là đúng nhất nên họ phải từ từ suy xêe cho kĩ không thì chỉ có đường ở đây đến tối.

Nguyên Khang dịch dịch lại đứng gần Chi Mai nhóm tờ giấy “ hồô... để thế mà không trả lời được” Anh điềm nhiên nói luôn:

- Đường.

2 cô gái ngẩng phắt đầu lên nhìn cậu. Chi Mai nhăn mặt:

- Trả lời gì nhanh vậy nhờ sai thì sao ở đây luôn đấy. Cậu muốn ở lại thì...

Cánh cửa đã mở. Chi Mai cũng nín luôn, cô nhón miệng cười trừ với Nguyên Khang, cậu lườm cô rồi ngoảnh mặt đi trước tỏ ý dỗi.

... Trãi qua cuộc trắc nghiệm, trên đường đi về hai nhóm Từ Kỳ và Trịnh Kim gặp nhau.

Đang buồn vì không có cạ trong nhóm. Vừa nhìn thấy Trịnh Kim Từ Kỳ đã mừng rỡ, anh chạy lại ôm Trịnh Kim như bạn bè lâu năm chưa gặp. Trịnh Kim nhăn nhó, gỡ tay Từ Kỳ ra, nói:

- Mà làm gì vậy. Xê ra.

Hữu Thiện cong môi lên mới bóng gió:

- Nghi ngờ về giới tính à.

Từ Kỳ buông tay, quay phắt xang nhìn con vệt Hồng Kông, anh tròn mắt, bỗng thấy ở đây có nhiều người nên không tiện, anh gằn giọng nhỏ nhỏ nói:

- Nói ai vậy?

- Tự biết đi.

Tiếng the thé của giọng nữ vang lên thánh thót từ xa rồi dần gần lại, cô cô gái chạy lại mặt hớn hờ, nắm tay nắm chân Trịnh Kim, nhìn anh với ánh mắt đầy “cảm xúc” mắt chớp liên hồi, cô chăt lưỡi liên tục:

- Đây, đây... là No1 ..huyền thoại rồi... woa... cậu quả đúng như lời đồn... đây rồi đúng về đẹp bằng giá ấy... đáng chuẩn thanh mảnh như KEVIN Wo (ukiss)... Ôi mẹ ơi... cuộc đời mình thật may mắn khi được nhìn cậu với cự ly gần đến thế này... Ước gì cho thời gian ngừng lại, ước gì được mãi nhìn cậu như này...tớ tớ...rất...

- Từ Từ- Trịnh Kim dơ tay ra chặn lời cô lại, anh quay xang Từ Kỳ, hỏi – Ai đây?

Hữu Thiện thấy cô gái kia cứ sấn tới Trịnh Kim liền tách họ ra, mặt mày quạu lại hất mặt nhìn cô gái:

- Cậu là gì mà cứ sấn lấy tiểu Kim thế không biết dơ là gì à. Mặt dày vừa thôi. Đĩa đòi bám chân hạc..Hừ

Chẳng vừa, cô gái “đẹp lạ” phản bác ngay:

- Tôi là fan của Trịnh Kim. Xin tự giới thiệu tên tôi là Tây Thi. Kiểu Tây Thi. Nick name là taythi.chumchim (Tây Thy chum chim)

Khụ...c... hahahaha....

Mọi người phì cười trước cái tên của cô. Người với tên trả liên quan gì đến nhau. Trịnh Kim vốn điềm tĩnh lạnh thể mà vẫn phải bật cười thành tiếng, anh nói:

- Bố mẹ cậu giỏi thật. Đặt tên đặt luôn cả ước mơ cho con.

Tràng cười ngày càng giòn hơn. Biết mọi người đang cười mình. Tây Thi cúi đầu lặng thinh. Mà công nhận được như Tây Thi mà không chỉ được đẹp bằng một phần mười Tây Thi cô cũng mãn nguyện rồi ấy chứ. Tự tui thân với nhan sắc của mình Tây Thi cố nhét bộ răng vô vào bên trong mồm. Tả so qua thì cô có 1 đôi mắt đượm buồn hay nói 1 cách không hoa mỹ là vừa híp lại còn trĩu xuống như đang buồn ngủ, cái mũi cũng cao nhưng hơi gãy, có lẽ đây là điểm đẹp nhất cư ngụ trên gương mặt của cô. Hàm răng trên thì vô chĩa ra ngoài dưới bộ môi dày như đĩa được cái là không bị thâm. Với bộ răng ấy thì không thể nào chum chim như nick name cô đặt được.

Trịnh Kim là người nín cười nhanh nhất còn ngược lại Kim Ah lại là người cười to nhất. Vẫn còn tức với vụ ban nãy, Trịnh Kim lườm cô:

- Vô duyên.

Kim Anh cảm giác như Trịnh Kim đang bắn tia mình, cô ngưng cười cau mày nhìn anh, hất mặt nói:

- Báo ai đấy.

Hữu Thiện đáp thay:

- Đương nhiên là cậu rồi, cười vô ý vô tứ.

Trịnh Kim không nói gì anh, đút tay vào túi quần tỏ thái độ lãnh đạm, đi trước bỏ mặc 2 cô gái gườm nhau. Vài giây sau Hữu Thiện lại nổi gót anh như đĩa. Kim Anh lăm bằm:

- Tự nhiên đi gây sự. Diên có huy chương.

Từ Kỳ chẹp miệng:

- Thăng Kim nó sao vậy. Tự nhiên cáu. Được cả con vệt Hồng Kông kia nữa.

Kim Anh bực mình lườm theo dáng Trịnh Kim. Tú Anh lắc đầu:

- Nó vẫn vậy mà. Không có gì đâu.

Lúc đó Lập Hàn cũng có điện thoại, anh ra riêng 1 góc đủ xa cho mọi người không nghe được mới mở máy:

- Cô ạ.

- ...

- Chưa có gì cô ạ.

- ...

Thỉnh thoảng anh vừa nói chuyện vừa nhìn về hướng Kim Anh có nét gì đó rất uẩn khúc

- Vâng. Có cháu sẽ gọi lại.

- ...

- Ok. Bye cô.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

23h hơn...

Từ Kỳ - Hữu Thiện vẫn đang hậm hực grờm nhau.

- Sao cậu không thể nhường tôi vậy. Nhỏ mọn.

Hữu Thiện bực mình quạu cộ nói.

- Sao tôi phải nhường cậu. Thích thì ngủ chung đi.

Từ Kỳ rất bình thản nói.

- Cái gì... Hữu Thiện đưa tay chỉ vào cậu rồi lại từ chỉ vào mặt mình – Tôi ngủ chung với cậu – Cô bật cười mỉa mai – Mơ đấy à. Hừ...

- Cậu tưởng thật à.

- Cậu...

Hữu Thiện tức nồ đom đóm mắt. Cô không bao giờ nói lại được tên môi mỏng này... “Không hiểu nổi người như cậu ta mà cũng có giá trị cao trong mắt mọi người sao”.

Từ Kỳ nằm xuống kéo chăn đắp ngang người định ngủ thì Hữu Thiện đã giật phắt lấy tấm mền :

- Cậu không biết galăng là gì à.

- Không - Từ Kỳ giật lại chăn nói.

- Tôi không ngủ được thì cậu cũng ngủ chẳng yên đâu.

Từ Kỳ bực mình ngồi bật dậy:

- Cậu nghĩ cậu làm được gì.

- Chưa biết nhưng cậu sẽ không thể ngủ được.

Từ Kỳ nhìn trân trân gương mặt đang hất lên của Hữu Thiện, anh lắc đầu ngán ngẫm “Sao lại có loại lý đến vậy nhờ”. Từ Kỳ nửa muốn nhường lại giường để anh được ngủ vì cậu đang rất buồn ngủ nửa không muốn vì thấy cái mặt kia rất kênh kiệu. Phải chi Hữu Thiện mềm mỏng một tý anh cũng sẽ miễn cưỡng nhường cho cô không đến nỗi phải quyết liệt như bây giờ. Đây cô lại cứ nắn gân nắn cốt làm anh ghét không thể tả.

- Được thôi xem ai lì hơn.

- Được. - Hữu Thiện ngồi nhìn chăm chăm Từ Kỳ và cậu cũng vậy.

2 tia lửa đạn xẹt qua xẹt lại nhìn nhau đầy thù hận.

Bỗng hai người nghe bên ngoài như có âm thanh lại như tiếng bước chân ai, tiếng sột soạt rất rõ, tiếng bước chân cứ qua lại nhiều lần, không phải là tiếng bước chân của một người mà là của nhiều người.

Mắt hai người đang lơ lơ bỗng mở to ra nhìn nhau.

Hữu Thiện hắt hắt mặt ra cửa lòng mày héch héch theo, ý muốn bảo “ Cậu thử ra ngoài xem sao đi”

Từ Kỳ cũng hắt mặt ra phía cánh cửa nhú mày như ý bảo “Thích thì ra đi”

Hữu Thiện thất vọng tràn trề “Sao lại có loại con trai này nhò... Vậy mà mình nghe tin về hắn lại hoàn toàn trái ngược với sự thật... Nào là thân thiện ga lăng... giả tạo! đúng là giả tạo..Hừm”

Hữu Thiện ngồi gùm gùm nhìn anh. Từ Kỳ nhận ra ánh mắt ấy đang soi mình, anh cũng chẳng lấy gì làm lạ cả vẫn giương mắt nhìn lại cô.

Tiếng lạch cạch ngoài kia lại cứ vang lên, lần này là những âm thanh dồn dập.

Từ Kỳ lên tiếng hỏi vọng ra:

- Ai.

Lập tức tiếng động ngừng bật nhưng không có tiếng đáp lại. Sau đó là 1 bầu không khí im lặng bao trùm cả không gian. Hai người cảm giác như mọi sinh hoạt đều ngưng đọng lại, từng mạch đồng hồ cứ tíc tíc căng phồng theo mạch thời gian giữa đêm khuya thanh vắng...

Cảm giác da gà nổi khắp người đã bắt đầu xuất hiện trên nét mặt của Hữu Thiện. Từ Kỳ thì nghĩ đây chỉ như một trò đùa của ai đó.

Từ Kỳ nhìn Hữu Thiện thấy cô cứ chăm chăm nhìn cửa phòng thoát hiện về lo lắng căng thẳng. Từ Kỳ bỗng lộ ẩn ý trong đôi mắt của mình, anh nhẹ giọng nói:

- Hình như ở đây có ma.

Hữu Thiện từ bé thấy ai kể chuyện ma cũng đã chạy từ xa chứ đừng bảo phải trải cảm giác hiện thực như bây giờ. Chác gặp ma cô cũng như Kim Anh ngất luôn quá. Hữu Thiện im lặng, cảm giác hải hùng bao phủ lấy người, cô ngồi co chân bó gối trên giường mắt vẫn hướng nhìn cửa phòng.

Từ Kỳ đứng dậy đi xuống giường, cầm chiếc đèn pin trong tay khẽ liếc mắt nhìn Hữu Thiện nói:

- Phải ra khỏi đây thôi.

Hữu Thiện lúc này mới nói với giọng hơi run:

- Cậu...ra bên ngoài á.

- Ừm chứ ngồi đây chờ ma bắt à.

Hữu Thiện nghe đến ma đã dựng cả tóc gáy, cô phi nhanh xuống giường:

- Tôi đi với.

- Được - Từ Kỳ gạt đầu đồng ý trong mắt lộ tia tinh quái.

Từ Kỳ từ từ đi lại, xoay nắm cửa...1 khoảng không gian tối mịt giữa 1 chút ánh sáng từ phòng Từ Kỳ hắt ra....Hữu Thiện vội thụt bước chân lùi lại sau. Từ Kỳ kéo tay cô lại:

- Không sao theo tôi.

Hữu Thiện bước theo Từ Kỳ. Cậu thấy chân cô đã bước ra khỏi ngưỡng cửa phòng. Từ Kỳ nhanh tay kéo mạnh Hữu Thiện lên hắn phía trước rồi anh vụt thụt lùi về phòng đóng sập cửa lại. Từ Kỳ cười gian manh phẩy hai tay vào nhau:

- Cho cậu biết thế nào là lễ độ.

Rầm...rầm...

Tiếng đập cửa cùng tiếng van xin mở cửa cứ vang lên. Từ Kỳ vẫn cứng rắn nói to vọng ra:

- Đứng đấy chơi một lúc đi.

Không chịu để yên. Hữu Thiện kiên nhẫn đập cửa cùng tiếng kêu la. Hình như có cả tiếng nấc thì phải... Từ Kỳ im lặng dõi nghe... cô không đập cửa nữa... Chợt có cảm giác tội lỗi vây lấy mình, Từ Kỳ vội mở cửa ra thấy cô đang ngồi thu lu một đồng dưới chân cửa...chút gì đó là tội nghiệp dậy lên trong lòng anh khi nhìn Hữu Thiện đang run run ngồi bó gối tiếng nấc vẫn còn... Anh khẽ lắc đầu “Trêu tởm mà cũng sợ...” Anh cúi người đỡ Hữu Thiện dậy nhẹ giọng nói:

- Đứng dậy đi...

Hữu Thiện vừa nấc vừa chỉ tay về khoảng đen tối trước mặt :

- Lú...c...nẩy...c...ó...ực..h.ai...bó..ng...ức...đen...lướt...t...q..ua..(Lúc này có hai bóng đen lướt qua đây)

Phải khó khăn lắm cô mới hoàn thành câu. Từ Kỳ quay lại bàn trong phòng lấy đèn pin quay lại ra ngoài rọi lên khoảng không trước mặt, anh nhìn Hữu Thiện:

- Làm gì có ai.

- Có...- Hữu Thiện khẳng định trong tiếng nấc.

Từ Kỳ nhú mồm kéo tay Hữu Thiện theo mình, cô chùn bước lại. Từ Kỳ quay lại nhìn cô nhận ra Hữu Thiện có vẻ cảnh giác mình, chợt hiểu ý anh bật cười:

- Yên tâm tôi không lừa cậu nữa đâu. Nhất chết.

Hữu Thiện có đôi chút an tâm theo bước Từ Kỳ. Anh đi dọc suốt hành lang. Không có gì. Xuống đến hết cầu thang vào đại sảnh...

...Ừ..ừ...Grừ...ừ...

Không phải là một mà là hai tiếng tru đàn xen nhau. Hai bóng trắng lướt qua lướt lại theo hình zíc zắc dần hiện rõ gần đến phía Từ Kỳ, anh nheo mắt cố nhìn rõ, ánh đèn pin này loé quá...

Hữu Thiện run lập cập:

- M...ma ...

Tay cô xoắn thật chặt vật áo sau lưng Từ Kỳ đến nỗi gìm cả bước chân cậu bước tới. Vương vù quá. Từ Kỳ khẽ quát:

- Buông ra xem nào.

Nói lòng tay ra 1 chút, cô nặng nề bước theo anh.

Rầm...Cốp...

Yahú''''''''''....

Tiếng rú lên rùng rợn. Hữu Thiện cắn môi nhắm tịt mắt lại mặt nhăn nhó như khi ăn ớt.

Từ Kỳ vẫn không ngừng tiến bước, anh nhìn lấy loa loa, 2 bóng trắng đang ngã xõng xoài trên nền đá hoa rồi 2 chiếc bóng ấy vụt bật nhanh dậy, 4 bàn tay móng với những chiếc móng nhọn hoắt đỏ lừ dơ ra lao nhanh về phía Từ Kỳ với tốc độ ánh sáng. Răng nanh nhe ra , diu sát mặt Từ Kỳ. Hữu Thiện nhắm tịt mắt chân tay bủn rủn, cô không còn có chút sức lực nào chống trả tình huống này nữa.

Trời.....ôi.....

Một nụ cười lại nở trên môi Từ Kỳ. Lúc này mà anh vẫn có thể bình tĩnh cười chào hỏi ma sao. Đến hai bóng trắng cũng ngạc nhiên đến sững sờ vài giây.

- Tóc giả rơi rồi kìa.

Từ Kỳ nghiêng người tránh nhìn gương mặt được hoá trang khá gớm ghiếc này chỉ tay về phía lúc này hai bóng trắng vô tình lướt đâm vào nhau ngã. Hữu Thiện sợ đến không dám thở mạnh, bỗng cô nghe thấy tiếng Từ Kỳ nói...Mà nói với ai cơ chứ...ma ư... Hữu Thiện khẽ he hé mắt ra, tay vẫn bầu chặt vật áo Từ Kỳ...

2 con ma nghe Từ Kỳ nói, không biết là với ai. Chúng quay xang nhìn nhau.

Bốp...

- Ngu...mày ngu...có bộ tóc giả cũng dễ rớt. Lộ rồi. Về.

Con ma tóc dài đánh vào đầu con ma đầu đinh.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Con ma đầu đình sờ lên đầu. Đúng thật bộ tóc dài thướt tha của nó đã biến mất. 2 con ma quay đầu nhanh chóng lướt chạy.

Hữu Thiện nhìn theo trề hiều mô tê gì. Trong cô không còn cảm giác sợ sệt 2 con ma tung từng kia nữa thay vì đó là cảm giác khó hiểu:

- Chuyện gì vậy.

Tử Kỳ nhún vai :

- Một trò chơi.

Hữu Thiện phần nào hiểu ra ngụ ý của Tử Kỳ. Anh đã quay người đi lên tầng trở về phòng. Hữu Thiện cũng vội vã chạy theo...

...

Ánh mắt kì quái cùng nụ cười ruồi. Ánh sáng mập mờ trong đêm tối. Một vật thể màu đen đang di chuyển đến gần giường Nguyên Khang. Bóng đen ấy thâm nhủ “nếu bị phát hiện cứ coi như là người bị mộng du... Trò này cũng thú vị đấy chứ...haha...” Bất giác nụ cười gian manh loé lên trong màn đêm. Đến gần mục tiêu bóng đen cầm chiếc bút lông thủ sẵn trong tay dặt nắp ra dơ tay đưa gần về phía mặt Nguyên Khang. Chỉ 1 tẹo nữa thôi...

- Em làm gì vậy.

Cánh tay bóng đen đã bị khoá chặt trong tay của Nguyên Khang. Anh bật công tắc đèn trên đầu giường, ánh sáng làm lộ nguyên hình tên hung thủ. Chính Chi Mai chứ không ai hết.

- Vẽ trâu...vẽ bò...vẽ gà...vẽ kiến....

Nguyên Khang neho neho mắt nhìn Chi Mai cứ đi vòng vòng lăm bà lăm bả một mình. Anh phì cười :

- Không cần thiết phải vậy đâu.

Chi Mai thoáng khựng lại “Sao cậu ta biết mình giả vờ???” Chi Mai vẫn cô đi tiếp đến khi chân mỏi nhừ mà không dám nghỉ.

- Ngồi xuống đi em làm anh đau đầu quá.

Chi Mai không thể đi nổi nữa rồi, hết muốn diễn “chắc cậu ta cũng biết mình đang làm bộn rồi” Chi Mai ngồi phịch xuống giường. Tay đấm đấm bóp bóp chân.

- Lúc này em có ý đồ gì vậy.

Nguyên Khang lặp lại câu hỏi ban nãy.

Chi Mai lảng lảng luôn xang vấn đề khác, cô vờn vai, lấy tay che miệng ngáp dài:

- Oáp... Đi ngủ thôi. buồn ngủ quá....Haizz...

- Này đừng có ngáo ngơ nhé.

Nguyên Khang nhảy xuống giường kéo tay Chi Mai lại, gặng hỏi lại:

- Em có ý đồ đen tối gì. Nói.

Cũng may Chi Mai đã nhanh tay huỷ chứng cứ ném nhanh cây bút lông đi chỗ khác. Chi Mai mắt vờ dúi mắt lại như buồn ngủ lắm, miệng nói:

- Có gì đâu. Thôi ngủ đi, mệt quá.

- Không có gì thật không.

- Thật.

- Tạm tin.

Nguyễn Khang buông tay cho Chi Mai đi ngủ.

Chi Mai lên giường, Nguyễn Khang cũng quay lưng về giường mình.

- Hừ...Hừ...Hừm..

Nguyễn Khang bỗng ngừng bước chân lại. Anh quay đầu nhìn về giường Chi Mai.

Chi Mai cũng nghe thấy tiếng rên cô lại nghĩ Nguyễn Khang bị gì. Cô ngồi dậy nhìn về phía Nguyễn Khang, 2 người nhìn nhau:

- Em (Cậu) bị sao vậy.

Nguyễn Khang dương đôi mắt ngây thơ vốn có lên nhìn Chi Mai:

- Anh vừa nghe em rên rĩ vì đau gì mà.

- Ô tôi tưởng tiếng kêu đó là của cậu.

- ...

- Hừ...hừ...hừ...

- ...

2 Người đồng nhìn ra cửa. Tiếng kêu chắc chắn phát ra từ nơi ấy. Nguyễn Khang nuốt nước bọt:

- Hình..hình như có tiếng người.

- Grú...u.u...u.u...

Nguyễn Khang rợn tóc gáy, cậu nhảy thẳng lên giường Chi Mai ngồi, đảo dác nhìn xung quanh phòng:

- Lần này là tiếng chó sói hú...Sao bây giờ

Chi Mai thấy Nguyễn Khang có vẻ sợ sệt. Cô cau có nhìn anh:

- Có gì mà cậu phải loạn lên vậy. Đàn ông là phải men lên chứ.

1 hồi lâu mà tiếng kêu lạ lùng đó cứ thỉnh thoảng lại vang lên thăm thiết. Chi Mai quyết định:

- Ra ngoài xem sao.

- Hả.

Nguyễn Khang nhìn cô trân trân như vật thể lạ.

- Không đi ngồi đây cũng chết vì nhồi máu cơ tim.

Nguyễn Khang giương đôi mắt tròn lên nhìn Chi Mai lắc lắc đầu:

- Không nên ra đâu.

- Cậu có phải đàn ông không vậy.- Chi Mai nhìn Nguyễn Khang trân trân.

Nguyễn Khang thấy Chi Mai đang đánh vào tự ái của mình anh liền tung chăn ườn ngực khẳng định:

- Đương nhiên rồi.

- Vậy thì đi.

Chi Mai ngoảnh mặt, với tay cầm chiếc đèn pin đi ra ngoài. Cô vốn là người rất thích xem phim ma. Đã có lần cô còn ước một ngày mình được đặt làm nhân vật trong đấy xem sao, nay đã thành hiện thực không gì thích hơn là được khám phá bí ẩn trong ngôi nhà ma này. Chi Mai tỏ ra rất hứng khởi với trò này đến nỗi Nguyễn Khang phải ngừng.

Thấy Chi Mai đã đi ra khỏi cửa. Nguyên Khang bắt giắc rùng mình chạy theo. Anh đứng nín nín vai, khom khom người sau Chi Mai, miệng nói nhỏ:

- Anh nghĩ nên quay lại đi.

- Thích thì đi mà về.

Nguyên Khang đành im lặng theo sau cô. 2 người đi dọc hành lang đến chỗ quanh bắt ngờ có một vật thể gì đó rất kinh khủng bật ra lù lù trước mặt. Cả hai giắt bản mình thụt lùi lại sau vài bước. Nguyên Khang co chân quay lưng chạy. Được vài bước, chợt anh khựng người lại “Chạy một mình thì hèn quá...”

Anh ngoảnh mặt nhìn lại thấy Chi Mai như bức tượng venus đứng im bất động. Anh nghĩ có lẽ cô còn sợ hơn anh nên mới đứng im lìm không cử động được như vậy, anh liền quay lại, kéo tay cô chạy cùng”. Bóng trắng kia vẫn không buông tha họ, nó đi theo liền. Nguyên Khang vừa kéo tay Chi Mai một mạch về phòng. Đóng chặt cửa lại, anh quay người dựa lưng vào cửa thở hắt hắt như vừa xảy ra một chuyện kinh thiên động địa vậy.

Chi Mai nhúm mày nhìn anh:

- Cậu kéo tôi về đây làm gì vậy.

Nguyên Khang thở dốc, trở mắt nhìn cô:

- Anh vừa cứu em đấy.

- Ai cần.

- Gì...

Tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên làm hai người ngừng tranh cãi. Nguyên Khang đứng tránh xa cánh cửa, anh nói nhỏ với Chi Mai:

- Đây, em làm gì thì làm đi,

Chi Mai cầm chắc chiến đèn pin ban nãy trong tay phòng chuyện không lành, Cô mở cửa phòng thật từ từ từ từ... Nguyên Khang cũng căng hết giây thần kinh nhìn theo từng động tác của Chi Mai...

Nguyên Khang nói xong được vài giây thì hối hận “Dù gì mình cũng là đàn ông... phải men lên chứ...” người của mình” mà cũng không bảo vệ được thì còn mặt mũi đâu nhìn người ta...”

Hít vào...thở ra...hít thật sâu...thở thật mạnh...Hêi...

Chi Mai đang mở cửa thì Nguyên Khang đứng chặn ngang trước mặt cô, 2 tay giang ra trước để che chắn bảo vệ cô. Anh nhắm mắt không dám nhìn khoảng đen trước mắt mình...

Bóng trắng bắt ngờ cảm động trước nghĩa cử cao đẹp ấy...

Chắc...chắc...

Chắc lười được hai cái nó bay đi mất không để lại vết tích. Nguyên Khang vẫn còn chết đứng. Chi Mai thấy vậy, liền dụt dụt áo anh nói:

- Lại làm gì nữa vậy.

Nguyên Khang mở bừng mắt ra, thấy không có gì trước mặt, anh liền quay lại nhìn Chi Mai:

- Anh không sao à.

- Không.

Nguyên Khang ló đầu ra ngoài cửa nhìn dọc hành lang vẫn tối mịt không có gì cậu vội vàng thụt đầu lại đóng nhanh cửa như sợ ai đó lọt vào phòng... Thở phò thật nhẹ nhõm...

Chi Mai lờm cậu, đi lại giưong. Nhưng trong lòng cô cũng có một ánh mắt khác nhìn về cậu, Chi Mai thừa biết hành động ban nãy là Nguyên Khang muốn bảo vệ mình. Cô chỉ tức vì mình không được thể hiện giống các nhân vật trong phim vậy thôi chứ cũng cảm thấy vui vui. Nguyên Khang lắc đầu không hiểu sao Chi Mai lại có thái độ như vậy. Anh gãi gãi đầu hỏi cô:

- Anh làm gì sai à.

- Ai bảo cậu chặn trước mắt tôi làm gì.- Chi Mai nói với giọng nhẹ hơn nãy một chút

- Anh...

Nguyên Khang bắt lực nhìn Chi Mai. Thật ra anh muốn làm anh hùng mà Chi Mai cũng không hiểu sao. Anh lắc đầu không nói nữa. Lên giường đắp chăn.

- Xin lỗi. Cảm ơn.

Nguyên Khang tưởng mình nghe nhầm, anh hỏi lại:

- Em vừa nói gì với anh à.

- Không biết.

Chi Mai kéo chăn che hết gương mặt đang đỏ dần của mình vì phải nói mấy từ "sến" ấy. Sau khi Nguyên Khang lấy thân che chở cho mình cô bỗng cảm thấy ở nơi cậu thật ấm áp...

Nguyên Khang bất chợt mỉm cười, nằm xuống và đi vào giấc ngủ thật nhanh chóng...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Nhóm Tú Anh đã nhanh chân về đến căn biệt thự đầu tiên. Chỉ còn hai nhóm nữa sẽ lọt vào. 2 nhóm của Từ Kỳ và Trịnh Kim vừa đến gần căn biệt thự thì đã thấy thấp thoáng 1, 2 nhóm đi đến đó. Từ Kỳ nhanh miệng nói:

- Vào trước đi nhé. Để bọn kia tờ giải quyết.

Nói rồi, anh chạy đến trước mặt mấy người kia bắt chuyện. Đương nhiên thấy trai đẹp, lại còn là no4 nữa chứ mắt cô nào cũng long lanh. Từ Kỳ nở nụ cười tỏa nắng ra nói:

- Các cậu về lâu chưa.

Cả lũ như bị thôi miên đứng lại đồng thanh trả lời:

- Mới cậu ạ. Thế nhóm cậu đâu.

- Nhóm tớ đi sau..

- ...

Họ mãi nói chuyện với Từ Kỳ mà quên luôn cả nhiệm vụ. Mọi người trong nhóm Từ Kỳ và Trịnh Kim nhân cơ hội phi luôn vào cổng ddieerm có mặt. Thế là họ đã lọt vào vòng trong một cách thật dễ dàng mà chỉ cần tốn một ít nước bọt của Từ Kỳ.

Thấy nhóm mình trong vòng an toàn rồi, Từ Kỳ mới rút lui bằng một lời hứa hẹn:

- Thôi, các bạn cứ nói chuyện nhé, tớ vào với nhóm đây. Hẹn gặp lại ở trường- Mỉm cười.

- Gooddd...

- Nụ cười quá đẹp.

Họ không tiếc lời khen ngợi kẻ lừa đảo nhóm mình. Lúc này mấy nhóm đi sau mới chạy thực mạng đến mong là vẫn còn kịp thì 2 nhóm kia mới sực nhớ là đang trong cuộc thi. Tất cả đã quá muộn vì một phút mê trai.

Họ lật đật chạy vào bên trong thì Nha Hoàn đã thông báo 3 nhóm win : nhóm Từ Kỳ, Tú Anh và Trịnh Kim.

Mấy cô nàng ban nãy quay xang chạnh chọe nhau:

- Tại mà cứ mãi bám lấy Từ Kỳ ấy.

1 cô nữ cũng cong cớn không kém, khoanh tay vênh mặt lên nói:

- Mày ấy, cả mày nữa không vậy chắc.

- Mày thì có...

Từ Kỳ lại xuất hiện với nụ cười thường trực trên môi, lên tiếng giảng hoà làm bớt tình hình căng thẳng giữa các nàng:

- Cảm ơn các bạn đã tạo điều kiện cho nhóm tớ vào vòng trong nhé.

- Ôi...Ôi...- Mắt lũ mê trai ấy lại sáng như đèn đom đóm trong đêm, cười tươi với vẻ mãn nguyện và cam chịu.

Những người bị loại lần lượt thu dọn đồ rồi lên xe bên ngoài đang chờ ra về hết còn lại 3 nhóm tức 12 người ở lại.

Nha Hoàn nhìn thoáng qua gương mặt của mọi người trong ba nhóm. Cũng nhiều anh đẹp trai đấy chứ cô dừng lại trước gương mặt baby boy của Thanh Tuấn và thích thú nhìn anh. Được. Đến lúc này Nha Hoàn không còn giữ vẻ nghiêm lạnh như bà già mà cô đã tạo ra ban nãy trước mặt đồng đạo mọi người nữa mà bây giờ đã lấy lại nét nhí nhảnh đúng lứa tuổi của mình. Cô mỉm cười:

- Phần thi cuối sẽ được tổ chức bất ngờ nên các bạn cứ chuẩn bị tâm lý trước nhé. Ai xử lý nhanh nhất trong phần này sẽ được một chuyến du lịch vào kì hè sắp tới. Sau đây em sẽ chia đôi lại cho mọi người mỗi đội gồm 2 người. Xin mời lên bốc thăm như sáng nay. rồi đưa luôn cho em không cần xem trước.

12 người lần lượt đi lên bốc thăm rồi Nha Hoàn nhanh tay cầm lấy luôn. Cô đọc:

Thanh Tuấn- Trâm Nhi

- Khoan...- Tú Anh bỗng hô lên. Nha Hoàn ngẩng đầu lên nhìn Tú Anh:

- Anh có ý kiến gì à?

Tú Anh kéo Nha Hoàn rồi nói nhỏ vào tai cô gì đó. Nha Hoàn cũng có vẻ gật gù đồng tình. Cô ngoái lại nhìn Thanh Tuấn rồi đồng ý với ý kiến của Tú Anh đưa ra.

Trở lại vị trí, Nha Hoàn nói:

- Do một số trục trặc nên em sắp lại như sau: Thanh Tuấn – Lê Tú Anh

Trâm Nhi – Tú Anh

Tú Anh thầm cười hài lòng nhìn Nha Hoàn. Trâm Nhi cũng hơi ngạc nhiên trước sự thay đổi này nhưng cũng trả ý kiến làm gì.

Nha Hoàn mở tờ giấy cùng màu tiếp theo do Trịnh Kim bốc rồi đọc luôn không cần tìm tờ cùng màu tiếp theo:

Trịnh Kim – Kim Anh

- Phản đối - Hữu Thiện dơ tay ý kiến

- Sao chị có vấn đề gì?

- Sao lại vậy được người cùng Trịnh Kim phải là tôi chứ.

- Đây là do mọi người bốc thăm chứ không phải do tôi tự ý sắp đặt.

- Vậy sao tự nhiên lúc đầu Thanh Tuấn với Trâm Nhi một đội sao giờ lại đổi là Thanh Tuấn với Lê Tú Anh - Hữu Thiện tỏ vẻ tị nạnh.

Nha Hoàn điềm nhiên trả lời:

- Vì một số lí do không thể nói. Chị có thể không tham gia nếu không vừa lòng với sự sắp xếp này.

Nói xong Nha Hoàn còn điềm nhẹ nụ cười như dấn mặt Hữu Thiện. Tức lắm nhưng Hữu Thiện không làm gì được cả. Cô đành hậm hực trong cảm lạnh.

- Tiếp đó là nhóm Chi Mai- Nguyễn Khang.

Chi nghe đến đó, Nguyễn Khang vỗ bốp tay vào nhau dơ ngón cái nhìn Nha Hoàn:

- Em thích chị rồi đấy...kaka (bằng tuổi nhưng không biết nên gọi bừa bằng chị)

- Sao thế được chứ- Chi Mai lăm bằm không để ai nghe thấy.

Vừa nói đến đây bỗng Nha Hoàn dừng lại:

- Các anh chỉ chờ chút, em đi vệ sinh rồi quay lại ngay.

Nha Hoàn khuất sau cửa buồng bên trong đại sảnh vừa lúc Lập Hàn cũng nhận được điện thoại, anh nghe:

- Gì đấy?

- Thiếu gia muốn vào đội với ai.

- Ai cũng được.

- Vậy em giữ nguyên bản vẽ gốc của thiết gia nhé.

- Ừm.

- Đừng trách em đấy.

Nha Hoàn quay lại và tiếp với giọng đều đều:

- Lập Hàn- Tây Thi.

- Ô..hôô... lại được cùng tập với tiền bối đẹp trai...hô hô.

“Kính khủng! Kính khủng quá! Tất cả ánh mắt dồn vào nụ cười khả ố của nhân vật nữ Tây Thi với ánh mắt thán phục điệu cười 102 ấy. Lập Hàn cũng phải nuốt nước bọt nên tiếng thờ dài. Anh quay ngoắt xang nhìn Nha Hoàn với ánh mắt đầy “thiện cảm” Nha Hoàn cười méo xệch “tại thiếu gia chứ không phải em đâu...”

Nha Hoàn tiếp:

- Cuối cùng là Từ Kỳ và Hữu Thiện

- Cái gì- Cả hai đồng thanh quay qua nhìn nhau.

Đứng là oan gia ngõ hẹp. 2 ánh mắt gườm gườm nhau toé lửa điện.Hữu Thiện chỉ vào mặt Từ Kỳ:

- Với cậu ta??

Nha Hoàn gật đầu xác nhận.

Hữu Thiện nhăn mặt:

- Không thể thế được.

Nha Hoàn nheo mắt:

- Chị lại có ý kiến nữa à?

Hữu Thiện biết tiếp sau đó Nha Hoàn sẽ nói câu “không thích chị có thể ra về. Không ai cản “ nên đành im lặng chấp nhận số phận. Từ Kỳ cũng thờ dài chán trường, lâu bầu

- Hôm nay là này sao chửi chiếu mình à...Haizz

- Vào thôi thì có - Hữu Thiện phân bua.

- Này được sắp với tôi là niềm vinh hạnh của cậu đấy.

- Cậu...

Tiếng Nha Hoàn vang lên cắt đứt câu chuyện.

- Bây giờ mời mọi người theo tôi xang bên kia để ăn uống và nghỉ ngơi.

- Cái gì?- Kim Anh lấp bắp – Cái...cái nhà hắc ám bên kia á?

- Sao không nghỉ ở bên này luôn đi.- Chi Mai thắc mắc.

Nguyễn Khang lên tiếng:

- Bên kia bên này như nhau cả mà.

Hữu Thiện nguyền cậu rồi nói nhỏ:

- Không biết gì thì đừng nói, bên đây lúc mới vào có đũa nhìn thấy ma đấy.

- Ồ... sợ nhò - Từ Kỳ neho mắt cười như chế giễu chuyện vớ vẩn.

- Bên này chúng em phải dọn dẹp rồi. – Nha Hoàn cất tiếng.

Mọi người cũng đành theo chân Nha Hoàn vào bên kia căn biệt thự cổ.

Vừa bước vào trong, ai cũng đưa mắt nhìn quanh thăm thán phục vì vẻ tinh tế và quý phái manú đậm phong các Tây Âu của nó. Kim Anh chạt lưỡi “mình mà làm vỡ 1 bình hoa ở đây chắc làm ôsin suốt đời mới đền được mất... Cẩn thận, phải đi đứng thận trọng mới được..”

Căn biệt thự này diện tích có vẻ bé hơn căn kia một chút nhưng đem so về giá trị có lẽ phải gấp 3,4 lần bên kia cũng nên. Theo chỉ dẫn của Nha Hoàn mọi người đi tham quan mọi góc ngách trong căn biệt thự cả trên tầng lẫn trong đại sảnh.

Đi quanh 1 lượt họ quay lại đại sảnh thì đã thấy có dọn sẵn một tiệc búp bê nhỏ đặt giữa đại sảnh.

Chọn đồ ăn xong, cũng khá mệt mỏi vì cả ngày hoạt động, cặp nào trở về phòng cặp nấy theo chỉ dẫn của gia nhân trong nhà.

Vừa mở cửa phòng, mắt Trịnh Kim đã sáng lên khi nhìn thấy chiếc giường êm ái. Anh đi vào trong, thả mình xuống giường giang hai tay, uể oải nói:

- Giờ mới được ngủ.

Kim Ah nuốt nước bọt nhìn tư thế “hớ hênh” của Trịnh Kim, cô háng giọng:

- Định kêu gọi tôi đấy à.

Trịnh Kim ngoi đầu dậy, nhìn Kim Anh đầy vẻ giễu cợt, nhếch môi nói:

- Xin lỗi, Tôi không có cảm xúc với bạn.

- Ồ, vậy à.

Kim Anh bỗng đổi sắc thái, cô nhìn Trịnh Kim bằng ánh mắt rất lạ. Tia nhìn ấy đến rợn cả người, tiến gần đến Trịnh Kim. Cậu hoảng hồn bật người dậy, nói:

- Làm gì vậy.

- Nghĩ xem.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Kim Anh nói với về đây “nữ tính” cô ngồi sát lại Trịnh Kim, tay sờ soạn lên mặt cậu. Trịnh Kim điềm nhiên, khẽ nhếch môi cười khẩy, không những không tỏ thái độ bất ngờ mà còn nhìn thẳng vào mặt Kim Anh với cự ly rất gần làm cô nóng bừng mặt, anh nói:

- Được, nếu cậu muốn.

Vừa nói, anh vừa cởi chiếc áo thun cotton cổ tim của mình ra để lộ thân hình lý tưởng nhưng có vẻ hơi gầy một chút so với siêu mẫu nam. Kim Anh mở trừng mắt, 2 má đỏ bừng lên, máu mũi cô suýt phụt ra. “Ồi...mẹ ơi...con tụt huyết áp mất...”

Cô chỉ định trêu cậu ta cho thử xem gương mặt lạnh lùng kia ngượng sẽ như thế nào ai ngờ lại rơi vào tình thế này. Tác dụng phụ ư. Kim Anh đỏ khốc đỏ cười. Nhưng không còn đường lui rồi. Cô nuốt nước bọt “lên ngựa là phóng thôi”:

- Tốt thôi...

Kim Anh đành đánh liều chơi nốt ván này với Trịnh Kim xem ai thua trước. Cô rướn người gần sát mặt Trịnh Kim, mở tròn đôi mắt nói:

- Làm gì thì làm đi.

- Rất tốt - Trịnh Kim mở to mắt, quay đối diện mặt Kim Anh. Bỗng tim Kim Anh đập mạnh đến nỗi không kiểm soát được... Gần chút nữa thôi... thêm chút nữa Trịnh Kim có thể chạm đến bờ môi của Kim Anh, cô cũng on ón nhìn ánh mắt thâm sâu khó lường này “làm ơn chịu thua đi... đừng lì thế chứ... chịu thua tôi 1 lần thôi...” Kim Anh nhú nhú mày khi gương mặt Trịnh Kim ngày càng gần hơn với cô. Và rồi... chỉ thấy một nụ cười nhếch lên từ khóe môi.

Trịnh Kim đột nhiên nằm xuống kéo chăn quấn quanh người, cô che dấu cảm xúc đang len lỏi trong mình, anh nhắm mắt nói:

- Đừng tỏ ra háo thắng như thế với người khác nếu không phải là tôi, cậu sẽ thiệt đấy.

Kim Anh chưa kịp ăn mừng vì thành công làm cho Trịnh Kim thất bại trước về “quyền rũ” của mình thì Trịnh Kim đã nói 1 câu thâm thúy mà cô không thể hiểu nổi. Cô không hiểu ý sâu xa của anh là mấy bèn hỏi:

- Ý cậu là sao?

Trịnh Kim không nói gì. Bất chợt cơn đau bụng đúng thời điểm này lại tái phát bàn tay cậu lạnh giá, người khẽ gập lại, tay ôm chặt bụng cố gắng ngăn không bật hơi thở nặng nề ra để Kim Anh biết.

Kim Anh thấy Trịnh Kim im lặng, cô bước xuống giường ngó nghiêng xem cậu ngủ chưa. Kim Anh quan sát thì thấy hai hàng lông mi đen dày kia đã nhắm lại, sống mũi cao thẳng lặn môi mím chặt lại giường như đang kìm nén gì đó. Kim Anh bây giờ mới chú ý đến làn da của cậu, nó trắng nhưng có vẻ là trắng xanh dấu hiệu của người bị bệnh thì Trong 11 nhóm còn lại chỉ chọn ra ba nhóm về sớm nhất để lọt vào vòng trong phải. Cô bỗng nhớ lại lần cậu vì ăn phải món Humbeger kẹp ớt của mình mà đau bụng suốt ngày về mặt cậu cũng na ná bây giờ, 1 chút gì đó thương cảm dâng lên trong Kim Anh. Kim Anh thấy Trịnh Kim có triệu trứng toát mồ hôi mà đêm ở đây thì lạnh làm gì nóng đến nỗi vậy. Kim Anh nhú mày, lay người Trịnh Kim:

- Cậu sao vậy.

Cố lắm, Trịnh Kim mới mở lời bằng giọng bình thản nhất:

- Không... sao.

- Tôi thấy cậu đang đau ở đâu đó đúng không.

- ...

- Cậu đau bụng à.- Kim Anh hoảng hốt khi thấy Trịnh Kim cứ mãi im lặng, hai hàng lông mày nhíu chặt vào nhau đến nỗi không thể gần hơn nữa, gương mặt anh tuấn tái nhợt lại, cắn chặt răng vào môi quyết không kêu la. Kim Anh lo lắng, cô nghĩ anh chỉ để thuốc ở đâu đó trong túi xách của cậu thôi. Nghĩ là làm, Kim Anh vội vàng lục trong chiếc túi xách của cậu. Thấy một hộp thuốc trị viêm dạ dày, cô hỏi nhanh:

- Máy viên.

- 3.

Kim Anh lấy đúng liều, nhìn quanh căn phòng, may trên bàn chỗ gần cửa sổ còn một chai nước lọc cuối cùng, cô lấy cho anh uống.

Uống thuốc xong, sắc mặt Trịnh Kim có vẻ khá hơn, nét mặt anh dần ra đôi chút, màu môi hồng tự nhiên đã dần trở lại với anh. Kim Anh thở phào nhẹ nhõm. Cô ngồi xuống cạnh Trịnh Kim, nhìn anh tò mò hỏi:

- Cậu bị từ bao giờ ?

Trịnh Kim nhắm mắt không muốn trả lời câu hỏi đó. Gương mặt anh đầy nét mệt mỏi. Kim Anh biết cậu cần phải nghỉ ngơi, cô cũng lui về giường mình tắt công tắc đèn và chỉ để đèn ngủ.

Trịnh Kim khẽ mở mắt, đôi mắt thoáng u buồn. Có ai biết anh bị như thế là vì Kim Anh không. Từ sau khi cô đi, Trịnh Kim thay đổi hoàn toàn. Đột nhiên trở nên trầm lặng ít vui ít nói hơn trước rất nhiều, ăn uống thất thường, và lại rất hay uống cà phê... Rồi đến một ngày bỗng cậu bị đau bụng tưởng chỉ là đau bình thường ai ngờ đến khi triệu chứng ấy đến lần thứ 3, ba Thế Nam mới đưa cậu đi khám và biết cậu bị viêm dạ dày cấp tính do ăn uống không điều độ lại còn uống cà phê đen (thức uống kích thích) quá nhiều nên mới dẫn đến tình trạng này...

Trịnh Kim khẽ nhắm mắt mà lòng thoáng đau. Anh cố mãi mới đi vào được giấc ngủ được, có lẽ vì quá mệt với cơn đau vừa đến.

Kim Anh lên giường, quấn mình trong chiếc chăn dày ấm áp, cố mãi mà sao mắt cô vẫn không thể nhắm lại nó cứ thao láo mở tròn ra.

10h đêm rồi, chắc ai cũng đã đi ngủ, còn Kim Anh ở phòng này vẫn vậy.

Kim Anh mặc dù nhắm mắt nhưng vẫn không sao ngủ được, cô không biết làm gì hơn là đành nằm im lặng trong chăn mà lắng nghe âm thanh tĩnh mịch của màn đêm. Cô cứ ngắc ngoải không sao ngủ được, 1 cảm giác bồn chồn dấy lên trong cô, ngủ không ra ngủ mà thức không ra thức. Có lẽ là ngủ chỗ

lạ lại còn cùng phòng với con trai nên cảm giác không ổn định lắm. Lát sau, chỉ mới thiu thiu là có tiếng gì đó lại đánh thức cô dậy. Kim Anh nhắm chặt mắt cố đi vào giấc ngủ thì bỗng cô chú ý đến một tiếng động lạ, nó như bước chân của ai đó di chuyển thật gấp gáp ngoài kia...nhưng nó lại đi rất nhẹ... Kim Anh tập trung tất cả các giác quan căng lỗ tai lên ngóng. Cô mở mắt ra nhìn quanh căn phòng trong ánh sáng mờ ảo của đèn ngủ rồi ngóc đầu nhìn xang bên giường Trịnh Kim. Cậu vẫn ở đó...vậy thì người ngoài đó là ai? Làm gì vào giờ này? Sao tiếng bước chân cứ đi qua đi lại thế này?... Những câu hỏi căng thẳng theo khối óc của Kim Anh. Cô giật thót tim khi nghe tiếng bước chân dừng lại như đang đứng trước cửa phòng mình vậy, tự nhiên khắp người cô sồn hết cả da gà. Cô cảm giác như từng lỗ chân lông trên người mình dựng đứng cả lên. Mồ hôi bắt đầu tuá ra khắp người. “Bình tĩnh...bình tĩnh lại...” Kim Anh cố trấn an mình, cô hít một hơi thật sâu lấy lại cảm giác an toàn, nhưng vẫn không thể. Nỗi sợ ấy cứ lớn dần lớn dần, tim cô đập mạnh những giây thần kinh căng ra. Kim Anh kéo chăn trùm kín mặt, tay khua khoạng lên đầu giường lần mò chiếc điện thoại. Kim Anh bấm số gọi cho Trịnh Kim vì cô không dám bước chân xuống giường.

“Mẹ.. oi..cậu ta còn để im lặng nữa chứ...” Kim Anh gọi lại cho cậu vài lần để mong cậu nhìn thấy ánh đèn điện thoại mà tỉnh dậy. Vô ích...cô không biết một điều rằng 1 khi anh đã ngủ là say như chết trừ khi có người trực tiếp gọi dậy.

Ngoài kia tiếng động lại vẫn đều đều vang lên. Bao nhiêu tưởng tượng trong đầu cô cứ hiện ra.

Ủ..hừ...hừ...

Tiếng gì thế? Nó như là tiếng rên rĩ của ai đó. Đúng! Chính xác là như vậy không thể nhầm được. Kim Anh không còn chịu nổi cái cảm giác nằm im chờ chết này nữa, cô liều mình hét tung chăn bật dậy chạy tót lên giường Trịnh Kim. Cô lay lay người anh dậy, mắt vẫn cảnh giác nhìn về phía cửa buồng, mồm nói:

- Dậy...dậy mau lên.

Im lặng... Kim Anh không tài nào lay được người dậy. Nghĩ đến cách cuối cùng. Cô đâm túi bụi vào người Trịnh Kim khiến cậu cảm thấy đang ngủ mà như bị ai đó tra tấn, Trịnh Kim mở bừng mắt ra nhận ra Kim Anh đang hành hung mình. Trịnh Kim nhúm mày:

- Cậu bị mộng du à?

Kim Anh đưa tay lên môi ra hiệu nói khẽ, cô nhỏ giọng đáp:

- Nhà này có ma.

- Không có đâu, về giường ngủ đi. - Trịnh Kim lãnh đạm nói.

- Có mà. Tin tôi đi, ở bên ngoài cứ có tiếng bước chân ai đó đi đi lại lại còn có cả tiếng rên rĩ nữa chứ.

Trịnh Kim nheo mắt nhìn Kim Anh trong ánh sáng vàng nhạt mờ ảo tìm một chút gì đó cho thấy đây là trò Kim Anh bày ra để chơi cậu thôi. Thật lạ, nét mặt cô cho thấy đây đúng là thật, Trịnh Kim nhẹ giọng nói:

- Thôi được cậu ngồi im đây đi, để tôi xa ngoài xem sao.

- Không được, tôi đi cùng cậu. Ngồi một mình trong đây chắc chết vì đau tim mất- Kim Anh nói nhỏ như sợ ai nghe thấy.

- Ủm

Trịnh Kim tiên phong cầm chiếc đèn bin trên mặt bàn ngủ đi trước, Kim Anh tay chân vẫn còn run, cô lóng ngóng đi sau chân cậu, mắt cứ đưa quanh quan sát mọi thứ.

Cạch...

Tiếng cửa được mở ra, 1 màu đen kịt đập vào mắt họ, Trịnh Kim soi đèn về phía trước, tiến dần lên 1 đoạn theo hành lang, anh nói:

- Có gì đâu.

- Có mà...rõ ràng tôi nghe thấy tiếng rên rĩ mà – Kim Anh khẳng định quyết liệt.

Trịnh Kim quay lại nhìn Kim Anh, anh nhìn thẳng vào cô xem Kim Ah có phải bị mộng du hay không, anh đặt tay lên vai cô, khẽ lay người Kim Anh :

- Cậu...

- Kìa...

Vừa kịp nói 1 từ “kìa” thôi mặt Kim Anh đã thất thần đôi mắt mở to nhìn thứ gì đó sau lưng Trịnh Kim có vẻ rất đáng sợ rồi ngất lịm trên tay anh. Tay đỡ Kim Anh, Trịnh Kim quay về phía sau mình...

- Grừ...Grừ...

Làn tóc rối, bờ môi khô, hàng mi cong mắt đen thật buồn(nếu a đến -J~)...1 khuôn mặt ập đến trước mắt Trịnh Kim với vẻ ma quái, khuôn mặt xanh lè,

bộ móng tay nhọn hoắt đang đưa ra găm gù với anh.

Không! Không hề có một chút gì gọi là sợ sệt. Trịnh Kim thân nhiên đến tận người... cậu từ từ nhũ hai hàng lông mày sắc như kiếm trên khuôn mặt hao gầy anh tuấn, môi hơi mím rồi bật thốt:

- Nhặt-nhẻo.

Chỉ hai từ thôi, anh đã gây sốc với con ma nữ đang chuẩn bị trong tư thế giao chiến. Đã thế nói xong anh còn bẻ xóc Kim Anh lên quay lưng đi thẳng về phòng không thêm thêm lời nào nữa. Sau phút giây đứng lặng người, từ trạng thái bàng hoàng đến sùng sốt ma nữ đã dần lấy lại được phong thái bình thường.

“Không thể tin lại có người điềm tĩnh đến như vậy được... lại còn đẹp zai nữa chứ... được”

Ma nữ quay người lướt đi vào một khúc khuất, rút con 1202 ra:

- Chị à tình hình là 1 sốc, 1 ngất.

- Được, làm tốt lắm vậy Kim Anh ngất Trịnh Kim sốc à?

- Kim Anh ngất, em sốc...

“...” Cô gái bên kia đầu dây bất ngờ trước tình huống này, cô hỏi:

- Sao lại vậy?

- ...- Ma nữ kể hết quá trình sự việc diễn ra rất nhanh gọn.

- Haha... rất là men. . hết bao nhiêu thời gian.

- Tính từ lúc họ xuất hiện đến khi kết thúc là 2p40s.

- Nhanh vậy.

- Vâng, thế em mới sốc.

- Ừm. Tiếp đi nhé.

- Ok.

Ma nữ nhét điện thoại vào lại túi quần bên trong lớp váy trắng xoá. Đôi mắt lại trở nên đục ngầu, lướt đi thật nhẹ giữa hành lang vắng lặng.

22h40p...

Màn đêm đen thui bao trùm cả căn phòng của Trâm Nhi. Ngay lúc này đây cô thật sự rất muốn làm một việc. Cô lẩn mò trong bóng đêm vốn là người bị quáng gà nên việc đi lại trong bóng tối rất khó khăn với cô. Loạng quạng lần tìm công tắc đèn trong bóng đêm bỗng cô vấp vào vật gì đó, ngã nhào xuống giường đè lên người Tú Anh. Giật mình vì có vật đè lên mình, Tú Anh bật người dậy kèm theo tiếng nói hoảng hốt:

- Gì vậy?

Trâm Nhi nhăn mặt “Chết rồi”, cô cắn môi ngồi dậy. Tú Anh thò tay bật đèn ngủ đặt trên bàn cạnh giường mình ngủ.

Tách...

Ánh sáng hắt lên làm loá mắt Trâm Nhi, cô đưa tay che mặt, Tú Anh nheo mắt nhìn Trâm Nhi, Tú Anh ngái ngủ nói:

- Em làm gì vậy?

Trâm Nhi nhìn 1 lượt trong phòng, không có WC riêng, cô thở dài thọt:

- Em muốn...

Thấy Trâm Nhi ngập ngừng không nói hết. Tú Anh bỗng à lên và hiểu ý cô “thích là được” anh cười nói:

- Anh biết... không cần nói thẳng ra đâu.

Trâm Nhi không ngờ Tú Anh lại tâm lý đến vậy. Chưa nói hết anh đã hiểu ý.

- Anh cùng em nhé... em sợ lắm.

“Sợ gì chứ...anh là người có trách nhiệm mà...”

Tú Anh trầm giọng nói:

- Không sao, có anh rồi mà.
- Ở đâu bây giờ - Trâm Nhi ngây thơ hỏi
- Ở đây – Tú Anh vỗ vỗ tay xuống nệm.
- Không, thế sao được.- Trâm Nhi kêu lên.

Tú Anh nhú mày. Càng nghe cô nói anh càng không hiểu gì mà Trâm Nhi thì cũng rứa. Trâm Nhi cứng hết cả bụng, cô đang rất cần... Tú Anh nói:

- Ở đây chứ em muốn ở đâu.
- Ở đây thì làm gì có- Trâm Nhi nhăn nhó nói.
- Em nói gì vậy – Tú Anh thực sự lúc này không thể dung nạp những câu Trâm Nhi nói được nữa.

Trâm Nhi cũng tròn mắt hỏi lại:

- Vậy này giờ anh nói gì vậy?

Tú Anh nói:

- Thì anh tưởng...

Không chịu nổi vì quá gấp rồi, Trâm Nhi xua tay:

- Thôi nói sau. Đi tìm nhà vệ sinh với em, bên ngoài tối lắm em không dám đi một mình.

“Ra là vậy...” Tú Anh chợt cảm thấy mình thật bướng bỉnh là có ý đồ đen tối với cô, anh tự cười bản thân thật mất nết, đứng dậy cầm chiếc đèn pin có sẵn, Tú Anh nhìn Trâm Nhi nói:

- Đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Tú Anh đi trước tay rọi đèn pin, tay nắm tay dẫn Trâm Nhi dò dẫm theo dọc hành lang vắng hoe không một động tĩnh. Đến cuối hành lang mới thấy có biển đề một tấm bảng WC, Tú Anh nói:

- Em vào đi, anh bên ngoài chờ.

Trâm Nhi gạt đầu, cầm chiếc đèn pin trong tay anh soi vào bật đèn WC. Trâm Nhi thở phào nhẹ nhõm khi đã giải quyết được nỗi buồn. Cô ra ngoài không quên tắt đèn WC rồi cùng trở về phòng với Tú Anh.

Vù...Vù.. ù...ù...

Tiếng gió khe vút qua, Trâm Nhi cũng như Tú Anh đang đi mà cứ có cảm giác ròn rợn đằng sau lưng, như có gì đó lướt qua lướt lại vậy. Cùng có cảm giác lạ 2 người quay sang đưa mắt nhìn nhau. Trâm Nhi nghiêng nghiêng đầu định quay lại đằng sau xác định xem vật thể đó là gì. Cô chỉ thấy loáng thoáng một bóng đen, không 1 bóng trắng thì chuẩn hơn. Trâm Nhi rợn người, nhìn Tú Anh nói bằng khẩu hình miệng:

- Có...ma ...sau ...lưng.

Tú Anh cũng ớn lạnh khi nghe Trâm Nhi nhận định. Anh quay phắt người lại đồng thời cầm tay Trâm Nhi kéo cô ra đứng sau lưng mình, bàn tay run run đưa đèn pin lên phía trước soi.

“Ôi mẹ ơi...” Tú Anh sững sờ nhìn 1 bóng trắng lướt dần dần đến phía anh với khuôn mặt đầy máu, bộ răng nanh dài nhọn hoắt đưa ra. Tú Anh nuốt nước bọt toan có ý định bỏ chạy. Nhưng anh ngoái lại sau lưng mình... Trâm Nhi với khuôn mặt tái mét, nắm chặt tay cậu đến toát cả mồ hôi... Tú Anh mặt nhẫn như táo tàu. Tình trạng này làm sao anh nỡ chạy 1 mình cơ chứ, phải từ bỏ ý định tẩu thoát đây thôi. Cậu chep miệng quay lại... Chưa phù hộ con...

Bóng trắng góm giếc ngày càng gần hơn. Nó chỉ còn cách anh vài ba bước nữa thôi. Trâm Nhi dụt dụt tay anh:

- Chạy thôi.

Tú Anh muốn lắm ấy chứ nhưng lúc này chạy thì mất mặt lắm với lại chạy cũng chưa chắc thoát nổi. Đứng im thì cũng chết.

Bản năng sinh tồn của anh bỗng trời dậy “Liều thôi” Tú Anh cầm chắc chiếc đèn pin tron tay trực chờ nó gần với tâm với là anh hành động ngay.

Bốp...

- Grừ....

Tiếng rú đến rợn người. Bóng trắng lảnh chọn nguyên cái đèn pin vào đầu một cú thật mạnh. Trâm Nhi mở tròn mắt cố gắng nhìn rõ mọi vật trong đêm tối nhưng do quá sáng nên cô chỉ thấy mờ mờ và tiềg rít lên rùng rợn. Chính Tú Anh cũng còn bất ngờ trước máu “anh hùng” của mình. Anh mở to mắt nhìn vào khoảng lạng trước mắt. Bóng trắng đã biến mất. Tú Anh quay lại phía sau nói:

- Ôn...

Chưa kịp nói hết câu, Trâm Nhi đã nhú mày như cố nhìn cái gì đó, cô lắp bắp nói:

- Cái gì, sau sau lưng anh...

Tú Anh giật nảy người quay phắt lại....

O.M.G..... Bóng trắng đó lại lao đến lần này có vẻ giữ tồn hơn trước nó lướt thật nhanh về gần anh chứ không thông thả như ban nãy...

Tú Anh hít sâu rồi thở mạnh ra...”1 lần được thì 2 lần cũng được” anh tự nhủ mình như thế. Có ai biết một người như anh lại rất nhát ma. Trong ba mĩ nam chơi với nhau Tú Anh là người đánh nhau nhất nhưng cũng chính là người sợ ma nhất.

Tú Anh gồng mình chờ đợi khoảnh khắc chết dưới tay con ma nữ này...con ma ấy cứ lượn vòng quanh Tú Anh và Trâm Nhi thành vòng tròn. Trâm Nhi hoa mắt nói nhỏ:

- Cái gì cứ lượn vòn quanh mình vậy? em không nhìn rõ.

Tú Anh cũng chóng mặt nhìn con ma cứ lướt quanh mình, anh không chịu được nữa liền đưa chân ra gạt...

Rầm...

Hự...

Tiếng ngã xõng xoài dưới nền đất làm 2 người bừng tỉnh. Có cái gì đó khác lạ...Ma mà cũng ngã à...

Trâm Nhi nghi vấn:

- Có người giả ma.

Tú Anh nhìn ma nữ nằm dài dưới đất đang lồm cồm nhanh chóng bò dậy vút chạy nhanh khuất cuối hành lang, anh nói:

- Hình như đây là 1 trò đùa.

Trâm Nhi thờ phào:

- Vậy còn may, nếu là ma thật chắc chết mất.

- Chết làm sao được, còn anh đây – Tú Anh bốn cọt nói.

Trâm Nhi không nói gì chỉ lắc đầu cười “anh còn sợ ma hơn em mà”. Đúng lúc đấy Tú Anh có điện thoại, anh nhìn màn hình hiện tên Thanh Trinh. Trâm Nhi cũng thoáng nhìn thấy tên đó là của một người con gái. Tú Anh liền tắt máy đút vào túi quần nhoen miệng cười:

- Về phòng thôi.

Trâm Nhi gật đầu. Tú Anh quàng tay lên vai Trâm Nhi như thân thiết lắm, 2 người trở về phòng trong tâm trạng thoải mái bớt căng thẳng, giữa họ khoảng cách như xích lại gần hơn...

Cùng lúc đó....

Ma nữ hốt ngay vào toilet cuối hành lang, lôi điện thoại trong túi bấm máy, giọng thở hổn hển nói:

- Chị à...chết.chết rồi...trọng thương rồi...

Cô gái bên kia đầu dây hốt hoảng hỏi:

- Cái gì...chỉ bảo mày dọa chứ ai bảo mày hành hung người ta.. Giờ họ đang ở đâu tao cho người đến cấp cứu.

Ma nữ thều thào nói:

- Không..k..hông phải họ...mà là....em...

Một thứ chất lỏng đang dần chảy ra từ trán ma nữ, nó đưa tay lên sờ rồi nhìn mình trong gương, thất thần kêu lên trong điện thoại :

- Máu... Chị ơi gọi cấp cứu...em ở. WC cuối hành lang 2...

Báo cáo xong, ma nữ lảo đảo ra đất, chiếc điện thoại văng ra xa.

Cô gái bên kia đầu dây nghe tiếng kêu, giật mình nói:

- Sao...sao vậy...

- ...

- Đâu rồi...

Vẫn im lặng.. Cô gái biết điều không hay xảy ra liên đến hiện trường mà ma nữ cho gọi người âm thầm đưa ma nữ về phòng dưỡng thương. Cô gái bí ẩn chẹp miệng lầm bầm” Trả làm trò gì ra hồn... Hazzi lại để mình ra tay...”

- Còn lại 3 đứa mỗi đứa 1 nhóm ở tầng 3 nhé. Để tầng 4 cho chị.

- ...

23h hơn...

Từ Kỳ - Hữu Thiện vẫn đang hậm hực gườm nhau.

- Sao cậu không thể nhường tôi vậy. Nhỏ mọn.

Hữu Thiện bực mình quạu cộ nói.

- Sao tôi phải nhường cậu. Thích thì ngủ chung đi.

Từ Kỳ rất bình thản nói.

- Cái gì...- Hữu Thiện đưa tay chỉ vào cậu rồi lại từ chỉ vào mặt mình – Tôi ngủ chung với cậu – Cô bật cười mỉa mai – Mơ đấy à. Hừ...

- Cậu tưởng thật à.

- Cậu...

Hữu Thiện tức nổ đom đóm mắt. Cô không bao giờ nói lại được tên môi mỏng này... “Không hiểu nổi người như cậu ta mà cũng có giá trị cao trong mắt mọi người sao”.

Từ Kỳ nằm xuống kéo chăn đắp ngang người định ngủ thì Hữu Thiện đã giật phắt lấy tấm mền :

- Cậu không biết galăng là gì à.

- Không - Từ Kỳ giật lại chăn nói.

- Tôi không ngủ được thì cậu cũng ngủ chẳng yên đâu.

Từ Kỳ bực mình ngồi bật dậy:

- Cậu nghĩ cậu làm được gì.

- Chưa biết nhưng cậu sẽ không thể ngủ được.

Từ Kỳ nhìn trần trần gương mặt đang hắt lên của Hữu Thiện, anh lắc đầu ngán ngẫm “ Sao lại có loại lý đến vậy nhờ”. Từ Kỳ nửa muốn nhường lại giường để anh được ngủ vì cậu đang rất buồn ngủ nửa không muốn vì thấy cái mặt kia rất kênh kiệu. Phải chi Hữu Thiện mềm mỏng một tý anh cũng sẽ miễn cưỡng nhường cho cô không đến nỗi phải quyết liệt như bây giờ. Đây cô lại cứ nắn gân nắn cốt làm anh ghét không thể tả.

- Được thôi xem ai lì hơn.

- Được. - Hữu Thiện ngồi nhìn chằm chằm Từ Kỳ và cậu cũng vậy.

2 tia lửa đạn xẹt qua xẹt lại nhìn nhau đầy thù hận.

Bỗng hai người nghe bên ngoài như có âm thanh lại như tiếng bước chân ai, tiếng sột soạt rất rõ, tiếng bước chân cứ qua lại nhiều lần, không phải là tiếng bước chân của một người mà là của nhiều người.

Mắt hai người đang lơ lơ bỗng mở to ra nhìn nhau.

Hữu Thiện hắt hắt mặt ra cửa lòng mảy héch héch theo, ý muốn bảo “ Cậu thử ra ngoài xem sao đi”

Từ Kỳ cũng hắt mặt ra phía cánh cửa nhú mảy như ý bảo “Thích thì ra đi”

Hữu Thiện thất vọng tràn trề “Sao lại có loại con trai này nhờ...Vậy mà mình nghe tin về hắn lại hoàn toàn trái ngược với sự thật...Nào là thân thiện ga lăng...giả tạo! đúng là giả tạo..Hừm”

Hữu Thiện ngồi gườm gườm nhìn anh. Từ Kỳ nhận ra ánh mắt ấy đang soi mình, anh cũng chẳng lấy gì làm lạ cả vẫn giương mắt nhìn lại cô.

Tiếng lạch cạch ngoài kia lại cứ vang lên, lần này là những âm thanh dồn dập.

Từ Kỳ lên tiếng hỏi vọng ra:

- Ai.

Lập tức tiếng động ngừng bật nhưng không có tiếng đáp lại. Sau đó là 1 bầu không khí im lặng bao trùm cả không gian. Hai người cảm giác như mọi sinh hoạt đều ngưng đọng lại, từng mạch đồng hồ cứ tíc tók căng phồng theo mạch thời gian giữa đêm khuya thanh vắng...

Cảm giác da gà nổi khắp người đã bắt đầu xuất hiện trên nét mặt của Hữu Thiện. Từ Kỳ thì nghĩ đây chỉ như một trò đùa của ai đó.

Từ Kỳ nhìn Hữu Thiện thấy cô cứ chăm chăm nhìn cửa phòng thoát hiện về lo lắng căng thẳng. Từ Kỳ bỗng lộ ẩn ý trong đôi mắt của mình, anh nhẹ giọng nói:

- Hình như ở đây có ma.

Hữu Thiện từ bé thấy ai kể chuyện ma cũng đã chạy từ xa chứ đừng bảo phải trải cảm giác hiện thực như bây giờ. Chắc gặp ma cô cũng như Kim Anh ngất luôn quá. Hữu Thiện im lặng, cảm giác hải hùng bao phủ lấy người, cô ngồi co chân bó gối trên giường mắt vẫn hướng nhìn cửa phòng.

Từ Kỳ đứng dậy đi xuống giường, cầm chiếc đèn pin trong tay khẽ liếc mắt nhìn Hữu Thiện nói:

- Phải ra khỏi đây thôi.

Hữu Thiện lúc này mới nói với giọng hơi run:

- Cậu...ra bên ngoài á.

- Ừm chứ ngồi đây chờ ma bắt à.

Hữu Thiện nghe đến ma đã dựng cả tóc gáy, cô phi nhanh xuống giường:

- Tôi đi với.

- Được - Từ Kỳ gạt đầu đồng ý trong mắt lộ tia tinh quái.

Từ Kỳ từ từ đi lại, xoáy nắm cửa...1 khoảng không gian tối mịt giữa 1 chút ánh sáng từ phòng Từ Kỳ hắt ra...Hữu Thiện vội thụt bước chân lui lại sau. Từ Kỳ kéo tay cô lại:

- Không sao theo tôi.

Hữu Thiện bước theo Từ Kỳ. Cậu thấy chân cô đã bước ra khỏi ngưỡng cửa phòng. Từ Kỳ nhanh tay kéo mạnh Hữu Thiện lên hẳn phía trước rồi anh

vật thật lui về phòng đóng sập cửa lại. Từ Kỳ cười gian manh phủ hai tay vào nhau:

- Cho cậu biết thế nào là lễ độ.

Rầm...rầm...

Tiếng đập cửa cùng tiếng van xin mở cửa cứ vang lên. Từ Kỳ vẫn cứng rắn nói to vọng ra:

- Đứng đấy chơi một lúc đi.

Không chịu để yên. Hữu Thiện kiên nhẫn đập cửa cùng tiếng kêu la. Hình như có cả tiếng nấc thì phải...Từ Kỳ im lặng dõi nghe...cô không đập cửa nữa...Chợt có cảm giác tội lỗi vây lấy mình, Từ Kỳ vội mở cửa ra thấy cô đang ngồi thu lu một đồng dưới chân cửa...chút gì đó là tội nghiệp dậy lên trong lòng anh khi nhìn Hữu Thiện đang run run ngồi bó gối tiếng nấc vẫn còn... Anh khẽ lắc đầu “Trêu tỷ mà cũng sợ...” Anh cúi người đỡ Hữu Thiện dậy nhẹ giọng nói:

- Đứng dậy đi...

Hữu Thiện vừa nấc vừa chỉ tay về khoảng đen tối trước mặt :

- Lúc...c...này...c...ợc...h.ai...bó...ng...ức...đen...lướt...t...q..ua..(Lúc này có hai bóng đen lướt qua đây)

Phải khó khăn lắm cô mới hoàn thành câu. Từ Kỳ quay lại bàn trong phòng lấy đèn pin quay lại ra ngoài rọi lên khoảng không trước mặt, anh nhìn Hữu Thiện:

- Làm gì có ai.

- Có...- Hữu Thiện khẳng định trong tiếng nấc.

Từ Kỳ nhú mày kéo tay Hữu Thiện theo mình, cô chùn bước lại. Từ Kỳ quay lại nhìn cô nhận ra Hữu Thiện có vẻ cảnh giác mình, chợt hiểu ý anh bật cười:

- Yên tâm tôi không lừa cậu nữa đâu. Nhất chết.

Hữu Thiện có đôi chút an tâm theo bước Từ Kỳ. Anh đi dọc suốt hành lang. Không có gì. Xuống đến hết cầu thang vào đại sảnh...

...Ừ..ừ...Grừ...ừ...

Không phải là một mà là hai tiếng tru đàn xen nhau. Hai bóng trắng lướt qua lướt lại theo hình zíc zắc dần hiện rõ gần đến phía Từ Kỳ, anh nheo mắt cố nhìn rõ, ánh đèn pin này loé quá...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Hữu Thiện run lập cập:

- M...ma...

Tay cô xoắn thật chặt vật áo sau lưng Từ Kỳ đến nỗi gìm cả bước chân cậu bước tới. Vương vù quá. Từ Kỳ khẽ quát:

- Buông ra xem nào.

Nói lòng tay ra 1 chút, cô nặng nề bước theo anh.

Rầm...Cốp...

Yahú''''''''''....

Tiếng rú lên rùng rợn. Hữu Thiện cắn môi nhắm tịt mắt lại mặt nhăn nhó như khi ăn ớt.

Từ Kỳ vẫn không ngừng tiến bước, anh nhìn lấy loa loa, 2 bóng trắng đang ngã xõng xoài trên nền đá hoa rồi 2 chiếc bóng ấy vụt bật nhanh dậy, 4 bàn tay móng với những chiếc móng nhọn hoắt đỏ lừ dơ ra lao nhanh về phía Từ Kỳ với tốc độ ánh sáng. Răng nanh nhe ra, đăm sát mặt Từ Kỳ. Hữu Thiện nhắm tịt mắt chân tay bủn rủn, cô không còn có chút sức lực nào chống trả tình huống này nữa.

Trời.....ôi.....

Một nụ cười lại nở trên môi Từ Kỳ. Lúc này mà anh vẫn có thể bình tĩnh cười chào hỏi ma sao. Đến hai bóng trắng cũng ngạc nhiên đến sững sờ vài giây.

- Tóc giả rơi rồi kìa.

Từ Kỳ nghiêng người tránh nhìn gương mặt được hoá trang khá gớm ghiếc này chỉ tay về phía lúc này hai bóng trắng vô tình lướt đâm vào nhau ngã. Hữu Thiện sợ đến không dám thở mạnh, bỗng cô nghe thấy tiếng Từ Kỳ nói...Mà nói với ai cơ chứ...ma ư... Hữu Thiện khẽ he hé mắt ra, tay vẫn bấu chặt vật áo Từ Kỳ...

2 con ma nghe Từ Kỳ nói, không biết là với ai. Chúng quay xang nhìn nhau.

Bốp...

- Ngu...mày ngu...có bộ tóc giả cũng dễ rớt. Lộ rồi. Về.

Con ma tóc dài đánh vào đầu con ma đầu đinh ****.

Con ma đầu đinh sờ lên đầu. Đúng thật bộ tóc dài thướt tha của nó đã biến mất. 2 con ma quay đầu nhanh chóng lướt chạy.

Hữu Thiện nhìn theo trề hiều mô tê gì. Trong cô không còn cảm giác sợ sệt 2 con ma tung từng kia nữa thay vì đó là cảm giác khó hiểu:

- Chuyện gì vậy.

Từ Kỳ nhún vai :

- Một trò chơi.

Hữu Thiện phần nào hiểu ra ngụ ý của Từ Kỳ. Anh đã quay người đi lên tầng trở về phòng. Hữu Thiện cũng vội vã chạy theo...

...

Ánh mắt kì quái cùng nụ cười ruồi. Ánh sáng mập mờ trong đêm tối. Một vật thể màu đen đang di chuyển đến gần giường Nguyễn Khang. Bóng đen ấy thâm nhủ “nếu bị phát hiện cứ coi như là người bị mộng du... Trò này cũng thú vị đấy chứ...haha...” Bất giác nụ cười gian manh loé lên trong màn đêm. Đến gần mục tiêu bóng đen cầm chiếc bút lông thủ sẵn trong tay dặt nắp ra dơ tay đưa gần về phía mặt Nguyễn Khang. Chỉ 1 tẹo nữa thôi...

- Em làm gì vậy.

Cánh tay bóng đen đã bị khoá chặt trong tay của Nguyễn Khang. Anh bật công tắc đèn trên đầu giường, ánh sáng làm lộ nguyên hình tên hung thủ. Chính Chi Mai chứ không ai hết.

- Vẽ trâu...vẽ bò...vẽ gà...vẽ kiến....

Nguyễn Khang neho neho mắt nhìn Chi Mai cứ đi vòng vòng lăm bả lăm bả một mình. Anh phì cười :

- Không cần thiết phải vậy đâu.

Chi Mai thoáng khựng lại “Sao cậu ta biết mình giả vờ???” Chi Mai vẫn cô đi tiếp đến khi chân mỏi nhừ mà không dám nghỉ.

- Ngồi xuống đi em làm anh đau đầu quá.

Chi Mai không thể đi nổi nữa rồi, hết muốn diễn “chắc cậu ta cũng biết mình đang làm bộ nài” Chi Mai ngồi phịch xuống giường. Tay dầm dầm bóp bóp chân.

- Lúc này em có ý đồ gì vậy.

Nguyễn Khang lặp lại câu hỏi ban nãy.

Chi Mai lảng lảng xang vấn đề khác, cô vờn vai, lấy tay che miệng ngáp dài:

- Oáp... Đi ngủ thôi. buồn ngủ quá....Haizz...

- Này đừng có ngáo ngơ nhé.

Nguyễn Khang nhảy xuống giường kéo tay Chi Mai lại, gắng hỏi lại:

- Em có ý đồ đến tối gì. Nói.

Cũng may Chi Mai đã nhanh tay huỷ chứng cứ ném nhanh cây bút lông đi chỗ khác. Chi Mai mắt vờ dúi mắt lại như buồn ngủ lắm, miệng nói:

- Có gì đâu. Thôi ngủ đi, mệt quá.

- Không có gì thật không.

- Thật.

- Tạm tin.

Nguyễn Khang buông tay cho Chi Mai đi ngủ.

Chi Mai lên giường. Nguyễn Khang cũng quay lưng về giường mình.

- Hừ...Hừ...Hừm..

Nguyễn Khang bỗng ngừng bước chân lại. Anh quay đầu nhìn về giường Chi Mai.

Chi Mai cũng nghe thấy tiếng rên cô lại nghĩ Nguyễn Khang bị gì. Cô ngồi dậy nhìn về phía Nguyễn Khang. 2 người nhìn nhau:

- Em (Cậu) bị sao vậy.

Nguyễn Khang dưng đôi mắt ngây thơ vốn có lên nhìn Chi Mai:

- Anh vừa nghe em rên rĩ vì đau gì mà.

- Ô tôi tưởng tiếng kêu đó là của cậu.

- ...

- Hừ...hừ....

- ...

2 Người đồng nhìn ra cửa. Tiếng kêu chắc chắn phát ra từ nơi ấy. Nguyễn Khang nuốt nước bọt:

- Hình..hình như có tiếng người.

- Grú...u.u...u...

Nguyễn Khang rợn tóc gáy, cậu nhảy thẳng lên giường Chi Mai ngồi, đảo dác nhìn xung quanh phòng:

- Lần này là tiếng chó sói hú...Sao bây giờ

Chi Mai thấy Nguyễn Khang có vẻ sợ sệt. Cô cau có nhìn anh:

- Có gì mà cậu phải loạn lên vậy. Đàn ông là phải men lên chứ.

1 hồi lâu mà tiếng kêu lạ lùng đó cứ thỉnh thoảng lại vang lên thảm thiết. Chi Mai quyết định:

- Ra ngoài xem sao.

- Há.

Nguyễn Khang nhìn cô trân trân như vật thể lạ.

- Không đi ngồi đây cũng chết vì nhồi máu cơ tim.

Nguyễn Khang giương đôi mắt tròn lên nhìn Chi Mai lắc lắc đầu:

- Không nên ra đâu.

- Cậu có phải đàn ông không vậy.- Chi Mai nhìn Nguyễn Khang trân trân.

Khuyên Khang thấy Chi Mai đang đánh vào tự ái của mình anh liền tung chân ưỡn ngực khẳng định:

- Đương nhiên rồi.
- Vậy thì đi.

Chi Mai ngoảnh mặt, với tay cầm chiếc đèn pin đi ra ngoài. Cô vốn là người rất thích xem phim ma. Đã có lần cô còn ước một ngày mình được đặt làm nhân vật trong đấy xem sao, nay đã thành hiện thực không gì thích hơn là được khám phá bí ẩn trong ngôi nhà ma này. Chi Mai tỏ ra rất hứng khởi với trò này đến nỗi Nguyên Khang phải ngỡ ngàng.

Thấy Chi Mai đã đi ra khỏi cửa. Nguyên Khang bắt giắc rùng mình chạy theo. Anh đứng nín nín vai, khom khom người sau Chi Mai, miệng nói nhỏ:

- Anh nghĩ nên quay lại đi.
- Thích thì đi mà về.

Nguyên Khang đành im lặng theo sau cô. 2 người đi dọc hành lang đến chỗ quanh bắt ngờ có một vật thể gì đó rất kinh khủng bật ra lù lù trước mặt. Cả hai giật bắn mình thụt lùi lại sau vài bước. Nguyên Khang co chân quay lưng chạy. Được vài bước, chợt anh khựng người lại “Chạy một mình thì hèn quá...”

Anh ngoảnh mặt nhìn lại thấy Chi Mai như bức tượng venus đứng im bất động. Anh nghĩ có lẽ cô còn sợ hơn anh nên mới đứng im lì không cử động được như vậy, anh liền quay lại, kéo tay cô chạy cùng”. Bóng trắng kia vẫn không buông tha họ, nó đi theo liền. Nguyên Khang vừa kéo tay Chi Mai một mạch về phòng. Đóng chặt cửa lại, anh quay người dựa lưng vào cửa thở hổn hển như vừa xảy ra một chuyện kinh thiên động địa vậy.

Chi Mai nhú mày nhìn anh:

- Cậu kéo tôi về đây làm gì vậy.

Nguyên Khang thở dốc, trở mắt nhìn cô:

- Anh vừa cứu em đấy.
- Ai cần.
- Gì...

Tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên làm hai người ngừng tranh cãi. Nguyên Khang đứng tránh xa cánh cửa, anh nói nhỏ với Chi Mai:

- Đấy, em làm gì thì làm đi,

Chi Mai cầm chắc chiếc đèn pin ban nãy trong tay phòng chuyện không lành, Cô mở cửa phòng thật từ từ từ từ... Nguyên Khang cũng căng hết giấy thần kinh nhìn theo từng động tác của Chi Mai...

Nguyên Khang nói xong được vài giây thì hối hận “Dù gì mình cũng là đàn ông... phải men lên chứ...” người của mình” mà cũng không bảo vệ được thì còn mặt mũi đâu nhìn người ta...”

Hít vào...thở ra...hít thật sâu...thở thật mạnh...Hêi...

Chi Mai đang mở cửa thì Nguyên Khang đứng chặn ngang trước mặt cô, 2 tay giang ra trước để che chắn bảo vệ cô. Anh nhắm mắt không dám nhìn khoảng đen trước mắt mình...

Bóng trắng bắt ngờ cảm động trước nghĩa cử cao đẹp ấy...

Chắc...chắc...

Chắc lười được hai cái nó bay đi mất không để lại vết tích. Nguyên Khang vẫn còn chết đứng. Chi Mai thấy vậy, liền dụi dụi áo anh nói:

- Lại làm gì nữa vậy.

Nguyên Khang mở bừng mắt ra, thấy không có gì trước mặt, anh liền quay lại nhìn Chi Mai:

- Anh không sao à.
- Không.

Nguyên Khang ló đầu ra ngoài cửa nhìn dọc hành lang vẫn tối mịt không có gì cậu vội vàng thụt đầu lại đóng nhanh cửa như sợ ai đó lọt vào phòng... Thở phà thật nhẹ nhõm...

Chi Mai lờm cậu, đi lại giường. Nhưng trong lòng cô cũng có một ánh mắt khác nhìn về cậu, Chi Mai thừa biết hành động ban nãy là Nguyên Khang muốn bảo vệ mình. Cô chỉ tức vì mình không được thể hiện giống các nhân vật trong phim vậy thôi chứ cũng cảm thấy vui vui. Nguyên Khang lắc đầu không hiểu sao Chi Mai lại có thái độ như vậy. Anh gãi gãi đầu hỏi cô:

- Anh làm gì sai à.
- Ai bảo cậu chặn trước mắt tôi làm gì.- Chi Mai nói với giọng nhẹ hơn nãy một chút
- Anh...

Nguyên Khang bắt lực nhìn Chi Mai. Thật ra anh muốn làm anh hùng mà Chi Mai cũng không hiểu sao. Anh lắc đầu không nói nữa. Lên giường đắp chăn.

- Xin lỗi. Cảm ơn.

Nguyên Khang tưởng mình nghe nhầm, anh hỏi lại:

- Em vừa nói gì với anh à.
- Không biết.

Chi Mai kéo chăn che hết gương mặt đang đỏ dần của mình vì phải nói mấy từ”sến” ấy . Sau khi Nguyên Khang lấy thân che chở cho mình cô bỗng cảm thấy ở nơi cậu thật ấm áp...

Nguyên Khang bắt chợt mỉm cười, nằm xuống và đi vào giấc ngủ thật nhanh chóng...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

23h20p

Khò...ò...kh...ò...kh...

Tiếng ngáy kinh khủng của Tây Thi làm khuấy động cả không gian đêm yên tĩnh. Cố gắng lắm rồi mà Lập Hàn không sao chọn mất được mặc dù đã làm mọi cách nào là lấy bông bịt tai, lấy gối đè lên đầu chặn chầm kín nghe nhạc bằng tai phone mà vẫn không thể ngủ được dù là 5 phút.

Nếu lúc này có ai đó cho phép cậu xang vả vào miệng con “mãnh thú” kia một trận anh sẵn sàng làm ngay. Đang rất rất bức xúc vì không tài nào ngủ được mà cũng không làm gì được Tây Thi. Lập Hàn đến khổ sở khi phải chung phòng với đứa con gái vô ý vô tứ này.

Tít..Tít..

Tiếng chuông điện thoại vang lên Lập Hàn nhồm người dậy bật đèn ngủ, nhẹ nhàng xò dép đi vào toilet nghe.

- Chuyện gì?
- ...
- Vào thẳng luôn đi.Làm sao cho nó không ngủ được nữa thì thôi.
- ...
- Doạ chết cũng được.Càng tốt.
- ...
- Luôn đi.

Anh tắt máy rồi trở lại giường ngủ. Điềm nhiên chờ mọi việc xảy ra.

Cạch...

Tiếng cửa cho thấy việc sắp tới. Người lạ mặt cứ thế đột nhập còn Lập Hàn thì vẫn nằm im chờ đợi điều gì đó xảy ra.

Đang ngủ vùi trong giấc mơ đẹp xung quanh toàn trai đẹp, Tây Thi cười cười... tự nhiên có vật gì nhon nhon châm châm vào người cô. Tây Thi xoa xoa chỗ bị châm mất vẫn nhắm nghiền, răng thì nghiền chèo chèo khiến Lập Hàn nghe mà gai ròn cả người.

Cô nghiền răng ken két nói ú ớ như trong mơ:

- Xê...r.a..cho...moa ngủ..

Người lạ mặt dứt người cô dậy, gầm gừ ra lệnh:

- Tao cướp đây. Dậy mau.

- Cướp...giề mà cướp..- Tây Thi vẫn nhắm mắt nói như ngủ mơ

“Gì chứ...cướp” Tây Thi choàng mở bừng mắt ra :

- Cướp...bồ người...ta...cướp...hiếp...

Tên cướp vội đưa tay bịt mồm Tây Thi lại, gầm gừ qua chiếc khăn bịt mặt:

- Câm mồm...tao mà thêm hiếp mày à...Nói câu nữa là tao giết.

Lập Hàn nằm cố nhin cười. Tây Thi sợ quá liền im bất không dám ho he. Cô cố gắng vùng thoát khỏi bàn tay rắn chắc của tên cướp chạy vèo xang giường Lập Hàn, đập đập anh dậy:

- Anh. Dậy cướp.

- Sao...vậy..- Lập Hàn vờ ngái ngủ nói.

Tây Thi run tay dơ chỉ về phía tên cướp:

- Nó kia...

Tên cướp trên tay cầm con dao hung tợn bước đến chỗ gần 2 người, hấn lòi người Tây Thi một cách thô bạo kéo về bên giường kia đẩy cô ngã chổng gọng xuống nệm, ra lệnh:

- Mày ngồi im trên giường. Câm được ngủ. Tao thấy mày mà nhắm mắt thì chết với tao.

- Ồ nhưng...

- Im mồm tao cho phép mày nói à.

Tây Thi nhìn con dao sáng loé trên tay hấn mà thấy ón cô không dám làm trái ý tên này sợ hấn điên lên thì chết. Cô liền thu mình ngồi bó gối tựa vào thành giường.

Tên cướp chìa mũi dao sang hướng Lập Hàn lên giọng nói:

- Thằng kia nằm xuống ngủ. Tao mà thấy mày mở mắt dậy thì dùng trách dao tao không có mắt.

- Em không ngủ được.

Trong đêm tối đôi mắt hấn trợn lên:

- Ngủ không thì bảo.

- Vâng.- Lập Hàn ngoan ngoãn nghe theo.

Anh trườn người xuống yên tâm ngủ mà không bị ai làm phiền nữa.

Tây Thi nhìn Lập Hàn được ngủ mà thêm giận dỗi. “Tại sao mình lại phải thức trong khi đó Lập Hàn không muốn ngủ mà lại bắt ngủ chứ. Quá đáng thật”. Tây Thi chỉ dám giữ suy nghĩ đó trong đầu và âm thầm lườm tên cướp từ sau lưng.

20phút trôi qua . Con buồn ngủ làm nặng trĩu đôi mắt vốn rất bé của Tây Thi xuống làm cô không tài nào chống lên được. Cô lim dim đôi mắt ngồi ngủ gật.

Khờ...khờ...

Tiếng gáy lại vang lên làm tên trộm đang ngồi canh ngủ gật cũng phải giật mình thức giấc, hấn dụi mắt nhìn sang Tây Thi.

- Dậy...con này...

Hắn quát làm Tây Thi giật bắn người lấp bắp:

- Vâng, đây.

- Mày mở to mắt ra.

- Hết sức có thể rồi anh ạ.

Tên trộm gật đầu “Con này công nhận nhìn mắt nó u buồn thật” (mắt bé sụp xuống như người đang sầu)

- Tao mà còn thấy mày ngủ lửn lửn nữa là đừng trách tao vô tình.

...

Tầng 4...23h20p...

Tiếng gió bên ngoài cửa sổ vì vu kêu như tiếng ni non của ai đó. Những ngọn cây đu đưa theo nhịp gió giữa đêm không trăng nhưng đầy sao...

Một bóng trắng nhẹ nhàng di chuyển đến căn phòng của nhóm Thanh Tuấn cư ngụ. Mái tóc đen buồn dài đến đầu gối khẽ lướt đi trong màn đêm giá lạnh.

Đưa tay lên rồi rút tay lại “Có nên không đây...”- “Thôi chắc không cần” Bóng trắng quay người lướt qua phòng Thanh Tuấn được một đoạn rồi bỗng dừng lại cần mồi suy nghĩ “Không ổn...Lửa gần rom lâu ngày cũng cháy...Phải tách ra thôi...”

Nghĩ là làm, bóng trắng nhẹ lướt trở lại phòng Thanh Tuấn, tự nhiên mở cửa tiến gần vào bên trong giường của Lê Tú Anh. Bóng trắng gật gật đầu an tâm vì Tú Anh có vẻ đã ngủ say. Nó lại lướt sang gần giường Thanh Tuấn cũng thấy anh đã ngủ. Bóng trắng cứ nhìn mãi không rời tặc lưỡi “Đẹp trai...thật”. Bóng trắng khom đi nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên người cho Thanh Tuấn.

Ái...

Bóng trắng định quay về thì bị dứt tóc lại, đi lùi về sau vài bước, bóng trắng ngoái đầu nhìn sau thấy tay Thanh Tuấn đang cầm 1 nhúm tóc của mình. Bóng trắng đưa tay cố tìm cách tháo gỡ nó ra nhưng thật khó khăn.

Thanh Tuấn bỗng nhiên mơ màng gì đó kéo mạnh người bóng trắng lại, mắt đã nó ngả ập xuống nệm Thanh Tuấn co chân lên ôm bóng trắng như thú bông.

“Chết tôi rồi...” Bóng trắng nhăn nhó mặt mày giờ khóc giờ cười trong tình trạng này. Đúng lúc, điện thoại rung, bóng trắng khéo léo luồn lách mọi điện thoại trong túi ra tắt máy vì không dám làm kinh động đến giấc ngủ của Thanh Tuấn. Bóng trắng nhẹ nhàng cầm tay Thanh Tuấn đề lên người mình đặt sang chỗ khác. Tường như sắp thành công, cô lại bị chân anh gác đè lên. “My good...” “Bóng trắng cần rằng tìm mọi cách thoát thân nhưng đều thất bại. Đành nằm im...” Thôi để mai dậy sớm xong lượn...chắc không ai phát hiện”

...

- Mày thích ngủ không...

Tên bịp mặt gỗ bộp vào đầu Tây Thi làm cô bừng tỉnh giấc nồng. Không thể chịu nổi cảnh muốn mà không được ngủ nữa bù cho Lập Hàn không muốn ngủ mà hắn cứ khuyến khích ngủ.

Tức nước vỡ bờ. Tây Thi không thể cam chịu được cách tra tấn “dã man” như vậy được nữa, Cô nghiêng rặng rồi hét ầm lên:

- Mày không cho tao ngủ thì làm sao mà tao sống được. Mất tao thâm quảng tình thần sa sút người mệt mỏi nhan sắc tụt dốc thì làm sao.

A~~~~~

- “oh..my...good~~” Tên cướp đưa tay lên miệng, bản thân nhìn Tây Thi chú ý nhất là bộ răng vô siêu cấp nó cứ đưa lên đưa xuống thật kinh khủng. Hắn lạnh người, lực mạnh đầu tan mọi âm ảnh lúc nhìn Tây Thi gào thét, hắn nuốt nước bọt:

- Trần đời tao...tao chưa thấy con nào...có nhan sắc...mặn mà như mày.

Tây Thi thấy tên cướp đụng vào nỗi đau thâm kín bấy lâu của mình. Ám ức trong cô dâng đến đỉnh điểm...và rồi đã bùng nổ...Bây giờ cô bất chấp tất cả kể cả trong tay tên cướp kia cầm con dao nhọn hoắt. Cô sẽ liều mình với hắn vì giấc ngủ và lòng tự trọng của mình bị tên này buông lời lăng mạ.

Tây Thi đứng dậy, xắn tay áo bộ pijama lên tận nách. 2 tay chống hông hất mặt nói:

- Giờ mày muốn gì..

Vừa nói cô vừa đi tới, dí sát mặt vào tên cướp. Hắn đưa mắt liếc xuống nhìn bộ răng siêu vổ đầy đưa theo nhịp lời nói mà hãi hùng. Hắn lắc đầu, tay chặn ngực giọng có vẻ yếu thế:

- Hờ hờ...Không có gì.

Tây Thi được đà sẵn to:

- Mày giỏi mày giết tao đi. Mày đừng có kiêu bất nạt Lập Hàn nhé, anh ấy hiền nên mới bị mày dọa mà dọa khi. Con tao..- Tây Thi đưa tay chỉ vào mặt mình cười khẩy nói – Xin lỗi mày đi tao không dễ bắt nạt đâu. Giờ mày thích gì...thích giề...- Tây Thi hất mặt thách thức.

Tên cướp dù bị mặt nhưng vẫn cảm thấy những giọt “mưa xuân” tằm tã phun vào mặt mình qua tấm vải mỏng manh. Hắn đưa tay vuốt mặt, miệng nuốt khan:

- Bình...tĩnh.

Tây Thi cứ tiến là hắn lại lùi cho đến khi gần cửa ra vào. Tay chống nạnh, tay chỉ ra cửa, Tây Thi gào ầm lên:

- Cút!!!!!!!!!!!!

“Ồi...mẹ...oi...quái thú...” Hắn lập tức quay người mở cửa chạy vội. Lập Hàn đang ngủ được một chút, thì bị tiếng la hét của hai người nhất là tiếng the thé của Tây Thi làm thức giấc mặc dù anh đã cố lờ đi để nằm ngủ nhưng không thể nào yên giấc.

Tên cướp sợ quá bỏ chạy. Lập Hàn dù biết nhưng vẫn vờ nằm im, anh thầm thở dài “vô tích sự”.

Tây Thi khoá trong cửa lại. Cô yên tâm quay lại, lay người Lập Hàn dậy:

- Đàn anh.. đàn anh. Em đuối thẳng khốn kia đi rồi. Anh không muốn ngủ thì không cần phải cố ngủ nữa đâu.

Không thể giả lơ. Lập Hàn mở mắt nhìn gương mặt quá ma của Tây Thi mà nói:

- Ủ. Em-giỏi-quá.

- Hi...bình thường. Thôi em ngủ trước.

- Ủ.

Thế là một đêm dài thật dài đối mặt với Lập Hàn. Anh muốn ngủ lắm nhưng làm sao khi tiếng ngáy kia không dứt nó cứ vang lên tra tấn anh.

Mãi đến gần sáng Lập Hàn mới lim dim được một lúc thì lại bị tiếng chuông của gia nhân trong nhà đánh thức. Anh suy sụp tinh thần thật sự.

...

Lê Tú Anh mắt nhắm mắt mở đi vào toilet làm vệ sinh cá nhân khi trở ra đã hoàn toàn tỉnh táo.

Á''''''''''''''''

Tiếng hét thất thanh của cô làm Thanh Tuấn lẫn người nằm kế anh bừng tỉnh nhìn Tú Anh, Thanh Tuấn ú ớ nói:

- Có chuyện gì vậy?

- Người...người bên cạnh...

Tú Anh đưa tay chỉ xang người bên cạnh Thanh Tuấn. Anh nhìn xang bỗng giật mình mắt tròn tròn lên. Vội vàng bật người dậy chạy thẳng ra chỗ gần cửa cách xa giường một đoạn mới gắng hỏi:

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

- Cô. Cô là ai?

“Thôi xong rồi. ...Sao mình lại có thể ngu quên thế này...haizz” Ma nữ bặm môi liếc mắt xang nhìn cánh cửa sau lưng Thanh Tuấn tìm cách thoát thân càng sớm càng tốt. Ma nữ đứng bật dậy. Bộ mặt trắng bạch như người chết, đôi môi thâm sì, hai con mắt trắng dã chỉ còn lại một chấm đen (kính áp tròng) với bộ đồ trắng dài quét đất, mái tóc đen mun xõa dài lù xe che khuất hai bên mặt. Nó không nói gì cứ thế tiến thẳng về phía Thanh Tuấn dơ hai tay lên trước như định bóp cổ Thanh Tuấn.

- Cô định làm gì.

Thanh Tuấn hoảng hồn khi thấy nó không nói gì mà cứ dấn về phía mình. Cậu chạy ngay sang phía Tú Anh đang đứng như trời trồng một chỗ.

Cạch...

Ma nữ lao thẳng ra ngoài cửa với vận tốc ánh sáng. Thanh Tuấn cũng chạy theo nhưng vừa ra đến hành lang đã không thấy con ma ấy đâu nữa. Anh cau mày quay lại về phòng “Ai sao nhìn quen quen

....

- Maaaaaaaaaaaaa

Kim Anh mở bừng mắt bật tung người hét gióng lên gương mặt tái mét lại, thở hổn hển. Trống ngực đập liên thanh. Trịnh Kim đang thay áo cũng giật mình quay người lại nhìn Kim Anh:

- Sao vậy?

Kim Anh nhe có giọng hỏi mình, trong phút bần thần cô quay đầu tìm hướng người hỏi. Kim Ah há hốc mồm nhìn trước mắt mình là một thân hình tuyệt vời. Người có hân sáu múi đầy nhé không có tí mỡ thừa nào cả hai cánh tay săn chắc vừa phải chứ không thô như của mấy tên tập thể hình lực lưỡng ... Good! Chốt hạ là thế.

Kim Ah nuốt khan, mắt nhìn lên gương mặt sở hữu thân hình lý tưởng này, cô hoàn hồn khi nhận ra Trịnh Kim. Cậu đang nhìn cô với ánh mắt chế giễu ư?.

Kim Anh vội quay mặt đi làm ngơ. Trịnh Kim lắc đầu cười nhẹ quay đầu lại. Mặc áo vào tiếp.

- Làm vệ sinh đi rồi xuống ăn sáng.

Lúc sau Trịnh Kim mới lên tiếng.

Thấy không khí giãn ra đôi chút Kim Ah cũng đáp lại ằng câu hỏi mà nãy giờ cô ngồi cứ thối mồm một mình:

- Này.

- Sao?

- Hôm qua, tôi nhớ là tôi ngất...rồi...

- Rồi sao- Trịnh Kim đưa mắt nhìn cô.

- Rồi...rồi – Kim Anh gãi gãi đầu cố nhớ lại nhưng vô ích cô đâm quạu - Ngất rồi, ai biết chuyện gì nữa. Cậu biết gì kể lại với.

Kim Anh chờ đợi nhưng chỉ nhận được sự im lặng. Cô bực mình, nói giọng châm trích Trịnh Kim:

- Chắc cậu cũng đi theo bước chân của tôi chứ gì. Tưởng đàn ông thế nào. Xùy.

Kim Anh nói xong cô liếc nhìn Trịnh Kim cố dò xem có nét phản ứng nào không.

- Chắc vậy.

“Thôi thôi... nói chuyện với tên này một lúc chắc mình ỏi máu mà chết mất.” Kim Anh trầm nghĩ và chịu thua cái cách nói chuyện khó nhai của Trịnh Kim cô thở hắt ra đứng dậy hậm hực đi vào nhà vệ sinh.

...

7h30p...

Mọi người tập trung đông đủ tại đại sảnh dùng điểm tâm sáng.

Nha Hoàn xuất hiện khi tất cả đã dùng bữa xong. Cô mỉm cười thân thiện chào buổi sáng,mắt kín đáo liếc xang nhìn Thanh Tuấn rồi mới nhẹ giọng nói:

- Đem qua các bạn đã vượt qua khá tốt trò chơi “Cặp đôi gan dạ” mà chúng tôi tổ chức.

- Thì ra là họ giỏi trò.- Hữu Thiện nói.

- Thế mà làm tao hết cả hồn – Kim Anh quay sang Chi Mai nói

- Mà sợ vậy cơ à, tao thấy bình thường mà.

- Ồ...ôm thì cũng bình thường. Đây là nói vậy cho nó sống động. Hề...- Kim Anh vội quay đi không nói đến chuyện này nữa. Cô mà để lộ chuyện mình bị ngất chúi xuống đất mà sống mất.

Nghe Kim Anh lên giọng tỏ vẻ không sợ với Chi Mai, Trịnh Kim đứng cạnh khẽ cười nhẹ. Kim Anh thầm cầu mong sự việc hôm qua sẽ đi vào quá khứ không ai biết tới. Trịnh Kim im lặng không nói gì.

Nha Hoàn đợi mấy cô gái nói xong, lại nói tiếp với giọng đều đều:

- Cặp vượt qua trò chơi này nhanh nhất là nhóm của Trịnh Kim – Kim Anh.

Kim Anh há hốc mồm ngạc nhiên tột độ “Chẳng nhẽ mình và tên kia ngất cũng được coi là vượt qua??? Lại còn nhanh nữa chứ” Thấy mọi người quay sang nhìn mình trầm trồ. Chi Mai cười cười huyếch tay Kim Anh:

- Giỏi nhỉ.

- Ồ...thì ừm...chiện...Kim Anh mà.

Tú Anh cười cười:

- Chị gặp mà không ngất em bé.

Kim Anh huyếch mạnh tay vào eo Tú Anh cười hề hà với mọi người, rồi quay sang gùm Tú Anh, cô nghiêng răng nói nhỏ:

- Mà cũng như tao thôi. Đừng vạch áo cho người xem lưng thế chứ.

Tú Anh xoa xoa chỗ đau. Lườm chị không thèm trả treo nữa mặc công lại rước đòn vào thân.

Hữu Thiện chẹp miệng tiếc rẻ nói:

- Ước gì mình cùng nhóm Trịnh Kim có phải tốt không.

Kim Anh lên mặt nói:

- Trịnh Kim thì tốt gì chứ hôm qua cậu ta cũng ngất đấy thôi.

Nói xong Kim Anh vội che mồm lại vì biết mình bị hớ. Mọi người đều nhìn Trịnh Kim khẳng định xem chuyện đấy có đúng không. Anh im lặng nét mặt vẫn điềm tĩnh không phủ nhận.

Tú Anh trở mặt nhìn chị đầy nét ngạc nhiên lẫn ngưỡng mộ:

- Vậy hôm qua là chị bảo vệ người đẹp” Trịnh Kim” thoát khỏi tay ma ư???

- Thật à Kim Anh. Mà giỏi vậy.- Chi Mai cũng tỏ lòng ngưỡng mộ nên thêm lời vào.

- Xi, có gì đâu... là tôi cũng có thể mà...Xùy. - Hữu Thiện ganh tị chưa giọng nói.

- À thế cơ đấy - Từ Kỳ trề môi nhìn Hữu Thiện giọng đầy mỉa mai làm Hữu Thiện cúi đầu im bặt.

Không có đường lui lờ “Nô” rồi Kim Anh đành nô tiếp vậy. Co đưa mắt nhìn Trịnh Kim cười hề hà ánh mắt muốn nói lời “xin lỗi” thân thương và cầu mong khi cô đang “chém gió” thì anh đừng xen vào.

- Ừ thì cũng bình thường mà. Có gì lạ đâu.

- Được. Tao nể mày rồi đấy – Chi Mai tám tấc khen

- Chị không sợ ma à – Trâm Nhi hỏi như sét đánh ngang tai Kim Anh.

- Đương nhiên là không – Khó khăn lắm Kim Anh mới nói một cách rành rọt nhất.

Cô cứ cười hạnh diện với mọi người mà mắt không quên liếc nhìn Trịnh Kim “Đừng thêm lời nhé. Đứng im thế thôi”.

Lúc mọi người hiểu lầm Nha Hoàn định đính chính thì Trịnh Kim vội hắng giọng để lời ánh mắt của cô xang cạu và khẽ nhủ mày ra dấu im lặng. Nha Hoàn cũng không nói gì khẽ cười lắc đầu nhìn Kim Anh “hồ đại pháo” với mọi người.

Đợi cho tất cả lắng xuống Nha Hoàn lại tiếp:

- Nhóm Trịnh Kim trong tháng hè sắp tới này sẽ có một chuyến du lịch... cho em được giữ bí mật đến khi ấy nhé... vào hè sắp tới. Chút nữa sẽ có xe đến đưa mọi người về trường. Em chúc mọi người lên đường may mắn nhé.

Nha Hoàn mỉm cười rồi lui ra sân để lại không khí vui vẻ cho mọi người.

Thanh Tuấn này giờ chú ý quan sát Nha Hoàn. Dáng vẻ đó rất giống... sáng nay. Trong khi mọi người ngồi nói chuyện với nhau chờ xe đến thì Thanh Tuấn theo sau chân Nha Hoàn ra vườn. Thấy cô lom khom đang tưới nước cho vài khóm hoa. Anh lại gần đứng sau lưng cô, đánh giọng hỏi:

- Phải cô không.

- Hờ..

Nha Hoàn giật thót người quay lại sau tay vẫn cầm vòi xịt nước và đương nhiên...

Người Thanh Tuấn ướt sũng như chuột lột, anh bức dọc nhìn Nha Hoàn. Cô vội vàng vút vòi nước xuống đất, lúng túng, cúi đầu 45 độ liên tục nói “xin lỗi” Thanh Tuấn.

Vốn là người không chấp nhặt những chuyện vô ý nhất là với con gái, Thanh Tuấn xua tay bỏ qua :

- Không sao.

- Anh, anh chờ em đi lấy khăn.

Chưa kịp để Thanh Tuấn trả lời cô đã vụt chạy đi với vận tốc ánh sáng. Chưa đầy 3 phút đã quay lại với chiếc khăn khô trên tay:

- Khăn lau đi.

- Thôi thôi. Đẳng nào cũng phải thay đồ thôi.- Anh lại nheo mắt nhìn cô lập lại câu hỏi: - Người sáng nay là cô phải không?

- Ai ạ. – Nha Hoàn tròn mắt với vẻ ngờ nghệch không hiểu Thanh Tuấn đang nói đến ai.

- Vậy chắc không phải – Thanh Tuấn gật gù

Anh dứt ta vào túi quần rồi lôi ra một chiếc lược, dơ lên nhìn nó Thanh Tuấn hỏi”

- Cái này của cô à. Nãy tôi thấy cô đi mà làm rơi chiếc lược này ra sân.

Nha Hoàn nhìn chiếc lược tay:

- Đúng rồi. Cảm ơn anh nhé.

- Vậy thì đúng rồi – Thanh Tuấn lờm cô – Sao cô lại ngủ trên giường tôi?

- Sao cơ – Nha Hoàn tỏ vẻ không hiểu gì.

Thanh Tuấn khom người cho bằng ngang mặt với cô, anh nhìn gần mặt Nha Hoàn rồi dơ chiếc lược lên trước mắt cô khẳng định:

- Cái lược này tôi nhặt được trên giường đấy.

“Hết cãi”. Nha Hoàn cứng họng. Đón kịch đạt đến thế mà vẫn bị Thanh Tuấn làm cho lòi đuôi cáo. Cô đưa tay ra sau cổ gãi gãi về bối rối. Thanh Tuấn tiếp:

- Sao lại ngủ trên giường tôi?

- Thì tại anh thôi.

- Là sao?- Thanh Tuấn cau mày hỏi.

Không dấu được nữa Nha Hoàn bèn kể thành thật những chuyện xảy ra tối qua. Nghe xong Thanh Tuấn chẹp miệng :

- Vậy mà tôi cứ tưởng cô định sàm sỡ tôi.

- Sao cơ – Nha Hoàn nhìn anh thẳng thốt kêu lên

Cả hai cùng bật cười. Ngoài kia xe cũng đã đến mọi người ai cũng xách đồ ra về. Thanh Tuấn nói:

- Tôi về nhé.

- Ừ. Gặp lại sau.

Thanh Tuấn cười quay đầu đi. Anh định chạy vào trong đại sảnh để lấy túi xách thì Trâm Nhi đã đứng ở giữa khoảng sân rộng cầm túi xách cậu trên tay, ỉ ới nói vọng lại:

- Đây rồi.

Thanh Tuấn không cần vào trong nữa cậu chạy thẳng đến chỗ Trâm Nhi. Hai người không để ý đến ánh mắt hăm hực đang nhìn họ. Tú Anh thấy hai người đi cạnh nhau. Anh liền xen vào giữa:

- Hề..xin lỗi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Một tuần đã trôi qua. Đám cưới của Thế Du và Kim Anh cũng diễn ra. Tiệc tùng nhanh chóng qua đi. Bạn bè Kim Anh cũng tham gia đầy đủ. Thật ra Kim Anh cũng không nói cho họ biết đâu tất cả là do tật bép xép của Tú Anh. Nó đã vô tình nói cho mọi người biết tin hai người sẽ cưới nhau. Chi Mai nghe xong cũng giật mình gọi ngay điện thoại xem chuyện Kim Anh lấy chồng là sự thật không. Kim Anh đành khai thật. Chi Mai cũng choáng trước điều Kim Anh thổ lộ người chồng ấy cũng chính là N01 của trường mình.

Từ Kỳ sau khi nghe Tú Anh xong anh bàng hoàng đến sững sốt. Suốt cả buổi học hôm đó Từ Kỳ như người mất hồn. Anh cứ mãi suy nghĩ đến Kim Anh. Sao cô lại lấy Trịnh Kim bạn thân của anh cơ chứ. Đến khi về nhà anh cũng chẳng nói năng gì lẳng lặng lên phòng đóng cửa rồi nằm vật ra giường. Đúng ra cậu đang suy nghĩ về tâm trạng của người thất tình. Những gì anh thấy trên phim ảnh những người đó đau khổ như sống đi chết lại vật vờ lắm cơ mà. Vậy sao anh cũng đang thất tình mà lại không có cảm giác ấy. Đúng là phim ảnh lúc nào cũng phóng đại sự việc lên. Từ Kỳ chỉ có một chút buồn và ngạc nhiên. Thật ra Từ Kỳ có phải yêu Kim Anh hay không chính anh cũng không rõ. “Rốt cuộc đây có phải tình yêu không??? ” Từ Kỳ tự đặt câu hỏi cho chính mình. Anh khẽ nhếch môi cười nhạt “Mình muốn gì mà cũng không biết” Tâm trạng anh rối như một mớ bòng bong. Không hiểu mình thế nào nữa.

Cho đến hôm nay khi nhìn thấy Trịnh Kim cùng Kim Anh trao nhẫn cho nhau anh mới hiểu tình cảm đối với Kim Anh chỉ là một cảm giác thích thú. Anh cảm thấy khi bên Kim Anh rất thoải mái và tự nhiên chỉ vậy thôi. Anh mỉm cười nhìn họ thành một đôi.

Trong lòng Từ Kỳ vẫn có chút thắc mắc tại sao hai người này trả thấy biểu hiện gì là yêu thương nhau mà lại lấy nhau nhỉ. Chắc chắn trong đây có uẩn khúc gì.

Tiệc tùng đã xong. Kim Anh một phờ người với bà Li Li. Bà dắt cô đi chào hỏi khách khứa đến chóng cả mặt. Bây giờ mọi người đã về dần cô mới được ngồi nghỉ một chút.

Chi Mai nheo nhéo:

- Mày được đấy. Quyền rũ được cả Trịnh Kim à không Thế Du mới phải chứ. Bí quyết là gì đấy, thổ lộ tí xem nào.

Chi Mai nhếch nhếch lông mày tùm tùm nói. Kim Anh không còn hơi sức cười nổi nữa. “Có gì đâu cơ chứ. Đây chỉ là một vở kịch thôi”. Kim Anh cười méo xệch. Cô phải giữ bí mật này và đóng vai là một cặp đôi ăn ý với Thế Du đến khi vụ việc này kết thúc.

Bà Li Li cùng ông EnDy và Thế Du lại chỗ Kim Anh, nhìn cô triu mến nói:

- Mẹ LiLi giao bảo bối cho con nhé...Con chăm sóc nó hộ ba mẹ nhé...

Nói đến đây ông EnDy khăn giấy ra lau lau khoé mắt, hít hà nói:

- Ba nhờ con dâu nhé....Híc....xịt....- Ông vừa nói vừa lau nước mắt nước mũi đầm đìa.

- Vâng vâng – Kim Anh cười như mếu nhìn hai người này. “Đúng thật là trẻ con”

- Có cần bi thương vậy không.- Thế Du nhủu mày nói.

Kim Ah ngượng lườm Thế Du sắc bén. Anh lườm lại cô rồi cũng im không nói gì tiếp. Bà LiLi xụt xịt cầm tay Kim Anh đặt lên tay Thế Du:

- Hai con hạnh phúc nhé. Ba mẹ về bên kia rồi thỉnh thoảng sẽ về thăm các con. Mà hai đứa khi nào rảnh cũng xang đấy chơi với ba mẹ nhé...Hic..

Ông Phùng lúc này mới chào khách xong liền đi tới, nói:

- Ba nhờ Du chăm sóc Kim Anh nhé. Nó còn trẻ con lắm.

- Vâng. Con sẽ chú ý - Thế Du nhấn mạnh từng chữ liếc nhìn Kim Ah bằng nửa con mắt. Cô cũng bặm môi lườm lại anh rồi lại làm ra vẻ đau thương cầm tay ba mẹ Thế Du với vẻ cảm thông khi “gã” con trai “bảo bối” của họ đi.

Ba Thế Nam cũng đi tới cười nói:

- Hai con hạnh phúc nhé.

- Hai em sớm sinh cháu nhé...Hehe- Thế Nam cùng Mỹ Hân đi tới.

Kim Anh quay phắt xang lườm Thế Nam. Thế Du cũng nhìn anh với ánh mắt đầy thân thương làm Thế Nam lạnh người im bật.

Bạn bè Kim Anh cũng như Thế Du chúc họ rồi ra về để cho cặp vợ chồng trẻ nghỉ ngơi sau một ngày mệt mỏi.

Người lớn hai bên cũng lui về. Trước khi đi, bà LiLi đưa chùm khoá cho Kim Anh nói:

- Đây là quà của ba mẹ tặng cho con. Địa chỉ mẹ có ghi vào trong tờ giấy này và đây là khoá xe riêng của con.

Kim Anh trở mặt nhìn bà ấn chùm khoá vào tay mình. Cô ở người thì hai người đã lên xe đóng cửa và vút đi.

Thế Du lên tiếng :

- Về thôi.

- Về đâu.

- Nhà.

- Nhà nào- Kim Anh ó người hỏi.

Thế Du xoè tay nói:

- Đưa tờ giấy đây.

Kim Anh đưa cho cậu. Nhìn địa chỉ xong, Thế Du và Kim Anh rời khỏi khách sạn tổ chức lễ cưới đi đến một toà chung cư cao ngút. Thế Du lái xe vào bãi rồi quay lại chỗ Kim Anh đang đứng ngửa cô nhìn toà nhà. Anh nói đi trước cô. Kim Anh vội vã chạy theo anh.

- Đi đâu vậy.

- Về nhà cậu.

- Nhà tôi. Sao lại vậy.

Thế Du không nói gì nữa vì anh biết nếu trả lời một câu Kim Ah sẽ lại đặt ra câu hỏi mới. Anh lẳng lặng đi vào thang máy tầng 5. Anh đi tiếp và dừng trước một cánh cửa gỗ nâu sậm nói :

- Mở cửa ra.

- Mở kiểu gì?- Kim Anh trở mặt nhìn Thế Du.

- Khoá trong tay cậu.

Kim Ah nhìn lại tay mình. Đó là chùm khoá mà bà LiLi đã dúi vào tay cô. Kim Anh mở cửa. Quả thật là mở được. Cô đi vào trong căn hộ chung cư cao cấp mà miệng cứ tròn vo sùng sốt. Cô lôzic lại những lời bà LiLi nói “hình như là bảo tặng mình căn hộ này và chiếc xe gì đấy”. Cô sáng mắt quay lại nhìn Thế Du:

- Căn hộ này là của tôi sao

Thế Du gạt đầu. Anh vớt chiếc áo véc của chú rể lên bộ xang lông giường trong phòng khách khá rộng. Nói lỏng cà vạt ra anh ngồi phịch xuống bộ salong nệm mại thư giãn. Kim Anh nhìn cậu:

- Đây là nhà tôi hay nhà cậu.

- Nhà cậu - Thế Du rót cốc nước lọc ra uống.

- Vậy sao cậu tự tiện vậy.- Kim Anh lên mặt vì cô muốn thử cảm giác là chủ sở hữu căn hộ cao cấp này. Kim Anh cứ tùm tùm sung sướng thắm.

- Vợ chồng cả mà - Thế Du bình thản nói.

Kim Ah trề môi :

- Xùy...không nề mẹ cậu tặng tôi tôi đã đá *** cậu ra khỏi đây rồi.

Cô nói xong rồi đi quan sát xung quanh cả phòng ngủ lẫn công trình phụ. Tất cả đều rất đẹp lại rộng rãi nữa. Tính sơ sơ căn hộ này cũng phải tầm 100 mét vuông nguyên. Căn hộ này nằm trong khuôn viên hơn 10ha, các toà chung cư được thiết kế hiện đại chắc chắn, tiện ích đầy đủ.

Tít tít...

Kim Anh mở máy ra nghe:-

- Dạ.

- Con vừa ý chứ.

- Dạ...ồ vâng đẹp lắm à.

- Uừm vật tốt rồi. Mẹ ngắm kĩ rồi ở gần đây nhà hàng, cafe khu vui chơi giải trí, sân tennis hồ bơi trường học đều gần đây. Đặc biệt là gần nhà trẻ nữa đây. Haha..

Kim Ah rón người với câu nói đầy ngụ ý của mẹ chồng, cô nhăn nhó mặt mày mà vẫn phải cười e lệ trong điện thoại:

- vâng hìhì...

- Thôi các con nghỉ sớm nhé. Mẹ không làm phiền nữa.

- Vâng.

Kim Anh tắt máy. Cô nhìn quanh căn phòng cứ tùm tùm cười “Minh là chủ của căn hộ này ư...Hahaha...”.

- Tôi vào ngủ trước đây.

- Ồ - Kim Anh vẫn móm mém cười nhìn nhìn căn hộ đầy đủ tiện nghi và sang trọng.

Căn hộ này gồm 2 phòng ngủ 2 WC. nội thất khỏi phải nói. Kim Anh nhìn nó đi đi lại lại rồi mới chọn một phòng vừa ý.

Kim vào phòng mình. Cô sững sốt khi trong đó toàn quần áo và giày dép của cả nam lẫn nữ. được bày biện như shop vậy. và cả đàn piano trong đó. Kim Anh gãi đầu

- Vậy thì mình ngủ ở đâu đây.

Kim Anh khép cửa phòng lại rồi rón rén xang phòng Thế Du. Cô mở cửa bước vào trong thì đã thấy Thế Du nhắm mắt ngủ.

- Đúng là lợn.

Kim Anh lăm bằm quay người đi.

- Có chuyện gì.

Thế Du bỗng nhiên lên tiếng hỏi làm Kim Anh dừng bước. Kim Anh quay người nói:

- Cậu chưa ngủ à.

- Tôi chưa nghe thấy cậu **** tôi là lợn đâu

Thấy Thế Du giọng đá đều mình Kim Anh nguyền anh dài dằng dặc :

- Phòng bên kia không có chỗ ngủ. Sao giờ?
- Ngủ ở đây đi.
- Cậu chịu nhường tôi để ra phòng khách ngủ à.- Kim Anh mắt sáng long lanh nhìn Thế Du cảm động.
- Lót nệm dưới sàn mà ngủ.

Từ cảm động chuyển sang phần nộ. Kim Anh tròn mắt nhìn Thế Du:

- Cậu bảo tôi xuống đất nằm á.

Thế Du gật đầu. Kim Anh nhìn cậu trân trối.

- Cậu không thể galăng một tý được à.
- Ừm.

Kim Anh liền xuống giọng nịnh nọt:

- Du đẹp trai, nhường tớ giường đi. Tớ tớ đau lưng,nằm đất lạnh sẽ nhức lắm,
- Vậy à.

Kim Anh gật gật đầu về mặt tội nghiệp, Trịnh Kim kéo một chiếc chăn và 1 gối xuống sàn gỗ nằm.Không cần nói, Kim Anh cũng biết hành độngng đây là chú ý nhường cô giường rồi. Dở tý thủ đoạn Thế Du đã tin, cô thầm cười gian manh.

- Cậu tốt quá.

Thế Du không nói gì, nằm xuống kéo chăn đắp ngang người nhắm mắt định ngủ thì Kim Anh lại nói:

- Hôm nay là Noel đây. Không được đi chơi. Chán thật.

Không thấy Thế Du nói gì cô lại gạ gẫm:

- Du đẹp trai ơi. Tớ muốn đi xem rước Chúa quá.

Im lặng. Kim Anh cố gắng thở dài thật mạnh để Thế Du có thể nghe thấy. Cô than thở tiếp:

- Từ lúc về đây đến giờ chờ mãi để đón Noel vậy mà không được đi...Haizz...Chán quá...Haizzz...

Kim Anh vừa than vừa nhòm Thế Du. Cuối cùng mục đích đã thành công Thế Du đứng dậy :

- Đi. Lâm nhắm nhiều đau cả đầu.

Kim Anh ó người một lúc, cô mới hiểu ra Thế Du đã đồng ý đi.Co nhovn miệng cười thích thú. Thế Du xang phòng bên cạnh chọn lấy một bộ mặc vào người nhưng cũng rất đẹp. Nói thẳng ra đáng cậu đẹp sẵn rồi mặc gì trả đẹp. Kim Anh nhìn lại mình, cô thấy ra ngoài với bộ dạng này mà đi cùng với Thế Du thì trả khác nào ôsin đi chung với thiếu gia. Kim Anh thở dài ngồi trên nệm ghé xa lông nhìn Thế Du.

- Sao nữa - Trịnh Kim nhìn cô nháu mày hỏi.
- Chẳng nhẽ mặc bộ đồ ngủ này ra đường.
- Trong kia có đồ của cậu đấy.

Trịnh Kim chỉ tay vào phòng lúc nãy Kim Ah đã vào.Co tròn mắt ngạc nhiên:

- Vậy đồ trong đây là của tôi và cậu à.
- Ừm.

Kim Anh tươi ngay nét mặt, cô búng tay cái chóc mặt hơn hờ:

- Tốt quá rồi.

Kim Anh chạy tót vào phòng chọn đồ. Thế Du mỉm cười lắc đầu. 15p sau Kim Anh trở ra với khuôn mặt tươi sáng.Cô cười liên miện :

- Đi thôi.

Kim Anh sau khi vào xem toàn bộ đồ mà bà mẹ chồng “xì tin” mình tự chọn cô thăm hai lòng. Công nhận đồ bà chọn rất đẹp. Kim Anh cũng lên nhìn tủ đồ của Thế Du cô chất lười liên tục toàn là đồ đẹp chắc có vẻ đắt tiền lắm.

2 người cùng ra ngoài. Thời tiết đêm se lạnh. Thế Du chạy xộc hai tay và túi áo khoác da mỏng đi nhanh vào bãi lấy xe lái ra chỗ Kim Ah đứng chờ. Cô mở cửa ra, cúi người vào nói:

- Đi xe này thì nhìn thấy cái gì lại còn chen đông nữa chứ.

- Vậy đi bằng gì?

Thế Du hỏi. Kim Anh cần mỗi suy nghĩ một lúc, rồi à lên:

- Lúc này mẹ cậu có nói tặng tôi chiếc xe gì đó.

Kim Anh móc chùm khoá cùng với khoá nhà ra dơ lên:

- Đây. Không biết xe này có trong bãi không.

- Thử hỏi mẹ tôi xem.

- Ừm. Chờ tý.

Kim Anh gọi điện cho bà LiLi rồi quay lại cười tươi nói:

- Xe trong bãi biển xxxx

Thế Du lấy khoá từ tay Kim Anh rồi lái xe lại vào bãi và lấy chiếc Liberty trắng mẹ mình tặng cho Kim Anh ra.

2 người lái xe đến nhà thờ lớn xem rước Chúa. Ngoài đường đông nghịt toàn một rừng người. Đi xe lúc này quả thật là khó chen. Chờ mãi mới nhích lên được một chút. Kim Anh không thể kiên nhẫn ngồi ì trên chiếc xe này để bon chen từng chút một nữa. Cô nói :

- Sắp tới nhà thờ rồi. Gửi xe rồi đi bộ đến cũng được. Chen như này lâu lắm.

- Ừ.

Thế Du khó khăn lắm mới thoát ra biển người chật ních đẩy để tìm một quán nước gửi xe. Kim Anh cùng Thế Du đi bộ ra nhà thờ cách đó không xa. Đông quá Kim Anh chen cũng thấy nóng cả người.

- Uầy đẹp trai chưa mày ơi.

- Đâu.

- Kia kia.

Tất cả các tiếng xì xầm và ánh mắt hướng về Thế Du đã lọt hết vào tai mắt Kim Anh. Cô trề môi nhìn họ. Cô kéo tay Thế Du tiếng lên đứng phía trước để xem rước Chúa rõ hơn. Thế Du không có hứng cũng đành theo cô. Mấy người xung quanh cậu kể cả già lẫn trẻ miễn sao giới tính là nữ cũng quay xang nhìn cậu giỡn cả nước giãi.

Kim Anh thấy mấy con nhỏ choai choai tầm cấp hai cấp ba cứ chỉ chỏ về phía mình. Biết ngay là họ bàn bạc về Thế Du. Cô quay người che miệng cười nói với Thế Du:

- Mấy em đang nhòm cậu kìa.

- Vậy à.- Thế Du hờ hững đáp.

Kim Anh trề môi:

- Thích thế còn gì. Bù cho mình trả có anh nào ngó.

Nghe Kim Anh than Thế Du không nói gì thêm.

- Anh...

Thế Du nhìn qua người vừa dụi dụi áo mình. Kim Anh cũng quay xang nhận thấy đó là một cô gái cũng khá xinh xắn trắng trẻo đi cùng với một tốp nữ đang đứng sau cười cười nói nói gì đó với nhau mà cứ chỉ về phía mình.

Thế Du tròn mắt nhìn cô gái trước mặt tỏ vẻ không hiểu gì.

- Anh có bạn gái chưa ạ?

Kim Anh mở lớn mắt nhìn cô gái. Công nhận nhỏ này mặt dày thật dám hỏi trai lạ câu đấy. Kim Anh hơi hơi nhếch lông mày nghe ngóng câu phản hồi của Thế Du ra sao.

- Chưa.

Kim Anh trề môi “Biết ngay mà. Gái đẹp sao nở từ chối...” Cô không thèm để ý hai người nữa mà nhìn lên phía nhà thờ.

Cô gái vừa cười trước tin mừng, cô ngập ngừng nói:

- Vậy...ừm...em...có...thề

- Anh có vợ rồi.

Câu nói nhẹ nhàng mà như tát gáo nước sôi vào mặt cô gái. Kim Anh dù nhìn đi chỗ khác nhưng tai vẫn hóng. Cô khựng người khi nghe anh nói về sau của câu trước. Kim Anh quay xang ngang nhìn nửa khuôn mặt anh tuấn của cậu đầy ngỡ ngàng. Cô gái kia đang cúi đầu định tỏ ý muốn quen cậu nghe thấy vậy liền ngẩng phắt đầu dậy nhìn thẳng mặt cậu với ánh mắt không tin, cô cười mắt nhìn xang phía Kim Anh :

- Anh đang nói đùa à.

Thế Du kéo tay Kim Anh xang bên phía cô gái đang đứng làm Kim Anh bất ngờ :

- Vợ nói chuyện với em này đi.

Kim Anh chới với vì bị Thế Du kéo tay xang đối diện cô gái xinh tươi trước mặt. Cô nuốt nước bọt khi nghe câu Thế Du nói. Kim Anh nhoen cười, nuốt khan, tỏ ra bình tĩnh. Cô đứng thẳng người lại, mắt nhìn thẳng cô gái, mặt hơi hất lên, giọng trịnh trọng pha chút dằn mặt lên tiếng:

- Em muốn nói gì với chồng chị?

Cô gái nhìn Kim Anh từ trên xuống dưới lộ hẳn vẻ “ché giấu” như hai người là vợ chồng trả xứng chút nào. Nhưng thấy Thế Du đã nói vậy cô ta liền cười rút lui:

- Không có gì, em nhìn nhầm người ấy mà chị.

Nói xong cô ta liền quay người đi về phía đám bạn của mình phía sau với gương mặt bí xị. Họ nhìn về phía hai người chỉ trở rồi có cả những cái bĩu môi mà Kim Anh thấy nữa chứ.

Thế Du không hề chú ý đến chuyện vừa rồi lắm. Anh chỉ thờ ơ nhìn lên phía nhà thờ. Kim Anh giải quyết xong, cô quay xang nhìn cậu, lầu bầu:

- Sao cậu lại lôi tôi vào chuyện của cậu. Làm con ranh đấy nó cứ nhìn tôi bằng ánh mắt khinh khỉnh. Chẳng nhẽ nhìn tôi nó tưởng ôsin hơn là vợ của cậu.

- 2 chức đấy đều mà của cậu mà - Thế Du vẫn với gương mặt thờ ơ đáp.

- Cậu...

Kim Anh như bị ai tọng nắm xôi vào mồm không thể nuốt được xuống bụng. “Vừa ra đường đã bực mình”. Cô không còn hứng thú xem rước Chúa nữa, liền bỏ người đi “Ra chợ đêm gần đây chơi sướt hơn”.

Kim Anh bỏ đi mà Thế Du không hề biết. Khi quay mặt nhìn bên cạnh không thấy Kim Anh đâu. Thế Du nhìn quanh giữa dòng người đông đúc. Ánh mắt lộ sự hốt hoảng, người người dịch chuyển, cố tìm trong số người đó có Kim Anh không nhưng đều không thấy. Anh nắm chặt tay lại cứ đưa mắt cố tìm trong vô vọng tìm giữa chốn khuya cậu bật thốt gọi tên cô trong vô thức giữa dòng người xuôi ngược...1 lần nữa những kí ức lại ùa về với cậu

Trải qua những ngày sống trong tăm tối, nhiều lần khóc trong đêm với những suy tư mệt mỏi. Trịnh Kim đã tự nhủ với mình sẽ trở thành một người cứng rắn phải đứng thẳng người dậy không thể yếu đuối thế được. Ngồi trong căn phòng trống bao trùm bóng tối, khẽ đặt bàn tay lau khô nước mắt cậu biết rằng mình phải mạnh mẽ hơn và sống thật tốt đến khi Kim Anh quay lại để cho cô thấy rằng cậu thật sự đã trưởng thành và sẽ nhìn cậu bằng con mắt khác... "Trịnh Kim sẽ là chỗ dựa vững chắc cho Kim Anh" ...Đứng giữa dòng người, cậu tự nghĩ nếu có một ngày Kim Ah lại rời xa mình, cậu sẽ không biết mình sẽ ra sao nữa..1 lần đầu như vậy là quá đủ với cậu...nếu thêm một lần nữa cậu sẽ gục ngã mất...Cậu sẽ đứng đây chờ cô quay lại, sẽ không đi đâu hết...Nếu đi cô quay lại mà không nhìn thấy cậu thì sao...

Trịnh Kim lặng im đứng nhìn quanh, mặc kệ những người xung quanh mình đang dần tản đi. và những đứa con gái đang nhìn mình xi xàm.

Chương 77

Kim Anh lang thang vào chợ đêm lần thật một mình đi hết gian hàng này đến gian hàng khác mãi mà vẫn trả chọn được gì. Cô quên bồng mất đi lung tung thế này vào ngày Noel rất dễ lạc nhau. Kim Anh đang chọn khăn quàng cô chợt nhớ đến Trịnh Kim, Kim Anh sờ trong túi lấy điện thoại ra gọi cho Trịnh Kim mà không ai nghe máy. Kim Anh cắn môi lầm bầm “Làm gì mà không nghe máy chứ”. Cô gọi lại cho cậu mấy lần mà vẫn không có tiếng trả lời, thỉnh thoảng lại còn nghẽn mạng nữa chứ. Kim Anh đành bỏ bê việc rong chơi này xang một bên để đi tìm Trịnh Kim “Chắc cậu ta cũng không còn đứng đây nữa”

Kim Anh chạy quanh khu vực nhà thờ tìm Trịnh Kim, cô đảo mắt nhìn xung quanh toàn người là người. Cô không cả nhớ chỗ lúc này mình đứng là lúc nào nữa. Kim Anh toát cả mồ hôi chạy mấy vòng đi tìm Trịnh Kim.

Mọi người đã tản dần đi. Phía bên kia có một bóng dáng quen thuộc cao gầy đang đứng dựa vào một thân cây, hai tay xỏ vào túi áo khoác ánh mắt nhìn xa xăm mím thật chặt đôi môi đưa mắt nhìn dòng người qua lại. Kim Anh thở phào khi thấy cậu vẫn đứng chỗ cũ. Cô từ từ đi lại chỗ cậu.

Trịnh Kim đứng chờ ở đấy có lẽ đã gần hai tiếng rồi. Cậu khẽ cup mi xuống nhìn dưới đất, chân đi đi một chiếc lá rụng.

- Cậu không biết nghe điện thoại à.

Trịnh Kim giật mình nghe tiếng của Kim Anh. Cậu ngẩng mặt lên nhìn cô, ánh mắt toát lên sự vui mừng. Bất giác Trịnh Kim kéo tay ôm Kim Anh. Nỗi lo sợ trên gương mặt anh không còn nữa. Trịnh Kim ôm cô trong tay môi khẽ mỉm cười.

Kim Anh ngỡ ngàng trước hành động của Trịnh Kim. Cô cứng đờ người buông xuôi hai tay đứng im cho Trịnh Kim ôm mình.

- Ồ...

- Bọn trẻ giờ Âu hoá hết rồi...

- Nhìn kia... Ước gì mình được như cô ấy - Một cô gái phấn khích cười cười răng cắn vào đầu ngón tay nói.

- ...

Kim Anh chợt tỉnh mộng khi thấy mọi người đang chỉ trỏ về phía mình. Cô kéo tay Trịnh Kim ra, nhìn anh lạ lẫm nói:

- Cậu vừa... vừa... ừm... - Kim Anh cố tránh động từ mẫn cảm ấy ra.

Trịnh Kim nén cảm xúc của mình xuống, anh cũng lúng túng không tin mình đã dám ôm Kim Anh:

- Ủ... ừm. ờ... tại... tại tôi đứng chờ một quá nên muốn dựa vào cậu một tí thôi.

- Xời... ai bảo cậu đứng chứ, ngồi cũng được mà. Định kiếm cớ sàm sỡ tôi chứ gì - Kim Anh xì môi lườm lườm cậu.

Trịnh Kim cười chế giễu nhìn Kim Anh từ trên xuống dưới.

- Nhìn lại đi cậu có gì mà lợi dụng được. Mặt thì xấu thân hình lại... - Trịnh Kim chẹp miệng rồi buông một câu - hai lưng có gì mà sờ.

Trịnh Kim nói xong khoan dung bước đi. Kim Anh ý thức được câu nói của Trịnh Kim, cô chạy theo đánh vào người anh:

- Cậu bảo ai hai lưng. Tên khốn này.

Trịnh Kim liếc nhìn Kim Anh bằng nửa con mắt môi cười cười nham nhở Kim Anh làm cô ngại cả người.

Trịnh Kim mím mím môi cười nói:

- Xấu đến đâu nếu là cậu tôi đều chấp nhận.

Câu nói đó quá nhỏ so với không khí ồn ào của đêm Giáng sinh làm Kim Anh khó lòng nghe thấy được, cô nhăn mặt hỏi lại:

- Cậu vừa nói gì cơ.

Trịnh Kim lắc đầu, gương mặt hơi ửng đỏ. Cậu lảng xang chuyện khác:

- Đi thôi.

Kim Anh không hiểu hành động quái gở của Trịnh Kim, cô quát:

- Đi đâu.
- Về.
- Tôi chưa muốn về.
- Vậy đi đâu nữa.- Trịnh Kim đứng lại, nhìn cô.
- Đi chợ đêm đi, Ở đây nhiều đồ đẹp lắm, tại cậu nên tôi mới không mua được gì mà phải chạy về đây đây.
- Thế à.

Trịnh Kim kéo tay cô theo anh hai chiếc bóng đồ dài xuống đường dưới ánh đèn rực rỡ của những cây thông được trang trí lung lay. Cô nhìn sau lưng bóng dáng cao gầy với gương mặt thanh tú đi cùng mình cũng hân hoan đầy chữ. Biết bao nhiêu nhỏ mê zai đang nhìn cô với ánh mắt đầy ghen tị. Kim Anh tủm tỉm cười, cô cúi đầu che miệng vào chiếc khăn quàng mỏng để khỏi ai nhìn thấy mình cười một mình. Kim Anh nhìn tay mình nắm gọn trong lòng bàn tay ấm áp của Trịnh Kim mà lòng thấy vui vui nhưng cũng hơi ngại tí.

Vừa trở lại chợ đêm Kim Anh đã xón xát dứt tay mình ra khỏi tay Trịnh Kim chạy linh tinh đi xem hết gian hàng này đến gian hàng nọ làm Trịnh Kim phải theo cô đến chóng mặt.

- Cậu thấy thế nào – Kim Anh chớp chớp mắt nhìn Trịnh Kim – cặp da này đẹp chứ.
- Ủ. - Trịnh Kim liếc qua chiếc cặp da màu be rồi thờ ơ đáp.
- Du đẹp trai – Kim Anh với cặp mắt sáng long lanh, kéo dài giọng gọi tên Trịnh Kim làm cậu dòn cả da gà.

Biết chuyện chẳng lành sắp đến với mình, Trịnh Kim nhủ mày, quay xang nhìn cô:

- Chuyện gì nữa.

Kim Ah bỏ mặc câu hỏi của Trịnh Kim, cô quay xang hỏi người bán hàng:

- Chị, cái cặp này bao nhiêu vậy ạ?
- 320k em ạ.

Trịnh Kim tròn mắt bật thốt:

- Rẻ vậy.

Cô bán hàng liền tươi cười hơn hờ nhìn cậu, miệng cứ nhe ra:

- Em đẹp trai này nói đúng đấy. Ở đây hàng chị là bán giá hữu nghị nhất đấy. Đẹp trai mà còn có mắt ghê ấy..

Kim Anh tự dưng quay xang lờm Trịnh Kim “Sao có loại người ngu như vậy nhi “. Cô trề môi, bỏ chiếc cặp xuống nói với người chủ hàng:

- Đắt thế. 250k thôi.
- Sao mà được em. Rẻ quá. Lên chút cho chị đi - Người bán hàng cười cười nói.
- 250k không được thì thôi. Em là sinh viên mà chị làm gì có tiền.

Kim Anh toan kéo tay Trịnh Kim đi thì người bán hàng đã vội í ới gọi lại, giọng xoi lời nói:

- Thôi mở hàng cho em đấy nhớ. Sinh viên nên chị bán rẻ cho đấy.
- Thế chứ - Kim Ah cười hơn hờ đáp lại.

Thế Du bất ngờ nhìn người bán hàng. Kim Anh trả thụt xuống gần nửa thế mà cũng bán. Bảo cậu mở miệng ra trả giá thì trả tiền luôn cho nó lành.

Kim Anh huych tay Thế Du hất mặt về phía chủ hàng. Trịnh Kim không hiểu cậu cứ dằn ra nh in cô ra hiệu lệnh. Nhìn mặt Trịnh Kim ngệt ra Kim Anh cũng buồn cười, cô bèn nói toẹt ra:

- Chồng phải thanh toán cho vợ chứ cứ đứng đờ người ra thế.

Đã hiểu. Trịnh Kim à ra rồi lấy ví ra thanh toán cho cô. Kim Anh cười tí mắt với cậu:

- Cậu tốt thật...Hehe

Thế Du lúc đầu đi theo cô. Kim Anh lại chạy xang gian hàng bán đồ lưu niệm, cô chọn hết cái này đến cái khác. Bỗng mắt Kim Anh sáng lên khi nhìn thấy một chiếc móc khoá rất đẹp có hình cánh thiên thần, cô đưa tay định cầm lấy nó thì cùng lúc đó có một người khác đã cầm lên trước, Kim Anh ở người, cô chỉ tay vào chiếc móc khoá ấy rồi nói với người cầm nó:

- Anh gì ơi, nhường cho em được không ạ.

Người thanh niên cười ái ngại nói:

- Cái này tôi định tặng cho người yêu rồi. Cô thông cảm nhé.

Kim Anh gật gù thông cảm. Đành chịu thôi chứ sao giờ. Kim Anh liếc nhìn chiếc móc khoá xinh xắn ấy thêm lần nữa với vẻ tiếc nuối. Cô chẹp miệng quay đi cô tìm trong đồng móc khoá xem còn lẫn chiếc thứ hai nào không nhưng làm gì còn.

Người thanh niên trả tiền xong quay người đi. Trịnh Kim thấy Kim Anh vẫn mãi chăm chú nhìn đồ, anh liền đi theo người thanh niên.

Chỉ vài bước Trịnh đã đuổi kịp người thanh niên (chân dài). Cậu kéo vai người thanh niên lại, anh ta quay lại nhìn Trịnh Kim. Cậu ho khan vài tiếng không biết mở lời như nào. Trịnh kim chỉ tay vào chiếc móc khoá trên tay người thanh niên, nghiêng nghiêng đầu nhìn nó, đặt vấn đề:

- Ồ...ừ hừm. Anh có thể nhường cho em vật trên tay anh không.

Anh thanh niên phì cười nhìn lại chiếc móc khoá:

- Thứ này hấp dẫn quá nhì, ai cũng muốn có nó vậy, Nhưng tiếc thật tôi có việc với nó rồi.

- 500.

- Cậu nói gì - người thanh niên trở mặt miệng cứng lại.

- Em sẽ trả anh 500 với thứ đó.

Người thanh niên nhìn lại kĩ vật trên tay mình, nó có gì đáng giá đâu cơ chứ. Mua 50k bán được 500k. Lãi. Quá lãi. Đây là phi vụ có lợi có gì đâu mà không làm.

Anh ta nhìn Thế Du dò hỏi lại:

- Cậu nói thật chứ.

Thay câu trả lời Trịnh Kim móc bóp lấy ra tờ 500k đưa cho người thanh niên. Mắt anh ta sáng như sao băng nhìn tờ 500k không chớp mắt. Người thanh niên lập tức giao “hàng” ngay cho Thế Du để nhận tờ 500k về tay mình, miệng cười không ngớt:

- Có phải cô gái lúc nãy thích vật này là người yêu cậu không. Chắc cậu muốn lấy lòng bạn bạn gái nên mới tìm mọi cách mua thứ này chứ gì...hoho...
Hiểu, hiểu rồi.

Thế Du không nói gì, anh chỉ nhếch môi cười về “miã mai” nhìn người thanh niên rồi quay mặt đi làm anh ta chờ người một lúc vì bị Thế Du làm cho mình biến thành thằng điên độc thoại, cười một mình.

Quay lại chỗ cũ nhanh chóng, Thế Du an tâm vì Kim Anh vẫn còn đứng đấy, cô đang mãi mê chọn đồ.

Thế Du chờ lâu quá, anh cũng đang buồn ngủ nên dục:

- Xong chưa.

- Đây. Xong rồi.

Kim Anh vừa nói vừa đưa đồng đồ lên cho chủ gian hàng tính tiền đương nhiên là đã có giảm giá. Thế Du đưa ví của mình cho Kim Anh:

- Trả tiền đi rồi về. Tội mệt quá.

Kim Anh trở mặt nhìn cậu đưa ví cho mình, cô cười:

- Không ngờ cậu biết tự giác vậy.

- Nhanh đi, tôi còn về ngủ.

Kim Anh lắc đầu đẩy tay cầm ví của Trịnh Kim về, cô nói:

- Không cần, tôi tự trả được. Cái này mua quà cho người khác nên phải tự trả tiền mới có ý nghĩa chứ.

- Ồ. - Thế Du thờ ơ đáp.

Kim Anh sách một sổ thứ trên tay tung tăng nói:

- Về thôi.

Thế Du đút hai tay vào túi áo. Anh sờ thấy chiếc móc khoá đang nằm trong túi mình. Định tặng lại nó cho Kim Anh nhưng vì ngại không biết mở lời như nào nên đành cho nó nằm im trong này vậy tìm cơ hội sau.

Hai người đi đến chỗ lấy xe.

Tin..tin..

Kim Anh có tin nhắn. Cô đang đứng với Thế Du chờ người đưa xe ra thì nhận được tin nhắn. Kim Anh mở máy đọc

“Giáng Sinh vui vẻ nhé ☺~

Lập Hàn”

Kim Anh trở mắt nhìn tin nhắn “Sao Lập Hàn lại có số mình nhỉ”. Cô không hề biết trên đường lúc đi từ căn biệt thự về mình đã ngủ quên và rơi điện thoại xuống đất trúng chân Lập Hàn vì cậu ngồi ngay sau cô. Lập Hàn đã nhặt lên và nháy vào máy mình số của cô.

Kim Anh cười khê. Cô nhanh tay nhắn tin lại chúc anh giáng sinh vui vẻ. Cừ chỉ vừa tìm tìm vừa nhắn tin của Kim Ah không lọt qua mắt Thế Du, cậu nhủ mày tò mò:

- Ai vậy.

- À Lập Hàn nhắn tin chúc giáng sinh ấy mà.- Kim Anh thật thà đáp.

Thế Du cau mày. Anh im lặng không nói gì nữa trong lòng vẫn không khỏi thắc mắc hai người đã thân đến nỗi trao đổi số điện thoại rồi cô à. Thế Du tự dưng thấy khó chịu. Suốt quãng đường về cậu không nói câu nào nữa.

- Này. Chờ đã.

Thế Du định nằm xuống đi ngủ. Kim Anh đã chặn lại. Cô lục trong túi đồ vừa sắm ban nãy ra một chiếc móc khoá hình vương niệm được đúc rất khéo léo dơ ra trước mặt Thế Du, nhoen miệng cười:

- Giáng sinh vui vẻ.

Thế Du ngỡ ngàng. Anh tròn mắt - điệu bộ ngây thơ nhất từ trước đến giờ mà cậu từng tỏ ra- miệng hơi há ra không biết nói gì. Kim Anh đưa chiếc móc khoá vào tay anh:

- Nó không mắc tiền nhưng mà dù gì cũng là quà của tôi nên cậu phải giữ gìn cẩn thận tý đấy nhé.- Kim Anh vừa nói vừa cười – Thôi cậu ngủ được rồi.

Kim Anh cất đóng quâ để tặng mọi người vào tủ. Cô đứng dậy xang phòng bên để thay đồ. Thế Du chờ cô ra khỏi phòng. Cậu nắm chắc chiếc khoá Kim Anh tặng mình rồi mỉm cười, đứng dậy lấy khoá xetren bàn mình móc ngay vào chiếc móc khoá Kim Anh tặng rồi đi lại móc treo quần áo lấy trong túi chiếc áo khoác da mỏng của cậu ra chiếc móc khoá mà mình đã hào phóng bỏ ra 500k để chuộc nó. Anh đặt nó trong túi áo Kim Anh đang treo cạnh áo mình rồi lại sà nằm ngủ. Khoé môi anh khẽ cong lên như đang cười.

...

Rengggggg...

Tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên làm Kim Anh giật mình cượnguội. Cô đưa tay khua khoảng lên trên bàn với lấy thứ đã làm dán đoạn giấc mộng vàng của mình. Kim Anh hé hé nhìn đồng hồ điểm 7h sáng. Cô vô đầu bức tóc ném chiếc đồng hồ xang một bên để ngủ tiếp.

Bộp...

Ái...

Kim Anh nghe thấy tiếng la liên trở mình. "Thôi chết", cô bật người dậy nhìn lại chiếc đồng hồ, nó không phải ở trên giường mà là dưới sàn. Ý thức được hành động mình vừa làm đã ném trúng đầu Thế Du. Kim Anh cắn môi chạy luôn ra khỏi phòng để khỏi bị phát hiện.

Thế Du nhắm mắt khi có vật gì đó rơi trúng đầu mình. Anh bật người dậy mặt nhăn mày nhúm ôm trán nhìn thấy chiếc đồng hồ báo thức nằm chổng gọng

dưới sàn rồi lại đảo mắt lên nhìn hung thủ đã gây ra vụ ám sát này. Nhưng không thấy ai trên giường. Kim Anh đã nhanh chân tẩu thoát ra ngoài. Cô đứng trong toilet nghe ngóng xem có biến động gì không.

Thế Du bị mất giấc ngủ lại còn mang thương tích trên người anh xoa xoa trán chỗ bị sưng lên như quả sấu nghĩ chỉ có Kim Anh là người gây ra chứ không ai hết bởi ở đây chỉ có hai người.

Thế Du hằm hằm đứng dậy ra khỏi phòng, anh quát:

- Tôi cho cậu 3 giây để bước ra đây.

Kim Anh giật thót mình “Thôi xong rồi”, cô áp sát tai vào cửa WC để nghe tiếp.

- 1

Kim Anh bặm môi mặt nhăn nhúm như táo tàu nghĩ đến viễn cảnh:

“grừ...cậu dám ném đồng hồ vào gương mặt khả ái của tôi. Tôi - giết cậu- Trịnh Kim gầm gừ sách cổ lên quát cô. và rồi anh đấm đá Kim Anh túi bụi.

Ba. bảo trọng- Kim Anh máu mũi xịt ra tứ tung kịp nói được ba từ và ra đi vĩnh viễn.

Khừa khừa...hahaha..cho cậu chết - Trịnh Kim cười vang gầm trời”

Không phải thế chứ. Kim Anh toát mồ hôi hột. Cô nghe giọng Thế Du như sắp giết người đến nơi vậy. Kim Anh lạnh cả sống lưng chân tay cũng toát hết cả mồ hôi.

- 2

“Chết cũng không ra” Kim Anh thầm nghĩ. Cô khoá trái WC lại không để Thế Du lọt vào.

Thế Du đếm đến ba mà Kim Anh vẫn chưa lòi mặt ra, cậu bực mình đi lại phòng đồ không thấy Kim Anh đâu. Thế Du nhìn qua phía WC chắc chắn cô sẽ ở đó. Thế Du đứng trước cửa WC nói vọng vào:

- Cậu có ra đây không thì bảo.

- Làm, làm gì.- Kim Anh nuốt nước bọt nói.

Thế Du cố kìm giọng nhẹ xuống nói:

- Cậu không định đi học à?

“Chết. Hôm nay là thứ 2”. Kim Anh thở phào khi cậu hỏi vậy như thế có nghĩa chuyện vừa rồi là do cô làm cậu không để ý đâu, yên tâm đôi chút vì lập luận mình vừa đưa ra, cô vờ nói:

- Chờ tý tôi làm vệ sinh đã.

- Nhanh lên.

Thế Du vào phòng vệ sinh đối diện làm vệ sinh xong. Anh ra ngoài thì thấy Kim Anh đang đứng quàng khăn. Thế Du nói từ sau lưng:

- Sáng nay cậu đã làm gì tôi.

Kim Anh giật bắn người quay lại sau người thụt lùi lại vài bước, nuốt khan, cười cười nói:

- Ồ thì... tôi chẳng may làm rơi cái đồng hồ báo thức. Ai ngờ nó lại trúng đầu cậu... Ừc...- Kim Anh vừa nuốt nước bọt vừa nhìn sắc thái của Thế Du mà nói.

- Vô ý vô tứ.- Thế Du lườm cô rồi ra bậc thêm xô giày vào đi ra ngoài.

Kim Anh thở phà ra “Làm mình hết hồn..” Cô chợt nhớ ra đang mượn học liền chạy theo Thế Du xuống dưới bãi.

Hai người cùng đi với nhau vào trường với ánh mắt nhìn lạ lẫm lẫn ghen tức của một số thành phần nhất là Hữu Thiện cô đang đứng trong căn tin bỗng nhìn thấy họ, ánh mắt tối sầm lại “Sao họ lại đi chung” cô nghiêng đầu qua nghiêng đầu lại nhìn họ nhưu mày liên tục suy nghĩ.

Chương 78

Tú Anh cùng Từ Kỳ gặp họ trong sân Tú Anh nhanh miệng cười toe toét:

- Anh rế.

Thế Du suýt cười thành tiếng vì câu chào của Tú Anh. “Cũng được đấy chứ” Cậu cúi đầu xuống, miệng mấp máy cười không để lộ ra ngoài. Kim Anh thì lườm Tú Anh. Từ Kỳ nhìn Trịnh Kim, anh bỗng ồ lên:

- Ô trán mày bị sao vậy.

Nhắc đến Trịnh Kim liền quét mắt xang lườm Kim Anh, cô thì giả lơ nhìn đi chỗ khác. Tú Anh Từ Kỳ nhìn hành động lạ của họ rồi quay xang nhìn nhau cười ánh mắt gian tà rồi cùng cười to lên, Tú Anh đá lông mày liên tục nói:

- À... Em biết rồi...haha tôi qua lẫn lộn kiểu gì mà chị làm bạn em roi xuống giường vậy...haha.

Từ Kỳ cũng góp lời:

- Mạnh mẽ vậy...haha.

“Gi” Kim Anh- Trịnh Kim quay xang nhìn Tú Anh và Từ Kỳ. KimAnh vỗ bốp vào đầu Tú Anh còn Trịnh Kim đánh vào đầu Từ Kỳ.:

- Đau – Cả hai nhăn nhó xoa chỗ bị đánh.

- Nói linh tinh - Cả hai không hện mà cùng đồng thanh.

Tú Anh trề môi:

- Không phải à. Thế sao qua một đêm mà nhan sắc thằng Kim nó thành như kia.

- Chối nữa à. - Từ Kỳ góp lời.

- Đã bảo không phải mà lại. Là vì...

Nhắc đến đây Kim Anh lại nhận được cái lườm của Trịnh Kim. Cô nhe răng ra cười trừ. Rồi đấm chính với hai người kia cho họ khỏi nghĩ vớ vẩn. Trịnh Kim thì bỏ đi vào phòng y tế.

- Có vợ rồi mà vẫn lười học à.

Lệ Đạt thấy Trịnh Kim xuất hiện liền trêu. Trịnh Kim khoát tay:

- Em nhớ chị.

- Ồ...quý hoá quá - Lệ Đạt bật cười.

- Thôi, chị coi cho em ngủ một lúc nhé.Mệt quá.

- Làm việc quá sức à mà mệt - Lệ Đạt cười nham nhở trêu.

- Diên à. Thôi em ngủ đây kéo rèm lại hộ em.

- Ồ.- Lệ Đạt cười tủm tỉm rồi ra ngoài. Đóng cửa cho Trịnh Kim ngủ.

...

Kim Anh vào lớp đưa quà Noel hôm qua cô đã mua cho Chi Mai.

Hữu Thiện đi vào. Cô cười tươi chạy lại chỗ Kim Anh, nhẹ giọng nói:

- Kim Anh à, ra ngoài một chút tớ có chuyện nhờ bạn tí.

- Ồ - Kim Anh quay xang Chi Mai nói- Chờ tí tao vào.

- Ừ.

Kim Anh theo chân Hữu Thiện ra ngoài hành lang. Kim Anh hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Cậu..- Hữu Thiện ngập ngừng nói.

- Nói đi, ngại gì.

- Thì...tớ muốn nhờ cậu tạo cơ hội cho tớ với tiểu Kim đi chơi với nhau được không.- Hữu Thiện nhìn Kim Anh với ánh mắt cầu mong chờ đợi.

Kim Anh chau mày:

- Sao lại nhờ tớ. Tớ có quan hệ gì với Trịnh Kim đâu.

Hữu Thiện cười nhẹ:

- Tớ thấy cậu cũng có vẻ thân với cậu ấy lắm mà. Sáng nay hai người còn đi chung mà.

- Đây là tại...- Kim Anh bỗng im bặt không nói tiếp nữa. Suýt thì cô đã để lộ chuyện hai người cưới nhau.

- Tại gì? - Hữu Thiện chờ đợi.

Kim Anh lắc đầu, cười:

- Không có gì, Thời được rồi, tôi sẽ giúp cậu.

- Cảm ơn nhé...hihi - Hữu Thiện cười mừng ra mặt – Có gì gọi cho tớ nhé. Số xxx...

- Ừ rồi – Kim Anh lưu số lại rồi tiếp - Vào vào lớp thôi.

- Ừ. Cậu cứ vào trước đi. Tớ ra căng tin một chút.

- Ừ.

Kim Anh quay người về lớp. Hữu Thiện bỗng gọi giật lại:

- Đây.

- Hờ - Kim Anh quay mặt lại.

Hữu Thiện mỉm cười nói:

- Cậu có muốn uống gì không.

Kim Anh lắc đầu rồi đi về lớp tiếp. Hữu Thiện tắt ngay nụ cười trên môi, ánh mắt sắc bén, cười khẩy quay người bước đi trong những kế hoạch bày sẵn của mình.

....

- Anh à.

- ...

- Sao cơ. Ăn tối á.

- ...

- Được thôi. Máy giờ ở đâu em ra.

- ...

- Ở không cần đâu. Em tự đến được anh cho địa điểm đi.

- ...

- Vâng rồi.

Kim Anh tắt máy. Cô đang chuẩn bị bữa tối thì Lập Hàn gọi đến. Nhìn lên đồng hồ đã điểm 6h mà vẫn không thấy mặt mũi Trịnh Kim đâu. Kim Anh đứng dậy bỏ túi rau vào lại tủ lạnh “Chắc tên này không ăn cơm”. Sắp đến giờ hẹn, Kim Anh tung tăng chạy vào phòng quần áo. Cô chọn một bộ rồi khoá cửa ra ngoài.

Kim Anh cùng Lập Hàn vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ. Lập Hàn rủ rê:

- Tí anh em mình đi xem phim đi.
- Cũng được – Kim Anh đồng ý.

Hai người ăn uống xong rồi quán. Mỗi người một xe lên đường đi tầng hai.

Trịnh Kim đang trên đường về thì bỗng nhiên thấy một bóng dáng quen quen đằng xa đang đi cùng một người ngược chiều mình. Anh nheo mắt nhìn lại “Kim Anh”. Cậu nhìn người đi song song với xe cô xem đó là ai thì nhận ra là người cùng nhóm trước với mình. 2 người phóng xe ngang qua người cậu. Trịnh Kim đi được một đoạn, cứ thấy bứt rứt bức bối thế nào ấy, cậu vừa đi vừa lấy tay rút điện thoại trong túi ra gọi cho Kim Anh:

“Alô anh là ai sao gọi cho người yêu tôi...”

- Lô đề gì... Cậu. - Trịnh Kim quát rồi im lặng nghe đầu giây kia nói tiếp.

“biết mấy giờ rồi không mà gọi điện...”

Thì ra đó là nhạc chờ của Kim Anh. Trịnh Kim cau mày, hóa ra là anh bị hố. Trịnh Kim lâu bầu “chờ với trả đũa”

- Gì vậy. - Tiếng Kim Anh cất lên.

Trịnh Kim sả ngay:

- Gì cái gì. Về mở cửa cho tôi nhanh lên

Mặc dù đề điện thoại hơi xa tai rồi mà Kim Anh vẫn nghe rõ tiếng quát của Trịnh Kim, cô nhìn sang Lập Hàn “chắc anh không nghe thấy gì đâu, đang đi đường mà”.

Kim Anh nhỏ giọng:

- Cậu có khoá riêng mà.
- Để quên rồi.
- Vậy đi đâu đi tí hẵng về tôi đang đi với bạn rồi.
- Bạn bè gì để sau đi. Về mở cửa đi rồi đi tiếp.
- Đành hanh vậy.
- Nhanh. Nói nhiều.
- Cậu...

Kim Anh chưa nói hết đã nghe thấy tiếng tút tút bên đầu dây kia. Cô lẩm bầm “Khó tính khó nết”. Kim Anh quay sang Lập Hàn nói:

- Anh cứ đến rạp trước, em về đưa khoá nhà cho ba em rồi em quay lại ngay.
- Bác không có khoá à?
- Có nhưng mà để quên trong nhà rồi.
- Vậy để anh về cùng luôn.
- Ờ.. ờ thôi không cần vậy đâu. Em đi tý rồi quay lại luôn, có gì em gọi điện cho. Thế nhá.
- Ừm - Lập Hàn gật đầu cười.

Kim Anh cho xe vòng lại, cô phóng về một mạch. Thật ra Trịnh Kim có khoá đấy chứ. Khoá xe và khoá nhà của cậu cùng treo chung vào móc khoá của Kim Anh tặng thì làm sao mà quên ở nhà được cơ chứ.

Trịnh Kim đứng trên ban công nhìn xuống sân, thấy Kim Anh xuất hiện, anh cười “phải thế chứ”. Cậu nhanh chân đứng trước cửa căn hộ nhà mình.

Kim Anh vội vàng chạy vào thang máy lên tầng năm. Cô thấy Trịnh Kim đang đứng dựa tường chờ mình. Cô cầu nhàu:

- Lần sau nhớ mang khoá theo đừng làm phiền người ta chứ.
- Biết rồi.

Kim Anh mở khoá căn hộ rồi quay người định đi thì Trịnh Kim gọi giật lại:

- Này.
- Gì nữa anh trai.- Kim Anh quay lại cau mày.

Trịnh Kim biết là cô đang đi đến chỗ tên kia, anh không biết nên nói thế nào để giữ cô lại:

- Ồ...cậu..
- Nói nhanh hộ cái.
- Nấu cơm chưa.-Không còn gì để nói cậu kiếm cơm bữa để hoãn chân Kim Anh.

Kim Anh tròn mắt:

- Máy giờ rồi mà cậu còn chưa ăn. Thôi chịu khó ra ngoài ăn đi. Tôi đi đây.

Kim Anh toan đi thì Trịnh Kim lại nói:

- Tôi ăn cơm bên ngoài hay bị đau bụng lắm.Dạ dày yếu mà đi đâu vội vậy.
- Có hẹn.- Kim Anh cẩn thận nhìn lên đồng hồ đã 7rưỡi, còn nửa tiếng nữa là đến giờ chiếu phim,cô chep miệng nói -Thôi được rồi chờ tí.
- Ồ.- Trịnh Kim nhòm nhòm Kim Anh đi vào bếp..

Cô nhanh chóng xắn tay áo vào bếp làm vài món cho Trịnh Kim. Còn cậu ngồi bên ngoài xem tivi mà đầu óc cứ nghĩ ra mọi thủ đoạn để Kim Anh không đi được nữa. Đứng hai mươi phút sau trên bàn ăn đã dọn cơm. Kim Anh gọi Trịnh Kim vào ăn rồi cô vào phòng lấy chiếc áo khoác hôm qua mặc vào vì buổi tối này cũng hơi se lạnh. Kim Anh nói:

- Ăn xong rồi dọn đi nhớ.
- Cậu làm gì mà vội vậy - Trịnh Kim nhăn nhó khó chịu.
- Có việc. Thôi đi đây- Kim Anh vừa nói vừa xỏ đôi guốc vào chân.
- Cho tôi đi với.
- Gì?- Kim Anh trở mắt nhìn Trịnh Kim

Cậu không biết tìm lí do nào cho thích đáng liền nói bừa:

- Tại ở nhà 1 mình tôi sợ ma lắm.

Kim Anh bậm môi “cậu ta sợ ma còn hơn mình cơ à.” “mà cũng không phải hồi trước thấy cậu ta sống một mình được cơ mà. Tên này lại giờ trò gì đây”

- Tôi thấy lần trước cậu ở 1 mình một nhà có sao đâu.

Trịnh Kim lúng túng:

- Ồ thì, buổi sáng vậy thôi còn tối toàn gọi anh Nam xang ngủ chung đấy chứ.

Kim Anh nhìn Trịnh Kim dò xét. Cậu tiếp:

- Cậu không thấy lúc ở cái biệt thự hắc ám kia tôi gặp ma sợ quá ngất sao.

Kim Anh gật gù:

- Cũng phải.

Cô tiếp:

- Nhưng mà tôi hẹn đi chơi riêng rồi tự nhiên dẫn cậu đi có vô duyên quá không. Mà cậu rủ thằng Tú Anh đi đâu chơi ấy tầm 10h là tôi về ấy mà

- Cái gì 10h mới về á. - Trịnh Kim quát to, cậu vút quyển báo đang đọc xang một bên đứng dậy - Cậu là con gái mà đi chơi đêm đến tận 10h á.

Kim Anh bật tai lại:

- Làm gì hét to vậy 10h vẫn sớm mà. Cậu nh ư ông già khó tính vậy. Sợ ma thì rủ thằng Tú Anh qua chơi ấy.

Trịnh Kim thấy mình hơi quá lỗ, cậu điềm tĩnh lại nén bực:

- Tú Anh nó đi chơi với người yêu rồi. (chém)

- T ử Kỳ.

- Nó ỏa Hà Nội với mẹ nó rồi mai mới về (chém)

Kim Anh cắn môi cắn đũa suy nghĩ rồi gật đầu:

- Thôi được rồi. Đi nhanh không muộn.

- Từ từ. - Trịnh Kim làm ra vẻ thờ ơ không muốn đi lắm chỉ tại do “sợ ma” nên anh mới đi cùng.

Cậu nhanh chóng vào phòng thay đồ rồi ra ngoài cùng Kim Anh. Cô định vào dắt xe thì Trịnh Kim cản lại.

- Đi một xe được rồi,

- Ừ.

Lúc Trịnh Kim vào lấy xe thì Kim Anh có điện thoại:

- Em đang đến đây.

- ...

- Vâng.

Trịnh Kim đã biết ngay Kim Anh đang nghe điện thoại của tên gì đấy. Cậu nhếch môi “Xem anh giờ được trò gì”.

...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

2 người cùng đến “Galaxy” - rạp phim. Thấy Lập Hàn đang đứng chờ, Kim Anh cùng Trịnh Kim đi lại chỗ đó. Lập Hàn nhìn Trịnh Kim rồi lại nhìn Kim Anh hỏi:

- Đây là...

- À. Em gặp cậu ấy lang thang trên đường nên cho đi xem phim ké luôn.

Trịnh Kim thêm vào:

- Ai lang thang Cậu rủ tôi mà.

Kim Anh quay phắt xang lườn cậu:

- Ai rủ. Cậu xin đi theo mà.

- Ai xin chẳng phải “ở nhà” cậu bảo tôi đi cùng sao - Trịnh Kim ngang giọng nói. Cậu cố tình nhấn mạnh chữ ở nhà cho Lập Hàn hiểu ý hai người đang sống chung.

Kim Anh tròn mắt nhìn Trịnh Kim còn cậu thì cứ trơ trơ ra. Lập Hàn liền chen vào:

- Là sao.

Kim Anh vội vàng che giấu, cô cười cười, quét mắt xang lờm Trịnh Kim như hăm dọa rồi nói :

- Thì em thấy Trịnh Kim ở đường nên “rủ” cậu ấy đi cùng.

- Ủ vậy à.

Lập Hàn dù không được thích cho lắm nhưng vẫn cười gật đầu. Thật ra cậu biết hết hai người này đã cưới nhau vì mẹ Trịnh Kim chơi thân với mẹ cậu mà. Chính trong lần đi cắm trại ấy bà LiLi đã nhờ anh theo dõi xem Kim Anh và Trịnh Kim như nào và Kim Anh có tính nết ra sao. Sau lần đi đó, Lập Hàn thật sự thấy thích thích Kim Anh, cậu nhìn thấy rõ giữa hai người này có một điều gì đó mờ ám đang giấu mọi người nhưng không nói ra “Chuyện gì đến rồi sẽ đến”.

Lập Hàn thúc giục:

- Thôi vào xem phim.

Cả ba cùng đi vào. Kim Anh đi trước cạnh Lập Hàn bỏ lại Trịnh Kim đi sau. Trịnh Kim thấy vậy liền phóng lên đi cùng. Cậu kéo áo Kim Anh để cho cô xích xích ra xa Lập Hàn 1 tý. Nhìn hai người họ dính lấy nhau cậu không thể dễ yên được. Kim Anh không hiểu ý đồ của cậu lại còn tưởng Trịnh Kim đang khiêu khích mình. Cô đứng sững lại, hất mặt nhìn Trịnh Kim:

- Giờ muốn gì đây anh trai.

Trịnh Kim ngại ngại khi thấy Lập Hàn đang nhìn mình chăm chú. Chẳng nhẽ anh nói toẹt ra là “cậu không được đi cạnh tên kia à”. Trịnh Kim lắc đầu. Kim Anh nguyệt cậu rồi lại tiếp tục vừa đi vừa nói chuyện rôm rả với Lập Hàn cho đến khi vào trong.

Kim Anh được ngồi giữa hai người đẹo. Xem đến nửa phim, cô buồn ngủ quá nên ngủ gật đi lúc nào cũng không biết, đầu cô không may lại nghiêng xang vai Lập Hàn.

Lập Hàn mỉm cười không nói gì, cậu còn trượt trượt ngồi ngã xuống cho vai thấp lại vừa tầm với đầu Kim ANh. Trịnh Kim thấy vậy cậu liền huých tay vào người Kim Anh đủ cho cô tỉnh giấc, còn ho khan nữa chứ.

Kim Anh giật mình, cô ngồi thẳng người lại, dụi mắt cho tỉnh ngủ, nhìn lên màn hình, giọng nhura nhura:

- Sắp hết phim chưa.

- Chưa chắc tiếng nữa mới hết.-Lập Hàn đáp.

- Buồn ngủ thì về thôi- Trịnh Kim cau có nói.

- Về cái gì. Bỏ tiền ra để xem phim đã hết đâu mà về. Cậu thừa tiền à.- Kim Anh quay xang Trịnh Kim đốp chát.

- Ủ

- Cậu...

Kim Anh bực mình không thềm nói nữa. Cô chú ý lên màn hình.

“Bối Vương gia: Ta sẽ biến nàng thành người của ta...haha..

Uẩn Nhi : Sao người có thể làm thế, uống công ta từ trước đến nay xem ngươi là quân tử. Ta đã là người của Thập hoàng tử ngươi đừng mong đụng vào người ta.

Bối Vương gia: Thế thì sao chứ...haha...nàng chưa thành nương tử của hần thì ta và nàng vẫn có thể...haha.Chẳng phải từ trước đến giờ nàng vẫn luôn yêu ta sao.

Uẩn Nhi : Chuyện đấy chỉ là quá khứ còn bây giờ ta đã là người của Thập hoàng tử rồi. Ngươi đừng hòng đụng vào ta.

Bối vương gia: haha...nếu ta muốn nàng có thể ngăn à...haha..

Bối vương gia hung hãn lao về phía giường Uẩn Nhi, cô sợ sệt nép vào một góc giường, Uẩn Nhi không ngờ người trước đây mình từng thầm thương trộm nhớ lại là một tên nguy quân tử lòng lang dạ sói.

Bối vương gia bò lại gần sát Uẩn Nhi cười gian tà, cô co chân đạp mạnh hất ra, vùng chạy, Bối vương gia gào lên như con thú bị thương rồi đuổi theo kéo Uẩn Nhi lại đẩy cô xuống dưới sàn xe toạc áo cô ra. Hai khoé mắt Uẩn Nhi cay xè vừa kêu cứu vừa khóc lóc. Càng như thế Bối vương gia càng hăng máu. Hất cởi y phục của mình ra...”

Kim Anh căng mắt theo dõi tình hình ra sao thì bỗng có một bàn tay che mắt cô lại.

- Nhìn gì mà nhìn cảnh vợ vờn. - Tiếng nói Trịnh Kim cất lên và đương nhiên chủ bàn tay bịt mắt Kim Anh lại cũng là anh.

- Có gì đâu chứ.

Kim Anh thăm nghĩ đến cảnh này chắc là họ cho luôn đến sáng. Cô gạt tay Trịnh Kim ra nhìn lên màn hình.

- Ôi... - Kim Anh há hốc mồm nhìn cảnh thật nóng bỏng... tên Bối vương gia bị ỉm đang *** hiếp Uẩn Nhi kĩ- nữ lầu xanh được Thập hoàng tử yêu mến.

Hai má Kim Anh nóng bừng cô vội quay mặt đi chỗ khác không nhìn lên màn hình nữa. Lập Hàn thấy hết mọi biểu hiện cảm xúc trên mặt cô cậu lắc đầu cười mỉm. Trịnh Kim thì chẹp miệng không nói gì làm Kim Anh ngại ngại.

“Cạch...”

Tiếng phá cửa làm Bối vương gia dừng lại hành động thôi bị của mình. Hất ngược mặt lên nhìn kẻ phá đám.

Thừa Nhật - mặt hất thất sắc khi thấy Thập Hoàng tử xuất hiện đúng lúc này.

Thập hoàng tử nhú mày rồi khẽ nở nụ cười khẩy nhìn hai người. – Vương gia sao giường êm chăn ấm lại không nằm mà lại phải làm dưới đất thế này.

Thập hoàng tử khẽ lướt mắt qua nhìn Uẩn Nhi. Hai hàng lệ lăn dài trên khoé mắt, vừa nức vừa run run tay cầm tà áo mỏng manh còn xót lại che lên người. Thập hoàng tử đau nhói lòng nhưng vẫn phải tỏ ra thờ ơ...”

Kết thúc cảnh “sexy” Kim Anh quay lại xem, cô nhìn tên Thập hoàng tử trong phim buột miệng khen:

- Uầy. Đẹp trai thế.

Lập Hàn bật cười:

- Đẹp trai bằng anh không.

- Cũng ngang nhau – Kim Anh cười khi.

Lập Hàn ghé vào tai Kim Anh gì đó mà cô cười tít mắt làm Trịnh Kim ngửa ngáy chân tay. Cậu khẽ tăng hắng mà hai người vẫn không biết ý cứ thế nhăn nhó. Lập Hàn đưa mắt nhìn thoáng qua Trịnh Kim cười đầy ẩn ý.

22h...

Hết phim, cả ba cùng ra ngoài bãi. Khuya rồi, trời se lạnh, Kim Anh đứng chờ hai người lấy xe, thấy hơi rét, cô rút hai tay vào túi áo.

- Cái gì đây.

Kim Anh cảm thấy trong túi áo mình ra. Cô ngạc nhiên vô cùng khi thấy chiếc móc khoá mà mình thích. Chưa hết ngạc nhiên lại dẫn đến thắc mắc “Sao lại ở đây... mình nhớ là có mua đâu nhỉ... với lại ở đây cũng chỉ có duy nhất một chiếc thì tên gì đó mua mất rồi còn gì... sao giờ lại nằm trong túi áo cô”. Kim Anh nhìn móc khoá đắm chiêu suy nghĩ “Không lẽ...” Cô bỗng nghĩ đến Trịnh Kim “là cậu ta...” rồi lại lắc đầu trề môi lẩm bầm “cậu ta mà biết tặng quà người khác sao??” rồi cô cắn môi suy nghĩ “nhưng mà từ hôm đấy đến giờ mình có mặc áo này lại đâu. Sao nó lại có trong túi áo mình?”

Mãi suy nghĩ đến khi hai người lấy xe ra cô cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

- Lên xe.

Kim Anh giật mình “Thôi để về hỏi cậu ta cũng được.”

Lập Hàn đề nghị:

- Để anh đưa em về.

Kim Anh lúng túng nhìn sang Trịnh Kim. Mặt mày lấm lét, cô cười từ chối khéo.

- Ồ thôi...hihi...nhờ anh ngại quá. Dù sao nhà Trịnh Kim cũng gần nhà em để cậu ấy đưa em về được rồi.

- À vậy sao.-Lập Hàn gật đầu cười- Vậy hai người về nhé.

Nhìn Trịnh Kim.Lập Hàn tỏ vẻ khiêu khích:

- Vậy nhờ cậu đưa Kim Anh của tôi về nhé.

Trịnh Kim cũng không kém cạnh :

- “Người của em” đương nhiên em có trách nhiệm chứ. Anh nhắc hơi thừa rồi đấy.

Trịnh Kim nói xong còn điểm nhẹ nụ cười mới thâm thúy. Lập Hàn mặt hơi tái lại, cậu tỏ ra bình tâm, gật đầu cười:

- Vậy à. Vậy thì giao Kim Anh cho cậu.

Kim Anh cười cười leo lên xe Trịnh Kim. Cậu không nói gì mà phóng xe đi tuốt.

“Kim Anh của tôi...cô ta là vợ tôi mà” Trong đầu Trịnh Kim cứ văng vẳng câu nói của Lập Hàn. Mà cậu còn tức hơn nữa là Kim Ah không chịu đính chính lại câu nói ấy mà còn cười nữa chứ.

Kim Anh ngồi sau nhớ ra chuyện móc khoá. Cô lên tiếng hỏi:

- À. Cái móc khoá trong túi áo tôi là cậu mua à?

- Thế cậu nghĩ là của ai.

- Sao cậu cứ có kiểu nói hỏi ngược lại người đang hỏi mình thế. Nói chuyện từ tế xem nào.

- Đang nói rất từ tế - Trịnh Kim quạu lại.

- Khó chịu.- Kim Ah bực mình không thêm nói gì nữa.

Suốt trên đường đi đến khi gần về nhà mà vẫn không thấy Kim Ah nhắc gì đến chuyện móc khoá nữa. Trịnh Kim cũng thấy mình hơi vô lý khi quạu với cô như vậy. Anh ngập ngừng nói:

- Giữ cái đấy cẩn thận vào. Tôi tốn 500k để mua nó đấy.

Kim Ah trề môi:

- 500k á. Chém gió vừa thôi đại ca. Cái này hôm đấy tôi nhìn giá có 50k thôi mà.

- Đã bảo là 500k rồi mà lại.

- Không thể tin.

- Rồi rồi thì cứ cho là 50k đi.

- Nói thật có ai cười đâu mà...hihi- Kim Anh thích thú lôi chiếc móc khoá ra nhìn cười - Cảm ơn nhé. Tôi sẽ ghi nhận tấm lòng của cậu.

Trịnh Kim mát lòng khi nghe Kim Anh cảm ơn. Cậu khẽ cười và quên bồng đi chuyện bực mình ban nãy.

...

- Sắp đến hè rồi.Lại phải ra trông cửa hàng.Mệt thật đấy – Chi Mai thở dài than ngắn.

- Còn anh tóc vàng mái ngố đâu, gọi nó ra chơi cho vui.

- Ủ này nhắc tao mới nhớ. Gần tháng nay tao cũng không gặp Nguyên Khang. Không biết lặn đi đâu rồi – Chi Mai cắn môi nghĩ ngợi.

- Sao mày không gọi điện hỏi nó.
- Có gọi, mà toàn tắt máy thôi.
- Ở trường cũng không gặp à.
- Ừ.

Kim Anh ra chiều suy nghĩ, cô gãi gãi cằm :

- Có khi nào nó...
- Nó làm sao. – Chi Mai vội vã lay tay bạn nói.
- Có khi nào nó bị tai nạn gì không. - Kim Anh tặc lưỡi.

Chi Mai đánh bốp vào người cô, mắng:

- Vớ vẩn.
- Không phải thì thôi.

Chi Mai không nói gì nữa nét trầm tư hiện lên khuôn mặt của cô. Đã gần tháng nay cô và Nguyễn Khang không gặp nhau. Cậu ta xảy ra chuyện gì chẳng hay như lời Kim Anh nói.?? Hay cậu ta đã có người mới?? Chi Mai ngồi nghĩ vơ vẩn đến hết giờ học mà cũng không hay. Thấy bạn cứ nhìn ra cửa sổ như người mất hồn. Kim Anh đứng dậy vừa cho sách vào cặp vừa nói:

- Mày bị sao vậy. Lo cho người ta thì tìm hỏi đến nhà nó mà xem.
- Ồ.- Chi Mai thờ ơ đáp.

Dù gì đi nữa Nguyễn Khang cũng đã nói yêu cô cơ mà sao cậu ta lại biến mất một cách vô cớ như vậy chứ. Chi Mai dù ít dù nhiều nhưng cũng đã có tình cảm nhen nhói trong lòng đối với cậu. Nguyễn Khang vắng mặt đã lâu mà vẫn không thấy Chi Mai cũng thấy bức bối lắm chứ.

Chi Mai lững thững ra nhà xe lấy xe đi về. Kim Anh thấy cô cứ lẩn thẩn liền hỏi han:

- Thôi mà dù gì mày cũng có tình cảm thật sự với nó đâu.
- Ừ - Chi Mai gượng cười.- Thôi kệ cậu ta đi. Tao về trước đây.
- Ừ.- Kim Anh gật đầu cười rồi ra xe Trịnh Kim đi về.

Trên đường đi về, Chi Mai vô tình thấy Nguyễn Khang qua tấm cửa kính đang ngồi nói chuyện với mấy người bạn trong quán cà phê mặt vẫn cười tươi rói. Cô dừng xe lại bên vệ đường nhìn lại cho rõ xem có phải cậu không, Đúng là Nguyễn Khang rồi, không thể nhầm được nữa.

Chi Mai rất muốn vào đó hỏi xem tại sao tháng nay mà không thấy mặt mũi cậu đâu. Nhưng lại ngại vì đám bạn của cậu. Bản tính tò mò trong cô trỗi dậy, cô không thể chịu được nữa rồi. Chi Mai gửi xe rồi vào quán cà phê chỗ Nguyễn Khang đang ngồi.

- Sao mày đã cò được bà thím đấy chưa.

Nguyễn Khang bật cười:

- Bà thím gì chứ sao gọi người ta như vậy. Đang trong thời gian thử sức.
- Ồ...haha...tao nghe nói nhỏ đấy là fan trung thành của Từ Kỳ đấy,liệu mày có được không vậy.

Chi Mai đứng sau Nguyễn Khang từ lúc nàovà câu chuyện giữa mấy tên nhóc kém cô một tuổi cũng đã lọt vào tai hết.

Mấy tên bạn Nguyễn Khang nhìn thấy cô họ bỗng im bất hất mặt ra phía sau Nguyễn Khang. Cậu quay lại,trở mắt nhìn Chi Mai sau lưng mình.

- Em...

Nét mặt Chi Mai đanh lại, bất giác cô nở nụ cười nhạt. Ánh mắt hơi đỏ nhìn thẳng vào gương mặt rõ đáng yêu của Nguyễn Khang một tia đầy khinh bỉ.

- Hay đấy – Chi Mai nói xong liền quay người bước đi.

Nguyễn Khang không kịp nói gì thì cô đã vụt biến mất. Gương mặt anh thật khó tả.

Bạn Nguyễn Khang nhìn cậu mặt xụ xuống hỏi:

- Ê đừng nói mày thích cô ta rồi nhớ.
- Không phải chứ - Một đứa nữa cười nhìn Nguyễn Khang nói.
- Đúng.- Nguyễn Khang đột nhiên đứng dậy.

Cậu đã thích Chi Mai thật sự. Lúc đầu đó chỉ là một trò chơi giữa đám bạn của cậu. Nguyễn Khang N05 trường mà phải đi thích một đứa con gái lớn hơn mình ư. Đây chỉ là một trò cá cược thôi.

Nguyễn Khang chán nản ra về. Cậu biết nếu bây giờ mà chạy theo gái thích thì Chi Mai cũng không tin những gì cậu nói nữa. Tất cả đã hết. Game over.

...

Sáng hôm sau Nguyễn Khang cố tình ngồi trong căn tin chờ Chi Mai lộ mặt. Đúng như dự tính, giữa giờ Kim Ah và Chi Mai đã xuất hiện. Nguyễn Khang định đi tới thì Chi Mai đã nhìn anh bằng ánh mắt như người không quen, cô quét mắt qua anh với cái nhìn lạnh băng. Nguyễn Khang khựng người dừng bước chân, mắt cậu sụp xuống, quay đầu bước đi với dáng vẻ của một kẻ thất bại.

Kim Anh vừa nhìn thấy bóng dáng Nguyễn Khang, cô lên tiếng nói:

- Ê, kia có phải Nguyễn Khang không.
- Ừ. Thì sao- Chi Mai vô hồn nói.
- O. Chẳng phải mày đang truy lùng nó à.- Kim Ah vừa nhai miếng xoài dầm vừa nói.
- Tao tức quá mày ạ.- Chi Mai bỗng đập bàn sỗ một tràng kể lại chuyện hôm qua tiếp – Nhìn mình thế này mà bị mấy thằng ranh đầy lừa mới đau chứ.

Kim Anh nghe cô nói chuyện buồn mà như chuyện hài, cổ lăm Kim Anh mới nén cười được, cô ra về cảm thông nói:

- Thôi giờ gặp nó cứ bơ đi cho nó sợ. Trường N05 là ngon à. Gặp chồng mình tắt điện.

Kim Anh nói xong cũng tự thấy mình vô duyên, cô cười hề hề nhìn Chi Mai rồi cúi đầu ăn tiếp. Chi Mai trề môi:

- Ừ chồng là N01 thì nhất rồi còn gì. Mà dạo này tao hay thấy mày khoe về n01 lắm đấy, yêu cậu ấy lắm rồi đúng không. Ôi mặn nồng quá... hoho – Chi Mai cố tạm quên đi nỗi buồn trong lòng mà gượng cười.
- Điện à. Tao mà thích...
- Sao? – Chi Mai nhìn Kim Ah trân trân dò xét.
- À không tao rất yêu chồng tao rồi..hề hề...- Kim Anh nói lái đi “Suýt thì lộ”.
- Kinh à nha...haha.
- Cười gì mà vui vậy -Lập Hàn đi tới kéo ghế xuống ngồi đối diện hai người.
- Lập...Lập..H..- Chi Mai tắt tiếng cười, lấp bắp nhìn người đối diện.
- O anh cũng xuống căn tin mua gì à – Kim Anh hỏi một câu ngớ ngẩn.
- Ừ - Lập Hàn mỉm cười nói – Kim Anh chiều có rảnh không.
- Em lúc nào trả rảnh.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Chi Mai lặng im nhìn hai người cười cười nói nói với nhau. Cô cau mày không biết giữa họ có quan hệ gì. Chẳng nhẽ Kim Anh bạn cô đi ngoại tình... Chi Mai lắc đầu xua tan ý nghĩ bậy bạ đó. “chồng là n01 rồi còn ai hoàn mĩ hơn nữa...”. Cô chú

ý theo dõi nhất cử nhất động của hai người.

- Vậy tầm 3h em ra “Carmen” nhé. Anh có chuyện muốn nói.

- Có chuyện gì vậy – Kim Anh tò mò.

- Bí mật. Nhớ ra nhé. Anh chờ em. -Lập Hàn cười sau câu nói rồi đứng dậy đi mất. Cậu không quên quay lại nhìn cô với xua tay chào, miệng ản nét cười.

Kim Anh nuốt miếng nước trong miệng, lẩm bầm:

- Chuyện gì vậy nhờ. Chẳng nhẽ định tỏ tình với mình.

- Cũng có thể - Chi Mai gãi gãi cằm nhìn theo Lập Hàn.

Kim Anh bật cười:

- Tao đùa vậy mà cũng tin à.

- Đây – Chi Mai quay xang Kim Anh nói – Khai thật đi giữa mày và Lập Hàn là mối quan hệ gì sao lại hẹn hò nhau. Mày ngoại tình đúng không.

- Luyên thuyên.- Kim Anh đập bốp vào đầu Chi Mai rồi đứng dậy thanh toán tiền đi về lớp.

Chi Mai ngồi trầm ngâm một lúc nữa mới lững thững đi về lớp. Cô suy nghĩ có nên báo cuộc hẹn này cho Trịnh Kim biết không nhỉ. Như vậy thì có lỗi với Kim Anh quá. Nếu mà không báo nhớ đầu Kim Ah và Trịnh Kim sẽ xảy ra lục đục thì sao. Haizz... Chi Mai thờ dài...” Thân mình còn lo chưa xong đi lo bao đồng” Chi Mai chep miệng rồi chạy về lớp.

...

Hết giờ học. Kim Anh xuống phòng y tế tìm Trịnh Ki

m. Đang đi trên hành lang, Hữu Thiện bỗng kéo tay cô lại, cười thân thiện nói:

- Cậu đã giúp mình hẹn với tiểu Kim chưa.

Kim Anh lắc đầu. Mà nhắc cô mới nhớ. Kim Anh gãi gãi đầu nói:

- Để tý tớ nói cho. Có gì tớ gọi cho.

- Cố giúp tớ nha bạn. Tớ sẽ đền ơn sau nha.

- Thôi ơn iếc gì. Giúp được thì giúp.

- Cảm ơn nhé. Bạn đáng yêu thật. - Hữu Thiện béo hai má Kim Ah cười nói. - Thôi tớ về trước nhé. Đợi tin vui của bạn.

- Ờ.

Vừa quay người bước đi Hữu Thiện đã đổi ngay vẻ mặt thay vì nụ cười đáng mến là nụ cười gian xảo “Ngây thơ quá hoá ngu đấy”. Kim Anh đi tiếp đến phòng y tế thì vừa lúc Trịnh Kim đi ra.

Hai người đi song song cạnh nhau. Kim Anh dò hỏi:

- Đây cậu có muốn đi chơi không.

- Thích thì sao mà không thích thì sao.

- Lại hỏi ngược rồi đấy.- Kim Anh lườm Trịnh Kim.

- Không thích.

- Chết rồi – Kim Anh lẩm bầm “Cậu ta không thích đi chơi mà mình nhớ hứa với nhỏ Hữu Thiện rồi giờ mà không được chắc ê mặt lắm.”

- Sao, có chuyện gì.

- Du đẹp zai à – Kim Anh bỗng đổi giọng ngọt lị.

Trịnh Kim nhìn cô đủ biết chuyện không lành nữa lại đến với mình. Cứ mỗi lần Kim Anh khen cậu đẹp trai là đủ hiểu rồi đấy.

- Lại chuyện gì nữa - Trịnh Kim cảnh giác nói.

- Chuyện là thế này.....Cậu giúp tôi một lần thôi! lần này thôi nhé. Dù gì cũng là đi chơi với người đẹp mà có thiệt gì đâu. Đi nhớ.Nhớ...

- Không - Trịnh Kim nhấn mạnh một từ làm Kim Anh rụng rời.

Cô vừa chạy theo chân anh vừa năn nỉ:

- 1 lần thôi. Tôi nhớ hứa với cậu ta rồi. Để tôi có thể diện chút đi.Nếu cậu không thích thì đến chỗ hẹn đấy rồi tìm cơ bỏ về cũng được. Đi mà``````.- Kim Anh kéo dài giọng.

- Cậu muốn tôi đi lắm à - Trịnh kim bỗng dừng chân lại quay xang nhìn đối diện Kim Anh hỏi nghiêm chỉnh.

Kim Anh lúng túng :

- Tại...cũng không phải là muốn hay không muốn...mà là tôi thấy nhỏ dấy tha thiết quá nên...nên mới...

- Thôi được. Gặp ở Thảo Cầm viên đi.

Kim nghe Trịnh Kim nhận lời. Cô tủm tỉm cười huyếch eo cậu:

- Cũng biết địa điểm hẹn hò đấy chứ...hoho...này lại còn giả vờ không thích nữa chứ...bày đặt.

Trịnh Kim không nói gì, đi tiếp. Kim Anh lúi độn thoại trong cặp ra gọi cho Hữu Thiện hẹn giờ giấc địa điểm. Qua điện thoại Kim Anh thấy có vẻ Hữu Thiện rất vui và háo hức. Kim Anh đã làm tròn nhiệm vụ của mình mà sao cô không thấy vui chút nào mà chỉ thấy có gì đó hơi khó chịu khi Trịnh Kim đã nhận lời đi chơi với Hữu Thiện.

...

2h Kim Anh đang ngồi xem phim mà mắt cô lại cứ tia về phía Trịnh Kim. Đến khi cậu quay xang cô thì Kim Anh lại giả vờ nhìn lên tivi thật chăm chú. Còn cậu quay đi thì cô lại liếc mắt theo.

“Xời xời...không thích đi đây à...có cần phải diện vậy không chứ...” Kim Anh trề môi nhìn Trịnh Kim từ sau lưng rồi quay đi. Trịnh Kim lấy khoá xe ra ngoài không quên dặn Kim Anh:

- Chiều tôi không ăn cơm đâu.

- Biết rồi – Kim Anh dài giọng đáp.

Kim Anh nhìn lên đồng hồ còn nửa tiếng nữa mới đến lịch hẹn của cô. Kim Anh còn lại một mình, cô vào phòng thay đồ. Tự dưng cô lại cảm thấy chán không muốn đi nữa nhưng nhớ hẹn rồi huy thì ngại lắm.Bây giờ Kim Anh chỉ muốn chạy theo theo dõi Trịnh Kim và Hữu Thiện sẽ làm gì với buổi hẹn hò cô đã dày công sắp đặt này.

Kim Anh bèn lấy điện thoại gọi cho Lập Hân,gọng tỏ ra yếu ớt:

- Anh à

- ...

- Em thấy khó chịu trong người,nên có lẽ không đến chỗ hẹn được.

- ...

- Ở thôi không cần đâu, phiền anh quá. Mà ba em thấy con trai đến nhà vắng em chết.

- ...

- Em ngủ một giấc là khoẻ thôi ấy mà.

- ...

- Vâng.

Kim Anh tắt máy, rồi lại gọi cho Chi Mai rủ rê làm một phi vụ bí ẩn. Chi Mai chỉ Ok rồi Kim Ah thay đồ không quên mang theo đồ nghề đến đón Chi Mai và hai người lên đường.

Kim Anh cùng Chi Mai thập thò ngoài cổng Thảo Cầm Viên.

- Hai cô làm gì mà cứ lén lút thập thò ngoài đây. Định ăn trộm hả.

2 người giật mình ngược lên nhìn hai tên bảo vệ, mặt mày cau có nhìn hai cô nghi ngờ.

2 cô đứng thẳng người dậy, Kim Anh cười cười:

- Làm gì có. Chú cho cháu hai vé vào đi.

- Khách mà tôi cứ tưởng trộm. Lần sau đừng rình mò làm người ta hiểu lầm.

- Dạ vâng.

Người bảo vệ đưa vé cho hai cô, mặt mày tươi cười khác hẳn ban nãy:

- Đây hai cô vào đi.

- Dạ.

Kim Anh dắt xe dựng bên ngoài vào. Chi Mai hỏi:

- Mày để mặt trần này mà vào bị phát hiện thì sao.

Kim Anh cười nhếch lông mày. Cô dựng chân chống xuống mở cốp ra lấy đồ nghề chia cho Chi Mai:

- Tao chuẩn bị hết rồi.

- Thông minh.

- Quá khen.

Hai người gửi xe rồi đi một quãng vào trong mới đeo khẩu trang, kính, mũ xích lô vào để khỏi lộ diện.

Kim Anh nói qua chiếc khẩu trang:

- Mày ơi, ở đây rộng lắm biết tìm chỗ nào giờ.

- Cứ đi bừa đi là thấy.

- Phải vậy thôi.

Hai người vừa đi vừa ngó trước ngó sau. Chi Mai còn quên mất nhiệm vụ khi thấy mấy con thú trong vườn. Cô lại nhìn chúng, cười nói:

- Con con hồ này đẹp chưa.

Kim Anh kéo cô đi cho nhanh:

- Mày đến đây để làm gì vậy.

- Quên mất. Mà tại mày ai bảo tạo cơ hội cho người ta. - Chi Mai làu bàu.

- Thôi đi nói nhiều.

- Thì đi.

Hai người đi mãi mà vẫn không gặp. Họ liền ngồi xuống băng ghế đá nghỉ ngơi. Tháo hết mọi trang bị ra Chi Mai cau có nói:

- Mệt thế. Tại mày cả đấy. Giờ chắc hai người họ đã tay trong tay đi đâu đó riêng tư rồi.

Kim Anh nghe Chi Mai nói cô cũng tưởng tượng đến viễn cảnh

“tiểu Kim à tớ yêu cậu - Hữu Thiện ngượng ngùng tỏ tình.

Me too - Trịnh Kim cầm tay Hữu Thiện đặt lên tim cậu.

Hữu Thiện e ấp ngả đầu vào vai Trịnh Kim...”

- Đây...- Chi Mai lay người Kim Anh khi thấy cô cứ ngồi im.
- Không thể...- Kim Anh bỗng dung nói to lên như người bị động kinh rồi nhìn quanh thì ra chỉ là mình nghĩ ngợi.
- Mà sao vậy.
- Không có gì.

Chi Mai bỗng nảy ra ý kiến:

- Hay mày thử gọi điện hỏi nhỏ Hữu Thiện xem nó ở đâu đi.
- Như vậy vô duyên quá không. Đi đâu kệ người ta chứ.
- Thì mày giả vờ hỏi han đi có vui không rồi hỏi luôn đi ở đâu. Ngu vậy.
- Ờ cũng phải.
- Gọi nhanh lên phải sai gì.
- Từ từ.

Kim Anh gọi cho Hữu Thiện:

- Ô Hữu Thiện à. Sao rồi đi vui không.
-
- Vui à. Vậy cậu đang ở đâu đấy.
- ...
- À không tớ hỏi để lần sau có người yêu thì dắt đến đây chơi ấy mà.
- ...
- Ờ. Ờ.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

Kim Anh tắt máy, mặt hầm hầm nhớ lại câu Hữu Thiện nói “vui lắm, cậu ấy rất tuyệt”.

Chi Mai dục:

- Sao ở đâu.
- Ở đây.
- Sao không thấy. Chắc mình đi đâu này họ đi đâu kia nên không gặp. Thử làm vòng nữa xem sao.

Hai người đứng dậy, vừa đeo xong khẩu trang.

- Ê ê – Chi Mai huych huych người Kim Anh quay xang phía trái.
- Trịnh Kim kia đúng không.
- Núp núp nhanh – Kim Anh kéo tay Chi Mai chạy nhanh xang góc khuất núp chờ hai người kia đi ngang qua. rồi mới theo sau.

Chi Mai ngó ngó nghiêng nghiêng:

- Tinh tứ quá nhỉ. Đi mấy vòng mà vẫn không mỏi chân.
- Thế mà lúc mình hẹn họ thì bày đặt dầy nẩy lên không đi.

Họ không biết đến nét mặt Trịnh Kim lúc này. Cậu đi chỉ vì Kim Anh muốn thôi chứ nó thật trả có mục đích gì. Trịnh Kim định đến rồi về nhưng về cũng trả làm gì thôi bỏ ra một buổi để đi linh tinh đốt thời gian cũng tốt. Hai người họ đi với nhau chủ yếu là Hữu Thiện nói chứ Trịnh Kim chỉ góp vài câu trả lời cho qua.

Hữu Thiện đề nghị.

- Chúng ta đến khu giải trí đi như thế sẽ vui hơn ở đây.
- Ủ - Trịnh Kim cũng không phản đối.

Kim Anh cùng Chi Mai trùm kín mặt mũi lên lên chạy vào nhà xe trước. Lấy xe ra ngoài đứng góc lác rình rập.

Đối tượng đã xuất hiện. Kim Anh cắn răng cắn lợi khi nhìn thấy Trịnh Kim và Hữu Thiện đi chung một xe. Cô không hiểu tại sao mình lại có cảm giác bức mình thế này trong khi chính cô là người tác hợp cho họ cơ mà.

Chi Mai dục:

- Đi thôi.

Kim Anh cho xe rề rề theo sau. Đến Khu giải trí.

Hữu Thiện mạnh bạo khoác tay Trịnh Kim đi vào trong. Kim Anh trở mắt nhìn theo “Cái gì. Lại còn khoác tay nhau nữa chứ “.

Chi Mai vuốt giận cho bạn:

- Bình tĩnh. Xem sao đã.
- Đi.

Kim Anh hằm hằm đi theo sau. Hai cô cứ nấp nấp chui lủi làm mọi người xung quanh nhìn chăm chăm. Kim Anh và Chi Mai cũng cảm thấy ngượng. Họ cố gắng đi thẳng người lại nhưng tác phong vẫn cứ lăm lét làm mọi người phải có suy nghĩ sai lệch.

- Hai cô à.

Hai người đang núp sau chậu cây cảnh to ở đại sảnh trung tâm theo dõi thì có người đến vỗ vai Kim Anh. Cô khoát tay không nhìn về sau:

- Cái gì. Nói sau đi. Đang bận.
- Mục tiêu quẹo rồi. Đi theo thôi – Chi Mai cũng không để ý đến người sau là mấy. Cô nói với Kim Anh.

Người bảo vệ cầm bộ đàm gọi thêm nhân viên đến. Họ kéo Kim Anh và Chi Mai lại. Kim Anh trở mắt, nói to qua khẩu trang:

- Các chú làm gì vậy.

Người bảo vệ lớn tuổi nhanh tay kéo chiếc khẩu trang trùm kín mặt hai người ra quát:

- Hai cô định đến đây giờ trò hai ngón sao. Đưa chúng nó ra ngoài phòng an ninh.

Người bảo vệ nói với mấy tên bảo vệ trẻ tuổi khác. Chi Mai vội vàng giải thích:

- Chú à... Có gì từ từ nói đã...
- Các cô có hành vi đáng nghi ngờ nên chúng tôi cần điều tra tránh tình trạng gây ra trường hợp đáng tiếc cho khách hàng. - Ông ta hất mặt cho mấy tên đàn em trong tổ bảo vệ - Đưa họ đi.

Kim Anh giờ khóc giờ cười, tay chân múa loạn cả lên:

- Chú à... thật ra... Hêi... - Kim Anh nhăn nhó không biết phải giải thích ra sao. Chẳng nhẽ nói cô đi rình chồng... Thế thì mất mặt quá.

Thấy Kim Anh cứ ập a ập ứng người bảo vệ lớn tuổi càng thêm nghi ngờ và tin rằng mình không nhìn nhầm ăn trộm.

Lúc này mọi người trong đại sảnh đều hướng ánh mắt tò mò về hai cô gái trẻ. Kim Anh, Chi Mai cúi đầu không biết phải nên nói thế nào để họ hiểu đây

chỉ là hiểu lầm thôi. Họ xì xầm chi trò, rồi quay xang hỏi nhau có chuyện gì nhưng đều lắc đầu không biết. Còn có người không biết gì cũng dựng chuyện nói hai người lên lút thập thò định ăn trộm gì đó bị bắt quả tang nên bảo vệ tóm lại. Những cái nhìn khinh bỉ ném vào hướng hai cô gái.

Trịnh Kim cùng Hữu Thiện đứng lúc đó định trở ra uống nước thì nhìn thấy cảnh đấy.

Ông bảo vệ ra lệnh cho mấy tên thuộc hạ:

- Thôi không lãng nhăng đưa họ vào phòng an ninh rồi giải quyết sau.
- Sao cơ...Chú đừng làm thế mà.

Trịnh Kim nhú mày nhìn Kim Anh rơi vào tình trạng đang níu tay níu chân người bảo vệ cố gắng giải thích điều gì đó. Hữu Thiện nhếch môi cười “Trò vui đây”.

- Kim Anh sao vậy.- Hữu Thiện tỏ ra quan tâm nói.

Trịnh Kim cũng không hiểu tại sao cô rơi vào tình trạng này. Cậu bỏ mặc Hữu Thiện, liền đi đến chỗ Kim Anh.

- Chú à. Làm ơn đừng cho cháu lên đồn. Thật ra chú hiểu lầm thôi...

Kim Anh đang ra sức thuyết phục người bảo vệ thì Chi Mai nhìn thấy Trịnh Kim đang tiến về phía mình. Chi Mai kêu kêu Kim Anh đang thăm thiết kẻ lè với ông bảo vệ trưởng.

- Trịnh Kim kia...sao giờ.

Kim Anh ngoái lại nhìn. Đứng Trịnh Kim rồi. Sao cậu ta mới vào đã ra rồi. Kim Anh vội vàng lúng túng nhìn quanh cô không biết trốn vào đâu đây. Kim Anh dứt đại chiếc khẩu trang đang nằm trong tay ông bảo vệ nhanh tay đeo vào mặt cúi cúi đầu che giấu mặt để cho Trịnh Kim không thấy nhưng cô đâu ngờ cậu đã nhìn thấy lâu rồi.

Người bảo vệ nổi cáu:

- Thôi không nói gì hết mau đưa hai cô ta đi.
- Dạ.

Kim Anh đành chịu để im cho họ đưa đi.

- Khoan đã.- Trịnh Kim cản họ lại, anh quay xang ông bảo vệ, nghiêng đầu hỏi:- Chú à. Có chuyện gì vậy.
- À không có gì nghiêm trọng mọi người cứ an tâm. Ở đây an ninh rất tốt. Những người móc túi này sẽ không thể lọt vào được đâu.

Người bảo vệ vỗ vỗ vai Trịnh Kim cười:

- Cậu cứ yên tâm mà vui chơi. Mấy tên trộm vặt này chúng tôi xử lý quen rồi.
- Cái gì.- Trịnh Kim trở mắt nhìn ông bảo vệ.

Kim Anh, Chi Mai đang mãi che đậy khuôn mặt mình nên không dám lên tiếng, hai người chỉ nghĩ chắc Trịnh Kim tò mò nên mới lại hỏi rồi sẽ đi ngay thôi.

Trịnh Kim đi thẳng đứng trước mặt Kim Anh, anh đưa tay định dứt chiếc khẩu trang của cô ra thì Kim Anh đã giữ chặt, lấy tay đánh vào tay cậu:

- Này này, cậu làm gì thế. Điện à...buông bỏ ra...

Mọi người xung quanh xúm lại xem ngày càng đông hơn. Những tiếng xì xào không ngớt vang lên. Kim Anh ngượng chín mặt, Chi Mai thì cũng cùng tâm trạng vậy thôi “biết thế không đi cùng nhỏ này giờ mang nhục vào thân thế này”.

Trịnh Kim quay xang người bảo vệ nói:

- Chú hiểu lầm rồi.
- Sao cơ - Người bảo vệ bật cười nói – Sao cậu lại biết, tôi làm bảo vệ bao nhiêu năm rồi làm sao không nhìn rõ được mấy tên móc túi này chứ.

Ông bảo vệ chỉ vào Kim Anh và Chi Mai mà nói. Hữu Thiện cũng đã đi tới. Cô khoanh tay cười chế giễu đứng ngoài xem trò hề này ra sao.

Trịnh Kim nói:

- Đây là vợ cháu mà.

“Ồ...”

Những tiếng kêu lên kinh ngạc của mọi người xung quanh. Cô người con ôm miệng không tin

- Sao có thể chứ. Đẹp trai vậy mà...

- Ừ đẹp trai thật đấy. Còn trẻ thế mà đã có vợ rồi cơ á.

- Cậu ta nhìn như công tử thế kia mà vợ làm trộm vặt à...

Mọi người lại đổ ánh nhìn tò mò về phía hai cô gái. 1 trong 2 ai là vợ của cậu ta.

Chi Mai lẫn Kim Anh cũng sững sốt trước câu nói của Trịnh Kim. “Cậu ta không hề xấu hổ khi thừa nhận mình là vợ sao...”. Đến lúc này Kim Anh tháo khăn bịt mặt ra, cô không còn gì để giấu giếm nữa. Chi Mai cũng vậy. Cô nhìn Trịnh Kim bằng ánh mắt kích động vô cùng “Công nhận Kim Anh có người chồng như vậy thật quá lí tưởng”.

Ông bảo vệ có vẻ vẫn hoài nghi về thân thế của họ. Ông hỏi:

- Vậy hai cô cho tôi xem chứng minh.

Kim Anh móc trong túi sách ra chứng minh, Chi Mai cũng thế. Hai người đưa cho ông bảo vệ. Xem xong ông ta tươi cười trả bù cho ban này:

- Có chút hiểu lầm. 2 cô thông cảm tại tôi...

Hữu Thiện cũng đỡ người vài giây khi Trịnh Kim dám nhận thân quen lại còn nhận là vợ một người bị tình nghi là dân hai ngón nữa chứ. Hữu Thiện cảm ơn lườm Kim Anh đầy tức tối.

Cô thấy tình hình xuôi lạng, nên liền nhảy vào lấy điểm với Trịnh Kim:

- Chú à, lần sau phải nhìn người cho kĩ một chút chứ. Làm ăn vậy thì mất hết khách mất. Bạn cháu như này mà chú bảo ăn cắp là sao?

Người bảo vệ cúi đầu xin lỗi. Mọi người cũng dần dà tản đi. Hữu Thiện hỏi han Kim Anh:

- Sao lại ra nông nổi này vậy cậu.

Kim Anh cười cười giấu đầu không biết nên trả lời câu hỏi của Hữu Thiện sao đây. Chi Mai thấy bạn rơi vào thế bí cô liền chen vào:

- Thì... tại tôi rú... rú.- Chi Mai cũng không biết phải nói thế nào cho hợp lý. Cô giấu đầu tình thế gấp quá nên nói bừa:

- Tại tôi thấy Nguyên Khang đi cùng nhỏ khác nên tôi rú Kim Anh theo dõi thật thò mãi ngoài đây nên bị bảo vệ hiểu nhầm... Đúng không Kim Anh.

Chi Vai hí hửng khều tay vào eo Kim Anh dụi dụi mắt. Kim Anh nuốt khan gật gật đầu. Trịnh Kim cau nhìn Kim Anh dò xét. Hữu Thiện thấy hai người này như có gì đó đang giấu giếm nhưng không tiện hỏi nên đành thôi. Hữu Thiện gật gù:

- Ra vậy.

Kim Anh cười nói:

- Thôi hai người đi chơi tiếp đi. Mình về.

Kim Anh kéo tay Chi Mai. Chi Mai ở người, vừa đi vừa hỏi:

- Sao mày để hai người họ đi chung vậy. Phải bảo Trịnh Kim đưa mày về chứ. Vợ chồng kiểu gì thế.

- Thôi về. Nói bé thôi.

- Nói bé cái gì, mày là vợ cậu ta cơ mà.

- Im – Kim Anh bịp mồm kéo nhanh Chi Mai ra khỏi đấy.

Ra đến ngoài Chi Mai bực mình hất tay Kim Anh ra, nhăn nhó nói:

- Mày phải đòi lại vị trí chứ. Để Trịnh Kim đi với nhỏ Hữu Thiện thế à.

- Kệ đi. Về thôi.

- Về là về thế nào. Thế mày rú tao đến đây làm gì chẳng phải mày ghen nên mới đến đây rình à.

“ghen”. Kim Anh nghe từ ghen của Chi Mai cô mới sực tỉnh. Mình ghen à?? Kim Anh lắc đầu “Không thể nào thế được,”.

- Ghen cái gì.

Chi Mailúc này mới cảm thấy có gì đó là lạ, Cô nhìn Kim Anh thăm dò:

- Mày có bí mật gì đúng không.

- Không.

- Có.Tao chắc chắn. Giữa mày và Trịnh Kim có bí mật gì khai mau.

- Đã bảo không rồi mà lại.

- Chắc mày với cậu ta cãi nhau chứ gì nên cậu ấy mới bỏ đi theo gái đúng không.

Kim Anh hú hồn tưởng Chi Mai đoán mình và Trịnh Kim chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa thôi. May là Chi Mai lại nghĩ khác. KimAnh thở phào nhẹ nhõm. Cô gật đầu, giả vờ buồn buồn:

- Đúng rồi. Thôi về đi, ở đây giây phút nào là nhục giây phút ấy.

- Sao không nói sớm. Đi về.

Hai người lên xe đi về.

Hữu Thiện khoác tay Trịnh Kim tươi cười nói:

- Mình đi ăn nhé. Cũng 5rưỡi rồi.

- Ừ.

Hữu Thiện không hề vui lòng với thái độ miễn cưỡng của Trịnh Kim nhưng về mặt cô vẫn không biểu lộ ra ngoài. Hữu Thiện không biết như nào chỉ cần có Trịnh Kim bên cạnh và làm cho Kim Anh không thể gần Trịnh Kim là cô thoả mãn rồi.

6rưỡi... Trịnh Kim đưa Hữu Thiện về nhà cô rồi anh vòng xe qua nhà Từ Kỳ.

9h...rồi...

Kim Anh ngồi xem phim mà ruột gan cứ nóng hết cả lên.Cô lầu bầu :” Đi đâu mà suốt cả buổi chiều đến 9h vẫn chưa về vậy”. Kim Anh đói quá. Cô vào trong bếp mở tủ lạnh lên “Trà còn gì trừ mấy chai sữa bò” Kim Anh thở dài ngao ngán, cô đóng tủ lạnh lại ngồi chống cằm trên chiếc bàn ăn trong bếp.

Trong túi cô bây giờ trà còn đồng nào. Chỉ còn tiền mừng hỏi đám cưới trong thẻ.Cô vẫn chưa đụng tới lần nào. Kim Anh rất ngại khi dùng đến số tiền ấy mặc dù nó đã thuộc về mình, Trịnh Kim cũng rất hào phóng khi đã nhường hết số tiền mừng vào tài khoản của cô mà không lấy xu nào.

Kim Anh xoa bụng. Thường ngày Trịnh Kim hay đưa cô đi siêu thị mua đồ đương nhiên hầu bao sẽ là cậu. Hôm nay TRịnh Kim đi chơi với gái rồi, cô cũng đói luôn.

Kim Anh lững thững ra ngoài phòng khách nằm phịch xuống bộ salon xem phim tiếp để quên đi cơn đói.Cô ngủ quên lúc nào cũng không biết.

10h...

Trịnh Kim mở cửa thay dép vào nhà.Cậu thấy Kim Anh đang nằm giang chân giang tay chinh ỉnh ngoài ghế. Trịnh Kim đi lại quăng túi sách da xang một góc ghế đơn. Cậu cúi người lay cô dậy:

- Này...vào kia ngủ không bị lau lưng đấy..

Trịnh Kim đã cố lay người cô rồi mà Kim Anh vẫn ngủ như chết. Cô trở mình quay người xang hướng khác. Trịnh Kim thở hắt ra. Cậu khom người.Nhẹ nhàng bế Kim Anh lên đưa cô vào phòng ngủ. Trịnh Kim từ từ đặt Kim Anh xuống giường chẳng may mắt đã ngã ập xuống,mặt cậu chạm mặt Kim Anh và đương nhiên là môi cũng chạm môi. Kim Anh giật mình mở bừng mắt. Trịnh Kim cũng trở mặt ra...2 cặp mắt tròn xoe nhìn nhau...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Kim Anh vội vàng co chân đạp Trịnh Kim ngay giữa bụng khiến Trịnh Kim đau điếng, ôm bụng ngồi bệt dưới sàn nhả nhỏ. Kim Anh sờ tay lên môi mình quát:

- Cậu,cậu vừa có hành động dè già gì vậy.

Trịnh Kim ngẩng đầu lên lườm cô, tay vẫn ôm bụng đau nhói:

- Đầu óc đen tối.

Kim Anh mặt đỏ bừng,bụng,bị miệng lại nói:

- Chẳng phải cậu nhân lúc tôi ngủ nên nên... ầy ầy à –Kim Anh cố nói giảm nói tránh.

- Ấy ấy cái gì, điên khùng - Trịnh Kim ôm bụng đứng dậy bức mình đi ra ngoài, cậu lăm bầm “làm ơn mắc oán”

Kim Anh ngồi lại một mình trong phòng, tim vẫn còn đập mạnh, hai má nóng ran.Cô lăm bầm độc thoại một mình, tay sờ sờ lên môi:

“Sao cậu ta lại lên hôn mình “.

Kim Anh cắn môi suy nghĩ mông lung. Một lúc sau Tr ịnh Kim vẫn không trở lại phòng.Kim Anh len lén đi ra ngoài, ngó xem cậu đâu thì thấy Trịnh Kim đang nằm ở ghế salon.

Cô rón rén đi tới nhìn Trịnh Kim đang nhắm mắt, đầu óc cô cứ thắc mắc sao có chuyện Trịnh Kim lại hôn lên mình thế.

Kim Anh nhìn cậu một lúc bỗng à lên vỗ tay vào trán “Nãy mình nhớ là nằm ngoài đây,xong ngủ gật. Khi ngủ mình có cảm giác lâng lâng như ai đó đang nhắc bỗng mình lên....Chẳng nhẽ...”

Kim Anh trở mặt tròn vo nhìn Trịnh Kim “Chẳng nhẽ cậu ta đang bế mình vào phòng... Nhưng mà sao lại hôn mình” Kim Anh gãi gãi cằm suy nghĩ. Dù đã nghĩ đến mọi trường hợp rồi cô vẫn không thấy hợp lý mấy. Tò mò trong lòng Kim Anh càng ngày càng tăng lên. Chẳng nhẽ cô lại đạp Trịnh Kim dậy hỏi cho ra lẽ.

Kim Anh tiến lên đứng gần chỗ bộ xalông giường. Ánh mắt chăm chú vào gương mặt “khả ái”của Trịnh Kim.Cô nghiêng đầu qua nghiêng đầu lại lông mày đan chặt vào nhau, tay chống cằm quan sát cậu. “Đẹp trai thật. Lần đầu tiên Kim Anh có dịp nhìn TRịnh Kim tỉ mỉ như vậy và đây cũng là lần đầu tiên cô thừa nhận vẻ đẹp của Trịnh Kimmột cách tuyệt đối.Công nhận nhìn gần những đường nét trên khuôn mặt của cậu thật hoàn hảo.

Kim Anh mãi mê ngắm mà không biết rằng Trịnh Kim biết hết. Cậu thấy nhột nhạt khi người khác cứ chăm chăm nhìn mình thế nhất là Kim Anh nữa chứ. Trịnh Kim mà mở mắt ra bây giờ chắc chắn Kim Anh sẽ ngượng lăm đây khi bị bắt quả tang nhìn trộm Trịnh Kim đang ngủ. Biết thế nên Trịnh Kim cứ nhắm mắt, nhưng anh không thể chịu nổi cảm giác bị Kim Anh soi thế này nữa. Trịnh Kim liền làm động tác trở mình.Kim Anh giật mình tưởng cậu tỉnh, cô vội giả vờ cầm ly nước trên bàn lên,ngiếu sang Trịnh Kim thấy cậu vẫn ngủ chỉ là đổi tư thế nằm úp thôi. Kim Anh vuốt ngực “hết hồn”. “Mà sao mình lại ngắm tên này”. Cô tự hỏi mình và cũng không có câu trả lời nào. Kim Anh định quay người về phòng thì bước chân cô lại không nghe theo.

Chợt Kim Anh nảy ra một ý định.Cô quay người lại nhìn TRịnh Kim đang ngủ,nở nụ cười gian xảo.

Kim Anh nhẹ nhàng bước lại phía mặt Trịnh Kim đang quay xang, cô lấy điện thoại trong túi ra nhanh tay chụp lia lịa vài kiểu ảnh của Trịnh Kim. Máu tham trong Kim Anh dâng lên, cô không thoả mãn với mấy kiểu còn con này mà còn tìm mọi góc độ để chụp Trịnh Kim.

Đương nhiên là nghe tiếng flas là Trịnh Kim biết chứ. Cậu đã cố chịu đựng để Kim Anh chụp vài bộ rồi mà mãi cô vẫn không ngừng tay. Trịnh Kim không chịu nổi nữa.Anh ngồi bật dậy làm Kim Anh hoảng hồn suýt rơi máy.

Trịnh Kim quát:

- Cậu có để cho người khác ngủ không vậy.

- Thì ngủ đi ai nói gì. Thôi ngủ ngủ đi tôi về phòng hehe... - Kim Anh cười cười rồi tót luôn về phòng.

Trịnh Kim bất lực nhìn theo.Mà cậu cũng không hiểu Kim Anh chụp mình làm gì “chẳng nhẽ...” Trịnh Kim bất giác mím môi cười “Kim Anh bắt đầu yêu cậu nên mới chụp ảnh làm nền chẳng hạn hay để ngắm gì đấy”

Trịnh Kim đặt người nằm xuống,mắt nhìn lên chùm đèn pha lê treo trên trần nhà,môi hé nở nụ cười hạnh phúc.

...

Lập Hàn đang đi ngoài đường thì thấy Kim Anh đang đi ra khỏi một cửa tiệm rửa ảnh.Anh cho xe tấp vào lề, Kim Anh đang dắt xe thì thấy Lập Hàn, cô

cười nói:

- Ô anh đi đâu vậy.

- Anh sang nhà bạn. Em vào rửa ảnh à.

Kim Ah cầm phong bì một tệp ảnh, cười nói:

- Ồ. Đang làm ảnh để kiểm com.

Lập Hàn không hiểu, anh nheo mắt hỏi:

- Là sao.

Kim Anh cười cười, hếch hếch lông mày:

- Nói anh cũng không biết đâu. Em mà làm ăn được vụ này mai sẽ khao anh đi ăn.

Lập Hàn nhìn mặt Kim Anh gian gian nhưng cũng không hỏi thêm, anh gật đầu cười:

- Nhớ mồm đấy nhé. Thôi anh đi có việc trước. Có gì gọi cho anh.

- Ô kê.

Lập Hàn cười rồi cho xe vọt đi. Chuyện anh muốn nói với cô vẫn chưa mở lời được nhưng thôi để sau cũng được. Kim Anh cho xe về nhà. Trong lòng cũng thấy tội lỗi với Trịnh Kim đôi chút nhưng dù gì cũng đang hết tiền tiêu cô đành làm vậy thôi. Dòng đời xô đẩy.

...

Sáng hôm sau Kim Anh dậy thật sớm, cô dực Trịnh Kim dậy đi học. Chưa no giấc Trịnh Kim cố chần chừ nằm thêm một lúc nữa nhưng Kim Anh đâu chịu để yên, bằng mọi thủ đoạn Kim Anh đã bắt anh dậy. Trịnh Kim bực mình, ném chiếc gối ôm sang 1 bên, miễn cưỡng ngồi dậy, vò đầu :

- Ngủ tí cũng không yên. Sao mình có thể chịu đựng con ranh này 3 tháng rồi cơ chứ.

Trịnh Kim lâu bầu, rồi đứng dậy lững thững vào toilet làm vệ sinh. Kim Anh nghe hết Trịnh Kim cầu nhàu nhưng cô vẫn vui vẻ để yên.

Kim Anh hớn hờ đến lớp. Cô lôi trong cặp ra một phong bì bên trong đấy chứa một xấp ảnh đặt lên bàn. Chi Mai ngồi cạnh, nhìn Kim Anh hỏi:

- Cái gì đây.

- Cần câu com – Kim Anh cười tươi nói.

Chi Mai không hiểu gì, cô cầm phong bì dày cộm đấy lên mở ra xem. Chi Mai trố mắt với những tấm hình chụp Trịnh Kim “Good~~~~”.

Chi Mai mắt long lanh nhìn những tấm hình quá đẹp như sao Hàn ấy.

Chi Mai vừa xem những tấm hình đấy, miệng nói lia lịa:

- Mày định làm gì với số ảnh này.

- Đoán xem – Kim Anh bí ẩn nói.

Chi Mai dùng tay sờ ảnh xem, cô từ từ nhìn sang Kim Anh:

- Không lẽ...mày định bán mấy tấm hình này.

- Không sai thì đúng là như vậy.

Chi Mai trố mắt hỏi lại:

- Thật à.

Kim Anh gật đầu khẳng định:

- Bán đi để lấy tiền trả nợ mày nữa chứ.

Chi Mai bỗng đánh vào tay Kim Anh:

- Sao mày lại vậy. Dù gì đây cũng là chồng mày mà. Hoá ra hôm qua mày vay tiền tao gấp để dùng vào việc này à.
- Thì sao. Đang móm đây.
- Nhưng...
- Nhưng nhị gì. Thôi tao đi quảng cáo đây.

Kim Anh dụi phất xấp ảnh trên tay Chi Mai lảng xãng đi đến mấy cô bạn cùng lớp fan ruột của Trịnh Kim cười hớn hờ chào hàng. Mấy cô nàng fan cuồng của Trịnh Kim mắt sáng long lanh tranh nhau bu lại chụp vội vài tấm xem rồi hỏi giá mua. Kim Anh cười hớn hờ với thành quả thu được cô nói:

- Giá hữu nghị nhé. 30k một bộ.

Nghe vậy mấy cô nàng liền nhao nhao lên nhanh tay khuro vài ba tấm rồi đưa tiền cho Kim Anh rồi cầm ảnh giữ khư khư tấm ảnh trong tay ngẩng, miệng liên tục suýt xoa:

- Công nhận, nhìn cậu ấy Tây thật.
- Ngủ mà cũng đẹp trai nữa chứ.
- Nhìn góc nào cũng nuột...chẹp...chẹp...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Có cô nàng nhìn ảnh Trịnh Kim mà tay ôm miệng cho khỏi trào nước dãi ra ngoài. Kim Anh cười tit mắt với vụ làm ăn thành công rực rỡ của mình. Đây chỉ là mới ở trong lớp thôi, ra mấy lớp khác chắc cháy ảnh luôn quá. Cũng may Kim Anh cũng rửa kha kha không ít lắm.

Hữu Thiện vừa lúc ấy đi vào lớp. Xấp ảnh trên tay Kim Anh không lọt qua mắt cô. Hữu Thiện lao vào vòng vây quanh Kim Anh, cô cầm mấy tấm ảnh của Trịnh Kim đặt trên bàn lên ngắm nghía, rồi nhìn xang Kim Anh nhíu mày hỏi:

- Ở sao cậu lại có hình của tiểu Kim

Kim Anh đang mài thu tiền, cô vừa cười vừa trả lời mà không nhìn thấy sắc mặt khó coi của Hữu Thiện:

- Mua đi. Hình Trịnh Kim đấy.
- Biết rồi. Mà tớ hỏi tại sao cậu lại chụp được ảnh lúc tiểu Kim ngủ.

Lúc này mấy cô nàng kia mới ớ người ra:

- Đúng rồi. Sao cậu có hình này.

Kim Ah thấy mọi người nhìn mình bằng ánh mắt dò xét, hỏi dồn mình. Kim Anh đâm ra lúng túng:

- Ờ ờ thì tớ...đúng rồi...à tớ nhờ Tú Anh rình lúc cậu ta ngủ chụp hộ ấy mà...mọi người thông cảm, đang đói nên kiếm ít tiền...hihi...
- Ồh.-Mọi người gật gù cũng tin thật nên không hỏi gì nữa.

Chỉ riêng Hữu Thiện vẫn không tin mấy. Cô nói:

- Cậu còn bao nhiêu ảnh của tiểu Kim nữa, tớ mua hết.

Kim Ah nghe xong, có sáng mắt nhìn Hữu Thiện vị khách sộp nhất ngày, Kim Anh vội vàng thu gom số ảnh chưa bán trên bàn lại đếm, cô nói:

- Còn 12 tấm nữa. Nếu cậu lấy hết tớ lấy tròn giá 10 tấm thôi. Khuyến mãi hai tấm nhé.

Hữu Thiện gật đầu. Lấy tiền trong túi sách ra đưa cho Kim Anh rồi cầm lấy xấp hình. Kim Anh cười đến nỗi không cả ngậm miệng vào được, Chi Mai ngồi một chỗ nhìn bạn trong đám con gái mà lắc đầu bó tay.

Kim Anh về lại chỗ ngồi, lôi tiền ra lẩm nhẩm tính. Tổng cộng được 900k trừ cho tiền vốn đi rửa ảnh là 360k thì cô lãi được 540k. Kim Anh cười tit mắt:

- Haha...lãi to rồi.Cứ như này thì giàu to.

Kim Anh đưa cho Chi Mai 400k, nói:

- Đây trả nợ mày.

Chi Mai cảm lấy, miệng nói:

- Mày không thấy quá đáng với Trịnh Kim à.

- No,no – Kim Anh chỉ cần thấy tiền là quên hết. Tự đứng chụp vài tấm ảnh là có tiền công.

Chi Mai chịu thua lắc đầu. Kim Anh lấy điện thoại rồi ra ngoài hành lang gọi điện hẹn Lập Hàn như lời đã hứa.

Ai ngờ Hữu Thiện từ một góc đã nghe thấy hết cuộc hẹn ấy,cô cười khẩy “để xem cậu cười được đến khi nào”. Hữu Thiện cầm xấp hình trên tay,môi nhếch lên cười nhìn Kim Anh vào lớp với ánh mắt đầy cạm bẫy khó lường. Cô nhìn qua một lượt ảnh rồi cất nó vào trong cặp.

...

Kim Anh cùng Lập Hàn chọn một chỗ trong quán bánh xèo. Họ không chú ý một đôi đang ngồi sau mình.

Trịnh Kim nhỏ giọng nói:

- Cậu hẹn tôi ra đây làm gì.

Hữu Thiện ngồi hướng mặt ra ngoài đường còn Trịnh Kim thì quay mặt vào trong đối diện cô nên chỉ Hữu Thiện mới thấy được đôi Kim Anh đang đi vào. Lúc thấy Kim Anh và Lập Hàn xuất hiện, Hữu Thiện liền vờ làm rơi khoá xe xuống dưới đất, cô cúi xuống cố ý tránh cho Kim Anh không nhìn ra mình. Đến khi họ ngồi xuống cô mới ngẩng mặt lên.Cũng may là Kim Anh ngồi ngay vị trí đối lập với Trịnh Kim hai người quay lưng vào nhau. Nên không hề biết đến sự có mặt của đối phương.

Trịnh Kim hỏi mà không thấy Hữu Thiện nói gì, anh nhú mày:

- Không có gì thì tôi về đây.

Trịnh Kim đứng dậy.Hữu Thiện nhanh tay kéo tay anh ngồi xuống rồi mới nói nhỏ hơn bình thường:

- Ăn đi rồi tớ có chuyện muốn nói với cậu.

Lập Hàn là người gọi xuất nên mọi chuyện vẫn chưa lộ.Hữu Thiện cố kéo dài thời gian Trịnh Kim nán lại. Cậu không hiểu cô có ý đồ gì nữa, Trịnh Kim ngồi nhìn Hữu Thiện ăn.

Kim Anh tươi tỉnh nói:

- Em giữ đúng lời hứa rồi nhé.

Trịnh Kim giật mình nghe giọng nói quen thuộc ngay sau lưng mình,cậu quay lại nhìn. Trịnh Kim nghiêng người xang nhìn người con trai đối diện. Đúng tên ấy rồi. Còn kia thì chuẩn là Kim Anh cậu chắc chắn không nhầm.Hữu Thiện nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt của TRịnh Kim,cô mỉm cười thoả mãn nhưng vẫn giả vờ chú ý ăn.

Lập Hàn bỗng nổi hứng tò mò nhìn Kim Anh hỏi:

- Lần trước em nói kiếm ăn gì vậy anh vẫn chưa hiểu.

Kim Ah hãnh diện khoe về thành tích của mình:

- Nói cho anh cái này anh đừng nói cho người khác nhé.

- Yên tâm đi.

- Em rình được lúc Trịnh Kim tức là N01 trường mình ấy đang ngủ, em làm được vài bộ rồi đi rửa ra xong bán cho mấy nhỏ mê zai trong lớp kiếm ít lãi nên mới có tiền mời anh ăn đây

Lập Hàn vờ ngạc nhiên:

- Sao em lại rình được lúc cậu ta ngủ.Chẳng nhẽ...2 người ở chung nhà à.

Kim Anh lúng túng, cô ấp úng phủ nhận:

- Không. Thì tại em đi cùng Tú Ah đến nhà cậu ta chơi mà.

- À ra vậy.- Lập Hàn gật gù.

Trịnh Kim nghe được mẩu chuyện. Sắc mặt cậu biến đổi dần dần, ánh mắt tối sầm, mọi giác quan như tê liệt hoàn toàn. Hữu Thiện cười thầm hả hê với những gì xảy ra theo chiều hướng mình dự tính. Trịnh Kim bỗng đứng dậy, gương mặt tái lại. Trịnh Kim đi nhanh ra ngoài, cậu đi ngang qua bàn của Kim Anh mà không thèm nói câu nào. Hữu Thiện thấy vậy liền đặt tiền lên bàn rồi chạy theo sau. Kim Anh ở người ra nhìn hai người quen quen. Cô lăm bắm “Chẳng phải Hữu Thiện với Trịnh Kim sao?”. “Sao họ lại đi chung, lại còn kẻ đi trước người chạy theo sau, hai người họ cãi nhau à?” Kim Anh mãi suy nghĩ mà không để ý Lập Hàn đang gọi mình.

- Này...- Lập Hàn nhử mày nhìn cô – Em sao vậy?

Kim Anh giật mình đáp:

- Ồ không. Thôi ăn đi anh.

...

Bên ngoài Hữu Thiện đuổi kịp Trịnh Kim, cô kéo tay anh lại nói:

- Sao tự nhiên cậu bỏ đi vậy. Tớ chưa nói chuyện cần nói mà.

Gương mặt Trịnh Kim lạnh băng đáp:

- Muốn về được không.

Hữu Thiện không nói gì thêm, cô lôi xấp ảnh trong túi xách ra đưa cho Trịnh Kim.

- Cậu cầm lấy.

Trịnh Kim nhử mày dờ ra xem “ sao nó lại nằm trong tay Hữu Thiện.”

Hữu Thiện khoanh tay trước ngực, nói giọng châm chích:

- Cậu đang thắc mắc sao tớ có đúng không.

- Nói - Trịnh Kim dục.

- Kim Anh bán cho tớ đây - Hữu Thiện nhẹ nhàng nói.

- Sao cơ - Trịnh Kim lúng búng lổ tai, cậu nhử mày nhìn Hữu Thiện.

Cô lại tiếp :

- Cậu đã nghe những gì trong kia Kim Anh nói rồi chứ. Kim Anh bán ảnh cậu đi để mời Lập Hàn đi ăn mừng vụ làm ăn lợi nhuận này đấy.

- Thì sao.- Trịnh Kim bỗng nhiên tỏ ra bình thản đáng kinh ngạc.

Hữu Thiện cũng đờ người với phản ứng của cậu, nó không có chút gì gọi là tức tối. Cái Hữu Thiện chờ là sự nổi giận của Trịnh Kim.

Trịnh Kim cười nhạt cầm xấp hình dơ lên trước mặt Hữu Thiện nói:

- Đừng nên giở trò với người giúp mình.

Nói xong cậu cầm xấp ảnh bước đi để lại Hữu Thiện với trạng thái tức tối. Cô nhìn theo bóng dáng cậu xa dần.

Hữu Thiện không thể thấy được sắc mặt của Trịnh Kim khi vừa quay lưng đi. Ánh mắt cậu lộ rõ hàn khí trong đó. Cầm chắc xấp hình trong tay như muốn vò nát nó. Mọi điều cậu nghĩ về Kim Anh đều là sai cả “Kim Anh không hề có tình cảm với mình nên cậu ta mới làm như thế”. Mím môi thật chặt, thực sự con giận cậu đã bùng nổ “Cậu quá lắm rồi”. Trịnh Kim lấy xe phóng nhanh về nhà trong cơn gió se lạnh như lòng cậu vậy.

...

Kim Anh về nhà. Cô vui vẻ mở cửa vào trong rồi đóng cửa lại. Vừa đi vừa gọi:

- Du ơi tớ mua bánh xèo về cho cậu này...- Kim Anh ngoác quanh nhà, ngoác cả vào phòng bếp lẫn phòng khách đều không thấy cậu đâu.

“Cậu ta đi đâu mà không cả khoá cửa “. Kim Anh đặt túi bánh xèo lên bàn ăn trong bếp rồi mở áo khoác ra đi vào phòng.

Vừa mở cửa ra Kim Anh đã thấy ngay Trịnh Kim đang nằm úp trên giường mình. Cô đi vào treo áo rồi quay sang nhìn cậu, mỗi lần nhìn thấy cậu ta cũng có giá trị quá đấy chứ”. Kim Anh định ra ngoài cho cậu ngủ thì Trịnh Kim gọi giật lại :

- Đi ăn ngon không?

Kim Anh ngỡ hàng vì câu hỏi bất bình thường của Trịnh Kim. Kim Anh hỏi ngược lại:

- Sao cậu biết tôi đi ăn.

- Tôi đang hỏi cậu đấy - Trịnh Kim ngồi bật dậy, gương mặt xám xịt u ám.

Kim Anh nhớ ra lúc này có nhìn thấy Trịnh Kim đang từ hàng bánh xèo đi ra “Thì ra là mình không nhìn lầm” nhìn cậu nói:

- Thì ngon. Tôi có mua về cho cậu đấy.

Trịnh Kim với tay cầm xấp hình trên bàn ném xuống ga giường, nhú mồm nhìn Kim Anh:

- Đây là cái gì.

- Ảnh của cậu – Kim Anh trả lời trong vô thức.

Sau câu trả lời cô nhận thấy mình đang trên đồng lửa “thôi chết rồi. Bán trong lớp mà cũng bị lộ à...” Kim Anh môi run cầm cập nhìn Trịnh Kim.

- Sao cậu dám bán nhan sắc của tôi đi để kiếm tiền chứ.- Trịnh Kim lớn giọng quát làm Kim Anh giật bắn mình.

Cô lẩm bẩm:

- Rê gì lại được gần 500k đấy.

- Dù gì tôi cũng là chồng cậu mà.Sao cậu có thể bán ảnh của tôi để kiếm tiền mời trai đi ăn chứ.

Kim Anh trở mắt nhìn Trịnh Kim. Tại sao cậu biết hết, cô cắn môi “chẳng nhẽ trong hàng bánh xèo đấy Trịnh Kim đã nghe thấy hết”.Kim Anh tỏ ra biết lỗi nhìn Trịnh Kim:

- Không phải là như vậy...mà...

Trịnh Kim cười nhạt cắt lời Kim Anh:

- Vậy mà tôi cứ nghĩ cậu đã có tình cảm với tôi rồi đấy. Tôi sai thật rồi.

Trịnh Kim đứng dậy, lách qua người Kim Anh để ra ngoài. Gương mặt cậu lạnh băng đi ngang qua Kim Anh.

Cô đứng ở người ra vì câu nói sau cùng cắt đứt cuộc nói chuyện.Kim Anh định ra ngoài phòng khách giải thích cho Trịnh Kim nhưng khi ra ngoài cô lại chẳng thấy cậu đâu.Có lẽ Trịnh Kim đã đi đâu đó rồi.

Kim Anh ngồi phịch xuống ghế. Cô suy ngẫm những lời nói của Trịnh Kim. Kim Anh cảm thấy mình như vậy đúng là cũng quá đáng.Cô thờ dãi,lấy một tấm ảnh trong túi sách trên ghế ra nhìn. Lúc này Kim Anh mới nhận thấy một sự hụt hẫng nào đó trong lòng.Cô nhìn nó chăm chú, đây là tấm ảnh duy nhất mà cô không sao chép để bán. Kim Anh đưa tay lên xoa gương mặt cậu nhất là bờ môi mím lại như ẩn nét cười của Trịnh Kim, bất giác miệng cô khẽ mỉm cười. Có lẽ cô đã sai khi làm như vậy với Trịnh Kim.Kim Anh trầm nghĩ “Mình đã thích cậu ta mất rồi”.

Bao dần đo trong lòng Kim Anh được nhân lên. Sau vụ này Trịnh Kim sẽ ghét cô thôi, gương mặt cô xụ xuống “biết thế mình không làm”. Kim Anh thờ dãi chán trường đứng dậy đi về phòng.

Cô thả mình xuống giường,tay dơ tấm ảnh lên nhìn rồi lại thả xuống nhìn lên trần nhà đầu óc nghĩ ngợi không ngừng.

Kim Anh cầm điện thoại lên.Lúc này cô rất muốn gọi điện thoại xin lỗi Trịnh Kim vì mình đã sai hoàn toàn nhưng lại không dám mở lời vì cứ ngỡ ngàng mỗi sao ấy. Kim Anh bèn cầm điện thoại nhắn tin xin lỗi rồi lại xóa đi cứ như thế gần chục lần. Đầu óc như một vòng luẩn quẩn. Tay thì bấm điện thoại đầu óc thì đề đầu đầu. Cô không biết mình đã nhấn phím gửi lúc nào nữa cho đến khi nhìn lại màn hình “tin đã gửi”Kim Anh giật thót mình. Cô ngồi bật người dậy vội vàng mở tin ấy ra “Xin lỗi... tại vì tôi đang hết tiền nên mới nghĩ ra trò này thôi. Cậu là người lớn, tôi trẻ người non dạ nên có gì cậu rộng lòng tha thứ nhé. Du đẹp trai. Tôi thích cậu lắm.Cậu không sai đâu.”

“Tôi thích cậu lắm.Cậu không sai đâu” – O.M.G~~~~ Kim Anh trở mắt nhìn dòng chữ ấy hiện lên to đùng trước mắt cô. Kim Anh nhăn nhó đến khổ sở :

- Sao mình có thể viết thêm câu đấy chứ...Chết rồi...chết thật rồi...

Kim Anh chấp tay vái lại thần linh cầu mong cho Trịnh Kim không nhận được tin nhắn này không thì cô chết ngượng mất. Không thì cho nghiền mạng đi. Tốt nhất là Trịnh Kim tắt máy mà hay là cho máy cậu ta trực trực gì cũng được. Kim Anh nằm xuống lấy gối úp lên mặt than thở:

- Sao mình ngu quá vậy trờiiiii.oooooooooooooooooooo.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Kim Anh. . . Kim Anh

Tú Anh ngồi sẵn bên hàng nước khi thấy Kim Anh vừa bước chân đến cổng anh liền vẫy tay gọi. Kim Anh quay nhìn người gọi mình. Cô thấy Tú Anh và cả Trịnh Kim đang ngồi đấy.

Kim Anh vội vàng quay phắt mặt đi chạy nhanh vào trường. Tú Anh ớ người ra:

- Tự nhiên người ta gọi lại chạy.

Trịnh Kim cũng đứng dậy đi vào trường ngồi nhìn theo. Vào giữa trường. Từ Kỳ đang đi đến thư viện bỗng thấy Kim Anh cắm đầu cắm cổ đi như chạy, cậu gọi lại:

- Này.

Kim Anh không để ý gì nên vẫn cứ đi, Từ Kỳ kéo cặp cô lại:

- Sao vậy.

Kim Anh đứng lại nhìn ngó xung quanh, cô yên tâm vì không thấy Trịnh Kim.

Cô nói:

- Có gì đâu.

- Sao cậu đi như ma đuổi vậy. Làm gì mờ ám đúng không - Từ Kỳ đoán.

Kim Ah nhìn Từ Kỳ, cô nảy ra ý định :

- Kỳ đẹp trai ơi.

- Xời khen thừa. Có chuyện gì.

Kim Anh kéo người Từ Kỳ thấy xuống, ghé vào tai cậu nói nhỏ gì đó. Từ Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Để làm gì.

- Thì cậu cứ giúp tôi đi. – Kim Anh nhăn nhó.

Trịnh Kim đang đi vào, Kim Anh nhìn thấy cô vội vàng nói:

- Thôi giúp nhé. Đi đây ra chơi gặp ở căng-tin giải thích sau.

Vừa nói xong Kim Anh đã chạy mất dạng. Lúc ấy Trịnh Kim cũng đi tới, Từ Kỳ hỏi:

- Mà với Kim Anh có chuyện gì à.

- Kim Anh nói gì với mà à. - Trịnh Kim hỏi.

- Không, tai đoán vậy.

Trịnh Kim mỉm cười nhìn theo dáng vẻ hấp tấp của Kim Anh. Từ Kỳ lúc đầu không hiểu, anh chợt nhớ đến việc Kim Anh nhờ mình, cậu nói:

- À mày cho tao mượn máy gọi điện cho mẹ cái, máy tao hết tiền rồi.

Trịnh Kim đưa máy cho Từ Kỳ, cậu đi ra một góc vờ ắn số gọi nhưng thật ra là đang xem tin nhắn. Từ Kỳ làm mọi chuyện để làm gì cơ chứ TRịnh Kim đã để mật khẩu khoá tin nhắn làm sao mà cậu vào được. Từ Kỳ đành đi lại trả cho Trịnh Kim, cậu nói:

- Tí mày ngủ ở phòng y tế à.

- Ừ sao à - Trịnh Kim hỏi lại.

- Không hỏi vậy. Thôi tao đi trước.

- Ừ.

Nãy giờ Tú Anh mới vào đến cổng vì lúc ngoài cổng cậu còn mãi buồn với mấy em ngoài trường muốn gây chú ý với mình.

Tú Anh vô tình lại gặp được Trâm Nhi cũng đang đi vào. Tú Anh gọi.

- Êu êu...

Trâm Nhi không biết là có phải gọi mình không nhưng theo phản xạ cô vẫn cứ quay lại. Đứng ngay mặt Tú Anh, Trâm Nhi cười cười rồi quay đi, đi tiếp. Tú Anh đơ người “thái độ vậy là sao”, cậu chạy lại chỗ Trâm Nhi đi ngang với cô, bắt chuyện:

- Em đi học à.

Chưa đầy 3 giây Tú Anh đã hối hận khi mở lời bằng câu hỏi như thằng ngơ của mình. Trâm Nhi gật gật đầu không nói gì. Tú Anh lại nói:

- Hôm nay em đi gì đến trường vậy?

“Lại hỏi ngu”. Tú Anh không biết hôm nay mình làm sao nữa. Tự nhiên gặp Trâm Nhi lại loạn hết cả lên thế này.

- Xe.

Trâm Nhi đáp. Lần này Tú Anh uốn lưỡi trước khi nói. Cậu hít một hơi rồi thở phào ra, điểm nhẹ một nụ cười lấy lại phong độ, nói:

- Chiều em rảnh không. Đi ăn nhé.

Trâm Nhi dừng chân nhìn sang Tú Anh, cô gật đầu:

- Được.

- Thế chứ.- Tú Anh cười toe toét, cậu tự nhiên khoác tay sang vai Trâm Nhi đi.

...

Giữa giờ Kim Anh ra điểm hẹn chờ Từ Kỳ, cậu đang đi tới. Kim Anh sốt ruột thấy Từ Kỳ cứ từ từ từng bước tiến lên, cô đứng dậy chạy lại chỗ anh cho nó lành. Kim Anh chân bước theo Từ Kỳ miệng hỏi:

- Sao có thấy tin nhắn tôi gửi cho cậu ta không.

- Không – Kim Anh nghe xong thở phào ra, mặt mày giãn hết cỡ, cười toe toét- May thế.

- Không thấy tin nào hết, nó khoá phần tin nhắn rồi không vào được.

Kim Anh tắt ngấm nụ cười trên môi nhìn Từ Kỳ:

- Tức là cậu chưa xem được à.

- Ừ.

Kim Anh xụ mặt xuống như tài lá chuối. Cô ngồi xuống ghế trong căn tin, mặt mày nhăn nhó như khi ăn ớt, lăm lăm:

- Xong rồi,, xong thật rồi...

- Thằng Kim nó đang trong phòng y tế ấy, vào đấy mượn máy nó mà xem.

- Ừ.- Kim Ah đứng bật dậy rồi chạy đến phòng y tế bỏ mặc luôn Từ Kỳ ngồi đấy.

Phòng y tế...

Kim Anh rón rén mở hé cửa nhìn vào. Cô an tâm khi không có “phù thủy” trong đấy. Kim Anh mở hẳn cửa bước vào, từ từ kéo chiếc rèm ra nhìn thấy Trịnh Kim đang nằm ngủ.

“Đúng là lộn suốt ngày chỉ ngủ” Kim Anh nghĩ thầm. Mắt cô tia thấy điện thoại của Trịnh Kim đang để đầu giường. Kim Anh nhẹ nhàng từ tốn bước từng bước đến. Khẽ đưa tay nhón chiếc điện thoại lên. Cô mở phần tin nhắn ra mà nó đã khoá mặt mã bảo vệ rồi. Kim Anh thử ấn ngày tháng năm sinh của Trịnh Kim nhưng không được, cô cắn môi cố nghĩ xem mặt mã có thể là số gì.

- Đưa đây mở cho.

- Cảm ơn – Kim Anh đưa máy về phía người vừa nói.

Cô há hốc nhìn Trịnh Kim đang ngồi nhìn mình. Kim Anh tay run run đưa lại điện thoại cho cậu, mặt méo xệch, miệng cố gượng cười:

- Hi...đi đây...cậu ngủ tiếp đi.

Kim Anh định chuẩn thì cô bỗng nhớ lại mục đích của mình xem tin nhắn ấy Trịnh Kim đã đọc chưa. Cô quay mặt lại nhìn Trịnh Kim dò ý:

- Hi hi...

- Hihi..- Trịnh Kim nhại lại giọng cười của Kim Anh rồi hai hàng lông mày nhíu lại, hất mặt hỏi:

- Chuyện gì?

Kim Anh nín ngay, cô nhìn nhìn Trịnh Kim, hai tay xoắn lấy vạt áo:

- Tôi qua cậu có thấy tin lạ nào không.

- Tin gì.

“Cậu ta nói vậy chắc là chưa biết. Để hỏi lại cho chắc”. Kim Anh nén mừng, mặt vẫn căng thẳng hỏi:

- Tin tôi gửi cho cậu ấy.

- À...- Trịnh Kim cầm máy lên ấn ấn gì đó, rồi dơ màn hình lên cho Kim Anh nhìn – Tin này á.

Kim Anh dặt dặt lấy điện thoại từ tay Trịnh Kim cô căng mắt đọc “. Tôi thích cậu lắm. Cậu không sai đâu” đập ngay vào mắt cô, Kim Ah bậm bậm môi lên đảo mắt xang nhìn Trịnh Kim “Xong rồi, ngưng hết cả người”. Kim Anh lại cười hề ra đưa lại điện thoại cho Trịnh Kim. Cậu đọc lại riêng đoạn tin nhắn đó của Kim Anh rồi ngẩng đầu lên, cười cười nhìn cô:

- Như vậy có được xem là tỏ tình không.

Kim Anh bối rối không biết nói gì, mặt cô nóng phừng phừng, mắt cứ mở to nhìn Trịnh Kim trân trân. Cậu khẽ cười nhẹ nhìn cô. Lần đầu Kim Ah thấy được điệu cười rất hiền này từ Trịnh Kim.

Kim Anh nuốt nước bọt, cô định biến ra khỏi nơi này, khỏi không khí ngột ngạt này thì Trịnh Kim tiếp:

- Ngồi xuống đây.

Trịnh Kim vỗ xuống giường. Kim Anh đứng long ngóng không làm gì cứ chờ người ra. Trịnh Kim quát:

- Ngồi xuống.

Kim Anh gạt mình, ngồi xuống ngay lập tức. Không hiểu sao cô lại sợ cậu vậy. Trịnh Kim nói:

- “Nè” cái tin nhắn này nên tôi mới tha cho cậu đấy. Lần sau đừng có cái kiểu bán rẻ nhan sắc của tôi đi mà lấy tiền mời thằng khác đi ăn mừng tôi sẽ không tha nữa đâu. Thiếu tiền cứ nói với tôi hiểu chưa.

Kim Anh nuốt khan gật gật đầu theo quán tính. Trịnh Kim hất lại:

- Nhớ chưa

Kim Anh gật đầu tiếp. Trịnh Kim cũng gật đầu, cười nhẹ:

- Tốt. Thôi vào học đi.

Kim Anh đứng dậy đi về lớp như con rô bốt. Đi đến nửa hành lang cô mới giật mình tỉnh lại. Kim Anh lẩm bẩm “Sao mình lại sợ cậu ta vậy chứ... sao lại để cậu ta ra lệnh vậy” Kim Anh lấy tay tự gõ vào đầu mình rồi cô lại cười tủm tỉm thay đổi thái độ đột ngột 180 độ “Mà cậu ta cũng hiền thật... thế là hết giận”. Kim Anh thấy nhẹ nhõm trong người hẳn ra. Một niềm vui len lỏi trong lòng cô. Kim Anh vui vẻ tung tăng về lớp.

Hữu Thiện thấy Kim Anh vẫn cười tươi hơn hờ như chưa xảy ra chuyện gì. Hữu Thiện cẩn mõi, quan sát Kim Anh “Chẳng nhẽ mình đi sai một bước”, Hữu Thiện nhíu mày mặt nhăn lại nghĩ mãi không ra. Cô tự nghĩ thầm “Không được keo này thì bày keo khác vậy. Cậu không may mắn mãi được đâu” Hữu Thiện cười khẩy quay đầu đi.

...

Tú Anh đứng trước gương trong phòng soi đi soi lại nhan sắc, cậu gật gù hải lòng rồi mới cầm khoá xe ra ngoài. Mẹ Tú Anh đang ngồi uống trà ngoài vườn, thấy Tú Anh mặt tươi roi rói, bà khẽ hắng giọng, đặt tách trà xuống bàn nói:

- Đi đâu mà mặt mày hơn hờ vậy con.

- Đi gặp con dâu tương lai của mẹ đây – Tú Anh cười toe toét nói.

Mẹ Tú Anh trở mắt nhìn cậu. Đây là lần đầu kể từ sau ngày ấy Tú Anh mới nói về một người con gái khác như vậy với bà. Mẹ Tú Anh thấy sự thay đổi mừng cho cậu, bà mỉm cười nhìn Tú Anh lái xe đi khuất “Cuối cùng nó cũng thoát khỏi cái bóng đấy”.

Tú Anh vừa lái xe miệng huýt sáo vang. Cậu đi sớm hơn nửa tiếng so với giờ hẹn mục đích là vì muốn đến nhà Trâm Nhi đón cô để hai người cùng đi một xe chứ không muốn đi riêng lẻ khoẻ ăn.

Gần đến nhà, Tú Anh gọi điện cho Trâm Nhi ra ngoài. Tú Anh đến nơi thì Trâm Nhi đã có mặt trước cổng, cậu cười:

- Đi em.

Trâm Nhi lên xe. Tú Anh đưa cô đến một nhà hàng quen thuộc. Cậu lịch sự như những quý ông kéo ghế cho Trâm Nhi rồi mới ngồi xuống.

- Em muốn ăn gì.

- Anh chọn đi.

- Thôi em chọn đi – Tú Anh đùn đẩy menu cho Trâm Nhi.

- Đã bảo anh chọn rồi mà lại – Trâm Nhi đẩy lại chệp miệng nói.

- Ừ rồi. – Tú Anh gọi đại vài món.

2 người lại im lặng không nói gì nữa, nhìn nhau cũng ngại. Lát sau phục vụ mang đồ lên, 2 người cùng ăn, Tú Anh bắt chuyện:

- À hè này em định đi đâu không.

- Chắc là về Đà Lạt thăm bà. – Trâm Nhi đáp.

Tú Anh sáng mắt :

- Vậy cho anh về với. Lâu lắm rồi anh cũng không gặp bà.

Trâm Nhi trở mặt:

- Vậy anh...

Tú Anh hiểu ý cô muốn nói gì, cậu cười gật đầu:

- Anh nhớ hết rồi.

Trâm Nhi nuốt nốt miếng thịt bò trong miệng, mắt tròn xoe nhìn cậu:

- Sao anh lại nhớ ra.

- À. Thì là lúc em cho anh ngủ ở nhà em ấy. Anh ở phòng em thấy ảnh hồi bé của hai bọn mình nên nhớ lại.

Nhắc đến ảnh, Tú Anh tủm tỉm cười làm Trâm Nhi ngại cả người. Cô cúi gằm mặt im lặng không nói nữa chỉ ăn thôi.

Tú Anh bỗng dưng nghiêm chỉnh:

Chương 86

- Này. Anh có chuyện muốn nói với em.

Trâm Nhi lấy khăn giấy lau miệng, cô nói:

- Chuyện gì?

- Anh...

Tít...tít...

Ngay lúc Trâm Nhi căng thẳng nhìn cậu và Tú Anh định bày tỏ thì có tiếng chuông điện thoại của cậu reo. Tú Anh nheo mắt nhìn số lạ. Anh lẩm bầm “Tự nhiên gọi vào lúc này”. Cậu mở máy:

- Ai vậy.

- Anh à...em về rồi đây...

Mặt mày Tú Anh đột nhiên biến sắc, cậu tắt ngay điện thoại/. Trâm Nhi nhìn thấy rõ biểu hiện ấy trước mặt Tú Anh. Mối Tú Anh mím lại, mặt tái đi, ánh mắt nhìn thờ thẩn. Trâm Nhi nhẹ giọng hỏi:

- Anh sao vậy.

Tú Anh lắc đầu, gương mặt cố tỏ ra bình tĩnh:

- À không có gì, anh hơi mệt.

- Ừ vậy thì về nghỉ sớm đi.

- Ừm – Tú Anh gượng cười gạt đầu. Phía dưới bàn tay anh đang nắm chắc chiếc điện thoại đến nỗi tay toát cả mồ hôi.

Trâm Nhi bỗng hỏi:

- À này anh định nói gì với em vậy?

- Thôi để khi khác vậy.

- Ồ. – Trâm Nhi gạt đầu theo cậu ra lấy xe đi về.

Cô nhận thấy gương như người gọi điện cho Tú Anh có điều gì đó ảnh hưởng rất lớn đến anh nên Tú Anh mới vậy. Trâm Nhi thấy Tú Anh đã không muốn nói nên cũng trả lời thêm nhiều.

...

Chi Mai mệt mỏi quăng cặp sách xuống dưới ghế. Cô ngồi xuống tháo giày:

- Mẹ ăn cháo có cần cho hành không ạ.

Chi Mai khựng người lại. Mọi hoạt động cô đều đứng hình khi nghe giọng nói từ gian bếp văng ra. Cô ngó quanh nhìn không thấy mẹ mình đâu. Chi Mai tưởng mình nghe nhầm, cô cúi xuống tháo nốt giày bên kia:

- Mẹ cho hành hay tíu tở ạ. Chắc cảm phải cho hành rồi.

Chi Mai ngẩng phắt mặt lên. Cô quăng vội đôi giày trên tay sang một góc, xỏ vội đôi dép vào, từ từ tiến về gian bếp.

Chi Mai khẳng định giọng nói ấy là của Nguyên Khang rồi nhưng cô vẫn không hiểu lý do gì cậu đến nhà mình. Có khi nào nó tiếp tục lừa tình cô không.

Chi Mai đứng lặng im nhìn sau lưng cậu, cô tìm mãi không ra một lý do nào để cậu có thể bước chân vào nhà mình mà mẹ cô đi đâu chứ để tên gian xảo

này bước vào nhà. Chi Mai tăng hắng, Nguyên Khang giật mình quay lại. Cậu nhìn Chi Mai rồi nở nụ cười:

- Em về rồi à.

Đáp lại câu hỏi đó bằng thái độ khó chịu:

- Mẹ tôi đâu?

- Vừa rồi mẹ còn ở ngoài phòng khách mà. Chắc bà lên phòng ngủ rồi.

- Vậy sao cậu lại ở nhà tôi?

- À anh đến để nấu cháo cho mẹ ăn.

- Không cần, để đây tôi làm được rồi, cậu mau về đi.

Nguyên Khang gương mặt thoáng hiện nét buồn, cậu nhẹ giọng nói:

- Em nghe anh giải thích được không. Chuyện lần trước em nghe được chỉ là hiểu lầm...

- Thôi không cần nói nhiều, cậu về cho.

- Nhưng...

- Biến đi tôi không muốn nhìn thấy cậu.

- Anh xin lỗi.

Nguyên Khang khẽ nói khi đi ngang qua người Chi Mai. Khi cậu đi khuất, Chi Mai mới thấy tâm trạng mình thật tồi tệ, nhìn dáng vẻ thất thần buồn bã của cậu cô cũng đâu vui gì. Chi Mai thở dài, nén nỗi buồn vào trong lòng “Cậu ta chỉ là vui đùa với mình thôi. Đừng vọng tưởng nữa”. Chi Mai vỗ hai tay lên mặt cho tỉnh táo. Cô cố quên đi chuyện về Nguyên Khang.

- Này... - Nguyên Khang bỗng nhiên lù lù xuất hiện.

Xoàng...

Chi Mai đang bẽ mặt chới vờ ngủ gật khỏi bỗng nghe tiếng gọi làm cô giật thót mình làm rơi chiếc áo khỏi tay đổ ập xuống sàn.

Ái...

Nguyên một mảnh sành đâm trúng chân cô, nước cháo nóng hổi văng lên chân làm cô bỏng rát. Chi Mai ngồi thụp xuống, ôm chân kêu đau.

Nguyên Khang vội vàng chạy lại, anh nhanh tay vớt một chậu nước cho Chi Mai rửa chân, cậu nhẹ nhàng đặt chân cô vào chậu nước lạnh, nó làm Chi Mai cảm thấy dễ chịu hơn. Chi Mai nhìn Nguyên Khang cúi mặt xuống rửa chân cho mình, sóng mũi cô bỗng cay cay, những tủi thân trong cô như vỡ òa. Chi Mai cố gắng lắm mới nén được nước mắt khỏi trào ra. Cô nói:

- Quay lại làm gì. Tôi đã bảo về đi rồi mà lại.

Nguyên Khang từ từ ngẩng đầu lên, cậu không nói gì chỉ khẽ cười rồi đặt chân cô ra ngoài, cậu đỡ cô ngồi lên ghế rồi lau dọn sạch chỗ bẩn. Xong xuôi, Nguyên Khang hỏi:

- Nhà em có oxi già với băng không?

- Làm gì.

- Để rửa vết rách không em bị nhiễm trùng đấy.

- Ở trong kia – Chi Mai chỉ lên phía tường có đóng một chiếc hộp y tế.

Nguyên Khang đi lại lấy băng rồi quay lại ngồi đối diện với Chi Mai. Cậu vỗ vỗ tay lên đùi mình.

- Cho chân lên đây.

- Không. Đưa đây tôi tự làm.

Chi Mai dứt lấy thuốc từ tay Nguyên Khang. Cô nói:

- Cậu có thể về. Không tiễn.

Cô cúi mặt xuống, cho chân lên ghế, tra oxy già rửa vết thương. Chi Mai nhăn nhúm mặt mày vì bị xót. Nguyên Khang kéo chân cô đặt lên đùi mình làm Chi Mai chói với suýt ngã tập hai.

Chi Mai quát:

- Cậu làm gì vậy.
- Ngồi im đi. Làm xong rồi mình nói chuyện cho ra lẽ.

Cậu cầm lấy lọ oxy già trên tay và ýt bông lau rửa vết rách cho cô. Chi Mai kêu xót liên mồm, cô lườm lườm Nguyên Khang “tất cả cũng tại cậu ta mà mình bị vậy. Sao chửi” nhưng cô vẫn ngồi yên cho cậu làm. . . cậu cố gắng lau nhẹ hết sức có thể, vừa làm cậu vừa thổi vào đấy cho cô đỡ xót. Nguyên Khang dán chiếc băng cá nhân vào chỗ thương rồi nói:

- Xong.

Cậu nhẹ nhàng đặt chân cô xuống rồi nhìn thẳng vào Chi Mai làm cô bối rối. Chi Mai cố tỏ là bình tâm nhưng miệng vẫn cà lăm:

- Chuyện, . . . chuyện gì. . . nói nhanh.
- Anh vói em làm lại từ đầu nhé. Coi như chưa có chuyện gì xảy ra anh chưa nghe thấy gì và em cũng vậy.
- Tôi làm gì mà cậu nhìn với thấy. . .

Nguyên Khang nheo mắt cười nhẹ:

- Chẳng phải có lần em nói với Kim Anh người em thích là Từ Kỳ còn em nhận lời yêu anh chỉ là do cái tiếng n05 của anh thôi đúng không.

Chi Mai nghe Nguyên Khang nói đúng quá làm cô đâm ra lúng túng. Chi Mai nhăn mặt” sao cậu ta biết nhờ”. Nguyên Khang đều đều giọng tiếp:

- Anh chỉ vô tình nghe thấy lúc em nói chuyện đấy thôi. Vậy coi như hoà nhé.
- Hoà là hoà thế nào – Chi Mai nhủ mày nói.
- Coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Em cho anh thời gian 1 tháng, nếu em có tình cảm với anh thì chúng ta sẽ duy trì mối quan hệ ấy, còn không anh sẽ từ bỏ.

Chi Mai gật đầu:

- Vậy được. Mà tôi nghĩ cậu nên từ bỏ sớm thì tốt hơn.

Nguyên Khang đổi ngay mặt, cậu lúc nào cũng vậy không nghiêm chỉnh được quá 5 phút. Mặt lúc nào cũng như đang đùa . Nguyên Khang nhovn miệng cười:

- Sau một tháng rồi nói chuyện đấy. Mà này. . .

Nguyên Khang héch héch lông mày làm Chi Mai bật cười, cô cố làm mặt lạnh hất mặt hỏi:

- Sao.
- Nãy em thấy anh đàn ông không. Rất là phong độ.
- Gì cơ – Chi Mai bật thốt không còn gì để nói.

Nguyên Khang huých huých người cô:

- Cứ nói đi không ngại đâu. Có phải lúc nãy nhìn anh men lắm đúng không. Nói chuyện rất là người lớn, ánh mắt và cả hành động cũng rất phong độ. . . haha.

Chi Mai cứ trơ trơ ngồi nhìn Nguyên Khang cười tự mãn, cô lắc đầu bất lực. “Không thể tưởng tượng nổi”.

Nguyên Khang nín cười xong nói:

- Em ngồi nghỉ để anh nấu lại cháo cho mẹ. Chắc mẹ đang đói lắm.
- Ồ.

...

Sau vụ dấy Kim Anh và Trịnh Kim chính thức yêu nhau, tin nóng đấy làm mọi fan cuồng trong trường của Trịnh Kim như vỡ oà, họ không thể tin được người lọt vào mắt nâu của Trịnh Kim lại là một cô gái quá bình thường như vậy. Tin ấy cũn đã lọt vào tai Hữu Thiện làm cô tức sôi gan, tự nhủ thầm với mình sẽ tìm cách không để cho vụ này yên thế này.

Tuy nói là yêu nhau nhưng Kim Anh lẫn Trịnh Kim lúc nào cũng gây nhau không ai chịu nhịn ai.

- Alo...ai vậy ạ.

- ...

- Vậy ạ được đi nghỉ mát á.

- ...

- Vâng vâng.

- ...

- Mai xuất phát. Cho hỏi địa điểm nghỉ mát là ở đâu ạ.

- ...

- Không thể tiết lộ sao

- ...

- Ờ vậy đi.

Kim Anh tắt máy, cô hồ hởi vì chuyến đi được tài trợ 100 % không mất đồng nào. Đây chính là phần thưởng trong cuộc đi leo núi của trường. Kim Anh chạy ù ra phòng khách thông báo cho Trịnh Kim:

- Này, chuẩn bị đồ đi mai chúng ta đi nghỉ mát.

- Đi đâu? - Trịnh Kim dời mắt khỏi màn hình quay xang nhìn Kim Anh.

- Chưa biết. Nhớ cái vụ ma lảm trước mình thắng không, mai họ sẽ đưa xe đến đón mình đấy.

- Vậy à.

- Đi chuẩn bị đi, sáng mai còn đi sớm.

- Ờ. - Trịnh Kim ngoan ngoãn làm theo.

Kim Anh phấn khởi đến nỗi không thể ngậm miệng lại. Cô rất hồi hộp về cuộc đi chơi này. Trịnh Kim thì cũng bình thường thôi nhưng thấy Kim Anh thích vậy cậu cũng không nỡ từ chối.

Chuẩn bị vài bộ quần áo cho vào túi sách xong, Kim Anh về phòng, cô cười:

- Ngủ ngon.

- Ừ, ngủ ngon - Trịnh Kim mỉm cười chúc lại Kim Anh.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Trịnh Kim đóng cửa cho Kim Anh rồi cậu quay về phòng mình nằm nghỉ.

Sở dĩ hai người có phòng riêng là vì Trịnh Kim đã gọi người đến khuôn dọn phòng chứa quần áo riêng đấy thành một phòng ngủ. Quần áo đồ đạc liên

quan đến của Kim Anh đã được đưa vào phòng riêng của cô còn lại Trịnh Kim đã mua thêm một chiếc giường đặt vào phòng rồi trang trí lại tất cả thành một phòng ngủ khang trang.

...

Sáng sớm hôm sau, Kim Anh dậy thật sớm so với giờ hẹn. Cô vào bếp làm đồ ăn sáng xong vừa lúc Trịnh Kim thức dậy.

Kim Anh ngỡ ngàng vì kỳ tích không cần đánh cũng tự tỉnh ngủ của Trịnh Kim. Cô ngạc nhiên:

- Cậu uống nhầm thuốc mất ngủ à.
- Có loại thuốc đấy à - Trịnh Kim cũng ngây thơ hỏi lại.

Kim Anh lắc đầu :

- Không. Thấy hôm nay tự nhiên dậy sớm vậy, đang định vào dục cậu. – Kim Anh cười – Có tiến bộ.

Trịnh Kim ngồi vào bàn ăn. Kim Anh cũng ngồi xuống cùng ăn sáng.

Họ vừa ăn xong là có người gọi đến cho Kim Anh nhanh hai người xuống dưới. Kim Anh vội vàng dọn nhanh rồi cùng Trịnh Kim đi ra ngoài.

Cô thấy có một người đứng bên một chiếc xe rất sịn đang vẫy tay về hướng mình. Kim Anh vội đưa tay lên chào lại, cô định tung tăng bước đến chiếc xe đó vì tưởng là xe đến đón mình.

Vụt...! cô gái từ đằng sau chạy đến đẩy trước. Kim Anh đứng sững lại thì ra người đứng bên chiếc xe bóng loáng kia đang vẫy tay gọi cô gái này. Kim Anh tiu nghỉu đi từ từ lại.

Trịnh Kim vẫn lững thững theo sau. Một chiếc xe khác chờ tới. Một người đàn ông đứng tuổi bước xuống chiếc xe với vẻ rất oai nghiêm mặc véc đen, đeo kính đen như ma trợn. Ông ta vẫy vẫy tay như gọi Kim Anh. Cô trở mắt ra nhìn ông ta với chiếc xe lâu ngày không được rửa bám đầy bụi bẩn đất cát nhìn lại cà tàng kia. Cô không biết có phải gọi mình không. Kim Anh khẳng định lại bằng cách chỉ tay vào mình. Ông ta gật gật đầu, Kim Anh thật lại vào bước cho đi ngang Trịnh Kim cô hỏi:

- Đi nhanh lên xe đến rồi.

Trịnh Kim nhúm mày nhìn chiếc xe đang chờ mình, cậu hỏi Kim Anh :

- Liệu cái xe này có đi được không vậy ?
- Được hết – Kim Anh cười tươi nhanh chân chạy đến.

Mà cô cũng công nhận nhìn cái xe này cũng kinh khủng thật, vừa xấu lại còn vừa nát nữa chứ. Nhưng thôi được tài trợ thì cứ đi ngu gì không đi. Trịnh Kim nhăn nhó nhìn bề ngoài chiếc xe 1 lát đợi Kim Anh dục vào cậu mới miễn cưỡng lên xe.

Bác tài hiểu ý cậu nên vừa cho xe chạy vừa cười nói:

- Cậu đừng nhìn vẻ bề ngoài mà chê xe tôi nha. Nó sịn lắm đấy.

Trịnh Kim nuốt khan “sịn đâu không thấy, điều hoà cũng không có”. Kim Anh trả đề ý đến việc này mấy, cô ngo đầu lên hỏi bác tài:

- Bác ơi bây giờ đi đâu đây ạ.
- Tôi phải giữ bí mật cho đến lúc đến nơi.
- Không gọi ý được ạ - Kim Anh cười cười cố nấn nỉ bác tài.
- Cô thông cảm. Không được.

Kim Anh xụ mặt, ngồi dựa vào thành ghế, định quay sang Trịnh Kim nói chuyện thì thấy cậu đã nhắm mắt như đang muốn ngủ nên cô cũng đành im lặng nhắm mắt cố ngủ.

Xịch...xịch...cờ xịch...kết...

Chiếc xe bỗng nhiên dụt dụt vài cái rồi dừng hẳn. Kim Anh cũng như Trịnh Kim đang ngả người thiu thiu ngủ thì tỉnh hẳn. Kim Anh mở mắt hỏi:

- Có chuyện gì vậy bác.

Người tài xế nhăn nhó lắm bầm:

- Lại chết máy rồi.

Trịnh Kim mở cửa xe đi ra ngoài, cậu nhìn đằng sau *** xe bốc cả khói. Trịnh Kim đưa mắt ngó quanh nơi này. Cậu mãi ngủ nên không biết đi đến đâu bây giờ mới nhận ra chỗ này thật vắng vẻ, giữa những đồi cỏ xanh. Kim Anh cũng xuống xe. Cô thấy người tài xế đang loay hoay sửa xiếc gì đó. Sau một hồi lụi cụi người tài xế đưa tay vuốt mồ hôi nhễ nhại trên trán phán một câu:

- Có lẽ cô cậu phải đón xe đi vào làng dưới kia tạm nghỉ thôi. Xe bị chết buzi rồi không sửa được nữa phải gọi người kéo xe thôi.

Kim Anh trở mắt nhìn ông ta:

- Chú đùa à. Giữa nơi vắng vẻ này xe ở đâu ra mà đón.

Người tài xế lắc đầu về vô tội:

- Cái này tôi không biết cô cậu tự sử đi, xe tôi hông thân tôi không biết về bằng cách gì đây.

- Nhưng...

Trịnh Kim chen vào:

- Ở đây cách thành phố bao xa rồi.

- Khoảng 80 cây rồi.

Người tài xế chỉ về con đường thẳng phía trước nói:

- Cô cậu chịu khó đi bộ xuống dưới kia một đoạn sẽ thấy một ngôi làng nhỏ. Hai người ở tạm đó nghỉ qua 1 đêm sáng hôm sau tôi sẽ đến đón.

Kim Anh lau lau mồ hôi trên trán vì phải đứng dưới nắng, cô than:

- Sao đen vậy. Đành phải thế thôi. Giờ cũng trưa rồi, tìm chỗ nào tạm nghỉ đã.

Trịnh Kim gật đầu, cậu mở cửa xe lấy hết túi xách của hai người ra. Vừa đóng lại.

Cạch...

Trịnh Kim trố mắt nhìn cửa xe bị rơi ra. Người tài xế meo mắt chạy lại cánh cửa bị long:

- Ôi xe của tôi...cậu cậu...- Người tài xế chỉ tay vào mặt Trịnh Kim giọng tức run – Sao cậu nữ mạnh bạo với chiếc xe “ngին vàng” của tôi chứ...Ôi con của bố...

Người tài xế ôm cánh cửa sụt sùi nói. Trịnh Kim cũng nhăn nhó nhìn ông ta, cậu suýt bật cười vì thái độ xót xa của ông ta. Mà chiếc xe cùi này có gì đáng giá đâu cơ chứ. Trịnh Kim tủm tủm cười rồi đi ra một chỗ khác tránh cười trước mặt ông.

Kim Anh cũng buồn cười nhưng cô vẫn nhịn được, lại gần ông tài xế đang sụt sùi ôm cửa xe, cô nói:

- Thôi bác ạ...

Kim Anh chưa nói hết người tài xế đã buông cánh cửa ra đứng lên hùng hổ đi lại phía Trịnh Kim. Kim Anh hoảng hồn nhìn gương mặt hầm hầm của người tài xế, cô tưởng ông ta định hành hung Trịnh Kim nên chạy theo níu kéo lại:

- Bác bình tĩnh, có gì từ từ bàn.

- Cô buông tôi ra - Người tài xế hất tay Kim Ah ra ông ta lao về phía Trịnh Kim trong tay cầm một chiếc comlê.

Kim Ah với sức con gái không thể nào kéo ông ta lại, cô đành nói to:

- Du. Chạy đi.

Trịnh Kim quay người lại, mái tóc khẽ bay bay trong gió hai hàng lông mày khẽ nhíu lại...nhìn người tài xế đi về phía mình với gương mặt đặng đặng sát khí, tay cầm “đồ”. Cậu nuốt khan, Kim Anh đã cố ngăn bước chân ông lại cho Trịnh Kim chạy đi nhưng cậu vẫn bình thản đứng im tại chỗ, tay đút vào túi quần, gương mặt không chút lo sợ, chỉ hơi nhíu mày lại, người tài xế đến trước mặt Trịnh Kim. Ông ta dơ chiếc comlê trên tay lên. Kim Ah che mặt lại, cô không dám nhìn thấy cảnh tiếp theo.

- Cậu à...híchích...chiếc xe này là mạng sống của tôi đây, cậu làm hỏng nó làm sao tôi sống được đây, tôi chết quách đi cho song.

Kim Anh mở bừng mắt ra, cô thấy người tài xế sụt sùi kể khổ với Trịnh Kim, hoá ra chiếc comlê đấy là ông ta dơ lên định dọa tử tử với Trịnh Kim chứ không phải là để đập cậu một trận. Kim Anh thờ phào nhẹ nhõm, cô vuốt ngực đi lại chỗ hai người.

Người tài xế than tiếp:

- Không những tôi mà cả nhà tôi chỉ trông chờ vào chiếc xe này để kiếm sống đấy cậu à...sịt sịt.- Ông ta lau nước mũi rồi tiếp tục - Cậu...giàu có...làm ơn giúp tôi...

Trịnh Kim nhăn mặt nhìn ông đóng phim buồn, Kim Anh cũng nhăn nhó theo cảm xúc của ông ta. Rất truyền cảm =]~. Trịnh Kim giờ mới lên tiếng :

- Chú cần bao nhiêu.

Người tài xế mặt mày tươi hẳn lên ngẩng phắt đầu nhìn Trịnh Kim với đầy lòng biết ơn. Ông ta dùng tay này lau nước mũi nắm lấy tay Trịnh Kim. Cậu vội thụt lại ngay, Trịnh Kim hốt xua tay:

- Không cần kích động vậy đâu chú.

Kim Anh đứng im cười đến đau cả bụng. Người tài xế gật gật đầu:

- Tùy tâm cậu...cậu giúp tôi là mừng lắm rồi đâu dám đòi hỏi.

Trịnh Kim vừa lấy ví ra vừa nhìn ông ta cảnh giác, sợ thấy tiền ông ta lại phần khích quá nhảy sỏ lên ôm hôn cậu thắm thiết thì chết. Trịnh Kim vét hết số tiền mặt trong ví tổng cộng 4triệu700. Cậu đứng xa xa rồi chìa tay đưa cho ông ta. Người tài xế lấy tay quyết nước mắt nước mũi rồi lau vào quần áo của mình, nhận lấy số tiền trong tay Trịnh Kim. Ông vui vẻ lấy tay quẹt vào lưỡi rồi đếm số tiền. Làm Trịnh Kim cảm thấy kinh khủng, cậu nuốt nước bọt nhìn ông ta “lau nước mắt xong quyết nước mũi rồi bôi vào quần áo chưa rửa tay lại liếm nước bọt đếm tiền”, bất giác Trịnh Kim rùng mình. Kim Ah huých người cậu nói:

- Cậu hào phóng vậy.

- Ủ - Trịnh Kim chỉ đáp vồn vện một từ.

Người tài xế đếm tiền song mặt mũi sáng lạng hẳn ra. Ông ta chia lại tờ 200k trước mặt Trịnh Kim:

- Tôi trả cậu. Tôi lấy tròn 4triệu rưỡi là được rồi.

Kim Anh bật thốt:

- Chú tốt quá. Trả lại hẳn 200k.

Trịnh Kim lắc đầu:

- Thôi chú cầm nốt đi.

- Thế sao được cậu cầm lấy có gì dùng phòng thân chứ.

- Cháu còn thế. Không sao - Trịnh Kim từ chối.

Người tài xế kì quặc bước gần đến cậu, quát:

- Cậu cầm lấy đi cho tôi vui...cầm đi...

Ông ta cứ dần tới đưa tiền trước mặt Trịnh Kim. Cậu nhăn nhó đến khổ sở, thấy ông ta định dùng bàn tay vấy đầy nước miếng nước mắt nước mũi đầy cầm lấy tay mình cậu vội vàng nói:

- Thôi được rồi. Cháu cầm- Trịnh Kim nhón tay dứt lấy tờ 200j

- Thế chứ - Người tài xế đút tiền vào túi rồi cười nó vui vẻ trở lại Thôi cô cậu đi trước đi tôi ở lại chờ người đến sửa xe. Trịnh Kim kéo nhanh tay Kim Anh đi, cậu rất dị ứng với người mất vệ sinh. Ví dụ điển hình như ông tài xế này chẳng hạn.

Kim Anh chỉ biết đi theo Trịnh Kim. Hai người đi thẳng về con đường phía trước đã khá lâu rồi mà vẫn trả thấy ngôi làng nào như người tài xế kia nói.

Trời vừa nắng vừa nóng làm hai người mệt lả. Kim Anh ngồi bệt xuống bãi cỏ nghỉ, đưa tay lên che nắng, cô lau bàu:

- Cái này là đi đây ài chứ không phải đi nghỉ mát nữa. Mệt thế cơ chứ.

Trịnh Kim cũng ngồi xuống nghỉ mệt, cậu nói:

- Ai bảo tham đi.

- Biết trước thế này thì ai muốn đi.- Kim Anh nhăn nhó nói.

- Nhìn cái xe là không muốn đi rồi.

- Vậy sao không ở nhà đi – Kim Anh ngang giọng nói.

Trịnh Kim cũng trả thêm nói gì thêm, hiện tại cậu đang rất khát nước. Tất cả cũng tại cái xe cà tàng đấy.

Ngồi nghỉ một lúc cho đỡ mỏi chân. Kim Anh đứng dậy phui quần nói:

- Thử đi một đoạn nữa xem sao.

- Đi nữa à. - Trịnh Kim kêu lên.

- Chứ ngồi đây làm được gì. – Kim Ah vừa nói rồi đi luôn. Trịnh Kim miễn cưỡng vác đồ đi theo sau cũng may toàn quần áo nên cũng nhẹ.

Hai người bước đi khoảng 15p thì thấy một người đàn bà đáng vẻ nông dân đang đi ngược chiều. Kim Ah vội vàng hỏi bà :

- Bác cho cháu hỏi còn bao lâu nữa là vào làng ạ?

Người đàn bà nhìn hai người từ trên xuống dưới rồi nói:

- Cô cậu từ trên phố về đây ?

- Vâng.

“Vậy thì đừng rồi”. Người đàn bà bỗng đổi sắc mặt, tươi tỉnh bảo:

- Cô cậu cứ đi thẳng một chút nữa rồi kẻo phải là đến. Mà cô cậu có chỗ ngủ qua đêm không. Nhà tôi có cho ở trọ đấy, nếu có nhu cầu thì nói tôi nha.

- Vâng. Vậy bác cho trọ từ giờ đến khoảng cả ngày mai là bao nhiêu ạ - Kim Anh thấy may mắn vì không cần tìm cũng có người cho ở trọ.

Người đàn bà cười nói:

- Rẻ mà cô. Nếu hai người ở thì tôi lấy 2 triệu có phục vụ ăn uống, nhà cửa sạch sẽ thoáng mát.

Kim Anh trở mặt, dơ ngón tay lên:

- Cái gì. Một ngày 2 triệu.

Trịnh Kim chen vào:

- Được. Vậy bác chỉ đường cho bọn cháu luôn đi.

Kim Anh quay xang nhìn TRịnh Kim. Cô kéo anh lại 1 góc:

- 2 triệu một ngày cậu không thấy là quá đắt à. Ở đây là nông thôn chứ có phải khách sạn đâu mà đắt vậy.

- Tôi mệt lắm rồi. Cần tắm rửa nghỉ ngơi hiểu không.

- Thì từ đã để tôi trả giá xuống được đồng nào hay đồng đấy. Cậu chưa gì đã ừ vậy. Im nhé.

Kim Anh nói xong cô bước lại chỗ người đàn bà:

- Bác lấy vậy quá thành phố rồi đấy.

- Vậy ý cô là muốn bao nhiêu?

- Hai người 500k.

- Gì. Cô đùa à. 500 sao mà được chúng tôi còn có cả phục vụ ăn uống mà.

- Cháu chưa nói hết. Bây giờ bác đưa cháu về xem chỗ ở ra sao nếu sạch sẽ thoáng mát cháu sẽ trả thêm còn không thì 500 để ở một ngày ở đây là quá thừa thãi rồi đấy ạ.

Người đàn bà cắn cắn môi nghĩ ngợi rồi nói:

- Cô chờ tôi một chút.

Bà ta đi ra một góc lồi con 1200 trong túi ra gọi cho ai đó để hội ý rồi quay lại gật đầu đồng ý với Kim Anh. Bà ta đi trước chỉ đường cho hai người đến một ngôi nhà trong làng.

Kim Ah vừa nhìn thấy một người đang mỉm cười đứng dựa người vào một chiếc xe bóng loáng mỉm cười, gương mặt thật đẹp trai đang vẫy tay chào gọi mình. Trịnh Kim cũng trở mặt bất ngờ trước sự xuất hiện của vị khách không mời mà đến đó.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Kim Ah há hốc mồm bật thốt:

- Anh...

Lập Hàn mỉm cười đi đến. Trịnh Kim thì đứng hình. Cậu quay xang nhìn Trịnh Kim cười gật đầu chào. Theo phản xạ Trịnh Kim cũng chỉ gật đầu lại.

Người đàn bà cũng lên tiếng:

- Ủa cô cậu quen nhau hết hả. Cậu đây cũng thuê phòng trọ mà.

- Vâng - Lập Hàn quay lại người đàn bà nói - Họ đã gửi tiền cho bác chưa.

Người đàn bà lắc đầu :

- Chưa họ xem nhà mới đặt tiền.

- Vậy cần đưa bao nhiêu - Lập Hàn hỏi.

- 1 triệu cậu ạ.

Lập Hàn móc luôn bóp ra định rút tiền trả thì Trịnh Kim mới nói:

- Không cần.

Trịnh Kim cũng lúi vúi ra. Bảo Lập Hàn trả tiền cho mình không khác gì cậu bị mất phong độ. Trịnh Kim mở ví ra. Cậu nuốt nước bọt nhìn.

Tiền mặt cậu chỉ còn đúng 200k này ông tài xế tốt bụng để lại cho mình “dần túi” còn lại toàn thẻ. Trịnh Kim ngược mắt lên nhìn 3 người đang chờ đợi mình làm cử chỉ hào phóng. Không còn đường lui, Trịnh Kim rút ra thẻ ATM đưa cho bà :

- Bác cầm lấy ra pốt mà rút tiền.

Người đàn bà tưởng cậu trêu mình. Bà ta cầm thẻ từ tay Trịnh Kim đưa lên lật trước lật sau rồi cười nói:

- Cậu cứ đùa mãi, cái thẻ nhựa này thì rút tiền gì. Thôi cậu đưa tiền mặt đi.

Kim Anh phì cười nhìn bà ta. Đúng là ở cái làng hẻo lánh này nên họ không biết đến dùng thẻ là gì. Mà ở đây chắc chắn cũng trả có chỗ rút thẻ đâu mà Trịnh Kim lại đưa thẻ cho bà.

Trịnh Kim nói:

- Nhưng cháu không còn tiền mặt.

Bà ta đập tay vào vai Trịnh Kim lại cười nói:

- Ấy da. Vậy cậu cứ để cho anh bạn đẹp trai này trả hộ cho ngại gì người quen cả mà.

Trịnh Kim quét mắt xang nhìn Lập Hàn đang mím môi như cười nhạo mình. Tự ái trầm trọng, Trịnh Kim nhú mày quay xang Kim Anh:

- Có tiền không cho tôi vay 1 triệu.

Kim Anh gạt đầu, cô định mở túi sách ra lấy tiền thì Lập Hàn đã giao tiền xong cho người đàn bà. Bà ta cười tươi rồi nói:

- Cậu này galăng ghê.

Trịnh Kim trở mắt nhìn cậu, anh lấy tiền từ tay Kim Anh đưa cho Lập Hàn :

- Không nợ nần.

- Khỏi. Coi như tôi trả cho Kim Anh, cậu không cần quan tâm- Lập Hàn nói câu đó đầy ngụ ý sâu xa.

Trịnh Kim cũng hiểu Lập Hàn đang muốn đối trọi với mình. Lập Hàn nói với Kim Anh:

- Vào trong tắm rửa nghỉ ngơi đi em. Đi đường chắc mệt rồi.

- Ủ anh. – Kim Anh cười gạt đầu – Cô quay xang nhìn Trịnh Kim đang đứng có vẻ bức bối lắm. Kim Anh cũng biết Trịnh Kim đang thấy khó chịu vì phải nhờ người khác trả tiền hộ. TRước nay cậu chỉ có khái niệm cho người khác chứ không có người khác ban cho mình. Kim Anh hiểu được điều đó vì mỗi lần cậu thấy tức hay không vừa ý cái gì đều có động tác nhún mày mím môi. Kim Ah lên tiếng, kéo tay Trịnh Kim:

- Đi thôi chẳng phải cậu muốn nghỉ sao.

Trịnh Kim đành miễn cưỡng đi theo đà kéo của Kim Anh. Lập Hàn đi vào trước. Theo sự chỉ dẫn của bà chủ nhà. Mỗi người được một phòng trên tầng hai. Tuy có hơi bé nhưng sạch sẽ thoáng mát thật.

Sau chặng đường mệt mỏi, mọi người đều tắm rửa nghỉ ngơi.

Chiều 17h30'... Kim Anh thức dậy xuống nhà thì đã thấy Lập Hàn đang ngồi dưới. Nhìn thấy cô, Lập Hàn liền nói:

- Đói chưa anh em mình đi ăn.

- Chờ em gọi luôn Trịnh Kim dậy. Chắc vẫn đang ngủ.

- Cứ để cậu ta ngủ đi. Anh em mình đi ăn rồi mua về.

Kim Anh gạt đầu đồng ý. Dù gì gọi thì Trịnh Kim cũng chưa chắc đã dậy. Lập Hàn lái xe đưa Kim Anh đi vòng quanh làng xã này tìm một chỗ ăn sáng sũa một tí nhưng toàn là cỗ trung bình kém. Kim Anh sốt ruột, bụng cô đang teo tóp dần, Kim Anh nhìn Lập Hàn rồi chỉ một quán ăn nhỏ bên đường, cô nói:

- Vào đây ăn đi anh.

- Ủ.

...

Một lúc sau khi hai người vừa đi, Trịnh Kim cũng thức giấc, cậu rửa mặt rồi đi xuống dưới, thấy bà chủ nhà đang ngồi nhặt rau.

Trịnh Kim lấy nước uống. Bà chủ thấy cậu liền hỏi:

- Cậu không đi cùng hai người kia hả.

- Ai cơ ? - Trịnh Kim ngưng uống, cậu hỏi lại.

- Cái cô gì với cậu đẹp trai đi xe sịn ấy.

- Họ đi đâu?

- Chắc đi ăn.

- Sao bác bảo phục vụ ăn uống cơ mà.

- Thì có nhưng chắc hai người họ đói quá nên đi ăn trước. Cậu không thấy tôi đang làm cơm sao.

Trịnh Kim nhún mày không nói gì nữa. Cậu đóng chai nước lại mặt hầm hầm hằn hắc. Dẫn mạnh chai nước xuống bàn Trịnh Kim đi về phòng. Bà chủ lắc đầu nhìn theo rồi lại nhặt rau tiếp.

Kim Anh cùng Lập Hàn đi ăn về. Hai người cười nói đến tận khi vào nhà. Trịnh Kim đứng trên ban công nhìn thấy hết. Hai hàng lông mi cau lại tỏ rõ khó chịu nhìn đến khi hai người khuất vào trong nhà.

Kim Anh nói:

- Em lên đưa đồ cho Trịnh Kim.

- Ừm.

Kim Anh hỏi bà chủ mượn một đôi đũa thìa bà bát để bỏ mì ra cho Trịnh Kim rồi chạy lên phòng cậu, cô gõ cửa mà không thấy cậu ra liền tự mở cửa vào.

Thấy Trịnh Kim đang nằm trên giường, Kim Anh tưởng cậu vẫn đang ngủ nên nhẹ nhàng đi vào đặt bát mì lên bàn.

- Cậu đi đâu vậy.

Kim Ah giật cả mình, cô quay xang thấy Trịnh Kim đang nhìn mình chăm chăm ánh mắt lộ rõ sát khí.

- Đói quá nên đi ăn với Lập Hàn.

Trịnh Kim ngồi bật dậy, mặt đăm đăm:

- Ngon nhờ.

- Cũng tạm – Kim Ah ngây thơ nhận xét. Cô vô tư không hiểu câu đá đều của Trịnh Kim càng làm cậu tức thêm.

Trịnh Kim ghen lời. Kim Anh nói:

- Tôi có mua về cho cậu này. Ăn đi.

- Không, tí tôi ăn cơm. - Trịnh Kim đứng dậy, lại đi xuống dưới nhà. Kim Anh đàn mắt nhìn theo.

Cô không hiểu Trịnh Kim bị gì nữa. Kim Anh lẩm bầm “không ăn thì tôi ăn, đói mà còn bày đặt cảnh cáo”. Kim Anh đi xuống nhà theo Trịnh Kim. Tay cô đang cầm một tô mì vẫn thần nóng hồi nghi ngút khói. Đặt nó xuống bàn, Kim Anh kéo ghế ngồi đối diện Trịnh Kim, mắt đảo liên hồi quan sát cậu, mồm thì suýt xoa liên tục:

- Ô ôi...ngon chưa...

Kim Anh đưa lên mồm từng gắp một ngon lành. Nói thật ra bụng Trịnh Kim cũng đang biểu tình sôi động lắm rồi nhưng vì chút thể diện của đàn ông nên cậu kiềm lòng. Trịnh Kim không thể há mồm ra mà ăn đồ của tình địch mình được.

Trịnh Kim cười nhếch môi nhìn Kim Anh cố tỏ ra ngon lành trước mặt cho mình thêm:

- Không cần phải diễn đâu.

Nói xong Trịnh Kim đứng dậy đi xuống bếp gắp bà chủ nhà. Cậu nói:

- Bác làm gì mà làm cơm lâu vậy. Cháu đói lắm rồi đây.

- Cậu từ từ. Tôi đang làm đây.

- Nhanh lên.

- Công nhận cậu khó chịu thật, bù cho cậu kia. Đẹp trai mà khó tính thế ai chịu cho nổi, lúc nào cũng nhăn mặt cau mày – Bà chủ nhà vừa làm đồ ăn vừa lẩm bầm.

Trịnh Kim định quay mặt đi thì nghe được những lời bà chủ nhà lẩm bầm. Cậu nháu mày quay lại:

- Này bác.

Bà chủ tưởng cậu đi rồi mới lải nhải ai ngờ Trịnh Kim quay lại gọi làm bà giật mình quay lại:

- Cậu cần gì nữa à.

Trịnh Kim mím môi nhìn bà vài giây rồi mới bật thốt:

- Bác vừa nói gì vậy.

Bà chủ nhà tưởng cậu nghe được định làm gì mình, bà ta chối bay chối biến:

- Tôi có nói gì à. Làm gì có cậu nghe nhầm rồi.

- Không đúng. Bác vừa nói cháu khó tính gì nữa.

Bà chủ nhà không ngờ mình nói xấu sau lưng cũng bị bắt quả tang, bà ta ái ngại nhìn Trịnh Kim.

- Thật ra cũng không có gì...cậu...

- Bác cứ nói đi...

- Thì tôi chỉ bảo là cậu khó tính thế thì con gái sẽ không thích...Cậu thông cảm tôi có gì nói nấy....tôi...

Trịnh Kim tròn mắt nhìn bà, rồi ngắt lời:

- Vậy con gái thích dạng nào?

Đến lượt bà chủ nhà trở mắt nhìn lại cậu. Bà ta chặt chặt lưỡi vừa quay lại nấu đồ ăn tiếp, vừa nhận xét quan điểm:

- Theo tôi thấy, con gái thường thích mẫu đàn ông đẹp trai không lăng nhăng, không nói quá nhiều nhưng vẫn phải có tí máu hài, có tiền đồ, đặc biệt là dịu dàng không nên cứ cau mày suốt như cậu như vậy sẽ rất dễ gây áp lực với người con gái cạnh mình.

Trịnh Kim gật gù chú ý lắng nghe. Bà chủ nhà kể một loạt xong rồi ngưng một lúc mới tiếp:

- Thôi com sắp làm xong, cậu lên nhà chờ chút. Tôi dọn lên rồi dùng bữa.

Trịnh Kim quay mặt đi lên nhà. Cậu vừa đi vừa ngẫm nghĩ về những lời bà chủ nhà nói. Trong những điểm nêu trên thì cậu chỉ được có ba điểm đẹp trai, có tiền đồ, đặc biệt là nói ít - cậu rất tự hào về điểm này. Trịnh Kim chú ý nhất là câu cuối của bà chủ nói về mình. Trịnh Kim vừa đi vừa nhủ mồm chẹp miệng. Chẳng nhẽ cậu phải vui tươi lúc nào cũng nhe răng cười rồi không được nhủ mồm trước những chuyện khó chịu.

Kim Anh ngồi xem tivi mà thấy Trịnh Kim cũng mấp mấp mồm như đang lẩm bẩm gì đó, cô lên tiếng:

- Êu êu...

Trịnh Kim vẫn không trả lời. Cậu lại kéo ghế ngồi xuống như người mất hồn ngẫm nghĩ gì đó mà Kim Anh không thể hiểu nổi. Cô lác đầu xem tivi tiếp:

- Nhập rồi...- Kim Ah lẩm bẩm

Lập Hàn từ trên phòng cũng đi xuống. Cậu cũng thấy Trịnh Kim đang ngồi như người côi trên. Cậu đi đến chỗ Kim AN ngồi xuống hỏi nhỏ:

- Bị sao vậy?

- Em không biết – Kim Anh lác đầu, mắt vẫn mãi mê xem phim.

Vừa lúc ấy bà chủ dọn cơm lên bà. Trịnh Kim mới tỉnh người lại. Cậu bỗng nhiên đứng dậy, lòng mảy mỗ gần hết cỡ sắp chén đĩa ra hộ bà.

Trịnh Kim ngồi xuống nói:

- Kim Anh ra ăn cơm.

Trịnh Kim thấy Lập Hàn cũng ngồi đấy, vì lịch sự nên cậu cũng phải lên tiếng mời:

- Anh ăn cơm.

Lập Hàn cũng nhẹ nhàng mỉm cười đáp lại:

- Này tôi đi ăn với Kim Anh vẫn no.

Kim Anh cũng thêm vào:

- Tôi cũng no rồi. Cậu với bác cứ ăn đi.

Lập Hàn nói xong ánh mắt vẫn không quen quét qua Trịnh Kim dò thái độ. Trịnh Kim nuốt nước bọt nén ngọn lửa âm ỉ. Cậu cũng cố tạo ra nụ cười khả ái nhất mà đến Kim Anh cũng phải bất ngờ. Trịnh Kim cầm đĩa lên ăn. Trong lòng cậu vẫn tức nhưng vì nghĩ đến mấy câu bà bác này nói nên đành tỏ ra lịch sự không cau có.

Lập Hàn mỉm môi khẽ cười, cậu quay xang nói với Kim Anh:

- Anh em mình thử đi dạo xung quanh đây xem có gì hay không.

Bà bác lúc này mới lên tiếng:

- Cô cậu đi đi. Tối nay có hội chợ đó, đến đấy mà xem đông vui ra trò.

Trịnh Kim đang ăn cơm như muốn nghẹn, cậu nuốt chửng miếng cơm chưa nhai xuống cổ, im lặng nghe câu trả lời của Kim Anh.

- Vậy ạ. Thế thì đi anh.

Trịnh Kim sốc nặng khi nghe sự đồng ý nhiệt tình của Kim Anh. Trịnh Kim không biết mình có thể giữ bình tĩnh được bao lâu nữa. Nếu giờ cậu xin đi cùng thì mất mặt với Lập Hàn quá. Trịnh Kim đành im lặng.

Kim Anh vừa lúc ấy cũng lên tiếng rủ Trịnh Kim:

- Đi không.

- Đương nhiên...

- Chắc cậu không có hứng thú đâu nhỉ?

Trịnh Kim chưa nói hết Lập Hàn đã đánh đòn phủ đầu. Trịnh Kim ngậm luôn miệng lại, cậu khó chịu nhìn sang Lập Hàn thì chỉ nhận được vẻ mặt thản nhiên nơi ấy. Lập Hàn đã không muốn cậu đi thì cậu lại càng đi. Trịnh Kim nở nụ cười:

- Đương nhiên là có hứng thú chứ. Chờ tôi lên thay đồ rồi cùng đi.

Kim Anh ngỡ trước những sắc thái biểu lộ cảm xúc của Trịnh Kim hôm nay. Cô không biết Trịnh Kim có uống nhầm cái gì không nữa mà hôm nay lại hay cười mà cười mỉm nữa nó mới choáng chứ lại còn ăn nói rất từ tốn không cau có... “Bị ma nhập rồi” Kim Anh thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Lập Hàn cố ý nói như vậy là để Trịnh Kim không đi nhưng ai ngờ tác dụng ngược lại so với dự tính. Tuy khó chịu nhưng cậu vẫn không tỏ ra mặt mà thay vào đó là thái độ điềm nhiên.

Bà chủ nhà thăm quan sát mọi nhân vật. 1 lúc lâu mới lên tiếng:

- Cô cậu biết đường đi không?

Kim Anh lắc đầu. Bà ta tiếp:

- Vậy để tôi đi cùng.

- Vâng.

Bà mau chóng dọn chén đĩa trên bàn, vừa lúc Trịnh Kim cũng đi tới. Cả 4 cùng ra ngoài.

Vì hội chợ cũng khá gần với nhà bà chủ nên chỉ cần đi bộ. 4 người đến đó nhanh chóng. Ở đây lễ hội đốt lửa nhảy múa rất vui. Ánh sáng của lửa bao trùm một khoảng không gian lung linh huyền ảo, mọi người thi nhau nhảy múa bên đóm lửa bập bùng.

Đã thấy nhiều trên tivi những vụ này nhưng đây là lần đầu tiên Kim Anh được tận mắt thấy, ánh mắt cô nhìn họ tỏ ra rất hứng thú.

Bà chủ nhà lên tiếng:

- Mọi người cùng vào tham gia thôi.

Bà kéo tay Kim Ah đi trước hai anh đẹp trai cũng từ từ đi sau. Kim Anh được bà chủ nhà đưa vào vòng nhảy, những tiếng reo hò rộn rã cả vùng trời tiếng cười, tiếng nói liên hồi. Mới đầu Kim Anh còn ngượng lóng ngóng không biết theo nhịp, một lúc sau cô mới bắt chước được một vài điệu của họ. Kim Anh vừa cười vừa vui đùa.

Trịnh Kim cũng như Lập Hàn chỉ đứng bên ngoài xem chứ không vào bên trong tham gia. Mọi người bên ngoài xem thì chỉ có nhiệm vụ vỗ tay theo nhịp riêng Trịnh Kim thì chỉ đứng im khoanh tay. Lập Hàn thì vừa vỗ tay vừa nhìn Kim Ah cười triu mến. Cứ chỉ đó lọt ngay vào mắt Trịnh Kim cậu chỉ khẽ

cười nhạt rồi nhìn họ reo hò tiếp.

Nhảy được một lúc Kim Anh mệt quá, cô chạy ra ngoài chỗ hai cậu đứng. Ngay lúc đó có một chàng trai mặc bộ đồ dân tộc bước đến dang hai tay ôm Kim Anh trước ánh mắt ngỡ ngàng của cả hai người con trai đứng cạnh cô và ngay chính bản thân cô cũng bất ngờ. Cậu ta buông Kim Anh ra rồi nhoèn miệng cười:

- Xin chào. Bạn tên là gì chúng ta có thể làm quen chứ. Tôi rất thích bạn.

Ôi choáng. Kim Anh say sẩm mặt mày khi người thanh niên nói một tràng ra với mình. Cô nửa cười nửa cười trờ nhìn cậu ta. Trịnh Kim định lên tiếng nói gì thì Lập Hàn đã đi trước một bước:

- Anh à. Lần sau nên biểu lộ cảm xúc bằng lời nói thôi chứ đừng hành động như vậy nhé.

- Hành động gì cơ? - Người thanh niên hỏi lại như tạt nước vào mặt Lập Hàn.

Cậu không hiểu người thanh niên này là ngờ nghệch thật hay giả nữa. Lập Hàn không còn biết nói gì thêm, Trịnh Kim thẳng thắn nói ngay:

- Đừng ôm người khác như vậy.

- À – Chàng trai bỗng bật cười à lên một tiếng rồi tiếp - Đây chỉ là chào hỏi thân thiện của làng này thôi mà.

Trịnh Kim lăm lăm “ Phong cách Tây à” rồi quay mặt đi không nói gì nữa. Chàng trai lại quay lại vấn đề nhìn Kim Anh hỏi:

- Bạn là khách đến đây chơi đúng không.

Kim Ah cười gật đầu.

Lèng...oi...

Chàng trai quay lại hình như Lèng là tên của cậu ta. Kim Anh suýt phì cười vì quả tên của cậu ta. Cô nên cười. Chàng trai đáp to lại:

- Chờ chút.

Nói xong anh ta quay lại nói:

- Chúng ta nói chuyện sau nha. Tôi ra kia với mọi người. Hẹn gặp lại.

Chàng trai định dơ tay ôm Kim Ah lần nữa. Trịnh Kim nhanh chân bước xang ngang đứng trước mặt Kim Anh làm cậu ta hụt hẫng, hai tay nguyên hiện trạng.

Trịnh Kim mỉm cười nhẹ giọng nói:

- Chào nhé.

Người thanh niên đành gật đầu cười rồi chạy về phía mọi người. Kim Anh khẽ cười tủm vì hành động của Trịnh Kim, nó làm cô cảm thấy cậu như đang bảo vệ mình khỏi những người con trai khác.

Nhìn mọi người đang hát hò, Lập Hàn bỗng đề nghị:

- Kim Anh lại hát thôi.

Nói xong anh kéo tuột tay Kim Anh đi không để ý đến sắc mặt của Trịnh Kim. Vào bên trong vòng tròn. Lập Hàn giao lưu mượn được chiếc đàn ghita anh kéo Kim Anh ngồi xuống mình nói nhỏ với cô:

- Em biết hát bài gì?

- Anh biết đánh đàn này à.

- Ừm - Lập Hàn cười khẽ gật đầu.

- Nhưng em có biết hát đâu.

Bên ngoài mọi người đang vỗ tay reo hò cổ vũ khích lệ:

- Hát đi...hát đi...

Lập Hàn nói với cô:

- Nghe thấy gì chưa.

Kim Anh nhìn mặt mọi người, chẳng nhẽ cô đứng đây bỏ đi. Kim Anh đành ngồi lại cô cố tìm bài tù của mình rồi nói với Lập Hàn:

- Anh biết bài làn mưa ẩm của Miu Lê không.

- Có. Bài đấy là hát đôi mà.

- Vậy anh hát cùng đi cho đỡ ngại.

- Cũng được.

Chiều nay anh lê đôi chân bước trên đường dài

Chợt cơn mưa kia tuôn rơi có ai nhìn lại

Anh đang bên em ngọt ngào

Cơn mưa đêm bao kỉ niệm

Sao đôi chân kia đứng im

Anh ngẩn ngơ rồi cười.

Hạt mưa đêm em trở về khi đôi ta lắng nghe mưa rơi

Em bên anh cơn mưa ẩm nồng nhẹ hôn đôi môi

Nắm tay trong cơn mưa

Em đang ôm thật chặt một người sao tuyệt vời

Là nụ cười của người cùng hạt mưa

Hạt mưa rơi... rơi ướt con đường!

Chìm đắm ánh mắt trong mưa

Vui tươi bên nhau đôi ta cùng chơi này

Lời nói sẽ mãi ta bên nhau

Luôn ghi sâu trong tim không sao anh quên được.

Mưa rơi nhẹ rơi

Em cùng anh vui đùa trong làn mưa kia

Mưa bên anh làn mưa sao thật ấm êm

Bên anh trọn đời.

Cơn mưa kia rơi rơi

Cơn mưa kia rơi bên hiên

Cơn mưa kia rơi rơi

Cơn mưa rơi ấm trong lòng.

Cơn mưa rơi anh bên người

Nụ cười người cùng làn mưa

Mưa rơi cùng anh, mưa êm êm

Welcome to Yeucachat.com

Trao về em tất cả tiếng yêu này.

* Giờ đây bên hiên, mưa đang rơi, cho anh nhớ về em

Giọt mưa vẫn ước thấm khoé mắt, khuấy lấp sau hàng mi

Ngày em ra đi trong cơn mưa chỉ mỗi anh ngồi đây.

Tiếng hát ngân vang làm mọi người im lặng dõi theo hai người. Trịnh Kim khoanh tay đứng nhíu mày nhìn hai người. Lại còn hát bài yêu đương mới kinh chứ. Bà chủ nhà đứng cạnh anh lúc nào cũng không biết, bà ta lên tiếng ồm ồm:

- Cậu đang ghen.

Trịnh Kim giật mình hết hồn. Cậu quay lại bà chủ nhà kì lạ này nhíu mày chưa kịp nói bà ta đã tiếp:

- Lại nhíu mày rồi.

Trịnh Kim bực dọc nói:

- Cò gì liên quan đến bác không.

- Cậu cũng thử lên làm một bài hát cùng cô bé kia xem sao.

- Thừa hơi. - Trịnh Kim buông trống.

Bà chủ nhà chẹp miệng:

- Sớm muộn cậu cũng mất người yêu thôi.

Bà ta nói xong rồi chấp tay sau lưng bỏ đi vào trong chỗ hai người kia đang hát,. Khi nghe xong mọi người vỗ tay rần rần làm vang động cả vùng trời. Lập Hàn trao trả lại cây đàn cho người chủ sở hữu nó. Anh cùng Kim Anh ra ngoài, thấy Trịnh Kim cứ đứng một mình im lặng suốt cả buổi trà có tính thần văn hoá nghệ thuật gì, thấy vậy Kim Anh kéo tay cậu nói:

- Lên thể hiện tí đi.

- Không.

- Đi đi. Hát để xả stress.

- Cậu cũng biết tôi đang bị stress cơ à. - Trịnh Kim cố ý nói đùa nhưng Kim Anh nào đâu hiểu ý, cô tiếp:

- Thế lên làm một bài cho đỡ chán. Đi đi.

Kim Anh kéo tay Trịnh Kim vào bên trong, cô nói to:

- Bây giờ mọi người sẽ được nghe giọng ca vàng đây.

Tất cả đều vỗ tay rần rần. Kim Anh kéo ghế cho Trịnh Kim ngồi xuống. Với vai trò như MC, cô phỏng vấn:

- Cậu sẽ hát bài gì.

- ...

Lập Hàn khó chịu nhìn Kim Anh rất quan tâm đến Trịnh Kim. Trịnh Kim thấy mọi người đang reo hò vỗ tay, chẳng nhẽ cậu lại xách... đứng lên. Kim Anh không thấy Trịnh Kim trả lời, cô nói bừa một bài.

- Cậu sẽ hát bài gì như thế. Biết bài đấy không? – Trịnh Kim miễn cưỡng gật đầu, Kim Anh chớp chớp mắt nhìn cậu rồi tiếp:

- Trịnh Kim đây sẽ hát bài Ngỡ như cho mọi người thưởng thức.

Thời gian trôi qua nhạt một chiếc lá cuối thu

Nhẹ nhàng vang câu ca bên hiên động lại chút sương đêm

Lát chốc lát ngồi lại với nhau

Từng khoảng khắc nhẹ nhàng nắm tay em

mím thật chặt đôi môi

Khẽ nhìn hạt mưa rơi.

Lệ tuôn trên mi

Từng dòng suy tư vẩn vương

Hòa cùng cơn mưa tan trong tim lặng thầm nhớ kí ức xưa

Anh nhắm mắt mà lòng thoáng đau

Từng khoảnh khắc nhẹ nhàng mãi xa em

Náu thật chặt đôi tay

Hãy ở lại nơi đây.

Yêu em mà anh cứ ngỡ mãi mãi

Làm sao giữ con tim ở mãi bên anh khi tình yêu ở nơi rất xa

Yêu em lòng anh xin yêu thương em mãi mãi

Dẫu biết yêu thương chẳng thể nguyên vẹn (ở lại) với anh.

Nghe âm thanh gần gũi vang vọng về một miền kí ức xa xưa

Welcome to Yeucahat.com

Nghẹn ngào trong tim anh muốn nhìn em

Hạnh phúc của anh là khi được gần bên em theo bao phút giây

Nhìn ước muốn mãi xa tầm tay.

nhìn quá khứ bỗng nhiên không còn

anh nhớ em. .

Giai điệu nhẹ nhàng trầm lắng của lời bài hát được cất lên làm không gian thêm yên tĩnh. Những tiếng ồn cũng vơi dần. Họ ngồi im lắng nghe như nuốt từng lời hát của Trịnh Kim.

Cô không ngờ cậu hát “chay” cũng hay đến vậy. Trịnh Kim hát xong Cả khoảng không vẫn ngưng đọng. Một lúc sau tiếng vỗ tay mới vang lên rầm rộ. Cậu cũng không muốn hát đâu tất cả tại Kim Anh lôi cậu vào hết. Trịnh Kim đứng dậy bỏ đi ra bên ngoài. Mọi người vẫn đưa mắt nhìn theo bước chân cậu, ai cũng phải thầm công nhận cậu hát rất rất hay. Hình ảnh của Trịnh Kim đã đi vào một số tâm trí của các em gái vùng này. Họ nhìn Trịnh Kim không chớp mắt đến khi cậu đi khuất vào đám người đông mọi người mới tiếp tục ca múa hát tiếp.

Kim Anh vội vàng lách người đi theo Trịnh Kim mà quên mất có cả Lập Hàn đang đứng một góc chờ mình.

Kim Anh đuổi kịp Trịnh Kim, cô cười nói:

- Mai là về rồi chơi tí làm gì khó chịu vậy.
- Ai khó chịu.
- Mặt cậu lúc nào cũng nhăn nhó vậy.

Trịnh Kim chẳng bước lại, quay người xang đối diện với Kim Anh. Cậu đột nhiên nhoẻn miệng cười rồi lại tắt ngấm đi:

- Cậu thích tôi thế à.

Kim Anh gật gù vô tư nhận xét:

- Công nhận nhìn mặt cậu lạnh cũng đẹp trai thật nhưng mà cười lên có phải hay hơn không.

Trịnh Kim lắng nghe Kim Anh nhận xét mà thầm hài lòng, cậu vẫn thờ ơ đáp:

- Vậy à.

Hai người vừa đi vừa nói không hay đến nhà từ lúc nào. Kim Anh mới ở người sức nhớ ra:

- Thôi chết. Lập Hàn đây rồi.

- Quan tâm thì đi tìm đi.

Kim Anh cũng định vậy. Cô vừa có ý định đấy thì Lập Hàn cũng từng bước đi đến một mình. Cậu cố cười như bình thường nhìn Kim Anh., cô thờ phào khi thấy Lập Hàn không dối mình vì đã bỏ mặc cậu.

Trịnh Kim quay người bỏ vào nhà lên thẳng phòng.

Kim Anh cũng định về phòng thì Lập Hàn bước tới ôm Kim Anh từ đằng sau. Cô mở bừng mắt, người đứng khựng lại...

Bà chủ nhà cũng đã đứng ngoài nhanh tay ghi lại những hình ảnh này bằng chiếc điện thoại mới của mình...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nói Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Kim Anh cũng định về phòng thì Lập Hàn bước tới ôm Kim Anh từ đằng sau. Cô mở bừng mắt, người đứng khựng lại...

Bà chủ nhà cũng đã đứng ngoài nhanh tay ghi lại những hình ảnh này...

.....

- Em có thể cho anh một cơ hội không?

Lập Hàn nhẹ nhàng nói bên tai Kim Anh làm cô rùng mình. Kim Ah vội vàng gỡ tay cậu ra, cô quay lại nhìn anh không hiểu Lập Hàn hôm nay sao lại lạ lùng như vậy.

Kim Ah ấp úng không biết nói kiểu gì, cô hỏi:

- Ý anh là sao?

- Chẳng nhẽ em không biết gì đến tình cảm của anh.

Lập Hàn hơi chau mày nhìn thẳng vào Kim Anh. Asnh mắt cô cho thấy Lập Hàn không có vị trí trong tim của cô, Lập Hàn cũng tự hiểu Kim Anh luôn đối xử đặc biệt với Trịnh Kim là cậu biết nhưng chẳng nhẽ một chút rung động dành cho mình cũng không có sao. Lập Hà không tin điều ấy, ánh mắt cậu lộ nét buồn.

Kim Anh lặng một lúc, không gian cảm thấy như thu hẹp nó ngột ngạt ngưng đọng sao ấy, cô không thích cảm giác khó chịu này chút nào. Kim Anh nói:

- Ý anh là...

- Đúng anh muốn em làm người-của-anh - Lập Hàn cố nhấn mạnh mấy từ cuối.

Kim Anh nuốt nước bọt trước lời tỏ tình đột ngột này. Cô chưa hề chuẩn bị trước những pha bất ngờ như thế.

Kim Anh lúc này lại chột nghĩ đến Trịnh Kim, cậu mới là người cô yêu. Còn Lập Hàn thì sao, Kim Anh khẽ đưa mắt dò nhìn Lập Hàn, cô cần môi không biết nên nói gì. Nếu từ chối e Lập Hàn sẽ bị tổn thương nhưng thà như vậy dứt khoát một lần còn dễ chịu hơn.

Kim Anh hít một hơi thật sâu, cô ngẩng cao đầu:

- Anh à...thật sự là em đã thích người khác rồi. Em...xin..lỗi.

Lập Hàn mím môi, rồi khẽ cười để lộ vẻ tàn độc từ trước đến giờ chưa có nói:

- Từ trước đến giờ anh thích gì thì chưa bao giờ không đạt được cả.

- Ý anh là sao – Kim Anh tròn mắt nhìn Lập Hàn như người cỏi trên.

- Anh biết bí mật giữa em và Trịnh Kim. Chắc bác Cẩm Phụng sẽ thất vọng lắm vì điều này.

- Sao...sao...- Kim Anh bị nói trúng tim đen, cô ấp úng – Anh biết mẹ cậu ấy sao?

- Đương nhiên. Chính bác ấy là người đã nhờ anh theo dõi hai người trong kì nghỉ lần trước. - Lập Hàn cười hất ra rồi tiếp – Anh cũng đã giúp hai người diễn tròn vai đấy nhé.

Kim Anh nhìn Lập Hàn chăm chăm, cô không hiểu sao hôm nay từ sắc mặt đến cử chỉ thái độ của Lập Hàn lại luôn thay đổi 180% như vậy. Cậu không còn vẻ nhẹ nhàng như trước nữa mà thay vào đó là một Lập Hàn chứa đầy vẻ bất cần đầy những mưu tính ẩn chứa trong cái đầu kia. Kim Anh không tin người đứng trước mắt của mình là một Lập Hàn mà mình đã từng quen.

Lập Hàn cũng nhận ra cái ánh mắt đầy của Kim Anh không hề thiện cảm với mình. Cậu cố nén tiếng thở dài lấy lại vẻ điềm tĩnh, điềm nhiên tiếp:

- Em không cần nhìn anh vậy đâu. Nếu em đồng ý làm người yêu anh trong 3 tháng thì bí mật giữa hai người sẽ không ai biết.

Kim Anh nhũn mày khó chịu trước đề nghị trắng trợn của Lập Hàn. Cô không ngờ cậu lại là con người như vậy. Kim Anh cứ nghĩ Lập Hàn chính là một hình ảnh mẫu đàn ông chính hiệu quân tử đấy chứ.

Ngưng lại một lát, Kim Anh nói:

- 3 tháng để làm gì trong khi em không yêu anh.

- Anh tin sẽ làm em thay đổi. - Lập Hàn tự tin hai tay đặt lên hai vai Kim Anh xoay người cô nhìn thẳng vào mình.

Và cậu cũng chợt nhận ra nơi đáy mắt ấy bây giờ không còn nhìn mình như trước nữa. Nó có chút gì đó gọi là khinh bỉ sao.

Kim Anh giọng lạng băng nói:

- Sau 3 tháng thì sao?

Lập Hàn nén buồn, cậu cười nhếch môi :

- Đương nhiên là anh vẫn muốn tiếp tục nhưng điều đấy anh sẽ dành cho em quyết định.

Kim Anh không còn gì để nói. Những hình tượng của Lập Hàn trong lòng mình đều sụp đổ. Kim Anh rất muốn tát vào mặt cậu không những thế còn phải dẫm dẫm Lập Hàn một trận. Tại sao cậu có thể giả dối với cô suốt thời gian qua. Những cử chỉ tao nhã của cậu đâu hết rồi mà để lại một con người ngạo mạn này.

Lập Hàn chợt lạnh mặt nói:

- Thôi muộn rồi em đi nghỉ đi. Hãy suy nghĩ về đề nghị này của anh rồi trả lời. Anh cũng mệt rồi.

Lập Hàn nói xong rồi bước ngang qua Kim Ah để đi về phòng. Cậu mở đóng cửa phòng lại rồi bước đến gần cửa sổ nhìn những vì sao sáng trên bầu trời cao vợi kia.

Lập Hàn cũng không hề muốn điều này. Cậu rất muốn Kim Ah tự nguyện đến với mình chứ không phải bằng cách ép buộc như vậy. Nhưng liệu không làm thế thì Kim Anh cũng sẽ chẳng giờ thuộc về cậu. Thôi đành làm vai ác vậy như thế sẽ có Kim Anh dù là trong một khoảng thời gian ngắn.

Hít thật sâu, Lập Hàn châm một điếu thuốc. Những lúc thế này cậu thường cần một khoảng không gian cho riêng mình. Làn khói nhẹ bay che mờ nửa khuôn mặt anh tuấn ẩn đầy sự buồn bã chán chường.

Lập Hàn rất ít hút thuốc. Cậu chỉ hút những khi một mình và thật sự buồn. Lập Hàn cứ nghĩ mãi đến ánh mắt Kim Anh đã nhìn mình, cậu không hề muốn cô nhìn mình như vậy chút nào.

Lập Hàn mím môi, ánh mắt khẽ nheo lại nhìn xa xăm...

“Xong. Tổ xây thành đẹp chứ...hehe...”- Kim Anh chỉ tay vào lâu đài cát mình mới xây trong khuôn viên của trường Mầm non. Cô bé cười toe toét hất gương mặt bầu bĩnh khoe với Trịnh Kim.

Xi...tổ cũng đẹp nữa - Thế Du cũng tự hào khoe lại lâu đài mình mới xây.

Tổ đẹp hơn – Kim Anh phùng chiếc mồm bé tẹo lên nói.

Tổ đẹp - Trịnh Kim cũng không vừa liền cự lại.

Hai đứa trẻ cãi qua cãi lại, không ai chịu nhường ai. Kim Ah tức quá, cô thấy một cậu bé đằng kia đang đứng một mình, tay ôm khư khư quả bóng mà chả chơi với ai cứ nhìn xung quanh với ánh mắt xa lạ. Kim Anh phúi phúi tay, cô nói với Trịnh Kim:

- Tớ sẽ hỏi bạn kia xem của ai đẹp hơn. Hừ...

Kim Anh đứng dậy nghoe nguẩy chạy tới chỗ cậu bé hơn mình 1 tuổi đang đứng. Cô nói:

- Ấy ơi. Muốn chơi chung không?

Lập Hàn vẫn nét mặt ấy nhìn Kim Ah, đôi mắt xoe tròn nhìn ai cũng như người côi trên. Kim Anh chống tay vào hông nói:

- Bạn muốn chơi chung thì lại đây với mình, hay lắm.

Kim Ah nói xong liền dắt tay Lập Hàn theo mình. Cậu cũng lững thững theo sau, Kim Anh dắt đến chỗ mình đang chơi. Trịnh Kim vẫn đang ngồi canh không cho mấy bạn khác làm đổ.

Kim Anh hất mặt nhìn Lập Hàn, chỉ nhón tay trắng mũm bé xiú vào hai lâu đài hỏi:

- Bạn thấy cái nào đẹp hơn.

Lập Hàn nhìn nhìn hai người, Trịnh Kim dục:

- Nói đi.

Kim Anh thêm:

- Nói đi bạn.

Lập Hàn nhìn nhìn hai cái lâu đài vẫn không nói gì cậu chỉ chỉ tay về phía lâu đài của Kim Anh.

Kim Ah cười phá lên lộ rõ vẻ đắc thắng, cô vỗ tay dôm đốp vui quá đến nỗi hôn cái chụt vào má Lập Hàn :

- Cảm ơn cậu.

Lập Hàn tuy là một đứa trẻ nhưng phản xạ cậu với tình huống này hơi lạ lẫm, chưa ai như thế với cậu. Lập Hàn luôn cô lập giữa những đứa trẻ trong trường Mầm non này mà không kể cả trong lớp cũng không chơi với ai nữa ấy chứ. Cậu luôn cảm thấy mình thật lạc lõng.

Kim Anh vênh mặt lên nhìn Thế Du đang xụ mặt :

- Thấy chưa.. đã bảo của tớ đẹp hơn mà...hehe...

Thế Du quay xang lườn cả hai rồi phúi phúi tay:

- Không chơi với hai người nữa, chơi xấu tính...hừ...

Thế Du bỏ ra chơi xích đu với mấy người khác còn lại Kim Ah là Lập Hàn.

Thấy Lập Hàn có vẻ ít nói, Kim Anh liền kéo cậu bé xuống, miệng nói liên hồi:

- Ngồi xuống chơi đi, bạn ít nói thế...hihi...lúc nào cũng cười như tớ này...ba tớ bảo người ta cười lên sẽ rất đáng yêu đấy...cậu thấy tớ dễ thương không.

Lập Hàn ngồi xuống cạnh Kim Anh, đây là lần đầu có người bắt chuyện với cậu như vậy, Lập Hàn dương đôi mắt tròn xoe đen láy nhìn Kim Ah, cô bé có hai má bánh đúc trắng hồng luôn tươi cười, Lập Hàn gật gật đầu.

Kim Anh thấy tay Lập Hàn vẫn ôm quả bóng, cô dứt nó ra nói:

- Bạn chơi xây thành vui hơn là ôm quả bóng đấy đấy.

- Vậy hả? - Lập Hàn bây giờ mới bập bẹ lên tiếng.

- Ừ ấy...thử đi...chúng mình thì xem ai làm đẹp hơn...vui lắm...hihi...

Lập Hàn rụt rè đưa tay xuống khoảng cát, nhìn tay Kim Anh làm, cậu cũng bắt chước nặn theo... vừa làm Kim Anh vừa hỏi:

- Mà bạn học lớp nào thế...

- Lá.

- Í vậy hơn mình một lớp rồi...hihi...gọi bằng anh rồi...

Đến khi vào lớp một, Lập Hàn đã phải chia tay với Kim Anh về ở với bà còn mẹ cô chỉ thỉnh thoảng mới về thăm. Chính nhờ quen được Kim Anh, Lập Hàn đã biết thân thiện với những người xung quanh mình, cậu biết cách hoà đồng và làm bạn với tất cả.

Lập Hàn cảm thấy rất vui khi được chơi chung với Kim Anh. Cô giáo cũng thấy mừng khi cậu có biểu hiện vui đùa như những đứa trẻ cùng trang lứa chứ không còn thái độ trầm cảm như trước nữa.

Vốn dĩ cậu trở thành một đứa trẻ như thế vì Lập Hàn tuy sống trong điều kiện đầy đủ mà đúng ra là dư thừa nhưng cậu không nhận được sự chào đón của họ nội.

Mẹ cậu thì mãi mê lo sự nghiệp của mình còn nói đến ba mình thì Lập Hàn thật sự chưa được gặp lần nào.

Có lần mẹ cậu đưa đi siêu thị chơi, Lập Hàn đòi mẹ dẫn vào ăn KFC, đang vui vẻ ăn. Mẹ cậu thấy một người đàn ông già dặn với vẻ mặt nghiêm nghị đang đi cùng với một đứa cháu ngồi đối diện bàn. Bà khẽ dặt tay Lập Hàn lại cúi chào ông:

- Con chào ba.

Bà khẽ nắm tay Lập Hàn chặt lại dục cậu chào ông, Lập Hàn nhìn mẹ cũng hiểu ý, cậu bế giương đôi mắt tròn, cúi đầu lễ phép:

- Con chào ông.

- Không cần, tôi không có đứa cháu như cậu. Hai người hãy đi khuất mắt tôi đi. Tôi chỉ có đứa này là cháu thôi.

Ông ta quay xang nhìn đứa trẻ kháu khỉnh đi cùng mình trù mến nói. Mẹ Lập Hàn khẽ cắn môi, cố kìm cảm xúc xuống, bà cười nhếch môi:

- Ba đã nói vậy con cũng không dám làm phiền. Con chào ba.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

Nói xong bà dặt tay Lập Hàn đi nhanh ra khỏi quán, cậu bé không quên ngoái lại nhìn người bàn ông đẩy với không mặt ngây thơ ngoan ngoãn.

Ra bên ngoài, Lập Hàn hỏi:

- Ai vậy hả mẹ.

Mẹ Lập Hàn dừng bước, bà khụy gối xuống, nhìn vào khuôn mặt đáng yêu của con mình nói:

- Đây là ông nội con đó. – Nói xong sóng mũi bà cay xè, hai mắt ươn ươn hơi đỏ.

Lập Hàn thấy mẹ mình như vậy, với tư duy một đứa trẻ làm sao cậu hiểu được chuyện người lớn, cậu ngờ nghệch hỏi:

- Vậy sao mẹ không cho con nói chuyện với ông mà dặt con ra ngoài.

Giọt nước mắt khẽ lăn dài, mẹ Lập Hàn mím môi, lấy tay lau nước mắt, cố kìm nén lại, mỉm cười nói:

- Để khi khác, mẹ đang bận.

- Sao mẹ khóc. Con làm gì sai hả - Lập Hàn khẽ đưa bàn tay nhỏ nhắn lên lau nước mắt cho bà.

Mẹ Lập Hàn khẽ lắc đầu, miệng gượng cười:

- Không có. Lập Hàn ngoan lắm...thôi mẹ con mình về, mẹ mệt quá.

- Vâng - Lập Hàn ngoan ngoãn gật đầu.

Từ đấy bà rất ít về thăm Lập Hàn chỉ mãi mê với sự nghiệp của mình, bà luôn cung cấp vật chất đầy đủ cho cậu nhưng dành sự quan tâm rất ít đến cậu.

Lập Hàn dần dần sống trong cô độc, ngay cả ông nội cũng không chào đón mình.

.... Đến bây giờ khi lớn lên cậu mới biết ông nội của mình thì ra luôn phản đối ba và mẹ mình đến với nhau. Ông không muốn có người con dâu làm người quần chúng nhất là nghề người mẫu của mẹ mình. Ông ta nghĩ như thế bà sẽ không chăm lo cho gia đình và làm một người vợ hiền dâu thảo được nhưng ba mẹ cậu vẫn lên lút qua lại và mẹ đã quyết định sinh ra mình để được sự chấp thuận. Ai ngờ ông nội Lập Hàn là một người độc đoán, ông không cả thèm nhìn nhận Lập Hàn nữa...

Nói đến ba Lập Hàn... ông cũng thật không may mắn. Khi bị ba mình đe dọa sẽ chết nếu không lấy vợ đẻ con nối dõi tông đường. Vì chữ hiếu ông phải chấp thuận. Nhưng khi cưới được người ấy hai năm vợ chính thức của ông sắp đẻ thì ông lại bị một tai nạn qua đời... Đúng là gia môn bất hạnh.

...

Đêm nay có lẽ là lần đầu Lập Hàn đốt thuốc nhiều đến vậy, cậu châm hết điếu này đến điếu khác, dựa lưng vào tường nhìn màn đêm dần buông xuống lối đi thâm lặng.

.....

Sáng hôm sau khi mọi người tỉnh dậy. Kim Anh cùng Trịnh Kim xuống nhà ăn sáng, suốt cả buổi hai người không thấy Lập Hàn đâu. Kim Anh dò hỏi:

- Bác có thấy...

- Cô định hỏi cái cậu đẹp trai galăng kia chứ gì.

Lúc trước thì không sao nhưng bây giờ Kim Anh nghe được mấy từ khen Lập Hàn như vậy cô cảm thấy hơi mất cảm “Đúng là thiên thần cáo già na!”
Kim Anh gật bừa :

- Vâng vâng.

Trịnh Kim lại hiểu lầm điều đó thành sự quan tâm của Kim Anh dành cho Lập Hàn, anh khẽ tăng hắng. Kim Anh biết vậy liền im bặt.

Bà chủ nhà chẹp miệng nói:

- Cậu ấy về từ sáng sớm nay rồi.

- Sao ạ. - Kim Anh chau mày suy nghĩ gì đó.

- Quan tâm nhì - Trịnh Kim đang đứng uống nước nhì về mặt Kim Anh cậu cảm thấy hơi ghen nói xong câu đấy, cậu liền bỏ đi.

Bà chủ nhà không hiểu sao cũng lắc đầu bỏ đi ra ngoài, Kim Anh cũng bần thần bỏ về phòng còn lại Trịnh Kim đứng trơ người, cậu nuốt nốt ngụm nước trong miệng, trở mắt nhìn theo “Thái độ gì vậy”

Trịnh Kim đặt chai nước lọc xuống bàn, đi ra ngoài đón chút không khí trong lành.

Cậu vừa bước chân ra ngoài, đã có mấy em hàng xóm đứng tụ trước cửa chỉ trỏ cười nói ném ánh nhìn về hướng cậu. Mặc dù không nhìn nhưng Trịnh Kim cũng cảm nhận được điều đó. Cậu thấy không gian này không còn trong lành nữa rồi, liền thở hắt ra quay đầu định vào lại nhà.

- Anh gì ơi...

Một cô gái có làn da nâu đen, chạy lại đưa cho Trịnh Kim một bức thư. Cậu nhìn nhìn nó mặt vẫn đơ ra. Cô gái e ấp mở lời:

- Đây là thư bày tỏ của em. Anh hãy đọc nó và trả lời em nhé.

Cô gái nhét tờ giấy có bao bọc bên ngoài toàn là trái trái và trái tim, rồi chạy về phía mấy cô gái đang đứng, cười vui tươi sau đó mấy người vừa đi vừa nói gì đó có lẽ đang bàn về Trịnh Kim cũng nên.

Trịnh Kim nhìn thư tình trong tay mình, cậu cười nhếch môi:

- Thế ki bao nhiêu rồi còn viết thư.

Cậu cầm nó vào nhà rồi quăng lên bàn không buồn đọc. Lại ngồi xem tivi. Theo hẹn chiều này ông tài xế sẽ đón họ. Cậu đang chờ đợi giây phút thoát khỏi nơi xa xôi hẻo lánh này.

Lúc sau Kim Anh mới trở lại với vẻ mặt bình thường, cô lại tung tăng chạy xuống, nhìn trên bàn có tấm thiệp màu hồng toàn tim cật, cô cầm lên ngắm qua ngắm lại, rồi hỏi Trịnh Kim đang ngồi đó:

- Của ai vậy.

- Cậu nghĩ là của ai?

- Lại bắt đầu rồi đây. – Kim Anh lườm Trịnh Kim bén góc, cô ghét nhất kiểu hỏi ngược của Trịnh Kim, không biết cậu học đâu ra cái phong cách đấy nữa.

Kim Ah tò mò mở nó ra cô lại tưởng tượng:

- Không lẽ có người gửi cho tôi à...hehe.

Trịnh Kim đang xem phim gay cần cũng phải ném ánh nhìn về Kim Ah đầy sự nể phục. Cái gì cũng có thể tự nghĩ được.

- Xem nào.- Kim Ah vừa mở nó ra vừa nói – Gì đây.

“Từ tối qua đến giờ em rất có ấn tượng với anh...”

Kim Anh đọc hết cả bức thư, những câu từ rất là “sến” à không phải nói là rất là “lãng mạn” được một nét chữ thanh thoát biểu hiện. Kim Anh nhìn Trịnh Kim tự nhiên cô ghen ngang hông. (biểu hiện ghen).

Kim Anh dò hỏi:

- Xinh không.

- Cũng được.

Kim Anh vuốt lại tóc, đứng thẳng người tạo tư thế đứng chuẩn, Trịnh Kim nhìn cô, cậu hỏi:

- Làm gì vậy.

Kim Anh hất hất mặt:

- Cậu thấy tôi thế nào? Xinh không. – Cô nhướn nhướn lông mày.

- Xinh.

Kim Anh mát lòng, cô cười tự mãn, rồi hỏi tiếp:

- Vậy tôi với nhỏ gửi thư cho cậu ai hơn.

Trịnh Kim nhìn Kim Anh bằng ánh mắt lạ thường. Cậu chăm chăm đảo mắt từ trên xuống dưới. Kim Anh cũng nhìn lại cậu hồ hởi chờ đáp án. Trịnh Kim chep miệng quay lại xem tivi, miệng nói:

- Như nhau.

- Gì – Kim Anh nghe xong ghen ngào không nói thành lời.

Cô lườm Trịnh Kim miệng lẩm bầm “ít ra cũng phải khen vợ mình đẹp hơn chứ...loại người không có quả tim”. Kim Anh cũng tò mò không biết cô gái kia ra sao, đột nhiên Kim Anh nổi hứng muốn xem mặt người đó thế nào mà Trịnh Kim cũng bảo là “cũng được”. Kim Anh ním môi chạy lại ngồi cạnh Trịnh Kim, Kim Anh lay lay tay cậu:

- Này, nhỏ kia trong thư có hẹn cậu đi chơi đấy cậu đi không.

- Không.

- Cứ đi đi nhưng dẫn tôi theo.

Trịnh Kim đột nhiên quay sang nhìn Kim Anh:

- Cậu định đi đánh ghen à.

Kim Anh trở mắ nhìn lại cậu, cô phì cười:

- Điên à. Thử xem mặt mũi như nào.

- Làm gì.

- Tự nhiên muốn xem vậy, đi đi nhớ nhớ...Du đẹp...

- Thôi thôi được rồi...- Trịnh Kim sợ nhất là mỗi lần Kim Anh khen mình, cậu đành nhận lời cho xong đỡ phải nghe cô lải nhải.

- Hehe...cậu đáng yêu thật.

Kim Anh đứng dậy tung tăng chạy ra ngoài mua gì đó. Còn Trịnh Kim ngồi lại xem phim tiếp.

...

5h...

Đúng như giờ hẹn. Kim Anh theo Trịnh Kim ra ngoài, cô cố tình diện bộ đồ đẹp nhất mình mang theo chủ ý để lấy oai với con nhỏ định tán tỉnh chồng mình. Trịnh Kim thì trả đũa mấy, cậu có muốn đi đâu cơ chứ thời gian này thả ở nhà ngủ còn có ích hơn nhưng chỉ tại nhận lời Kim Anh không muốn thấy cô xụ mặt nên phải miễn cưỡng đi.

Đi lòng vòng tìm điểm cô gái kia hẹn ra. Trịnh Kim đã thấy cô gái ấy xuất hiện cùng với một hai cô gái nữa đi cùng. Kim Anh níu tay Trịnh Kim:

- Bên kia à.

- Chắc vậy.

- Chắc vậy là sao.

- Tôi chỉ liếc qua thôi có nhìn kĩ đâu mà biết.

Sốc! Kim Anh không còn gì để nói, sao có người vô tâm hồ hững thế với phái đẹp được như cậu ta nhỉ. Kim Anh bỗng cười tùm “Mà như thế cũng tốt...”.

Kim Anh nhìn nhìn mấy cô gái kia, nói:

- Mà cô ta hẹn đi chơi thì làm sao dẫn theo người khác đi được. Chắc không phải bọn họ.

Kim Anh quay đi chỗ khác nhìn dáo dác xung quanh tìm đối tượng tình nghi.

Không gọi mà ba cô gái kia cùng xang đến chỗ hai người đứng.

Cô gái đứng giữa, bước lên phía trước cười cười, vén tóc làm duyên nói:

- Anh chúng ta đi nói chuyện riêng thôi.

Cô nàng quay lại với hai người bạn mình rồi nháy nháy mắt như bảo họ về được rồi. Hai cô nàng kia cũng rúc rích cười nhìn Trịnh Kim rồi kéo nhau về.

Kim Anh trề môi nhìn họ “gái quê còn kinh hơn cả gái phố ấy chứ”.

Mà Kim Anh cũng chăm chú nhìn cô nàng đứng trước mắt mình. Có gì là xinh đâu nếu không muốn nói là trung bình kém, không phải Kim Anh tự khen mình nhưng cô cảm thấy cô gái này hoàn toàn kém xa mình kể cả về dáng lẫn mặt vậy mà Trịnh Kim cũng khen được.

Kim Anh không hiểu mắt Trịnh Kim có đờm không nữa hay cậu ta nhìn khó tính vậy thôi chứ thật ra tiêu chuẩn nhìn người kém cũng nên.

- Đây...- Trịnh Kim phải huých nhẹ khuỷu tay vào người Kim Ah cô mới giật mình tỉnh lại.

- Hử?

Cô gái đậm chất miền quê, nhẹ giọng chào Kim Anh:

- Em chào chị. Chị là...

- Ủ. Chị là vợ của anh này. – Kim Anh chặn luôn lời, cô khẽ cười lấy tí phong độ - Nghe nói em có ấn tượng “mạnh” với chồng chị à.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Cô gái ngớ ngàng tròn mắt nhìn hai người. Trịnh Kim chỉ cúi đầu lẳng lặng không nói gì nhưng trong lòng cũng cảm thấy vui lạ. Cậu mím mím môi cười, trong đáy mắt lộ rõ nét hạnh phúc khi đây là lần đầu Kim Anh tự nguyện nói thể với người khác.

Cô gái sau hồi ngớ ngàng là cảm giác ngại ngùng. Cô ta cúi đầu nhỏ giọng:

- Em...em không biết anh á có vợ...nên...

Thả cô gái nà có vẻ hiền lành, Kim Anh cũng không làm gì quá lên. Cô chẹp miệng:

- Thôi không có gì đâu. Em về đi.

- Dạ. Cảm ơn chị. Em chào anh chị.

Kim Anh không biết nghĩa cử cao đẹp của cô lại càng làm cho cô gái kia càng lúc càng quê, mặt đỏ phừng phừng, quay đầu chạy vèo đi. Kim Anh lắc đầu quay sang Trịnh Kim.

- Này...

- Sao.

Kim Anh chống tay vào hông, hất mặt, nheo mắt nhìn cậu nói:

- Mất cậu lòi trong à, nhìn nhỏ kia thế mà dám bảo xinh à. Hối thật nhé tiêu chuẩn của cậu bằng tầm nào vậy.

- Hơn “Thị nờ” thì đều là mỹ nhân rồi. - Trịnh Kim ngậy thơ nói ra quan điểm của mình.

Sốc cháp 2!. Kim Anh dờ mắt nhìn cậu, cô đã và đang hình dung được câu nói Trịnh Kim đưa ra. Như vậy ý cậu là đem cô lên cân đo với Thị Nờ. Không thể chấp nhận nổi, hèn gì nhìn cô gái kia cậu cũng bảo là được.

Kim Anh nuốt nước bọt, cô không chịu thua liền đốp lại:

- Nếu tôi là Thị Nờ thì cậu cũng chỉ là Chí Phèo thôi.

- Ô, tôi nhớ là trong chuyện đây chỉ tả Thị Nờ xấu đau xấu đớn chứ có câu nào tả Chí Phèo xấu đâu?

- Cậu...

Kim Anh tức nỏ đom đóm mắt, máu dồn hết lên não. Không ngờ miệng lưỡi của Trịnh Kim lại xảo biện như vậy, cứ tưởng cậu ta ít nói ít trả treo ai ngờ cũng thuộc thành phần ăn thua đủ đấy chứ.

Trịnh Kim thấy Kim Anh có vẻ tức, cậu khẽ cười:

- Mà tôi có bảo cậu là Thị Nờ đâu. Đi ăn thôi, cau mày nhanh già đấy.

Trịnh Kim dứt hai tay vào túi quần nói xong, miệng vẫn thoáng nét cười bước đi trước. Kim nh gật gù “Cũng phải cậu ta cũng đâu có nói mình là Thị Nờ”. Kim Anh chạy theo sau.

Hai người đang ngồi ăn bỗng nhiên có một đứa bé ăn mặc quần áo rách rưới, tay cầm một chiếc nón cũng tàn tạ không kém bộ đồ nó đang mặc là mấy, mặt mày lấm lem đất cát đen xi. Trên lưng bông một đứa bé khác chừng mấy tháng tuổi.

Nó kéo kéo nhẹ áo Trịnh Kim, cậu cùng Kim Anh quay người lại, nó nhìn hai người với ánh mắt tội nghiệp, nhoẻn như vừa mới khóc xong, cánh tay nó đưa ra có vài vết bầm chầy chiếc nón rách ra trước mặt họ. Kim Anh nháu mày nhìn nó.

Cô thấy những đứa trẻ ăn xin này có rất nhiều trên phim báo. Kim Anh đưa mắt nhìn xung quanh chợ. Cô thấy một người đàn ông đang tia ánh mắt về phía đứa trẻ, bộ mặt lộ rõ vẻ vũ phu, thấy Kim Anh nhìn mình ông ta liền giả bộ ngo lơ đi chỗ khác.

Trịnh Kim lúc này cũng đang rất nghèo, cậu chỉ còn đúng 200k từ qua đến giờ vẫn chưa dùng đến. Trịnh Kim liền vết nốt đưa cho đứa trẻ, cậu nhẹ giọng nói:

- Em cầm đồ đi mua bộ đồ lành lặn mà mặc.

Kim Anh tròn xoe mắt ngớ ngàng nhìn Trịnh Kim. Đây là con số thứ ba trong ngày mà Trịnh Kim đã dành tặng cô. Trong mắt cô bây giờ hình ảnh cậu thật là một “thiên thần thánh thiện”.

Đứa bé cười vui mừng vì từ trước đến giờ chưa ai cho nó được số tiền lớn đến vậy, nó như muốn khóc oà ra vậy, nó cúi đầu một góc 180% liên tục, miệng rồi rít cảm ơn Trịnh Kim rồi nó định bước đi. Kim Anh bỗng nhiên gọi dặt nó lại:

- Này bé...

Đứa bé quay đầu bước lại chỗ Kim Anh:

- Dạ chị gọi em
- Đưa tiền anh này cho đây.-Kim Anh chìa tay ra trước mặt đứa bé.

Đứa bé mở lớn đôi mắt nhìn Kim Anh sợ sệt. Trịnh Kim cũng thấy không hài lòng về thái độ này của Kim Anh, cậu cau mày:

- Cậu làm sao vậy.
- Cứ đưa tiền đây. Nếu đói chị sẽ cho em ăn chứ không được cầm tiền.

Đứa bé vò chặt tờ 200k trong tay như không muốn buông ra, Trịnh Kim nói:

- Cậu điên à.

Kim Anh không nói gì, cô khẽ giãn nét mặt ra, mắt liếc về phía người đàn ông đang đứng theo dõi đứa trẻ rồi nói:

- Ngồi xuống ăn rồi chị nói cho. Em đưa tiền cho chị đi đã.

Đứa bé không hiểu sao cũng nghe lời. Nó đưa lại tờ tiền cho Kim Anh. Hành động đó đã lọt vào mắt người đàn ông gian tà kia. Ông ta nghiêng răng đôi mắt đỏ ngầu như người say rượu, buông lời ***** thế “mẹ thằng chó con...mày ăn cái *** gì mà ngu ngu vậy...má nó..”.

Kim Anh gạt đầu hải lòng, cô gọi một tô phở cho đứa bé. Nó nhìn nhìn hai người, nhận được cái cười gạt đầu của Kim Anh đồng ý là nó ăn vội lẹ ngay. Nó ăn gấp đến nỗi suốt sặc, đây đúng là kiểu bị bỏ đói không thì cũng bữa ầm bụng bữa đói. Kim Anh cũng tội nghiệp nhìn đứa trẻ trên lưng đứa bé này.

Cô nói:

- Ăn từ từ thôi. Chị gọi nữa cho.

Kim Anh gọi thêm hai tô nữa cho đẩy về phía đứa trẻ. Nó ăn no nê xong rồi noén miệng cười nhìn hai người:

- Cảm ơn ah chị
- Ừm- Kim Anh hỏi – Có phải có người đang theo dõi em đúng không?
- Dạ...- Đứa bé có vẻ sợ sệt, đưa mắt nhìn Kim Anh lắc đầu.
- Em không được nói dối. Chị biết hết rồi.
- Dạ...- Đứa bé không biết nói sao.
- Đây là ai vậy.
- Là...- Đứa bé ấp úng nói- là..dượng em ạ.
- Ông ấy bắt em đi ăn xin rồi đưa tiền cho ông ta đúng không, nếu em không xin được ông ta sẽ đánh đập em.
- Sao...sao chị biết...
- Cái đây sau em sẽ rõ. Mà mẹ em còn sống không.
- Dạ có. Nhưng bị dượng em đánh hoài à. - Đứa trẻ giọng yếu ớt nói, mắt nó rung rung như sắp khóc.

Trịnh Kim bây giờ mới hiểu vì sao Kim Anh không đưa tiền cho đứa bé. Cậu thở phào ra cứ tưởng cô là động vật siêu cấp máu lạnh chứ.

Trịnh Kim lên tiếng xen vào :

- Sao mẹ em không đi kiện ông ta đi.
- Mẹ em không dám đâu...ông ta biết được sẽ giết mẹ con em mất...thôi em phải đi xin đây mẹ đang ốm chờ tiền mua thuốc của em.

Kim Anh cắn môi, bất bình trước số phận bất hạnh của hai đứa bé này. Cô nói:

- Thôi được rồi. – Kim Anh cầm tờ 200k lúc nãy ép vào tay bé bắt búng lên vò đầy xang cho đứa bé. Cô nói:
- Em dấu số tiền này đi mua thuốc cho mẹ. Chị sẽ giúp em sau.

Đứa bé nhìn Kim Anh lẫn Trịnh Kim bằng ánh mắt cảm kích, cô mỉm cười với nó. Đứa bé lén lút nhét tờ tiền vào cặp quần rồi đứng dậy chào hai người đi ra ngoài. Kim Anh vờ nói to lên:

- Chị không có tiền cho em nhưng lúc nào đói cứ tìm chị nhé.

- Dạ,...- Đứa bé cười toe ra rồi chạy đi chỗ khác.

Người đàn ông bức dọc nhìn theo. Ông theo dõi hai người này lâu rồi. Cứ tưởng họ có tiền ai dè...cung tại thằng chó con ngu kia người ta đã cho tiền rồi lại còn đưa trả lại. Ông ta nghiêng răng treo treo mắt long lên sòng sọc... “về nhà chết ***** với tao.Hừ”..

... Kim Anh với Trịnh Kim cùng đi về nhà, cô nói:

- Khổ thân thằng bé quá.

Trịnh Kim gật đầu. Cậu rất ít khi để lộ cảm xúc qua lời nói chỉ bằng hành động là đủ. Kim Ah bỗng nhiên nảy ra ý định:

- Hay mình giúp nó thoát khỏi ông dượng khốn đấy đi.

- Sắp về rồi, giúp gì được.

- Thì ở lại vài ngày cũng có sao.

- Bằng cách nào.- Trịnh Kim nói.

Kim Anh cắn môi đắn đo:

- Chưa nghĩ ra nhưng sẽ có. Cậu đồng ý ở lại nhé.

- Ừm.

Kim Anh vỗ tay bôm bốp, cô cười mừng ra mặt:

- Cậu tốt thật.

Kim Anh bỗng nhiên nhón chân lên hôn cái chụt vào má Trịnh Kim. Cậu mở tròn mắt sững người lại miệng hơi há ra đầy bất ngờ.

Kim Ah cũng búng tay cái chóc nói:

- Để tôi gọi điện báo cho mình ở lại đây vài ngày đã.

Kim Anh nói xong ra một góc nói chuyện điện thoại còn lại Trịnh Kim vẫn đờ người. Cậu đưa tay sờ lên má cảm xúc lẫn lộn đan xen với nhau. Tâm trạng phức tạp, lồng ngực như vỡ tung ra vì tiếng tim đập mạnh. Trên đầu nở toàn pháo bông. Trịnh Kim ngẩng mặt lên trời miệng khẽ cười:

- Thời tiết đẹp thật.

Nóng gần chết mà Trịnh Kim có thể nói câu ấy cũng đủ hiểu hôm nay cậu yêu đời đến thế nào. Trịnh Kim mỉm cười hạnh phúc lộ diện rõ trên khuôn mặt anh tuấn. ...

Kim Anh quay lại thấy Trịnh Kim đang đứng , hai tay đút vào túi quần, chân cứ đá đá mấy viên sỏi, đầu cúi xuống, miệng cứ cười cười. Kim Anh nhủ mầy “Lại chưa uống thuốc rồi”. Vui buồn thất thường.

Kim Anh vỗ vai cậu:

- Được rồi. Giờ về nhà bàn cách thôi.

- Ừ. - Trịnh Kim lại nhoen miệng cười, đi trước.

Kim Anh lắc đầu “Diên thật rồi...”. Nghĩ là vậy nhưng trong lòng cô thấy cậu cười làm mình cũng rất vui. Kim Anh rất thích nhìn những lúc cậu như vậy...

Vừa lúc ấy Kim Anh cũng nhận được một tin nhắn, cô mở ra đọc:

- Khi em về anh muốn có câu trả lời.

Là của Lập Hàn, Kim Ah đột nhiên đổi sắc mặt. Cô cứ nghĩ đêm đây do Lập Hàn nông nổi nên mới như vậy nên hôm sau mới bỏ về sớm. Thì ra hoàn toàn không phải như vậy. Kim Anh khẽ thở dài nhìn theo bóng dáng Trịnh Kim đang xa dần... Cô thầm nghĩ liệu mình có thể giữ được cậu trong tầm tay nữa không. Đến thời điểm này Kim Anh mới thật sự cảm thấy mình đã quá yêu Trịnh Kim mất rồi... Kim Anh cố nén lòng lại. Cô vẫn còn thời gian bên

Trịnh Kim...Hãy cố cười tươi và ghi lại những giây phút này...Kim Anh tự nhủ lòng như vậy...Cô hít thật sâu. Chuẩn bị tinh thần cho những việc mình sắp phải đối mặt...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Đến tối Kim Anh ngồi dưới nhà xem tivi. Hôm nay rất lạ từ sáng đến giờ hai người không hề gặp bà chủ. Không biết bà ta mai danh ẩn tích ở góc nào nữa.

Kim Anh ngồi chờ đến mỏi cả mắt mà vẫn chưa thấy bóng dáng bà đâu. Họ muốn chờ bà về để hỏi xem có biết đứa bé ăn mày kia ở đâu không vì chiều nay họ quên mất không hề hỏi xem nó ở chỗ nào.

Dịp hết cả mắt lại. Kim Anh đưa tay che miệng ngáp dài. Mà cũng lạ thật, từ lúc về cô cũng không thấy Trịnh Kim đâu luôn, Kim Anh đưa mắt ngoảnh quanh.

“Ngủ tí đã tí bà chủ về tính sau...” Kim Anh tự nghĩ vậy, cô ngả lưng xuống ghế gỗ dài nhắm mắt ngủ.

Một lúc sau, Trịnh Kim cùng bà chủ đi về nhà hai người vừa đi vào trong vừa nói chuyện gì đó rất bí mật.

Nghe thấy tiếng nói Kim Anh mở choàng mắt ra, cô nhìn hai người hỏi:

- Hai người đi đâu mà giờ mới về vậy?
- À đi có chút chuyện. – Bà chủ đưa mắt xang nhìn Trịnh Kim ẩn nét cười rồi tiếp:
- Thôi mệt rồi tôi lên ngủ trước đây.

Bà ta nói xong là về phòng luôn. Trịnh Kim cũng bước đến bàn, cậu ngồi xuống, nét mặt rất thanh thoát, nhìn cô rồi nhẹ cất giọng nói:

- Cậu muốn đi đâu?
- Hờ? – Kim Anh trả hiểu gì. Mà hôm nay Trịnh Kim cũng có dấu hiệu lạ. Đúng rất lạ từ chiều đến giờ.

Trịnh Kim cầm chai nước đặt sẵn trên bàn, mở nắp ra uống một hơi, cậu đưa mắt nhìn Kim Anh nói:

- Mai mình sẽ đi khỏi đây.
- O...cậu hứa là ở lại xem vụ thằng bé kia như nào rồi mới đi mà. Sao giờ đòi đi... - Kim Anh trở mắt nhìn Trịnh Kim.
- Xong rồi.
- Sao cơ? – Kim Anh lại ngạc nhiên, cô bập bồm miệng:
- Ý cậu...cậu là sao? Xong gì.Cậu nói gì tôi trả hiểu.

Trịnh Kim nhìn bản mặt ngu ngệt ra của Trịnh Kim cậu tụt hết cả cảm xúc. Đặt chai nước xuống bàn, Trịnh Kim đứng dậy:

- Tóm lại là mai sẽ đi khỏi đây.

Nói xong cậu quay ngoắt đi,nhanh chân bước lên lầu vì Trịnh Kim biết đi từ từ thế nào Kim Anh cũng tóm lại hỏi hết câu này đến câu khác. Đúng là người chậm hiểu.

Trịnh Kim vút đi như làn gió thoảng để lại Kim Anh ngỡ ngác dõi theo chưa kịp định thần. Cô nhủ mày”Là sao??”

Kim Anh quyết định tìm hiểu chuyện này. Cô đứng dậy, lần xang phòng bà chủ vì chỉ có bà ta hiểu được câu chuyện do từ chiều hai người đi chung mới về một lúc như thế. Cô mở cửa phòng bà ra.

- Ai – Bà chủ lên tiếng hỏi.

- Cháu Kim Anh đây.

- Ủ. Cô có việc gì à.- Bà ta vừa nói vừa đưa tay bật công tắc đèn trên đầu giường, rồi ngồi dậy, nhìn Kim Ah – Cô ngồi xuống đây.

Kim Ah bước lại ngồi đối diện bà. Bây giờ cô mới có dịp nhìn kĩ người chủ nhà của mình. Cô đưa mắt kín đáo quan sát bà ta. Nhìn cho kĩ thì thấy người này không giống người ở đây lắm. Nước da hồng hào khác hẳn so với cuộc sống lam lũ ở nơi nghèo đói này. Nghĩ là vậy nhưng cô cũng không tiện nhiều chuyện hỏi.

Kim Anh hỏi:

- Chiều này bác với Du đi đâu vậy?

- Ờ thì đi chơi.

Kim Anh nheo mắt nhìn bà, câu trả lời thật hồn nhiên.

- Bác với cậu ta dấu cháu chuyện gì à.

“Chết! Cậu ta đã hứa không nói gì rồi mà...” Bà ta cắn môi đăm chiêu như đang nghĩ ngợi vấn đề gì đó làm Kim Anh càng thêm mối nghi ngờ, cô dục:

- Bác nói xem nào.

- Thì... đây., thì chiều tôi với cậu ta đến nhà đưa bé ăn mỳ mà hai người gặp đó.

- Rồi sao – Kim Ah giỡn gương mặt ra đôi chút. Cô lay tay bà dục:

- Chuyện gì nữa.

- Thì cái cậu Du đẹp trai phớt đời kia đến gặp ông bố già vũ phu của thằng bé ấy...- Bà ta kéo dài giọng nư kích thích trí tò mò của Kim Anh.

Đúng thật vậy, Kim Anh bắt đầu có cảm hứng với câu chuyện bà đang và sắp kể tiếp tới, cô dục rồi lên:

- Nhanh đi bác, đừng giật cục thế.

- Ờ...- Bà ta liếc nhìn Kim Anh thấy cô có vẻ nóng lòng, bà chủ cũng dần dần có hứng. Bà ta hắng giọng nhìn về một nơi xa xăm nào đó bắt đầu tường thuật gián tiếp:

“Bà chủ phúc hậu cùng cậu đẹp trai trẻ tuổi lên đường tìm lại công lý cho lê dân bá tánh.

Sau một chặng đường dài mệt mỏi, họ đã đặt chân đến nơi cư ngụ của lão vũ phu khốn kiếp kia. Nhưng tiếc thay hán ta không có ở nhà mà chỉ có một mệnh phụ đang nằm ho ở trên chiếc giường tre ọt ọt còn 2 đứa bé tội nghiệp kia chắc vẫn đang lang thang ở ngoài đi ăn xin từng đồng một.

Thấy vậy cậu đẹp trai cùng bà chủ nhà liền đi vào. Trịnh Kim lên tiếng chào người mệnh phụ mặt mày nhợt nhạt, bà ta thấy lạ khi có người đến tìm mình, liền cố giọng mình chống tay ngồi dậy...ho khan vài tiếng rồi nhìn hai người bằng ánh mắt bất ngờ:

- Hai người là...

Bà chủ nhà:

- Tôi và cậu đây đến để giúp ba mẹ con cô thoát khỏi tên chồng đốn mạt kia.

Người mệnh phụ có vẻ thất sắc khi nhắc đến người chồng của mình, bà ta lộ rõ vẻ sợ hãi trên gương mặt bạc nhược. Bà ta run rẩy nói:

- Các người không giúp gì được đâu, về đi. Ông ta mà biết sẽ giết mẹ con tôi mất...

Nói đến đây bà ta nghẹn lời giọng như sắp khoác, hai mắt đỏ hoe. Nhìn cảnh đấy ai cũng phải tội nghiệp.

Bà chủ nhà :

- Vậy chẳng nhẽ cô muốn sống trong cảnh này mãi. Cô không nghĩ đến tương lai hai đứa con mình sao.

Bà chủ lên tiếng khuyên răn. Trịnh Kim vẫn ngồi im lặng không nói lời nào.

Bà chủ nhìn người đàn bà kia an ủi lẫn khích lệ:

- Cô yên tâm. Chúng tôi sẽ giúp cô.

Trịnh Kim lúc này mới lên tiếng:

- Bà chủ có tiền không cho cháu vay 5 triệu.

- Ồ...hả - Bà chủ há hốc mồm nhìn Trịnh Kim.

Cậu ta lấy điện thoại trong túi của mình ra nói:

- bác cho cháu cái tài khoản khi về nhà cháu sẽ chuyển tiền trả lại. Không thì cảm tạm cái điện thoại này của cháu cũng được.

Bà chủ nhà là một người có nghĩa khí nên không cần nói thêm bà ta đã lấy hết số tiền trong người tin giao nó cho cậu đẹp trai:

- Tôi tin cậu.

Trịnh Kim cầm lấy số tiền đẩy đưa cho cậu người đàn bà bệnh tật rồi nói:

- Cô cảm tạm một ít lo chữa bệnh.

Người đàn bà ngỡ ngàng nhìn số tiền trong tay, mắt như sắp rơi lệ. Bà ta xúc động nỗi ko nói nên lời. Bà chủ nhà liền lên tiếng động viên:

- Cậu ấy cho cô cứ giữ lấy.

Người đàn bà lại quay xang nhìn bà chủ nhà một cái nhìn cảm kích vì bà thật đôn hậu và...

- Bác ơi. Hình như cháu thấy bác toàn khen bác đúng không. Thôi kể vào việc chính đoạn gặp lão già kia đi. Dài dòng quá.

Bà chủ đang phiêu thế tự nhiên lại bị Kim Anh chặn họng, bà ta nguyền cô một cái rồi kể nhanh:

- Thì cậu đẹp trai kia gặp lão già đấy nói chuyện rồi xong.

- Ồ. Chỗ gay cấn này bác phải kể chi tiết vào chứ. Chỗ sụt mướt kia chán quá.

Bà ta háng giọng lại dạt dào cảm xúc rồi.

“Hai người lại lên đường, gặp tên đàn ông thôi kia đang chơi đá gà trên đường. Bà chủ nhà biết mặt hắn nên đã chỉ điểm cho cậu trai trẻ

Cậu ta đi vào vòng tròn đá gà ấy, nói với tên khốn kia:

- Cháu có chuyện muốn nói với bác.

Người đàn ông kia đang thua, bực mình khi thấy Trịnh Kim đứng chặn trước mặt mình, ông ta cáu bẳn:

- Kút ***** ra để bố mày chơi...hừ..

Ông ta thô bạo đẩy Trịnh Kim dạt xang một bên cúi đầu nhìn hai con gà đang đá nhau hô hét ầm ĩ.

Trịnh Kim bực mình cảm áo ông ta lôi ra ngoài đám đông. Ông ta theo đà kéo của cậu suýt ngã chúi nhủi về phía trước. Hắn đứng thẳng người lại mặt hầm hầm sốc cổ áo Trịnh Kim lên, bà chủ nhà hoảng quá định vào can thì Trịnh Kim đã lên tiếng với giọng sắc lạnh:

o Bỏ - tay- ra.

Cậu nhấn mạnh từng chữ, đôi mắt như đang đốt cháy đối phương, tên khốn bê tha kia cũng hơi ớn trước sát khí đang toả quanh người Trịnh Kim, ông ta thả mạnh cổ áo Trịnh Kim ra gần giọng:

- Mày là ai.

- Ông đi theo tôi.

Trịnh Kim nói xong cùng bà chủ quay người đi trước, lão già kia lật đật đi theo sau, hắn ta khắc mắc không biết là có chuyện gì.

Đến một nơi vắng người Trịnh Kim dừng lại, quay người về phía sau, hai tay rút túi quần gương mặt anh hất cao đầy nghiêm quyền..

- Bác không cần kể ngoại hình chi tiết vậy đâu, vào vấn đề chính luôn đi.

- Cô thích nhảy vào mồm người khác ngồi nhí. Thôi tôi không kể nữa, mệt quá.

- Ở thôi mà – Kim Anh kéo dài dòng, lay tay bà - Tiếp đi bác đẹp gái.

- Nể cô khen tôi mới kể đấy – Bà chủ tùm tùm quay xang lờm Kim Anh.

“Sau đấy Trịnh Kim đề nghị lão già kia buông tha cho 3 mẹ con và cho ông ta một ít tiền, lão già kia sáng mắt kia thấy tí tiền là sáng bừng mắt gật đầu vội lẹ cho qua để lấy tiền, cậu còn không quên dặn mặt hắn:

- Nếu ông không giữ đúng lời tôi sẽ bằng mọi cách tống ông vào đống lịch.

Nói xong cậu bước đi khoan dung giữa hoàng hôn đang buông dần...”

- Rất là phong độ - Kim Anh chẹp miệng khen.

- Chính xác lúc đấy cô nhìn cậu ấy mới ngưỡng mộ tràn trề. Đẹp trai men lì.

- Hehe...chồng cháu mà lại – Kim Anh nhướn mày tự đắc.

Bà chủ nhà tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ồ vậy hả?

- Dạ - Kim Anh gật đầu khẳng định, cô cười toe toét không dấu khỏi niềm tự hào..

- Ồ...Thôi tôi buồn ngủ quá, cô về phòng đi, mà cô cũng nghỉ sớm đi mai hai người đi sớm mà.

- Vâng. Bác ngủ ngon.

Kim Anh tung tăng chạy tốt về phòng. Bà chủ nhìn theo đầy ấn ý. Bà ta cười thầm “mình cũng có tài bịa chuyện phết...haha.”

Câu chuyện trên hoàn toàn có thật nhưng không có thực do bà chủ một tay gây dựng, sự thật chỉ có Trịnh Kim mới biết. Đây cũng là bí mật giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Bà LiLi nhận được xấp hình cảnh Lập Hàn ôm Kim Anh, sắc mặt bà thay đổi dần. Ông EnDy ngồi gần đấy lên tiếng:

- Sao thằng Hàn lại có mặt ở đây. Mình bố trí à.

- Không...- Bà LiLi nhìn tấm hình chăm chăm “chẳng nhẽ Lập Hàn và Kim Anh...”

Bà lẩm bẩm:

- Thật ra chuyện này giữa chúng nó là sao.

Ông EnDy cắn môi suy nghĩ rồi nói:

- Có lẽ vụ dàn xếp của vợ chồng mình cho chúng nó ra ngoại thành Lập Hàn biết được có lẽ do nó hỏi nhỏ Nha Hoàn. Thằng này thật là...

- Em nghĩ thằng Lập Hàn có tình cảm với con dâu mình rồi.

- Ừm – Ông EnDy gật gù – Có lẽ thế, nhưng sao lại có vụ hai đứa này ôm nhau thế này, con trai mình đâu?

- Em phải giải quyết vụ này cho ra lẽ mới được. Hừm.

Bà LiLi nhắc máy điện thoại lên gọi cho người trợ lý thân cận nói gì đó rồi cúp máy.

Ông EnDy khẽ nhấp ngụm trà từ tốn nói:

- Em đừng nóng vội chuyện đâu sẽ có đó.

- Nhưng...- Bà LiLi thật lòng rất muốn biết được chuyện bọn trẻ này. Bà thờ hất ra không nói nữa. Nhiều nghi vấn đang được đặt ra trong đầu.

Ông EnDy đứng dậy nói:

- Anh đi gặp khách, em cũng nên nghỉ đi đừng nghĩ nhiều.
- Ừm...- Bà LiLi day day thái dương cười gật đầu.

Ông EnDy vờ đi bà có ngay cuộc điện thoại:

- Alo.
- ...
- Thăng Du biết hết rồi sao.
- ...
- Ừm. Được rồi. Vậy để chúng nó chơi nốt hai tuần rồi nhắn riêng Thăng Du khi nào về thì đến gặp tôi.
- ...
- Ừm.

Bà LiLi đặt ống nghe xuống, hai hàng chân mày hơi cau lại “Rốt cuộc giữa bọn trẻ là chuyện gì”. Bà lắc đầu không suy nghĩ nữa đợi chúng nó về rồi tính sau. Bà đứng dậy ra ngoài gọi điện rủ mẹ Lập Hàn đi mát sa sả stress.

- ...
- Đạo này mình không gặp Thăng Hàn mấy, nó đã có người yêu chưa – Bà LiLi gọi chuyện để dò hỏi về Lập Hàn.

Bà Thái An đang nhẹ nhàng đáp:

- Mình cũng trả biết, đạo này cũng ít khi gặp nó lắm. Mà thôi cứ kệ nó khi nào có nó sẽ tự đưa đến ra mắt mình ấy mà.
- Kệ là kệ thế nào...- Bà LiLi bỗng nhiên ngồi bật dậy, người đang mát sa cho bà cũng giật cả mình.

Bà Thái An hơi nghiêng người quay sang nhìn bà LiLi ngờ ngẩn, tự nhiên lại nổi đóa vậy. Bà LiLi cũng thấy mình hơi lố nên cười trừ rồi nằm xuống cho cô nhân viên làm tiếp.

Bà Thái An nói:

- Cậu sao vậy.
- À tại tớ lo cho Thăng Hàn ấy mà...
- Vậy sao...bạn lo hơn cả mình cơ à.
- Ừm...hhihi. – Bà LiLi dừng lại câu chuyện.

Mục đích của bà đã không thành chủ yếu đến đây để nói chuyện xem Lập Hàn ra sao nhưng thu hoạch vẫn là con số 0. Bà LiLi thở mạnh ra.

Bà Thái An cũng trả quan tâm gì mấy đến thái độ lạ thường của bà LiLi chỉ biết bà ấy nói sao thì biết vậy cũng trả hỏi nhiều gì thêm.

- ...
- Trâm Nhi dạo này thấy Tú Anh không liên lạc gì với mình, cô cảm thấy buồn chán vô cùng. Ngày nào Trâm Nhi cũng ngồi thừ ra nhìn vào màn hình điện thoại mong chờ nó sáng lên và hiện số Tú Anh. Cô không dám gọi cho anh phần vì ngại, phần thì không biết gọi rồi thì nói gì. Trâm Nhi thở hắt ra. Cô quyết định đi ra ngoài giải khuây mới được cứ ngồi trong nhà thế này chắc điên tình luôn quá.

Trâm Nhi lấy xe lang thang vòng vòng ngoài đường, cô định rẽ qua rủ Thanh Tuấn thì bất gặp một cảnh tượng đau nhói lòng.

Tú Anh đang đi cùng một người khác. Cô ta rất xinh đẹp miệng cười không ngừng đang khoác tay Tú Anh đi vào một shop fashion hiệu.

Trâm Nhi cup mi xuống, mắt không dám nhìn theo họ nữa, cô cho xe phóng nhanh đến nhà Thanh Tuấn. Hai người cùng đến bar “Boom”.

Trời cũng đã sẩm tối Trâm Nhi ngồi trong quán với những âm thanh chói tai những con người quay cuồng theo điệu nhạc mà đầu óc cô trống rỗng, cứ cầm rượu lên uống liên tục. Thanh Tuấn nhìn thấy cũng chán theo, cậu ngăn cô lại:

- Thôi, uống gì lắm vậy.

- Tôi lại thất tình rồi...hức – Trâm Nhi vừa nói vừa nấc.

Mặt cô đang đỏ dần dưới ánh đèn chum của quầy rượu. Thanh Tuấn chẹp miệng:

- Lại sao nữa.

Trâm Nhi lắc đầu buồn rầu, cô dặt lại li rượu trên tay Thanh Tuấn nốc cạn. Cô lại rót thêm nữa, cô đưa lên nhìn Thanh Tuấn cười như về mặt người đang say:

- Hôm nay không say không về...ức...

- Thôi được...xem ra không cho cậu say thì không đưa cậu về được rồi. Cạn.

Thanh Tuấn rót rượu vào li của mình cụng li với Trâm Nhi. Hai người uống hết li này đến li khác. Công nhận tửu lượng của hai người này cũng mạnh thật.

Họ mãi mê uống mà không biết Tú Anh cùng một cô gái nữa đang ngồi một góc đối diện họ.

Cô gái lên tiếng:

- Anh ra nhảy với em.

Tú Anh cười hiền lắc đầu:

- Anh hơi mệt, em cứ ra đi.

- Ừm. Vậy anh chờ em nhé.Hì.

Tú Anh ngồi đưa mắt nhìn quanh. Cảnh tượng Trâm Nhi đang uống rượu đã lọt vào mắt anh. Tú Anh nhíu mày nhìn hai người đang vừa cười vừa uống rồi nói chuyện gì đó rất hấp dẫn.

Tú Anh tự nhiên thấy trong người khó chịu khi chứng kiến cảnh Trâm Nhi đang cùng người khác. Cậu liền đứng dậy đi đến chỗ họ:

- Vui quá cho anh tham gia với.

Trâm Nhi lờ mờ đưa mắt nhìn người đứng trước mặt mình. Mắt cô cứ hoa hết cả lên có lẽ vì cũng đã ngà say. Trâm Nhi nhoen mình cười:

- Ức...anh...ức...- Cô chỉ tay vào mặt Tú Anh, cậu khẽ cau mày, Trâm Nhi tiếp:- Anh là...ức...tên.. ức...lă...ức...ng...nhăng...

Thanh Tuấn vẫn còn tỉnh chán, cậu nói:

- Tú Anh đấy. Có gì thì nói đi.

- Nói gì...ức...- Trâm Nhi khoát tay. Cô loạng choạng đứng dậy suýt ngã. Tú Anh vội đưa tay đỡ lại. Trâm Nhi đẩy cậu ra, hất mặt nói:

- Kút...đi...Ừ...ọe...

Vừa nói xong hai từ Trâm Nhi đã nôn thốc nôn tháo vào người Tú Anh, làm cậu không kịp tránh né. Tú Anh nhăn mặt quay đi chỗ khác đứng im không dám nhìn cô nôn.

Thanh Tuấn khẽ phì cười, cậu nhanh tay che miệng lại không cho Tú Anh thấy. Trâm Nhi cũng thâm thật như thế coi như xả con giận được phần nào rồi.

Tú Anh vuốt lưng cho cô xuôi. Thanh Tuấn đưa vài miếng khăn giấy lên cho Tú Anh. Cậu cảm phất lấy đồ Trâm Nhi đứng thẳng lên lau miệng cho cô. Trâm Nhi gạt phất tay cậu ra :

- Không...ức...cần...- Cô cố đứng thẳng dậy như về không say.

Tú Anh gật gật đầu:

- Ừ không cần, nhưng em...

- Oẹ...ạ....

Tú Anh không còn gì để phát biểu. Cậu mím thật chặt môi, mắt nhắm tịt lại. Tay vẫn trong tư thế chìa khăn giấy đưa cho Trâm Nhi. Cậu chưa kịp nói hết câu đã bị trận cuồng phong hai của Trâm Nhi cho vào mặt.

Lúc này Tú Anh cũng buồn nôn hơn ai hết. Cậu rút tay cầm khăn giấy về đưa lên vuốt mặt mình. Cậu bắt đầu ức chế rồi đấy. Tú Anh quát:

- Em...

- Ủ...

Tú Anh nhắm tịt mắt lại, cậu tưởng Trâm Nhi lại xả lần ba.

- Hahaha.....

Trâm Nhi cười lớn làm Tú Anh mở bừng mắt ra, thì ra là Trâm Nhi lừa mình. Trâm Nhi đan rút khăn giấy lau miệng, sau khi nôn cô cảm thấy hơi tỉnh lại đôi chút.

Trâm Nhi khan giọng nói:

- Thôi đi không chơi với anh nữa. Về thôi Tuấn.

Thanh Tuấn biết ngay này giờ Trâm Nhi chỉ giả trò để đỡ cay cú thôi mà. Cô đâu phải dạng vừa. Tú Anh lại nhìn cô bằng ánh mắt ngỡ ngàng, cậu tức nghẹn lời.

Vừa lúc ấy một cô gái đi lại nhìn Tú Anh với ánh mắt ngạc nhiên, cô lên giọng vẻ lo lắng:

- Anh...anh sao vậy.

Cả người Tú Anh toàn mùi chua của hai bãi Trâm Nhi vừa nôn. Quần áo dơ hết, mặt còn lấm lem một ý vết bẩn.

Cô gái nhìn xang Trâm Nhi và Thanh Tuấn nói:

- Hai người đã làm gì anh ấy.

Thanh Tuấn lắc đầu nhún vai về vô tội. Trâm Nhi bước lên trước khẽ mỉm cười:

- Chỉ là em vô tình ói vào người người yêu chị thôi mà. Xin lỗi nhé, được chưa.

- Cô nói giọng gì vậy.- Tuệ Linh nhú mày nhìn Trâm Nhi.

Tú Anh xen vào giữa hai người có vẻ đang khiêu khích ngầm nhau:

- Không có gì đâu, bỏ đi em.- Cậu nắm tay Tuệ Linh định kéo đi chỗ khác.

Trâm Nhi hơi buồn khi Tú Anh thấy Tú Anh không còn quan tâm đến mình nữa, cô nén tiếng thở dài nhưng nét mặt vẫn không dấu nổi sự thất vọng. Thanh Tuấn gọi dật Tú Anh lại:

- Anh...

Tú Anh vừa đi vài bước nghe giọng Thanh Tuấn biết là gọi mình cậu liền dừng lại quay đầu nhìn Thanh Tuấn:

- Có chuyện gì nữa à.

Trâm Nhi không còn hứng thú ở đây nữa, cô thấy thều quay đầu bước đi ra ngoài một mình.

Thanh Tuấn vội nói:

- Anh không yêu Trâm Nhi thì nói với nó một tiếng chứ đừng có kiêu nửa nạc nửa mỡ vậy nữa. Nó đã quá mệt mỏi với anh rồi đấy. Suy nghĩ đến người mình cần thật sự đi anh đừng lãng nhăng vậy nữa.

Thanh Tuấn nói xong liền vội chạy theo sau Trâm Nhi. Cô đang đi bộ dọc theo bờ đê. Gió thổi lồng lộng làm cô mát rượi vì bớt phần nào tâm trạng đang căng phồng của mình.

Tú Anh đứng ngây người trước những lời lẽ sắc bén của Thanh Tuấn. Tuệ Linh mặc dù không hiểu quan hệ giữa ba người này ra sao nhưng nghe qua những lời của Thanh Tuấn cô cũng hiểu được sơ sơ mối quen biết giữa cô gái tóc rêu kia với Tú Anh có gì đó chắc hẳn đặc biệt lắm đây nên nét mặt cậu ấy mới căng thẳng như vậy.

Tuệ Linh thầm nghĩ chắc đây cũng chỉ là mối tình qua đường

Đã qua của Tú Anh để quên cô nhưng cô đã về đây rồi không ai có thể soán vị trí cô trong lòng của Tú Anh được.

Tuệ Linh mỉm cười, nắm tay Tú Anh nói:

- Mình đi thôi anh.

Tú Anh vẫn đứng kìm chân tại chỗ, . Cô thần thờ sững người nhìn anh:

- Anh sao vậy.

- Xin lỗi. – Tú Anh nhìn thẳng vào mắt Tuệ Linh, gương mặt cậu chưa bao giờ nhìn thanh thản đến vậy, cậu khẽ cười:

- Người anh cần nhất là Trâm Nhi.

- Anh....-Tuệ Linh lắc đầu không tin vào tai mình, cô bật cười khan nhìn Tú Anh :

- Em về đây là vì anh, sao anh lại dám nói như thế với em. Anh thay đổi thật rồi.

- Có lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95

Tú Anh nói xong liền rút tay mình trong tay Tuệ Linh ra, cậu quay người đi như chạy ra ngoài tìm Trâm Nhi để lại gương mặt hoang mang lẫn tức giận của Tuệ Linh. Cô vẫn không tin cậu có thể bỏ mặc cô mà chạy theo một người con gái khác.

....

Thanh Tuấn đi cạnh Trâm Nhi cậu im lặng không nói gì vì cậu tự hiểu lúc này đây hơn hết là Trâm Nhi rất cần yên tĩnh.

Tú Anh hốt hải chạy đi tìm, cậu mệt đứt hơi để đi tìm Trâm Nhi. Cuối cùng Tú Anh đã đuổi kịp mục tiêu nhưng bên cạnh đấy còn một người khác. Tú Anh từ từ đi từ đằng sau lên, kéo nhẹ áo Thanh Tuấn.

Trâm Nhi vẫn cứ nhìn ra bờ sông, ánh mắt thật xa xăm, gương mặt vô hồn không biểu cảm một thái độ gì. Thanh Tuấn bất ngờ khi thấy Tú Anh, cậu suýt thì bật thốt thành lời, may Tú Anh đã nhanh tay ra dấu im lặng, Thanh Tuấn cười gật đầu hiểu ý Tú Anh, cậu lặng lẽ đi thật lùi xuống dưới rồi quay đầu để về quán Bar lấy xe đi về để cho hai người kia có không gian riêng.

Tú Anh cứ thế đi bên cạnh Trâm Nhi, cho đến khi:

- Tôi quyết định rồi.- Trâm Nhi hít một hơi thật sâu quay sang Thanh Tuấn - Tôi...ó...

Cô há hốc mồm khi nhận ra người bên cạnh mình ra Tú Anh chứ không phải Thanh Tuấn, Trâm Nhi đơ người vài giây rồi mới ngậm miệng vào, cô đưa mắt ngo quanh không gian vắng lặng chỉ có hai người còn Thanh Tuấn đâu chứ “tên khốn này dám bán đứng mình” Trâm Nhi nuốt nước bọt, lấy lại bình tĩnh nói:

- Anh ra đây làm gì.

- Thấy em buồn nên ra xem thế nào.

Đang tâm trạng thế này mà Tú Anh cứ giờ giọng bốn cọt làm Nhi không chịu được nữa. Cô nhìn Tú Anh nhú mày, thái độ tỏ rõ vẻ gay gắt nhất từ trước đến giờ đối với cậu, Trâm Nhi lạnh giọng nói:

- Thấy rồi đấy, anh về được chưa. Anh nghĩ em là con hề à, xin lỗi nhé từ giờ em sẽ quyết định từ bỏ anh.

Trâm Nhi quay phắt mặt nhìn thẳng phía trước đầu ngẩng cao bước đi.

Tú Anh nhanh tay ôm lấy cô từ phía sau. Vòng tay ấm áp quàng lấy đôi vai mỏng manh của Trâm Nhi. Cô bất ngờ trước hành động của Tú Anh. Cậu gục đầu vào mái tóc xoã dài của Trâm Nhi, nhắm mắt khẽ nói:

- Xin lỗi, anh sai rồi.

Trâm Nhi nghĩ mình đang nằm mơ, cô tự cấu vào tay mình. Biết đau có nghĩa đây là sự thật. Trâm Nhi không thể tưởng tượng được lại có cảnh này trong cuộc đời mình như trên phim.

Tú Anh buông tay ra, cậu nắm lấy tay Trâm Nhi kéo cô đi song song cùng mình. Trâm Nhi định dứt tay lại thì Tú Anh càng nắm chắc. Cậu vừa đi vừa nhìn phía trước nói:

- Tuệ Linh là người anh yêu nhất...

Sốc!!! Cậu nói mở đầu đã khẳng định như vậy làm Trâm Nhi như có tiếng sét bên tai đánh rầm rầm. Cô nuốt khan. Nhịn!

- Nhưng đây chỉ là 3 năm trước. Khi cô ấy theo gia đình sang nước ngoài anh đã hứa sẽ chờ Tuệ Linh nhưng cô ấy không đồng ý và nói lời chia tay với anh. Anh hỏi lý do sao phải như vậy cô ấy đã bảo anh là xa mặt sẽ cách lòng có thể anh không đến được với người khác nhưng biết đâu cô ấy lại có thể tìm được tình yêu mới bên đó.

Tú Anh lặng lại một hồi rồi tiếp:

- Không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt Tuệ Linh anh đã cố cười để chia tay cô ấy trong vui vẻ. Anh nghĩ nếu cô ấy vui anh cũng sẽ vui thôi. Khi Tuệ Linh đi anh thật sự đau lắm, chỉ cần cô ấy nói anh sẵn sàng chờ đến khi nào cô ấy quay lại nhưng cô ấy không hề muốn điều đó... - Tú Anh nhẹ cười - Đây là lần đầu anh thất tình đây.

Trâm Nhi nghe xong, cô thấy Tú Anh tội nghiệp vô cùng. Chắc hẳn cậu đã bị tổn thương rất nhiều. “Sao giờ cô ta lại về chứ. Con nhỏ này dám phụ tình Tú Anh của mình. Tức thật. Thế mà giờ lại dám vác mặt về dành Tú Anh từ tay mình.”.

Trâm Nhi nheo mắt nói:

- Thế là anh lãng nhăng từ đây à.

- Chắc vậy – Tú Anh gật gật đầu cười nói - Anh nghĩ yêu người khác thì sẽ quên được Tuệ Linh thôi. Khi gặp lại em, anh nghĩ mình sẽ cố yêu em thật tử tế để quên hẳn đi Tuệ Linh. Nhưng khi Tuệ Linh xuất hiện anh lại không thể kìm nổi mà chạy đến bên cô ấy.

Trâm Nhi như có gáo nước sôi tạt vào mặt mình. Đang đến đoạn cảm động tưởng cậu sẽ nói nhờ cô mà mình quên được Tuệ Linh thì ai ngờ cậu lại nói là vẫn không quên được. Thế có điên không cơ chứ. Trâm Nhi nuốt hận vào trong lòng, cô cố tươi tỉnh nói:

- Rồi sao nữa.

- Khi gặp lại Tuệ Linh anh lại không có cảm giác gì nữa, thỉnh thoảng đi cạnh Tuệ Linh nhưng anh lại nghĩ đến em. Anh cũng trả hiểu thật ra mình muốn gì nữa.

- Đứng núi này trông núi nọ.- Trâm Nhi không kìm được liền buột miệng nói.

Tú Anh chỉ cười nhẹ gật đầu:

- Cho đến hôm nay khi nghe bạn em nói anh mới biết mình cần ai. Cuối cùng anh đã từ bỏ được Tuệ Linh.

- Ồ...- Trâm Nhi gật gù ỏ vẻ hiểu chuyện.

Rồi cô bỗng đàn mặt ra miệng tròn vo. “Ý ý...ý. Tú Anh là nói anh ấy cần mình....hahaha.... Trâm Nhi vui sướng đến run người,. Cô phải cố lắm mới khỏi bật cười mãn nguyện ra khỏi miệng

Tú Anh bỗng nhiên hỏi:

- Anh thấy bạn em có vẻ quan tâm đặc biệt đến em nhi. Đi đâu cũng dính lấy nhau.

Trâm Nhi gật phất đi nói:

- Nghe gì kinh vậy. Cái gì mà dính lấy nhau. Thanh Tuấn là bạn từ lúc bé tí của em đây.

- Chỉ vậy thôi à.

- Không vậy thì sao. Với lại Thanh Tuấn cũng thích người khác rồi.

- Ồ. Tạm chấp nhận.

Tú Anh tiếp:

- Coi như giữa anh và em chưa xảy ra chuyện gì nhé. Bắt đầu lại từ số 0.

Trâm Nhi im lặng. Bao lâu nay cuối cùng tâm nguyện của cô cũng hoàn thành. Trâm Nhi chỉ chờ một ngày Tú Anh sẽ tự nguyện đến với mình và nói cần mình. Nay đã được như ý còn gì hơn nữa. Trâm Nhi cười nhẹ gật đầu.

Hai người nắm tay nhau đi suốt dọc đề dài. Hai chiếc bóng nghiêng nghiêng vào nhau như đang tìm một điểm tựa...

.....

- Hề lô...Bông dua...hô hô...Xin chào.

Mới sáng sớm bước ra cửa Trịnh Kim đã trùng phùng lại với gương mặt của người tài xế đầy ấn tượng lần trước. Kim Anh vừa bước theo sau, cô nhìn thấy ông ấy đã buồn cười.

Trời thì nắng chói qua áo da đen kính đen, mũ phớt đen, quần đen, lại còn chơi luôn quả giày màu đen cổ cao. Nhìn ông không khác gì diễn viên đóng ma trận. Trịnh Kim lắc đầu thở dài “Đúng là bước chân trái ra trước mà”.

Cậu xách hai túi quần áo lại gần chiếc xe. Bây giờ mới để ý à nhỡ. Xe khác, nhìn có vẻ sịn hơn xe cũ đôi chút. Trịnh Kim cầm 2 túi xách xang một bên định mở cửa xe thì người tài xế lao như con sóc đến chặn trước mặt cậu:

- Ấy...ấy...

Ông ta nhìn Trịnh Kim với ánh mắt đầy đề phòng rồi cười hề hà:

- Cậu để tôi...

Ông ta nhẹ nhàng từ tốn mở cửa cúi đầu kính cẩn nhoén miệng cười:

- Xin mời...

Trịnh Kim hết biết, cậu chep miệng quảng đồ vào trong rồi cúi đầu vào xe. Kim Anh cũng lên xe, hai người đến Đà Lạt nghỉ mát.

....

Kỳ nghỉ của họ nhanh chóng qua đi.

Kim Anh mệt phờ người vì phải đi xe một chặng đường dài, về đến nhà cô nằm phịch xuống ghế salông ;

- Mệt nhưng vui thật.

Trịnh Kim gật đầu không nói gì cậu uống nước xong nói;

- Về phòng nghỉ đi.

- Ờ.

Kim Anh lật đật nghe lời cậu đứng dậy xách đồ về phòng tắm rửa nghỉ ngơi. Trịnh Kim cũng về phòng cậu.

Sáng hôm sau Kim Anh đã bị một cuộc gọi đánh thức giấc ngủ. Cô mở bừng mắt khi thấy số Lập Hàn. Kim Anh cần môi suy nghĩ không biết có nên nghe hay không đây.

Cô bỏ chiếc điện thoại xuống rồi lại cầm lên. Quyết định nghe vậy:

- Sao anh.

- ...

- Chuyện đấy...cho em thêm 1 ngày nữa được không.

- ...

- Ừm. Chào anh.

Kim Anh thở hắt ra ném điện thoại sang một bên nằm phịch xuống, đầu óc cô quay cuồng lại nghĩ đến chuyện với Lập Hàn. Kim Anh vò đầu bứt tóc, cô vui mặt vào gỏi chuyện vui chưa hết đã đến chuyện buồn. Kim Anh thậm kê khô vì số mình nó lộn độn sao ấy. Kim Anh đứng dậy đi ra phòng khách ngồi.

Cùng lúc này Trịnh Kim cũng đã tươm tất đi ra khỏi phòng.

- Cậu đi đâu à.

- Ừ. Đến gặp mẹ.

Kim Anh đang buồn, cô đang muốn ra ngoài đường nên liền xin đi theo:

- Tôi đi với.

- Ủ. - Trịnh Kim gật đầu đồng ý ngay.

Quan hệ giữa hai người bây giờ đã có tiến triển rất tốt so với trước nhưng đôi khi vẫn tranh cãi quyết liệt như xưa khi có ai không vừa ý với đối phương.

Hai người cùng đến chỗ bà Li Li. Kim Anh thấy bà liền cúi đầu chào.

Trịnh Kim kéo ghế cho Kim Anh rồi cùng ngồi xuống, cậu hỏi:

- Mẹ có chuyện gì gọi con sớm vậy.

Bà LiLi đặt ly cà phê xuống bàn, bà cười nói:

- Hai con đi chơi vui không?

- Cũng bình thường. - Trịnh Kim nhún mày - Mẹ gọi con đến đây chỉ vì chuyện này thôi à.

- Đương nhiên là không rồi – Bà LiLi ngung vại giấy rồi cầm mấy tấm ảnh lên nói:

- Sao lại có chuyện này.

Trịnh Kim nhún mày cầm mấy tấm ảnh lên nhìn. Cậu căng mắt nhìn hình ảnh trong đấy là Kim Anh và Lập Hàn. . .

Trịnh Kim cũng bất ngờ trước tình huống này, cậu nhìn sang Kim Anh cô cũng đang lúng túng tại sao những hình này lại lọt vào tay mẹ chồng mình. Kim Anh ấp úng:

- Chuyện này. . .

Bà LiLi nhún mày nhìn Kim Anh, sắc mặt đổi khác, có vẻ rất lạnh nhạt đối với cô:

- Chuyện này là sao?

Kim Anh không biết giải thích sao nữa. Trịnh Kim thấy vậy, cậu liền cười như không có gì làm bà LiLi cũng phải bất ngờ, bà quay qua cậu nhìn khó hiểu:

- Con cười gì vậy.

- Mấy tấm hình này do bà chủ nhà chụp gửi mẹ đúng không.

Gương mặt vẫn đăm đăm khó chịu, bà LiLi gật đầu. Trịnh Kim tiếp:

- Con biết trước chuyện mẹ sắp đặt từ đầu rồi nên bày ra trò này cho mẹ lo lắng xem sao.

Kim Anh quay qua nhìn Trịnh Kim. Cô không ngờ cậu lại nói dối mẹ vì mình như vậy. Cô chột lưỡi cúi đầu im lặng. Mà chuyện này lỗi cũng đâu do cô tại Lập Hàn bất ngờ ôm cô nên chưa kịp phản ứng gì đấy thôi bà chủ nhà kia cũng nhanh tay nhanh chân thật.

Bà LiLi nhún mày nói:

- Con nói thật sao.

- Thế nên con mới biết cả trò thằng bé ăn mày của mẹ. . .

Nói đến đây thì nét mặt bà LiLi mới từ từ giãn ra. “Cũng đúng nếu thằng Du không phát hiện sớm sự sắp đặt của mình thì sao nó biết được chuyện thằng bé ăn mày cũng do mình bày ra. . .”.

Bà LiLi bỗng nhiên cười xua tay:

- Vậy là hiểu lầm. Làm mẹ tưởng hai đứa xảy ra chuyện gì.

Bà LiLi nhìn Kim Anh cười tí mắt nói:

- Mẹ xin lỗi lúc này hơi căng thẳng quá với con. . .

Kim Anh cắn cắn môi bối rối, cô cố gắng ngẩng đầu gượng cười trừ.

Trịnh Kim cũng không biết nội tình là thế nào nhưng cậu cũng phải cố bịa ra một câu chuyện để qua mặt mẹ mình trước rồi sẽ tính sau với Kim Anh.

Ngồi nói chuyện một lúc với bà LiLi. Hai người về nhà. Trịnh Kim nhìn Kim Anh. Cậu hỏi:

- 5 phút trình bày bắt đầu.

Trịnh Kim với ngồi nhìn Kim Anh chăm chăm làm dây thần kinh của Kim Anh căng thẳng hết mức. Cô nuốt nước bọt liên tục đến khô cả miệng, cô không thể nói chuyện được với Trịnh Kim được nếu như thế cậu sẽ làm âm lên cũng nên như vậy bà LiLi sẽ biết tất cả và cô cũng như Trịnh Kim sẽ trở thành một tội đồ cả Thế Nam nữa... Kim Anh cắn môi như sắp bật máu mà vẫn chưa thấy nói gì Trịnh Kim hết kiên nhẫn nổi, cậu nói:

- Nói.

Kim Anh xoắn hai tay vào nhau. Cô lại nghĩ đến cảnh mọi chuyện bại lộ như thế việc sẽ trở nên rắc rối hơn. Thôi đành cố chịu đựng qua 3 tháng rồi mọi chuyện sẽ lại êm đẹp.

Kim Anh hít một hơi thật sâu tự trấn tĩnh mình, cô ngẩng mặt lên, cố hết sức bình tĩnh nói:

- Đúng. Tôi với Lập Hàn đang quen nhau.

... Trịnh Kim khựng người lại, trái tim cậu như bị ai bóp nát, nó đau đau lắm. Cậu cứ nghĩ Kim Anh sẽ có lời giải thích cho những tấm hình kia, lòng cậu nóng như lửa đang thiêu rụi khi nghe cậu nói ngoài sức tưởng tượng của Kim Anh. Trịnh Kim đứng dậy đi thẳng vào phòng gương mặt thất thần.

Kim Anh nhìn theo, thật sự cô cũng muốn nói cho anh rõ hết mọi chuyện nhưng như thế bà LiLi cũng sẽ biết được mọi chuyện. Kim Anh bắt lực nhìn theo bóng dáng của cậu đến khi cậu đóng mạnh cửa vào. Lòng cô đau nhói khi phải dối mình gạt người như vậy.

Kim Anh cũng chán nản về phòng nằm lì suốt cả buổi chiều tối.

Đứng trước cửa sổ phòng, nhìn ra xa thế giới bên ngoài kia, dòng suy nghĩ của Trịnh Kim bỗng nhiên trống rỗng. Một nỗi sợ hãi nào đó đã trở lại với Trịnh Kim. Trong những ngày qua bên Kim Anh, Trịnh Kim đã tận hưởng được sự ấm áp hạnh phúc mà cậu đã từng mơ đến nhưng bây giờ lại có một sự cô đơn mờ nhạt như đám sương mù lạnh lẽo từ từ dâng trào lên trong lòng làm tan đi cái cảm giác ấm áp ấy.

Số trời có lẽ đã định cậu sẽ không bao giờ có được tình cảm của Kim Anh sao? Trịnh Kim tự hỏi bản thân hay cậu không biết nắm giữ hạnh phúc ấy nên đã để vụt mất một lần nữa. Hạnh phúc đối với cậu cũng như những chiếc bóng trôi chiều theo ánh nắng, là những bong bóng mỏng manh chỉ cần chạm tay vào nó là sẽ tan vỡ.

Trịnh Kim thờ dài ánh mắt mệt mỏi lẫn những đau thương Kim Anh đã mang đến cho anh nhiều lần phải nghĩ suy một nhòai. Trịnh Kim mím môi thật chặt đến nỗi trắng bệch ra như không còn giọt máu nào trên đôi môi vốn sắc hồng kia.

Cậu về giường ngả người nằm xuống nhắm nghiền mắt lại. Cậu đã biết phải làm gì... chỉ cần Kim Anh vui cậu sẽ cố chấp nhận điều này... Cô mãi là giấc mơ mà Trịnh Kim giấu kín...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Một tuần nặng nề trôi qua đối với cả hai. Cho đến bây giờ Trịnh Kim đã cố nhưng vẫn không tài nào đối mặt được với Kim Anh, cậu luôn tìm cách tránh mặt cô mọi lúc có thể. Trịnh Kim sợ nếu nhìn thấy cô mãi tìm cậu sẽ đau buốt. Cậu đành phải tự bảo vệ mình khỏi cô, Trịnh Kim đã bị tổn thương quá nhiều rồi, cậu rất sợ cảm giác đó, nó như thắt chặt lồng ngực cậu đến nỗi không thở được.

Nếu như đến trường thì cậu sẽ cố dậy sớm đến trước không thì phải đợi Kim Anh đi khuất cậu mới dám ra khỏi nhà vì không muốn nhìn thấy Lập Hàn và Kim Anh vui vẻ đi bên nhau.

Tạm trạng nặng nề đeo đẳng Kim Anh suốt những ngày qua. Cô cũng đâu vui gì khi phải như vậy. Đành cố 3 tháng vậy. 3 tháng nữa cô sẽ nói hết những gì giấu kín trong lòng cho Trịnh Kim biết. “Cậu hãy chờ tôi”.

Tối nay Trịnh Kim không về nhà, cậu ở lại nhà của Thế Nam vì chỉ anh mới biết được chuyện.

Hôm nay Trịnh Kim cảm thấy trong người rất khó chịu. Cả buổi chiều cậu đã nằm vật ở phòng Thế Nam không đi đâu. Đến tối con sốt như kéo đến làm cậu choáng váng, mặt mày nóng như lửa đốt. Thế Nam đi làm về, nhìn thấy Trịnh Kim vẫn nằm đấy.

Thế Nam thấy sắc mặt em yếu ớt. Cậu bước nhanh lại gần giường, lay người Trịnh Kim:

- Du, sao vậy.

Trịnh Kim khô cứng họng khó khăn lắm cậu mới mở lời được:

- Nước.

Thế Nam nhanh tay rót ly nước, đỡ Trịnh Kim ngồi dậy uống nước. Vừa chạm vào người cậu, Thế Nam cảm thấy nóng như đang có lửa thiêu vậy. Thế Nam lo lắng nói:

- Để anh đưa em đi viện.

- Không cần, anh để em ngủ một giấc.

Trịnh Kim ngã người nằm xuống. Thế Nam ra ngoài mua thuốc và cháo cho Trịnh Kim một lát rồi quay lại. Thấy Trịnh Kim vẫn trần trọc chưa thể ngủ được, cậu dục:

- Nếu em không đi viện thì ăn cháo rồi uống thuốc đi.

- Khỏi.- Trịnh Kim khoát tay, giọng nói yếu ớt.

- Em muốn chết à.- Thế Nam lớn giọng quát - Nếu không muốn anh quăng vào viện thì ngoan ngoãn uống thuốc đi.

Trịnh Kim thở hắt ra, cậu biết Thế Nam nói là sẽ làm. Với sức lực của một người bệnh làm sao mà Trịnh Kim có thể chống đối được Thế Nam khi cậu muốn tống anh vào viện. Trịnh Kim đành ngồi dậy.

Thế Nam đưa cậu tô cháo thơm phức vậy mà khi vào miệng Trịnh im có cảm giác đắng ngắt. Đúng như lời Thế Nam nói, lúc này cậu rất muốn ngủ mãi không tỉnh dậy nữa để khỏi phải nhìn thấy người mình yêu bên cạnh một người khác mặc dù cậu đã cố nhiều lần để quen dần với điều đó. Nhưng hoàn toàn là không thể.

Cố gắng ăn vài muỗng cho qua rồi uống thuốc, Trịnh Kim mệt nhọc nằm xuống nhắm nghiền đôi mắt lại thờ dài:

- Được rồi. Anh ra ngoài đi em muốn yên tĩnh.

- Em có chuyện với KimAnh à - Thế Nam nheo mắt nhìn gương mặt anh tuấn nhọt nhọt của Trịnh Kim.

Trịnh Kim nhói lòng, nhắc đến Kim Anh tim cậu lại nhói đau. Sóng mũi cay cay, môi mím lại cậu khẽ lắc đầu, nói:

- Thôi anh ra đi em muốn ngủ.

- Ừm.- Thế Nam ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa không làm phiền cậu nữa.

Tuy không biểu hiện gì nhưng Thế Nam biết giữa hai người chắc chắn xảy ra chuyện nên Trịnh Kim mới như vậy.

Thế Nam lấy máy gọi cho Kim Anh:

- Hôm nay thằng Du nó ngủ ở nhà anh nhé. Em không cần lo đâu.

- ...

- Ừm nó đang bị sốt.

- ...

- Thôi muộn rồi, mai em đến cũng được, khuya rồi đi đường một mình nguy hiểm lắm.

- ...

- Ừ. Ngủ ngon.

Qua cách nói chuyện gượng gạo của KimAnh khi quan tâm hỏi han đến Trịnh Kim, Thế Nam cảm giác giữa hai đứa đang có chuyện gì đó. Chắc chắn là vậy, Thế Nam tin linh cảm của mình là đúng. Cậu vẫn chưa thể hình dung ra là chuyện gì cụ thể mà hai đứa có vẻ căng thẳng quá. Thế Nam cần môi suy nghĩ đi về phòng khác nghỉ.

...

Sáng sớm hôm sau, Kim Anh đến nhà Thế Nam thật sớm. Do ông Trịnh vẫn chưa dậy nên Kim Anh theo chân Thế Nam lên thẳng phòng Trịnh Kim đang ngủ.

Cô nhẹ nhàng xoay núm cửa mở ra đi vào.

Dưới màu rực rỡ của chùm đèn pha lê nay trở thành một thứ ánh sáng lạnh lẽo đến khó chịu. Gương mặt anh tuấn đang nằm nghiêng, đôi mày vẫn cau lại như đang còn khó chịu với điều gì đó khi đang ngủ, sắc mặt trắng bệch. Kim Anh có thể cảm giác được thân hình Trịnh Kim mỏng manh như một tờ giấy có thể bị gió thổi bay. Một tuần nay đây là lúc Kim Anh có thể nhìn cậu được lâu nhất. Trịnh Kim có vẻ tiêu tụy đi, cậu ốm hơn trước, gương mặt tiêu tụy trông thấy.

Kim Anh đứng nhìn cậu mà lòng thoáng đau, cô rất muốn sờ lên gương mặt anh tuấn kia một lần nhưng sao bàn tay cô vẫn cứng đờ lạnh giá. Trông Kim Anh thật ngờ nghệch, cô không thể làm gì cho Trịnh Kim lúc này hình như điều duy nhất cô có thể làm là đứng im lặng lẽ quan sát cậu đang trong giấc ngủ.

Thế Nam lui ra ngoài. Cậu khép cửa lại cho hai người có không khí riêng.

Trịnh Kim bỗng nhiên từ từ mở mắt ra, con sót đã hạ hơn đêm qua. Nét mặt vẫn phẳng phai sự mệt mỏi dờ dẩn, cậu khẽ cựa mình quay mặt ra ngoài. Trịnh Kim mở bừng mắt khi thấy Kim Anh đang trong tầm mắt của mình. Kim Anh vội vàng quay mặt nhìn đi chỗ khác, cô kìm nén cảm xúc của mình xuống, hắng giọng hỏi:

- Cậu thấy sao rồi.

Giọng nói của cô tự nhiên đến nỗi phải tê lòng. Trịnh Kim dần lấy lại được tinh thần, cậu điềm nhiên cổ tỏ ra không có chuyện gì, bình thản đáp:

- Không sao.

Kim Anh gật đầu, cô tiếp:

- Vậy tốt rồi. Cậu ăn gì không tôi đi mua cho.

Trịnh Kim nhìn Kim Anh cổ xua đi những đau đớn trong lòng bất mình phải gượng cười:

- Tôi không đói. Cảm ơn.

- Tự nhiên hôm nay lại cảm ơn lịch sự vậy. – Kim Anh cố nói chuyện tự nhiên như trước cho không khí bớt phần khó thở.

Trịnh Kim đang định nói gì thêm thì Kim Anh có tín hiệu điện thoại, cô liếc mắt nhìn cậu rồi lại nhìn màn hình điện thoại, thấy vẻ lúng túng của Kim Anh, Trịnh Kim tự hiểu người gọi cho cô là ai, cậu cười nhẹ nói:

- Ra ngoài nghe đi.

Kim Anh mím môi đi ra ngoài nghe. 5 phút sau cô trở lại, Kim Anh nói:

- Cậu nghỉ đi nhé. Tôi đến trường trước đây. Khi nào đỡ thì bảo anh Nam lái xe đưa về nhà nhé, cậu ở đây lâu sẽ bị nghỉ ngơi đấy.

- Ủ.- Trịnh Kim gật đầu.

Kim Anh đi khuất. Thật ra Lập Hàn đã gọi điện cho cô đi ăn sáng, vì không muốn nói ra để cả hai đỡ khó xử Kim Anh phải nói tránh đi là cô đi học. Trịnh Kim thừa biết điều đó, chủ nhật có ai đến trường ngoài những đứ đờ sách đâu.

Kim Anh vừa đi, cậu cũng gượng đứng dậy làm vệ sinh cá nhân. Trịnh Kim cảm thấy nhẹ người, tỉnh táo hơn rất nhiều... Cậu xuống nhào vào phòng tắm rồi ra về.

...

Kim Anh đi bên cạnh Lập Hàn mà đầu óc cứ lo lắng cho Trịnh Kim khiến Lập Hàn không vừa ý, Cậu biết mình gượng ép như vậy cũng không tốt nhưng từ trước đến giờ thứ cậu thích phải có bằng được nhất là Kim Anh, cậu không thể để Trịnh Kim cướp mất cô đi bằng mọi giá.

Lập Hàn lên tiếng nhắc nhở:

- Em đang nghĩ đến ai à.

Kim Anh gạt mình, lắc đầu:

- Không có. À mà Trịnh Kim hôm nay bị ốm có lẽ em không đi ăn trưa được với anh đâu, em phải về chăm sóc cậu ấy.

Lập Hàn nhún mày khó chịu, cậu xoay người Kim Anh lại, nhìn trừng cô nói:

- Hiện tại em đang là người yêu của anh chứ không phải cậu ta em nên tập nhớ và làm quen với điều đấy đi. Anh không muốn em đi cạnh anh mà lại nhớ đến người con trai khác. Hiểu chưa.

Kim Anh tròn mắt nhìn Lập Hàn, gật gật đầu. Gương mặt Lập Hàn giãn ra, cậu khẽ cười xoa đầu Kim Anh:

- Vật tốt lắm.

Kim Ah ngạc nhiên đến sững sờ. Cách nói chuyện và cử chỉ của Lập Hàn rất giống Trịnh Kim lúc cậu quát cô. Kim Anh lại nhớ đến Trịnh Kim rồi. Cô lắc đầu xua tan cậu ra khỏi bộ nhớ tự dặn mình phải cố gắng mới được. Nhưng mỗi lần thấy Lập Hàn làm gì là Kim Ah lại so sánh với Trịnh Kim. Haizz... Kim Anh thở dài “Tại sao lại phải ép buộc nhau như vậy...”

Lập Hàn dẫn Kim Anh đi suốt cả ngày trời đến tối mới về. Lập Hàn xuống xe mở cửa cho cô. Kim Ah nói:

- Anh về.

- Ừm - Lập Hàn khẽ mỉm cười, cậu bắt ngờ nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán Kim Anh, giọng nói trầm ấm:

- Em nghỉ sớm đi. Chúc ngủ ngon.

Kim Anh gật đầu, cô gượng cười, quay mặt đi nhanh vào. Lập Hàn nhìn theo đến khi cô đi khuất vào chung cư mới vào xe đi về.

Trịnh Kim lại lặng người nhìn ra ngoài cánh cửa kính mở ra một nửa, một luồng gió mát lạnh khiến cậu thoải mái hẳn. Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của Kim Ah đang xa dần, cậu cố nén tiếng thở dài. Trịnh Kim sẽ mãi là người dõi theo Kim Anh, nhìn cô từ sau lưng mà thôi...

Trịnh Kim kéo tấm rèm lại, đôi mắt chưa đựng đầy nỗi buồn, về mặt hẳn rõ những vết thương lòng khó phai. Cậu lê bước chân nặng nề về giường, nằm gác tay lên trán. Cậu đã thấy Kim Anh cười khi bên Lập Hàn chứ không phải là mình... Trịnh Kim cắn chặt môi như ứa máu, lồng ngực cậu sắp nổ tung ra mất rồi. Cậu khẽ nhắm mắt lại... một giọt nước mắt khẽ lăn dài trên khoé mày cay.

...

Kim Anh lên căn hộ thấy không khoá là cô biết Trịnh Kim đã về. Kim Ah nghĩ giờ này vẫn còn sớm chắc cậu chưa ngủ nên vào hỏi han một chút xem sao.

Kim Anh mở cửa, nghe có tiếng động, Trịnh Kim vội vàng nằm quay mặt vào trong tường gạt che dấu đi nỗi đau của mình. Sau trận ốm, giọng cậu có vẻ vẫn còn yếu ớt:

- Về rồi à.

- Ừ. Cậu thấy sao rồi – Kim Ah hỏi. Cô không biết mình đã lặp lại câu hỏi ban sáng.

Trịnh Kim mím môi. Ngoài câu này cô không còn gì để nói sao. Lòng cậu đau như cắt, Trịnh Kim hít một hơi thật dài, cậu cố lấy lại dáng vẻ thường ngày. Thái độ cao ngạo, khuôn mặt lạnh băng. Trịnh Kim gạt đi nước mắt, ngồi dậy nhìn Kim Anh:

- Cậu muốn tôi bị sao lắm à. Hỏi nhiều.

- Ồ... - Kim Anh trở mắt nhìn cậu, cố chống tay nói – Đây tôi quan tâm nên mới hỏi đấy nhé tự nhiên gậy à.

- Bạn tốt quá - Trịnh Kim nói như miã mai.

Kim Anh xua tay, lườm cậu:

- Thôi thôi không nói nữa, cậu nghỉ đi tôi cũng về phòng đây. Nói với cậu xong tí tự cắn lưỡi mà chết quá.

Kim Anh quay phắt mặt đi. Cô khẽ cười vì Trịnh Kim đã có khoảng cách gần lại như trước. Họ vẫn có thể đấu khẩu với nhau thì Kim Anh cho rằng nó là dấu hiệu đáng mừng. Nhưng...

Trịnh Kim bỗng nhiên gọi dứt cô lại, cậu nói:

- Tôi đã nói hết đầu mà cậu đi.

- Chuyện gì nữa anh hai. - Kim Anh quay lại hất mặt.

Trịnh Kim chỉ vào chiếc ghế bành salông đối diện giường mình nói:

- Ngồi xuống đây.

Kim Ah gật đầu đi lại, cô nhìn Trịnh Kim cảnh giác. Cậu lại có trò gì nữa đây, thái độ này rất khác thường. Kim Anh từ tốn ngồi xuống. Cô im lặng chờ đợi chuyện cậu sắp nói, gương mặt vẫn bình thản vì tưởng Trịnh Kim lại giờ trò đùa mình. Như thế cũng tốt còn hơn cứ trốn tránh nhau.

Trịnh Kim nhẹ nhàng nói:

- Cậu thấy vui chứ.

- Vui – Kim Anh tưởng Trịnh Kim đang hỏi mình mỗi lần cãi với Trịnh Kim xong có vui không nên có trả lời ngay.

Cô không hề ngờ đến câu nói đó lại là con dao hai lưỡi đâm vào tim Trịnh Kim. Cậu cười nhẹ gật đầu:

- Vậy à.- Trịnh Kim hít một hơi thật sâu nén nỗi đau, nói – Khi nào có chuyện gì cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp cậu.

- Ôi bạn tốt đột xuất vậy – Kim Anh trở mắt nhìn Trịnh Kim, miệng cô cười gian xảo mắt hấp háy, nói - Giờ trò gì đúng không.

Trịnh Kim bật cười, cậu lắc đầu. Kim Anh lúc nào cũng nhấn nhá vậy. Cô sẽ không hiểu được những tổn thương của Trịnh Kim. Không bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Cậu chép miệng nói:

- Thôi cậu về phòng đi. Mệt quá.

Kim Anh lườm Trịnh Kim, cô vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Này thì bảo ở lại giờ lại đuổi. Đúng là người thòi tiết.

- Này...lãi nhái gì vậy.

- Hề hề...không có gì. Ngủ ngon. – Kim Anh quay lại cười toe ra.

Trịnh Kim thở hắt ra . Đối mặt sẽ là giải pháp tốt nhất giữa cậu và Kim Anh. Chỉ như vậy Trịnh Kim mới có thể nhìn thấy cô cười và bảo vệ được cô...
.....

Vén nhẹ chiếc rèm xang một bên, Trịnh Kim nhìn xuống bên dưới cậu an tâm ra khỏi nhà khi Lập Hàn đã đưa Kim Anh đi khuất. Cậu lặng lẽ đi sau đến trường vì không muốn chạm mặt họ.

Bản tính trầm lặng của Trịnh Kim lại về với con người cậu. Trịnh Kim ít nói hơn nhưng trước mặt Kim Anh vẫn làm vẻ như không có gì thái độ điềm tĩnh đến kinh ngạc. Cậu không để lộ ra sự yếu mềm của mình.

Dạo này Trịnh Kim hay đến lớp hơn. Hữu Thiện mỗi lần gặp được Trịnh Kim là như bắt được vàng, mắt cô sáng như đèn pha.

Trịnh Kim đang ngồi cùng Tú Anh và Từ Kỳ trong lớp, Hữu Thiện đi ngang qua, thấy Trịnh Kim cô liền tạt vào, miệng cười hớn hở:

- Tiểu Kim hôm nay cũng đến lớp à.

Từ Kỳ thấy Hữu Thiện là hết muốn nói, cậu chép miệng lắc đầu tán luôn đi chỗ khác. Hữu Thiện biết ý cô chỉ nguyền Từ Kỳ rồi lại quay lại với vẻ mặt tươi tỉnh:

- Chiều nay rảnh không mình đi chơi nhé. Tớ có chuyện muốn nói với cậu.

Tú Anh thấy Hữu Thiện tán tỉnh anh rể mình một cách trắng trợn cậu nhìn Trịnh Kim rồi ho khan.

Trịnh Kim không nói gì, mặt cậu vẫn tỉnh bơ như không. Hữu Thiện nhẹ nhàng nhắc lại:

- Tớ có chuyện muốn nói với cậu.

- Chuyện gì.- Trịnh Kim hỏi.

- Bí mật. Chiều cậu qua địa chỉ này đón tớ nhé.- Hữu Thiện cầm bút sẵn có trên bàn ghi vào một tờ giấy rồi đưa cho Trịnh Kim – Đây.

Trịnh Kim nhếch môi cười :

- Cậu nghĩ tôi muốn nghe à.

Trịnh Kim đứng dậy, lách qua người Hữu Thiện đi ra khỏi lớp. Tú Anh nén cười cậu thầm bái phục Trịnh Kim “Được...phải thế chứ”. Hữu Thiện đứng sững như cột điện, cô không ngờ Trịnh Kim lại phũ phàng với mình như thế, mặt cô nhú lại rồi quay sang nhìn Tú Anh, cậu đang tóm tép cười nhìn mình. Tú Anh nhún vai rồi nhảy xuống bàn đi ra ngoài luôn.

Hữu Thiện vò nát tờ giấy trong túi bọc tức quăng nó xuống đất. Cô tự hỏi không biết bao nhiêu lần Trịnh Kim đã làm mình mất mặt rồi, Hữu Thiện gằn mạnh gót giày bước đi trong tức tối.

Trịnh Kim ra ngoài thấy Kim Anh cùng Lập Hàn đang đi ngược chiều mình trên dãy hành lang thưa người. Nhìn thấy Trịnh Kim, Kim Anh khẽ bối rồi rút tay mình ra khỏi tay Lập Hàn. Trịnh Kim đã nhìn thấy điều đó nhưng Lập Hàn đã cố tình nắm chặt tay cô lại, kéo cô bước đến trước mặt Trịnh Kim.

Lập Hàn nhoèn miệng cười như khiêu khích:

- Ổn chứ.

Trịnh Kim biết câu nói ấy đang ám chỉ tâm trạng cậu. Nhìn về mặt cúi xuống của Kim Anh cam chịu, Trịnh Kim mỉm cười gật đầu:

- Rất tốt.

- Ồ...- Lập Hàn gật gù, cậu tiếp – Nghe Kim Anh nói cậu là bạn thân nên khi nào tôi vắng mặt có chuyện gì hãy giúp đỡ Kim Ah hộ tôi nhé.

Câu nói rất thâm thúy. Trịnh Kim gật đầu. Cậu nhẹ nhàng đi lướt qua hai người. Hai bàn tay nắm chặt đến nỗi trắng bạch ra, lòng bàn tay còn chút mồ hôi. Đấy mắt cậu chứa đựng một lượng hàn khí rất cao đến người đi ngang qua cũng cảm nhận được điều đó.

Trịnh Kim đi khuất, Kim Anh dứt tay ra khỏi tay Lập Hàn cô nhú mày:

- Sao anh lại nói thế.

- Có gì không đúng sao.

- Anh...- Kim Anh bức mình bỏ đi. Cô thật không ngờ Lập Hàn lại nói những lời đó với Trịnh Kim.

.....

- Mai là sinh nhật mình, mọi người nhớ đến chung vui nhé.

- Tổ chức ở đâu vậy Hữu Thiện.

- Ở bar Boom đi.

Mọi tiếng nhao nhao nói ồn lên, Hữu Thiện gật đầu cười tươi:

- Quyết định ở Boom đi.

- Hay quá.

Hữu Thiện đi về phía Kim Anh, cô ngồi xuống, miệng vẫn mỉm cười nói:

- Tôi mai nhớ góp mặt nhé, không có cậu thì mất vui.

- Ừ.- Kim Anh gật đầu.

Hữu Thiện bỗng nói:

- À dạo này tớ thấy cậu thân với Lập Hàn lắm nhó. Hai người yêu nhau à...hehe...

Thấy Kim Anh không nói gì, Hữu Thiện lại bồi thêm:

- Cậu mời Lập Hàn đến luôn hộ tớ nhé. Hai người đẹp đôi lắm đấy.

- À tớ Kim Anh đi mua đồ với tớ nhé. Cậu cũng mua luôn để đi sinh nhật tớ phải xinh vào nhé.

- Ừ.

Nói xong Hữu Thiện chạy tót xang bên lớp Trịnh Kim. Hôm nay cậu cũng đến lớp.

Hữu Thiện vuốt tóc chỉnh đốn lại trang phục. Cô tiến dần đến phía Trịnh Kim:

- Mai cậu đến sinh nhật tớ nhé.

Trịnh Kim từ từ ngước lên nhìn Hữu Thiện, cậu khẽ cau mày rồi lại gục mặt xuống bàn. Nụ cười trên môi Hữu Thiện tắt ngấm, cô nén giận làm vẻ nói:

- Mai Kim Anh cũng đến đấy.

- Bây giờ.

Trịnh Kim vẫn gục mặt dưới bàn mà nói. Hữu Thiện cắn môi tức tối “Không cả muốn nhìn mặt mình mà nói sao....Hừ...Vừa nhắc đến Kim Ah là đi ngay...”. Hữu Thiện mím môi kìm cơn giận, nói:

- 8h ở boom nhé. Cậu nhớ đến đấy.

Hữu Thiện nói xong quay mặt bước đi. Trịnh Kim ngẩng đầu dậy cầm túi sách lên đi ra ngoài trường.

...

Sắp đến giờ Lập Hàn đến đón Kim Anh đi sinh nhật mà tự nhiên cái đôi guốc của Kim Anh vừa đi được mấy bước đã gãy gót. Toàn bộ số đôi guốc bà LiLi mua toàn là cao 11 phân thôi, đây là đôi duy nhất 7 phân mà cô có thể tự nhiên và thoải mái khi đi nó mà không phải gồng mình khi đi đôi quá cao.

Cô ngồi phịch xuống salon, nhìn đôi guốc duy nhất hợp với bộ mình đang mặc nói:

- Gãy lúc nào không gãy lại gãy ngay lúc cần gấp thế này...

Quay qua Trịnh Kim, cậu vẫn đang nhón nhờ ngồi xem tivi, Kim Anh hỏi:

- Cậu không đi sinh nhật Hữu Thiện à.

- Có. - Trịnh Kim nhìn đôi guốc Kim Anh đang cầm trên tay, cậu nheo mắt hỏi: - Hồng rồi à.

Kim Anh thở hắt ra, vứt đôi guốc xuống:

- Ủ. Đen thế cơ chứ.

- Còn bao lâu nữa mới đi.

Kim Anh nhìn lên đồng hồ, cô chep miệng. Còn 15p nữa chắc Lập Hàn đến, cô nói:

- Không biết, khi nào Lập Hàn đến đón thì đi.

Lại một vết cứa nữa khắc sâu trong tim Trịnh Kim, cậu gật đầu, đứng dậy cầm áo khoác lên, nhìn Kim Anh nói:

- Vậy tôi đi trước. Cậu lấy đôi khác đi tạm đi.

Kim Anh gật đầu:

- Phải vậy chứ sao.

- Ủ - Trịnh Kim mím môi. Cậu lấy khoá xe rồi xuống gara.

Trịnh Kim vừa đi thì Lập Hàn cũng cho xe tới. Kim Anh xuống dưới cùng Lập Hàn đi.

Hạ kính xe xuống, Lập Hàn thấy dáng đi của Kim Anh không được tự nhiên mấy. Cậu nhìn xuống chân Kim Anh, khẽ lắc đầu cười.

Lập Hàn xuống xe mở cửa cho cô rồi nói:

- Chắc em cần thay một thứ.

Kim Ah không hiểu Lập Hàn nói gì, cô cũng nhìn anh gật đầu bừa. Mới đi bộ một tí, Kim Ah đã thấy đau chân, chẳng nhẽ cô lại không đi nữa chỉ vì một đôi guốc.

Kim Anh trở mắt khi Lập Hàn dừng trước một shop giày dép khá bắt mắt. Cậu nhìn cô nói:

- Em chờ anh tí nhé.

Kim Anh gạt đầu. Lập Hàn vừa đi được vài bước, cậu liền quay ngược lại, thò đầu vào trong xe làm Kim Anh giật mình :

- Ah làm gì như oan hồn vậy.

Lập Hàn nhướn miệng cười:

- Em đi cỡ bao nhiêu.

- 37.

- Ừ.

Lập Hàn lại lướt nhanh vào chưa kịp để Kim Ah nói thêm gì. Cậu vào trong shop đó 10phút sau mới quay lại với hai túi đồ trên tay.

Lập Hàn mở cửa xe ngồ vào. Cậu đưa hai túi đó vào tay Kim Ah nói :

- Em thử xem cái nào hợp. Ah thấy em có vẻ không tự nhiên khi đi đôi giày kia nên. ...- Lập Hàn cười nhẹ rồi tiếp :- Nếu em không thích để anh vào chọn đôi khác.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Giọng nói nhẹ nhàng, cử chỉ quan tâm của Lập Hàn đối với mình làm Kim Anh thấy hơi gượng gạo. Đứng ra thì Lập Hàn cũng rất tốt với mình, chỉ tiếc người cô thích lại là Trịnh Kim chứ ko phải anh.

Lập Hàn thấy Kim Anh ngồi thừ ra nhìn túi giày trên tay, cậu nheo mắt:

- Em không thích à. Vậy để anh lấy...

- À không. Em đang nghĩ nên đi đôi nào ấy mà. Cũng đẹp lắm.

Kim Anh cười cười nhìn cậu, rồi dở hai túi giày ra. Nói chung nó cũng không hợp với ý cô mấy nhưng được cái dễ đi.

Kim Ah chọn đại một đôi guốc trong số đó đi vào, cô nói:

- Được không.

Lập Hàn vừa cho xe chạy vừa gạt đầu, cậu thấy vui khi mình có thể làm gì đó cho Kim Anh.

Hai người có mặt tại Bar. Đêm nay, Hữu Thiện đã hào phóng bao hết chỗ này cho mọi người vui chơi thoải thích.

Lập Hàn nắm tay Kim Anh vào trong, Hữu Thiện nhanh mắt nhìn thấy hai người, cô vẫy tay:

- Qua bàn này đi.

Hai người cùng đi tới ngồi xuống, Hữu Thiện tùm tùm nói:

- Hai người xứng đôi quá đấy.

Kim Anh cười gượng, cô đưa mắt nhìn xung quanh, toàn là đứa cùng lớp nhưng không thấy Tú Anh, Trịnh Kim cũng không có mặt. Chẳng phải cậu đã đi đến đây trước rồi sao. Kim Anh dò hỏi:

- Tú Anh không đến à.

Hữu Thiện gạt đầu, nuốt nốt ngụm bia trong mồm nói to trong tiếng nhạc âm ỉ:

- Cậu ấy chắc đi hẹn hò với Trâm Nhi rồi.

- Vậy à. Thế còn...

Kim Anh đang định hỏi đến Trịnh Kim thì cậu cũng vừa bước tới. Trên tay cầm một hộp gì đấy.

Trịnh Kim liếc mắt nhìn xuống chân Kim Anh, cậu khựng người lại rồi dấu hộp đấy ra sau lưng. Hữu Thiện nhìn thấy, cô kéo Trịnh Kim ngồi cạnh mình, nói:

- Quà của tớ à.

Lập Hàn nhìn Trịnh Kim, cậu liền gật đầu, đưa chiếc hộp đó cho Hữu Thiện.

Hữu Thiện mắt sáng long lanh. Không ngờ Trịnh Kim đã đến lại còn tặng quà cho cô, Hữu Thiện hôn nhanh vào má Trịnh Kim cười tít mắt nói:

- Cảm ơn nhé.

Trịnh Kim nhũn mày khó chịu. Kim Anh thì trở mắt nhìn hai người “tiến triển nhanh đến vậy sao... Dù gì mình cũng còn danh nghĩa là vợ cậu ta cơ mà... hừ... Trịnh Kim... cậu được lắm lại còn ngồi im nữa chứ... không thêm phần kháng luôn mới sợ chứ...”. Cô cụp mí xuống nhìn mấy lon bia trên bàn. Kim Ah với lấy một lon uống cạn, mọi người cùng bàn trở mắt nhìn cô.

Mấy người vỗ tay đôm đốp:

- Kim Anh hôm nay máu nhĩ.

- Nào cùng cạn mừng sinh nhật Hữu Thiện.

Máu trong người Kim Anh đang sôi lên. Cô tức, tức khi phải nhìn hai người kia. Kim Anh cầm tiếp lon bia khác mở nắp dơ cao lên:

- Cạn.

Mọi người sôi nổi hẳn lên. ...Ai cũng kéo nhau ra nhảy còn lại hai đôi vẫn kiên trì ngồi lại như đấu b-boy ấy.

Hữu Thiện cầm hộp quà trên tay, cô nói:

- Để tớ mở xem Tiểu Kim tặng gì nhé.

Kim Anh lúc này hơi phê phê nên nói năng không ý tứ gì, cô nói:

- Mở luôn đi. Xem Trịnh Kim nhà ta chọn gì để tặng người yêu nào.

Trịnh Kim lắc đầu nhìn về mặt Kim Anh. Cô định uống tiếp thì Lập Hàn kéo tay lại quát khế:

- Em làm sao vậy.

- Em muốn uống. Hôm nay vui mà.

- Vui cái gì. Thích anh cho ăn đòn à.- Lập Hàn ghé vào tai Kim Anh dọa.

- Gì chứ - Kim Anh bật cười – Em là trẻ con chắc.

Lập Hàn giữ tay cô lại không để Kim Anh có cơ hội cầm ly bia trên bàn kia tiếp.

Hữu Thiện cười thăm nhìn hai người thân với nhau, cô công kích:

- Có mỗi Lập Hàn là trị được Kim Anh thôi.

Kim Ah trề môi:

- Còn lâu...

- Suyt im nào. Người ta nói đúng thì nhận đi. - Lập Hàn chen vào, nhìn Trịnh Kim nói như tỏ rõ vị thế của mình.

Hữu Thiện cười nham hiểm, cô gật gù, tiếp:

- Thôi không nói hai người nữa. Để xem quà tiểu Kim đã.

Vừa nói tay cô vừa mở hộp quà ra. Đó là một đôi guốc cũng na na giống kiểu đôi guốc mà Kim Anh bị gãy gót lúc nãy.

Hữu Thiện suýt xoa:

- Đẹp quá. Cảm ơn cậu nhé tiểu Kim.

- Không có gì.

Kim Anh liếc nhìn thái độ hai người, cô trẻ môi nhìn họ. Đầu cô bốc khói, Kim Anh đứng dậy, người hơi lảng lảng vì men bia, cô nói:

- Lên kia nhảy thôi.

Lập Hàn kéo cô lại:

- Em say rồi.

- Ai say. Vớ vẩn. – Kim Anh gạt tay Lập Hàn ra.

- Có ai say nhận mình say đâu.- Trịnh Kim lên tiếng.

- Đây – Kim Anh cúi xuống nhìn Trịnh Kim, cô đá một chân chống lên ghế đáng vẻ rất cuốn hút.

Kim Anh hất mặt nhìn Trịnh Kim:

- Cậu biết tôi đang rất tỉnh. ...Oẹ...oẹ....

Cả 3 đều trở mắt nhìn Kim Anh. Sao lúc nào Trịnh Kim cũng là người hứng những gì Kim Ah gây ra hết vậy. Cậu gằn từng chữ từ cổ họng phát ra:

- Kim-Anh-ạ

Lập Hàn cội vàng kéo Kim Anh ngồi xuống dựa vào vai mình, cậu với tay lấy giấy lau miệng cho Kim Anh. Còn Hữu Thiện thì lấy giấy lau chỗ nôn của Kim Anh vương trên áo Trịnh Kim.

Kim Anh khua tay:

- Xin lỗi. ...ức...hihi...Chẳng may...- Nôn xong cô thấy tỉnh hẳn ra, chỉ là uống bia thôi nên cũng không ăn thua gì.

Hữu Thiện cười cười:

- Không sao không sao. Dĩ hoà vi quý. Kim Anh để chuộc lỗi thì lên trên kia hát hay nhảy một bài gì đó đi.Coi như quà chúc tớ nhé.

- Ok.- Kim Ah đi lên trên bục có ban nhạc.

Hữu Thiện nhìn theo miệng cười khẩy, ánh mắt rất gian tà. Vừa lúc ấy Từ Kỳ cũng bước vào.

Hữu Thiện nhìn thấy cậu mắt ánh lên tia tinh quái “Càng đông càng vui, xem mấy người nhìn con nhỏ Kim Anh diễn hài cũng hay”. Hữu Thiện nói:

- Ngồi xuống đi.

- Cảm ơn.

Từ Kỳ miệng cười nhưng lại không hề ngồi xuống chỗ Hữu Thiện dành cho mình, cậu vẫn đứng im, nhìn lên phía Kim Anh.

Kim Anh lên cùng vài người bạn của Hữu Thiện có lẽ là bạn ngoài đời chứ không hề có trong lớp. Hữu Thiện huyt lên, nói to:

- Nu-abo đi.

Một cô bạn quay xang Kim Anh nói:

- Cậu biết nhảy bài đấy không.

Kim Anh cười cười:

- Chút chút.

- Good.

Một cô gái khác búng tay là đổi luôn xang đoạn nhạc đó. Kim Anh cùng 4 cô gái khác nhảy...

Xoẹt....

Ồ.....

Phần ngực áo của Kim Anh rách ra. Mấy cô gái bên trên nhìn xuống Hữu Thiện gật nhẹ đầu, ánh mắt vờ tỏ vẻ hoảng hốt đứng dạt sang một bên. Kim Anh vội lấy tay che phần áo lót bị lộ.

Chiếc váy này cô vừa mua hôm qua cùng Hữu Thiện làm sao mà bị rách như vậy được chứ.

Trịnh Kim định chạy lên không hay Lập Hàn đã nhanh chân hơn cậu, Trịnh Kim ngồi sụp xuống bất lực nhìn theo.

Nhưng không ngờ người đến cạnh Kim Anh đầu tiên lại là Từ Kỳ.

Lập Hàn khựng người lại. Thái độ Từ Kỳ rất bình thản, cậu khoác áo mà là áo nữ nữa chứ như mọi sự việc đều nằm trong tay cậu vậy..

Từ Kỳ nói nhỏ với Kim Ah:

- Lần sau cảnh giác đi nhé.

Kim Anh không hiểu ý cậu, cô hỏi:

- Là sao.

Mọi người nhìn Từ Kỳ như một vị anh hùng cứu nữ nhân, Lập Hàn nhú mày nhìn khó chịu, đáng lẽ ra người nên làm việc đó là cậu chứ. Lập Hàn đi lên đứng cạnh Kim Anh, cậu quay nhìn Từ Kỳ nói:

- Cảm ơn nhé.

Từ Kỳ mỉm cười gật đầu. Mọi ánh mắt của các cô gái có trong đây đều long lanh mắt nhìn cậu đầy ngưỡng mộ.

Bốn cô gái bạn Hữu Thiện cũng vậy. Hữu Thiện tối sầm mắt khi thấy việc này chưa gì đã kết thúc. Mấy con bạn cô cũng ngu quá đã bảo phải làm váy Kim Anh rách toạc ra cơ mà. Hữu Thiện mỉm môi. Cô phải vội vàng chạy lại chỗ Kim Anh hỏi han quan tâm:

- Sao vậy...

- Không có gì chỉ bị rách một tí thôi.

- May quá... - Hữu Thiện quay xang bốn người kia quát - Mấy cậu làm gì mà rách cả áo của Kim Ah vậy.

- Vô ý thôi mà - Một người lên tiếng nói.

Từ Kỳ chep miệng, đột nhiên cậu nhìn thẳng vào mắt Hữu Thiện làm cô lúng túng quay đi chỗ khác giả lơ. Từ Kỳ nói:

- Hữu Thiện, ra ngoài nói chuyện tí đi.

Nói xong Từ Kỳ quay đi ra ngoài trước. Trịnh Kim không biết đã về từ lúc nào. Hữu Thiện cười nói:

- Không sao cả rồi, mọi người vui tiếp đi, tí tớ quay lại tiếp mọi người.

Nói xong cô theo chân Từ Kỳ ra ngoài.

Hữu Thiện mở lời trước:

- Có chuyện gì.

- Cậu nên để yên cho Kim Anh đi.

Hữu Thiện nhú mày:

- Ý cậu là sao.

- Đừng nghĩ chuyện mình làm không ai biết. Tôi sẽ im lặng chuyện hôm nay. Nếu tôi biết cậu đụng đến Kim Anh lần nữa thì đừng trách.

Hữu Thiện bị nói trúng tim đen nhưng cô nghĩ cũng có thể Từ Kỳ chỉ bắt thóp cô thôi, Hữu Thiện cố chối:

- Cậu nói gì tôi không hiểu.

- Không hiểu hay không muốn hiểu. Trịnh Kim không thích cậu đâu đừng cố dành thứ không thuộc về mình như thế. Tốt nhất cậu nên ngoan ngoãn yên vị đi đừng để tôi nói chuyện hôm nay ra sẽ không hay đâu.

- Ai sẽ tin cậu chứ.

- Cậu nên nhớ tôi là ai trong mắt mọi người nhé. Liệu họ có tin tôi không - Từ Kỳ cười cúi sát mặt mình vào mặt Hữu Thiện giọng có chút mỉa mai lẫn đe dọa.

Hữu Thiện lúng túng, cô không biết nói gì để lại được với Từ Kỳ. Có lẽ người cô sợ nhất có lẽ chính là cậu. Hữu Thiện mím môi. Từ Kỳ chẹp miệng, đứng lại tư thế thẳng người nói:

- Nhớ những gì tôi nói hôm nay đấy nhé.

Nói xong cậu quay lưng bước đi được vài bước chợt dừng lại. Vẫn không quay đầu lại, cậu nói:

- Nếu muốn trút giận thì tìm tôi nhé. Đừng đụng đến Kim Anh.

Hữu Thiện nhích theo dáng Từ Kỳ, mặt mày cô biến sắc. Sao Từ Kỳ lại biết mọi chuyện cô làm như vậy. Con người cậu ta quả là đáng sợ.

Lập Hàn đưa Kim Anh ra ngoài định cho cô về trước thì thấy Hữu Thiện đang đứng ngăn ngoài đó. Kim Anh nói:

- Cậu đứng đây làm gì vậy. Có chuyện gì sao mặt cậu tái vậy.

Hữu Thiện giật mình, cô gượng cười chối biến:

- Tôi không sao. – Cô nhìn hai người rồi tiếp – Hai người định đi đâu vậy?

- Tôi đau đầu quá nên về trước, thông cảm nhé.

- Vậy à. Không sao cậu về nghỉ đi nhé.

- Ừm.

...

Lập Hàn đưa Kim Anh về chung cư. Hai người đứng trước xe, Kim Anh nói:

- Anh về đi, em vào đây.

Lập Hàn nhẹ nhàng ôm Kim Anh, cậu nói nhỏ:

- Xin lỗi.

Kim Anh tròn mắt, định đẩy cậu ra thì Lập Hàn càng ôm chặt hơn, cậu nhắm mắt nhẹ giọng nói:

- Anh đã không kịp bảo vệ em rồi.

Kim Anh biết cậu đang nói đến chuyện xảy ra lúc nãy, cô khẽ cười kéo nhẹ anh ra nói:

- Không sao đâu mà. Thôi em vào nhà trước nhé. Ngủ ngon.

Kim Anh mỉm cười vẫy tay chào Lập Hàn rồi quay người vào trong.

Lập Hàn lên xe phóng đi. Họ không hay để ý có một người đang quan sát họ này giờ. Trịnh Kim ngồi trong xe ánh mắt buồn bã khẽ nhắm hờ lại ngả người ra sau dựa một môi. . .

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

- Ngủ trước đi, tôi không về đâu.

Vừa dứt câu Trịnh Kim đã tắt máy. Kim Anh dần mắt nhìn vào điện thoại với thông điệp ngắn ngủi của Trịnh Kim.

Cậu cho xe chạy về nhà Thế Nam. Giờ này chắc ông Trịnh đã ngủ. Trịnh Kim gọi điện cho thế Nam xuống mở cổng.

Thế Nam thấy Trịnh Kim đến tìm mình giờ này, cậu mở rộng cổng cho Trịnh Kim lái xe vào rồi đóng lại.

Trịnh Kim bước xuống xe, Thế Nam hỏi:

- Đây, lại xảy ra chuyện gì nữa à?

Trịnh Kim lắc đầu cười mỉm:

- Cho em ngủ ké một đêm không được à.
- Lần trước ké rồi lại nữa à. Phòng anh lại phải nhường à.
- Ngủ chung vậy. - Trịnh Kim khẽ cười.

Trịnh Kim nói xong đi luôn vào nhà lên thẳng phòng. Thế Nam chạy theo, thái độ hôm nay của Trịnh Kim rất lạ.

Do sống với Thế Du từ bé nên cậu biết hết những hiềm ái ố của Thế Du. Từ bé thì nó như những đứa trẻ bình thường, buồn đau thì khóc, vui thì cười nhưng từ khi Kim Anh đi giường như nó thay đổi hoàn toàn, vui buồn cũng không để lộ cho người ta biết được, người duy nhất hiểu cậu có lẽ là Lệ Đạt.

Thế Nam theo chân Trịnh Kim về phòng.

Trịnh Kim mở tủ lạnh trong phòng Thế Nam ra lấy vài lon bia, nói:

- Ngồi xuống uống vài lon với em.
- Em không được uống bia rượu mà, nhớ bao tử em đấy.

Trịnh Kim chép miệng:

- Uống ít không sao đâu mà.
- Cãi nhau với Kim Anh à? - Thế Nam dò hỏi.
- Không.

Thế Nam ngồi xuống. Trịnh Kim mở hết lon này đến lon khác uống như nước lã, Thế Nam thấy cậu uống khá nhiều nên ngăn lại:

- Thôi đi. Có chuyện gì thì nói anh nghe xem nào. Mà cứ im lặng vậy không tốt đâu.

Trịnh Kim bật cười:

- Em đã bảo không có gì mà. Uống đi, anh nhiều chuyện quá đấy.
- Cái thẳng này...

Thế Nam lắc đầu bất lực. Thôi để nó uống say một bữa cho quên đi chuyện buồn cũng tốt rồi mai tỉnh táo lại tâm trạng sẽ tốt hơn.

Thế Nam cầm lon bia lên:

- Cạn nào.
- Thế chứ...- Trịnh Kim cười ngờ nghếch cùng với Thế Nam
- Để anh lấy mời đã.
- Khỏi cần, em không...

Trịnh Kim bỗng nhàu mày, bụng cậu nhói đau, dần dần đau đến quặn người. Trịnh Kim mím môi ôm bụng gập người lại, Thế Nam vội vàng đỡ cậu:

- Lại đau nữa à. Anh đã nói rồi mà lại...

Thế Nam đỡ Trịnh Kim lên giường rồi gọi ngay cho Lệ Đạt đến.

Nhìn vẻ mặt ưu tư đang toát mồ hôi lạnh vì cơn đau và đôi môi trắng bệch với sắc thái nhợt nhạt của Trịnh Kim, Thế Nam không thể hiểu nổi Thế Du có chuyện gì mà không chịu nói cho mình.

- Đề anh gọi Kim Anh đến nhé.

- Gọi đến làm gì. - Phải khó khăn lắm Trịnh Kim mới nói ra được,

Cậu nhăn nhó với con đầu. Thế Nam bực mình vì thái độ ngang bướng của Thế Nam, cậu cúi lên nói:

- Rốt cuộc hai đứa xảy ra chuyện gì rồi.

Tít...tít...

Thế Nam nghe điện thoại rồi xuống mở cổng cho Lệ Đạt.

Lệ Đạt thở hắt ra khi nhìn Trịnh Kim nhăn nhó với hơi thở nặng nhọc, rồi nhìn xang đồng lon bìa dưới sàn, cô cầu nhàu:

- Lại bìa.

Cô lắc đầu, quay xang Thế Nam nói nhỏ:

- Anh đi nghỉ trước đi để em ở lại với nó.

- Ừm. Vậy em chăm sóc nó. Một thì qua phòng cạnh ngủ nhé.

Lệ Đạt gật đầu. Người họ hàng xa này rất thân với Trịnh Kim. Cô là người thông minh nên rất dễ hiểu tâm ý của Trịnh Kim. Nếu chịu quan sát một chút, có lẽ ai cũng sẽ đoán ra cậu đang thất tình.

Lệ Đạt chep miệng, cô khám cho Trịnh Kim một lát rồi đưa thuốc cho cậu uống. Con đầu dần vui đi.

Trịnh Kim trở lại trạng thái bình thường, trong mắt cậu là một màu tối đen, giường như cậu đang trở về cái đêm mưa lạnh ấy...

Lệ Đạt nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Trịnh Kim nhìn gương mặt anh tuần ưu tư thất thần nhìn về một khoảng không bất tận.

Lệ Đạt nhẹ giọng nói:

- Em với Kim Anh cãi nhau à.

Trịnh Kim khẽ lắc đầu, cậu nhắm mắt lại. Đưa tay lên gác ngang đôi mắt che những giọt nước mắt đang trực trào ra, nói với giọng yếu ớt:

- Em mệt quá, thật sự rất mệt mỏi.

Trịnh Kim chỉ khóc khi cậu thật đau thôi. Từ trước đến giờ Lệ Đạt chưa từng thấy vẻ thất vọng lẫn đau khổ này của Trịnh Kim. Cô ngạc nhiên đến sửng sồ. Cô không biết làm gì hơn cho cậu lúc này ngoài trừ việc lặng im nhìn cậu đầy thương cảm.

Một hồi sau Lệ Đạt mới lên tiếng, cô nhẹ giọng nói:

- Mọi chuyện rồi sẽ ổn. Em nghỉ ngơi đi, có chuyện gì cần tâm sự thì hãy nói với chị, đừng uống bia rượu như vậy sẽ hại đến sức khỏe của em đấy.

Lệ Đạt nói xong rồi nhẹ nhàng đứng dậy, cô ra ngoài đóng cửa phòng lại cho Trịnh Kim.

Còn lại một mình trong căn phòng phòng trống. Trịnh Kim suy nghĩ về những chuyện đã qua. Ngay cả người mình yêu cậu cũng không tài nào đưa tay ra để bảo vệ được. Nhìn cô bên người khác thì cậu không thể nào chịu được nỗi đau ấy... Trịnh Kim lặng lẽ thở dài.

.....

Sáng sớm hôm sau Thế Nam cùng Lệ Đạt qua phòng thì thấy Trịnh Kim không còn đó, cậu đã đi từ lúc nào cũng không hay.

Trịnh Kim về nhà thấy Kim Anh đang ngủ trên ghế salon, cậu đi khẽ vào phòng thay đồ rồi trở ra đắp một chiếc chăn mỏng lên người cho Kim Anh.

Trịnh Kim đến căn biệt thự mẹ mình đang ở. Cậu gặp bà LiLi trong phòng riêng, thấy mẹ đang trang điểm, Trịnh Kim ngồi xuống giường, vẻ mặt phờ phạc như mất ngủ nói:

- Con muốn đi du học.

Bà LiLi dừng trang điểm, quay xang nhìn con:

- Sao tự nhiên lại có ý định đấy, con đi cùng Kim Anh luôn à.

- Không. Chỉ con thôi.

- Vậy vợ con vứt đâu.

- Ở nhà chứ ở đâu. Mẹ đừng nói cho ai biết chuyện con đi nhé.

Bà LiLi nhú mày nhìn con, Trịnh Kim có nét gì đó rất mờ ám, bà nói:

- Có chuyện gì giữa hai đứa à. Đừng nói là không.

Trịnh Kim gật đầu thú nhận. Cậu kể lại toàn bộ những gì đã xảy ra cho bà LiLi nghe.

Thật bất ngờ trước thái độ kì lạ đứng đưng như chưa hề xảy ra chuyện gì của bà.

Bà LiLi gật đầu, bà nói:

- Vậy con yêu Kim Anh chứ và chấp nhận cho nó đến với Lập Hàn.

Trịnh Kim khẽ gật đầu. Bà LiLi mím môi suy nghĩ gì đó rồi nói:

- Được. Mẹ sẽ tôn trọng quyết định của con.

Bà LiLi cầm điện thoại lên gọi cho người trợ lý đặt vé cho Trịnh Kim rồi quay xang cậu nói:

- Mai ba sẽ đón con. Mẹ ở lại đây một thời gian giải quyết ổn thoả mọi chuyện rồi xang đó luôn.

Trịnh Kim gật đầu, cậu đứng dậy:

- Thôi con về thu xếp, sáng mai con qua đây.

- Ừm.

Bà LiLi nhìn thấy vẻ mặt bạc nhược của con mà nhói lòng, bà đứng dậy mím cười ôm con nói:

- Cục vàng của mẹ sẽ được hạnh phúc thôi. Cười lên đi con nhé.

Trịnh Kim nhắm mắt khẽ mím môi cười. Cậu nhẹ vỗ lưng mẹ rồi ra về.

Bà LiLi ngồi xuống, gọi điện cho ông EnDy:

- Minh ơi, mai con xang bên đây, anh bạn thì nhớ bảo trợ lý ra đón nó nhé.

- ...

- Nó thất tình rồi.

- ...

- Sống thì phải biết mùi đời chứ...hehe...em còn ở đây một thời gian để giải quyết một số chuyện, mình phải chăm sóc con cẩn thận vào nhé. Cục vàng đây.

-

- Dạ...Bye mình.

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Bà LiLi không hề tỏ thái độ tức giận về những chuyện kia vì Trịnh Kim đã nói thật trước khi bà biết nên có thể tha thứ. Về phần Kim Anh thì sao, bà LiLi suy nghĩ “ Con mình đẹp trai phong độ ngồi ngồi thế này chẳng nhẽ hai đứa sống với nhau một thời gian rồi mà Kim Anh vẫn không động lòng trước nhan sắc nó chút nào sao...” Bà LiLi lắc đầu xua tan cái ý nghĩ đầy đi “ Không thể tin được...cục vàng của mình thua gì thằng bé Lập Hàn chứ...”

Hừ...chuyện này là sao đây...” Bà LiLi đắn đo suy nghĩ mọi chuyện. Bà nghĩ giữa chuyện này có một điều gì đó mờ ám.

“Thôi cho chúng nó thời gian xa nhau cũng tốt, như vậy là cách xác định tình cảm tốt nhất”. Bà LiLi mỉm cười với những ý định của mình. Soi gương lần nữa rồi bà đi ra ngoài.

...

Lúc Trịnh Kim về nhà lần hai thì Kim Anh đã tỉnh. Cô nhìn anh nói:

- Cậu về rồi à.
- Ừ. Ăn gì chưa.
- Mới dậy mà ăn gì.
- Vậy đi ăn thôi.
- Ừm chờ tí.

Kim Anh chạy vào phòng thay đồ rồi ra ngoài với Trịnh Kim. Hai người đi cạnh nhau mà mỗi người một tâm trạng, theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Đi ngang qua một shop fashion, Trịnh Kim kéo tay Kim Anh vào.

Cô tròn mắt:

- Làm gì vậy. Mua cho ai à.
- Ừ.

Trịnh Kim chọn vài bộ cho Kim Anh, cậu còn đưa cho cô cả mấy chiếc áo khoác dày khur nói:

- Thử hết đi.

Kim Anh tròn mắt nhìn cậu:

- Đang là mùa hè đấy cậu. Làm gì mà đưa tôi mấy thứ này.

Kim Anh nhìn đồng hồ trên tay nào là khăn quàng, áo khoác, giày...hầu như nhiều thứ là thuộc về mùa đông.

Cô thở hắt ra nói:

- Cậu định tặng cho ai để đi sapa à.
- Thôi không cần thử đâu, lấy hết đi.

Trịnh Kim ôm lại đồng hồ trên tay Kim Anh ra quầy thanh toán, cô gái bán hàng tủm tỉm nhìn cậu rồi quay sang Kim Anh đá lông nheo:

- Người yêu chị chiều chị ghê nhì.
- Ừ...hihi...

Kim Anh cười cười, mắt liếc sang Trịnh Kim gương mặt cậu vẫn thản nhiên. Cô gái vừa tính tiền vừa nói nhỏ với Kim Anh:

- Đẹp trai nữa chứ. CHị sướng thật.
- Cảm ơn – Kim Anh hãnh diện muốn nổ mũi, cô cười đến nỗi không cả ngậm miệng vào được.
- Xong rồi của anh chị hết xxx

Trịnh Kim lôi thẻ ra thanh toán rồi xách mấy túi đồ ra xe để. Kim Ah đi theo. Cô mở cửa xe vào ngồi kế bên Trịnh Kim.

Cô hỏi:

- Mua cho ai vậy.

Trịnh Kim nhú mày:

- Hỏi nhiều.

Kim Anh trề môi lắm lắm:

- Không nói thì thôi. Khó tính.

Xe gần về đến chung cư, Kim Anh liếc ra sau nhìn một đồng đồ cô cứ khắc khoải thắc mắc về chúng “Rốt cuộc cậu ta mua cho ai...” Kim Anh nhăn nhó suy luận mãi mà không ra, cô không nhìn được tính tò mò nữa liền gặng hỏi:

- Bật mí tí đi...

Trịnh Kim không nói gì, cậu cho xe thẳng gấp làm Kim Anh suýt đập đầu về phía trước may đã có dây thắt. Kim Anh quay phắt xang lườn cậu:

- Trịnh Kim...

- Đến nhà rồi, xuống xe đi. Chiều tối tôi mới về không cần chờ cơm đâu. Mà tốt nhất là rủ người yêu đi ăn cùng cho vui.

Kim Anh trợn mắt nhìn Trịnh Kim. Cậu nói ra những lời ấy mà mặt vẫn thản nhiên như không. Kim Anh cảm thấy lồng ngực mình như thắt chặt lại, tim nhói nhói đau.

Kim Anh nhìn Trịnh Kim, cô cố làm vẻ vui tươi, chep miệng nói:

- Phải vậy chứ sao.

- Ừm

Kim Anh xuống xe cô đóng rầm cửa lại, Trịnh Kim phóng vút đi, cô nhìn theo mặt hằm hằm, lâu bàu:

- Ngứa cả mắt, tự nhiên nhắc đến Lập Hàn làm mình...

Tít..tít...

Vừa nhắc đến đã hiện linh, đó là điện thoại của Lập Hàn chứ không ai hết, cô mở máy nghe:

- Sao anh.

- ...

- Đi ăn á.

- ...

- Thôi em làm cơm ở nhà rồi.

- ...

- Thôi được vậy chiều đi.

- ...

- Vâng.

Kim Anh tắt máy, cô thở hắt ra. Lăn thẩn về hộ của mình.

Trịnh Kim không có nhà thì cô nấu cơm làm gì cơ chứ. Có một mình thì trưa nấu tạm hộp mì cũng được.

...

18h...

Lập Hàn đến đón Kim Anh đi ăn theo lời hẹn. Ăn xong Lập Hàn còn đưa Kim Anh đi chơi một lúc đến tận 9h mới về.

Cuộc đi chơi này cũng khá vui đấy chứ, nó khiến Kim Anh tạm quên đi chút buồn, Lập Hàn vừa lái xe vừa lén nhìn nửa khuôn mặt vẫn còn thoáng nét cười trên mặt Kim Anh, cậu bỗng hỏi:

- Em đã có tình cảm với anh chưa.

Nghe câu hỏi Kim Anh nuốt nước bọt. Nếu nói là không ghét cậu nữa thì có lẽ gật đầu nhưng nói là có tình cảm thì chỉ là cảm tình như của cô đối với Thế Nam thôi. Kim Anh tránh né câu hỏi:

- Sắp đến nhà em rồi.

- Một chút cũng không có à? - Lập Hàn hỏi lại tương tự câu trên.

Chẳng nhẽ Kim Anh lại nói toạc ra như thế Lập Hàn sẽ bị tổn thương nhưng nếu nói có thì là lừa cậu rồi còn gì, Kim Anh dè dặt trả lời:

- Cũng có.

- Bằng nào.

Cô dơ tay lên đo một chút trong không khí, cử chỉ đó làm Lập Hàn phì cười, cậu nói:

- Không sao từ từ nó sẽ lớn thôi.

Kim Anh lặng im không nói gì. Lập Hàn tiếp:

- Vậy còn Trịnh Kim.

Theo phản xạ Kim Anh trả lời bằng miệng luôn:

- Rất lớn.

Câu nói đó như mũi tên đâm vào tim Lập Hàn vậy, cậu muốn cười mà không thể nhe miệng được. Biết sự chênh lệch thế cậu đã không hỏi để đỡ mang nhục vậy rồi. Lập Hàn chẹp miệng:

- E yêu nó lắm à.

- Có thể. – Kim Anh gạt đầu thật thà không dấu diếm.

Điều đó làm Lập Hàn khựng người. Cậu im lặng không muốn nói thêm gì nữa. Gương mặt dăm dăm thoáng ảm nét buồn nản chán chường.

...

Cửa không khoá, chắc Trịnh Kim đã về rồi. Kim Anh mở cửa bước vào rồi khoá cửa luôn.

Cô bỏ đôi dép vào nhà, thấy Trịnh Kim đang ngồi trên salon xem tivi, cô nói:

- Chưa ngủ à.

Trịnh Kim thấy nét mặt của Kim Anh vẫn thoáng thoáng nét cười. Chắc đi cùng Lập Hàn nên gương mặt cô mới vui như vậy.

Hiểu lầm càng ngày càng đậm sâu. Trịnh Kim nén tiếng thở dài. Kim Anh ngồi xuống, cô nhìn thấy đồng túi đồ ban sáng ở ghế, cô hỏi:

- Chưa đưa cho người ta à.

Trịnh Kim kéo hết đồng đồ ấy đẩy vào tay Kim Anh, giọng nói thật nghiêm chỉnh:

- Khi nào lạnh nhớ mặc vào. Hết tiền thì rút thẻ mà dùng không ngại đâu tất cả là của cậu. - Trịnh Kim dừng một chút rồi tiếp – Còn nữa, có chuyện gì khó khăn thì gặp thằng Kỳ nó sẽ giúp cho. À nếu có chuyện buồn cậu có thể gặp chị Lệ Đạt ở phòng y tế nói chuyện, nhìn mặt vậy thôi chứ hiền lắm.

Kim Anh sững sờ nhìn Trịnh Kim. Chưa bao giờ cô thấy cậu nói nhiều đến vậy. Tình huống này trên phim có hai trường hợp. Một là người sắp lâm chungBậy, bậy.. Kim Anh nuốt tan cái ý nghĩ vớ vẩn ấy đi. Còn lại một trường hợp nữa là người sắp đi xa.

Kim Anh nhìn cậu,. cười nói:

- Làm gì vậy. Tự nhiên tốt với người ta vậy?

- Ừ.

Trịnh Kim đột nhiên kéo tay ôm Kim Anh vào lòng. Kim Anh cứng đờ người, nhiệt độ tim của cô đột ngột lên cao. Cường độ máu dồn lên mặt như động nghẹt lại. Kim Anh định đẩy người cậu ra vì tim cô đập mạnh đến nỗi không chịu nổi nữa, mặt cô nóng phừng lên vì hồi hộp. Trịnh Kim lại nghĩ cô không muốn mình ôm vì Kim Anh đã có Lập Hàn.

Cậu nhẹ buông tay ra. Tất cả chấm dứt, Trịnh Kim lảng tránh, cậu gãi đầu về bối rối:

- Xin lỗi... Thôi tôi đi ngủ trước.

Nói xong Trịnh Kim đứng dậy vội vàng vào phòng đóng cửa lại. Kim Anh ngồi thừ người.

Hôm nay Trịnh Kim rất lạ, cậu có những biểu hiện thật kì quặc khiến Kim Anh không ngừng suy nghĩ. Kim Anh sờ tay lên má, cô vội vàng chạy vào phòng soi gương, mặt cô đỏ lựng, nhưng cảm giác được Trịnh Kim ôm vào lòng thật ấm áp. Kim Ah mỉm cười nghĩ lại khoảnh khắc ấy. Cô đột nhiên đang cười lại nhủ mảy “Rốt cuộc cậu ta sao nhỉ...”.

Sau một hồi suy nghĩ linh tinh, Kim Anh lại cười cười. Cô sẽ cố gắng đến ngày đó để nói hết lòng mình với Trịnh Kim.

....

Sáng sớm, nhân lúc Kim Anh vẫn còn ngủ say. Trịnh Kim xách một số đồ mang theo. Cậu đưa mắt nhìn lại căn nhà mình đã sống cùng Kim Anh một lần nữa rồi quay lưng bước đi...

.....

Cả ngày Kim Anh chờ mãi mà không gặp Trịnh Kim, gọi điện cậu thì thuê bao, cô gọi điện hỏi Tú Anh, Từ Kỳ cả Thế Nam nữa mà vẫn không có tin tức gì về cậu. Rốt cuộc Trịnh Kim đã đi đâu.

Cô gọi điện cho bà LiLi:

- Mẹ à. Du có qua chỗ mẹ không?

-

- Sao ạ. phải qua nước ngoài điều trị...Sao con không biết gì? – Kim Anh sững sờ, cô không tin vào tai mình nữa.-

Vậy bao giờ cậu ấy về ạ?

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101

Cô không nói gì nữa, chiếc điện thoại trong tay rơi phịch xuống sàn nà, cô ngồi thừ trên ghế, ánh mắt thất thần...

Trịnh Kim đã đi. Cậu không nói với cô lời nào...

Kim Anh nhớ lại những lời nói lạ lùng hôm qua của Trịnh Kim. Đúng rồi...như vậy cậu đã đi thật rồi.

Sóng mũi Kim Ah cay cay. Mắt cô vẫn mở trừng trừng mà nước mắt đã chảy rơi...

...

Lập Hàn gọi mãi vào di động Kim Anh mà toàn thuê bao. Chưa bao giờ Kim Anh tắt máy vậy, có lẽ nào cô xảy ra chuyện gì không.

Lập Hàn lo lắng, cậu gọi vào điện thoại bàn cho Kim Anh...Cũng không có ai nhấc máy.

Lập Hàn bấm tay, cậu đi qua lại trong phòng, cậu quyết định đến nhà cô xem sao.

...

Hỏi người bảo vệ dưới chung cư Lập Hàn đã tìm thấy căn hộ của Kim Anh.

Cửa vẫn còn hé mở. Lập Hàn hấp tấp chạy vào trong. Phòng khách cũng không có ai. Lập Hàn mở cửa phòng Kim Ah ra, cũng không có. Cậu xang phòng bên cạnh, có lẽ đây là phòng của Trịnh Kim.

Lập Hàn xoay nắm cửa ra, bóng tối ập vào mắt cậu. Lập Hàn nhìn quanh căn phòng.

Có tiếng nấc, cậu nhẹ nhàng bước vào trong, Kim Anh đang ngồi co ro gục mặt dưới gối. Những tiếng nấc khóc của cô đến nghẹn lòng. Lập Hàn quỳ gối xuống cạnh cô, sốt sắng hỏi:

- Em sao vậy...Trịnh Kim làm gì em à.

Kim Anh từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng húp vì khóc nhiều, cô nhìn Lập Hàn :

- Trịnh Kim...đã đi rồi,...hức...tất cả là tại anh...

Kim Anh khóc oà lên cô đập tay vào người Lập Hàn làm cậu cảm thấy bối rối. Cậu không ngờ Kim Anh khóc đến nỗi như vậy vì Trịnh Kim. Nhìn cô đang gục mặt khóc Lập Hàn nửa thương xót nửa đau lòng vì Kim Anh đã khóc vì người khác chứ không phải cậu. Lập Hàn vỗ vai an ủi cô:

- Còn anh...anh sẽ chăm sóc em.Quên cậu ta đi.

Kim Anh mệt mỏi lắc đầu nói trong tiếng nấc:

- Em không làm được...

- Em thực sự cần cậu ta đến vậy?

Kim Anh gạt đầu trong vô thức. Lập Hàn đau đến xé lòng. Cậu ôm cô vào lòng nói:

- Có lẽ anh sai rồi. Anh sẽ tìm cậu ta cho em.

Cậu nhẹ nhàng gạt nước mắt cho Kim Anh rồi đứng dậy bật đèn. Bây giờ Lập Hàn mới thực sự chứng kiến được gương mặt đầy tuyệt vọng và đau khổ của Kim Anh khi Trịnh Kim đi. Cậu nén tiếng thở dài. Tại sao người đó lại không là mình. Lập Hàn đỡ Kim Anh ngồi trên giường, nhẹ giọng nói:

- Em nghỉ đi, anh sẽ nói chuyện với Trịnh Kim.

Kim Anh nằm xuống chiếc giường Trịnh Kim. Mùi nước hoa cậu hay dùng vẫn còn phảng phất đâu đây làm cô càng nhớ cậu. Mối Kim Anh run run như sắp khóc nữa, cô nhắm nghiền mắt lại úp mặt xuống gối của Trịnh Kim tìm chút hơi ấm mong manh còn lại cho mình.

Lập Hàn nhẹ nhàng rút lui. Cậu đóng cửa lại cho Kim Anh rồi ra về. Lập Hàn gọi điện nói rõ tất cả cho bà LiLi rồi tiếp:

- Bác à. Bác có biết Trịnh Kim ở đâu không, bác nhắc cậu ấy về đi, Kim Anh đang rất nhớ cậu ấy.

- ...

- Sao ạ. Trịnh Kim sẽ không về? Sao bác biết?

- ...

Thấy đáng về hai mắt sưng húp của cô thì bà hiểu ngay đó là do Kim Anh đã khóc. Dấu hiệu tốt.

Kim Anh rót nước cho bà rồi ngồi xuống.

Bà LiLi nói:

- Mẹ đã biết hết chuyện của hai đứa rồi.

Kim Anh tròn mắt nhìn bà, cô đan chặt hai tay vào nhau lúng túng chưa biết giải thích ra sao.

Bà LiLi lấy ra một tờ đơn đặt lên bàn. Kim Anh nhìn nhìn tờ giấy đó “Đơn li dị”...

Đầu cô chưa kịp hình dung ra chuyện gì, bà LiLi đã nói:

- Con giữ lấy tờ đơn này, trước khi đi Du nhờ mẹ đưa cho con thứ này. Chỉ cần kí vào con sẽ được tự do để đến với Lập Hàn.

Bà ngưng lại một đoạn, giọng đều đều tiếp:

- Con nên suy nghĩ kĩ trước khi kí vào đây. Nếu có chút tình cảm với thằng Du thì con hãy chờ nó, mẹ nghĩ sẽ có ngày nó quay lại tìm con nhưng cũng có thể thằng Du sẽ ở bên đó luôn không về. Quyền lựa chọn thuộc về con.

Kim Anh nhìn tờ đơn li hôn, nước mắt cô trào ra, trước khi đi Trịnh Kim vẫn nghĩ cho cô. Kim Anh cắn môi cho tiếng nấc không thành lời. Kim Anh gạt đầu, cố nói:

- Con sẽ chờ.

- Con suy nghĩ kĩ chưa. Thằng Du chưa chắc đã quay lại đây vì nó nghĩ người con yêu là Lập Hàn.

Kim Anh cười đau khổ, cô kể lại mọi chuyện cho bà LiLi. Dù đã biết trước sự thật nhưng bà vẫn vờ như người mới biết.

- Ra thế. Nhưng tiếc là mẹ không giúp được con, thằng Du đi mà nó chẳng nói cụ thể với mẹ là đi đâu nữa. Thôi hãy để thời gian quyết định số phận hai đứa vậy.

Bà nói xong liền đứng dậy :

- Mẹ có công chuyện rồi. Con giữ gìn sức khoẻ nhé, có chuyện gì cứ alo cho mẹ.

- Vâng.

Kim Anh đóng cửa lại, đầu óc cô đau như búa bổ. Không biết bao giờ Trịnh Kim sẽ về.

Kim Anh vào phòng cậu, cô nhìn xung quanh mọi thứ thân thuộc như vẫn còn hình bóng Trịnh Kim ở đây vậy. Kim Anh nhìn xuống g chân bàn thấy chiếc ví da của Trịnh Kim ở đây, có lẽ cậu đi vội quá nên rơi cũng nên.

Kim Anh cầm nó lên mở ra. Điều đầu tiên cô thấy là tấm hình của mình. Kim Anh sững sờ nhìn nó. Cô nhớ lại có lần Trịnh Kim cũng để rơi ví ở ghế salon cô định lên xem mỗi lần trong ví của thiếu gia sẽ có bao nhiêu ngân phiếu đây. Vừa định dở thì Trịnh Kim đã phi tới dặt lại nhưng Kim Anh đã thoáng nhìn được trong ví cậu có một tấm hình con gái những không rõ mặt.

Kim Anh đã tò mò hỏi người đó là ai thì Trịnh Kim bảo người yêu nét mặt cậu lúc ấy rất thành thật. Kim Anh lúc ấy vẫn chưa có tình cảm với Trịnh Kim nên chỉ hỏi xò qua rồi cười cười quay đi.

Bây giờ nhớ lại mà nước mắt cứ rơi. Tâm trạng cô như một mớ hỗn độn mọi chuyện về Trịnh Kim cứ hiện hữu trong đầu cô. Khi cậu cười, cúi gắt, lúc nào cũng nhíu mày... mọi thứ như vẫn còn đâu đó. Kim Anh khẽ cười giữa hai hàng lệ...

Người yêu ơi, hãy nói con đường anh sẽ qua

Và em sẽ chờ, và em sẽ đợi

Dù cho gió mưa, giăng kín

Khiến em không tìm được thấy đường anh

Và để em lạc trong đêm tối tăm

Này người yêu ơi, có biết em buồn em lẻ loi?

Đường đi quá nhiều rồi, mà sao vẫn mịt mờ?

Mà sao vẫn không tìm thấy lối ra con đường hạnh phúc đời em

Giờ em đã biết con đường đó chính là anh.

Người yêu ơi

Xin anh đừng đi quá vội

Chờ em nhé anh!

Rồi ta sẽ cùng sánh đôi.

Người yêu dấu ơi, anh mãi là mặt trời

Gạt đi bóng tối xót xa trong cuộc đời em

Người yêu dấu ơi, dẫn cho muôn ngàn sau em mãi đợi

Vì em biết rằng

Con đường hạnh phúc là anh... >>>> [[nhạc đệm=)~]]

.....

4 năm sau...

- Cổ phiếu ở đây bán hết đi.

- ...

- Tôi không cần biết lời hay lời dở. Tất cả bán hết.

Một người thanh niên với dáng vẻ anh tuấn khí chất ngời ngời bước xuống một chiếc BMW đen láng bóng đứng trước cửa công ty, mắt ngước lên nhìn, miệng thì nói chuyện điện thoại.

Kế tiếp đó là một cô gái trẻ măng xinh đẹp và một người đàn ông trung tuổi bước xuống đứng sau cậu ta.

- Woa....đẹp trai quá.

Mấy cô nhân viên trong công ty vừa đi ăn trưa về đã nhìn thấy một cảnh tượng thật bắt mắt.

- Đẹp trai nhà giàu...đại thiếu gia...chep chep.

Tiếng nuốt nước dãi của mấy cô nhân viên làm các chàng đi cũng cũng lắc đầu bỏ đi vào trong trước.

Người thanh niên anh tuấn kia cùng với một người đàn ông trung tuổi theo sau, hai người tiến bước vào tổng công ty...

Bao nhiêu ánh mắt nhìn theo họ đầy tò mò. Mấy cô lễ tân xì xầm nói:

- Nghe nói công ty mình có boss mới đấy...Liệu có phải anh đẹp trai ấy không.

- Mong là vậy hihi...nhưng mà có vẻ trẻ quá...hay là người đàn ông đi cạnh kia...

- Không phải vậy chứ...Dù sao nhìn anh kia có đáng hơn...

- Ủ hừm...Rảnh quá nhì- Tiếng cô quản lý vang lên cắt đứt câu chuyện của mấy nàng mê trai.

Kim Anh vội đánh mặt vậy thôi, thấy hai cô im lặng, cô ngó trước ngó sau rồi, cười cười nói:

- Chuyện gì vậy hai chị?

Xời xời...tưởng bị la cho một trận ai ngờ...

Một cô tiếp tân, chụm đầu lại với Kim Anh, cô ta chỉ tay về phía cầu thang máy nói:

- Em có nhìn thấy người kia không.

- Ủ, sao chị.

- Đẹp trai không, đẹp trai nhò, hình như là xếp mới đấy.

Toàn lưng là lưng, Kim Ah nhìn ánh mắt sáng rực như đèn pha lê của cô nhân viên, Kim Ah nuốt khan:

- Chị hỏi đều em à. Chị nghĩ đứng ở đây nhìn được mặt anh ta sao?. Thôi làm việc đi.

Kim Anh phẩy tay lắc đầu đi chỗ khác. Đây là công ty của nhà Trịnh Kim, sau khi tốt nghiệp cô được mẹ Trịnh Kim giao cho chức vụ quản lý.

Kim Anh về phòng vừa lúc có điện thoại:

- Mẹ hà.

- Sao con gái.

- Con đang đứng dưới sảnh công ty của mẹ này. Mẹ xuống đi nhé, con chờ.

- Con...

Kim Anh nhìn điện thoại, cô vội vàng chạy xuống dưới, tìm con. Kim Anh hoảng hốt nhìn quanh tìm kiếm, mồ hôi cô nhễ nhại chạy xung quanh...

- Đây chú đẹp trai...

Trịnh Kim tròn mắt nhìn đứa bé anh kéo kéo ống quần mình, đôi mắt tròn xoe tay vịn ôm con gấu bông, sau lưng đeo ba lô nhìn nó ngơ ngơ, Trịnh Kim ngồi thụp xuống đối diện mặt con bé, cậu cười nhẹ:

- Cháu đi lạc à?

Cô bé gật gật đầu:

- Cháu hẹn mẹ ở chỗ mấy chậu hoa nhưng mà cháu mót quá nên đi tìm vệ sinh rồi lạc mất tiêu luôn...

Nhìn đứa bé đầy ngạc nhiên, Trịnh Kim nhìn nó đoán tầm 5 tuổi chứ mấy, sao nói chuyện như cụ non thế.

Cô bé thấy Trịnh Kim nhìn mình chăm chăm, liền nhủ mày nói:

- Này chú, cháu biết cháu xinh giống mẹ, chú đừng nhìn cháu lộ liễu vậy chứ. Chú không giúp cháu thì để cháu tự đi tìm.

Nói xong nó quay ngoắt đi tỏ vẻ giận dỗi. Trịnh Kim bật cười, cậu đứng dậy chỉ vài bước là tóm được con bé.

Nó ngược mắt lên nhìn Trịnh Kim:

- Chú định bắt cóc tổng tiền mẹ cháu à...

Trịnh Kim nhìn nó thú vị, cậu nheo mắt hỏi:

- Mẹ cháu giàu lắm à.

Con bé hất mặt chống hai tay vào eo nói:

- Mẹ cháu tạm tạm nhưng bà cháu giàu lắm đấy.

- Vậy à.

- Chú đừng mơ bắt được cháu. Ở đây có đông người cháu sẽ la lên cho mà coi. Chú dám không.

Trịnh Kim chep miệng, lời nói chuyện này rất quen, cậu chep miệng:

- Thế cháu nghĩ chú có dám không?

- Sao chú giống mẹ cháu vậy toàn hỏi ngược. Ghét. Không nói chuyện với chú nữa, cháu phải đi tìm mẹ.

Titi hất mặt ngoe nguẩy bỏ đi. Trịnh Kim lại phải theo đuôi nó, cậu đi cạnh nói:

- Thôi được rồi, chú sẽ giúp cháu.

Titi đưa tay cho Trịnh Kim dắt đi, miệng nói:

- Mẹ cháu nói con trai phải tốt vậy mới lấy được vợ không thì ế dài dài.

Trịnh Kim phì cười vì lời nói chuyện quá già so với tuổi của con nhỏ, cậu gật đầu:

- Ủ.

Kim Anh chóng mặt vì phải lộn đi lộn lại mấy vòng xung quanh đại sảnh tìm con, cô gọi điện cho nó thì không thấy nghe. Kim Anh phát hoảng lên được. Cô vô đầu xù lên như tổ quạ, cắn môi lầm nhảm "Mẹ mà tìm được con xem có cho một trận không thì biết...".

- Mẹ...

Con bé dụt tay ra khỏi tay Trịnh Kim chạy về phía người đang đứng giữa đại sảnh, đầu tóc rối tung kia. Titi ôm lấy người cô, Kim Anh giật mình quay lại, cô ngồi xuống, nghiêm mặt nhìn con, quát:

- Con đi đâu vậy, muốn mẹ cho một trận à.

- Tại con muốn đi toilet nên mới bị lạc mà. Nhờ chú...

Titi chỉ tay về phía Trịnh Kim nhưng nó im bất lại vì cậu đã đi đâu mất rồi.

- O...chú đẹp trai đi đâu mất rồi..

Nó đưa mắt nhìn xung quanh, Kim Anh lắc đầu, thở phào nhẹ nhõm:

- Thôi được rồi, đi lên phòng với mẹ. Lần sau không được tự tiện đến đây nghe chưa...

Kim Anh vừa dắt tay đứa bé vừa giáo huấn, nó thì cứ gật gù nhưng mắt thì vẫn nhìn quanh tìm Trịnh Kim không để ý đến lời nói Kim Anh mấy.

Trịnh Kim bước ra sau chiếc cột trụ, cậu đã gặp lại Kim Anh...Cô đã có con sao??? Trịnh kim nhủ mày nghiêng đầu nhìn theo...Có con thì giờ chắc

đỉnh nhất nó cũng chỉ 2 đến 3 tuổi là cùng làm sao lớn được như vậy... Chẳng nhẽ cô lại có con trước khi cưới mình...Trịnh Kim nhú mày nhìn theo bóng dáng hai mẹ con họ đến khi khuất dần mới lấy điện thoại ra :

- Điều tra giúp tôi...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Rệt...

1 đồng nước bùn văng lên người Trịnh Kim. Xe cậu có vấn đề nên định bắt taxi đi gặp đối tác. Người trợ lý và thư kí của cậu đều có việc để làm rồi nên không theo cùng, tự nhiên đang đứng trước vỉa hè thì bị một chiếc ô tô khác đi ngang qua gây nên tình trạng trên.

Cậu thần thờ nhìn lại áo trắng của mình bản oi là bản cả quần nữa chứ toàn sinh với nước cống, như vậy làm sao mà cậu có thể đến gặp người làm ăn cùng mình đây. Đèn là đen. Cậu quay lại côngti, giờ này chắc mọi người đã nghỉ chỉ còn lại mỗi mấy ông bác bà thím ở lại dọn vệ sinh.

Đang không biết làm gì, cậu nhìn vào bộ trang phục mấy người dọn vệ sinh nam này ra ý định.

Trịnh Kim đưa tay đập nhẹ vào vai người dọn vệ sinh nam, người dừng tay quét dọn, quay lại nhìn cậu lạ lẫm, Trịnh Kim cười cười cúi nhẹ đầu chào, cậu nói:

- Chú...

Thấy mấy người làm cùng ông lao công này cứ nhìn mình, cậu liền kéo ông ta vào phòng vệ sinh nam, nói:

- Chú đòi cho cháu bộ chú đang mặc được không?

- Ô thế tôi ở chuồng à. Không được, không được.

Ông ta lắc đầu nguầy nguậy định bỏ đi thì Trịnh Kim níu lại:

- Bác mặc tạm đồ cháu để rồi cầm lấy số tiền này đi mua bộ khác nhé. Cháu đang có việc gấp. Chú giúp cháu nhé.

Người đàn ông nhìn Trịnh Kim từ đầu đến cuối ông ta liếc nhìn luôn cả số tiền kha khá trên tay Trịnh Kim. Ông ta gật đầu đồng ý.

Lúc sau cả hai ra ngoài cùng với bộ trang phục trái hoàn cảnh. Tổng tài phải mặc trang phục dọn vệ sinh của côngti còn lao công chơi nguyên bộ véc bó, áo trong không phải là somi mà là áo pul ôm sát body mới kinh chứ.

Chiếc quần quá dài so với chân của ông lao công, nó vốn là quần bó mà vào người ông thành quần ống xuống, chiếc áo thì dài qua “chảo” chứng tỏ chiều cao hai người khá chênh lệch. Nhưng vì số tiền Trịnh Kim bỏ ra quá hấp dẫn nên ông không thể khước từ được. Ông ta xắn ống quần lên vài gấu rồi chiếc áo véc bên ngoài cũng không thèm mặc luôn mà chỉ mặc mỗi chiếc áo pul trắng dính đầy bùn rồi nói:

- Thôi tôi đi làm việc.

- Vâng. Cảm ơn chú.

- Không có gì.

Trịnh Kim nhìn lại bộ đồ mình mặc, nó cộc tồn lên mắc cá chân, ống tay thì lủng lờ. Cậu chep miệng nhìn vào trong gương “Thôi kệ thà xấu mà sạch còn hơn đẹp mà bẩn”. Trịnh Kim lúi thủi đi ra ngoài côngti. Cậu nghĩ đây là trang phục riêng của người dọn vệ sinh trong công ti nên không ai biết trừ người làm trong đây đâu mà, thế nên cậu mới ra đường thoải mái như vậy. Cậu lang thang đi bộ ra shop gần đây mua một bộ đồ khác, mọi người đi bộ ngang qua cậu đều phải ngoái lại nhìn vì bộ trang phục cũn cùn với gương mặt đẹp trai hai thứ trả liên quan gì đến nhau của cậu.

Mặc kệ mọi người xì xầm nhìn mình, Trịnh Kim quá quen với cảm giác này rồi, cậu vẫn ngẩng cao đầu vô tư đi về phía trước. Cậu trả quan tâm.

Kim Anh đang định quay lại công ti lấy túi sách đựng tài liệu cô để quên thì chợt nhìn thấy dáng vẻ quen quen của một người đang đi bộ trên vỉa hè giữa dòng đường qua lại, cô dừng xe ngoài lại nhìn.

Đúng! Cô không thể nhầm được dáng đi ấy, khuôn mặt luôn hất lên đầy cao ngạo. Kim Anh vội phóng xe lên vỉa hè rồi gạt chân chống xuống rút khóa

xe, vội vàng chạy theo người đó.

- Trịnh Kim.

Nghe giọng quen quen. Trịnh Kim đứng sững lại, tiếng gọi sau lưng cậu nghe rất mơ hồ, chắc nghe lầm, Trịnh Kim lại sai bước đi tiếp, mặt vẫn thản nhiên nhìn xung quanh tìm đại một shop quần áo nào đó để mua tạm một bộ. Còn việc cậu gặp đối tác đã gọi điện cho họ dòi lại 1 tiếng nữa.

Kim Ah thấy người đó vẫn bước đi, cô bước theo, rõ ràng cậu ta vừa đứng lại, cô ngó ngó để cố nhìn mặt người đó. Cô gọi lại một lần nữa.

- Thế Du...

Người đó đột nhiên đứng sững lại, cậu khẳng định đó là dạng của Kim Anh, Kim Anh vội vàng bước tới.

Trịnh Kim nhanh chóng bước đi nhanh, Kim Anh thấy vậy cũng bước nhanh theo. Trịnh Kim chưa chuẩn bị tâm lý gặp cô nên rất sợ phải đối diện với Kim Anh lúc này.

Kim Anh lại cứ chạy theo mình. Do lợi thế chân dài hơn nên Trịnh Kim đi mà như chạy còn Kim Anh thì vật vờ đuổi theo cô nói to:

- Đứng lại...

Mọi người quay nhìn lại với cuộc rượt đuổi giữa hai vị thanh niên này. Kim Anh hét to:

- Cao Thế Du. Cậu đứng lại nhanh lên.

Kim Anh càng nói Trịnh Kim càng lượn nhanh, cậu không dám quay đầu lại.

Á''''''''....

Tiếng hét thất thanh của Kim Anh vang lên. Trịnh Kim không thể không quay đầu lại, cậu vội vàng chạy ngược về phía cô, Kim Anh đang nhăn nhó ôm chân.

Trịnh Kim ngồi thụp xuống, sốt sắng hỏi:

- Sao không?

Kim Anh không nói gì, mắt cô rung rung nhìn Trịnh Kim từ đầu đến chân, vẫn gương mặt ấy, cậu đã bỏ đi 4 năm mà không liên lạc với ai ngay cả đến khi cô hỏi tin tức bà LiLi về cậu cũng chỉ nhận được cái lắc đầu buồn bã không biết.

Kim Anh nhìn bộ đồ cậu đang mặc cô thấy quen quen. Cô à ra đó chính là bộ đồ lao công của công ti mình. Tự nhiên cô thấy thương cậu đến trào cả nước mắt. Trịnh Kim lại cứ tưởng cô đau quá nên khóc.

Trịnh Kim nói:

- Xin lỗi. Không sao đâu, đừng khóc giữa đường thế chứ.

Kim Anh không nghĩ Trịnh Kim lại tàn tạ đến vậy. Cậu bỏ đi không liên lạc với mọi người để đi làm lao công ư? Khổ cho cậu quá.

Kim Anh gạt nước mắt đi, cô nói:

- Thời gian qua cậu bỏ đi để sống thế này à?

Kim Anh nhìn vào bộ đồ Trịnh Kim đang mặc. Cậu cũng chưa hiểu được ý cô nhưng khi thấy ánh mắt Kim Anh đang tia vào bộ quần áo mình, cậu hiểu ngay. Kim Anh lại nghĩ cậu ngại nên im lặng, cô tiếp:

- Cậu về nhà đi. Chắc cậu mới làm về, mệt không, đói không, tôi đưa cậu đi ăn.

- Ồ...- Trịnh Kim không biết nói gì cậu ó người ra, Kim Anh đã đứng phắt lên kéo tay Trịnh Kim đi.

Cậu nhìn xuống chân Kim Anh hỏi:

- Chân cậu...

- Không làm thế cậu có chịu quay đầu lại nhìn tôi không?

Trịnh Kim lắc đầu nhìn tay Kim Ah đang dẫn mình đi. Mắt cậu chợt lộ ra vẻ gian tà, môi mím mím cười "Hiểu lắm vậy cũng tốt".

Kim Anh đưa Trịnh Kim đến quán bò nằm nướng. Đúng lúc Trịnh Kim cũng đang đói, vì cậu định nhịn để tối gặp đối tác rồi ăn luôn cũng được, nhưng giờ có lẽ không cần.

Trịnh Kim ăn một cách ngon lành, Kim Anh không ăn mà chỉ ngồi nhìn cậu. Dáng vẻ của cậu thật tội nghiệp, Trịnh Kim ra đi cũng là muốn cho cô và Lập Hàn đến với nhau nên mới ra nông nỗi này. Sao cậu lại ngu thế chứ.

Trịnh Kim thấy Kim Anh cứ nhìn mình bằng ánh mắt tội nghiệp vậy làm cậu cảm thấy hơi tủi thân đấy. “Nhưng không sao....cứ nhìn tôi vậy đi còn hơn quay mặt đi nhìn người khác “

Trịnh Kim ăn no nê. Cậu bỗng nhớ về cái hẹn của mình, bèn nói:

- Thôi tôi no rồi, cảm ơn về bữa ăn, tôi phải đi làm đây.
- Làm cái gì – Kim Anh trở mặt - Chẳng phải cậu vừa mới làm xong nên đi về sao?

Trịnh Kim ậm ừ:

- Ừ thì làm ở chỗ khác nữa, làm một chỗ làm sao đủ sống.

Kim Anh nhìn cậu đầy thương cảm, sóng mũi cô cay cay, nhưng đây là chỗ đông người nên phải cố nén cảm xúc xuống. Giọng cô run run nói:

- Bỏ hết đi.Cậu chịu khổ vậy đủ rồi.

Trịnh Kim chep miệng, cậu cố làm dáng vẻ bụi đời, sệt sệt mũi, ngồi đưa 1 chân lên ghế hát mặt nói:

- Cậu nuôi tôi à.

Kim Anh càng đau lòng hơn khi nhìn thấy một Trịnh Kim đầy khí chất của một công tử đã biến mất thay vào đó là một người bụi đời bất cần.

Cô gật gật đầu:

- Được.
- Rất tốt.

Trịnh Kim nói xong, cậu giả vờ nhăn nhó ôm bụng. Kim Anh phát hoảng, cô nói:

- Cậu vẫn đau bụng à.
- Ừ ừ. Tôi phải đi vệ sinh đây.

Trịnh Kim nói xong cậu ra ngoài chủ quán vờ hỏi nhà vệ sinh ở đâu rồi nói gì đó, xong theo lời chỉ dẫn, cậu đi vào vệ sinh.

Kim Anh chờ mãi 20 phút mà vẫn không thấy Trịnh Kim quay lại, cô lo lắng không biết cậu sao nữa.

Một người phục vụ bước đến trước mặt cô nói:

- Người thanh niên này nói là cảm ơn cô nhưng cậu ấy có việc phải đi rồi, hẹn gặp lại cô.

Kim Anh thần thờ nhìn theo hoá ra cô bị Trịnh Kim lừa rồi. Không ngờ một thời gian lâu không gặp cậu trở thành một người khác như vậy. Kim Anh thờ dài đứng dậy nhưng cô biết muốn gặp cậu phải làm sao rồi.

Kim Anh về nhà, cô gọi điện kể ngay chuyện gặp Trịnh Kim cho bà LiLi, bà tỏ ra sững sốt, giọng run run như sắp khóc:

- O.M.G...mẹ không tin được sau khi nó trị bệnh, mẹ bắt nó về nó lại trốn đi biệt tăm và bây giờ..... ực...ực...

Bà nuốt nước bọt thể hiện cho sự xúc động. Kim Ah nghe thấy không tiếc lời an ủi:

- Con sẽ nghĩ cách cho cậu ấy quay về...
- Ừm...con cố lên nhé.
- Vâng. Mẹ nghỉ sớm.
- Ừm. Good night.

Kim Anh đặt điện thoại xuống, cô vào phòng Trịnh Kim nhìn lên tấm hình mình đã phóng to cho cậu. Cô khẽ cười “Cuối cùng tôi cũng tìm được cậu rồi” Cô áp mặt vào tấm áp phích đó một cảm giác nhẹ nhàng đến với cô như một làn gió ấm.

Chương 103

Mấy tối hôm sau, cứ tan giờ làm, Kim Anh ngồi rình trước cổng công ty để tìm gặp Trịnh Kim nhưng đều không thấy. Chẳng nhẽ cậu lại sợ gặp cô đến nỗi phải nghỉ việc luôn sao?. Hay cậu thấy cô cứ đứng đây nên không dám vào. Mỗi ngày không gặp cậu, cô đều thất thểu buồn rầu ra về

Hôm nay Kim Anh quyết định đứng xa một chút. Cô xang tận bên đường ngồi vào quán cafe ngay sát cửa kính để tiện việc theo dõi nhưng thu hoạch vẫn là con số không.

...

Trịnh Kim đang ngồi trong phòng, người trợ lý đi vào, tay cầm xấp tài liệu đặt xuống bàn nói:

- Đây là thông tin của người cậu cần.

- Cảm ơn. Ông làm việc đi.

Người trợ lý gật đầu, ông ta đi ra ngoài. Trịnh Kim cầm xấp hồ sơ lên xem.

Cậu lẩm nhẩm. Chợt mắt cậu dừng lại về chỗ khai vợ hoặc chồng.

Kim Anh đã ghi vào đó là đã có chồng. Nếu như 4 năm trước cô kí đơn thì sẽ không ghi như vậy. Như thế là...

Trịnh Kim nhủ mảy, cậu thật khó hiểu. Sau 4 năm Kim Anh vẫn chưa đến với Lập Hàn sao?.

Ánh mắt cậu chợt sáng lên, nhìn vào tập hồ sơ miệng hé môi cười. “Vậy là mình vẫn còn cô hộ”.

Trịnh Kim nhắm mắt ngả người sau, miệng vẫn tùm tùm “Tôi sẽ không buông tay lần nữa đâu”

Trịnh Kim chợt nhớ ra đứa bé, cậu gọi điện cho người trợ lý vào hỏi:

- Thế còn về đứa bé.

- À quên không nói với cậu. Nghe nói đứa bé ấy do bà di ở quá của cô Phùng Kim Anh nhận nuôi nhưng một thời gian sau bà bị tai nạn qua đời còn đứa trẻ mới được 2 tuổi nên cô Kim Anh đã thay bà chăm sóc nó và nhận là con nuôi. Còn nữa, hiện tại cô ấy đang theo một khoá học thiết kế thời trang và đăng kí làm vào đợt tuyển chọn nhân viên thiết kế của công ty mình.

- Vậy chức quản lý?

- Đấy chỉ là giám sát mọi gian hàng do bà chủ tịch tạm thời giao phó cho cô ấy vì công ty đang thiếu người.

- Ừm.

Trịnh Kim gật đầu. Vậy là mọi điều về Kim Anh cậu đã rõ.

.....

Lập Hàn đang đi siêu thị thì gặp Kim Anh trong đó, cậu đi lại hỏi:

- Titi đâu sao em không cho nó theo.

- Thôi canh nó mệt lắm. Em đi nhanh rồi về.

- Vậy cho anh đến nhà em ăn cơm ké được không tiện thể chơi với nó luôn.

- Tuỳ anh. – Kim Anh cười gật đầu.

Tuy rằng Kim Anh đã nói rõ ràng tình cảm giữa hai người chỉ dừng lại mức anh em nhưng Lập Hàn vẫn quyết chí theo đuổi cô. Cậu nghĩ sẽ từ từ đi được đến trái tim của Kim Anh thôi.

Kim Ah nói:

- À mấy tháng không gặp, anh tìm được em nào chưa.

Lập Hàn lắc đầu, cậu cười gian tà nhìn Kim Anh. Cô cảnh giác nói:

- Gì vậy?

- Anh đã bảo chung tình với em rồi mà lại. Anh lùi một bước để tiến 10 bước đấy. Cần thận không chịu nổi về quyền rũ của anh mà siêu lòng bây giờ ấy chứ.

- Xời...sao lại có người như vậy nhỉ?

- Đợi đấy đi...

Hai người bật cười. Họ đi nhanh mua nhanh chóng rồi về nhà Kim Anh.

...

Trịnh Kim nhìn bộ lao công trên bộ salon trong phòng làm việc. Cậu cắn môi suy nghĩ “Bây giờ có nên đến gặp k nhờ...” Cậu xoay cây viết trên tay liên tục dần đo.

Trịnh Kim quyết định đứng dậy, cậu vào toilet thay bộ đồ lao công, lái xe đến chung cư của Kim Anh.

Cậu đứng trước căn hộ, bấm chuông. Kim Anh đang bận nấu đồ ăn nên Lập Hàn ra mở cửa..

- Sao cậu (sao anh) lại ở đây. - Cả hai không hẹn mà cùng hỏi nhau.

Lập Hàn cau mày nhìn Trịnh Kim.

“O.M.G~~~~” “Sao lại gặp tên này” “Trịnh Kim trở mặt, cậu thấy Lập Hàn nhìn mình từ đầu đến cuối, vẻ mặt khinh khỉnh. Trịnh Kim nuốt nước bọt, sao cậu lại rơi vào tình thế này chứ “mất hết cả phong độ”.

Trịnh Kim nhún mày nói:

- Tôi có chuyện muốn nói với anh, ra ngoài chút đi.

Lập Hàn gật đầu. Cậu bước ra ngoài hành lang theo chân Trịnh Kim. Nhìn bộ đồ Trịnh Kim đang mặc Lập Hàn suýt bật cười thành tiếng. Không hiểu cậu làm gì mà có được bộ đồ này nhưng có vẻ rất giống đồng phục của người dọn vệ sinh. Lập Hàn nhìn đáng vẻ Trịnh Kim nó vẫn vậy, bước đi lúc nào cũng thẳng lưng nhìn về phía trước, tay dút vào túi. Vừa nhìn qua gương mặt Trịnh Kim, Lập Hàn cảm thấy cậu không còn đáng vẻ của một thiếu gia yếu ớt sắc mặt lạnh lùng cam chịu nữa mà ẩn trong đó là cả một sự quật cường trong đáy mắt cậu.

Đi được một đoạn khá xa, Lập Hàn dừng lại trước, cậu nói:

- Cậu về đây làm gì, chẳng phải cậu đã muốn Kim Anh đến với tôi sao?

Trịnh Kim quay mặt lại, gương mặt cương nghị nhìn thẳng mắt Lập Hàn tuyên bố:

- Tôi trở về để đòi lại Kim Anh.

- Cậu nghĩ mình có thể làm được à.

Trịnh Kim nhún vai, thản nhiên nói:

- Kết quả sẽ trả lời. Vậy anh nghĩ mình có thể thắng tôi à.

Lập Hàn cũng không kìm phần cậu nói:

- Tôi đã thắng cậu 1 lần thì cũng sẽ có lần thứ 2.

- À ra thế.

Lập Hàn nói:

- Bây giờ cậu đang làm...

Lập Hàn bỏ lưng câu nói đó rồi tiếp xang ý khác:

- Kim Anh đã biết chuyện này rồi.

Trịnh Kim gật đầu, Lập Hàn tiếp:

- Ra vậy. Cậu về đây tìm sự thương hại à.- Lập Hàn cười khẩy chế giễu Trịnh Kim.

- Có thể là vậy - Trịnh Kim nhún vai đáp với vẻ thờ ơ không quan tâm lời nói khích của đối phương, cậu che miệng – Anh nói xong chưa tôi...

Tít tít...

Đúng lúc đó điện thoại Trịnh Kim reo lên, cậu quay lưng đi chỗ khác vừa nói chuyện điện thoại gì đó mà Lập Hàn không nghe được.

- Được rồi, tôi đến ngay...

Trịnh Kim nói xong, cậu lại về phía Lập Hàn nói:

- Hôm nay tôi đi trước, nhưng không biết sau này ai sẽ là người bước tr ước đầu

Lập Hàn cau mày nhìn theo dáng điệu của Trịnh Kim. Cậu có vẻ chừng chạc hơn rất nhiều so với Trịnh Kim công tử bột trước kia. Cách nói năng cũng sâu xa đầy hàm ý. Điều bộ của cậu không hề liên quan gì đến trang phục cậu đang mặc tí nào...

Lúc đầu khi Trịnh Kim đi thấy Kim Anh suốt mướt đầu khổ cậu mới có ý định buông xuôi. Nếu Trịnh Kim quay về thì sẽ tác hợp cho họ.

Nhưng Trịnh Kim đã đi quá lâu, cậu không còn kiên nhẫn nữa nên đã bỏ ý định đó và theo đuổi Kim Anh lại từ đầu. 4 năm rồi. Tại sao Trịnh Kim lại còn xuất hiện nữa. Lập Hàn cắn môi...nếu Trịnh Kim không về cậu chắc chắn sẽ có cơ hội đến với Kim Anh nhưng sao cậu ta lại về cơ chứ...

- Anh...

Kim Anh từ sau gọi, cô thấy Lập Hàn cứ đứng ngẩn một mình ở ngoài hành lang, cô hỏi:

- Anh vừa gặp ai à.

Lập Hàn giật mình, cậu lắc đầu:

- Không có gì, vào ăn thôi anh đói lắm rồi.

- Ừ.

...

- Vẫn tụ tập ở đây à.

Mọi người dừng tay đánh bi-a lại tất cả ánh mắt đều sững sờ nhìn về phía người thanh niên có dung mạo bất phàm vừa bước vào cất giọng nói ấy lên, nhất là Tú Anh, Từ Kỳ đang ngồi uống nước cũng sực sặc, mắt tròn to ra nhìn.

- Trịnh Kim...

Tú Anh vút luôn gậy đánh bi-a xang một bên, cậu lao thẳng về phía Trịnh Kim, miệng lam điều mếu máo, hai tay dang ra:

- Kim của tớ...Kim ơi cậu đi đâu...

Thấy Tú Anh định ôm mình, Trịnh Kim đưa bước xang một bên luôn, Tú Anh mắt hững, tụt xảm xúc, cậu che miệng:

- Trả biết lằng mằng gì.

Trịnh Kim ngồi xuống cạnh Từ Kỳ, Từ Kỳ nhếch nhếch lông mày:

- Đi lang thang 4 năm suông nhì\\

- Cũng tạm tạm

Tú Anh đâm bóp vào lưngTrịnh Kim cậu nói:

- Mày thích tạm tạm không thằng ranh này. Mày biết nhỏ Kim Anh nó nghe tin mày đi xong nó điên đến mức nào không?

- Điên á - Trịnh Kim ngắc nhiên.

Tú Anh đá mắt xang Từ Kỳ, hiểu ý Từ Kỳ hắng giọng tiếp:

- Nó đi lang thang giữa đường gọi tên mày như con điên tình ấy xong tôi lại thơ thẩn về nhà nằm vừa gọi điện thoại cho thằng Tú Anh vừa khóc cả đêm làm thằng Tú Anh suy sụp tinh thần trầm trọng suốt thời gian đấy. Chưa hết...

- Khoan đã. Lúc đấy Kim Anh đang yêu Lập Hàn sao lại...

Tú Anh vừa lắc lắc ly rượu trong tay vừa nói:

- Yêu cái gì mà yêu.

- Là như nào? - Trịnh Kim không hiểu hai người này muốn nói gì, cậu nhú mày lại.

-

Tú Anh kể lại hết những gì mình biết, cậu ngưng một lúc nhìn Trịnh Kim thờ người ra, cậu lay vai Trịnh Kim:

- Đây...

Từ Kỳ lắc đầu:

- Sốc quá...

Trịnh Kim đứng bật dậy, mặt cậu đỏ ửng sát khí. Tú Anh với Từ Kỳ nhìn cũng phát hoảng. Tú Anh kéo tay Trịnh Kim lại, cậu nói:

- Đây, mày định làm gì Lập Hàn à?

Từ Kỳ cũng lên tiếng khuyên can:

- Bình tĩnh đi..

Trịnh Kim nhìn hai người, cậu trầm giọng nói:

- Buông tay ra, tao đi tìm Kim Anh.

Tú Anh, Từ Kỳ lập tức buông tay hai cậu ngồi phịch xuống ghế thở phào:

- Thế mà mình tưởng...

- Thôi tao đi trước, tụ sau.

- Ok.

Tú Anh nhìn Từ Kỳ, hai người cười đắc chiến.

Từ Kỳ gọi ngay cho bà LiLi:

- Đứng dự tính bác rồi.

- ...

- Nó đang đi gặp Kim Anh rồi.

- ...

- Vâng. Bye bác.

...

Trịnh Kim về công ti chắc giờ này Kim Anh vẫn còn làm. Vừa bước đến cửa công ty cậu nhớ lại chuyện mình làm lao công. Cậu dừng bước, lại quay mặt đi.

- Cậu...

Kim Anh đứng sững nhìn Kim Anh từ trên xuống dưới mắt cô mở to hết cỡ. Trịnh Kim cũng cứng đờ người.

Cậu ậm ờ:

- Xang kia nói chuyện đi.

Kim Anh từ từ đi theo cậu xang quán cà phê.

Trịnh Kim gọi nước cho hai người, cậu mở lời:

- Chuyện 4 năm trước...

Thấy Kim Anh cau mày nhìn mình, Trịnh Kim tưởng cô không muốn nhắc lại nữa. Kim Anh đành giọng hỏi:

- Sao cậu lừa tôi.

- Hờ...- Trịnh Kim tròn mắt nhìn cô.

- Rất cuộc cậu đang làm gì. Lúc tôi gặp cậu với bộ dạng này lúc là bộ dạng khác. Tôi không hiểu đâu mới là cậu.

- Thật ra tôi đang làm trong công ti nhưng không phải là...

Kim Anh thấy tức giận thật sự. Cô cứ nghĩ chuyện mấy năm trước bà LiLi đã nói cho Trịnh Kim biết sự thật nhưng cậu vẫn cố tình bỏ đi. Rồi 4 năm sau trở lại, cậu làm cô lo lắng vì nghĩ mình đã làm cho Trịnh Kim ra nông nổi trở thành một đứa đi dọn vệ sinh.

Kim Anh mím môi, cô cắt ngang lời Trịnh Kim:

- Đủ rồi. Tôi chờ cậu quá lâu rồi, đến lúc phải chấm dứt thôi.

Kim Ah đứng lên bỏ đi. Trịnh Kim ngồi sững nhìn theo. Cậu không hiểu sao Kim Anh lại có thái độ tức giận với cậu như vậy. Chỉ là cậu nói dối cô là người dọn vệ sinh thôi chứ có gì đến mức tức vậy không.

Trịnh Kim thở hắt ra. Cậu thanh toán tiền rồi ra ngoài. Vừa đi vừa nghĩ nguyên do khiến Kim Anh tức đến vậy nhưng mãi mà vẫn chưa ra.

...

Trịnh Kim đến căn hộ Kim Anh đang sống, cậu nhấn chuông, Kim Anh nói vọng ra:

- Đến ngay đây.

Cô vừa mở cửa ra, thấy mặt Trịnh Kim, Kim Anh liền đón sầm lại làm cậu suýt đập mũi. Trịnh Kim định đến xin lỗi cô vì chuyện cậu nói dối đấy nhưng Kim Anh có cho cậu cơ hội đấy đâu cơ chứ.

TiTi vừa đi vệ sinh ra, thấy mẹ đứng quay lưng vào cửa, miệng lẩm bầm gì đó, cô bé tò mò hỏi:

- Mẹ làm gì mà đứng ôm cửa nói một mình thế.

Reng... reng...

Tiếng chuông cửa lại vang lên, Kim Anh nhìn bé TiTi, cô nói:

- Không có gì, con mau vào xem hoạt hình tiếp đi. Mẹ phải nấu cơm.

Kim Anh bỏ vào trong gian bếp. Cô cố gắng bỏ hình ảnh Trịnh Kim đứng chờ mình ngoài cửa. TiTi thấy tiếng chuông reo mãi mà mẹ không ra mở cửa, cô bé ong đầu quá liền đi ra mở khoá:

- Thật ra...

Trịnh Kim không thấy ai cả, cậu đang định giải thích luôn thì không thấy mặt Kim Anh đâu, cậu nhìn xuống phía dưới, cô bé lần trước mình gặp, nó đang tròn mắt nhìn mình như người ngoài hành tinh, Trịnh Kim nuốt khan, cậu cười:

- Mở cửa cho chú vào.

Ti Ti mở to cửa ra, cô bé đi vào vừa nói:

- Chú đóng cửa lại luôn nhé.

- Ồ. - Trịnh Kim định đóng cửa thì một người xuất hiện làm cậu không lấy làm vui.

Lập Hàn cũng cùng tâm trạng thế thôi. Hôm nay Trịnh Kim lại ăn mặc kiểu khác, Lập Hàn neho mắt không hiểu Trịnh Kim đang làm gì nữa, Lập Hàn nói:

- Có thể đứng xích qua cho tôi vào không.

Trịnh Kim đứng qua một bên theo pphản xạ. Lập Hàn tự nhiên đi vào như nhà của mình. Rõ ràng nơi đây là mái ấm của mình nhưng Trịnh Kim lại cứ như người khách lạ vậy.

Trịnh Kim đóng cửa rồi vào trong.

- Bác Hàn...

TìTì chạy lại ôm chầm lấy Lập Hàn về rất thân mật Lập Hàn cũng mỉm cười dang tay ôm nó. Trịnh Kim nuốt khan nhìn họ, cậu đi lại ghé ngồi.

Nghe tiếng TìTì gọi tên Lập Hàn nên cô bước ra ngoài:

- Anh...

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chương Cuối

Kim Anh tắt ngay tiếng gọi vì thấy mặt Trịnh Kim cũng trong đó. Cô làm ngay mặt lạnh nói:

- TìTì...

- Dạ.

- Sao con cho người lạ vào nhà.

- Mẹ bảo chú đẹp trai này hả.- Tì Tì chỉ tay vào Trịnh Kim, con bé nói tiếp – Chú này là người tốt lần trước dẫn con đi tìm mẹ đấy.

Trịnh Kim mím mím môi cười thì ra con bé vẫn còn nhớ cậu. Kim Anh hết lời nói với TìTì, cô chẹp miệng quay đi.

Lập Hàn nói theo:

- Cần gì không anh giúp cho.

“Có cần thân mật vậy không tên khốn này tôi còn chưa luận tội anh đâu đấy” Trịnh Kim quắc mắt nhìn Lập Hàn. Tò như không biết ánh mắt đấy, Lập Hàn đứng dậy đi vào trong bếp với Kim Anh.

TìTì quay xang nhìn Trịnh Kim thì thấy cậu đang gườm gườm nhìn theo Lập Hàn. Bé thì bé nhưng TìTì cũng hiểu ánh mắt đấy là ghét người ta.

TìTì vừa nghịch đồ chơi dưới sàn vừa ra giọng người lớn:

- Chú cũng vào đi, đừng lờm trộm người ta thế chứ trà quân tử tý nào.

- Gì ... - Trịnh Kim bật thốt, cậu không tin lời nói này lại phát ra từ miệng con bé 5 tuổi rưỡi này.

Nhưng mà cũng nhờ nó cậu mới tỉnh ra. Trịnh Kim cười cười:

- Cảm ơn cháu xinh gái.

- Không có gì.

Trịnh Kim bước vào thấy hai người đang vừa cười vừa làm rồi nói gì đó rất vui vẻ, cậu khẽ tăng hăng:

- Ủ'.hừm... Có chuyện gì không tôi phụ với.

- Không cần – Kim Anh đánh giọng nói.

Trịnh Kim lỳ mặt, cậu coi như chưa nghe thấy gì, lơ đi, cậu thấy rõ rau liền đặt lên bàn, nói:

- Tôi nhạt cái này nhé.

Kim Anh đi lại dứt lấy rổ rau trên tay Trịnh Kim nói:

- Nhặt rồi. Lượn ra chỗ khác chơi đi.

Trịnh Kim thấy Lập Hàn đang cười mình, cậu bực mình đi ra ngoài, mặt hầm hầm. Titi thấy vậy liền nói:

- Bị mẹ cháu đuổi hả.

- Ừm.

- Vậy thì lấy lòng cháu đi cháu sẽ nói tốt chú trước mặt mẹ cho.

Trịnh Kim bật cười trước lời lẽ của đứa bé này. Giờ nhìn lại, nhìn con bé này cũng ăn chơi thật. Tóc nâu vàng làm xoắn buộc mái lên thành túm. ..chắc hẳn Kim Anh bày trò cho nó rồi, nhìn hai đứa na ná nhau.

Trịnh Kim chép miệng ngồi xuống với Titi, cô bé nói:

- Chú đừng làm vẻ miễn cưỡng vậy trừ 10 điểm.

Ôi mẹ ơi cuộc đời Trịnh Kim chưa khi nào gặp một đứa bé gây sốc như vậy. Trịnh Kim lắc đầu chịu thua nó luôn.

1 lúc sau hai người kia làm cơm xong, Kim Anh gọi trông:

- Vào ăn cơm.

Trịnh Kim đói lắm rồi, cậu vừa nghe ăn đứng bật dậy luôn, Titi liền đứng dậy theo, nó nói:

- Chú chưa dọn đồ.

Nói xong nó ôm con gấu khur khur trong tay bỏ đi vào bàn ăn. Trịnh Kim nhìn đồng hồ của nó dù không chơi đến nhưng vẫn bày ra. Cả đời cậu chỉ có người ta hầu mình chứ làm gì có chuyện mình hầu người khác mà giờ lại phải khuất phục con bé mặt búng ra sữa này. Trịnh Kim hậm hực dọ vào rổ đồ chơi. Nhịn phải nhin vì tương lai.

Trịnh Kim ngồi vào bàn. Ba người kia nói chuyện xì xào vui vẻ làm cậu thấy mình như là người thừa vậy, cũng tủi thân lắm chứ, cảm giác cơm ngon cũng mất, tự nhiên no ngang.

Tít tít...

Trịnh Kim lại có điện thoại, cậu nghe xong chỉ vâng một từ rồi tắt máy. Cậu quay sang mọi người nói:

- Tôi có việc đi trước gặp lại sau nhé.

Trịnh Kim đứng dậy đi ra ngoài. Hai người còn lại ngồi vẫn vui vẻ nói chuyện tiếp.

...

- Sao anh?

- ...

- Em có nghe mẹ nói.

- ...

- Đi cùng anh á...- Kim Anh đắn đo một lúc rồi đồng ý.

Vừa tắt điện thoại cô vào công ti thì gặp Trịnh Kim. Cô vờ lơ đi chỗ khác, Trịnh Kim khẽ cười, cậu bước lại, đứng đối diện với cô, nói nhỏ:

- Tôi mai cậu đi cùng tôi nhé.

- Không.

- Vẫn còn tức à.

- Có hẹn với Lập Hàn rồi.

“Lại là Lập Hàn”. 4 năm trước cũng vì hắn mà hai người phải xa nhau sao Kim Anh vẫn tốt với tên đấy vậy chứ, Trịnh Kim nhu mày khó chịu, cậu đối giọng đánh lại:

- Tôi có thể sẽ là người quyết định chuyện cho cậu vào làm nhân viên thiết kế chính thức không đấy, mẹ tôi cũng không có quyền xen vào đâu. Suy nghĩ đi.

Trịnh Kim nói xong, cậu nhếch môi cười bước đi luôn, mặt rất gian tà. Kim Ah ngẩn người nhìn theo. “Ý của cậu ta...không lẽ tổng tài mới chính là...
Trịnh –Kim “ “O.M.G – Kim Anh giờ khóc giờ cười ‘ Cô đã đắc tội với cậu ta rồi, tại bà LiLi dặn cô phải tỏ ra lạnh lùng để Trịnh Kim ăn năn chứ thật ra sau hôm ấy về nghĩ lại chuyện cũng không phức tạp và đáng để tức giận như cô nghĩ chỉ vì nó đến quá bất ngờ khiến cô bối rối nên mới có hành động nóng nảy nhất thời như thế. 4 năm đủ để trưởng thành suy nghĩ chính chắn hơn trước, Kim Anh chỉ vì bồng bột nghe bà LiLi mà làm vậy.

Kim Anh cắn cắn môi, mặt méo xệch. Cô lên phòng tổng tài xin số điện thoại Trịnh Kim từ cô thư ký với lý do có việc cần gấp.

Kim Ah gọi điện ngay cho Trịnh Kim, giọng hạ xuống hẳn:

- Hi hi...Du...

- Biết rồi. Cứ thế đi.

- Ok....ok..- Kim Anh cười cười trong máy rồi tắt đi. Cô lẩm bầm “ Mới tí đã lên mặt...”

Kim Anh gọi điện từ chối Lập Hàn với lý do tế nhị. Lập Hàn đành miễn cưỡng chấp nhận.

.....

Noel...

Do bà LiLi và ông EnDy đang ở Úc bận việc nên chưa bay về được, còn ba Kim Anh và cả ông Trịnh nữa cũng đi nghỉ mát luôn nên bữa tiệc này chủ yếu là do bà LiLi chỉ đạo từ xa bày ra để chào đón Trịnh Kim trở lại, khách khứa chủ yếu toàn bạn bè cậu và một số người ở công ti chào đón xếp mới. Cậu đã về được gần tháng rồi mà bây giờ mới mở tiệc, chủ ý của bà thật ra là để Noel tổ chức cũng là kỉ niệm ngày cưới của hai đứa.

Trịnh Kim nhận được điện thoại của bà LiLi:

- Con tự nắm bắt cơ hội đi, mẹ chỉ giúp được đến đây thôi.

- Cảm ơn tiền bối. - Trịnh Kim cúp máy miệng vẫn nở nụ cười, cậu quay lại vào trong sảnh.

Bà LiLi đã mở lời nên Lập Hàn đành đến. Cậu gặp Kim Anh đang đi cùng Trịnh Kim, Lập Hàn khẽ cau mày nhìn họ “Hoá ra Kim Anh từ chối mình vì Trịnh Kim”. Cậu sẽ mãi là người thứ ba, Lập Hàn thở dài quay mặt đi chỗ khác.

Trịnh Kim chào hỏi mọi người rồi cậu bước lên bục nói :

- Cảm ơn mọi người đã đến.Hôm nay tôi sẽ chính thức giới thiệu vợ mình cho mọi người và tổ chức tiệc kỉ niệm này cưới của chúng tôi luôn một thể. Do một số nguyên nhân nên chúng tôi đã xa nhau một thời gian nhưng từ nay sẽ không có chuyện ấy xảy ra.

Trịnh Kim ngừng một lúc rồi cậu tiếp:

- Lập Hàn anh nghe rõ chứ.

Phụt...

Lập Hàn đang uống nước thì phun ra ngoài hết làm mọi người chú ý. Tự nhiên nhắc đến cậu. Thằng ranh này cũng ghê gớm thật. Thập Hàn cười xua tan mọi ánh nhìn về mình.

O.M.G~~~ Mọi tiếng ngạc nhiên vang lên trừ những người thân quen.

- Trời ơi...xếp tổng có vợ lúc nào vậy.

Một cô bên cạnh lắc đầu mặt vẫn đầy sừng sốt:

- Không tin được, người trong mộng của mình.

- Cả của tôi nữa...hức..Cao tổng của tôi...

Nhiều cô gái trong công ti phải lau nước mắt khi nghe chính miệng xếp tổng thông báo chuyện này. Họ đành ngậm đắng nuốt cay xem mặt mũi người đó ra sao.

Trịnh Kim bước xuống, cậu nhìn Kim Anh, mặt cô vẫn đầy bất ngờ, theo đà kéo của cậu đi như một cái máy bước lên bục.

- Là quản lý Kim ư...

- Trời oi vậy mà kín như bưng...

- Sốc sốc nặng...- Có một cô xoa xoa đầu – Ôi huyết áp của tôi...

Kim Anh nuốt nước bọt khi có nhiều ánh mắt nhìn mình đến vậy. Cô là tâm điểm chú ý trong đêm nay ư. Kim Anh chưa chuẩn bị cho khái niệm này. Trịnh Kim nắm tay Kim Anh cho cô thêm chút tinh thần, cậu nói:

- Cô gái này có gì đặc biệt với mọi người trong thời gian qua thì nể mặt tôi mà tha thứ cho cô ta nhé...

Mọi người bật cười vỗ tay chúc mừng họ rồi quay mỗi người tìm một đôi để tụm lại nói chuyện hoặc khiêu vũ trong tiếng nhạc nhẹ nhàng Kim Anh lườm Trịnh Kim cô nói qua kẻ rầy:

- Cậu luyên thuyên gì vậy.

Trịnh Kim cùng cách nói ấy, miệng vẫn cười với mọi người, cậu nói:

- Tập gọi là anh à không chồng đi đừng cậu tớ nữa nghe ngửa tai lắm.

- Gì...- Kim Anh tròn mắt.

- Bình tĩnh. Vợ chồng có gì về đóng cửa bảo nhau. À mẹ cũng bảo thêm cháu lắm rồi đấy.

Kim Anh đỏ bừng mặt, cô đập lên chân Trịnh Kim rồi đi xuống chỗ mọi người, Trịnh Kim bước theo. Cậu nắm tay cô rồi kéo đi ra ngoài trong khí trời se lạnh của mùa đông ẩm áp này.

Lập Hàn nhìn theo họ đến khi khuất bóng. Cậu thờ dài thườn thượt. Lại lần nữa thất bại. Có lẽ cậu nên đi tìm người khác thì tốt hơn theo đuổi một người không thuộc về mình. Cậu cup my nhìn những chiếc bóng mọi người đang đổ dưới nền sân suy tư...

- Lâu không gặp...- Hữu Thiện nở nụ cười chào hỏi, cô đưa ly rượu lên mời Lập Hàn.

Cậu từ từ ngẩng đầu lên, mắt nheo lại nhìn cô. Hữu Thiện phì cười:

- Mặt em có gì à.

Lập Hàn lắc đầu nhận ly rượu từ tay Hữu Thiện. Cô đưa lên nhấp ngụm rượu rồi nhìn về phía Trịnh Kim và Kim Anh đang đi cùng nhau chào mọi người rồi thở hắt ra nói:

- Nhìn trà xứng đôi gì cả. Đáng nhẽ người đứng cạnh Trịnh Kim là em mới hợp đúng không?

- Cô lại định bày trò gì?

Hữu Thiện bật cười, cô quay lại nhìn Lập Hàn:

- Đừng căng thẳng vậy chứ.

Ngừng một lát, cô tiếp:

- Em có một cách làm hai người đó chia tay.

- Nói thử xem.

Hữu Thiện ghé vào tai Lập Hàn nói gì đó rồi cô cười cười. Lập Hàn không ngờ con người Hữu Thiện lại thủ đoạn đến như vậy, cậu gất giọng:

- Cô là rắn độc à.

- Đương nhiên là không, nhưng anh có giúp tôi không.

- Không.

Lập Hàn định bỏ đi thì Hữu Thiện kéo tay lại, cô hỏi lại:

- Chắc chắn rồi chứ.

- Bỏ ra - Lập Hàn trừng mắt nhìn cô.

Hữu Thiện buông tay, cô bật cười, chẹp miệng nói:

- Đùa thôi mà làm gì căng thẳng vậy.

- Là sao.

Vừa lúc ấy Từ Kỳ đi đến. Hữu Thiện khoác lấy tay Từ Kỳ, cô cười tươi nói:

- Em chỉ nói cho vui thôi mà. Đây mới là người của em.

Từ Kỳ gỡ tay Hữu Thiện ra, cậu nhún mày:

- Buông tay ra. Tôi với cậu thân từ lúc nào vậy.

- Thôi mà. Cho người ta cơ hội đi.

Từ sau khi Trịnh Kim biệt tích, Hữu Thiện chuyển đổi mục tiêu đeo bám Từ Kỳ mặc dù bị cậu từ chối suốt bao nhiêu lần cô vẫn quyết tâm theo cậu bằng được nhưng lần này là tán tỉnh lành mạnh chứ không thủ đoạn nữa.

Trâm Nhi thì được mẹ Tú Ah ủng hộ hai người đến với nhau nhiệt tình. Người trong quá khứ của Tú Ah đã nhiều lần đến lấy lòng bà nhưng đều nhận được sự lạnh nhạt nên đành biết điều rút lui.

Chi Mai đã thật sự nhận ra người yêu mình là Nguyễn Khang còn Từ Kỳ cậu chỉ là một thần tượng trong lòng cô ngưỡng mộ mà thôi.

...

Trịnh Kim nắm tay Kim Anh ra ngoài hoà cùng dòng người nhộn nhịp đón rước Chúa. Cũng ngày này 4 năm trước họ đã vui vẻ bên nhau và cả giây phút chờ đợi nữa...

Gió khẽ thổi, dưới ánh đèn hai chiếc bóng in ngả vào nhau, từng lọn tóc của Kim Ah tung bay trong gió, cô đi bên Trịnh Kim tràn đầy happy. Cuối cùng sự chờ đợi đã có kết quả và giây phút này đã đến. Kim Anh mỉm cười trong tay Trịnh Kim. Còn cậu nắm chắc lấy tay cô tự nhủ sẽ không buông bàn tay ấy ra một lần nữa...

Làn mưa nhẹ rơi...Có tiếng nhạc từ đâu đó vang lên như thay lời nói của Trịnh Kim...

When You Tell Me That You Love Me

I wanna call the stars down from the sky

I wanna live a day that never dies

I wanna change the world only for you

All the impossible I wanna do

I wanna hold you close under the rain

I wanna kiss your smile

And feel the pain

I know what's beautiful

Looking at you

In a world of lies you are the truth

And baby

Everytime you touch me I become a hero

I'll make you safe no matter where you are and bring you

Everything you ask for nothing is above me

I'm shining like a candle in the dark

When you tell me that you love me

I wanna make you see just what I was

Show you the loneliness
And what it does you walked into my life
To stop my tears everything's easy now
I have you here
And baby
Everytime you touch me
I become a hero I'll make you safe
No matter where you are
And bring you everything you ask for
Nothing is above me
I'm shining like a candle in the dark
When you tell me that you love me

.....

In a world without you I would always hunger
All I need is your love to make me stronger

DỊCH:

Anh muốn gọi xuống những vì sao toả ánh sáng nơi trời cao xanh thẳm
Anh muốn sống những tháng ngày vô tận những tháng ngày chẳng biết đến ngày mai
Anh muốn thay đổi cả thế giới này chỉ là để dành riêng cho em đấy
Tất cả những gì không thể thấy (vì em) anh vẫn muốn làm
Anh muốn ôm em thật chặt vào lòng dưới cơn mưa tầm tã triền miên
Anh muốn hôn nụ cười tươi tắn của em
Để cảm nhận nỗi đau đớn
Anh đã biết về đẹp kia đích thực
Khi anh ngẩng nhìn gương mặt em yêu
Trong thế giới đầy dối gian thì em chính là sự thật
Và em yêu,
Mỗi khi em bên cạnh anh lại thành người hùng dũng mãnh
Sẽ che chở em, dù bất cứ nơi đâu, sẽ mang cho em những gì em muốn
Anh có thể vượt lên trên tất cả
Có thể cháy hết mình như ngọn nến suốt đêm thâu
Khi em nói rằng em yêu anh
Anh muốn làm cho em thấy được hình ảnh của chính anh thuở trước
Cho em thấy được nỗi cô đơn giá buốt đã bao lần giày xéo tim anh

Nhưng em đã bước vào cuộc đời anh

Chính là em đã lau đi dòng lệ chẳng còn gì là khó khăn nữa với anh

Chỉ cần em ở bên anh, em nhé

Khi thế gian này không có dáng hình em anh luôn thấy mình biết bao thiếu thốn

Tình yêu của em, là tất cả những gì anh mong muốn bởi đó chính là nguồn sức mạnh của đời anh...

(When You Tell Me That You Love Me - Khi em nói yêu anh)

Bạn đang đọc truyện *Ôsin Nổi Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.